

Αντώνης Καρύδης

Almost, Red

Μυθιστόρημα

Εκδόσεις Iconikon
Αθήνα 2010

Αντώνης Καρύδης

Τρίτη Έκδοση: 3 Σεπτεμβρίου 2012 (Ειδική έκδοση για το NOIZ)
Iconikon Media Publishing
Σοφοκλέους 32, 166 73, Αθήνα
Τηλ: 210-8952102 FAX: 210 8995643
image@iconikon.gr

ISBN: 978-960-88155-1-3

ISBN 978-960-88155-1-3

Σχεδιασμός και Φωτογραφίες Εξωφύλλου: Αντώνης Καρύδης

© Αντώνης Καρύδης - Αθήνα 2009, 2010, 2011, 2012

Το παρόν αποτελεί πνευματική δημιουργία και ιδιοκτησία του συγγραφέα και προστατεύεται από τη σχετική νομοθεσία.

*Για όλους τους road warriors.
Αυτούς που έφυγαν και γύρισαν,
αυτούς που δεν έφυγαν ποτέ.*

Thank you John Robb.

Στη Χαρούλα και τη Μυρτώ

*Deafening silence, last thoughts will not unfold.
Had we known it could never be forever
would we have been more clever
as we treaded on thin ice?*

(Thin Ice, Αντώνης Καρύδης 2009)

Έβα

Παρασκευή, 9 Μαΐου 2003, 19:00, Las Vegas, Nevada, USA.

«Peter Bennet, The Mirage, Last Show. Showtime: 9 p.m. Premium seating only. Performance Sold-out».

Η τεράστια τζαμαρία της Penthouse Suite στον 30^ο όροφο, ψηλά στην πρόσοψη του Mirage, άφηνε να μπαίνουν ελεύθερα οι αναλαμπές από την ελεγχόμενη έκρηξη, του ψεύτικου ηφαίστειου που με ύψος πάνω από εικοσιπέντε μέτρα, φάνταζε στο κέντρο της τεχνητής λίμνης των τριών στρεμμάτων, μπροστά από το γιγάντιο ξενοδοχείο. Από τις 7 το βράδυ μέχρι τα μεσάνυχτα, κάθε μισή ώρα, ο προγραμματισμένος κύκλος φωτιστικών, ακουστικών και πυροτεχνικών εφέ με κατάληξη την εντυπωσιακή έκρηξη που έστελνε φωτιά και καπνό 120 πόδια ψηλά και άπλωνε μια ψεύτικη (αλλά ομολογουμένως αληθοφανή) φλεγόμενη λάβα στην επιφάνεια του νερού της λίμνης, επαναλαμβανόταν με απόλυτη ακρίβεια. Το θέαμα εντυπωσίαζε προσωρινά κάμποσους τουρίστες που τύχαινε να περπατάνε στο strip, την κεντρική λεωφόρο του Las Vegas, με τα τεράστια ξενοδοχεία-καζίνο απλωμένα στη σειρά, δεξιά και αριστερά της. Έτσι τους κράταγε για λίγο μπροστά στο ξενοδοχείο, στη μέση της διαδρομής τους από το ένα καζίνο στο επόμενο.

Είχε πια συνηθίσει τις αναλαμπές που ζωγράφιζαν χαοτικές φιγούρες στο ταβάνι της σουίτας. Ο ήχος από την έκρηξη, παρά τα 120 υψηλής ισχύος ηχεία και τα 25 Subwoofers που ήταν κρυμμένα περιμετρικά της λίμνης και φρόντιζαν να τον αναπαράγουν σε ένταση που ταρακούναγε τους θεατές του φαινομένου, δεν έφτανε μέχρι τον όροφο της σουίτας του. Ήταν όμως σαν να τον άκουγε, με απόλυτη ακρίβεια, σαν κομμάτι καλά προβαρισμένο και αποτυπωμένο στη μνήμη του. Αυτό ήταν εξάλλου και ένα από τα μεγάλα χαρίσματά του: Να αποτυπώνει εύκολα, γρήγορα και με απόλυτη ακρίβεια και πιστότητα κάθε τι ηχητικό έφτανε στα αυτιά του. Ήταν ένα από τα όπλα του που ποτέ δεν τον πρόδωσε και έκανε πολλούς στο σινάφι να τον ζηλεύουν.

Στη σουίτα ήταν μόνος. Νωρίς το απόγευμα είχε φάει μια απίθανη μακαρονάδα με γαρίδες στου Bertolini's, στο Forum, τη μακριά σκεπασμένη αγορά πλάι στο Caesars' Palace. Μετά είχε χαζέψει τις βιτρίνες σε κάμποσα μαγαζιά που βρισκόταν στη στοά και είχε περπατήσει χαλαρά στο Strip μέχρι το Mirage. Ύστερα από τόσο καιρό, ακόμα διασκεδάζε με τα προγραμματισμένα φωτιστικά εφέ στο ταβάνι του Caesars' Forum, που έκαναν τη μέρα με τη νύχτα να εναλλάσσονται σε διαστήματα τετάρτων της ώρας. Χάρηκε που μόνο λίγοι έδειξαν να τον αναγνωρίζουν στη διαδρομή και από αυτούς, ακόμα λιγότεροι πίστεψαν τελικά στα μάτια τους. Οι περισσότεροι συμπέραναν πως ήταν απλή ομοιότητα και δεν τον ενόχλησαν. Μόνο μια ομάδα από νεαρά κορίτσια είχαν τρέξει αποφασιστικά να του ζητήσουν αυτόγραφα όταν ένας από τους μπαμπάδες που τις συνόδευαν τον αναγνώρισε με βεβαιότητα στην έξοδο της στοάς και τους τον έδειξε. Υπέγραψε με ένα χοντρό μπλε μαρκαδόρο πάνω σε προγράμματα, μπλοκ, T-shirts, καπελάκια και ότι άλλο του έδωσαν χαμογελαστός και ρωτώντας ένα-δύο πράγματα για να τις κάνει να νοιώσουν πιο άνετα. Οι κοπελίτσες χαχανίζανε αμήχανα και του έδωσαν βιασμένες, ντροπαλές απαντήσεις.

Οι μπαμπάδες τους φωτογράφιζαν αδιάκοπα από απόσταση. Στο τέλος τον πλησίασαν και αυτοί, παρόμοια ηλικία με αυτόν πρέπει να είχαν και με τεράστια χαμόγελα σαν μικρά παιδιά στα πρόσωπά τους, του έσφιξαν το χέρι. Ο ένας τον χτύπησε στον ώμο, φιλικά αλλά με προσοχή και του είπε "είσαι πάντα ο πρώτος δικέ μου. Δώσ' τους να καταλάβουν απόψε. Θα είμαστε όλοι εκεί, έχουμε κλείσει τα εισιτήρια από το Μάρτιο". Ο δεύτερος μπαμπάς του είπε μαζεμένα: "Ήμουνα στο Coliseum το '86. Τι νύχτα! Τι νύχτα! Αυτές ήταν εποχές." Τους χαμογέλασε και αντάλλαξε κάμποσες κουβέντες μαζί τους, Gus και Stewart. Από το Denver του Colorado, σε οικογενειακή εκδρομή στο Vegas. Έκανε μια νοητή σημείωση να τους στείλει ένα προσωπικό μήνυμα από τη σκηνή ανάμεσα σε δυο τραγούδια. Αυτό θα τους άρεσε, θα ένοιωθαν σα νά 'ταν φίλοι του. Θα κοίταζαν με περηφάνια όσους καθόταν στα διπλανά τραπέζια της αίθουσας, θα έκαναν σαφές σε όλους πως αναφέρεται σε αυτούς. Ήταν απλό κόλπο και πάντα έπιανε στο κοινό.

Φτάνοντας στο Mirage πήρε ένα μακρύ και απολαυστικό βραδινό μπάνιο από το οποίο είχε βγει μόλις πριν από λίγα λεπτά.

Τώρα, χαλαρωμένος και φρεσκοξυρισμένος, ρουφούσε με ικανοποίηση το άρωμα από την αγαπημένη του Missoni. Στα κρυμμένα JBL της σουίτας ακουγόταν ο Eric Clapton που είχε βάλει στο CD Player της Meridien μόλις βγήκε από το μπάνιο. Για άλλη μια φορά επιδοκίμασε νοητά τον αφανή τεχνικό που επέλεξε τα components του Hi-Fi της σουίτας. "Not bad", σκέφτηκε. Από την άλλη, μια top-class σουίτα του Vegas, στην εγκατάσταση Hi-Fi της θα υστερούσε;

Για λίγο απορροφήθηκε προσέχοντας τους ήχους. Ότι και να έκανε ο Clapton, ήταν πάντα απίθανος. Και το Pilgrim ήταν μία ευχάριστη έκπληξη. Τόσο διαφορετικό από τις προηγούμενες δουλειές του, με μεγάλη ηχητική παλέτα, πρωτόγνωρη επιμονή στις λεπτομέρειες, ιδιαίτερα στη φωνή. Το CD έφτασε στο σημείο που ακούστηκε το δικό του part. Χαμογέλασε με ικανοποίηση. Κανείς εκτός από τον Eric, τον Alan Douglas που είχε κάνει την ηχοληψία και φυσικά, τον ίδιο δεν ήξερε ούτε και θα μάθαινε ποτέ τίποτα. Ούτε καν ο ίδιος ο πολύς Si¹, ο παραγωγός του δίσκου δεν το είχε μυριστεί.

Αρχές Νοέμβρη του '96 είχαν βρεθεί τυχαία και οι δύο στο Ocean Way Recording Studios στο L.A. Το set από εμφανίσεις στην ανατολική ακτή είχε τελειώσει πριν τρεις μήνες και μετά από ένα μήνα στο Malibu είχε αρχίσει να βαριέται και να τρώγεται. Χωρίς να μαζέψει τη συνηθισμένη του μπάντα, μπήκε στο Ocean Way μόνος του, χωρίς δεδομένο σχέδιο. Ο Allen Sides, ο ιδιοκτήτης του Ocean Way, του είχε δώσει ελεύθερη χρήση κάθε ανοιχτού και un-booked facility και του είχε πει, κλείνοντας το μάτι, πως θα τα βρουν για το κόστος με την Interstellar στο τέλος των sessions. Έτσι άρχισε να μπαينوβαίνει στο studio, σε ακανόνιστες ώρες και δήθεν να βάζει μοτίβα και να δοκιμάζει ριφς για τα πρώτα tracks για το επόμενο CD του που όπως είχε πει στην Εταιρεία, σχεδίαζε να το τελειώσει μέχρι τα Χριστούγεννα. Στην ουσία κολοβάραγε, ψάχνοντας για ήχους και γράφοντας σκόρπιες ιδέες που αργότερα, όπως έλεγε σε όλους αλλά και στον ίδιο τον εαυτό του, σκόπευε να τα οργανώσει καλύτερα. Το Album με τίτλο "Chained Dreams" βγήκε τελικά το επόμενο καλοκαίρι, τον έφερε

¹ Έτσι συνηθίζουν να φωνάζουν οι φίλοι του το γνωστό παραγωγό Climie Fisher.

μόλις στο νούμερο 7 του AOR¹ chart στην Αμερική και ίσα-ίσα που άγγιξε το top 20 των Albums στην Αγγλία. Έγινε χρυσό στην Γερμανία και τη Γαλλία αλλά δεν κρίθηκε γενικά σαν μια από τις καλές του στιγμές. Πολλοί το θεώρησαν ένα άλμπουμ χωρίς στόχο, χαμένο ανάμεσα σε ρεύματα, σα να μη μπορούσε να διαλέξει ποια κατεύθυνση να ακολουθήσει. Η κιθάρα βέβαια πάντα παρέμενε σε κορυφαίο επίπεδο, η ποιότητα της σύνθεσης όμως δεν είχε ακολουθήσει.

Φτάνοντας στα Ocean Way, στο 6050 της Sunset Blvd, είχε βρει τον Eric Clapton να κλείνει ήδη ένα μήνα εγγραφών για το Pilgrim, με την μπάντα του να έχει κυριολεκτικά καταλάβει το μεγάλο live room στα studios. Με το drum kit του Steve Gadd, στο βάθος, το θηριώδες bass cabinet του Nathan East και τα keyboards του Greg Phillinganes να πιάνουν μεγάλο μέρος από το Live room, ο custom '50s Fender tweed twin, ο ενισχυτής που χρησιμοποιούσε ο Clapton, ήταν μάλλον αμελητέος σε μέγεθος άσχετα αν ο Alan, όπως συνήθιζε, είχε τοποθετήσει τρία μικρόφωνα γύρω του, ένα σχεδόν κολλητό μπροστά από το ένα μεγάφωνο, το άλλο μπροστά από τον ενισχυτή σε μικρή απόσταση και το τρίτο τρία μέτρα μακρύτερα για να πιάνει την ambience του χώρου. Ο μικρός ενισχυτής στεκόταν μοναχός στο κέντρο ενός κύκλου με περίπου πέντε μέτρα διάμετρο, σα στο κέντρο μιας μικρής ερήμου στη ζούγκλα από καλώδια, racks, βάσεις μικροφώνων, separation panels και όλα τα δεκάδες αντικείμενα που ήταν διάσπαρτα στο μεγάλο χώρο.

Πέραγε πολλή ώρα παρακολουθώντας τα sessions του Clapton, καθισμένος αναπαυτικά στον μαύρο δερμάτινο καναπέ στην άκρη του live room. Γρήγορα βρέθηκαν να κάνουν launch breaks μαζί. Ο Άγγλος ήταν σε καλό mood και αρκετά χαλαρός εκείνη την περίοδο. Είχε αλλάξει look, με κοντό, μοντέρνο χτένισμα και trendy σκελετό στα γυαλιά του, που τα φόραγε πια σχεδόν μόνιμα, χωρίς να ντρέπεται. "Τουλάχιστον τώρα βλέπω για ποιόν πληρώνω το γεύμα, my friend", του είχε αστείευτεί μετά από ένα ευχάριστο δείπνο στο Dolce στη Melrose Avenue. Ο Clapton μιλάγε πολύ για το νέο δίσκο, την διαφορετική μουσική κατεύθυνση, πόσο ο Si τον είχε επηρεάσει για τα φωνητικά,

¹ *Adult Oriented Rock*

επιτέλους θα έβγαζε ένα δίσκο με δουλεμένη φωνή και σύγχρονο ήχο. Μισό-αστεία, μισό-σοβαρά, του εκμυστηρεύτηκε πως παράλληλα δούλευε με τον Si μια πρόταση για να καλύψει μουσικά μια επίδειξη μόδας πολύ γνωστού οίκου και σκεφτόταν να την κάνει δίσκο με ψευδώνυμο¹. Ανάμεσα στα takes συνήθιζαν να τζαμάρουν, είτε μόνοι τους είτε με την υπόλοιπη βασική μπάντα, περισσότερο σαν παιγνίδι ή χαλάρωμα. Ένα απόγευμα, ο Eric του ζήτησε να τον συνοδέψει ζωντανά σε ένα double take. Στη μέση του take, σταμάτησε να παίζει, είπε πως δεν του άρεσε το hook και του έκανε νόημα να παίζει κάτι αυτός. Απάντησε με ένα μάλλον επιθετικό μοτίβο και ο Eric γρήγορα το άρπαξε και έπαιξε Harmony σε ψηλότερο register. Γρήγορα το συμπλήρωσαν και το έστρωσαν, μετά το πήραν από την αρχή το τράβηξαν, κέντησαν διπλές παράλληλες μελωδίες και όταν τελείωσε, ο Clapton του έκανε ένα thumbs-up και χαμογελαστός έβγαλε τα γυαλιά του και έτριψε το μέτωπό του ανάμεσα στα μάτια. Πήρε από τον Alan το OK για το take, ζήτησε να του το στείλουν στα monitors του live room, το ξανάκουσε προσεκτικά, και χαμογέλασε πάλι. "so, it stays then" είπε με το γνωστό πονηρό χαμόγελο. "Alan, don't let this cat out of the box, right?", είπε συνωμοτικά στον ηχολήπτη, μιλώντας στο μικρόφωνό του. Ακούμπησε τη Blackie² στη βάση της και καθώς σηκωνόταν, του έκλεισε το μάτι συμπληρώνοντας "τώρα πρέπει να κάνω και τα vocals πιο επιθετικά".

Ο Clapton γύρισε στην Αγγλία το Δεκέμβρη. Τον Ιανουάριο του '97 μπήκε στα Olympic Studios για να τελειώσει τα κομμάτια του Pilgrim. Τελικά κατέληξε να ξαναγράψει τα περισσότερα parts από την αρχή, πετώντας στην ουσία σχεδόν όλες τις ηχογραφήσεις του L.A. Όμως το συγκεκριμένο μοτίβο έμεινε ανέγγιχτο και κυκλοφόρησε στο CD χωρίς αλλαγή, διόρθωση ή overdub, με εξαίρεση τα φωνητικά που βγήκαν όντως

¹ Η μουσική αυτή κυκλοφόρησε κάτω από τον τίτλο "Retail Therapy" το 1997 από το εικονικό σχήμα "The TDF project". Ο Eric Clapton κρυβόταν πίσω από το ψευδώνυμο "X-Sample". Μέρη της χρησιμοποιήθηκαν σε επίδειξη του οίκου Armani.

² Blackie: Η φημισμένη μαύρη Fender Stratocaster κιθάρα του Eric Clapton, φτιαγμένη από μέρη τριών κιθαρών. Χρησιμοποιήθηκε στην χρυσή περίοδο του καλλιτέχνη και τελικά πουλήθηκε το 2004 σε πλειστηριασμό έναντι 959.000\$ στη αλυσίδα Guitar Centre. Το Νοέμβριο του 2006, η Fender κυκλοφόρησε 275 ακριβή αντίγραφα της Blackie που πουλήθηκαν σε λίγες ώρες.

πιο επιθετικά. Το όνομά του δε γράφτηκε στα credits, δεν έγιναν συμφωνίες του management δεν προσφέρθηκαν collaterals. Ο Clapton ήταν εντάξει και το συγκεκριμένο session μια φιλική παρτίδα που και οι δύο έπαιξαν για το κέφι τους και καταλάβαιναν σιωπηρά πως δεν χρειαζόταν να δηλωθεί σ' όλο τον κόσμο. Όσο για αυτόν, είχε περάσει πολλά χρόνια πριν το σημείο που χρειαζόταν ή νοιαζόταν για credits.

Τυλίχτηκε χαλαρά με το μπουρνούζι, έσφιξε κάπως το κορδόνι της ζώνης και περπάτησε μέχρι το παράθυρο στο lounge της σουίτας. Κοίταξε το ρολόι του. Πλησίαζε οκτώ. Σε μία ώρα περίπου έβγαινε. Τελευταίο show απόψε στο Mirage. Σε κάθε άλλο μέρος του πλανήτη, θα τα λέγανε gigs, concerts, άλλα όχι στο Vegas. Εδώ όλα ήταν shows. Είχε φτάσει ήδη 9 Μαΐου! Από το Σάββατο τις 26 Απριλίου που είχε αρχίσει το set του στο Mirage, με εξαίρεση τις δύο ενδιάμεσες Δευτέρες, σήμερα έκλεινε 12 καθημερινά show στη σειρά. Δεν ήταν και άσχημα για την ηλικία του, κορόιδεψε τον εαυτό του, αλλά αμέσως το μετάνιωσε. Δεν τον είχαν πάρει ακόμα τα χρόνια σκέφτηκε, καλύτερα να το θυμάται αυτό. Άσχετα αν τώρα τελευταία είχε ουσιαστικά πετάξει στα σκουπίδια κάμποσα απ' αυτά τα χρόνια.

Πλησίασε πιο κοντά στη τζαμαρία και κοίταξε τα φωτισμένα ξενοδοχεία-καζίνο που ξεφύτρωναν παντού γύρω. Στα γιγάντια φωτεινά ταμπλό φώτα έτρεχαν πάνω κάτω, αναβόσβηναν, σχημάτιζαν σχέδια, έδειχναν φωτογραφίες, έπαιζαν βίντεο, διαφήμιζαν τα sell-out shows κάθε ξενοδοχείου. Τι στο διάβολο ήθελε στο Vegas; Τι σχέση είχε αυτός με όλο αυτό το απίθανο τσίρκο με top-heavy bimbos και μαφιόζους, με λάγνους αποχαυνωμένους πενηντάρηδες και εξηντάρηδες επισκέπτες τεχνολογικών ή ιατρικών συνεδρίων και Γιαπωνέζους τουρίστες που σουλατσάρανε ανάμεσα στα μονολιθικά, τεραστίων διαστάσεων ξενοδοχεία-καζίνο; Τι σχέση είχε με την απίστευτη κίτσαρία, το φτιασίδωμα, τη γενικευμένη γυψοσανίδα, τα ψευτομάρμαρα, τα κακέκτυπα, τις ψευτο-μικρογραφίες του Manhattan και της Βενετίας, τις γυάλινες inside-out πυραμίδες, τους δράκους και τους ιππότες; ΟΚ, ο Έλβις είχε έρθει εδώ για να πάρει σύνταξη αλλά αυτός, ειδικά τώρα, δεν σκεφτόταν ακόμα να τα παρατήσει. Τα μαλλιά του μπορεί να είχαν αρχίσει να γκριζάρουν αλλά παρέμεναν μακριά και όπως πάντα, έπεφταν στους ώμους του. Δεν είχε ακολουθήσει τη μόδα που έκανε όλους

τους rockers, ακόμα και νεώτερούς του, να κουρευτούν σα φαντάροι από τον Eddie μέχρι τον Jon Bon Jovi. Όχι ο Peter Bennet. Τα μαλλιά του θα έμεναν μακριά όσο μπορούσε να κρατήσει τη Stratocaster του και να κάνει ένα αξιοπρεπές run στο all-maple neck της.

Τελικά, όσο το καλοσκεφτότανε, δεν του είχε έρθει και άσχημα αυτό το αναπάντεχο set στο Mirage. Το χρήμα ήταν καλό αλλά ειδικά αυτή την ορισμένη περίοδο, το ίδιο το show, ήταν ακριβώς ότι χρειαζόταν. Στην αρχή δεν είχε πάρει στα σοβαρά όσα μουρμούριζαν μεταξύ τους ο Darrell με τον Dave στη βεράντα πάνω από τον σκοτεινό ωκεανό στο τέλος του προηγούμενου καλοκαιριού. "Δεν μπορεί, πλάκα θα μου κάνουν, έχω να κάνω live από το 2001", σκεφτότανε όταν τους άκουγε να μελετάνε εναλλακτικά σχέδια για να τον βγάλουν και πάλι στη σκηνή. Τους παρακολουθούσε εντελώς αμέτοχος. Τους είχε ακούσει να αποκλείουν το LA και όλο το Bay Area. Μετά είχαν διαφωνήσει για λίγο για το αν είχε νόημα να τον στείλουν στο Manhattan αλλά τελικά κατέληξαν πως "θα ήτανε μεγάλο ζόρι, σα να τον βάζανε στη μέση της λυκοπαρέας". Και όμως, να που τελικά τα είχαν καταφέρει οι άτιμοι. Δεν μπορούσε να σκεφτεί με ποιο τρόπο είχαν πείσει το βαρύ και ασήκωτο Derek Carhouse να αφήσει το Mansion του στο Bel Air και να κουβαληθεί στη Χαβάη, ίσα-ίσα για να του παίξουν τα pre-mixes από τα sessions. "λάδωμα, απειλές και εκβιασμός, έτσι παίζεται το παιγνίδι baby", είχε πει γελώντας ο Darrell, όταν τον είχε ρωτήσει.

Ο Carhouse είχε καταφέρει να κλείσει το set στο Mirage και να εξασφαλίσει τη μπάντα που, μισό-αστεία, μισό-σοβαρά, του είχε ζητήσει ο Peter. Ποιος μπορούσε να πει όχι στον πιο βαρύγδουπο ατζέντη του Vegas; Κάτι τέτοιο θα αναλογούσε σε καλλιτεχνική αυτοκτονία! Όταν πια του το παρουσίασαν σαν τελειωμένο project, άφησε να τον παρασύρει το ρεύμα και βρέθηκε, μετά από τόσο καιρό σιωπής, να τραντάζει το μεγάλο auditorium του Mirage. Και άξιζε κάθε λεπτό. Η παραγωγή ήταν εντελώς over-the-top, ο Edward Mathews είχε κάνει απίθανες ενορχηστρώσεις στο playlist, αφήνοντάς του πολύ χώρο να κινηθεί, είτε είχε όρεξη να απλώσει το παίξιμό του είτε όχι. Και η μπάντα, όπως εξάλλου ήταν σίγουρος όταν ζήτηγε τους συγκεκριμένους μουσικούς, ήταν Top-grade! "Το Vegas έχει και τα καλά του τελικά", είπε στον εαυτό του. Μόνο που ένα κοινό με κουστουμαρισμένους μεσήλικες, στρογγυλοκαθισμένους μπροστά

από πανάκριβα a-la-cart diners, κυρίες με φουσκωτά χτενίσματα και βαρύ εξοπλισμό κοσμημάτων δεν ήταν και το τυπικό κοινό του. Ερχόταν βέβαια και κάμποσοι νεαροί και trendy executives, πιθανότατα εκθέτες ή επισκέπτες στο μεγάλο Συνέδριο του Broadcasting που γινόταν αυτό το Σαββατοκύριακο στο Las Vegas Convention Center, αλλά αυτοί ήταν μία μειοψηφία σε μια απίστευτη σάλα των 2500 θέσεων.

Τον κοίταγαν με θαυμασμό, τα μάτια τους έλαμπαν, κουνούσαν τα κεφάλια τους με το ρυθμό και ήξεραν απ' έξω τους στίχους των τραγουδιών του. Συνοδευόταν από εντυπωσιακές νεαρές που άλλοτε θα τον έκαναν να αναρωτιέται αν ήταν μόνιμες ή προσωρινές συνοδοί. Τώρα δεν τον απασχολούσε καθόλου. Στα 46 του, ίσως έπρεπε να αρχίσει να συνηθίζει σε τέτοια audiences. Η μήπως όχι. Για μια στιγμή θυμήθηκε την τελευταία και επεισοδιακή συναυλία του με τους Rathaus¹, δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια πριν και χαμογέλασε. "First we take Manhattan, then, we take Berlin. Το Manhattan το πήραμε, από το Βερολίνο περάσαμε ξυστά", σκέφτηκε. "Και καταλήξαμε στο Vegas. Μετά κοροϊδεύαμε τον Elvis!"

Έριξε μια αδιάφορη ματιά έξω, απέναντι, στην άλλη πλευρά του Strip, στο Harrah's και το ασυνήθιστα χαμηλό για τα δεδομένα του Vegas, Imperial Palace. Κοίταξε προς τα δεξιά του αλλά από τη θέση του παραθύρου δεν μπορούσε να δει το Treasure Island που ήταν ακριβώς δίπλα από το Mirage. Κάτω χαμηλά, το strip έδειχνε γεμάτο κόσμο. Για Παρασκευή δεν ήταν και άσχημα. Με αργά βήματα πήγε στο bar, έβαλε κάμποσο Martini Bianco σε ένα φαρδύ, χαμηλό και βαρύ ποτήρι που προοριζόταν για bourbon, έριξε τρία μεγάλα παγάκια και άρχισε να το ανακατεύει κουνώντας το ποτήρι σε κύκλους. Ήπιε με απόλαυση μια μικρή γουλιά και κοίταξε για λίγο το ποτήρι ενώ συνέχιζε να το κουνάει με κυκλικές κινήσεις.

Δύσκολα εύρισκε κανείς κανονικό Martini Bianco στην Αμερική. Δεν μπορούσε να σκεφτεί μια εύκολη ή προφανή εξήγηση για το φαινόμενο αλλά τον πρώτο καιρό τον διασκέδαζε να ζητάει το συγκεκριμένο ποτό και μετά να προσπαθεί να μαντέψει τι ήταν το άσχετο περιεχόμενο στο ποτήρι που του φέρνανε. Στην

¹ "Δημαρχείο", στα γερμανικά. Συνήχηση με Αγγλική λέξη που σημαίνει "Σπίτι των Αρουραίων" ή ελεύθερα, "ποντικόσπιτο".

καλύτερη περίπτωση, του δίνανε Dry Martini, προσποιούμενοι πως δεν καταλάβαιναν πως υπήρχε κάποια διαφορά. Αυτό συνέβαινε τα πρώτα χρόνια, σκέφτηκε. Σήμερα πια, όπου πήγαινε, πάντα υπήρχε διαθέσιμο Martini Bianco. After all, ήταν ο Peter Bennet και μπορούσε να ζητήσει ότι γούσταρε. Και αν αυτό που ζηταγε δεν ήταν παρά ένα χαζό-ποτό, δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο να το βρουν, αν έπρεπε να το βρουν. Το Martini Bianco με σκέτο πάγο ήταν ένα από τα λίγα πράγματα που ακόμα κουβαλούσε μαζί του από παλιά. Τα πράγματα εκείνα που 30 χρόνια τώρα, ένα-ένα χανόταν. Ένα-ένα, αφήνοντας και από μία μικρή ή μεγαλύτερη πληγή. Για λίγο αφαιρέθηκε κοιτάζοντας το ανοιχτόχρωμο ποτό να αγκαλιάζει τα παγάκια.

Αφηρημένος όπως ήταν, του πήρε κάμποση ώρα μέχρι να καταλάβει πως χτυπούσε το τηλέφωνο. Ξαφνιάστηκε και γύρισε προς την κρεβατοκάμαρα. Χαμήλωσε την ένταση στο ηχοσύστημα, η μουσική από το CD μόλις που ακουγόταν, ένας αχνός γλυκός θόρυβος. Απλώθηκε στο κρεβάτι και κρατώντας το Martini στο δεξί χέρι σήκωσε με το αριστερό το αλαβάστρινο ακουστικό με τα χρυσά τελειώματα και καπάκια.

"Peter" είπε σύντομα. Βαριότανε τα "Hello" και τα παρόμοια. Οποίος καλούσε στο νούμερο αυτό τέτοια ώρα και κατάφερνε να φτάσει η γραμμή του μέχρι εδώ, όχι μόνο ήξερε ποιος θα απαντούσε αλλά ήταν και πολύ κοντινός του για να περιμένει άλλες αβρότητες.

"Hi there!" ακούστηκε από την άλλη άκρη η γλυκιά και πάντα αποφασιστική φωνή της Pauline. "Ετοιμαζόμαστε για το *grand-finale*;" ρώτησε η νεαρή Αγγλίδα υπεύθυνη του γραφείου του στη Νέα Υόρκη, τονίζοντας τις τελευταίες λέξεις με την τυπική αγγλική προφορά των γαλλικών λέξεων, καταφέροντας όμως να μην ακουστεί περιπαιχτικό το ερώτημα. Αυτή η κοπέλα, στα 25 της, είχε πάντα τόση σιγουριά και αποφασιστικότητα στη φωνή της που μόνο καλό σου έκανε να την ακούς. Άσχετα με το αν είχε ευχάριστα ή δυσάρεστα να σου πει. Η Pauline είχε κλασσική μεσοαστική αγγλική ανατροφή. Γεννημένη στο Kent αποφάσισε μόλις τελείωσε το MA της σε English Literature στο Essex, να ακολουθήσει ένα νεαρό Αμερικάνο exchange student στη Νέα Υόρκη. Ο τύπος επτά μήνες μετά την παράτηση και έφυγε για την California για να κυνηγήσει μια καριέρα σεναριογράφου στην τηλεόραση. Η Pauline είχε αποφασίσει να μείνει στη Νέα Υόρκη και

ένα πρωί, από το πουθενά, μπήκε με ύφος στα γραφεία του στην 48η και είπε πως ήρθε να δουλέψει εκεί. Δυο χρόνια αργότερα, το γραφείο ήταν σα δικό της.

"What's up, Pauline?" τη ρώτησε, σύντομα. Τέτοια ώρα, μία αναπνοή πριν από το show, ποτέ δεν θα τον έπαιρνε, αν δεν είχε κάτι σημαντικό.

"Listen", είπε αυτή, σαν να προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο. "Έχω στη γραμμή μια γραμματέα που θα σε συνδέσει με κάποια Κυρία (αυτό το τόνισε) που θέλει να σου μιλήσει και που δεν κατάλαβα καλά ποια είναι αλλά πάντως είναι Πρόεδρος κάποιας Επιτροπής ή Υπουργός ή κάτι τέτοιο." Τα είπε όλα μαζεμένα και όχι με τη συνηθισμένη της ευκρίνεια. Η Pauline μπερδεμένη; Αυτό και αν ήταν περίεργο! Και για μια στιγμή, η διακοπή της έδειχνε δισταγμό να πάει παρακάτω. Μήπως φοβόταν πως θα έκανε καμιά γκάφα και θα τον εξαγρίωνε; Δεν ήταν δα και στις καλύτερές του τον τελευταίο καιρό με τις αναβολές και τα προβλήματα του δίσκου και μάλλον δεν της έκανε όρεξη να ακούσει καμιά κατεβατή.

"So?", τη ρώτησε χαλαρά, περιμένοντας τα υπόλοιπα.

"Παίρνει από την Αθήνα, you know, Greece", συνέχισε αυτή με αργή, σιγανή και προσεκτική φωνή. "Ήδη έχει μιλήσει με τον Mark στο Λονδίνο αλλά επιμένει να μιλήσει απευθείας σε σένα. Έχει μια πρόταση να σου κάνει, ή καλύτερα μία πρόσκληση να σου δώσει". Πάλι σταμάτησε για ένα δύο δευτερόλεπτα. "Το τσέκαρα με τον Mark και μου είπε να σου πω πως καλά θα κάνεις να της μιλήσεις." Πάλι σταμάτησε σαν να τον περίμενε να πει κάτι. Αυτός κράτησε τη σιωπή του. "Μη με ρωτάς εμένα, δεν ξέρω από αυτά" συνέχισε η Pauline, σαν να το έκανε αναγκαστικά. "Έχει και ένα περίεργο μακρύ όνομα, ούτε που κατάφερα να το πιάσω. Να στην περάσω ή να ανοίξω το χρυσό βιβλίο με τις δικαιολογίες και να αρχίσω να ψάχνω μια βολική;"

Όση ώρα μίλαγε η Pauline, το μυαλό του είχε φύγει. Δεν πρόσεξε πολλά από όσα του είπε, δεν χρειαζόταν άλλωστε. Ήταν εξαιρετικά ευφυής για να πάρει τις απαραίτητες πληροφορίες με την ελάχιστη προσοχή. Μπροστά του πέρασαν σκηνές με βεράντες και θάλασσα και ήλιο που καίει και παρελάσεις σε εθνικές εορτές που για μια στιγμή δε θυμόταν τι γιόρταζαν, θυμόταν όμως τη μπάντα του Δήμου να παινίζει, παιδικές παρέες και φραπέδες σε καφετέριες της παραλίας. Και πρόσωπα φίλων, όχι πολλών μα χαμένων. 28 χρόνια πριν. Never looked back. Χρειάστηκε να

κοιτάξει το σκοτεινό ουρανό του Vegas και τις ανταύγειες που άφηνε στο ταβάνι η έκρηξη του ηφαιστείου που σιγά-σιγά τελείωνε στη λίμνη μπροστά από το Mirage, για να βρεθεί πάλι στο Vegas, στο σήμερα.

“Πέρασέ μου τη γραμμή Pauline” είπε κοφτά, “Please” και περίμενε. Στην άλλη άκρη έπεσε σιγή. Η απίστευτα ακριβής αίσθηση χρόνου που είχε, του μέτρησε τρία δευτερόλεπτα. Μετά η Pauline είπε, “OK, here she comes, γεια σου από μένα. Πάρε με αν θες κάτι, οτιδήποτε. And, break-a-leg¹ tonight, alright? Kissy-kissy”.

Μετά, μία ακόμα σιωπή, περίεργα “μπιπ” και μια άλλη νεαρή γυναικεία φωνή, με ενθουσιασμό που δύσκολα συγκρατιόταν και μια φτιαχτή προφορά αγγλικών που ξαφνικά του θύμισε πολλά, ρώτησε:

“Mr. Bennet, sir?”

“That’s me” της απάντησε, με ευχάριστο, τραγουδιστό τόνο.

Η μικρή μόλις που κατάφερε να συγκρατήσει τον εαυτό της. Ακουγόταν να κάνει μικρό-θορύβους από την άλλη άκρη της γραμμής. Μιλούσε με τον ίδιο τον Peter Bennet! Απίστευτο της φαινόταν. Θα το έλεγε σε όλες τις φίλες της και δεν θα την πιστεύανε. “Άντε ρε από κει. Σιγά μην καταδέχτηκε να σας μιλήσει”, θα λέγανε όλες. Τα αγόρια της παρέας θα τη φασκέλωναν κιόλας. “Πάρ’ τα μη στα χρωστάμε ρε ούφο που σε ‘κανε γραμματέα της η μεγάλη και πήρανε τα μυαλά σου αέρα. Ποιοι είσαστε ρε σεις μπροστά στο γίγαντα;”. Αλλά όμως, όπως και να αντιδρούσανε, ότι και να λέγανε, αυτή ήξερε πως αυτό που θα τους είχε περιγράψει, είχε γίνει στα αλήθεια: Είχε πραγματικά βρεθεί στην μια άκρη μιας ψηφιακής τηλεφωνικής γραμμής που στην άλλη άκρη της, σε κάποιο μακρινό σημείο του πλανήτη, βρισκόταν αυτός που την κοίταζε με σοβαρό ύφος από την αφίσα στο δωμάτιό της όλα τα χρόνια του Λυκείου. Αυτός που άκουγε τα μυστικά της, που έπρεπε να του μοιάζουν τα αγόρια της. Σε κάποια σκηνή σταδίου, κάπου στην Αγγλία, αρχές της δεκαετίας του ‘80, κρατούσε μια κόκκινη ηλεκτρική κιθάρα και έπαιζε, έπαιζε, έπαιζε. Με τα φώτα των προβολέων πίσω του να θαμπώνουν κάπως την

¹ *Ευχή που συνηθίζεται στο χώρο του θεάματος, πριν από παραστάσεις, αντί για ευχές τύπου “Καλή Επιτυχία” κλπ.*

εικόνα και με όλα τα άλλα μέλη των Rathaus ίσα-ίσα να διακρίνονται πίσω του στη φωτογραφία, στεκόταν εκεί, μόνος και απομονωμένος την κοίταζε κατάματα και έπαιζε μόνο για εκείνη. Είχε και άλλες αφίσες του, από συναυλίες μετά τους Rathaus αλλά, αυτή, η παλιά έδειχνε να έχει άλλη δύναμη. Και κάθε δίσκος του που έβαζε στο πικάπ, έμοιαζε να είναι ακριβώς το τραγούδι της αφίσας.

Ήταν μια γλυκιά, απίστευτη αλήθεια, κι ας κράτησε λίγα μόνο δευτερόλεπτα, όσο ακριβώς χρειάστηκε για να ξανακερδίσει την αυτοκυριαρχία της, να θυμηθεί πως ήταν μία αριστούχος απόφοιτη του Deree, με MBA σε Media & Communications από το Πανεπιστήμιο του Bath, με δυο χρόνια προϋπηρεσία σε περίοπτη θέση στην Επιτροπή στις Βρυξέλλες και σήμερα πια που βρισκόταν σε μια θέση που όλες οι φίλες της ζήλευαν, δεν επιτρεπόταν να αντιδρά σε μια απλή groupie. Τόσα ακριβώς δευτερόλεπτα, όσο χρειάστηκε για να συγκρατηθεί, να μαζευτεί και να καταφέρει να του πει, με άπταιστα, όπως νόμιζε αγγλικά:

"Hold on please, I will put you through to Mrs. Angelopoulos-Daskalaki".

"Who?" σκέφτηκε αλλά πριν προλάβει να το αρθρώσει, μία στιβαρή, αργή, ώριμη και αποφασιστική γυναικεία φωνή ακούστηκε από την άλλη άκρη:

"Good evening Mr. Bennet, I presume you know who I am. We can speak in English if you prefer but we could also, perhaps, speak in Greek?"

Του πήρε ένα-δύο δευτερόλεπτα, λίγο η προφορά της μικρής λίγο το όνομα, μετά κατάλαβε ποια ήταν η γυναίκα στο τηλέφωνο. "Mrs Athens Olympics" είπε στον εαυτό του από μέσα του, χαρούμενος που το βρήκε. Το Vegas ήταν πολύ μα πάρα πολύ μακριά για να έρχονται τέτοιοι συνειρμοί εύκολα.

"Greek is fine. Go ahead" άκουσε τον εαυτό του να λέει, σχεδόν αυτόματα και την ίδια στιγμή ένιωσε να εκνευρίζεται με τον εαυτό του. "Hope I can manage" συμπλήρωσε βιαστικά.

Τι τον έπιασε τώρα να θέλει να μιλήσει Ελληνικά!

"Πολύ καλά Κύριε Bennet", συνέχισε χωρίς καμία διακοπή η γυναίκα, τώρα με πιο γρήγορο ρυθμό.

"Χαίρομαι που δεν ξεχάσατε τη γλώσσα μας και νοιώθετε άνετα να την ακούτε. Γνωρίζω πως είστε πολύ απασχολημένος, έχω πληροφορηθεί που βρίσκεστε και σας εύχομαι καλή επιτυχία στο αποψινό show σας. Ακούω συχνά τα τραγούδια σας, τα παίζει

συνέχεια η βοηθός μου στο γραφείο και πιστέψτε με θα χαιρόμουν να απολαύσω και εγώ ένα show σας αλλά και το δικό μου πρόγραμμα αυτό τον καιρό είναι, θα έλεγα, αρκετά φορτωμένο." Το τελευταίο το είπε γελώντας ελαφρά και κάπως πονηρά, σα να ήθελε να αφήσει κάποια υπονοούμενα που του ξέφυγαν.

Η γυναίκα έκανε μια μικρή διακοπή για να πάρει ανάσα, ή για να τον αφήσει να καταλάβει όσα είχε πει. Μετά η φωνή της ακούστηκε κοφτή και σοβαρή.

"Θα είμαι σύντομη και σαφής. Γνωρίζετε, είμαι σίγουρη, πως σε ένα χρόνο και κάτι, φέρνουμε πίσω στην Ελλάδα τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Παράλληλα έχουμε και την Πολιτιστική Ολυμπιάδα. Θα είναι μία πολύ σημαντική χρονιά για την Πατρίδα μας. Αυτά είμαι σίγουρη, τα γνωρίζετε. Θα ήθελα λοιπόν να σας προσκαλέσω για μία μεγάλη συναυλία στην Αθήνα. Θα ήθελα να σημειώσω πως η συναυλία σας είναι προσωπική πρόταση του Υπουργού Πολιτισμού Κου Αλεξιάδη και αποτελεί επιθυμία του ίδιου του Πρωθυπουργού. Ο Ιούλιος 2004 είναι καλή περίοδος. Αν δεχθείτε, οι όροι θα είναι δικοί σας. "White paper", όπως λένε. All you need to say is "Yes!" Τα υπόλοιπα θα τα ρυθμίσουμε".

Ε, αυτό δεν το περίμενε. Προσπάθησε να συνειδητοποιήσει τι είχε μόλις ακούσει και να πείσει τον εαυτό του πως πραγματικά το άκουσε. Συναυλία στην Αθήνα; Το 2004; Μόλις λίγο καιρό πριν ήταν εντελώς εξαφανισμένος και τώρα του πρότειναν, σε ένα χρόνο και κάτι από τώρα να κάνει ένα live που σίγουρα, εκτός από το κοινό on site, θα το έβλεπαν εκατοντάδες χιλιάδες σε όλο τον κόσμο! Το μυαλό του άρχισε να γεμίζει με ερωτήματα, θέματα που έπρεπε να ρυθμιστούν, λεπτομέρειες. Δεν ήταν δικά του προβλήματα όλα αυτά, έβαλε απότομο φρένο στις σκέψεις του. Θα τα αναλάμβανε όλα ο Mark στο Λονδίνο, αυτός είχε μόνο να απαντήσει "Ναι, ευχαρίστως", "Όχι, λυπάμαι, δε γίνεται" ή "Ίσως, αφήστε να το δούμε".

Η φωνή της γυναίκας έσπασε τη σιωπή.

"Το Ολυμπιακό μας Στάδιο, μεταξύ μας, μάλλον δεν θα είναι ακόμα έτοιμο για major events τον Ιούλιο του 2004, αλλά το Καλλιμάρμαρο, πιστεύουμε πως είναι ιδανικό μέρος για τη συναυλία σας. Θα έχουμε και το ολοκαίνουριο Στάδιο Καραϊσκάκη αν σας ενδιαφέρει, γνωρίζετε πιστεύω, ξανακτίζεται ολοκληρωτικά."

Εικόνες σκόρπιες, θαμπές, ακαθόριστα σχήματα, τοποθεσίες, κτίρια, εγκαταστάσεις περάσανε μπροστά από τα μάτια

του. Έκανε προσπάθεια να συγκεντρωθεί σε όσα άκουγε στο τηλέφωνο.

“Ποιος θα κάνει local management και tech support?” τη διέκοψε, περισσότερο για να πει κάτι, να πιαστεί από κάτι που αμυδρά θα το καταλάβαινε.

“Από την πλευρά μας προτείνουμε την Manic Productions” του απάντησε η γυναίκα. “σκέφτεστε κάποιον καλύτερο; Αν προτιμάτε κάποιον άλλον είμαστε στη διάθεσή σας”. Η απάντηση της γυναίκας έκανε κάτι στο μυαλό του να λάμψει ξαφνικά, σαν να άναψε ένα λαμπάκι, αλλά το αγνόησε και δεν έδωσε σημασία μια και δεν τον ενδιέφερε πραγματικά. Για τον Peter Bennet δεν έμπαιναν ερωτήσεις σαν αυτές. Από τη μια μεριά, ήξερε καλά πως μπορούσε να ζητήσει όποιον και με όποιους όρους ήθελε, από τη άλλη ήταν σίγουρος πως και αυτοί, μόνο τον καλύτερο θα του δίνανε. Εξάλλου δεν ήταν και δικιά του δουλειά. Και πάλι το γραφείο του Λονδίνου θα φρόντιζε για όλα. Ιδιαίτερα απόψε, δεν είχε όρεξη να ακούσει περισσότερα.

Απόψε που είχε το τελευταίο show να κλείσει και με τον T.J. στο ακροατήριο δεν τον έπαιρνε να είναι lousy ή loose. Το αφεντικό της Interstellar, ο “δάσκαλος” όπως τον αποκαλούσε το σινάφι, ερχόταν να τον δει στο πιο ασυνήθιστο για αυτόν μέρος, το Vegas. Άλλο η βεράντα του T.J. στην Santa Barbara πάνω από τον ειρηνικό και τα γνωστά, επιλεγμένα στέκια του στο LA και άλλο τα μεγαθήρια ξενοδοχεία, φυτεμένα δεξιά-αριστερά στο strip του Vegas. Ο T.J. ήταν από τη μερίδα εκείνη Αμερικάνων που δεν τους έλεγε τίποτα η υπερβολή και το glamour που αντιπροσώπευε το Vegas. Παιδί των ’60 είχε μείνει με τις έμμονες ιδέες του για universal love, peace and freedom και η ζωή του, στο μέτρο του δυνατού, παρέμενε το ίδιο πιστή στις ίδιες ιδέες. Δεν ακολουθούσε το Lifestyle των μεγάλων της βιομηχανίας δίσκων. Ζούσε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, κυκλοφορούσε με Chevy και όχι με Limo και σοφέρ, δεν έκανε θορυβώδη πάρτι και τουλάχιστον δύο φορές το χρόνο έπαιρνε το μισο-διαλυμένο VW Van που είχε από την εποχή που ήταν φοιτητής ηλεκτρολογίας στο UCLA, ακόμα βαμμένο με τα φευγάτα χρώματα του ’60 και έκανε κάμπινγκ με τις δύο κόρες του βαθιά στα δάση γύρω από τη Lake Tahoe, ψηλά στα βουνά της Nevada. Βέβαια, άλλαζε Chevy κάθε δύο χρόνια και το VW του, το είχε αναλάβει το καλύτερο γραφείο restoration κλασικών αυτοκινήτων του LA για να είναι πάντα όχι απλά roadworthy και ασφαλές αλλά στην ουσία “as-new”.

Είχε ακούσει πολλές φορές με τα ίδια του τα αυτιά τον T.J. να εκφράζει την αντιπάθειά του για το Vegas, οπότε για να πάρει την απόφαση να ανέβει στη Nevada, είχε το λόγο του. Και δεν ήταν προφανώς άσχετος με την αναπάντεχη επανεμφάνιση του Peter Bennet στη σκηνή. Από το 1998 είχε να βγάλει δίσκο. Μετά το "Seasons Talk" που έγινε τριπλά πλατινένιο στην Αμερική, διπλά πλατινένιο στην Αγγλία, Γαλλία και χρυσό στην Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία και καμιά δεκαριά ακόμα χώρες, δεν είχε δώσει τίποτα νέο. Πολλές συζητήσεις είχαν γίνει όταν ο Peter Bennet είχε αφήσει στη μέση τα sessions στα SoundForce studios στους 52 δρόμους του Manhattan το Σεπτέμβριο του 2001. Οι φήμες έλεγαν πως ο δίσκος που ετοιμάζε ήταν σχεδόν τελειωμένος όταν τα παράτησε. Λογικά λοιπόν, όλοι περίμεναν το νέο δίσκο πώς και πώς. Όμως ο Peter Bennet, είχε αποφασίσει να τα παρατήσει. Όλοι ήξεραν την αιτία, κανείς δεν έκανε προβλέψεις για πιθανή επιστροφή. Το χτύπημα δεν ήταν δα και μικρό. Ο ίδιος είχε απλά δηλώσει, απρόσωπα, μέσω του γραφείου του, πως είχε αποφασίσει να αποτραβηχτεί από την μουσική σκηνή. Ο μουσικός τύπος μίλαγε για βαθιά κατάθλιψη άλλοι για σοβαρά προβλήματα με ναρκωτικά, αυτός όμως είχε μείνει μακριά από κάθε δημοσιότητα, δεν έκανε δηλώσεις ούτε εμφανίσεις.

Ήταν η δεύτερη φορά στην καριέρα του που το έκανε αυτό. Την πρώτη φορά, είχε ξαναγυρίσει ριζικά ανανεωμένος μετά την διάλυση των Rathaus. Θα τα κατάφερνε και αυτή τη φορά ή ήταν καιρός πια να αφήσει τη strat του μόνιμα στη θήκη της; Ο T.J. φαίνεται πως είχε αρχίσει και ο ίδιος να αμφιβάλλει αν ο Peter Bennet μπορούσε ακόμα να φτουρήσει και ερχόταν να δει μόνος του από κοντά, in the flesh, τι πραγματικά τρέχει. Ένωθε δέος και σεβασμό για το μεγαλόσωμο άνδρα με το παχύ, κατάλευκο μούσι. Ο T.J. τον είχε βοηθήσει και υποστηρίξει όποτε το είχε χρειαστεί. Δεν μπορούσε λοιπόν να είναι τίποτα λιγότερο από top-form, kick-ass. Ειδικά για τον T.J. είχε τσακίσει το πρωί στην πρόβα το group για να είναι absolute perfection η βραδιά. "Αυτό πρέπει να με απασχολεί τώρα", σκέφτηκε. Για όλα τα άλλα, αύριο το πρωί μπορούσε να πάρει τον Mark και να του τα φορτώσει πακέτο.

Στο τηλέφωνο, η γυναίκα περίμενε την απάντησή του.

"I'll be happy to do it", της είπε. "Παρακαλώ επικοινωνήστε με τον Mark Brown στο London office. Θα φροντίσει για όλα".

“Αυτό είναι εξαιρετικό! Σας ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου και σας βεβαιώνω πως όλα θα πάνε καλά και θα έχουμε ένα φανταστικό event! Σας ευχαριστώ και πάλι. Θα δώσω εντολές στο γραφείο μου να συνεργαστούν με τον Κύριο Brown. Είναι πολύ ευγενής και συνεργάσιμος να ξέρετε. Μας έχουν ήδη συστήσει, πέρυσι στη Χριστουγεννιάτικη συναυλία στο Albert Hall. Όλα θα πάνε καλά. Σας ευχαριστώ και πάλι. Δεν σας κρατώ άλλο, καλή επιτυχία με το αποψινό show σας. Θα περιμένουμε και τον νέο δίσκο σας. Η γραμματέας μου λέει πως όπου να ‘ναι θα κυκλοφορήσει. Καλό σας βράδυ Κύριε Bennet. Χάρηκα τόσο πολύ που μιλήσαμε.”

“Εγώ σας ευχαριστώ που με καλέσατε. Καλή επιτυχία με τους Αγώνες και see you in Athens, right?“, της είπε με ήρεμη φωνή χωρίς και ο ίδιος να πιστεύει ότι τα έλεγε όλα αυτά.

Χαιρετήθηκαν με σύντομες αβρότητες. Η γραμμή έκλεισε.

Ακούμπησε το ακουστικό στη συσκευή και έμεινε για λίγο στο κρεβάτι. Το show με το ηφαίστειο έξω από το ξενοδοχείο είχε τελειώσει, ήταν τώρα το διάλειμμα ανάμεσα σε δύο επαναλήψεις και δεν υπήρχαν χαοτικές ανταύγειες στο ταβάνι του. Μόνο ότι έφτανε από τα φώτα του Strip. Δεν κατάλαβε πόση ώρα πέρασε ακίνητος στο κρεβάτι να κοιτάει το ταβάνι και να προσπαθεί να βάλει σε τάξη όσα είχαν γίνει τα προηγούμενα λεπτά. Συναυλία στην Αθήνα, σε ένα χρόνο και κάτι. Τι ήταν όμως αυτή η περιέργη αίσθηση που του είχε δημιουργηθεί από τα λεγόμενα της γυναίκας. Κάτι που είχε πει, κάποιο όνομα που είχε αναφέρει, του είχε ξεφύγει την ώρα που ειπώθηκε και τώρα δε μπορούσε να το εντοπίσει. Κάτι υπήρχε που του είχε φέρει πίσω μια μυρωδιά από πολύ παλιά.

Το χτύπημα στην πόρτα τον ξάφνιασε και τινάχτηκε από τη θέση του. Μαζεύτηκε γρήγορα, βρήκε το μικρό master τηλεκοντρόλ και στην μικροσκοπική οθόνη του είδε το πρόσωπο του Danny. Ο guitar tech του είχε έρθει για το καθιερωμένο pre-show briefing. Ανακάθισε στο κρεβάτι και με το τηλεκοντρόλ ελευθέρωσε την ηλεκτρονική κλειδαριά της κεντρικής πόρτας της σουίτας. Σηκώθηκε και έφτιαξε το μπουρνούζι του που είχε ανοίξει. Πήρε το ποτήρι με όσο Martini είχε απομείνει, με τον πάγο να έχει σχεδόν λιώσει, περπάτησε προς το lounge της σουίτας και πρόλαβε τον Danny που μόλις είχε μπει, να κλείνει την πόρτα πίσω του. Τα ίσια μαύρα μακριά μαλλιά του, έκρυβαν σχεδόν όλο το πρόσωπό

του αλλά δεν έκρυβαν το βλέμμα του που έλαμπε. Πάντα του θύμιζε κάπως τον Rossi των Quo, στο πιο αδύνατο και πιο ψηλό. Φορούσε ένα μαύρο T-shirt που έγραφε με μεγάλα κόκκινα ματωμένα γράμματα: "BIG MISTAKE!". Το φθαρμένο Levis του ήταν παράδοξα καθαρό και όπως πάντα, φορούσε τα άσπρα Nikes. Οι κινήσεις του πρόδιναν ενθουσιασμό. Κρατούσε μία σκληρή παραλληλεπίπεδη θήκη ηλεκτρικής κιθάρας με ανοιχτόχρωμη tweed επένδυση και όμορφες κίτρινες ραφές στα καφέ δερμάτινα τελειώματα. Στα χέρια του έμοιαζε ασυνήθιστα μικρή. Δεν χρειαζόταν και πολλή φαντασία για να καταλάβει κανείς πως το περιεχόμενο ήταν σίγουρα μία ολοκαίνουρια και απαστράπτουσα Fender.

"Γεια boss" τον χαιρέτησε ο τεχνικός δήθεν άνετα και πλησίασε το αφεντικό του κρατώντας πάντα τη θήκη με την κιθάρα. "OK, ψιλοκατάλαβες τι σου έφερα. Μάντεψε όμως ΤΙ ακριβώς είναι και ΠΟΙΟΣ την έφερε!"

Πήρε την θήκη από τα χέρια του νεαρού, την άπλωσε στον δερμάτινο καναπέ και την άνοιξε. Για μια στιγμή ένοιωσε την ανάσα του να χάνεται. Πάνω στο παχύ λουσάτο βαθύ-πορφυρό χνουδωτό ύφασμα που κάλυπτε όλο το εσωτερικό της θήκης, βρισκόταν μια παλιά, φθαρμένη, κατακόκκινη Stratocaster. "Βρήκαν τη Red" φώναξε αυτόματα, πριν προλάβει να ελέγξει τον εαυτό του. Η αυταπάτη όμως κράτησε μόνο μια στιγμή. Αμέσως μετά, σχεδόν στιγμιαία, τα μάτια έκαναν την πολύπλοκη αναγνώριση, η ταυτοποίηση απέτυχε, η λογική επικράτησε, ο εγκέφαλος επανέφερε την καρδιά του στην τάξη και ένοιωσε να χαλαρώνει.

"Δικέ μου! αυτό το χρώμα που κάνανε είναι απίστευτο", ξεκίνησε ο Danny. "Μου φαίνεται ίδια και απαράλλαχτη με τις φωτογραφίες της Red". Ο Danny δεν είχε δει ποτέ τη Red στην πραγματικότητα. Μόνο σε φωτογραφίες και βίντεο. Είχε αρχίσει να δουλεύει για τον Peter, αργότερα, πολύ μετά την μοιραία νύχτα. "Αν δεν ήξερα σίγουρα πως αυτή εδώ είναι custom copy θα μπορούσα και να την πάθω. Το χρώμα, τα ξεφτίσματα, τα σημάδια, είναι όλα τα ίδια! Shit! Ο John μου είπε πως δούλεψαν με τον J.W. από φωτογραφίες και ταινίες παλιών συναυλιών σου, my man. Τον πέθανε, μου είπε, αλλά θα την ξανάκανε για σένα any

time.” Το τελευταίο το είπε χαμογελώντας με περηφάνια που δεν κρυβότανε. Για να ασχοληθεί με ένα όργανο ο J.W. Black, ένας από τους καλύτερους τεχνίτες του custom shop¹ της Fender αλλά και ο ίδιος ο John Page, ο διευθυντής του, σημαίνει πως ο καλλιτέχνης για τον οποίο προοριζόταν το όργανο ήταν ξεχωριστός και ένας τέτοιος καλλιτέχνης δεν μπορούσε παρά να έχει και ξεχωριστό guitar tech. Άρα η τιμή έφτανε μέχρι τον ίδιο: “Yes Sir. Danny Lister, Guitar Tech to the Stars”.

“Αλήθεια, έχει πολλή δουλειά. Την τσέκαρα στα γρήγορα και ξέρω. Δικέ μου τι κομμάτι!”. Είχε ενθουσιαστεί και η φωνή του δεν το έκρυβε. Πηγαινοερχόταν πίσω από την πλάτη του, περιέγραφε ένα-ένα τα ειδικά κατασκευαστικά χαρακτηριστικά του οργάνου και έριχνε κλεφτές ματιές στο περιεχόμενο της απλωμένης θήκης.

Ο Danny είχε δίκιο. Η κιθάρα ήταν πιστό αντίγραφο της Red. Το κόκκινο της άλλαζε με κάθε ελάχιστη αλλαγή στη γωνία που την κοιτάζες. Είχε ακριβώς εκείνο τον οικείο, ιδιόμορφο τόνο που το γλύκαινε και το βάθαινε τη μια στιγμή ενώ την επόμενη το έκανε επίπεδο και σκληρό. Αυτό το χρώμα, που την έκανε να διαφέρει από όλες τις άλλες κόκκινες, είχε δώσει στη Red το όνομά της. Μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια που μπορούσε να θυμηθεί, η κιθάρα που είχε τώρα μπροστά του ήταν πανομοιότυπη με την κιθάρα του, τη μία και μοναδική, εκείνη που είχε γίνει κομμάτι του εαυτού του από την πρώτη στιγμή που την είχε δει παρατημένη παράμερα στο βάθος του μαγαζιού του Chris στο Λονδίνο.

Ο νεαρός ξαφνικά συνειδητοποίησε πως είχε αφήσει να του ξεφύγει το όνομα, κατέστρεψε μόνος του την έκπληξη που ετοιμάζε! “Fuck” έβρισε τον εαυτό του από μέσα του. Κούνησε το κεφάλι του, δεν τα είχε χαλάσει εντελώς. Συνέχισε σε απολογητικό τόνο: “Εντάξει, μου ξέφυγε, το κατάλαβες, ο John Page είναι εκεί έξω. Αλλά, man! δεν την κουβάλησε αυτός την κιθάρα all the way from California. Ο John απλά ήρθε για τη βόλτα και για το show.”

¹ *Fender Custom Shop. Ειδικό Ελίτ τμήμα της εταιρείας Fender που κατασκευάζει μετρημένα, εξαιρετικής ποιότητας χειροποίητα όργανα, πολλά από τα οποία απευθύνονται σε φημισμένους επαγγελματίες. Απασχολεί προσεκτικά επιλεγμένους έμπειρους οργανοποιούς και τεχνίτες (luthiers).*

Ο Danny σταμάτησε λες και ήθελε να αφήσει τη σιωπή να δημιουργήσει ατμόσφαιρα αγωνίας πριν κάνει την μεγάλη αποκάλυψή του. Την είχε πια συνηθίσει αυτή την τελειώς προβλέψιμη τακτική του Danny. “Είναι οι ταινίες που βλέπει”, σκέφτηκε, καθώς περιεργαζόταν την Stratocaster. Δεν μίλησε όμως, ίσως και για να μη χαλάσει τη στιγμή του νεαρού τεχνικού και να τον αφήσει να την ευχαριστηθεί.

“Δικέ μου, την κιθάρα την παρέδωσε στα ικανά μου χέρια, ο ίδιος, αυτοπροσώπως, ο μεγάλος Bill. Ναι, ναι, ο Mr. Bill Schultz! Πέταξαν με τον John στο Vegas ειδικά για το αποψινό show. Την έφερε first-class ticket, και σου τη παραδίδει με την αγάπη του. Μιλήσαμε για πολύ λίγο. Μου φάνηκε κουρασμένος, ίσως φταίει το ταξίδι. Δεν σε ρώτησα αλλά τους έδωσα 3A laminates¹ και κανόνισα VIP pre & post-show περιποίηση και για τους δυο τους στη σάλα. Τους έβαλα και στη λίστα για το Farewell cocktail party. Είσαι OK πιστεύω μ’ αυτό, καλά δεν έκανα;”

“Well done Danny. Θα τους δω μετά το show για να τους ευχαριστήσω. Ο Bill με τιμά που πήρε την πτήση ειδικά για να έρθει να με δει. Και ο John επίσης. Τι λες μεγάλε; Μάλλον είμαι ακόμα όρθιος εκεί έξω, τουλάχιστον για μερικούς.”

Ο ίδιος ο Bill Schultz, ο Πρόεδρος της Fender Musical Instruments Corporation, ο άνθρωπος που το ‘85 αγόρασε την εταιρεία μισο-διαλυμένη από τη CBS και την αναγέννησε. Ο άνθρωπος που έκανε τους λίγους εργαζόμενους που είχαν απομείνει μετά τον corporate οδοστρωτήρα να θυμηθούν πάλι πως υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε ένα μπουφέ και μια κιθάρα, άσχετα αν και τα δυο είναι από ξύλο, πως οι κιθάρες πρέπει να είναι έργα τέχνης και δε φτάνει μόνο να έχουν ψυχή αλλά ακόμα πιο σημαντικό, θα πρέπει να μαγεύουν αυτούς που τις κρατούν και να τους βοηθούν να βγάλουν τη δική τους ψυχή. Ο άνθρωπος που πάλευε με την αρρώστια του γενναία, αντρίκεια και σιωπηλά, τον είχε τιμήσει στο τελευταίο show της σειράς. Και όχι μόνο αυτό, του είχε φέρει και αυτή την καταπληκτική κόπια της Red, ειδικά σχεδιασμένη από το διευθυντή του Custom Shop και φτιαγμένη από τον καλύτερο τεχνίτη τους.

¹ 3A ή AAA, “Access All Areas” Laminates. Πλαστικοποιημένες κρεμαστές κάρτες που επιτρέπουν την πρόσβαση σε όλες τις περιοχές μιας συναυλίας ή εκδήλωσης. Μέγιστο επίπεδο πρόσβασης.

Χάζεψε για λίγο την κιθάρα που ξεκουραζόταν μπροστά του, βυθισμένη στο παχύ ύφασμα του εσωτερικού της θήκης της. Το μπράτσο της, μονοκόμματο birds-eye maple, σίγουρα από προσεκτικά διαλεγμένο κομμάτι με καταπληκτικά νερά, είχε προσεκτικό satin φινίρισμα μπρος-πίσω. Μπλεγμένη στις χορδές ήταν μια χειρόγραφη κάρτα. Την πήρε στα χέρια του και τη διάβασε. "Hope you like our girl. We damn well do. Make us all proud tonight". Υπέγραφε ο ίδιος ο Bill Schultz.

Ακούμπησε την κάρτα στον καναπέ και έβγαλε προσεκτικά την κιθάρα από τη θήκη. Το βάρος ήταν σωστό και ήταν καλά ζυγισμένη. Την γύρισε ανάποδα και κοίταξε την πίσω πλευρά του οργάνου. Στο neck plate, τη μικρή παραλληλόγραμμη μεταλλική πλάκα που στερεώνονται οι βίδες που κρατάνε το μπράτσο σφιχτά δεμένο πάνω στο σώμα της κιθάρας, υπήρχαν χαραγμένα, το σήμα του Custom Shop, το χαρακτηριστικό ανοικτό "V" και με καλλιγραφικά γράμματα η επιγραφή: "Ειδική συλλεκτική έκδοση, Peter Bennet, Las Vegas 2003 Series. Designed by John Page and J.W. Black, handcrafted by J.W. Black"

Ο Danny βιάστηκε να βγάλει μια πένα από μια τσέπη του τζήν. Του την έδωσε χωρίς κουβέντα και έτρεξε στον Tweed Deluxe¹ που υπήρχε στο lounge. Ένας Tweed Deluxe και μια Strat υπήρχε πάντα, σε κάθε χώρο στον οποίο ο Peter Bennet σκόπευε να περάσει περισσότερο από μισή μέρα. Ο Danny συνέδεσε ένα καλώδιο στον ενισχυτή, με μια ματιά στα controls βεβαιώθηκε πως ήταν σωστά ρυθμισμένος και έφερε την άλλη άκρη στο αφεντικό του που στο μεταξύ είχε καθίσει στον καναπέ, δίπλα από τη θήκη και περιεργαζόταν την ολοκαίνουρια κιθάρα. Συνέδεσε το jack στην κιθάρα και επέστρεψε στον ενισχυτή, κάνοντας μια μικρή παράκαμψη για να πατήσει Pause στο CD player. Έριξε μια ακόμα ματιά στο ρυθμιστικό της έντασης του Tweed Deluxe για να είναι σίγουρος πως είναι στα σωστά του, έβαλε το διακόπτη του Power στο ON, μέτρησε από μέσα του αργά μέχρι το 30 και έριξε το διακόπτη του Stand-By. Αμέσως το χαρακτηριστικό βούισμα από τους single coils, τους χαρακτηριστικούς μαγνήτες που έχουν όλες οι Stratocasters, δήλωσε πως ο ενισχυτής ήταν έτοιμος για δράση.

¹ Κλασικό μοντέλο "λαμπάτου" ενισχυτή κιθάρας της Fender από τα τέλη της δεκαετίας του '50. Το tweed αναφέρεται στο χαρακτηριστικό κίτρινο-καφετί πλεκτό ύφασμα με το οποίο ήταν επενδυμένο το κουτί του ενισχυτή.

Από τον καναπέ, ο Peter παρακολούθησε για λίγο αφηρημένος τον Danny και μετά έστρεψε πάλι την προσοχή του στη κιθάρα. Διάλεξε την πάνω θέση στον επιλογέα ενεργοποιώντας τον μαγνήτη που βρισκόταν στη βάση του μπράτσου. Ρύθμισε το ποτενσιόμετρο της έντασης μία ιδέα πριν το τέρμα, έριξε τον τόνο περίπου στο 7 και έτρεξε τα δάχτυλά του στην ταστιέρα. Εφταμισάρα ακτίνα ταστιέρας, ανάβαθο C προφίλ, medium-jumbo frets, καλό feel. Η κιθάρα έδειχνε στημένη τέλεια. Χωρίς tremolo arm, με τη γέφυρα flush και σφιχτή στο σώμα, όλες οι κιθάρες του πάντα κρατούσαν καλά τα κουρδίσματα και ένα επίλεκτο "παιδί" του Fender Custom Shop, ειδικά φτιαγμένο για ένα από τους top 10 κιθαρίστες όλων των εποχών δεν θα αποτελούσε εξαίρεση. Όλα έμοιαζαν οικεία, θύμιζαν κάτι αγαπημένο αλλά παρ' όλα αυτά, πάλι κάτι δεν ήταν στη θέση του. Λες και το άγγιγμα του ξύλου πάνω στο στήθος του να ήταν πιο κρύο, λες και το μπράτσο να μην άφηνε στο χέρι του την ίδια βελούδινη αίσθηση που θυμόταν, οι χορδές να ήταν πιο σκληρές ή πιο μαλακές, οι ταλαντώσεις που πέρναγαν στο σώμα του με κάθε νότα δεν ήταν οι ίδιες, οι αγαπημένες, εκείνες που γινόταν ένα με 'κείνον.

Ο Danny είχε οπισθοχωρήσει μερικά βήματα, είχε ακουμπήσει σε ένα έπιπλο και όρθιος, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος τον παρακολουθούσε να παίζει. Αυτός ο άνθρωπος ήταν από άλλο πλανήτη, σκέφτηκε ο νεαρός τεχνικός. Είχε ήδη κλείσει μαζί του 7 χρόνια, από την πρώτη στιγμή της επιστροφής του στην σκηνή, τον είχε παρακολουθήσει να παίζει χιλιάδες ώρες σε κάθε γωνιά της γης, σε ότι μέρος, χώρο, ώρα μπορεί να φανταστεί κανείς και πάλι, κάθε φορά που τον έβλεπε να πιάνει κιθάρα η μαγεία ήταν εκεί, σαν να τον άκουγε για πρώτη φορά. Η κάθε νότα, κάθε τρίλια, κάθε τράβηγμα, όλα ήταν απίστευτα και ξεχωριστά. Ο πολύς κόσμος τον θαύμαζε για την ταχύτητά και τα ασυνήθιστα μελωδικά runs του. Γι' αυτό άλλωστε το χαϊδευτικό του ήταν Cheetah, Peter "Cheetah" Bennet. Γρήγοροι ήταν πολλοί αλλά ο Bennet ήταν το κάτι άλλο. Η ταχύτητά του συνοδευόταν από ένα αχτύπητο λυρισμό που έβγαζε πολλές παράλληλες μελωδικές γραμμές, πολλές φορές σε διαφορετικούς ρυθμούς η κάθε μία και σε έκανε να νομίζεις πως ακούς πολλές κιθάρες μαζί. Τώρα όμως είχε πιάσει ένα αργό jazzy blues σε quick change format. Μετά τα πρώτα οκτώ μέτρα, κατεβαίνοντας από την τέταρτη στην πρώτη άρχισε να κεντά μια μελωδία τρέχοντας τις συγχορδίες σε διαφορετικές θέσεις στην ταστιέρα και πετώντας μια

εβδόμης-ενάτης εδών μια έκτης εκεί. Κάπου έριξε και μια 9/11 και μετά γύρισε πια όλο το κομμάτι σε ένατες και έκτες ελάσσονες. Έπαιξε για δύο-τρία λεπτά, τράβηξε τη μελωδία σε κάποιους ασυνήθιστους δρόμους και μετά, εντελώς ξαφνικά σταμάτησε να παίζει, τράβηξε προσεκτικά το καλώδιο από το jack της κιθάρας, την έβαλε μαλακά πίσω στη θήκη και την έκλεισε.

"She's alright", είπε στον Danny. "Ετοίμασέ τη για το βράδυ, ας δείξουμε στους επίσημους επισκέπτες μας τι μπορεί να κάνει το μωρό που μου φτιάξανε". Ο Danny σήκωσε πρόθυμα τη θήκη, είπε ένα "you got it boss" και έκανε προς την πόρτα. Άνοιξε και βγήκε κλείνοντας πίσω του χωρίς να πει τίποτα άλλο. Είχε μάθει πολύ καιρό τώρα πότε ήταν η στιγμή να αφήσει το αφεντικό μόνο του.

Σιωπή επικράτησε πάλι στη σουίτα. Το CD player παρέμενε στο Pause αλλά δεν έδειξε να το θυμάται. Αναζήτησε με το βλέμμα του το ποτήρι με το Martini και κινήθηκε να το πάρει. Τα παγάκια είχαν λιώσει. Μία, βία δύο γουλιές είχαν απομείνει στο ποτήρι.

Έβρεξε τα χείλια του με το γλυκό ποτό και μετά κατέβασε μια αποφασιστική γουλιά. "Almost", σιγοψιθύρισε μόνος του.

"Almost but not quite."

"Καμιά δεν είναι σαν την Red. Καμιά δεν ήταν, καμιά δεν θα' ναι". Η ώρα είχε περάσει. Σε λίγο θα άρχιζε το show και έπρεπε να βιαστεί. Άνοιξε την ντουλάπα, διάλεξε τη φορεσιά της βραδιάς, άπλωσε τα ρούχα πάνω στο κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται.

Δύο

Σάββατο, 20 Νοεμβρίου 1971, εννιά και κάτι το βράδυ, εξοχικό Οικογένειας Μακρή, χωριό Τριάντα, Ρόδος.

Το πάρτυ πήγαινε καλά. Στο σαλόνι του παραλιακού εξοχικού των Μακρήδων γινόταν χαμός, όλοι ήταν όρθιοι και χόρευαν. Από το απόγευμα είχαν ήδη σπρώξει όλα τα έπιπλα του σαλονιού στις άκρες του δωματίου, είχαν στριμώξει το μεγάλο καναπέ στον πλαϊνό τοίχο και είχαν τοποθετήσει σε στρατηγικό σημείο τον πάγκο για τα πικάπ. Ο Νίκος ο Μανικάκης, ο Κρητικός, που είχε τρέλα με τα ηλεκτρονικά, είχε φέρει το λαμπάτο τρικάνανο Double-X¹ και τα δύο μεγάλα ηχεία, σα μικρά κομοδίνα που χρησιμοποιούσε σε εκδηλώσεις. Είχε συνδέσει τα δυο πικάπ για να παίξει μουσική και ένα μικρόφωνο που είχε δανειστεί μαζί με τη βάση του από το Δήμο. Δίπλα από τον πάγκο είχαν βάλει και τον ενισχυτή του Γιάννη με τις δυο ηλεκτρικές κιθάρες ακουμπισμένες πάνω του, όπως στις φωτογραφίες με τα μεγάλα συγκροτήματα.

Εκτός από τη γνωστή παρέα, το Νίκο, τον Κωστή, το Σταύρο, το Στέλιο, τη Νατάσα, την Αθηνά, τη Μαρίνα, το Δημήτρη που τα 'χε με τη Μαρίνα, τους δυο Γιώργηδες που η παρέα τους φώναζε συνοπτικά: "οι Γάμμα-Γάμμα", το Βασίλη, το Μανόλη το "μπήτη", το Βαγγέλη και τη Ρένα, είχε έρθει και ο Κώστας ο "Γκαστόνε", ο ωραίος του Γυμνασίου που έφερε μαζί του τη Μάρω που ήταν μεγαλύτερή τους, "εξωσχολική" και δούλευε στην Τράπεζα. Ο Μάρκος, ο ξάδερφος της Νατάσας έφερε τη μικρότερη αδελφή του την Μαρία, και μαζί της κουβαλήθηκε και η συμμαθήτριά της η Αννίτα, η ξαδέρφη του Σταύρου. Ο Νίκος έπαιζε όπως πάντα φανταστική μουσική και δεν τους άφηνε να πάρουν ανάσα. Από σείκ σε σείκ το πήγαινε με φοβερές αλλαγές. Έβαλε και κάμποσα μπλουζ για να χορέψουν οι πιο καφούρηδες και να μπορέσουν τα ζευγαράκια να τριφτούν λίγο αλλά όχι για

¹ Λαμπάτοι μικροφωνικοί ενισχυτές, μέτριας ποιότητας αλλά εξαιρετικά φτηνοί, πολύ συνηθισμένοι στην Ελληνική επαρχία στη δεκαετία '70-'80.

πολύ, μην παίρνουμε και αέρα. Σύντομα τα σείκ επέστρεψαν ακάθεκτα στα πικάπ του Νίκου.

Παρατηρούσε την παρέα από την άκρη του δωματίου κρατώντας ένα πλαστικό ποτήρι με γκαζόζα. Η ιδέα ήταν δική του. Δυσκολεύτηκε να πείσει το Γιάννη αλλά τελικά, λίγο οι γκόμενες που θα ερχότανε, λίγο η φιγούρα που θα κάνανε, ο Γιάννης δέχτηκε να μιλήσει στους δικούς του για να ανοίξουν το εξοχικό τους για το πάρτυ. Οι Μακρήδες είχαν και το πρώτο εξοχικό, από μακριά ξεχώριζε στην παραλία της Ιξιάς, στην βόρειο-δυτική άκρη του νησιού. Χαμηλό με μεγάλες τζαμαρίες και μεγάλες βεράντες από τη μεριά της θάλασσας, κρυβόταν τέλεια από τη βλάστηση του κήπου που βρισκόταν από τη μεριά του δρόμου και έτσι ήταν το τέλειο μέρος για να στηθεί η φάση. Οι γονείς του Γιάννη πείστηκαν και η οργάνωση του πάρτυ άρχισε. Κάλεσαν τους πάντες. "Θα 'ναι γαμάτο πάρτυ" έλεγαν σε όλους. "Θα παίξει και το συγκρότημα!" συμπλήρωναν με νόημα, χωρίς να δίνουν περισσότερες πληροφορίες. "Θα δείτε. Ελάτε και θα δείτε" έλεγαν στους πιο πιεστικούς και περιέργους. Τώρα, όσο πλησίαζε η ώρα, αναρωτιόταν πως θα τους αντιμετώπιζε η παρέα. Δεν το περίμεναν, αυτό ήταν σίγουρο. Δεν τους είχαν ξανακούσει να παίζουν και κανείς δε μπορούσε να προβλέψει πως θα αντιδρούσαν. "Λες ρε να μας πάρουν με τις λεμονόκουπες;" σκέφτηκε για μια στιγμή. "Αντε ρε, μαλακίες, την πλάκα τους θα πάθουνε, μήπως έχουνε δει και καλύτερους;" καθησύχασε μόνος του τον εαυτό του και έφαξε με τα μάτια του τη Νατάσα ανάμεσα στον κόσμο που χόρευε. Που να το φανταζότανε πως θα φτάνανε εδώ τόσο γρήγορα. Και να σκεφτεί κανείς πως όλα ξεκίνησαν από τη χαζοβιόλα τη Σύνθια, την ξαδέρφη του και την κιθάρα της.

Η Σύνθια είχε έρθει από την Αμερική τον Αύγουστο του '69 με τη μάνα και τον αδερφό της τον Τσάρλυ. Τέλεια αμερικανάκια 21 και 18 χρονών. Η μάνα της, η θεία του η Λίνα, ερχόταν στην Ελλάδα πρώτη φορά μετά από 25 χρόνια. Πρώτη ξαδέρφη της μάνας του που μέχρι τότε αυτός δε γνώριζε καν την ύπαρξή της. Η Σύνθια, ξανθιά και σχετικά στρουμπουλή, είχε μαζί της μια κιθάρα country με ζωγραφιές, φτηνή και ταλαιπωρημένη και τα απογεύματα στην παραλία έπαιζε όπως-όπως τραγούδια του Dylan, του Guthrie και της Joan Baez. Ο Πέτρος είχε ακούσει κάποια από τα τραγούδια στο Octopus, την καφετέρια που σύχναζε η παρέα ή στο δισκάδικο του Σαμιώπουλου. Του άρεσε πολύ η κιθάρα της

ξαδέρφης. Ήταν η πρώτη κιθάρα που έβλεπε στη ζωή του και είχε πρήξει τη Σύνθια να του δείξει πως παίζεται. Τη βούταγε με κάθε ευκαιρία και βάρανε τις χορδές άτσαλα. Η Σύνθια συνήθως φρίκαρε και έβαζε τις φωνές καταλήγοντας πάντα να πλακώνεται με τη μάνα της μιλώντας γρήγορα με κάτι δύσκολα αμερικάνικα που σίγουρα είχαν θέμα αυτόν και επεκτεινόταν στην οικογένεια αλλά και την ίδια τη Ρόδο. Δεν πολυ-καταλάβαινε τι λέγανε αλλά δεν έδινε και πολύ σημασία. Όταν έφυγαν, τέλος Αυγούστου, η θεία Λίνα, έχοντας αγοράσει κάμποσες κεντητές κουβέρτες και χαλιά, τρεις δεκάκιλους τενεκέδες λάδι και άλλα μοναδικά προϊόντα της Ελληνικής γης και τέχνης, αποφάσισε πως είχαν πολλές αποσκευές και πολύ βάρος και έπεισε τη Σύνθια να χαρίσει την κιθάρα στον ξάδερφό της, με την υπόσχεση να της πάρει μια καινούρια, καλύτερη, μόλις επέστρεφαν στο Οχάιο. Η καλύτερή του. Βρέθηκε από το πουθενά, ιδιοκτήτης κιθάρας. Γρατζούνανε τώρα χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανένα.

Με το που μπήκε όμως ο Σεπτέμβρης, η μητέρα του που είχε θεωρήσει τεραστίων διαστάσεων και αξίας το δώρο της Θείας, έκανε σαφές πως έπρεπε να αξιοποιηθεί σωστά και επομένως αποφάσισε πως ο γιος της έπρεπε χωρίς καθυστέρηση, να αρχίσει μαθήματα κιθάρας. «Κλασικής κιθάρας». Αυτός αρχικά δυσανασχέτησε, δεν ήξερε καν τι ήταν η κλασική κιθάρα, αυτός ήθελε να μάθει να παίζει σαν τους κιθαρίστες στα ξένα συγκροτήματα από τους δίσκους του Νίκου, αλλά δεν έβλεπε τρόπο να το αποφύγει. Μετά, ξαφνικά και από το πουθενά του καρφώθηκε η ιδέα πως είναι το πρώτο βήμα η κλασική, τη μαθαίνεις καλά και μετά μαθαίνεις και ηλεκτρική, κάτι σα μεταπτυχιακά που λέγανε οι φίλοι της αδερφής του. Με το που άρχισαν τα σχολεία λοιπόν, ανακοίνωσε στους γονείς του πως ναι, θα κάνει μαθήματα κλασικής κιθάρας.

Και μπήκε στο σκηνικό ο Κοκκινίδης, ο συνταξιούχος μουσικός που κάθε Απόκριες έπαιζε βιολί στους χορούς της πόλης με το συγκρότημα της φιλαρμονικής του Δήμου. Ο Κοκκινίδης, κατά δήλωσή του μπορούσε να αναλάβει την εκπαίδευση του στην κλασική κιθάρα. Κανείς στην οικογένεια δεν φάνηκε να γνωρίζει πως οι κλασικές κιθάρες ήταν στην πραγματικότητα εντελώς διαφορετικά όργανα από την αμερικάνικη κιθάρα της Σύνθια. Ο Κοκκινίδης αν και το είχε επισημάνει από την πρώτη στιγμή που του παρουσίασαν την κιθάρα, δεν έδειξε να προβληματίζεται σοβαρά με την ασυμβατότητα του οργάνου και έτσι έγινε ο

μοναδικός μαθητής κλασικής κιθάρας με country όργανο, με σκληρές, μεταλλικές χορδές.

Δυο χειμώνες έκανε μαθήματα με τον Κοκκινίδη, δύο φορές τη βδομάδα. Τον περασμένο Ιούνιο, μόλις έκλεισαν τα σχολεία, όπως κάθε χρόνο, η οικογένεια Μπενέτου μεταφέρθηκε στο καλοκαιρινό παραλιακό σπίτι στα Τριάντα, στο τέλος του κόλπου της Ιξιάς, μισό χιλιόμετρο από το εξοχικό των Μακρήδων. Λίγες μέρες μετά την καλοκαιρινή μετακόμιση, άνοιξε για την καλοκαιρινή σαιζόν και η ντισκοτέκ του Miramare. Ο Καμπουρόπουλος, ο νέος διευθυντής του ξενοδοχείου, για να τραβήξει ντόπιο κόσμο, μέχρι να φτάσουν οι ορδές των ξένων, έφερε από την Αθήνα ένα γκρουπ με μαύρους που όπως κυκλοφόρησε, έπαιζαν στη Βάση του Ελληνικού, με ρεπερτόριο τυπικά "Αμερικάνικα". Οι οικογένειες του χωριού καθιέρωσαν τις απογευματινές εξόδους με τα καμάρια τους, για χυμούς και τoστ υπό τους ήχους των Αμερικάνων. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που είδε από κοντά ηλεκτρική κιθάρα. Πρωτοάκουσε ζωντανά και το χαρακτηριστικό πέ-κου-άκου που έκανε ο κιθαρίστας ανεβοκατεβάζοντας το πόδι του σε ένα πετάλι στο πάτωμα και έμοιαζε με τους ήχους που έβγαζε ο Hendrix στο Voodoo Chile. Το ίδιο βράδυ είχε αποφασίσει πως έπρεπε οπωσδήποτε, πριν τελειώσει το καλοκαίρι, να έχει κάνει δύο πράγματα: πρώτα-πρώτα να μάθει ποια ήταν όλα εκείνα τα τραγούδια που έπαιζαν οι Αμερικάνοι και δεύτερον, να αγοράσει ηλεκτρική κιθάρα.

Με πρώτη ευκαιρία γύρισε πίσω στην πόλη και έτρεξε κατευθείαν στο μαγαζί μουσικών οργάνων του Σακελλαρίδη για να χαζέψει ηλεκτρικές κιθάρες. Όχι ότι είχε και μεγάλη ποικιλία το συγκεκριμένο μαγαζί. Ήταν όμως το μοναδικό στη Ρόδο που είχε ηλεκτρικές κιθάρες οπότε δεν είχε και άλλη επιλογή. Τα έγχορδα βρισκόταν όπως έμπαινες, στο αριστερό μέρος του καταστήματος. Μπουζούκια, λαούτα, λύρες κλασικές και ηλεκτρικές κιθάρες, όλα κρεμασμένα στον τοίχο. Μόνο τα βιολιά βρισκόταν φυλαγμένα και προστατευμένα στις σκληρές θήκες τους στο βάθος. Επικεντρώθηκε στις ηλεκτρικές. Οι περισσότερες ήταν μάρκας ClearSound αλλά η εμφάνισή τους δεν τον ενθουσίασε. Πιο σοβαρή του φάνηκε μια κατά-λευκη Silvertone. «Μοντέλο Slider 460, αξία τοις μετρητοίς: 6100 Δραχμές» έγραφε η κρεμαστή ετικέτα. "Πολλά λεφτά", είχε σκεφτεί. Δεν μπορούσε να τα ζητήσει από τους γονείς του ωστόσο, ήταν ξεκάθαρο πως σίγουρα έπρεπε να τα βρει μέχρι το τέλος του Καλοκαιριού. Δεν δυσκολεύτηκε και

πολύ. Σχετικά εύκολα έπεισε τους γονείς του να τον αφήσουν να δουλέψει στα ενοικιαζόμενα αυτοκίνητα του Περικλή του Γενημανώλη που ήταν φίλος του πατέρα του. Λόγω ηλικίας, δεν μπορούσε βέβαια να οδηγήσει, αλλά μπορούσε να πλύνει και να κάνει ότι άλλη χαμαλοδουλειά υπήρχε. Και έπλυνε όλο το καλοκαίρι, έτρεχε πάνω-κάτω, έκανε τέλος-πάντων όποια δουλειά του φορτώνανε, μαζεύοντας κάθε πουρμπουάρ που μπορούσε.

Όποτε τα κατάφερνε, πέρναγε από του Σακελλαρίδη, βεβαιωνόταν πως η Silvertone ήταν ακόμα εκεί και μετά στεκόταν μπροστά της και τη χάζευε για ώρα. Είχε μάθει απ' έξω το σχήμα της και όλα τα άλλα στοιχεία. Μαγνήτες, κουμπιά, διακόπτες. Δεν ήξερε σε τι ακριβώς χρησίμευαν αλλά τα είχε όλα ξεκάθαρα στο μυαλό του, περιμένοντας τη μέρα που θα ήταν δική του για να τα νοιώσει και με τα ίδια του τα χέρια. Γιατί, ούτε λόγος δε γινότανε να τον αφήσει ο Σακελλαρίδης να «δοκιμάσει» το όργανο. Η μεγάλη επιγραφή «ΜΗΝ ΑΓΓΙΖΕΤΕ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ» ήταν σαφής.

Τέλος Αυγούστου, μια Δευτέρα απόγευμα, μπήκε στο σπίτι κρατώντας με καμάρι την θήκη από σκληρό πεπιεσμένο χαρτόνι, για την οποία είχε πληρώσει επιπλέον 400 Δραχμές, είχε όμως πλαστική καφέ ψευτο-δερμάτινη επένδυση και που μέσα της ξεκουραζόταν η πολύτιμη Silvertone που ήταν πια δική του για πάντα. Το ίδιο απόγευμα με μια πατέντα συνέδεσε την κιθάρα στην "είσοδο εσωτερικής εγγραφής" του οικογενειακού στέρεο. Ήταν ένα Telefunken, έπιπλο από νοβοπάν με καπλαμά καρυδιά και τέσσερα πόδια. Μέσα του κρυβότανε ένα πικάπ, ένας λαμπάτος ραδιοενισχυτής, και τέσσερα μεγάφωνα, δεξιά και αριστερά, εμπρός και στο πλάι. Η "είσοδος εσωτερικής εγγραφής" ήταν μια υποδοχή για βύσμα DIN, στην οποία συνέδεε ο πατέρας του ένα μπομπινόφωνο Grundig για να παίζει μέσα από τον ενισχυτή του επίπλου. Κάπως έτσι θα δούλευε και η κιθάρα του, σκέφτηκε. Γεμάτος χαρά αγόρασε από το Μπερκέτη τα σωστά βύσματα, έφτιαξε ένα καλώδιο και συνέδεσε την Silvertone στον Telefunken. Ο ήχος που βγήκε ήταν απόκοσμα παραμορφωμένος αλλά οι επτά πρώτες συγχορδίες από το Smoke on the water, το πρώτο πράγμα που έπαιξε μετά τη σύνδεση, του φανήκανε τέλειες. Η μητέρα του βέβαια είχε νομίσει πως είχε πέσει το ταβάνι ή είχε καεί το στέρεο και κάνοντας το σταυρό της και φωνάζοντας "Παναγία μου τι 'ναι τούτο που μας βρήκε", είχε τρέξει έντρομη στο σαλόνι για να δει τι είχε συμβεί, αλλά αυτό δεν τον απασχόλησε ιδιαίτερα. Τώρα είχε δική του ηλεκτρική κιθάρα και δεν τον έπιανε κανείς.

Για να ακούει καινούρια τραγούδια και συγκροτήματα, είχε κάνει στέκι του το δισκάδικο του Σαμιώπουλου. Με περιορισμένο χαρτζιλίκι που δεν του επέτρεπε να αγοράζει πολλούς δίσκους, έμπαινε στο μαγαζί και ενώ δόθηκε έψαχνε τους δίσκους στις προθήκες, εύρισκε ευκαιρία να ακούει ότι νέο ερχόταν στο κατάστημα χωρίς να είναι αναγκασμένος να το πληρώσει. Ο Σαμιώπουλος τον συμπάθησε γιατί ήταν μαζεμένος και τον έβλεπε και σαν παρέα στις μακριές ώρες λειτουργίας του καταστήματος. Άρχισαν τις μουσικές συζητήσεις. Του μίλαγε για μουσικά ρεύματα που δεν τα είχε ξανακούσει. Μερικές φορές του δάνειζε δίσκους για μια-δυο μέρες. Έγραφε τους δίσκους σε κασέτες και μετά, με το κασετόφωνο να πηγαίνει μπρος-πίσω, τους ξεκοκάλιζε κυριολεκτικά, ανέλυε τα κομμάτια που του άρεσαν και προσπαθούσε να τα μάθει νότα-νότα. Δεν άργησε να καταλάβει πως η δομή τους ήταν σχετικά απλή και οι φόρμες τους επαναλαμβανόμενες. Ανακάλυψε πως πολλά ήταν στην ουσία στημένα πάνω σε τρεις, άντε τέσσερις όλες κι' όλες συγχορδίες. Έμαθε να μιμείται τους καλύτερους. Τον Clapton, τον Page, τον Santana, τον Blackmore, τον Hendrix.

Κάποια στιγμή, ο Σαμιώπουλος άρχισε να φέρνει στο κατάστημα και να του βάζει δίσκους από την προσωπική του δισκοθήκη, με ασυνήθιστη, πρωτόγνωρη μουσική που δεν ακουγόταν στα ραδιόφωνα. Έτσι άκουσε τα Blues. Άκουσε Bluegrass, έμαθε τον Robert Johnson και τον ήχο του Δέλτα. Μαζί με τις νότες από τα παλιά LP ρουφούσε και κάθε πληροφορία που έβρισκε στα εξώφυλλα τους. Στο μυαλό του έπλαθε ιστορίες με μοναχικούς μαύρους που περιπλανιόταν σε μια χώρα που μόνο να φανταστεί μπορούσε, παίζοντας όπου τους πρόσφεραν φαγητό, ένα ποτήρι ποτό και ένα κρεβάτι για τη νύχτα. Το μεγάλο ποτάμι του Μισισσιπή απέκτησε ονειρική υπόσταση στην φαντασία του. Περπάτησε στους σκονισμένους δρόμους του Μέμφις και στα χωράφια του Νότου. Ταξίδεψε βόρεια, βρέθηκε στα υπόγεια του Σικάγου, πνιγμένα στον καπνό. Μετά πέρασε στους πρώτους ροκενρόλερς που δεν τον πολύ-ενθουσίασαν. Είχε μια έμφυτη απέχθεια για τα τραγούδια που είχαν πολλά μπουχουχού-μπαχαχά, φωνήτσες και γελάκια. Κάτι δεν του καθότανε και με τις χαμογελαστές, κουστουμαρισμένες φατσούλες που πόζαραν στα εξώφυλλα, με τα τέλεια κουρέματα τις γυαλιστερές κιθάρες και τα γυαλιστερά αυτοκίνητα. Ήταν ακόμα μικρός για να ξέρει πως πίσω από τα συχνά νοικιασμένα κουστούμια, τα χαμόγελα και τα άνετα

βλέμματα κρυβόταν εφιάλτες με αλκοόλ, ναρκωτικά, ανέχεια και ζωές ζόρικες, συχνά στα όρια της απόλυτης φτώχειας. Το όνειρο με τη γυαλιστερή βιτρίνα ήταν σάπιο από μέσα αλλά αυτός ήταν ακόμα μικρός, μεγάλωνε σε ένα ηλιόλουστο νησί στα Δωδεκάνησα, δεν μπορούσε να ξέρει.

Πριν κλείσει ένα μήνα με την καινούρια κιθάρα του, είχε βαρεθεί να παίζει μόνος του. Για να έχει παρέα αποφάσισε να πείσει τον πιο κολλητό φίλο του, το Γιάννη το Μακρή, τον “ακρίδα”, πως έπρεπε και αυτός οπωσδήποτε να πάρει μια ηλεκτρική κιθάρα. Ο πατέρας του Γιάννη ήταν ματσωμένος μεγάλο-δικηγόρος και ταξίδευε συχνά στην Αθήνα. Του άρεσαν τα “ποιοτικά πράγματα” και το σπίτι τους είχε πάντα την τελευταία λέξη της μόδας από την Αθήνα: Στέρκο, τηλεόραση, δίσκους σύγχρονης μουσικής και όλα τα σχετικά. Ήταν χουβαρδάς και δεν άφηνε ο γιος του να υστερεί σε κάτι από κανένα. Μια επίδειξη της Silvertone έκανε το Γιάννη να ζηλέψει αρκετά και μια βδομάδα αργότερα είχε αποκτήσει μια γυαλιστερή πανέμορφη ηλεκτρική Ibanez με σκάφος και ένα 75άρη ενισχυτή που ο πατέρας του έφερε από την Αθήνα στο επόμενο ταξίδι του. Ο ενισχυτής ήταν τέλειος και επιπλέον, είχε τέσσερις εισόδους σε δύο κανάλια και έτσι μπορούσαν να παίζουν και οι δύο μαζί.

Με τη όρεξη που τους έδιναν τα καινούρια όργανα άρχισαν να προβάρουν τραγούδια σε ντουέτο, το “House of the rising sun”, το “Don’t let me be misunderstood”, το “Let it Be” και το “Get Back” και ένα-δυο ακόμα εύκολα κομμάτια. Μετά ο Γιάννης έριξε την ιδέα να μάθουνε κανένα τραγούδι από τον πρώτο δίσκο των Poll με τον οποίο είχε πάθει ψύχωση. Έμαθαν το “Έλα Ήλιε μου”, το “Ανθρωπε Αγάπα”, το “γέρο” και χωρίς καλά-καλά να το καταλάβουν μάζεψαν σάτρα-πάτρα καμιά δεκαπενταριά τραγούδια. Η ιδέα του ήρθε στο τέλος του Οκτώβρη: Να μαζέψουν την παρέα με τους κολλητούς και να τους παίξουν τα τραγούδια που είχαν μάθει, όπως έκαναν οι Αμερικάνοι στο Miramare. Το δούλεψε στο μυαλό του, βρήκε τον τρόπο να το μεθοδεύσει, χρειαζόταν ένα κατάλληλο μέρος, ένα πάρτυ. Μερικές προσεκτικά οργανωμένες κινήσεις.

Με τις σκέψεις του είχε χάσει τη Νατάσα και πάνω που έκανε να πάει να τη βρει ο Γιάννης τον έπιασε από το μπράτσο. “Ωρα να παίζουμε” του είπε στο αυτί αγχωμένος. “Μη μας πάρουν

τα μεσάνυχτα”. Του έγνεψε πως είναι “ΟΚ” και ο Γιάννης πλησίασε αργά το ένα μικρόφωνο, άνοιξε το διακόπτη του και έκανε νόημα στο Νίκο να του ανεβάσει την ένταση και να χαμηλώσει τη μουσική. Ακούγοντας τη μουσική να χάνεται, η παρέα σταμάτησε να χορεύει και άρχισε να κράζει το Νίκο. Αυτός τους έκανε νοήματα να σωπάσουν και τους έδειχνε το Γιάννη που στεκόταν όρθιος μπροστά στο μικρόφωνο.

Ο Γιάννης, φανερά κομπλαρισμένος, χτύπησε την κάψουλα του μικροφώνου με την άκρη των δακτύλων του, έκανε “φού-φού, ένα-δύο, φού-φού, τεστ-τεστ” και σταμάτησε κοιτάζοντας γύρω-γύρω την παρέα που είχε σταματήσει το κράξιμο και σιγά-σιγά μαζευόταν μπροστά του. Με μεγάλη σοβαρότητα τους ανακοίνωσε από το μικρόφωνο πως αυτός και ο Πέτρος θα τους παρουσίαζαν μια σειρά από κομμάτια που είχαν μάθει και τους ζήτησε να καθίσουν. Η φωνή του έβγαине μπάσα από τα ηχεία και ακουγόταν σαν να βγαίνει από πηγάδι. Τους φαινόταν περίεργο να τον βλέπουν μπροστά τους και να ακούνε τη φωνή του από τα ηχεία.

Πήραν τις κιθάρες τους και ο Γιάννης άναψε τον ενισχυτή. Περίμεναν λίγο, γρατζουνώντας τις χορδές αμήχανοι, μέχρι να ζεσταθούν οι λυχνίες και να βγάλει ο ενισχυτής ήχο. Οι περισσότεροι από την παρέα είχαν βολευτεί στο πάτωμα μπροστά στα μικρόφωνα. Η Νατάσα με την Αθηνά στριμώχτηκαν σε μια πολυθρόνα στο πλάι και ο Κώστας ο “Γκαστόνε” κάθισε στον καναπέ στο πίσω μέρος, αγκαλιά με τη Μάρω. Ο Στέλιος έσβησε τα φώτα και άναψε τις δυο λάμπες, μια κόκκινη μια μπλε, που είχαν βάλει απέναντι τους σε ψηλές βάσεις δαπέδου από αμπαζούρ, για να κάνουν ατμόσφαιρα συναυλίας, όπως στις αφίσες με τα ξένα συγκροτήματα. Ο Μανόλης ο “Μπήτης” πήρε θέση μπροστά-μπροστά και ετοίμασε το φορητό κασετόφωνο του για να τους ηχογραφήσει.

Άρχισαν όπως-όπως να παίζουν το “Get Back”. Ο Πέτρος πλησίασε στο μικρόφωνο και άρχισε να τραγουδάει. Οι κιθάρες είχαν ψηλές εντάσεις και η φωνή του μόλις που ακουγότανε, μπάσα και μπουκωμένη από τα ηχεία του Νίκου. Έκανε ότι μπορούσε. Φώναζε τους στίχους, σε κάποια στιγμή τα ‘χασε, είπε άλλα λόγια αντί άλλων αλλά κανένας δε φάνηκε να το καταλαβαίνει. Μπροστά τους η παρέα είχε μείνει άναυδη. Είχαν κυριολεκτικά όλοι πάθει την πλάκα τους. Η αλήθεια ήταν πως δεν είχαν ποτέ ακούσει ηλεκτρική μουσική από τόσο κοντά, ούτε και σε τέτοια ένταση. Πολλοί δεν είχαν ξαναδεί ηλεκτρικές κιθάρες.

Μόλις τέλειωσε το "Get Back" όλοι άρχισαν να φωνάζουν και να χειροκροτούν ενθουσιασμένοι.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά ήταν σα να έχασε τη μνήμη του. Άρχισε μηχανικά το σχήμα της εισαγωγής του δεύτερου τραγουδιού. Ήταν η σειρά του Γιάννη να τραγουδήσει και αυτός έκανε ένα βήμα πίσω, χαλάρωσε και προσηλώθηκε στο «σόλο». Δεν καταλάβαινε πως έτρεχε ο χρόνος. Στο τρίτο τραγούδι, άκουσε από δίπλα του ρυθμικούς θορύβους, γύρισε και είδε το Νίκο να βαράει με κουτάλια δυο μεγάλα Τάπερ. Η παρέα ενθουσιάστηκε με την ξαφνική προσθήκη στο γκρουπ. Στο "Έλα Ήλιε μου" που ακολούθησε έγινε ένας ρυθμικός χαμός και το τραγούδι το κράτησαν πάνω από πέντε λεπτά με το Νίκο να δίνει ρέστα στα τάπερ.

Προς το τέλος του τραγουδιού εμφανίστηκε ο Σταύρος ο Αλεξιάδης, κρατώντας το ακορντεόν του. Κάτι είχε μυριστεί ο άτιμος και το είχε φέρει στα μουλωχτά μαζί του, "διά παν ενδεχόμενο", όπως έλεγε. Το είχε κρύψει έξω στη βεράντα και μόλις είδε να στρώνει η κατάσταση είχε πεταχτεί κρυφά και το παρουσίασε. Χωρίς πολλά-πολλά, μπήκε στο χορό με ένα τεράστιο χαμόγελο κάτω από τα χειροκροτήματα της παρέας. Στο "Άνθρωπε Αγάπα" που ακολούθησε, προσπάθησε να παίξει την εισαγωγή, δεν ήξερε τις νότες, η χαρακτηριστική μελωδία βγήκε όπως-όπως αλλά η παρέα τους καταχειροκρότησε. Ξανάπαιξαν το "Get Back", και όλοι σηκώθηκαν να χορέψουν.

Λιγότερο από μισή ώρα αργότερα, είχαν πια παίξει όλα τα τραγούδια που ήξεραν και άρχισαν να ξαναπαίζουν μερικά και να τα τραβούν σε διάρκεια. Ένα δωδεκάμετρο ροκενρόλ θέμα, το κράτησαν πάνω από ένα τέταρτο και η παρέα τρελάθηκε στο χορό. Μόλις τέλειωσε το ροκενρόλ, με την παρέα να χειροκροτάει και να ανασαίνει ιδρωμένη, ο Γιώργης ο Τσινέρης, με τη στεντόρεια φωνή του πέταξε δυνατά "μα ποιοι είστε ρε τέλος πάντων, οι Wonder Boys;". Όλοι στην παρέα έβαλαν τα γέλια, το όνομα κόλλησε και στην πλάκα οι τέσσερίς τους βρέθηκαν να είναι συγκρότημα.

Όταν πια τελειώσαν, ο Νίκος άφησε τα τάπερ, γύρισε στα πικάπ του, έβαλε το Speed King από το In Rock των Deep Purple που του είχε γίνει ψύχωση τους τελευταίους μήνες και η παρέα συνέχισε με φωνές το χορό. Ο Σταύρος έδειχνε να έχει πάρει σοβαρά το ρόλο του στο νέο σχήμα και πούλαγε μαγκιά δεξιά αριστερά. Ο Πέτρος με το Γιάννη τα είχαν κάπως χαμένα. Δεν είχαν προβλέψει τέτοια εξέλιξη. Ο Νίκος με το Σταύρο είχαν χωθεί

από το πουθενά και δεν μπορούσαν να σκεφτούν πως να το αντιμετωπίσουν. Ακούμπησαν τις κιθάρες στον ενισχυτή και βάλθηκαν να μαζέψουν τα καλώδια σιωπηλοί. Η Νατάσα με την Αθηνά τους πλησίασαν και στάθηκαν για λίγο να τους παρακολουθούν. “Πολύ ωραία ήτανε. Απίθανα!”, είπε η Αθηνά κοιτάζοντας το Γιάννη σαν ξερολούκουμο. “Φανταστικά! πραγματικά φανταστικά! Παιδιά είστε τέλειοι! Μιλάμε, έχω πάθει την πλάκα μου”.

Η Νατάσα τους παρατηρούσε χωρίς να μιλάει, μαζεμένη, αμήχανη σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει πως έπρεπε να αντιδράσει, τι έπρεπε να πει. Ο Πέτρος της έριξε μια δυο ματιές περιμένοντας κάποιο σχόλιο, κάτι να την ακούσει να λέει τέλος πάντων. Αυτή συνέχιζε να τους παρατηρεί χωρίς σχόλια. Κοίταξε για λίγο με περιέργεια τις ασυνήθιστες κιθάρες, τα κουμπιά, τα σχέδια, άγνωστα πράγματα, άγνωστος κόσμος, ξένος. Στο τέλος, τους πέταξε πειρακτικά “Άντε και στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης”, πήρε την Αθηνά αγκαζέ και πήγαν προς το τραπέζι με τα ποτά.

Τρία

Παρασκευή, 30 Ιουνίου 1972, πεντέμισι το απόγευμα, Πόλη της Ρόδου, Ρόδος.

Ο Κοκκινίδης έπινε τον καφέ του με μικρές γουλιές, νευρικά. Καθόταν στην άκρη μιας πολυθρόνας στο σαλόνι και δεν ακουμπούσε το φλιτζάνι στο τραπέζάκι μπροστά του. Το κρατούσε μετέωρο στον αέρα με το δεξί χέρι και στην αριστερή παλάμη, ανοικτή και οριζόντια, στήριζε το πιατάκι. Δεν είχε καν ασχοληθεί με το γλυκό περγαμόντο που η μάνα του είχε προσφέρει στον δάσκαλο μουσικής σε ένα μικροσκοπικό περίτεχνο γυάλινο πιατάκι, συνοδευόμενο από ένα ποτήρι κρύο νερό. Τον κοίταζε αμήχανα από τον καναπέ στην απέναντι πλευρά του δωματίου. Ήταν ένα μικρό, ήσυχο ανθρωπάκι, συμπαθητική φυσιογνωμία, με την φαλάκρα του και τα μαύρα κοκάλινα γυαλιά. Φόραγε πάντα κουστούμι και είχε τη συνήθεια να ξεκουμπώνει το πάνω κουμπί του σακακιού του πριν καθίσει και να το κουμπώνει αυτόματα μόλις σηκωνόταν. Τα λίγα λεπτά που περνούσαν περιμένοντας τη μητέρα του να επιστρέψει στο σαλόνι έμοιαζαν να μην φεύγουν.

Το σημερινό μάθημα κιθάρας είχε τελειώσει πριν λίγο. Το τελευταίο της χρονιάς. Δεν είχε πάει και άσχημα ο χειμώνας, σκέφτηκε. Τέλος το Γυμνάσιο, τέλος και τα μαθήματα κλασικής κιθάρας, τουλάχιστον για φέτος. Τρίτη χρονιά που έκανε κλασική κιθάρα. Φέτος είχαν αρχίσει κάπως χαλαρά, με το τελευταίο τεύχος του Carulli. Όλα τα προηγούμενα τα 'χανε ήδη περάσει τα προηγούμενα χρόνια. Ξεπέταξε τις ασκήσεις πριν από τα Χριστούγεννα και ο Κοκκινίδης τον έβαλε στο βιβλίο με τα γυμνάσματα. Προς τις Απόκριες του έφερε τον Munier και τις ασκήσεις προχωρημένης ευκινήσιας. Δεν μάσησε. Μετά ξεπέταξε και τα προχωρημένα του Ταρένγκα που του άρεσαν καλύτερα. Και με τα θεωρητικά καλά τα είχε πάει. Τον πρώτο χρόνο είχε μελετήσει από τη θεωρία του Καλομοίρη ότι ζηταγε ο Κοκκινίδης. Τον επόμενο Σεπτέμβριο όμως, όταν είχε πάρει τηλέφωνο το βιβλιοπωλείο του Γαϊτάνου στην Αθήνα για να παραγγείλει τα βιβλία της χρονιάς, του είχαν προτείνει να αγοράσει και τα τελευταία τρία τεύχη του Lemoine, τα πιο προχωρημένα. Από τότε, όλο το χρόνο τα μελέταγε μόνος του. Παράλληλα ξεπέταγε και τις ασκήσεις του Κοκκινίδη. Κάποιες από αυτές τον είχαν

κουράσει ιδιαίτερα αλλά δεν το έβαζε κάτω. Τις δούλευε τόσο όσο χρειαζόταν για να μη του μουρμουρίζει ο καθηγητής του.

Σήμερα όμως είχε πραγματικά ανησυχήσει. Ο Κοκκινίδης είχε ζητήσει να μιλήσει με τη μάνα του μετά το μάθημα. "Πρέπει να σας μιλήσω για ένα σοβαρό θέμα", της είχε πει πριν αρχίσει το σημερινό, τελευταίο μάθημα. Μήπως τον είχε ενοχλήσει η αυξανόμενη ενασχόληση του με την ηλεκτρική κιθάρα; Ήταν αλήθεια, έβαζε πολλαπλάσιες ώρες εξάσκησης στην ηλεκτρική κιθάρα από όσες στην εξάσκηση των ασκήσεων που του έδινε ο Κοκκινίδης. Παρόλα αυτά, δεν θα μπορούσε να έχει παράπονο μαζί του, πάντα ήταν άφογος σε ότι του έδινε και ας είχε βαρεθεί η ψυχή του τις προ-κλασσικές και τις μπαρόκ φόρμες. Μήπως ο Κοκκινίδης που σίγουρα θα είχε μάθει για τους Wonder Boys τους θεωρούσε κίνδυνο στην κλασσική κιθάρα;

Το συγκρότημα είχε στηθεί για τα καλά. Μετά το θρυλικό πάρτυ το φθινόπωρο του 71 στο εξοχικό των Μακρήδων, όλοιμίλαγαν για αυτό, ακόμα και στις υπόλοιπες τάξεις, χωρίς οι περισσότεροι να τους έχουν ακούσει. Εκτός από τον Πέτρο και το Γιάννη, σύντομα έγιναν δεκτά σαν μόνιμα μέλη, ο Νίκος και ο Σταύρος που κατάφερε την ξαδέρφη του, να του δανείζει σε μόνιμη βάση το πολύτιμο ηλεκτρικό αρμόνιό της. Η Αννίτα ήταν ερωτευμένη με το Νίκο. Δανειζοντας το αρμόνιο στον Σταύρο πίστευε πως θα έβρισκε δικαιολογία για να είναι παρούσα στις πρόβες που θα έκαναν, δήθεν για να προσέχει μην του κάνουν καμιά ζημιά, στην πραγματικότητα όμως για να την πέφτει στο Νίκο. Από την άλλη, βρήκε και μια καλή δικαιολογία για να παρατήσει τα μαθήματα αρμονίου που τα βαριότανε. Άρχισαν πρόβες με το Νίκο να παίζει ντέφι ελλείψει άλλων κρουστών.

Μια μέρα ξαφνικά, ο Κωστής ο Παπασταματίου που έπαιζε λίγα πράγματα στην κιθάρα, ανακοίνωσε στην παρέα πως ο αδελφός του ο Φώτης που από το '68 σπούδαζε Αρχιτεκτονική στην Ιταλία, θα του έφερνε ένα μπάσο και παρακάλεσε να τον βάλουν στο συγκρότημα. Ο αδελφός του Κωστή ήρθε στη Ρόδο λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα. Ο Πέτρος είχε ενθουσιαστεί με την ιδέα του μπάσου. Είχε βρεθεί με το Γιάννη νωρίς το απόγευμα αλλά δεν άντεξαν την ανυπομονησία τους και ακολούθησαν τον Κωστή και τον πατέρα του στο αεροδρόμιο δήθεν για να υποδεχθούν τον επαναπατριζόμενο αλλά κυρίως για να δουν το μπάσο. Οι καρδιές τους χτυπούσαν σαν τρελές όταν τον είδαν να

κατεβαίνει από το αεροπλάνο κρατώντας μια μαύρη πέτσινη μακριά θήκη, βέβαιο σημάδι πως μετέφερε το πολυαναμενόμενο ηλεκτρικό όργανο. Το ίδιο απόγευμα, ο Κωστής κρατώντας περήφανος ένα γυαλισμένο κόκκινο Hohner, έκανε την πρώτη πρόβα του με το συγκρότημα.

Μα το πιο αναπάντεχο από όλα συνέβη όταν μια μέρα, φώναξε το Νίκο ο Κύριος Περάκης, του είπε πως κάτι είχε ακούσει για το συγκρότημα και χωρίς πολλά λόγια, τον ρώτησε αν ήθελε να δανειστεί την παλιά ντράμς του. Ο Κύριος Περάκης, ψηλός, λεπτός, σοβαρός και λιγομίλητος, με γκριζα μαλλιά χαιτή και στρογγυλά γυαλιά σαν του Λένον, είχε έρθει στη Ρόδο το '69 και άνοιξε ένα βιβλιοπωλείο στο κέντρο της πόλης, στην άκρη της Εθνάρχου Μακαρίου, καμιά εκατοστή μέτρα από την Πλατεία Κύπρου. Ήταν μοναχικός άνθρωπος και κανείς δεν ήξερε πολλά για αυτόν πέρα από το ότι είχε φέρει μαζί του μια παλιά ντράμς και άκουγε τζαζ. Έτρωγε συχνά στο εστιατόριο του Χαρήτου και σύχναζε στο Ζορμπά, το μόνο μέρος που τολμούσε να παίζει Θεοδωράκη ακόμα και μέσα στη Χούντα. Έξω από το Ζορμπά τον έβρισκε κανείς μόνο σε κάμποσα μετρημένα στέκια στο Μανδράκι και τη Νέα Αγορά. Δεν είχε πολλές παρέες και στην Πόλη πολλά ακουγόταν για το παρελθόν του. Ο Μητσόπουλος, ο διοικητής της αστυνομίας στη Ρόδο που ήταν φίλος του πατέρα του Γιάννη, του είχε πει πως είχαν εντολές από την πρωτεύουσα να τον παρακολουθούν από κοντά και τον είχε συμβουλευσει να αποφεύγει τα πολλά-πολλά με τον Περάκη γιατί υποπτεύονταν πως ήταν αναρχικό στοιχείο. Άλλοι λέγανε πως ήταν μεγάλος και τρανός μουσικός στην Αθήνα, μέχρι και με τον Κατσαρό είχε λέει παίζει σε συναυλίες και κέντρα διασκεδάσεως αλλά βαρέθηκε τη δόξα και ήρθε στη Ρόδο να ησυχάσει. Πάντως, η αλήθεια ήταν πως κάποια χρονιά σε μια γιορτή στο Γυμνάσιο που τον είχαν φωνάξει τα παιδιά της Έκτης να παίζει τη ντράμς του, είχε κάνει μεγάλη εντύπωση αν και έπαιξε κάτι παράξενα, μπερδεμένα πράγματα, που κανείς δεν μπορούσε να τα χορέψει και μόνο ο Παύλος ο Μάσαλης, ο καθηγητής ωδικής του Γυμνασίου είχε ενθουσιαστεί και τον συνόδευε για πάνω από μισή ώρα με το σαξόφωνό του. Η παρουσία του ήταν σοβαρή έμενε πάντα απόμακρος από όλους και δεν έδινε ποτέ αφορμή για σούσουρο. Γι' αυτό ίσως και είχε επικρατήσει όλοι να τον λένε "Κύριο".

Ο Νίκος ήταν από τους λίγους που είχε σχέσεις με τον Κύριο Περάκη. Ο Νίκος ήταν από τη φύση του μοναχικός και δεν

είχε πολλές παρέες. Σχετικά κοντός και παχουλός, είχε ένα κάποιο κόμπλεξ με την εμφάνισή του και αυτό τον δυσκόλευε στις παρέες. Η διέξοδος του ήταν να συχνάζει στο βιβλιοπωλείο, γρήγορα ανέπτυξε μανία με τα βιβλία, όλο έβρισκε κάτι να ξεφυλλίσει. Οι εποχές δεν ήταν εύκολες και η οικογένεια του Νίκου που είχε έρθει φτωχή από την Κρήτη, δεν είχε περισσευούμενα για αγορές βιβλίων και μάλιστα εξωσχολικών. Ο Κύριος Περάκης είχε προσέξει πως ο Νίκος ήταν ο μόνος νεαρός που πέρναγε τόσο συχνά από το βιβλιοπωλείο. Είχε αρχίσει να διαλέγει και να του δανείζει βιβλία. Όταν ο Νίκος επέστρεφε κάποιο βιβλίο, βρίσκανε ευκαιρία να πιάσουνε τη συζήτηση για όσα είχε διαβάσει. Συχνά τα βράδια που η υπόλοιπη παρέα κολοβάραγε σε κάποια καφετέρια του λιμανιού, συνήθως στο Octopus, ο Νίκος καθόταν με τον Κύριο Περάκη και αναλύανε ξένους συγγραφείς. Από κάποιο σημείο και μετά άρχισαν να ακούνε και δίσκους μαζί, κυρίως Τζαζ και ο Κύριος Περάκης άρχισε σιγά-σιγά να μαθαίνει στο Νίκο ντράμς. Μετά από λίγο, ο Νίκος άρχισε να κυκλοφορεί με δυο μπαγκέτες στην τσάντα του και συχνά έπαιζε ρυθμούς σε ότι επιφάνεια εύρισκε. Θρανία, τοίχους, τσάντες, ότι έβγαζε κατάλληλο ήχο. Γι' αυτό όλοι θεώρησαν φυσικό να αναλάβει ο Νίκος τα Τάπερ. Κανείς όμως δεν τολμούσε να ονειρευτεί πως ο Νίκος θα μπορούσε ποτέ να βρεθεί με αληθινή ντράμς. Και δεν μπορούσαν να πιστέψουν την κίνηση του Κύριου Περάκη που τόσο σημαντική αποδείχθηκε για το συγκρότημα.

Με πλήρη οργάνωση πλέον, οι Wonder Boys μετέφεραν όλα τα συμπράγκαλα στο πλυσταριό στην ταράτσα του σπιτιού του Νίκου, μια και η ντράμς ήταν η πιο δύσκολη στη μεταφορά της, είχε και μια ευαισθησία ο Νίκος μια και ήταν δανεική, και με την ευκαιρία των Χριστουγεννιάτικων διακοπών πλακώθηκαν στις πρόβες. Σε μερικά τραγούδια έμπαινε και ο Μάρκος ο Κωστάκης, ο ξάδερφος της Νατάσας, που έπαιζε φλάουτο στη μπάντα του Δήμου. Εκτός από τον ενισχυτή του Γιάννη και το μικροφωνικό Double-X, όλα τα άλλα ηλεκτρονικά, ενισχυτές και ηχεία ήταν ιδιοκατασκευές του Νίκου που τις ξεπέταγε λες από το πουθενά, όποτε εμφανιζότανε κάποια σχετική ανάγκη. Στις Απόκριες, στην ετήσια γιορτή του Γυμνασίου έκαναν μια θεαλωδή εμφάνιση που όμοιά της δεν είχε ξαναζήσει η Πόλη. Ακολούθησαν και άλλοι αποκριάτικοι χοροί, και πολλά πάρτυ, μέχρι την μεγάλη συναυλία που οι Wonder Boys έδωσαν στο κινηματοθέατρο Παλλάς, τον

Μάιο του '72, για να μαζέψει λεφτά η τάξη και να πάνε την εκδρομή της χρονιάς.

Αυτός πάντως, ταυτόχρονα με τη δημιουργία του συγκροτήματος είχε αρχίσει να φτιάχνει δικά του κομμάτια χρησιμοποιώντας τις ίδιες φόρμες με τα τραγούδια των συγκροτημάτων που του άρεσαν. Το βρήκε σχετικά εύκολο. Άρχισε να χρησιμοποιεί πιο δύσκολα ακόρντα και ασυνήθιστες αναστροφές που του ακουγόταν καλύτερα. Έδειξε κάποια από τα κομμάτια του στο συγκρότημα και τους έπεισε να τα παίξουν στην παρέα. Στην αρχή έκρυψε πως ήταν δικά του και τα παρουσίασε σαν άγνωστα κομμάτια γνωστών συγκροτημάτων. Όταν συνειδητοποίησε πως η παρέα άρχισε να κολλάει σε κάποια από αυτά τα κομμάτια, έγραψε περισσότερα και χρησιμοποίησε το συγκρότημα και την παρέα σαν εργαστήριο δοκιμών. Δοκίμαζε κάτι καινούριο, το συγκρότημα το μάθαινε, το έπαιζαν στην παρέα και αυτός παρατηρούσε πως το αντιμετώπιζαν τα άλλα παιδιά. Ιδιαίτερα τον ενδιέφερε η αντίδραση που έδειχναν τα κορίτσια.

Δεν άργησε να κωδικοποιήσει ποιες αρμονικές και ρυθμικές φόρμες ήταν εκείνες που σίγουρα άρεσαν και ποιες οι πιο δύσκολες που άφηναν την παρέα ασυγκίνητη. Στο τέλος, μπορούσε να γράψει σχεδόν κατά βούληση, ότι έκρινε πως η παρέα ήθελε: Αργά, παθητικά, γρήγορα, χορευτικά, όλα τα κατάφερνε σχεδόν αυτόματα. Το ψάξιμό του τον οδήγησε σε δρόμους στην ταστιέρα που δεν έγραφαν τα βιβλία του. Κάθε φορά που ξεκίναγε με μια συγχορδία ή ακόμα και ένα απλό τόνο, τα χέρια του έτρεχαν σε μονοπάτια που τον ευχαριστούσαν και του φαινόταν να κάθονται σωστά στο αυτί του. Οι ακολουθίες έμοιαζαν με κλίμακες αλλά δεν ήταν ούτε Ματζόρε ούτε Μινόρε. Τα διαστήματα δεν ταίριαζαν και συχνά οι τόνοι ήταν λιγότεροι, τις πιο πολλές φορές δεν ξεπέρναγαν τους πέντε με έξι. Φοβήθηκε να το συζητήσει με τον Κοκκινίδη αλλά δούλεψε τους δρόμους του και σύντομα είχε κωδικοποιήσει με δικό του τρόπο όλη την ταστιέρα. Δοκίμαζε τις δυνάμεις του συνοδεύοντας με την κιθάρα του τραγούδια που έβαζε στο πίκ-άπ. Σε όποιο τόνο και να ήταν ένα τραγούδι, έβρισκε γρήγορα το δρόμο που του ταίριαζε και αυτομάτως μπορούσε να παίξει πρωτότυπες μελωδικές γραμμές ζωντανά και αυτοσχεδιάζοντας.

Ένα απόγευμα, σε μια από τις συνηθισμένες επισκέψεις του στο δισκάδικο, ο Σαμιώπουλος, του είπε με συνωμοτικό βλέμμα "και επειδή πολύ το μάγκα μας κάνεις τελευταία με τη

κιθάρα σου..”, σταμάτησε αφήνοντας τις τελευταίες λέξεις να αιωρούνται σαν απειλή, έσκυψε πίσω από το ταμείο και ξετρύπωσε μια παλιά και μισό-διαλυμένη μαύρη κιθάρα. “Τώρα ήρθε η ώρα για το πραγματικό μάθημα”, έκανε θριαμβευτικά κραδαίνοντάς τη μπροστά στη μύτη του. Μετά κάθισε σε ένα ψηλό σκαμπό, πήρε ένα πολύ σοβαρό ύφος, έπαιξε με τα δάχτυλά του λες για να τα ξεμουδιάσει, πέρασε στο μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού ένα μικρό μεταλλικό κύλινδρο και άρχισε, χωρίς πένα, να παίζει. Και κάπως έτσι, χωρίς πολλά-πολλά, άκουσε από το Σαμιώπουλο, έστω και άγαρμπα, κάποιες από τις κλίμακες που αυτός νόμιζε πως είχε ανακαλύψει μόνος του και έμαθε πως λεγόταν πεντατονικές. Σε ένα βράδυ, τα κομμάτια του puzzle μπήκαν στη θέση τους και είδε καθαρά πια μπροστά του, τους δρόμους του Blues. Ο Σαμιώπουλος του έδειξε περίεργα ακόρντα με δεύτερες, έκτες, ένατες, ενδέκατες, ελαττωμένες. Του έμαθε κόλπα για να ταξιδεύει στην ταστιέρα και να ακολουθεί με ευκολία και χωρίς σκέψη και υπολογισμούς, τις αλλαγές στα ακόρντα.

Μετά τον πέρασε στη Τζαζ. Δεν ενθουσιάστηκε. Πολλοί πιανίστες, τρομπετίστες και σαξοφωνίστες, όλο τα ίδια και τα ίδια, μετά από λίγη ώρα βαριόταν. Μόνο όταν άκουσε τον Miles Davies έστησε το αυτί του και άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον για τις ασυνήθιστες φόρμες και τους ρυθμούς. Μια μέρα ο Σαμιώπουλος του έβαλε να ακούσει ένα δίσκο με ένα κιθαρίστα. “Θα πάθεις πλάκα”, τον είχε προειδοποιήσει. Με αυτή τη εισαγωγή, που και άλλες φορές την είχε χρησιμοποιήσει ο Σαμιώπουλος χωρίς αντίκρισμα, είχε την πρώτη του επαφή με το μαγικό κόσμο του Kenny Burrell. Τίποτα δεν μπορούσε να τον προετοιμάσει για το σοκ. Το σαγόνι του έπεσε στο πάτωμα και ο κόσμος του χάθηκε στις βελούδινες μελωδικές γραμμές, τη θεϊκή ρυθμική ανάπτυξη, τις συγχορδίες που λες και δεν παιζόταν από κιθάρα, δεν παιζόταν από δύο χέρια με δέκα συνολικά δάχτυλα. Άκουσε την πρώτη πλευρά του LP χωρίς να πει κουβέντα, σαν να μην πήρε ούτε ανάσα.

Ούτε ο Σαμιώπουλος είχε πει κουβέντα. Καθόταν στην άκρη του πάγκου με τα πικάπ και τον παρατηρούσε παραξενεμένος αλλά και ευχαριστημένος ταυτόχρονα με την επίδραση που είχε ο δίσκος στο μικρό. Όταν έσβησαν οι τελευταίες αντηχήσεις του τελευταίου κομματιού της πρώτης πλευράς του LP, τινάχτηκε σαν ελατήριο να αλλάξει πλευρά. “Ήρεμα μικρέ, δεν θέλουμε να χαλάσουμε το θησαυρό, ήρεμα. Άσε να τον γυρίσω εγώ μην γίνει

καμιά ζημιά”, είπε χαμογελώντας ο Σαμιώπουλος και έβαλε την δεύτερη πλευρά. Το θαύμα συνεχίστηκε. “Μα πώς είναι δυνατόν να παίζει αυτά τα πράγματα” σκέφτηκε. Ένοιωσε το θυμό να φουσκώνει μέσα του. “Τι σκατά παίζω εγώ όταν υπάρχουν τέτοιοι κιθαρίστες”. Βάλθηκε να μάθει όσα μπορούσε από το εξώφυλλο του δίσκου. Ποιος ήταν, από που ερχόταν, με ποιους έπαιζε, ποιος είχε γράψει τα κομμάτια. Μετά, σιγά-σιγά, ήρθε και τον κυρίεψε μια ηρεμία. Το *Midnight Blue*, έγινε σχολείο. Κάθε νότα, κίνηση, ρυθμική γραμμή μελετήθηκαν αναλύθηκαν και βάλθηκε να τα μεταφέρει στην κιθάρα του. Ανακάλυψε ένα άλλο κόσμο, μελωδίες πολυεπίπεδες, χαμένες μέσα σε ασυνήθιστα ρυθμικά περάσματα, συγχορδίες που έπλεκαν παράλληλες μελωδικές γραμμές που πάλευαν να επικρατήσουν. Μελέτησε τον τρόπο που ο Kenny Burrell παίζοντας την ίδια ακολουθία από ακόρντα δημιουργούσε την αίσθηση πως κάθε φορά ακουγόταν στο βάθος και μια διαφορετική μελωδία, είτε αλλάζοντας την έμφαση σε ορισμένες νότες είτε χρησιμοποιώντας έξυπνες αναστροφές. Ήταν σαν να είχε βρει το σπίτι του. Του πήρε ελάχιστα να αποκωδικοποιήσει την τεχνική και σύντομα έφτιαχνε δικές του δημιουργίες με πολυπλοκότητα που δεν μπορούσε ούτε και ο ίδιος να φανταστεί πως κατείχε. Ζήτησε από το Σαμιώπουλο να του βρει και άλλους δίσκους και σιγά-σιγά “ξεκοκάλισε” το *Introducing Kenny Burrell* και το *Guitar Forms*, μελέτησε τα *Blue Lights* και χάθηκε στο *All Day Long* και τη μαγεία του Kenny Burrell & John Coltrane.

Από κει και πέρα δεν υπήρχε επιστροφή. Η κιθάρα απέκτησε μια άλλη υπόσταση. Έγινε ένα καράβι για ταξίδια μεγάλα, σε άγνωστες θάλασσες. Τα ακόρντα και οι μελωδίες δεν ήταν πια μια απλή αντιπαράθεση από νότες είτε στη σειρά, η μια μετά την άλλη, είτε πολλές μαζί σε ομάδες. Οι ρυθμοί άρχισαν να φέρνουν κοντά του τον άνεμο που σφύριζε στα στενά της παλιάς πόλης, τη βροχή που χτύπαγε στο φεγγίτη του σπιτιού του, την φουρτουνιασμένη θάλασσα μπροστά στο λιμάνι τις κρύες Κυριακές του χειμώνα. Χωρίς καλά-καλά να το καταλάβει άρχισε να βλέπει εικόνες και να νοιώθει πολύπλοκα συναισθήματα στη μουσική που άκουγε. Την ίδια στιγμή, βρήκε τον εαυτό του να μπορεί να φτιάχνει ιστορίες με το παίξιμό του στην κιθάρα. Κάθε φράση του έπαιρνε νόημα και είχε σκοπό να πει κάτι. Στην αρχή φλύαρα, με ταχύτητα που όσο πιο πολύ εξασκούσε τα δάκτυλά του τόσο και μεγάλωνε. Έφτασε σε ένα παίξιμο πυκνό, ταχύτατο, με καταγιστικές νότες που έπλεκαν μελωδίες συμπαγείς, με αρχή και

τέλος αλλά ελάχιστα διαλείμματα, ιστορίες που τις έλεγε χωρίς να πάρει ανάσα. Και πάλι δε σταμάταγε. Κάθε φορά που έπιανε την κιθάρα, συνήθως αργά το βράδυ, όταν οι γονείς του είχαν πια κοιμηθεί, παίζοντας χωρίς ενισχυτή για να μην ακούγεται έξω από το δωμάτιο, με το σώμα της κιθάρας κολλημένο σφιχτά στο στήρνο του για να νιώθει στο στήθος του κάθε παλμό που έβγαζε το φτηνό όργανο και το κεφάλι του σκυμμένο όσο πιο κοντά στις χορδές μπορούσε, για να ακούει καλύτερα τον ασθενικό ήχο τους, ανακάλυπτε νέους δρόμους, μάθαινε νέες λέξεις, έφτιαχνε προτάσεις, τις έβαζε τη μια πλάι στην άλλη μέχρι να γίνουν ιστορίες πρωτόγνωρες, σε μια γλώσσα που φαινόταν να τη δημιουργεί μόνος του προχωρώντας βήμα-βήμα. Αργότερα θα ανακάλυπτε πως στην πραγματικότητα περπατούσε δρόμους που είχαν χαραχτεί από άλλους πολλά χρόνια πριν. Μονοπάτια που και άλλοι τα είχαν ψάξει και διακλαδώσεις που δεν ήταν άγνωστες, όσο καλά κρυμμένες και να ήταν από τον πολύ κόσμο. Θα μάθαινε πως και αυτόν τον οδηγούσε στους δρόμους αυτούς μια μεγάλη εσωτερική μαγική δύναμη που είχε οδηγήσει πολλούς άλλους, πως παρόμοιες ιστορίες είχαν ξαναιπωθεί από άλλους μουσικούς παραμυθάδες, αλλά συχνά με διαφορετικούς τρόπους, διαφορετικές λεπτομέρειες και σε πολλές παραλλαγές.

Όλα αυτά τα ανακάλυπτε βήμα-βήμα μέσα στους δίσκους της τζαζ. Καμιά φορά άκουγε με έκπληξη κάτι που και αυτός είχε παίξει. Άλλες φορές, έμενε άφωνος με τον τρόπο που κάποιος από τους μεγάλους ανέπτυσε με πρωτοφανή και μεγαλοφυή τρόπο, κάποιο θέμα που αυτόν τον είχε μπλέξει και οδηγήσει σε αδιέξοδο. Δεν έλλειπαν και οι φορές που έχοντας παλέψει για κάμποσες μέρες με κάποιο θέμα, περήφανος πως το είχε εξαντλήσει, ανακάλυπτε σε κάποιο δίσκο μια προσέγγιση που εκμηδένιζε τη δική του. Η τζαζ του έμαθε σιγά-σιγά τη μετριοφροσύνη. Πώς να είναι συγκρατημένος, μαζεμένος και να μην κομπάζει για τα κατορθώματά του.

“Λες ρε γαμώτο να πληροφορήθηκε ο Κοκκινίδης τη δράση του συγκροτήματος και από φόβο μήπως και παρατήσει την κλασική κιθάρα σκόπευε τώρα να παραπονεθεί στη μάνα του;” Καθόταν αμίλητοι και οι δύο, και την περίμεναν να έρθει για να λυθεί επιτέλους το μυστήριο. Εκείνη μπήκε τελικά στο σαλόνι, πλήρωσε τον δάσκαλο για το μάθημα και κάθισε στον καναπέ, δίπλα στο γιο της. “Σας ακούω κύριε Κοκκινίδη” είπε και έδεσε τα

δάκτυλα των χεριών της στην ποδιά της, μπροστά στο στομάχι της.

“Κυρία Μπενέτου, ο Πέτρος ολοκλήρωσε το πρόγραμμα και της φετινής χρονιάς”, άρχισε ο Κοκκινίδης. “Θα έλεγα μάλιστα με ικανοποίηση, πως υπερέβαλλε των απαιτήσεων του προγράμματος, και μάλιστα κατά πολύ.” Σταμάτησε για λίγο. Έπαιξε με το φλιτζάνι του καφέ. Κανείς δεν θέλησε να σχολιάσει ή να προσθέσει κάτι σε όσα είχε πει. Ακούμπησε το φλιτζάνι με το πιατάκι στο τραπέζακι μπροστά του σαν να ήθελε να ελευθερώσει τα χέρια του.

“Κατά τη γνώμη μου”, ξεκίνησε ο Κοκκινίδης, “ξεπέρασε πια το επίπεδο και τις απαιτήσεις του ερασιτέχνου κιθαριστού και πιστέψτε με, αυτό ούτε απλό, ούτε εύκολο, ούτε και συνηθισμένο είναι. Όμως δεν θέλω να σας μιλήσω για το δικό μου πρόγραμμα μαθημάτων. Ξέρετε, ένας καθηγητής μουσικής έχει ανεπτυγμένο το αισθητήριό του πέρα από τον στενό κύκλο της ύλης των μαθημάτων του. Ο Πέτρος φέτος παρουσίασε ένα παίξιμο που είναι ασυνήθιστο, ένα παίξιμο ώριμο, προσωπικό, πέρα από τα όρια των μαθημάτων μας. Τα δάκτυλά του είναι γυμνασμένα, οι κινήσεις του στην ταστιέρα προδίδουν μια άνεση που δεν είναι αναμενόμενη στο επίπεδο που βρίσκεται τώρα. Αν θέλετε, μου δημιούργησε την εντύπωση πως αυτοπεριοριζόταν για να αποδώσει τις ασκήσεις. Σαν να κρυβόταν, θέλοντας να καλύψει ένα άλλο κιθαριστικό εαυτό. Όμως εγώ δεν γελιέμαι. Όλο το χρόνο του έστηνα παγίδες. Δήθεν ειδικά γυμνάσματα. Ασκήσεις με δύσκολα περάσματα, χρήση τμημάτων της ταστιέρας που δεν συνιστάται για το στάδιο που βρίσκεται τώρα ο Πέτρος. Μέχρι αποσπάσματα από δύσβατα κοντσέρτα για βιρτουόζους του έβαλα χωρίς να του το πω, παρουσιάζοντάς τα σαν δήθεν συνηθισμένες ασκήσεις. Δεν έδειξε να προβληματίζεται από τίποτα. Τώρα πια έχω βεβαιωθεί για όσα σας λέω.”

Ο Κοκκινίδης έκανε παύση για να πάρει ανάσα και έδειξε να ζυγίζει το αποτέλεσμα που είχε ο χειμάρρος που είχε ξαμολήσει. Ήπιε μια γουλιά από το ποτήρι με το κρύο νερό, έριξε μια διερευνητική ματιά στη μάνα του Πέτρου και κρίνοντας ασφαλές το έδαφος, συνέχισε, αποφασισμένος τώρα να μπει στην ουσία.

“Όλα τα χρόνια που διδάσκω μουσική δεν έχω συναντήσει άλλο μαθητή σαν τον Πέτρο. Η μουσική δείχνει να είναι μέσα του σα να την γνωρίζει πριν τον διδάξω. Όλα για αυτόν δείχνουν να είναι απλά, ακόμα και σύνθετα θέματα δεν φαίνεται να τον

δυσκολεύουν. Προσεγγίζει τα πιο πολύπλοκα γυμνάσματα σαν κάτι το συνηθισμένο. Ειλικρινά, με έχει αφήσει έκπληκτο". Έκανε μια ακόμα παύση.

"Το πρόγραμμα που ακολουθούμε τον αδικεί. Είμαι πεπεισμένος πως έχουμε μπροστά μας μια ξεχωριστή περίπτωση και για το λόγο αυτό, στο σημείο που βρισκόμαστε τώρα, πιστεύω πως πρέπει να πάρετε μία σοβαρή και γενναία απόφαση. Άποψη μου είναι πως πρέπει να επικεντρωθεί στη μελέτη της κιθάρας. Βλέπω στον Πέτρο μεγάλες δυνατότητες, πιστεύω πως μπορεί να γίνει ένας πραγματικά ξεχωριστός, βιρτουόζος κιθαριστής. Όχι βέβαια μόνο με τη δική μου διδασκαλία, προς Θεού, δεν τολμώ ούτε καν να υπαινιχθώ πως διαθέτω τέτοιες δεξιότητες. Θα μπορούσα όμως να τον προετοιμάσω κατάλληλα για τις καλύτερες σχολές της Ευρώπης".

Είχε φτάσει στα δύσκολα. Δεν μπορούσε όμως πια να σταματήσει. Έπρεπε να πει αυτό που τον έκαιγε. Ήταν ευθύνη και χρέος του. Προχώρησε χωρίς δισταγμό.

"Καταλαβαίνετε όμως πως αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν πραγματικά ρίξει όλο το βάρος του στην μελέτη της κιθάρας γεγονός που θα δυσχεράνει τυχόν άλλες προσπάθειές του στα μαθήματα του Γυμνασίου, και ίσως αποτρέψει την επιτυχία του σε κάποια ανώτατη σχολή".

Έβγαλε τα γυαλιά του, τράβηξε από την τσέπη του σακακιού του ένα μικρό μαντηλάκι και άρχισε να σκουπίζει προσεκτικά τους φακούς. Ξαφνικά έδειχνε κουρασμένος. Είχε ρίξει μια βόμβα στο μικρό σαλόνι και το ήξερε. Με αργή φωνή, ενώ συνέχιζε να σκουπίζει τους φακούς του, την πυροδότησε:

"Μικρή απώλεια για την επιστήμη, αν θέλετε την ειλικρινή άποψη μου".

Δεν πίστευε τα αυτιά του. Για πρώτη φορά άκουγε ένα τρίτο και μάλιστα όχι άσχετο να λέει χωρίς περιστροφές αυτό που ο ίδιος αισθανόταν αλλά έκανε κάθε προσπάθεια να το αποποιηθεί. Πως δεν ήταν ένα τυχαίο νεαρόπαιδο που γρατζούνανε μια κιθάρα για να ευχαριστεί τους γονείς του και για να του την πέφτουν οι γκόμενες από τις μικρότερες τάξεις. Άρα ο Κοκκινίδης δεν ήταν βλάκας, κάτι είχε πάρει μυρωδιά. Και όλες οι παρατηρήσεις και η μουρμούρα του; Τελικά ήταν μάλλον μέρος ενός σχεδίου για να τον κάνει να προσπαθεί όλο και περισσότερο, να τελειοποιεί την τεχνική του όλο και πιο πολύ. Και όλες οι ασκήσεις δεξιότητας που τον είχαν τσακίσει, που τον ανάγκαζαν να ξοδεύει ώρες

ολόκληρες μέσα στη νύχτα για να μη ρεζιλευτεί στον Κοκκινίδη αλλά να φανεί πως τις πέρασε άνετα, δεν ήταν τελικά και τόσο εύκολες όσο τον είχε κάνει να πιστέψει; Του έσπινε παγίδες, είχε πει ο ίδιος πριν λίγο. Άρα τον δοκίμαζε, έψαχνε να βρει τα όριά του. Και τι ακριβώς εννοούσε με τα λόγια του; Πως είχε έστω και μια μικρή ελπίδα να επιβιώσει στον μαγεμένο κόσμο της μουσικής; Βιρτουόζος κιθαριστής! Κάτι σαν τον Blackmore δηλαδή ή τον Hendrix! Μ' αυτή τη σκέψη του ήρθε να βάλει τα γέλια. Ο Κοκκινίδης, σκέφτηκε, μάλλον δεν είχε αυτούς στο μυαλό του αλλά δεν ήταν η στιγμή να τον απασχολήσουν τέτοιες μικρολεπτομέρειες. Εδώ τα πράγματα ήταν καθαρά. Ο δάσκαλός του ο ίδιος δείχνει να πιστεύει πως είχε ελπίδα να γίνει σαν αυτούς! Δεν ήταν απλά ένα καβαλημένο καλάμι. Το φως είχε ανάψει. Ο καναπές που καθότανε τόση ώρα, τώρα έκαιγε.

Σκέφτηκε την Silvertone στο δίπλα δωμάτιο και του φάνηκε πως τον φώναζε. Του φάνηκε πως την είδε στη φαντασία του να χτυπιέται, να προσπαθεί να πεταχτεί έξω από τη φτηνιάρικη θήκη της να βρεθεί στα χέρια του και να αναλάβει δράση. Είδε με τη φαντασία του τα χέρια του να τρέχουν στην ταστιέρα σαν τρελά βγάζοντας πρωτάκουστους ήχους που κανείς δεν είχε μέχρι τότε παίξει και αυτός μόνο μέσα στο κεφάλι του τους ένοιωθε. Για μια στιγμή ένοιωσε το στήθος του να φουσκώνει, την καρδιά του να χτυπάει τρελά και με δυσκολία κρατήθηκε στην θέση του. Έσφιξε τα χέρια του λες και ήθελε να τα σταματήσει από κάτι. Σφίχτηκε και ο ίδιος ολόκληρος. Γύρισε προς τη μάνα του και περίμενε να την ακούσει.

Η μάνα του δεν μίλησε αμέσως. Διόρθωσε το σεμέν πάνω στο τραπεζάκι μπροστά της, προσπαθώντας να καλύψει μια αμυχανία που δεν του διέφυγε, ίσως και να κερδίσει λίγο χρόνο. Ήταν πάντα συγκρατημένη, μετρημένη και οι απαντήσεις της ουσιαστικές, τεκμηριωμένες και συγκεκριμένες. Έπρεπε πάντα, πάνω απ' όλα να είναι "καθώς πρέπει". Δεν άφηνε ποτέ περιθώρια να φανεί προς τα έξω κάποια αδυναμία.

"Σας ευχαριστώ κύριε Κοκκινίδη για τα καλά σας λόγια", είπε τελικά, ήρεμα, χωρίς να κοιτάζει το δάσκαλο. "Χαίρομαι που ο Πέτρος πάει καλά. Φυσικά και θα συνεχίσει να μελετάει κιθάρα, πάντα όμως εφόσον δεν παραμελεί τα μαθήματά του. Η κιθάρα είναι ευχάριστη ασχολία και όπως φαίνεται, του αρέσει". Κοίταξε τώρα το δάσκαλο και συνέχισε με ύφος περισπούδαστο, που έκανε την αμυχανία της ακόμα πιο προφανή.

“Θα σκεφτούμε για τα καλοκαιρινά μαθήματα και θα σας ειδοποιήσουμε την ερχόμενη εβδομάδα, να μετακομίσουμε πρώτα στα Τριάντα και να κανονιστεί το πρόγραμμα των φροντιστηρίων του Πέτρου. Πάντως είστε πολύ ευγενικός και με κάνετε να χαίρομαι που από όσα λέτε, ούτε ο χρόνος και ο κόπος του Πέτρου και φυσικά ούτε τα χρήματά μας δεν πάνε χαμένα τόσα χρόνια. Βέβαια δεν θα ήταν άσχημο να μας έπαιζε και κανένα τραγούδι που να ξέρουμε και εμείς αλλά εσείς γνωρίζετε καλύτερα τι πρέπει να μαθαίνει”.

Ο Κοκκινίδης κατάλαβε εύκολα πως οι κουβέντες του είχαν πάει στο βρόντο. Κούνησε το κεφάλι του, φόρεσε τα γυαλιά του, έγνεψε, σηκώθηκε και αυτομάτως κούμπωσε το πάνω κουμπί στο σακάκι του. Γύρισε προς το μέρος του, χαμογέλασε άνευρα, του ευχήθηκε καλό καλοκαίρι, να μην αφήσει τη μελέτη και την εξάσκηση.

“Οι δακτυλισμοί χρειάζονται καθημερινή δουλειά, εδώ που είμαστε τώρα, κάθε ώρα εξάσκησης μετράει. Πράκτις μείκς πέρφεκτ, όπως λέει και ο φίλος μου ο Κος Λαδόπουλος” είπε, χαιρέτησε και βγήκε από το σαλόνι. Η μάνα του τον συνόδευσε μέχρι την έξοδο του διαμερίσματος τον χαιρέτησε άλλη μια φορά και έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Τέσσερα

**Πέμπτη 7 Αυγούστου 1975, είκοσι λεπτά πριν
τα μεσάνυχτα, Discothèque Roadrunner, χωριό
Τριάντα, Ρόδος.**

Ο Γιάννης τελείωσε με τα τελευταία ακόρντα, ο Νίκος έκανε το κλασσικό γύρισμα στα toms, ο Κωστής έριξε ένα αργό τράβηγμα στις χορδές του μπάσου, από ψηλά μέχρι κάτω. Τράβηξε και αυτός μία τελευταία άγρια συγχορδία και με ένα δυνατό χτύπημα του Νίκου με την μπότα στην άρση, για περισσότερο εφέ, οι City Limits τελείωσαν το πρώτο μέρος της παράστασής τους για απόψε. Ο Γιάννης είπε ένα σύντομο "Θένκιου βέρυ ματς. Γουί άρ δε Σίτι Λίμιτς. Γουί πλέι αγκέν λέιτερ.", με την Ροδίτικη προφορά του να υπερισχύει των αγγλικών και τα φώτα της μικρής σκηνής έσβησαν. Καπάκι, ο Μπάμπης ο "σούρεαλ", ο DJ του μαγαζιού, έριξε το Crystal Ship των Doors στη διαπασών. Τα φωτορυθμικά ηρέμησαν και προσαρμόστηκαν στον αργό ρυθμό, η πίστα σκοτείνιασε, χαλάρωσε και έδειξε να αραιώνει καθώς τα σώματα βρήκαν ευκαιρία για ένα λυτρωτικό διάλειμμα και ανασυγκρότηση δυνάμεων, διάλειμμα απαραίτητο μετά από τα τελευταία σαράντα λεπτά καταιγιστικού ήχου και ρυθμού που είχε σερβίρει χωρίς έλεος το μοναδικό live rock group της πόλης. Ζευγάρια σχηματίστηκαν και τα μοναχικά σώματα άφηναν την πίστα και κατευθύνθηκαν στα τραπεζάκια και το μπαρ.

"Before you slip into unconsciousness, I'd like to have another kiss..."

Οι City Limits ήταν ότι είχε απομείνει από το παλιό συγκρότημα, όταν με το τέλος της σχολικής χρονιάς και του Λυκείου, ο Σταύρος, ο Μάρκος, η Νατάσα, η Αθηνά και μια δεκαριά ακόμα συμμαθητές τους, έφυγαν για την Αθήνα για να προετοιμαστούν για τις εισαγωγικές εξετάσεις. Η παρέα είχε διαλύσει και μαζί της διέλυσε και το συγκρότημα. Ο Πέτρος όμως, έπιανε τον εαυτό του να χαίρεται που ο Σταύρος και ο Μάρκος είχαν φύγει. Πολλά είχαν συμβεί τα τελευταία χρόνια. Το '73, μετά από κάμποσες εμφανίσεις σε πάρτυ και χορούς, η πόλη είχε αρχίσει

να προσέχει την ύπαρξη των νεαρών μουσικών. Δεν είχε εμφανιστεί εξάλλου μέχρι τότε τίποτε παρόμοιο. Τις Απόκριες γινόταν ανάρπαστοι σε χορούς και εκδηλώσεις. Το καλοκαίρι του '73 έπαιξαν σε κάμποσα club από μια δεκαριά εμφανίσεις κάθε φορά, γιατί οι υπόλοιποι του γκρουπ βαριόντουσαν και δεν ήθελαν να τη βγάλουν έτσι όλο το καλοκαίρι. Τις Απόκριες του '74 τους κάλεσε ο Μαυροφορίδης να παίξουν στη Step-By-Step που άνοιξε ειδικά για μια εβδομάδα και κάθε βράδυ γινόταν αποκριατικό πάρτυ. Αυτές οι εμφανίσεις τους ήταν εκρηκτικές. Είχαν πια δέσει και τα τραγούδια τους ακουγότανε συμπαγή και αβίαστα. Και ο Πέτρος είχε πάρει θάρρος και "τα 'χωνε" όπως λέγανε στην παρέα. Ειδικά σε ένα σχετικά ελεύθερο 12μετρο rock 'n roll τζαμμάρισμα, που πάντα κράταγε πάνω από ένα τέταρτο της ώρας λίγο πριν κλείσουν το πρόγραμμά τους, έφτανε ασύλληπτες για την παρέα ταχύτητες. "Παίζει στην τσίτα", λέγανε με υπερηφάνεια στην παρέα, μια και θεωρούσαν κάθε τι που έκαναν τα παιδιά της μπάντας και δικό τους κατόρθωμα και στο τέλος του φόρεσαν, λίγο από θαυμασμό, λίγο στην πλάκα, το παρατσούκλι "ο Τσίτας".

"Τσίτας, ξε-τσίτας", τα πράγματα με το συγκρότημα δεν του είχαν πάει καλά φέτος. Από τον Οκτώβριο, ο Μάρκος είχε πέσει με τα μούτρα στο διάβασμα, είχε χάσει το ενδιαφέρον του και όλη τη χρονιά σπάνια ερχόταν στις πρόβες, και αυτές τις λίγες φορές, με βαριά καρδιά. Δε μάθαινε τα κομμάτια, έκανε συνεχώς πολλά λάθη αλλά επέμενε να παίζει σε όλες τις εμφανίσεις τους με αποτέλεσμα πολλές φορές να τους τα χαλάει με το παίξιμό του και να τους εκνευρίζει. Και ο Γιάννης δεν έδειχνε το ίδιο ενδιαφέρον όπως πριν αν και ίσως από κάποιο πνεύμα ανταγωνισμού δεν ήθελε να μείνει πολύ πίσω.

Τη μεγάλη αλλαγή όμως την είχε ο Σταύρος που μετά την πτώση της Χούντας είχε μεταμορφωθεί εντελώς. Είχε, όπως έλεγε ο ίδιος, "πολιτικοποιηθεί", είχε ενταχθεί στη "νεολαία", διάβαζε τον Οδηγητή, προσπαθούσε να τους πείσει να τον αγοράσουν και αυτοί, μιλούσε διαρκώς για την καταπίεση των εργατών από την εργοδοσία, την ασυδοσία των εργοστασιαρχών, τους αγώνες της εργατικής τάξης που πρέπει κάθε στιγμή να παλεύει για τα δίκαιά της και αντιμετώπιζε υποτιμητικά και μερικές φορές με περιφρόνηση, την υπόλοιπη παρέα που δεν είχε ακολουθήσει το παράδειγμά του αλλά έμενε ακόμα σε μεγάλο βαθμό ανέμελη. Έκανε παρέα με εξωσχολικούς, διάβαζε φοιτητικές εφημερίδες που ερχότανε από την Αθήνα, είχε μάθει τα πάντα για όλες τις απεργίες

που γινότανε στην υπόλοιπη Ελλάδα, κολλούσε αφίσες, την έμπαινε στους καθηγητές για τα δικαιώματα των μαθητών και κάθε λίγο και λιγάκι τους ενημέρωνε για τις κινήσεις του 6^{ου} στόλου στη Μεσόγειο. Σε γενικές γραμμές, είχε σοβαρέψει απότομα. Η θέση του στο συγκρότημα επηρεάστηκε και αυτή. Ξαφνικά αποφάσισε πως το ρεπερτόριο ήταν παράγωγο της εισαγόμενης Αμερικάνικης υποκουλτούρας και ζήτησε να το αλλάξουν και να προσθέσουν σοβαρά Ελληνικά κομμάτια. Σε μια πρόβα έφερε έτοιμα τέσσερα-πέντε τραγούδια του Θεοδωράκη, τον “Αντρέα”, το “είμαστε δυο, είμαστε τρεις”, το “η Μαργαρίτα η Μαργαρώ” που είχαν πια γίνει της μόδας και όχι μόνο ακουγότανε σε κάθε πάρτυ αλλά τα χόρευαν και χασαποσέρβικο τα “καμάκια” με τις μισομεθυσμένες τουρίστριες στα κέντρα του νησιού. Όλα τα κομμάτια, ο Σταύρος τα είχε εναρμονισμένα με τις ίδιες τρεις συγχорδίες, Λα μινόρε, Ρε μινόρε και Μι ματζόρε. Καμιά φορά έβαζε και καμιά Σολ ματζόρε και παρουσίαζε το γεγονός με περηφάνια. Σύντομα έφερε περισσότερα κομμάτια.

Όσο προσθέτανε τραγούδια του Θεοδωράκη του Ξαρχάκου και του Μάρκοπουλου, τόσο φεύγανε οι Doors, οι Rolling Stones και οι Animals. Και όχι χωρίς προστριβές και καυγάδες. Οι πρόβες είχαν γίνει πεδίο συγκρούσεων και πολιτικών αντιπαραθέσεων. Ο Σταύρος σταθερά πλακωνότανε με το Γιάννη, τον κατηγορούσε πως ήταν από πλουτοκρατική οικογένεια και άλλα παρόμοια. Μετά από κάθε πρόβα οι μισοί δεν μίλαγαν στους άλλους μισούς για κάμποσες μέρες.

Με το που έκλεισε το σχολείο για διακοπές το Πάσχα, ο Πέτρος τους βαρέθηκε, παράτησε το συγκρότημα και στρώθηκε να μελετάει κιθάρα μόνος του. Το συγκρότημα συνέχισε παρόλα αυτά, υπό την καθοδήγηση του Σταύρου και στις τελευταίες εμφανίσεις πριν το τέλος της τελευταίας χρονιάς του Λυκείου, την θέση του Πέτρου είχε πάρει ο Μαρίνος ο Γιωτάκης με την ακουστική κιθάρα και (κυρίως) το μπουζούκι του. Σε κάμποσα τραγούδια τραγουδούσε η Αλίκη η Θέμελη από την Δευτέρα Λυκείου, το συγκρότημα έγινε ξαφνικά “κομπανιά” και όσο για το “Wonder Boys”, κανείς δε φαινόταν να θέλει να το θυμάται.

Λίγες μέρες αφότου τα παιδιά έφυγαν για φροντιστήρια στην Αθήνα, ο Πέτρος μάζεψε το Γιάννη, τον Νίκο και τον Κωστή στο Octopus για καφέ. Κανονικά και ο Γιάννης έπρεπε να έχει φύγει για την Αθήνα αλλά οι γονείς του έκριναν πως καθώς ήταν πολύ καλός μαθητής και είχε ήδη πολύ καλές βάσεις θα

προετοιμαζόταν καλύτερα στη Ρόδο, στο σπίτι του, όπου θα ήταν κάτω από την άμεση επίβλεψη του Δασκαλόπουλου, του φοβερού μαθηματικού που είχε το φροντιστήριο Άριστον και ήταν παλιός συμμαθητής του πατέρα του και στενός οικογενειακός φίλος.

Ο Κωστής δεν τα πήγαινε καλά με τα μαθήματα και είχε αποφασίσει να μη μπλέξει με φροντιστήρια και εξετάσεις αλλά να μείνει στο τουριστικό γραφείο του Θείου του και να μπει στην μικρή οικογενειακή επιχείρηση αποφασιστικά. Είχε ήδη δουλέψει στο γραφείο για κάμποσα καλοκαίρια στις διακοπές του, η δουλειά του άρεσε και έβγαζε και καλό μεροκάματο. Έλεγε στην παρέα πως είχε πολλές ιδέες για να πάει το γραφείο μπροστά. Μετά το καλοκαίρι θα πήγαινε στο στρατό για να ξεμπερδεύει και μετά θα χωνότανε για τα καλά στο tourist business, όπως έλεγε. Σχεδίαζε να οργανώσει για τους τουρίστες ειδικές βραδιές σε μικρά χωριά του νησιού με άφθονο φαγητό, ποτό, μουσική και χορό. Θα πλήρωνε τους ρεσεψιονίστες στα μεγάλα ξενοδοχεία για να του κλείνουν θέσεις, θα πήγαινε τους τουρίστες με δικά του Πούλμαν, θα τους αμόλαγε για μια-δυο ώρες για ψώνια στο χωριό, θα μάζευε ποσοστά και από τους μαγαζάτορες και μετά θα τους μάντρωνε σε ένα περίβολο σχολείου ή εκκλησίας για το γλέντι. Τα μουσικά συγκροτήματα θα τα έφτιαχνε με μουσικούς από την Αθήνα για να τους ελέγχει. Ακόμα και δικές του πτήσεις και πακέτα διακοπών σχεδίαζε να οργανώσει.

Ο Νίκος από την άλλη, είχε αποφασίσει να ασχοληθεί επαγγελματικά με τα ηλεκτρονικά και έψαχνε μια σχολή που να του αρέσει. Σκεφτότανε να δουλέψει το καλοκαίρι, να μαζέψει χρήματα και το φθινόπωρο να πάει στην Αθήνα και να γραφτεί σε μια μέση σχολή ηλεκτρονικών, από αυτές που έδιναν αναβολή και δίπλωμα αναγνωρισμένο από το κράτος. Την τελευταία χρονιά είχε κατασκευάσει μόνος του μιά καινούρια μικροφωνική για το συγκρότημα, ενσωματώνοντας ένα οκτακάναλο μίκτη που είχε ξεσηκώσει από ένα σχέδιο στην Τεχνική Εκλογή. Στη μικροφωνική πήγαιναν τα μικρόφωνα του Γιάννη και του Πέτρου αλλά και τα υπόλοιπα έξι μικρόφωνα που ο Νίκος είχε κρεμάσει σαν ιστό αράχνης γύρω από τα τύμπανα και τα πιατίνια του Κου Περάκη. Μόνος του είχε στην ουσία κατασκευάσει και τον ενισχυτή για το μπάσο του Κωστή. Στην πόλη τον είχαν μάθει το Νίκο και πολλοί μαγαζάτορες του παράγγελναν να τους φτιάχνει εγκαταστάσεις για τα μαγαζιά τους. Μετά τα Χριστούγεννα, ακολουθώντας τη μόδα που είχε κυριεύσει ήδη την Αθήνα, ο Νίκος είχε φτιάξει ένα πομπό

και για δυο-τρεις ώρες κάθε βράδυ έκανε “πειρατικές εκπομπές” από το ταρατσάκι, με το όνομα Radio Manic. Έκανε και διαφημίσεις για τοπικά μαγαζιά, έναντι μικρής αμοιβής. Λίγο με τις εγκαταστάσεις και τις επισκευές, λίγο με τις διαφημίσεις, είχε καταφέρει να μαζέψει τα πρώτα χρήματα για τα έξοδα της σχολής στην Αθήνα μιά και η οικογένειά του δεν είχε τέτοιες οικονομικές δυνατότητες.

Με το φραπέ στο χέρι, ο Πέτρος τους είπε πως, τώρα που είχαν μείνει μόνοι στο νησί θα μπορούσαν να ξαναμαζευτούν και να φτιάξουν ένα μικρότερο γκρουπ για να παίζουν το καλοκαίρι. Ανέλαβε μάλιστα να προσπαθήσει να βρει κάποιο κλαμπ για να παίζουν τα βράδια και να βγάζουν και κανένα ψιλό. Όλοι συμφώνησαν σχετικά εύκολα και χωρίς χρονοτριβές, μαζεύτηκαν το επόμενο απόγευμα για την πρώτη πρόβα. Με δυο κιθάρες, μπάσο και ντράμς, χωρίς πλήκτρα ή άλλα όργανα, το συγκρότημα είχε τώρα άλλο ήχο και τα τραγούδια που άρχισαν να δοκιμάζουν ήταν εντελώς διαφορετικά από τα παλιά. Εξάλλου και οι ίδιοι είχαν αλλάξει και το πέρασμα τους από την “έντεχνη” και γενικά πολύ χλιαρή φάση, τους είχε αναγεννήσει την όρεξη για πιο δυνατά παιχνίδια. Κατάφερε να τους πείσει όλους να γίνουν πιο rock, με τη δικαιολογία πως έτσι θα ήταν πιο χορευτικό το πρόγραμμά τους και θα τους παίρνανε πιο εύκολα για να παίζουν σε κλαμπ. Σαν αντιστάθμισμα, άφησε σιωπηρά το Γιάννη να πάρει το ρόλο του κύριου τραγουδιστή και κράτησε για τον εαυτό του τον αυτονόητο ρόλο της “solo” κιθάρας, όπως είχαν συνηθίσει να τη λένε στην παρέα. Χρειάστηκε πολλή και επίμονη προσπάθεια, για να αφήσουν οι γονείς του το Γιάννη να παίξει με το γκρουπ, για να ξεδίνει λίγο από το πολύ διάβασμα, με τον όρο πως δεν θα έπινε και δεν θα άρχιζε το κάπνισμα. Σε λιγότερο από δέκα μέρες ο Πέτρος είχε κανονίσει τις εμφανίσεις στη Roadrunner και ο Κωστής είχε βρει όνομα για το συγκρότημα.

“...another shooting chance at bliss, another kiss.”

Ο χώρος βρήκε γρήγορα τη νέα χορευτική του ταυτότητά, μέσα στους καπνούς, το θόρυβο, τα φωτορυθμικά και τα αργά λικνιζόμενα σώματα. Στη σκοτεινή πια σκηνή, οι τέσσερις νεαροί έσβησαν τους ενισχυτές και τακτοποίησαν τα καλώδια. Σκούπισαν τις ταστιέρες, έβαλαν τα όργανα στις θήκες τους και τα ακούμπησαν προσωρινά πίσω από τα ηχεία της σκηνής. Είχαν

ακόμα ένα σετ να παίζουν για τη βραδιά, μετά από ένα διάλειμμα μιάνιση ώρας. Φεύγοντας, θα έπαιρναν τις κιθάρες μαζί τους. Η Roadrunner δεν ήταν το πιο ασφαλές μέρος για να αφήσεις την κιθάρα σου και να φύγεις. Δεν είχε καμιά σχέση με τις κυριλέ ντισκοτέκ της πόλης και της περιοχής, όπως την Aquarius, τη Step-by-Step και τις άλλες που ήταν κάτω από το Μόντε Σμιθ. Βρισκόταν στην άκρη του χωριού Τριάντα, σε ένα στενό καμιά εκατοστή μέτρα από την παραλία. Στεγαζόταν σε ένα μακρόστενο, χαμηλό κτίριο από τσιμεντότουβλα και Ελενίτ, φτιαγμένο στα πεταχτά, χωρίς σοβαρό σχεδιασμό ή στυλ που οι εξωτερικοί τοίχοι του είχαν βαφτεί με ένα απίστευτα γελοίο μώβ χρώμα. Το εσωτερικό ήταν σκοτεινό και μύριζε πάντα χυμένο ποτό, ιδρωτίλα και την χαρακτηριστική εκείνη ξερή μυρωδιά του κουρασμένου κλιματισμού. Είχε πάντως το πιο δυνατό sound system σε όλο το νησί με τεράστια ηχεία διάσπαρτα σε όλο το χώρο, φοβερά φωτορυθμικά και είχε δύο φοβερούς Disc Jockeys: Ο Ringo που τον έλεγαν έτσι γιατί πίστευε πως έμοιαζε με τον Ringo Starr, έπαιζε πολλή εγγλέζικη Rock και ο Μπάμπης ο "σούρεαλ", έπαιζε πιο φευγάτα και ασυνήθιστα πράγματα, κυρίως Αμερικάνικα, Grateful Dead, Doors, Jefferson Airplane, Allman Brothers. Είχε μανία με την ψυχεδέλεια και το σουρεαλισμό γι' αυτό και του κόλλησε το ανάλογο παρατσούκλι. Αλλά και ο ίδιος ο Μαλτέζος, ο ιδιοκτήτης, όποτε τον έπιανε "η καλή του", έκανε τον disk jockey και έπαιζε φοβερή μουσική, φοβερές ροκιές, χωρίς καθόλου καρεκλάδικα και άλλα σπαστικά. Πιθανόν γι' αυτό κάθε βράδυ, όλο το καλοκαίρι, η Roadrunner ήταν πατητή στον κόσμο. Μάζευε τα πιο "σωστά παιδιά", που σήμαινε, τις πιο ωραίες τουρίστριες του νησιού, ή έτσι τουλάχιστον λέγανε όσοι την προτιμούσαν. Ήταν πάντως το μόνο κλαμπ που είχε εύκολα δεχτεί να παίζουν οι City Limits ένα live set κάθε Δευτέρα και Παρασκευή και δύο set κάθε Πέμπτη και Σάββατο, με 150 δραχμές το άτομο για κάθε βράδυ.

Κατέβηκε από τη μικρή εξέδρα, έγενεψε με το χέρι του στους άλλους τρεις του γκρουπ, διέσχισε την πίστα και πήγε μέχρι το bar απέναντι από τη σκηνή. Πήρε από το barman ένα μαρτίνι με πάγο, σε φαρδύ ποτήρι του Ουίски και γλιστρώντας ανάμεσα στους όρθιους, έφτασε στο τραπέζι που καθόταν η Loreen, μακριά από το πλήθος των μισομεθυσμένων τουριστριών και τα τοπικά καμάκια που με ένα ποτό στο χέρι λιγουρευότανε τα σφιχταγκαλιασμένα ζευγάρια που κουνιότανε νωχελικά στην πίστα.

Έσκυψε, τη φίλησε πεταχτά στα χείλια και κάθισε δίπλα της. Η Loreen έπινε Bacardi-Coca όπως πάντα. Άπλωσε τα πόδια του και πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της. "How were we? Good? Did you like our music?", τη ρώτησε με την αφέλεια του δεκαοχτάρη.

Η Loreen ήταν 31 χρονών. ΟΚ, είχε κρύψει τέσσερα χρόνια από τον τυπάκο γιατί τόσο νεαρό που τον είδε σκέφτηκε να μην τον τρομάξει. Τον είχε αφήσει να πιστεύει πως είναι "μόνο" 27. Όχι πως έδειξε να τον νοιάζει ή να τον πολυαπασχολεί η ηλικία της, μάλλον η κορμάρα της τον ενδιέφερε. Για άλλη μια φορά τόνισε στον εαυτό της πως η τσουχτερή ετήσια συνδρομή στην πισίνα του Clapham έπιανε τόπο. Ήταν βέβαια και το όλο στυλ της, το αεράτο και άνετο που σκότωνε. Είχε, όπως της άρεσε να επαναλαμβάνει, "been to places, seen things". Και τώρα, αυτός εδώ ο τύπος τη ρώταγε πώς τα πήγε ένα σκατο-γκρουπ που έπαιζε βαρετά covers σε μία χαζο-disco για dumb-tourists στη Ρόδο. Σκατο-γκρουπ, alright, αλλά ο τύπος ήταν το κάτι άλλο και ας μην έδειχνε να το έχει καταλάβει. Κρυβόταν πίσω από τον άλλο, το "γόη" που τραγουδούσε και έδειχνε να το παίζει αρχηγός. Αυτή όμως το 'χε πιάσει το σκηνικό. Ήξερε. Δεκαπέντε χρόνια τώρα δεν είχε γυρίσει όλες τις rock σκηνές, αρένες, τρύπες και καταγώγια του Λονδίνου και της μισής υπόλοιπης Αγγλίας για το τίποτα. Μπορεί να ήταν μια γραμματέας αλλά απλή γραμματέας δεν ήταν. Ήταν η προσωπική βοηθός της Margaret Simpson, Features' Editor της Mail. Δεν είχε τυχαία κατά-δική της τη στήλη "Live-a-Live" στη Mail on Sunday. Είχε ζήσει την πιο "hot" μουσική περίοδο της Αγγλίας, από το '65 και μετά. Τους είχε δει και τους είχε ακούσει όλους. Μερικούς, που ή της άρεσαν ή τη συνέφερε, τους είχε "πάρει" κιόλας.

Και τώρα σκεφτότανε πως this bloke here rocked. "God! Did he fuckin' rock!" Το παίξιμό του ήταν δυνατό και συμπαγές σαν τοίχος και όταν αποφάσιζε να τα δώσει, γέμιζε το χώρο μόνος του, λες και οι υπόλοιποι ήταν διακοσμητικοί. Της θύμιζε τον Jeff Beck όταν ήταν στις πιο τραχιές εποχές του. Σε μικρές δόσεις, όποτε του δινόταν η ευκαιρία μέσα από τα τραγουδήματα του "γόη", ανάμεσα σε φράσεις και ρεφρέν, στα μικρά του σόλα, ήταν ξεκάθαρο πως ο μικρός ήταν σε άλλη κατηγορία, σε άλλο σύμπαν από το υπόλοιπο group. Έδειχνε όμως να τους σέβεται και να αυτοπεριορίζεται και μια-δυο φορές που οι ρυθμικές του διαδρομές

μπέρδεψαν τον άλλο κιθαρίστα και τον μπασίστα, βιάστηκε να μαζευτεί και με ρυθμικό παίξιμο να τους βοηθήσει να στρώσουν τα κομμάτια. Μόνο ο ντράμερ έδειξε να μπορεί να τον ακολουθήσει αλλά και αυτός με πολλή προσπάθεια. Ο μικρός σίγουρα ήταν για αλλού.

Στην ερώτησή που της είχε κάνει πάντως, δεν ήταν εύκολο να του απαντήσει. Πως θα έπαιρνε ο νεαρούλης όσα πέρναγαν από το μυαλό της; Από το πρώτο βράδυ που τον είχε δει να παίζει είχε νοιώσει πως είχε μπροστά της κάτι διαφορετικό. Με ένα πονηρό χαμόγελο και αρκετή αυταρέσκεια, είχε σκεφτεί πως κάπως έτσι θα πρέπει να είχε νοιώσει η Linda Keith το Μάη του '66, όταν είχε δει για πρώτη φορά τον Jimi Hendrix να παίζει με τον Curtis Knight και τους Squires στο Cheetah Club στην Νέα Υόρκη! Απόψε, όλο το βράδυ που τον κοίταζε είχε σιγά-σιγά πάρει την απόφασή της: Έπρεπε να τον πείσει να έρθει μαζί της στο Λονδίνο. Εκεί όλα ήταν αλλιώς. Θα τον γνώριζε στη Margaret και τον Robert. Αυτοί σίγουρα ήξεραν τι να κάνουν. Ίσως να ήταν και το break που έψαχνε ο Mike, δεν ξέρεις ποτέ. Με τη σωστή δουλειά, ένα, άντε δύο χρόνια και ο τύπος θα ήταν στο *Old Grey Whistle Test* και το *Top of the Pops*¹.

Δεν καταλάβαινε γιατί αργούσε να του απαντήσει. Τα προηγούμενα βράδια, αμέσως του έσκαγε ένα γέλιο και του έλεγε "Great, it was really great love". Οι Doors είχαν τελειώσει και τώρα ο "σούρεαλ" είχε βάλει εκείνο το απίθανο "One of these nights" από τον καινούριο δίσκο των Eagles, που είχε φέρει από την Αγγλία στην αρχή του καλοκαιριού και μόνο αυτός το είχε στο νησί μια και δεν είχε κυκλοφορήσει ακόμα στην Ελλάδα. Ολοκαινούριο τραγουδί και πολύ πρώτο. Ειδικά οι δυο κιθάρες στην εισαγωγή ήταν κάτι που παρόμοιό του δεν είχε ξανακούσει.

Η Loreen είχε φτάσει στη Ρόδο, μια βδομάδα πριν. Εκείνο το βράδυ ο Πέτρος είχε αράξει στη βεράντα του οικογενειακού εξοχικού στην παραλία στα Τριάντα, με σορτσάκι και T-shirt και

¹ Γνωστές μουσικές εκπομπές της Βρετανικής τηλεόρασης στις οποίες εμφανιζόταν καλλιτέχνες που βρισκόταν στην επικαιρότητα αλλά και κάποιοι πολλά υποσχόμενοι ανερχόμενοι αστέρες που η βιομηχανία είχε αποφασίσει να προωθήσει.

πάλευε για εκατοστή φορά με τα πρώτα μέτρα του Little Wing με σκέτη την ηλεκτρική Silvertone, χωρίς ενισχυτή. Έτσι όχι μόνο δεν ενοχλούσε κανένα αλλά μπορούσε να ελέγξει καλύτερα κάθε νότα. Όλοι οι άλλοι στο σπίτι είχαν κοιμηθεί από ώρα. Οι γονείς του δηλαδή μια και η αδερφή του δεν είχε γυρίσει ακόμα από τη βραδινή της έξοδο. Η Μαρία, σπούδαζε ήδη τρία χρόνια βιολογία στη Γαλλία. Οι διακοπές της τελείωναν σύντομα. Και το δικό του καλοκαίρι τελείωνε σύντομα. Η νύχτα ήταν όμορφη. Η θάλασσα μπροστά στο σπίτι ήταν πραγματικό λάδι. Το μελτέμι της ημέρας που έπαιρνε και σήκωνε τη δυτική ακτή του νησιού είχε καταλαγιάσει και τώρα δεν κουνιότανε ούτε φύλλο. Πλησίαζε τις 2 μετά τα μεσάνυχτα. Από μακριά ακουγόταν ήχοι καρεκλάδικης μουσικής. Ερχόταν από το Domino, την παλιά Γερμανική τορπιλάκατο που ο Καλιώρης (Captain Kostas, για τους ξένους) είχε φέρει από τη Νορβηγία και είχε μετατρέψει σε πλωτή disco. Έκοβε βόλτες κατά μήκος του κόλπου της Ιξιάς, από τα Κρητικά μέχρι τα Τριάντα, όλη νύχτα και τώρα έπαιζε πάλι το Kung Fu Fighting, εκείνου του μυστήριου τύπου, του Carl Douglas. Είχε βαρεθεί η ψυχή του να το ακούει φέτος. Σουξέ του καλοκαιριού ήταν και σαν τέτοιο το παίζανε όλες οι disco.

Η κιθάρα ακουγόταν περίεργα. Ποτέ δεν κατάφερε να τη ρυθμίσει καλά και το καντίνι πάντα του έτριζε μόλις πάταγε πάνω από το 8^ο τάστο. Δεν ήταν δα και καμιά “πρώτη” κιθάρα, δεν κορόιδευε τον εαυτό του, το ήξερε. Με ενισχυτή ο ήχος της τρωγότανε αλλά σκέτη ήταν δράμα. Απόψε όμως τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα. Έπαιζε με την πένα ψηλά, ανάμεσα στο τέλος του μπράτσου και τον πάνω μαγνήτη και η κιθάρα έβγαζε πιο μπάσο ήχο. Δεν του βγαίνανε καλά κάποιες από τις αρμονικές και είχε αρχίσει να εκνευρίζεται.

Το πούλμαν της Proteas Travel είχε σταματήσει κάτω από το σπίτι και ο Μιχάλης ο οδηγός, όπως έκανε πάντα, δεν έσβησε τη μηχανή. Η συνηθισμένη δικαιολογία του ήταν πως δεν έπρεπε να σβύνει και να ανάβει το “ερκοντίσιο” γιατί “στο τέλος θα καί”. Άσχετα με το τι ώρα ήταν, δεν φαινόταν να τον νοιάζει πως μπορεί να ενοχλούσε κάποιον που ήθελε να κοιμηθεί. Οι γονείς του είχαν συνηθίσει τη φασαρία και δεν έδειξαν να ξυπνάνε. Ο θόρυβος από το πούλμαν ήταν πολύ ενοχλητικός και δεν άκουγε πια ούτε ο ίδιος τι έπαιζε. Εκνευρίστηκε και αναγκάστηκε να σταματήσει την κιθάρα. Ακούμπησε την Silvertone στον πάγκο στο πίσω μέρος της βεράντας και απλώθηκε στην καρέκλα, γέρνοντάς την στα πίσω

της πόδια. Χάζευε το πούλμαν από τη βεράντα, περιμένοντας το να ξεφορτώσει και να φύγει. “Θα αφήσει τη φουρνιά της εβδομάδας και θα ξεκουμπιστεί” είχε σκεφτεί στωικά.

Από το '73 που η μεγαλύτερη αδελφή του η Μαρία είχε αποφασίσει να πάει στην Γαλλία για σπουδές στη Βιολογία, το εισόδημα της οικογένειας έπρεπε να ενισχυθεί δραστικά με κάποιο τρόπο. Τον ίδιο χειμώνα, οι γονείς του είχαν αποφασίσει να νοικιάσουν το μισό σπίτι σε ένα από τα τουριστικά γραφεία που έφερναν στην Ρόδο group από Εγγλέζους, για διακοπές της μίας εβδομάδας. Έτσι μπήκε στο παιχνίδι η Sunny-Villa Holidays, η εγγλέζικη εταιρεία του Κύπριου, του Πανίκου Χριστοφάνους που από τις 28 του επόμενου Μάρτη, είχε αρχίσει να φέρνει Εγγλέζους στο σπίτι. Ξημερώματα Πέμπτης έρχονταν και την επόμενη Πέμπτη, λίγο μετά το μεσημέρι έφευγαν. Παρέες των τριών, τεσσάρων και σπάνια ένα μόνο ζευγάρι. Νεαροί, νεαρές, μεσήλικες, οικογένειες με κουτσούβελα, όλοι είχαν περάσει από το σπίτι τα καλοκαίρια που ακολούθησαν. Έτσι και φέτος, η ίδια βαρετή ρουτίνα.

“Για να δούμε τι φρούτα θα ‘χουμε απόψε”, είχε σκεφτεί. Ο οδηγός είχε ήδη κατέβει από το λεωφορείο, έριξε μια ματιά στη βεράντα από πάνω του, του έκανε μια χειρονομία χαιρετισμού και άνοιξε τα πλαϊνά για να κατεβάσει τις βαλίτσες. Από την μπροστά πόρτα κατέβηκαν τρεις κοπέλες, ολοφάνερα μεθυσμένες. Παραπατούσαν, χαχάνιζαν και σκούνταγαν η μία την άλλη. Φορούσαν και οι τρεις τους ασύλληπτα μικροσκοπικά και στενά σορτσάκια και πολύχρωμα εφαρμοστά μπλουζάκια με τους ώμους έξω. Οι δυο κοπέλες είχαν μακριά, σκούρα και πλούσια μαλλιά, το χρώμα τους δεν μπορούσε να το αποφασίσει στο παράξενο φως της νύχτας. Η τρίτη ήταν ψηλότερη από τις άλλες δύο και είχε ανοιχτόχρωμο, μάλλον ξανθό μαλλί, κοντοκουρεμένο σαν αγόρι. Πήραν τις βαλίτσες τους και παραπαίοντας ανέβηκαν τη σκάλα. Τα εξωφρενικά ψηλά τακούνια που φορούσαν δεν βοηθούσαν ιδιαίτερα. Μόλις τον είδαν άρχισαν να βγάζουν επιφωνήματα επιδοκιμασίας και να μουρμουρίζουν η μια στην άλλη σε αγγλικά που δεν τα έπιανε και καλά. “Τι σκατοπροφορά είναι αυτή” σκέφτηκε ενώ με την άκρη του ματιού του χάζευε τα τρία ζευγάρια ατέλειωτα πόδια. “Κορμάρες” ήταν η μόνη λέξη που έμοιαζε να έχει καρφωθεί στο μυαλό του. Άφησαν τις βαλίτσες κάτω και προσπάθησαν να ανοίξουν την πόρτα του διαμερίσματος, δεν τα κατάφεραν και έβαλαν πάλι τα χαχανητά. Για λίγο πάλευαν

με το κλειδί, κάνοντας φασαρία στην παλιά πόρτα. Βαρέθηκε να τις ακούει και σηκώθηκε να βοηθήσει. Η κλειδαριά ήταν τοποθετημένη ανάποδα και άνοιγε γυρνώντας το κλειδί από την αντίθετη από το κανονικό μεριά και αν δεν τους το 'λεγε κανένας στο τέλος θα σπάγανε το κλειδί. "Αύριο το μάθημα" σκέφτηκε, τους ζήτησε να του δώσουν το κλειδί, άνοιξε στα γρήγορα την πόρτα και παραμέρισε για να τις αφήσει να περάσουν.

"Ουόου, μιλάει και αγγλικά ο τυπάκος", νόμισε πως τις άκουσε να λένε όπως έμπαιναν μέσα σέρνοντας όπως-όπως τις βαλίτσες πίσω τους. Έκλεισαν την πόρτα και τα χαχανητά συνεχίστηκαν. Είχε χάσει την όρεξη του, η όλη ιστορία είχε χαλάσει την ησυχία της βραδιάς και τον είχε αναστατώσει. Μάζεψε τη Silvertone από τον πάγκο και πήγε για ύπνο.

Το επόμενο πρωί, η μία από τις κοπέλες βγαίνοντας από το διαμέρισμα τον βρήκε να κάθεται στη βεράντα και να χαζεύει τη θάλασσα, του πρόσφερε καφέ και γνωρίστηκαν. Στο φως της ημέρας φάνηκε πια πως ήταν καστανή προς κοκκινομάλλα. Ασυνήθιστο χρώμα. Τη λέγανε Loreen, φορούσε ένα πολύ μακρύ λευκό T-shirt, σα νυχτικό, από κάτω μόνο ένα κίτρινο σλιπάκι και είχε πονοκέφαλο. Η πτήση τους είχε αναχωρήσει με τρεις ώρες καθυστέρηση και τα ποτά που κατέβασαν στη διάρκεια της ήταν πολλά. Αλλά είχε όρεξη και είπαν πολλά. Έμαθε για τη δουλειά της που την είχε περί πολλού. Γραμματέας στην Daily Mail. Οι φίλες της, η Tracy, που αποδείχθηκε καστανή και η Ανη, η ψηλή και κοντοκουρεμένη ξανθιά, ήταν και αυτές γραμματείς αλλά σε άλλες εταιρείες. Γνωριζόταν χρόνια και έκαναν πολλή παρέα και πάντα μαζί διακοπές. Δεν είχαν ξανάρθει στην Ελλάδα και ένοιωθαν μια όμορφη προσμονή για το τι τους περίμενε.

Της είπε πως μόλις είχε τελειώσει το Λύκειο και σκεφτόταν να ασχοληθεί επαγγελματικά με τη μουσική απλά δεν είχε καταφέρει ακόμα να αποφασίσει πως θα το έκανε. Σίγουρα θα έφευγε από το νησί αλλά τότε, που θα πήγαινε και τι θα έκανε δεν είχε ιδέα. Πριν από δύο χρόνια, σε μια συναυλία στην Παλιά Πόλη είχε πλησιάσει τον κιθαρίστα του συγκροτήματος που είχε έρθει από την Αθήνα, του είχε πει περήφανα πως και αυτός έπαιζε ηλεκτρική κιθάρα και του είχε πει πως σκεφτότανε να ανέβει στην Αθήνα για να βρει δουλειά. Ο ψημένος επαγγελματίας τον είχε προσγειώσει ανώμαλα: "Αστο καλύτερα ρε φιλαράκι", του είχε πει με το τσιγάρο να κρέμεται στο στόμα του, ενώ μάζευε τα καλώδιά του βαριεστημένα, "έχουμε γίνει πολλές στην πρωτεύουσα. Άραξε

εδώ να ανοίξεις καμιά ταβέρνα, το καλό που σου θέλω”. Όμως αυτός είχε πεισμώσει περισσότερο και δεν το είχε βάλει κάτω. Ενώ οι συμμαθητές του μετά το σχολείο έτρεχαν στα φροντιστήρια για άλγεβρα, φυσική, έκθεση και τα λοιπά, αυτός έτρεχε στου Σαμιώπουλου και ξεσκόνιζε ότι δίσκο έπεφτε στα χέρια του. Η μάνα του μουρμούριζε μήπως θα έπρεπε να κάνει και αυτός φροντιστήρια όπως όλοι οι άλλοι αλλά οι βαθμοί του ήταν όλοι πολύ καλοί, όλοι οι καθηγητές είχαν μόνο καλά λόγια να πουν. Ήταν και τα οικονομικά πιεσμένα, οπότε οι δικαιολογίες του γινότανε πιο εύκολα αποδεκτές και στο τέλος κατάφερνε να τη γλιτώνει.

Κάποια στιγμή της μίλησε και για τη Νατάσα. Με τη Νατάσα τα είχαν από την Τρίτη Γυμνασίου. Θυελλώδης δεσμός. Γνωστός σε όλη την Πόλη. Ήταν βέβαια συμμαθητές από την πρώτη του Δημοτικού και έκαναν παρέα από τότε αλλά μόλις στο Γυμνάσιο είχαν αρχίσει να βλέπουν ο ένας τον άλλο με διαφορετικό μάτι και από την Τρίτη είχαν γίνει αυτοκόλλητοι, το “ζευγαράκι” του σχολείου. Οι γονείς του αντιμετώπιζαν το δεσμό με επιφανειακή αδιαφορία αν και κατά βάθος τους καλοερχότανε. Η Νατάσα ήταν καλή νύφη, από καλοστεκούμενη οικογένεια της πόλης, οικονομικά πολύ καλύτερη από αυτούς. Παθολόγος ο πατέρας και Μικροβιολόγος η μητέρα, δεν ήταν και λίγο. Η Νατάσα ήταν όμορφη, μαζεμένο κορίτσι και καλή μαθήτρια, από τις καλύτερες στην τάξη. Πολλοί τη λιμπιζότανε αλλά αυτός είχε προλάβει και την είχε κλείσει. Μόνο η αδερφή του η Μαρία την έβλεπε με στραβό μάτι γιατί τη θεωρούσε κακομαθημένη και την έλεγε “το βλαμμένο”. Πίσω από τη συμπεριφορά της βέβαια, κρυβότανε και ένας φθόνος για τους γονείς της Νατάσας που ήταν ήδη φτασμένοι σε κάτι που και η Μαρία ονειρευόταν να γίνει αλλά φοβότανε πως ίσως δεν είχε τις δυνάμεις να το καταφέρει.

Η αλήθεια είναι πως η Νατάσα τον καταδυνάστευε και αυτός δεν φαινότανε να το καταλαβαίνει. Μπορεί να είχε καταφέρει να τη ρίξει πριν τα Χριστούγεννα αφού την πολιορκούσε από την αρχή της Τρίτης αλλά αμέσως, με τον τρόπο της η Νατάσα είχε πάρει το πάνω χέρι. Με τσαχпинιές, νευράκια, μικροσκοηνές και με την μόνιμα αιωρούμενη απειλή πως θα “τα χαλάσουν”, τον έφερνε πάντα με τα νερά της και έκανε πάντα ότι ήθελε αυτή. Σχεδόν πάντα. Δεν τον είχε καταφέρει να ξεκολλήσει από την κιθάρα του που την αντιμετώπιζε καθαρά σαν αντίζηλό της. Κάθε φορά που στην παρέα, είτε κάποια βραδιά στο λιμάνι,

είτε σε κάποια εκδρομή, έπαιζε την κιθάρα του για να τραγουδάνε, η Νατάσα αποτραβιότανε, κατσούφιαζε και δήθεν του κρατούσε μούτρα. “Δε μ’ αρέσει να είμαι μόνη μου.” Ήταν η συνηθισμένη γραμμή της. “Γιατί δεν αφήνεις το Γιάννη με το Σταύρο να παίζουν αυτοί που δεν έχουν κορίτσια; Εσύ έχεις εμένα”. Ήθελε δεν ήθελε, πάντα του χάλαγε τις βραδιές αυτές σε σημείο που στο τέλος κι αυτός άρχισε να βρίσκει διάφορες προφάσεις για να μην παίζει στην παρέα. Έλεγε πως δεν ήξερε τα τραγούδια, δεν παρακολουθούσε την Ελληνική μουσική και άλλες τέτοιες αηδίες. Τα παιδιά της παρέας πάντως πιστέψανε πως ιδιαίτερα από τότε που του κολλήσανε το παρατσούκλι “ο τσίτας”, είχαν πάρει τα μυαλά του αέρα, το ‘παίζε σταρ και δεν καταδεχότανε πια να παίζει για αυτούς.

Σιγά-σιγά είχε προσκολληθεί στη Νατάσα, τη θεωρούσε κάτι σίγουρο και ασφαλές και όλα τα άλλα τα παρέβλεπε. Την άφηνε να τον καθοδηγεί σε προσωπικά του θέματα, στο τι φορούσε, πώς χτένιζε τα μαλλιά του. Προσάρμοζε τον εαυτό του στο μοντέλο που έδειχνε να ευχαριστεί τη Νατάσα, άσχετα αν αυτό δεν ήταν ο πραγματικός εαυτός του. Τον έφτανε να την έχει ικανοποιημένη. Μόνο να παρατήσει το συγκρότημα, δεν τον κατάφερε. Όσο και να μουρμούριζε η Νατάσα, όσο και να του έλεγε δήθεν πειραγμένη πως προτιμούσε το συγκρότημα από το να είναι μαζί της, αυτός δεν έδειχνε να ακούει τίποτα. Το συγκρότημα παρέμενε σταθερή αξία. Τραγική ειρωνεία, τελικά το παράτησε κι’ αυτό, άσχετα αν έγινε για εντελώς άλλους λόγους.

Η Νατάσα είχε ξεκάθαρους στόχους. Να μπει στην Ιατρική και να συνεχίσει την οικογενειακή παράδοση. Θα γύριζε πίσω στη Ρόδο, θα παντρευόταν και θα έκανε οικογένεια. Ο άντρας της θα ήταν σπουδαγμένος, επιστήμονας, κατά προτίμηση Πολιτικός Μηχανικός, που ταίριαζε γάντι στη δουλειά του Θείου της, του πατέρα του Μάρκου, που είχε τη μεγάλη κατασκευαστική εταιρεία στο νησί και έχτιζε το ένα ξενοδοχείο μετά από το άλλο. Ο Μάρκος σκόπευε να σπουδάσει Αρχιτέκτονας, οπότε θα υπήρχε θέση συμπληρωματική, έτοιμη για τον άντρα της. Πριν τα φτιάξει μαζί του, από τα παιδιά της παρέας της άρεσε περισσότερο ο Γιάννης και στην αρχή της Τρίτης τάξης μ’ αυτόν έκανε περισσότερο παρέα. Ήταν και όμοιου επιπέδου οι οικογένειές τους, οι γονείς τους βρισκόταν συχνά σε συγκεντρώσεις του κύκλου τους.

Με το Γιάννη έκαναν πολλές βόλτες στο λιμάνι και μερικές φορές τα βράδια, μετά το φροντιστήριο, καθότανε μαζί πίσω από

το Ενυδρείο και κοιτάγανε τη θάλασσα. Η Νατάσα τον άκουγε να μιλάει για τον εαυτό του και τα σχέδιά του και εκεί της τα χάλαγε. Ο Γιάννης ήθελε να σπουδάσει οικονομικά και για τη Νατάσα αυτό σήμαινε λογιστής σαν τον αχώνευτο τον Τσατσάνη που έμενε πιο κάτω στο δρόμο τους. Ο Γιάννης προσπαθούσε να της εξηγήσει πως ήταν πολύ περισσότερο από αυτό αλλά δεν την έπειθε. Από παιδί θαύμαζε το θείο του το Ντίνο που δούλευε στη Γερμανία, σε μια φαρμακευτική εταιρεία, εκείνη που είχε στο σήμα της ένα πύργο. Τον θυμότανε το '70 που είχε έρθει στο νησί με μια φοβερή μαύρη σπορ Μερσεντές, με οροφή που είχε γωνίες σαν παγόδα, ξεκούμπωνε και έβγαине. Όλο το καλοκαίρι την είχε βγάλει και την είχε ακουμπήσει όρθια στο πίσω μέρος του γκαράζ. Του είχε χαρίσει ένα μικρό μεταλλικό σήμα της Μπάνιερν, για το πέτο, που ο Γιάννης το φύλαγε σα θησαυρό. Ο θείος του ο Ντίνος ήταν οικονομολόγος και αυτό ονειρευόταν να γίνει και ο Γιάννης.

Όταν άρχισε να την πολιορκεί ο Πέτρος, στην αρχή η Νατάσα δυσφόρησε. Τον θεωρούσε κάπως κατώτερό της, η οικογένειά του δεν ήταν δα του επιπέδου της δικής της και είχε και μια αχώνευτη αδερφή. Ήταν και λίγο παράξενος, έτσι που όλο με τη μουσική και τις κιθάρες ασχολιότανε, είχε πολλά πάρε-δώσε με το Σαμιώπουλο που είχε πονηρό μούτρο. Στο σχολείο μπορεί να ήταν από τους καλούς στην τάξη αλλά δεν έδειχνε να πολυασχολείται. Δεν έκανε φροντιστήρια και δεν έδειχνε να παίρνει ιδιαίτερα σοβαρά τα μαθήματα. Όμως όσο πέρναγαν οι μέρες την πλησίαζε με ένα ζεστό τρόπο που της άρεσε. Της φερότανε γλυκά, την πρόσεχε και της φανέρωσε ένα φοβερό χιούμορ που την έκανε να γελά. Δεν την πίεζε και έδειχνε να ξέρει πότε έπρεπε να υποχωρεί. Μόλις του έδειχνε δυσφορία αυτός έκανε πίσω. Κοντά του πέρναγε καλά. Δεν ήταν εγωιστής και δε μίλαγε συνέχεια για τον εαυτό του σαν το Γιάννη.

Άρχισε να τον προσέχει περισσότερο, να παρατηρεί καλύτερα τις κινήσεις του, τις παρέες του, τις συνήθειές του. Τότε πρόσεξε πόσο καλά τα πήγαινε με το Μάρκο που έδειχνε να τον θαυμάζει και να προσπαθεί πάντα να είναι μαζί του. "Δεν θα ήτανε άσχημοι συνεργάτες οι δυο τους" είχε σκεφτεί και ένα βράδυ, αφού την είχε συνοδέψει στο σπίτι της μετά το φροντιστήριό, της ήρθε η ιδέα πως αν και αυτός έμπαινε στο Πολυτεχνείο, τελείωνε Πολιτικός Μηχανικός, αφού τα πήγαινε καλά με το Μάρκο, όλα θα είχαν λυθεί. Θα μπορούσαν να παντρευτούν και όλα θα ήταν όπως έπρεπε. Τον άφησε να την πολιορκεί για κάμποσο ακόμα, έκανε τη

δύσκολη, προσποιότανε πως αυτή φλέρταρε το Γιάννη για να τον κάνει να ζηλέψει και στο τέλος, μετά τη γιορτή του σχολείου, πριν κλείσουν για Χριστούγεννα, δέχθηκε να δειλά και διστακτικά, δέχτηκε να τα φτιάξουν.

Η ζωή της Νατάσας είχε σχεδιαστεί ομαλά, χωρίς διακυμάνσεις και κακοτοπιές. Γι' αυτό δεν καλόβλεπε την πολλή απασχόληση του με την κιθάρα και τη μουσική γενικότερα. Για αυτήν η μουσική ήταν εντελώς αδιάφορη, κάτι για να γεμίζεις την ενοχλητική ησυχία στην ατμόσφαιρα όταν γινόταν κουραστική, μια υπόκρουση στον κήπο το καλοκαίρι, στο αυτοκίνητο ή στην εκδρομή αλλά μέχρι εκεί. Δεν μάθαινε τραγούδια, δεν γνώριζε τραγουδιστές και συγκροτήματα, δεν είχε ινδάλματα. Δεν μπορούσε να καταλάβει το κόλλημα του που ενώ ήταν τόσο καλός στο σχολείο, σπαταλούσε το χρόνο του με την κιθάρα. Πάντως, τα ανεχότανε όλα προσωρινά. Ήταν σίγουρη πως θα του πέρναγε. Θα τον βοήθαγε και αυτή να συνέλθει.

Στην τελευταία τάξη του Λυκείου είχε γίνει πιο πιεστική. Δεν τον άφηνε στη ησυχία του, τον κυνήγαγε συνεχώς. Ειδικά τον τελευταίο καιρό το κόλλημά του με την κιθάρα είχε γίνει η σταθερή αφορμή για καβγάδες. Θα μπορούσε να μπει άνετα στο Πολυτεχνείο με λίγη προσπάθεια, του έλεγε. "Θα μπορούμε και στην ίδια πόλη να είμαστε μαζί", πρόσθετε σαν κίνητρο. Δεν είχε καμία αμφιβολία πως με το τέλος του Λυκείου θα τον είχε καταφέρει να παρατήσει και κιθάρες και συγκροτήματα και να την ακολουθήσει στην Αθήνα για φροντιστήρια. Το Πολυτεχνείο τον περίμενε.

Όταν μετά την αποφοίτησή τους, αυτός αποφάσισε να μείνει στη Ρόδο όλο το καλοκαίρι και της το είπε, τη Νατάσα ήταν σα να τη χτύπησε φορτηγό. Της το 'λεγε καιρό τώρα πως δεν είχε σκοπό να ανέβει στην Αθήνα για φροντιστήρια ούτε και να δώσει εισαγωγικές αλλά η Νατάσα δεν μπορούσε να πιστέψει πως το εννοούσε πραγματικά. Ούτε είχε πάρει σοβαρά πως ο Πέτρος δεν έκανε φροντιστήρια τα τελευταία δύο χρόνια. Θεώρησε πως οι λόγοι ήταν οικονομικοί. Εξάλλου δεν έδειχναν να του λείπουν, η απόδοσή του στο σχολείο παρέμενε πολύ καλή ακόμα και χωρίς τα φροντιστήρια που πρακτικά, όλοι οι υπόλοιποι έκαναν εντατικά.

Όταν το τοπίο ξεκαθάρισε και συνειδητοποίησε πως δεν επρόκειτο για αστείο, παραλίγο να την πιάσει αμόκ. Δεν μπορούσε να χωρέσει το μυαλό της πως μετά από σχεδόν τέσσερα χρόνια που είχε περάσει μαζί του, το σχέδιο έδειχνε να κολλάει, να μπλέκει. Τι στο καλό σκεφτόταν; Τι σκόπευε να κάνει; Της είχε πει

πως θα έμενε το καλοκαίρι για να σκεφτεί καλύτερα και το Σεπτέμβριο θα ανέβαινε στην Αθήνα να γραφτεί σε ένα ωδείο και να συνεχίσει τη σπουδή της κιθάρας. Θα προσπαθούσε να κυκλοφορήσει στο χώρο των μουσικών, να δικτυωθεί. Πουθενά στον ορίζοντά του δεν φαινόταν ούτε καν αμυδρά το Πολυτεχνείο. Για τη Νατάσα αυτά ήταν εντελώς κινέζικα, άγνωστα πράγματα, ξένος κόσμος. Καλλιτέχνες, δίσκοι, ραδιόφωνο, κέντρα! Το σχέδιό της για το μέλλον σίγουρα είχε αρχίσει να μπλέκει.

Θυμήθηκε πως οι τελευταίες μέρες πριν φύγει για την Αθήνα η Νατάσα ήταν, για να το πει επιεικώς, άβολες. Ένωθε παράξενα, θα του έλειπε, δεν είχε συνηθίσει να είναι μακριά της. Στα τελευταία ραντεβού τους προσπαθούσε να είναι όσο πιο γλυκός γινόταν. Η Νατάσα ήταν νευρική, του κρατούσε μούτρα, του έλεγε συνεχώς πως υπήρχε ακόμα χρόνος να αλλάξει γνώμη και να έρθει και αυτός, τα φροντιστήρια δεν είχαν ακόμα συμπληρώσει τις θέσεις τους, στο Μανωλκίδη που είχε γραφτεί ο Μάρκος υπήρχαν ακόμα θέσεις αλλά όχι για πολύ, έπρεπε να βιαστεί. Ήταν πολύ καλός μαθητής, δεν είχε ανάγκη, με ένα γερό φορτσάρισμα το καλοκαίρι, θα πέραγε όπου ήθελε. Στο Μετσόβειο. Στους Πολιτικούς Μηχανικούς, εκεί έπρεπε. Δεν την άκουγε.

Εκείνες τις τελευταίες μέρες, εκτός από νευρική, ήταν και βιαστική. Στα αγκαλιάσματα και τα φιλιά της, σαν κυνηγημένη. Δεν έμενε μαζί του για πολύ. Ξεγλίστραγε και ξεκόλλαγε απότομα, έκοβε τα φιλιά της στη μέση, τακτοποιούσε τα ρούχα και τα μαλλιά της όπως-όπως και του ζηταγε να την πάει στο σπίτι της γιατί είχε αργήσει. Στο δρόμο δε λέγανε πολλά. Πάντα είχε κάτι να κάνει, κάποια προετοιμασία, πράγματα να μαζέψει, το ταξίδι ήταν κοντά, δεν έπρεπε να ξεχάσει τίποτα. Τις τελευταίες δύο μέρες, λες και είχε ξαφνικά πιστέψει πως και αυτός σε μια, το πολύ δυο εβδομάδες θα ερχόταν στην Αθήνα. Σχεδίαζε, έβγαζε προγράμματα, του εξηγούσε που έμενε η Θεία της που θα τη φιλοξενούσε, πώς θα συναντιότανε, πως θα τη γύρναγε στο σπίτι. Του είπε μέχρι και πως θα ψάξει στη γειτονιά αν νοικιάζεται κανένα σπίτι για να του το πει, να μη χρειαστεί να χάσει το χρόνο του ψάχνοντας.

Τη μέρα που είχε συμφωνηθεί με τους υπόλοιπους, μαζεύτηκαν στο λιμάνι όλα τα παιδιά με τους γονείς που θα τους συνόδευσαν, μαζί και η Νατάσα με τη Μάνα της, μπήκαν στο καράβι φορτωμένοι με βαλίτσες και κουτιά και έφυγαν. Δεν υπήρξε

επίσημος αποχαιρετισμός. Την ώρα που έφευγε το καράβι, αυτός είχε ξεχαστεί εντελώς. Αντί για την προκυμαία, ήταν στο “Κοχύλι” με το Νίκο. Από το μεσημέρι δοκίμαζαν τον ενισχυτή του μαγαζιού. Ήταν μια ακόμα από τις ιδιοκατασκευές του Νίκου και ξαφνικά τον είχαν ειδοποιήσει πως κάτι είχε πάθει. Δεν είχε κάτι καλύτερο να κάνει και είχε προσφερθεί να πάει μαζί του δήθεν για να τον βοηθήσει. Τελικά, όπως φάνηκε, τους είχε σκάσει χωρίς εμφανή αιτία ένας ηλεκτρολυτικός πυκνωτής και ο Νίκος τον άλλαξε και επισκεύασε τον ενισχυτή ελπίζοντας πως δεν είχε γίνει μεγαλύτερη ζημιά σε άλλο κύκλωμα.

Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβει και μόνο όταν άκουσε ξαφνικά το καράβι να σφυρίζει όπως έστριβε βγαίνοντας από το λιμάνι θυμήθηκε πως η Νατάσα έφευγε, είχε φύγει. Πετάχτηκε έξω και κατέβηκε τρέχοντας μέχρι την παραλία. Περίμενε μέχρι που είδε το καράβι να περνάει σε αρκετή απόσταση, στα ανοικτά. Ο ήλιος που έδυε τον χτύπαγε στα μάτια και τον ενοχλούσε. Χρησιμοποίησε την παλάμη του για να προστατευτεί από τον ήλιο, χωρίς αποτέλεσμα. Δεν κάθισε πολύ. Δεν υπήρχε λόγος εξάλλου.

Στην Αγγλίδα βέβαια, δεν τα είπε όλα αυτά. Έκοψε πολλά και τα υπόλοιπα τα παρουσίασε εξιδανικευμένα, νοιώθοντας κάπως περίεργα απέναντι στην μεγαλύτερη και σίγουρα πιο περπατημένη τύπισσα. Όμως αυτό δεν άλλαζε την πραγματικότητα και οι παραπονημένες περιγραφές του τον έκαναν να συνειδητοποιήσει ακόμα πιο ξεκάθαρα πως τα πράγματα δεν είχαν εξελιχθεί όπως τα περίμενε. Από τη μέρα που έφυγε, η Νατάσα φαίνεται πως είχε βάλει για τα καλά το κεφάλι μέσα. Μια φορά κάθε μέρα, αργά το απόγευμα, μιλάγανε στο τηλέφωνο και αυτό για λίγο. Πάντα, η σταθερή ερώτηση: Πότε θα ανέβει και αυτός στην Αθήνα. Μόλις έκλεισε ο πρώτος μήνας και η Νατάσα κατάλαβε πως δεν είχε σκοπό να ανέβει στην Αθήνα, του φάνηκε πως γινόταν όλο και πιο εριστική, πιο επιθετική με κάθε τηλεφώνημα. Του μουρμούριζε και μερικές φορές του έδινε την εντύπωση πως τον ζήλευε που, κατά την άποψή της, έκανε διακοπές, ενώ εκείνη έπηζε με τα φροντιστήρια.

Του έλειπε η Νατάσα. Ήταν μόνος και βαριόταν. Τις πρώτες μέρες των διακοπών τους, δέχθηκε εύκολα να συνοδέψει τις αγγλίδες στα μεσημεριανά και απογευματινά μπάνια τους. Οι τύπισσες έπιναν όλη μέρα. Απλωμένες τις πετσέτες τους, αρχίζανε

το πρωί με Metaxa σε γκαζόζα με πολλά παγάκια και το απόγευμα το γύριζαν σε Bacardi-coca. Χαχανίζανε συνέχεια και στην αρχή τις πέρασε για βλαμμένες. Κάνανε πάντως πολλή πλάκα και πέρανε καλά μαζί τους. Το πρώτο βράδυ εξαφανιστήκανε και γυρίσανε ξημερώματα. Το επόμενο πρωί του είπανε πως κάτι μυστήριοι τύποι τις είχανε πάει με αυτοκίνητα σε μια ανοιχτή ντισκοτέκ στη Φιλέρημο αλλά δεν πέρασαν και πολύ καλά. Την δεύτερη βραδιά, του ζήτησαν να βγει μαζί τους και τότε ήταν που είπε στη Loreen πως δεν μπορεί πριν από τις μία γιατί παίζει με το γκρουπ του στο Roadrunner. Χαχάνισαν και οι τρεις τους, έκαναν ένα Ουάου!, είπαν, “μα αυτό είναι υπέροχο! Πέσαμε στον τοπικό star!” και τον έκαναν να ντραπεί και να μετανιώσει που το είπε. Το βράδυ πάντως του κουβαλήθηκαν κατά τις δώδεκα και μισή και έκαναν κερκίδα στο γκρουπ. Χειροκροτούσαν και φώναζαν. Εκνεύρισαν το Γιάννη που προσπαθούσε να το παίξει σοβαρός. Μέχρι να τελειώσει η βραδιά ήταν και οι τρεις τους εντελώς μεθυσμένες.

Όταν έκλεισαν το set τους, κάθισαν για λίγο μαζί με τις κοπέλες και ο Κωστής άρχισε το ψηστήρι στην Tracy. Γρήγορα κατάλαβε πως αυτή μάλλον τον Νίκο καλοκοίταζε και έτσι, παίρνοντας το μήνυμα αποχώρησε βρίσκοντας μια τυχαία δικαιολογία, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στο φίλο του. Σε λιγότερο από ένα τέταρτο, ο Νίκος χόρευε με την Tracy ένα παθητικό Μπλουζ. Η Ανη την έπεσε χωρίς περιστροφές στο Γιάννη που έδειχνε να νοιώθει άβολα με το ενδιαφέρον που του έδειχνε αυτή η εντυπωσιακή ψηλή. Στο τέλος τον πήρε από το χέρι και τον τράβηξε έξω από τη Disco, για να της δείξει τα καβούρια στην ακτή.

Αυτός είχε πιάσει φιλή κουβέντα με την Loreen. Τη ρώταγε να του πει για το Λονδίνο, τη μουσική, τα συγκροτήματα, τις συναυλίες. Για ότι την ρώταγε, ήξερα κάποιες λεπτομέρειες που του φαινότανε καταπληκτικές. Κάποια στιγμή, του είπε πως είχε βαρεθεί εκεί μέσα και ζήτησε να τη συνοδέψει πίσω στο σπίτι. Στη διαδρομή ήταν κρεμασμένη κυριολεκτικά στο μπράτσο του και μουρμούριζε διάφορα ακαταλαβίστικα. Στη μέση της διαδρομής άρχισε να τρίβεται πάνω του και να κάνει σχόλια που δεν τα πολυκαταλάβαινε. Μόλις στρίψανε στη γωνία πριν από το σπίτι, η Loreen έκανε μια περιστροφή, τον τράβηξε απότομα πάνω της και πριν καλά-καλά να προλάβει να το καταλάβει, κόλλησε τα χείλια της στα δικά του και του έδωσε ένα μακρύ και ζουμερό φιλή. Ξαφνιάστηκε αλλά δεν έκανε καμιά προσπάθεια να την αποφύγει.

Ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό από ότι μέχρι τώρα είχε ζήσει. Το σώμα της ήταν σφικτό, κολλημένο πάνω του και παλλόταν όλο σαν να απλωνόταν παντού το φιλί της. Είχε σηκώσει το ένα πόδι της και προφανώς έχοντας αφήσει τη γόβα της στο πεζοδρόμιο, με την γυμνή πατούσα του χάιδευε την κνήμη. Τα χέρια της είχαν χωθεί μέσα στα μαλλιά του που όλο το καλοκαίρι είχαν μακρύνει αρκετά, τα δάκτυλά της έπαιζαν λες και έψαχναν κάτι να βρουν. Μετά από λίγο σταμάτησε, χαλάρωσε το σώμα της, απομάκρυνε το πρόσωπό της μερικά εκατοστά, τον κοίταξε χωρίς να πει τίποτα για μερικά δευτερόλεπτα και στο τέλος του έσκασε ένα χαμόγελο. Είχε μείνει σα χάνος, με ανοικτό το στόμα, ετοιμάστηκε να πει κάτι, προφανώς κάποια βλακεία θα του ξέφυγε, ήταν και η άτιμη η ξένη γλώσσα που δεν την κατάφερνε άνετα, αλλά δεν πρόλαβε. Η Loreen κόλλησε ξανά τα χείλια της στα δικά του, ξανάσφιξε το σώμα της απάνω του, πάλι με την ίδια δύναμη και το δεύτερο φιλί κράτησε περισσότερο από το πρώτο. Προσπάθησε να πάρει και αυτός κάποιο ρόλο στην ιστορία και άρχισε να της χαϊδεύει την πλάτη διστακτικά και κάπως άγαρμπα. Δεν φάνηκε να την ενοχλεί. Όταν τελικά τον άφησε, γύρισε προς το σπίτι και τον τράβηξε αποφασιστικά από το χέρι, σα να είχε ξεμεθύσει απότομα. Ανέβηκαν βιαστικά τη σκάλα και χωρίς να σταματήσει καθόλου τον έμπασε στο δωμάτιό της. Εκείνη τη νύχτα, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τι γινόταν σαν να τον είχε πάρει ένα ποτάμι και να τον οδηγούσε με το ρεύμα του, μπλεγμένος, αβέβαιος, χωρίς ούτε ένα λεπτό να σκεφτεί τη Νατάσα, έκανε για πρώτη φορά έρωτα με τη Loreen.

Τα επόμενα βράδια, η Loreen μετά από το καθημερινό πρόγραμμα ξάπλας, μπάνιου και ποτού, παρακολουθούσε όλο το πρόγραμμα των City Limits. Φεύγανε μαζί κάνανε τις απαραίτητες βόλτες τους στις άλλες ντισκοτέκ της περιοχής, μια-δύο φορές κάνανε και βόλτες στην Παλιά Πόλη και τελικά περνάγανε την υπόλοιπη νύχτα μαζί.

Η αποψινή ήταν η τελευταία βραδιά της στη Ρόδο. Αύριο το μεσημέρι θα τις έπαιρνε το λεωφορείο που λίγο αργότερα το ίδιο βράδυ θα έφερνε τους επόμενους. Απόψε όμως ήταν και η κρίσιμη βραδιά. Μέχρι σήμερα όλα ήταν εύκολα αλλά απόψε, όπως του είχε ανακοινώσει στο τελευταίο της τηλεφώνημα, η Νατάσα επέστρεφε από την Αθήνα. Το σκεφτότανε όλη τη μέρα και μάλιστα, ακόμα και λίγο πριν, ενώ παίζανε το After Midnight, λίγο

έλειψε να χάσει το cue για το σόλο του γιατί το μυαλό του πήγε στη Νατάσα που μαζί με την κολλητή της την Αθηνά, θα πρέπει να είχαν φτάσει πριν από λίγο στο Αεροδρόμιο με τη νυχτερινή πτήση της Ολυμπιακής, και λίγο μετά τα μεσάνυχτα θα ήταν στην πόλη. Τι θα έκανε άραγε After Midnight; Θα έμενε στο σπίτι με τους δικούς της, ή θα τους χαιρέταγε βιαστικά, θα έπαιρνε την Αθηνά τηλέφωνο και μαζί θα ξαμολιότανε. Θα μένανε στην Πόλη ή θα τρέχανε να τον βρουν; Η Νατάσα ήξερε πως ήταν ήδη στα Τριάντα, ήξερε και πως έπαιζε στο Roadrunner. Θα ερχόταν ή θα γυρνάγανε στα στέκια της Πόλης; Στο τηλέφωνο, όλη αυτή την εβδομάδα δεν είχε τολμήσει να της πει κουβέντα για τις Αγγλίδες, ιδιαίτερα για τη Loreen. Τώρα που τα πράγματα είχαν μπλέξει θα μπορούσε άραγε να τα βολέψει με κάποιο τρόπο και να ξεγλιστρήσει;

Η Loreen τον κοίταξε χαμογελαστή. Τελικά αποφάσισε να απαντήσει στη χαζή ερώτηση που της είχε κάνει ο νεαρός.

“Όπως κάθε βράδυ, ήταν απίθανα, πραγματικά απίθανα. Και για να τα λέμε σωστά, ΕΣΥ ήσουν απίθανος”, του πέταξε. Μετά το χαμόγελο εξαφανίστηκε από το πρόσωπό της. “Αλλά που θα σε βγάλει αυτή η ιστορία, love?” Έσκυψε, πήρε το ποτήρι της και ήπια μια γουλιά. Σκυμμένη, χωρίς να τον κοιτάξει, μελετώντας το ποτήρι της, είπε με μια βαριά φωνή, αργά και σιγά, τόσο σιγά που μόλις ακούστηκε μέσα στη φοβερή βαβούρα της disco, “Πουθενά. Εκεί θα σε βγάλει”.

Ξαφνιάστηκε, δεν περίμενε τέτοια αντίδραση. Η αγγλίδα όμως δεν είχε τελειώσει.

“Έχεις κολλήσει στο σκατομέρος αυτό με τρεις χαμένους να παίζετε covers και τι θα απογίνεις; Θα παντρευτείς τη φιλενάδα σου και θα κάνετε στρουμπουλά παιδάκια; Η γιατρίνα σου θα χοντρύνει όπως όλες οι άλλες Ελληνίδες και εσύ θα παίζεις σε Bouzouki nights ή θα μάθεις να μαγειρεύεις moussaka for a living. ‘S that what you have in mind?” Ο νεαρός είχε καταπιεί τη γλώσσα του. “Ακου”, του είπε συνεχίζοντας να κοιτά το ποτήρι της. “Για να κάνεις κάτι, να γίνεις κάποιος πρέπει να τα χέσεις όλα εδώ πέρα”. Τον κοίταξε και είδε στα μάτια του την έκπληξη, την απορία.

“Τι την έπιασε στα ξαφνικά”, σκέφτηκε. Πρώτη φορά την άκουγε να μιλάει έτσι. “Η μεθυσμένη είναι ή τη βάρεσε ο ήλιος τόσες μέρες”.

Η Loreen όμως δεν είχε τελειώσει, δεν τον άφησε να σκεφτεί παραπάνω.

“Είσαι πολύ καλός για αυτό εδώ το μέρος, ακόμα και αυτή τη χώρα. Άκου με εμένα, ξέρω για τι πράγμα μιλάω. Πρέπει να πας εκεί που μπορούν να σου μάθουν περισσότερα από όσα ξέρεις, να σε σπρώξουν, να σε ανεβάσουν. Να γνωρίσεις κόσμο, να σε γνωρίσουν. Να βρεις άλλους με ίδια μυαλά με σένα, να συγκρίνεις, να συγκριθείς. Να κερδίσεις, να χάσεις. Να πέσεις στο πάτωμα και να γλύψεις τη σκόνη. Να ζοριστείς, να τριφτείς και να πονέσεις. Να πάρεις και να δώσεις. Να πετάξεις σε ένα εντελώς άλλο ουρανό. Να ψάξεις να βρεις ποιά είναι τα πραγματικά σου όρια. Trust me! I’ve seen it all done. Και εσύ πρέπει να πας εκεί που γίνονται πράγματα, εκεί που όλα συμβαίνουν. Και σήμερα, όπως και πάντα, love, αυτό το μέρος είναι το good-old fucking London town. Εκεί ανήκεις”.

Στα μάτια του είδε ξαφνικά το φόβο. Την ανασφάλεια. Τον κάρφωσε με ένα διαβολικό βλέμμα:

“Και θές να ξέρεις κάτι τελευταίο; Get tha-fuck-outta-here, faster than you can say shit!”

Σταμάτησε και άφησε τα λόγια της να βουλιάξουν μέσα του. “Για την ώρα αρκετά” σκέφτηκε ικανοποιημένη. “Μην τον τρομάξουμε κιόλας”. Ήπие μια μεγάλη γουλιά από το Bacardi-Coca και σηκώθηκε απότομα.

“Δυστυχώς, απόψε δε μπορώ να μείνω παραπάνω, I’ll pass the second set” του είπε. “Η Tracy και η Ann με περιμένουν στο Scorpios Bar για το αποχαιρετιστήριο party. Τις έχω παραμελήσει λίγο τις τελευταίες μέρες και δεν είναι σωστό να μην πάω. Είναι οι φίλες μου, remember”.

Του έσκασε ένα φιλί στα χείλια, και ένα μεγάλο χαμόγελο.

“Αύριο το πρωί περιμένω κρύο καφέ στη βεράντα και συζήτηση για το fuck-all-’n-fly-away war plan. Sleep tight, hope the bugs don’t bite”. Τον έσφιξε πάνω της για μια στιγμή μόνο, τρίφτηκε σα γάτα και μετά ξεκόλλησε απότομα και έξυπνα. Του έριξε ένα πονηρό βλέμμα. “Για να δούμε, θα ‘ναι στο πάρτι και ο ψηλός με το μεγάλο μουστάκι και τη μεγάλη μύτη που μας πήγε την εκδρομή στη Lindos και μου την έπεφτε.” του πέταξε πειρακτικά. “Και δεν ξέρω τι λέτε εσείς εδώ για όσους έχουν μεγάλες μύτες, εμείς πάντως λέμε πως έχουν και μεγάλο ...” και χωρίς να τελειώσει την πρότασή της, του τσίμπησε δυνατά τον πισινό, έφυγε με ένα απίστευτο, κουνιστό βήμα και τον άφησε πετρωμένο στη θέση του.

Πέντε

Παρασκευή 8 Αυγούστου 1975, δυόμισι το πρωί, Discothèque Roadrunner, χωριό Τριάντα, Ρόδος.

Η βραδιά τελείωνε σιγά-σιγά. Ο κόσμος είχε αραιώσει από ώρα. Τα τελευταία ζευγάρια που είχαν ξεμείνει στην Roadrunner χόρευαν πια στον αυτόματο πιλότο. Οι City Limits πλησίαζαν στο κλείσιμο του δεύτερου σετ της βραδιάς. Μετά από σαρανταπέντε λεπτά έντονου ροκ ρυθμού που στο μεγαλύτερο μέρος του ήταν ένα ελεύθερο τζαμάρισμα, είχαν περάσει σε αργά και κάπως πιο ρομαντικά κομμάτια, απ τη μια για να βοηθήσουν τα ζευγάρια να σφίξουν τις σχέσεις που είχαν μόλις στηθεί απ την άλλη για να διώξουν τους τελευταίους ξεμοναχιασμένους που είχαν πια χάσει κάθε ευκαιρία να ρίξουν γκόμενα απόψε. Έτσι τους είχε συμβουλέψει ο Μαλτέζος, την πρώτη βραδυά που ήρθαν να παίξουν στη Roadrunner και όλοι μαζί αποφάσισαν να ικανοποιήσουν τη συμβουλή του. Κάτι θα ήξερε καλύτερα, δικό του ήταν το μαγαζί. Όταν πια έφτασε η ώρα να τελειώνουν, πήραν να παίζουν ένα αργό Instrumental από το Low του Bowie, μια ασυνήθιστη επιλογή που λίγοι φαίνεται να αναγνώρισαν. Έτσι κλείσανε ήσυχα και χαλαρά τη βραδιά, αφήνοντας ένα κάπως μελαγχολικό τόνο να αιωρείται στην ατμόσφαιρα για κάμποση ώρα, ακόμα και όταν η τελευταία μικρή αντήχηση από τα τελευταία μινόρε ακόρντα είχε απορροφηθεί από τη σιωπή της νύχτας που έφευγε.

Για δεύτερη φορά την ίδια βραδιά, έσβησαν τους ενισχυτές και μάζεψαν τα όργανά τους. Με το κέφι ακόμα χαλασμένο από την συζήτησή του με τη Loreen, είχε φυλάξει βιαστικά την Silvertone, τα καλώδια και το Wah-Wah πετάλι του στη θήκη, χαιρέτησε τους άλλους και ξεκίνησε να φύγει. Όπως γύρισε προς την πόρτα, την είδε. Δεν ήταν και εύκολο να την ξεχωρίσει κανείς έτσι που ήταν ντυμένη κάργα στα μαύρα: Μαύρο παντελόνι, μαύρο T-shirt, μαύρα μαλλιά, με την πλάτη ακουμπισμένη στο πλαϊνό της πόρτας έφτιαχνε μια εικόνα νεαρής star από αμερικάνικη ταινία.

Η Νατάσα είχε γυρίσει στο νησί.

Τα 'χασε. Ένωσε το αίμα του να παγώνει. Ήταν το ξαφνικό, ήταν που είχε δυο μήνες να τη δει από κοντά ή μήπως ήταν που η εικόνα μπροστά του δεν είχε καμιά σχέση με τη Νατάσα που θυμότανε. Ήταν εντελώς αλλαγμένη, μεγαλωμένη, περισσότερο γυναίκα από ότι την θυμόταν να φεύγει στην αρχή του Καλοκαιριού. "Η Αθήνα τη μεγάλωσε", σκέφτηκε αυθόρμητα. Φόραγε διαφορετικά ρούχα. Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει και τα είχε αφήσει να πέφτουν στους ώμους της ίσια, χωρίς τη συνηθισμένη αλογοουρά της. Ακόμα και το πρόσωπό της, στο μισοσκόταδο έδειχνε διαφορετικό, η έκφρασή της διαφορετική, πιο ώριμη. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως αυτή η έκφραση δεν έδειχνε τη συνηθισμένη χαρά που είχε συνηθίσει να βλέπει στα μάτια της κάθε φορά που τον συναντούσε.

"Νά 'μαι και εγώ" του είπε. "Τι κάνει ο κουρασμένος καλλιτέχνης μας;" Την πλησίασε και τη χαιρέτησε αμήχανα. Απλώθηκε και του έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο αριστερό μάγουλο, από εκεί τη βόλεψε γιατί με το δεξί κράταγε τη θήκη με την Silvertone που της απαγόρευε την πρόσβαση. Είχε καρφώσει τα μάτια της στα μαλλιά του που όσο έλειπε είχαν μακρύνει και τώρα άγγιζαν τους ώμους του. Ήταν και αυτή αμήχανη. Τον παρατηρούσε χαμογελαστή αλλά σίγουρα αμήχανη. Η θήκη με την κιθάρα που συνέχισε να κρατάει, τού 'δωσε σιωπηλό άλλοθι για να αποφύγει το αγκάλιασμα που σε άλλες περιστάσεις θα ήταν επιθυμητό αλλά και αυτονόητο. "Έτσι και αλλιώς, η Νατάσα δεν φάνηκε να επιδιώκει αγκαλιάσματα. Δεν έδειξε να έχει και καμιά όρεξη να μιλήσει στα άλλα παιδιά, ούτε καν στο Γιάννη.

"Πάμε;" ρώτησε ρητορικά, έστριψε το σώμα της προς την έξοδο και βγήκε βιαστικά από το μαγαζί χωρίς να την πάρουν καν μυρωδιά οι υπόλοιποι της παρέας. Την πρόλαβε και άρχισε να περπατάει δίπλα της.

"Πώς ήταν το ταξίδι", τη ρώτησε. "Πότε φτάσατε, ήρθε και η Αθηνά μαζί σου;"

"Ναι, μαζί ήρθαμε. Το ταξίδι ήταν εντάξει μωρέ αλλά καθυστέρησε η πτήση και βαρεθήκαμε. Μετά μας μουρμούριζε ο πατέρας της από το αεροδρόμιο μέχρι την Πόλη γιατί έχασε ώρες από το μαγαζί για να 'ρθει να μας πάρει και μου την έσπασε. Αυτός ο άνθρωπος ρε παιδάκι μου ώρες-ώρες σπάει καρύδια. Το μαγαζί και το μαγαζί και το μαγαζί, σιγά τον πολυέλειο. Ας μην ήτανε η μάνα της και θα σου 'λεγα 'γω τι θα τρώγανε".

Προχωρούσαν, κρύβοντας την αμοιβαία αμηχανία τους με τυπικές ερωτήσεις. Την ρώτησε για την Πρωτεύουσα, τα φροντιστήρια, πώς τα πήγε με το διάβασμα, πώς τα έβλεπε με τις εξετάσεις που ερχόταν. Δεν είχε προσέξει ιδιαίτερα τις απαντήσεις της που ήταν σύντομες και άψυχες. Αλλά και αυτή δεν έδειχνε να έχει όρεξη να του πει πολλές λεπτομέρειες. Άρχισε να αναρωτιέται ποια ήταν η αιτία που την έκανε να είναι απόμακρη. Η Νατάσα γύρισε τη συζήτηση, τον ρώτησε πως ήταν το καλοκαίρι στο νησί, αν είχε κόσμο φέτος, πως τα πήγε το συγκρότημα, τι έκανε ο Γιάννης και ο Νίκος και κάποια στιγμή, μισογελώντας δήθεν πονηρά τον ρώτησε αν έκανε καμιά ενδιαφέρουσα γνωριμία. "Τόσες γυναίκες περνάνε απ το κλαμπ, δε μπορεί κάποιο τυχερό θα 'χατε και 'σεις", χρησιμοποίησε τον πληθυντικό "ασφαλείας" που έκανε την ερώτηση δήθεν απρόσωπη αν και ο υπαινιγμός ήταν άμεσος και δεν κρυβόταν.

Με τη συζήτηση είχαν φτάσει στην παραλία και τώρα περπάταγαν πλάι στη θάλασσα. Η προκουαία ήταν άδεια και χαμηλοφωτισμένη. Οι περισσότεροι από τους στύλους είχαν ήδη σβήσει λόγω ώρας. Χωρίς ουσιαστικό λόγο, μια σιωπή έπεσε ανάμεσά τους λες και οι δυο τους προσπαθούσαν να αποφύγουν να πουν ή να ρωτήσουν κάτι που έπρεπε αλλά δεν το ήθελαν.

Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να της πει για τη Loreen. Πώς θα το έπαιρνε η Νατάσα; Και τι πραγματικά θα της έλεγε; Η Loreen αύριο έφευγε από το νησί και το πιθανότερο ήταν πως δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ. Αναρωτήθηκε μήπως θα ήταν καλύτερα να αφήσει τη βραδιά να περάσει, χωρίς αποκαλύψεις, να δει πως θα τα 'βγαζε πέρα μέχρι αύριο το μεσημέρι που θα έφευγε η πτήση της Loreen και μετά έβλεπε τι γινόταν με τη Νατάσα.

Έφτασαν στο μόλο και η Νατάσα έστριψε και άρχισε να περπατά κατά μήκος του. Την ακολούθησε. Στην άκρη του μόλου, η Νατάσα κάθισε στο παγκάκι. Με τη σειρά του, ακούμπησε προσεκτικά κάτω τη θήκη με την Silvertone και κάθισε δίπλα της. Περισσότερο από συνήθεια, έστριψε προς το μέρος της και έκανε να την αγκαλιάσει από τους ώμους. Δεν πρόλαβε. Η Νατάσα είχε ήδη αποτραβηχτεί όσο πιο άκρη μπορούσε στο παγκάκι, είχε ανακαθίσει στρίβοντας προς το μέρος του, είχε ακουμπήσει τα χέρια της στα γόνατά της και με σταθερή και αποφασιστική φωνή είχε κάνει εκείνη την εισαγωγή που δεν τον προετοίμαζε για τίποτα καλό:

“Πέτρο, πρέπει να μιλήσουμε. Θέλω να σου πω κάτι πολύ σοβαρό. Σε παρακαλώ άκουσέ με”.

Κατάλαβε καθαρά εκείνη τη στιγμή πια πως κάτι δεν πήγαινε καλά. “Λες να της σφύριξε κανείς τίποτα για την εγγλέζα; Ποιος πούστης θα μπορούσε να το ‘χει προλάβει;” σκέφτηκε και για μια στιγμή ένοιωσε τον ιδρώτα να τρέχει στο μέτωπό του. Μετά, στιγμιαία συνειδητοποίησε πως τα λόγια της, ο τρόπος που τα είχε πει, το ύφος της, δεν έδειχναν να είχαν να κάνουν με αυτόν. Μάλλον κάτι έτρεχε με εκείνη, κάτι που δεν ήταν προετοιμασμένος να σκεφτεί. Ακούμπησε λοιπόν την πλάτη του στο παγκάκι, προσπάθησε να χαλαρώσει και αποφάσισε να περιμένει σιωπηλός τη συνέχεια.

Η Νατάσα κοίταξε για λίγο τη θάλασσα, κουνήθηκε στη θέση της, πέρασε το δεξί της χέρι μέσα από τα μαλλιά της, μια κίνηση που δε θυμόταν να την έκανε πριν φύγει για την Αθήνα και τέλος, κάποια στιγμή αποφάσισε να αρχίσει.

“Ξέρεις, τα πράγματα δεν είναι πια όπως ήταν πριν φύγω”, είπε αργά, με σιγανή φωνή και σταμάτησε πάλι. Κοίταξε ξανά τη θάλασσα, κουνήθηκε και πάλι άβολα στη θέση της, μετά φάνηκε να κερδίζει την αυτοπεποίθηση που χρειαζόταν, γύρισε, με τα δυο χέρια της έπιασε τις παλάμες του, έγειρε ελαφρά προς το μέρος του και τον κοίταξε κατάματα.

“Η Αθήνα είναι περίεργη πόλη” είπε. Όσο μιλάγε η φωνή της έπαιρνε ταχύτητα και δυνάμωνα, μέχρι που οι λέξεις έτρεχαν σαν ποταμός. “Μεγάλη πόλη. Δεν μπορείς να φανταστείς για πόσο μεγάλη πόλη μιλάμε. Φαντάσου πως μου έπαιρνε πάνω από μία ώρα για να πάω από την Θεία μου στο Φάληρο μέχρι το φροντιστήριο στο κέντρο. Άσε που το βράδυ είναι εντελώς διαφορετικά από εδώ. Άπειρα αυτοκίνητα πάνε και έρχονται συνέχεια, οι δρόμοι είναι τεράστιοι και ο κόσμος που κυκλοφορεί είναι εντελώς άγνωστος. Δε χαιρετά κανείς κανένα. Στον ηλεκτρικό, όλοι κοιτάνε κάτω, τα παπούτσια τους. Δεν κοιτάζει καν ο ένας τον άλλο. Αφού να σκεφτείς πώς όποτε έμπαινε ζητιάνος στον ηλεκτρικό κανένας δεν έδειχνε να τον βλέπει. Ο ζητιάνος ήτανε τυφλός οι άλλοι δεν τον έβλεπαν. Μιλάμε να κουφαίνεσαι. Ζητιάνους να δεις. Σε κάθε σταθμό έμπαινε και άλλος. Τυφλοί, κουτσοί, σακάτηδες, όλοι με κασετόφωνα κρεμασμένα στο λαιμό τους και καμιά φορά με παιδιά να τους τραβάνε από βαγόνι σε βαγόνι. Χαμός σου λέω, σκέτη κατάθλιψη”. Σταμάτησε. Άφησε τα χέρια του και γύρισε ίσια στο παγκάκι. Έσκυψε και μάζεψε από

κάτω ένα καπάκι από μπουκάλι μπύρας, το περιεργάστηκε για λίγο και μετά το πέταξε με δύναμη στη θάλασσα μπροστά της. Η νύχτα ήταν ήσυχη, δεν ακουγόταν τόσο πολύ οι φασαρίες από τα μαγαζιά της περιοχής και ο ντόπιος κόσμος είχε ήδη κοιμηθεί.

“Περίεργη πόλη, μεγάλη, μοναχική. Φοβόμουνα Πέτρο στην Αθήνα. Ήμουν πολύ μόνη μου. Στην αρχή ήθελα να φύγω και να γυρίσω πίσω. Η μάνα μου δε ήθελε ούτε να το ακούσει και η Θεια μου έλεγε πως θα συνηθίσω. Βγαίναμε με την Αθηνά αλλά αυτή είχε το Δημήτρη και εγώ δεν είχα κανένα. Δεν μου ῥχότανε καλά να τους φορτώνομαι συνέχεια. Ο ξάδερφός μου ο Μάρκος χάθηκε. Έπεσε με τα μούτρα στο διάβασμα και ούτε παρέες ούτε εξόδους. Μια-δυο φορές στην αρχή ήρθαν και μερικά άλλα παιδιά μαζί μας, ο Βασίλης, η Ρένα, ο Σταύρος και η Μαρίνα, αλλά σιγά-σιγά αρχίσαμε να αραιώνουμε. Μόνο εγώ, η Αθηνά, ο Δημήτρης και ο Σταύρος βρισκόμαστε γιατί πηγαίναμε και στο ίδιο φροντιστήριο. Στο τέλος καταλήξαμε να βγαίνουμε οι τέσσερις μας”.

“Κάτι δεν πάει καλά” σκέφτηκε και ένα καμπανάκι βάρεσε συναγερμό στο κεφάλι του. “Πού σκατά το πάει και μου τα αραδιάζει όλα αυτά”. Τον παραξένευε η εξιστόρηση που λίγο-πολύ την είχε ακούσει ήδη στο τηλέφωνο, αν και σε ελαφρά διαφορετική έκδοση. Εξάλλου, ειδικά τον πρώτο μήνα που όπως του έλεγε σε κάθε τηλεφώνημα πέρναγε και τα χοντρά ζόρια, μιλάγανε κάθε μέρα. Τώρα όμως καταλάβαινε πως κάποιο άλλο λόγο είχε η επανάληψη των γεγονότων. Κάπου το πήγαινε η Νατάσα και είχε αρχίσει να αναρωτιέται που θα κατέληγε.

“Κοίτα, να στα πω γρήγορα γιατί δεν μπορώ να κρύβομαι και δε νοιώθω και καλά, εντάξει;” Είχε γυρίσει πάλι προς το μέρος του, πάντα στην άκρη στο παγκάκι, σε απόσταση ασφαλείας. “Στην Αθήνα είδα τα πράγματα αλλιώς. Σκέφτηκα πολύ για μάς. Πού το πάμε το πράγμα. Το μέλλον μας. Δεν είμαστε πια στο σχολείο. Αύριο θα αρχίσουν οι ευθύνες. Τι θα κάνουμε, πώς θα προετοιμαστούμε. Εγώ πάω καλά στο φροντιστήριο, είμαι από τις καλύτερες και μάλλον θα τα καταφέρω να μπω στην Ιατρική της Αθήνας. Αν μπω μετά τι κάνουμε; Εσύ δεν λες να αποφασίσεις τι θα σπουδάσεις, δεν ξέρω καν αν έχεις σκοπό να σπουδάσεις. Με τις μουσικές και τα συγκροτήματα δε βλέπω να ξεμπερδεύεις. Ο Γιάννης το ξέκοψε πως είτε περάσει είτε όχι, συγκροτήματα τέλος. Αν δεν περάσει θα φύγει για Αγγλία, ήδη έχει ψάξει που θα πάει για Ει Λέβελς. Εσύ δεν μπορείς να πάρεις μια απόφαση; Θα ανέβεις

στην Αθήνα; Θα μείνεις εδώ; Εσύ εδώ και εγώ εκεί; και μέχρι τότε;”

Είχε αρχίσει να νοιώθει πια πολύ άβολα. Είχε αρχίσει να νοιώθει τον εκνευρισμό να μεγαλώνει μέσα του χωρίς ακόμα να μπορεί να ορίσει το λόγο. “Πάλι τα ίδια; Πάλι διάλεξη; Ακόμα δεν ήρθε ρε γαμώτο και άρχισε!” Είχε ετοιμαστεί να κάνει το συνηθισμένο αντίλογο αλλά δεν πρόλαβε.

“Τον καιρό που ήμουνα μόνη στην Αθήνα είχα ανάγκη από κάποιον, να του μιλάω, να λέω τους φόβους μου, τα σχέδιά μου. Εσύ όμως έπαιζες με τις κιθάρες σου εδώ πέρα και το τηλέφωνο είναι ακριβό. Δε μπορούσα να φορτώνω συνέχεια το λογαριασμό τη Θειάς μου. Από όλους λοιπόν, ο μόνος που είχα ήταν ο Σταύρος. Και ο Σταύρος έπαιζε μουσική αλλά μόλις ήρθε η ώρα να φροντίσει το μέλλον του τα παράτησε όλα. Η άποψή του είναι: να μπω εγώ στη σχολή που θέλω και η μουσική δε φεύγει, εκεί θα είναι και θα περιμένει. Αυτόν έπρηζα, σ’ αυτόν τα έλεγα αυτός με άκουγε. Με βοήθησε όσο δεν μπορείς να φανταστείς”.

“Λες ρε ο πούστης;” σκέφτηκε, “λες να της την έπεςσε έτσι που τη βρήκε μόνη της;” Κουνήθηκε στη θέση του και έκανε ένα μορφασμό μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια του εκνευρισμένος.

“Ημαστε σχεδόν συνέχεια μαζί”, συνέχισε η Νατάσα, χωρίς να του δίνει σημασία, “με έπαιρνε από τη Θειά μου, είμαστε στο ίδιο τμήμα στο Φροντιστήριο, πηγαίναμε μετά το μάθημα για ποτό και με γύριζε σπίτι το βράδυ. Πήγαμε και σε κάποια ωραία ρεμπετάδικα και μπουάτ. Βρήκαμε κάτι φοβερές πιτσαρίες. Μιλήσαμε πολύ και τελικά καταλάβαμε πως έχουμε πολλά κοινά. Είμαστε αποφασιστικοί, θέλουμε και οι δυο να σπουδάσουμε Ιατρική, έχουμε ίδια όνειρα, παρόμοια σχέδια, μας αρέσουν ίδια πράγματα”, σταμάτησε για να το τονίσει: “ακόμα και η ίδια μουσική.”

“Πες το τώρα να το ακούσουμε” σκέφτηκε. “Πες το, μην το κουράζεις, καταλάβαμε ποιος είναι ο δολοφόνος και χάνει το ενδιαφέρον του το έργο”. Ακούμπησε τους αγκώνες στα γόνατά του, έριξε το κεφάλι κάτω, κάρφωσε τα μάτια του στο τσιμέντο παρατηρώντας τις σκόρπιες σβησμένες γόπες και περίμενε το φινάλε. Το μυαλό του είχε μπλοκάρει. Σκέψεις, σκέψεις, ημιτελείς, αποσπασματικές ιστορίες, κουβέντες πεταχτές, ιδέες και εικόνες, όλα σκόρπια και ανάκατα, ασύνδετα και άσχετα ανακατευόταν στο μυαλό του με ασύλληπτη ταχύτητα. Όχι

εντελώς ασύνδετα και άσχετα. Κάπου σε όλα υπήρχε η Νατάσα που τώρα ετοιμαζόταν να του πει πως όσο έλειπε, τα είχε φτιάξει με έναν άλλο και μάλιστα από την παρέα.

Η Νατάσα όμως δεν του είπε αυτό που περίμενε. "Ο Σταύρος με έκανε να καταλάβω πως έτσι έπρεπε να είμαστε εμείς οι δύο. Εσύ έπρεπε να είσαι στη θέση του Πέτρο. Του μίλησα πολύ για σένα και για όλα όσα με απασχολούνε μαζί σου. Του είπα όλα μας τα προβλήματα και ο Σταύρος με βοήθησε να καταλάβω πως μόνο μια λύση υπάρχει, να πάρουμε μια απόφαση τώρα, χωρίς καθυστέρηση, τι θα κάνουμε στη ζωή μας". Γύρισε προς το μέρος του και τον κοίταξε κατάματα. Έψαξε με τα μάτια της το πρόσωπό του, προσπαθώντας να καταλάβει πως έπαιρνε όσα του έλεγε. "Δεν έχουμε άλλα περιθώρια Πέτρο. Τώρα, εδώ, πρέπει να αποφασίσουμε που θα το πάμε με τη ζωή μας. Δε γίνεται να συνεχίσουμε όπως κάναμε μέχρι σήμερα. Εγώ εδώ, εσύ εκεί, εγώ με τα φροντιστήρια και εσύ με τις κιθάρες και τις μουσικές. Πρέπει να διαλέξουμε. Εγώ έχω ήδη διαλέξει, μένει να διαλέξεις και εσύ. Είσαι μαζί μου ή δεν είσαι. Να δω και εγώ τι θα κάνω από δω και πέρα. Να κανονίσω την πορεία μου".

Η Νατάσα το είπε και σταμάτησε. Τον κοίταξε για μια στιγμή πλάγια για να ζυγίσει την αντίδρασή του, σε μια στάση αμυντική λες και τον περίμενε να αρχίσει τα παράπονα, ακόμα δεν ήρθε και άρχισε τη διδασκαλία και τις συνηθισμένες δικαιολογίες και υπεκφυγές του. Τον είδε κάπως ξαφνιασμένο και απορημένο και παρεξήγησε το ύφος του. Για μια στιγμή νόμισε πως ίσως και να μπορούσε να τον πείσει, πως τον πέτυχε σε αδύναμη στιγμή, σίγουρα του έχει λείψει τόσο καιρό μακριά και έχει μαλακώσει, ευκαιρία να τον πιέσει. Χωρίς να του δώσει χρόνο να αντιδράσει του είπε πως ένα βράδυ που είχαν πάει στη Στοά Αθανάτων με όλα τα παιδιά και κάμποσους που είχαν γνωρίσει στο φροντιστήριο και περάσανε πολύ ωραία, τραγουδήσανε χορέψανε, ήπιανε και αρκετά, ήταν τέλεια, αφήσανε τα άλλα παιδιά και ο Σταύρος την είχε πάει μέχρι το σπίτι της Θειάς της περπατώντας. Σε όλο το δρόμο μιλάγανε για αυτόν, πόσες δυνατότητες έχει και τις αφήνει να χάνονται, ούτε φροντιστήρια, ούτε σοβαρό διάβασμα, χαμένος κόπος και χρόνος με τα συγκροτήματα. "Θύμα της αμερικανοκίνητης προπαγάνδας και της ξενόφερτης υποκουλτούρας", είχε πει ο Σταύρος και της είχε εξηγήσει πως με καλό και προσεκτικό πρόγραμμα όλα θα μπορούσαν να διορθωθούν. Υπήρχε ακόμα χρόνος μέχρι τις εξετάσεις. Αρκεί να το

πάρει απόφαση να φορτσάρει. Είναι κρίμα, της είχε πει ο Σταύρος, τόσο ταιριαστό ζευγάρι και να πάτε χαμένοι.

Και τότε, στη γωνία πριν από την πολυκατοικία της Θειας της, λίγο μεθυσμένη όπως ήτανε, ένιωθε και πολύ μόνη ρε γαμώτο, είχε βαρεθεί, δεν έβλεπε να πηγαίνει μακριά η σχέση της μαζί του, αυτός όλο κιθάρες, ενισχυτές, τραγουδία, πρόβες και τέτοιες μαλακίες, πουθενά μυαλό για σπουδές και πρόοδο, οι γονείς της τη βλέπανε ήδη γιατρίνα και τι θα έκανε με αυτόν αν έμενε ένας μουζικάντης, δεν ταίριαζε, όλα αυτά μαζί την είχανε μπλέξει και ο Σταύρος τα είχε αναλύσει τόσο καλά, της είχε δώσει θάρρος, ήταν και πολύ καλός στο φροντιστήριο, σίγουρα θα έμπαινε και αυτός στην Φιλοσοφική, έστω στην Πάντειο, γιατί να μην έμπαινε και ο Πέτρος στο Πολυτεχνείο; Αν μπαίνανε και οι δυο στην ίδια πόλη θα μπορούσαν να μείνουν και μαζί, τα πράγματα θα ήταν πιο μετρημένα πιο σίγουρα και τέλος πάντων, έτσι την είχε πάρει την απόφασή της:

“Απόψε θα αποφασίσουμε για τη ζωή μας, και δε θα κοιτάξουμε πια πίσω” του είπε.

“Είσαι λοιπόν μαζί μου ή όχι;”

Κάπου εκεί την είχε χάσει, δεν άκουγε πια, άρχισε να μετρά τις γόπες και τα καπάκια μπύρας μπροστά του, να βρίσκει σχέδια στις γραμμές του τσιμέντου, να κάνει άσχετες σκέψεις, για μια στιγμή είχε προσπαθήσει να θυμηθεί πότε είχε αλλάξει τελευταία φορά χορδές στην Silvertone και μήπως έπρεπε να τις αλλάξει πάλι πριν από το αυριανό παίξιμο, μην του σπάσει καμιά στα ξαφνικά και γίνει ρεζίλι των σκυλιών όπως τότε στο χορό των Εφέδρων Αξιωματικών που του είχε σπάσει το καντίνι στη μέση του σόλο στον «Ξύλινο Σταυρό» των Blue Birds και έτρεχε να βρει που σκατά να παίξει τις νότες στην Σι, μέχρι που κάποια στιγμή συνειδητοποίησε πως η Νατάσα είχε σταματήσει να μιλάει και είχε μείνει σιωπηλή. Είχε περάσει κάμποση ώρα με σιωπή ανάμεσά τους χωρίς να το καταλάβει.

“Δε λες τίποτα;” Τον ρώτησε η Νατάσα. “Πες κάτι επιτέλους”.

Όμως δεν είχε τίποτα να πει. Ξαφνικά αποφάσισε πως αύριο το πρωί, μόλις ξύπναγε, έπρεπε οπωσδήποτε να αλλάξει χορδές στην κιθάρα του. Η Νατάσα για τα προηγούμενα τέσσερα χρόνια ήταν ο μισός κόσμος του. Ο άλλος μισός ήταν η λευκή Silvertone. Ότι έκανε γινόταν με τη Νατάσα ζυγαριά. Τους γονείς του δεν τους πολυσκεφτότανε, βολεμένοι και μια χαρά ήταν, η

Μαρία πήγαινε καλά στις σπουδές της, ανάγκη οικονομική δεν είχαν, δεν τον απασχολούσαν και πολύ. Η Νατάσα όμως ήταν η ζωή του. Πίστευε πως αυτή ήταν ο λόγος που έπαιζε μουσική που προσπαθούσε να γίνει καλύτερος. Στο μέλλον του πάντα την είχε ψηλά σε κάποιο βάθρο, στα όνειρά του την έβλεπε να τον χειροκροτεί από το καλύτερο θεωρείο, σαν αναγεννησιακή αυτοκράτειρα που επαινεί τον υποτακτικό μουσικό της. Δεν υπήρχε τίποτα χωρίς τη Νατάσα. Όχι ακριβώς τίποτα, μια και περισσότερη ώρα αφιέρωνε στη μουσική του. Όμως, κάπου μέσα του, η Νατάσα ήταν η κινητήρια δύναμη. Αυτή σκεφτόταν στις συναυλίες του συγκροτήματος, αυτή είχε πλάι του σε όλες τις εκδρομές, με αυτή καθόταν σε όλες τις εξόδους της παρέας, τόσα χρόνια αυτοκόλλητοι. Το πώς όμως, με τέτοια ευκολία, την είχε αφήσει μόνη της, να πάει σε μια άγρια και ξένη πόλη, εκείνη μόλις τη στιγμή, το σκέφτηκε για πρώτη φορά.

Στην πραγματικότητα δεν είχε ποτέ ασχοληθεί σοβαρά με τα δικά της όνειρα. Δεν είχε ασχοληθεί καθόλου με τα προβλήματα μιας κοπέλας που μεγάλωνε απότομα και έπρεπε και αυτή να σκεφτεί το μέλλον της. Τη θεωρούσε πάντα δεδομένη, αυτό ήταν. Τη θεωρούσε σίγουρη, όπως και τον εαυτό του. Όμως αυτός, χωρίς πολλές-πολλές περιστροφές, μόλις του την έπεσε η Εγγλέζα την είχε κερατώσει. Και να που πριν ακόμα συνηθίσει την ιδέα, η Νατάσα έρχεται να του ανακοινώσει πως ήρθε η ώρα των αποφάσεων. Να του ζητήσει να αποφασίσει με πια πλευρά θα πάει. Το δίλημμα δεν του άρεσε. Χώρισε τη ζωή του σε δυο κομμάτια και τράβηξε μια γραμμή στη μέση. Η σχέση του με τη Νατάσα, η "αγάπη" τους, η "σχέση" τους, πόσο εύθραυστα και επιφανειακά του φάνηκαν ξαφνικά όλα! Πόσο φτηνά τα όνειρα και τα σχέδια, πόσο άδειες και χωρίς αντίκρισμα οι υποσχέσεις. Χωρίς να το θέλει, συνειδητοποίησε πως, για να πούμε και τη αλήθεια, τους προηγούμενους δύο μήνες δεν του είχε λείψει και ιδιαίτερα. Είχε απορροφηθεί με το συγκρότημα, τις προετοιμασίες για τις εμφανίσεις στο Roadrunner, τις πρόβες, τα μηχανήματα, τις ενορχηστρώσεις, τον ήχο, που χρόνος για να του λείψει η Νατάσα.

Τέσσερα χρόνια χαθήκανε μέσα σε δευτερόλεπτα. Αγκαλιές, φιλιά, ευτυχία, το μοναδικό αυτό αίσθημα πως μπορούσε να πετάξει αρκεί να το ήθελε, τα νεύρα, οι γκρίνιες, οι αναμονές τα ραντεβού τα βράδια στο παγκάκι πίσω από την αγορά, ψηλά στα στενά στο κάστρο ή στα δασάκια της παλιάς πόλης, τα πάρτι οι

εκδρομές, όλα, όλα σβήστηκαν και τη θέση τους πήρε ένα κενό. Τώρα που την είχε δίπλα του και την ίδια στιγμή τόσο μακριά του, τι θα μπορούσε να πει. Τι είχε δικαίωμα να πει. Δεν είχε πια δίπλα του τη Νατάσα "του". Είχε, για πρώτη φορά, απλά, τη Νατάσα, την όμορφη συμμαθήτριά του, την καλή μαθήτριά που σκεφτόταν το μέλλον της μέσα στα πλαίσια του πλάνου που η οικογένειά της είχε στρώσει. Καλές σπουδές, Ιατρική κατά προτίμηση, καλό γάμο, με συνάδελφο, συντοπίτη κατά προτίμηση και πίσω στο ιατρείο της οικογένειας. Μπαμπάς γιατρός, μαμά μικροβιολόγος, έτοιμο ιατρείο. Έτοιμη πελατεία. Άδικο να πάνε χαμένα. Τέσσερα χρόνια τώρα δεν ήθελε να το δει και το πάλευε. Τέσσερα χρόνια την άκουγε να μιλάει και έκρυβε τα δικά του όνειρα και σχέδια. Προφασιζόταν πως και αυτός σκόπευε να σπουδάσει, γιατί όχι μηχανολογία ή ηλεκτρολογία; Ο Νίκος έλεγε πώς θα γίνει ηχολήπτης. Το ίδιο θα μπορούσε να κάνει και αυτός. Βέβαια ο Νίκος, από τις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου, όλο με ηλεκτρονικά, ενισχυτές και ηχεία καταπιανόταν, ήταν και ο υπεύθυνος του "ήχου" του συγκροτήματος ενώ αυτός ούτε που σκάμπαζε από τα ηλεκτρονικά και τα μηχανήματα. Είχε μάθει ότι χρειαζόταν για να βγάλει καλό ήχο η Silvertone του και αυτό του έφτανε. Βλακείες ήταν αυτά που σκεφτότανε και το ήξερε πια. Ειδικά όταν μετά το τέλος της χρονιάς αποφάσισε να μην ανέβει στην Αθήνα για φροντιστήρια, άρχισε να καταλαβαίνει και ο ίδιος πως ο δρόμος που έδειχνε να χαράζεται μόνος του μπροστά του, δεν πέραγε μέσα από εισαγωγικές εξετάσεις Πολυτεχνεία και πτυχία, διορισμούς και οργανικές θέσεις στο δημόσιο. Και η Νατάσα τώρα, προφανώς, είχε βαρεθεί να περιμένει. Αν δεν κόλλαγε αυτός στα όνειρά της, θα βρισκόταν κάποιος άλλος.

Εκείνο το ήσυχο βράδυ του Αυγούστου καθόταν με τη Νατάσα δίπλα-δίπλα στο παγκάκι, αλλά τους χώριζαν έτη φωτός.

"Μεγάλε ήρθαν τα δύσκολα!" μονολόγησε από μέσα του. Ξαφνικά, όλα είχαν πάρει άλλη μορφή. Σκέψεις ανακατευόταν και ανασυντάσσονταν σαν τραπουλόχαρτα. Το μέλλον ξανασχεδιαζόταν. Οι ισορροπίες στο μυαλό και την καρδιά του ανατρέπονταν. Σεισμός. Μεγάλα χάσματα άνοιγαν και μέσα τους χανόταν η εικόνα που είχε φτιάξει για το μέλλον του. Το μέλλον "τους", όπως νόμιζε. Θολή η εικόνα, συνειδητοποίησε, μια και μέχρι τη στιγμή εκείνη προσπαθούσε να συμβιβάσει πολλά ασυμβίβαστα. Όπως σε όλους τους σεισμούς, εκτός από τα χάσματα, από τα καταχθόνια πετάχτηκαν και πανύψηλα βουνά.

Κρυστάλλινα. Μαζί τους ανέδειξαν ένα άλλο μέλλον που πια φάνταζε ολοκάθαρο. Ένα μέλλον που από καιρό τον καλούσε και αυτός το απέφευγε. Γλυκό και συνάμα μοναχικό. Χρειάστηκε μόνο μια στιγμή για να καταλάβει πως δεν είχε άλλο δρόμο μπροστά του από αυτόν.

“Ήθελα και εγώ να σου μιλήσω αλλά με πρόλαβες”, της είπε κοφτά. “Δεν ξέρω τι λέει ο Σταύρος αλλά εγώ με εξετάσεις δε μπλέκω. Το Σεπτέμβρη θα φύγω για το Λονδίνο. Θα ασχοληθώ επαγγελματικά με τη μουσική. Όλο το καλοκαίρι έχω κάνει φοβερή δουλειά, πιστεύω πως μπορώ να φτουρήσω. Είναι και μια Εγγλέζα που γνώρισα και θα με βοηθήσει να μπω στο κύκλωμα”.

Η Νατάσα ξαφνιάστηκε. Τίναξε το κεφάλι της μπροστά και μισάνοιξε το στόμα της σε μία κίνηση απροσδόκητης, ανεγξέλεκτης έκπληξης. Ανακάθισε στο παγκάκι, τον κοίταξε, κοίταξε τη θάλασσα μπροστά της, ξαναγύρισε σ’ αυτόν στυλώνοντας τα μάτια της πάνω του, είχε το στόμα της πάντα ανοιχτό.

“Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά τώρα, με έφτυσες κανονικά”, είπε τέλος ξεψυχισμένα. Η Νατάσα δεν περίμενε τέτοια εξέλιξη. Κάποια αντίδραση, ναι, αναμενόμενη θα ήτανε, κάποια δυσφορία, μουρμούρα, εντάξει, θα την περίμενε, ήταν προετοιμασμένη. Όμως ο τύπος δεν παιζότανε. Στον κόσμο του εντελώς. Τα ‘χει χαμένα μιλάμε, δεν επικοινωνεί καθόλου. Στην Αγγλία; Πως του κατέβηκε πάλι αυτή η ιδέα; Και αυτή η Εγγλέζα από πού ξεφύτρωσε, πού κολλάει;

Ο Πέτρος σηκώθηκε και πήρε αποφασιστικά τη θήκη στο χέρι του, σφίγγοντας γερά τη λαβή. Ένωσε τα δάχτυλά του να πονάνε καθώς οι ραβδώσεις στο πλαστικό χερούλι πίεσαν τα κόκαλα του.

“Λέω να πηγαίνω”, της είπε, “Αντε γεια”.

Γύρισε και άρχισε να περπατά κατά μήκος της παραλίας, προς τη μεριά που ήταν το σπίτι του. Δεν μπορούσε ούτε ο ίδιος να πιστέψει όσα είχε πει πριν λίγο. Όλα τα είχε βγάλει από το μυαλό του, στη στιγμή, αυθόρμητη αντίδραση σε όσα είχε ακούσει. Η Νατάσα δεν είχε κουνήσει από τη θέση της, δεν είχε πει λέξη. Μετά από μερικά βήματα την άκουσε πίσω του να λέει, “τι μαλάκας που είσαι τελικά” και μετά να κλαίει από τα νεύρα της. Σκέφτηκε να γυρίσει, να την αγκαλιάσει, να τη σφίξει πάνω του και να νοιώσει πάλι το γνωστό της άρωμα, αυτό που της έφερνε ο ξάδερφος της ο Νιώτης από την Αμερική και να της πει πως όλα είναι OK, παπαριές ήταν όσα της είχε πει μόλις πριν λίγο για

Αγγλίες και μουσικές και πως ο Σταύρος έχει δικιο, δεν τρέχει και τίποτα, εντάξει, περίοδος αδυναμίας ήταν και πέρασε, τώρα ήταν πάλι μαζί και όλα θα πήγαιναν καλά. Ένοιωσε να πνίγεται. Μήπως αν έκανε κάμποσα εντατικά φροντιστήρια να κατάφερνε να περάσει και αυτός στο Πολυτεχνείο; Αφού ήταν γαμάτος μαθητής, όλοι το έλεγαν. Με λίγη προσπάθεια θα τα κατάφερνε, καιρός υπήρχε μέχρι τις εξετάσεις. Και ο παπάρας ο Λαδόπουλος που πέρασε πέρσι στην Ιατρική χωρίς να κάνει καθόλου φροντιστήρια, καλύτερος ήτανε; Αν τα κατάφερνε με τις εξετάσεις θα ήταν μαζί και όλα θα ήταν OK.

Για μια στιγμή, σταμάτησε το βήμα του. Τότε ένοιωσε το βάρος της Silvertone στο χέρι του να τον τραβά μέχρι τον ώμο. Ξαφνικά του φάνηκε πολύ βαριά. Έσφιξε την παλάμη του γύρω από τη λαβή και κράτησε την κιθάρα ακόμα πιο αποφασιστικά, λες και φοβήθηκε πως θα γλίστραγε από το χέρι του και θα έπεφτε στο τσιμέντο. Όχι, δε γινότανε. Οι προηγούμενες εικόνες και σκέψεις σβηστήκανε από το μυαλό του σαν κάποιος να είχε χύσει απάνω τους ένα κουβά με νερό και τις ξέπλυνε. Το κεφάλι του γέμισε με ήχους, φώτα και απίθανες μελωδικές γραμμές φαζαρισμένης κιθάρας με καταϊγιστικές νότες να σκίζουν τον ουρανό. Εκρήξεις από ντράμς τεραστίων διαστάσεων έσκασαν μέσα στο κεφάλι του και οι πιο απίθανοι μπασίστες περπάτησαν σε δρόμους του Νότου και έστησαν ρυθμούς πρωτόγνωρους. Synthesizers γέμισαν όλο τον ακουστικό ορίζοντα τρέχοντας γύρω του σαν σύννεφα στο Αυγουσιτιάτικο μελτέμι και πνίξανε το μακρινό πια ήχο από το κλάμα της Νατάσας. Όχι, δεν ήτανε αυτός για το Πολυτεχνείο. Οι ώμοι του πέσανε από ένα ξαφνικό ασήκωτο βάρος. Δεν ήτανε. Δεν ήτανε.

ΔΕΝ ΗΤΑΝΕ.

Δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω.

“Ότι έγινε, έγινε” είπε στον εαυτό του. “Γάμησέ τα”. Συνέχισε να περπατά προς το σπίτι του.

Από τα αριστερά του είδε πεταχτά το Γιάννη να κατεβαίνει βιαστικά από το στενό και να φτάνει στην παραλία, κρατώντας κι αυτός τη θήκη με την κιθάρα του. Τον είδε να σταματά, να κοιτά απορημένος μια αυτόν και μια τη Νατάσα, και μετά, συνειδητοποιώντας πως η Νατάσα έκλαιγε, να πηγαίνει με γρήγορο βήμα προς το μέρος της.

Συνέχισε να περπατά.

Σκέφτηκε το ψέμα που είχε πει για την Εγγλέζα με τις δόθεν διασυνδέσεις και στο μυαλό του έφερε τη Loreen και το αποψινό της πρόγραμμα διασκέδασης. Τουλάχιστον να μην πηδιότανε απόψε με τον μουστάκια.

Ένα ξαφνικό αεράκι έφερε στα ρουθούνια του τη μυρωδιά του φυκιού και της αλμύρας. Της θάλασσας. Τη μυρωδιά που του ήταν τόσο γνωστή από μωρό.

ΈΞΙ

***Παρασκευή, 19 Σεπτεμβρίου 1975, έξι και
εικοσιπέντε, "Ten Bells" Pub, London City, UK.***

Το παρκάρισμα κοντά στην Commercial Street που βρισκόταν το Ten Bells δεν ήταν εύκολο μετά τις έξι το απόγευμα και χρειάστηκε να περπατήσουν κάμποσο στο ψιλόβροχο μέχρι το Pub. Το Λονδίνο από το πρωί ήταν στις κακές του. Σκοτεινή μέρα, τσουχτερό κρύο και μια μόνιμη βροχή, ψιλή και εκνευριστική. Είχε συναντήσει την Loreen από τη Fleet Street και χρειάστηκε λιγότερο από ένα τέταρτο για να φτάσουν με το αυτοκίνητό της στην Commercial. Άλλο τόσο της πήρε για να παρκάρει. Ήταν που ήταν δύσκολο το παρκάρισμα, δεν της άρεσαν και οι θέσεις που έβρισκε. Η μια ήταν μικρή, η άλλη ήταν κοντά στη γωνία, φοβόταν και το καινούριο αυτοκίνητο, έτσι το φάγανε το τέταρτο. Το Ten Bells δεν είχε κάτι το διαφορετικό από τα υπόλοιπα Pubs του Λονδίνου που είχε δει μέχρι τώρα, εκτός από την ασυνήθιστη φήμη που το συνόδευε. Κοντά του, λέγανε, είχε βρεθεί το πτώμα ενός από τα θύματα του Τζακ του αντεροβγάλτη, επομένως μπορεί και ο ίδιος να έβρεχε το λαρύγγι του στο Ten Bells. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί αυτό το γεγονός έκανε το Pub σημαντικό αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο που δεν καταλάβαινε με τους Εγγλέζους.

Δεν ήταν και εύκολο να τους καταλάβει στον ένα και κάτι μήνα που είχε περάσει από την ημέρα που είχε φτάσει στο Λονδίνο, αφήνοντας πίσω τους δυο γονείς του, αμήχανους με την απόφασή του να τα παρατήσει όλα και να φύγει τόσο απότομα και ανήμπορους να κάνουν κάτι άλλο από το να τον παρακολουθούν να φεύγει. Το βράδυ στην παραλία της Ιξιάς, ήταν η τελευταία φορά που είχε δει την Νατάσα. Από τη στιγμή που είχε δει το Γιάννη να πηγαίνει προς το μέρος της, δεν ξαναγύρισε πίσω το κεφάλι του, δεν ξανακοίταξε προς το παγκάκι. Περπάτησε μέχρι το σπίτι του σαν μηχανή, ανέβηκε τη σκάλα, ακούμπησε την κιθάρα κάτω και κάθισε σε μια από τις πλαστικές πολυθρόνες στη βεράντα. Κοίταξε τη θάλασσα μπροστά από το σπίτι και άρχισε να βάζει σε τάξη τις σκέψεις του. Πέρασε την υπόλοιπη νύχτα στη βεράντα χαζεύοντας τη θάλασσα. Ξημερώματα πια μπήκε στο σπίτι και έριξε μια-δυο ώρες ύπνο. Μέχρι τότε πάντως η Loreen και οι κολλητές της δεν είχαν επιστρέψει ακόμα.

Το πρωί είχε συρθεί στην κουζίνα και ανακοίνωσε στη μάνα του πως είχε αποφασίσει να πάει στην Αγγλία. Η μάνα του είχε μείνει κάγκελο. “Δεν είναι τώρα ώρα για αυτά, πιες το γάλα σου και θα τα πούμε με τον πατέρα σου το μεσημέρι”, είχε πει και έκοψε κάθε άλλη συζήτηση. Ήταν πάντα το παιδί που πρώτα-πρώτα έπρεπε να πιει το γάλα του για να μεγαλώσει και να δυναμώσει. Τα υπόλοιπα έπονταν. Έτσι πίστευε η μάνα του. Φρόντισε όμως με κάποιο τρόπο να ειδοποιήσει τον πατέρα του και να τον ενημερώσει γιατί εκείνος, μπήκε στο σπίτι το μεσημέρι ανταριασμένος και πριν καλά-καλά βγάλει το σακάκι του, τον είχε φωνάξει και τον ρώτησε τι είναι αυτά που του είχε πει η μάνα του. Δεν περίμενε την απάντηση. Μπήκε στο μπάνιο, πλύθηκε, έβρεξε και χτένισε τα μαλλιά του, ανασήκωσε τα μανίκια του πουκαμίσου του και κάθισε στο τραπέζι που ήταν ήδη στρωμένο. Η μάνα του έφερε στο τραπέζι μια πιατέλα με σουτζουκάκια σε ευωδιαστή κόκκινη σάλτσα και του είπε να φέρει την άλλη πιατέλα με τις τηγανιτές πατάτες. Έφερε και ένα βαθύ πιάτο με βραστά χόρτα και τα περιέλουσε με λάδι και λεμόνι. Ο πατέρας του έβαλε μισό ποτήρι από το θολό κρασί που του έφερνε το Σάββας ο φίλος του από τη Σαντορίνη και του άρεσε τόσο πολύ και ήπие μια πρώτη, μικρή δοκιμαστική γουλιά. Περίμενε να καθίσουν όλοι στο τραπέζι για να αρχίσει το φαγητό. Ποτέ δεν έβαζε μπουκιά στο στόμα του αν δεν είχαν καθίσει όλοι πρώτα. Η μάνα του ήρθε και κάθισε. Έκαναν το σταυρό τους και άρχισαν. Μερικές μπουκιές μετά, ο πατέρας του σήκωσε το ποτήρι του, είπε “εις υγείαν” και ήπие μια γουλιά κρασί. Ακούμπησε το ποτήρι κάτω, γύρισε το κεφάλι του και τον κοίταξε. Τότε μόνο είχε έρθει η στιγμή για να αρχίσει η απολογία του.

Προσπάθησε να βρει πειστικό τρόπο για να τους πει πως και έτσι ξαφνικά, μέσα σε ένα βράδυ, αποφάσισε όχι μόνο πως δεν ήθελε να σπουδάσει αλλά επιπλέον, πως έπρεπε να φύγει από την Ελλάδα και να πάει στην Αγγλία χωρίς κάτι προγραμματισμένο να τον περιμένει. Και η Μαρία είχε φύγει στη Γαλλία αλλά αυτή ετοιμαζότανε ένα χρόνο, έκανε εντατικά Γαλλικά, είχε βρει Πανεπιστήμιο, μέρος να μείνει, μια άλλη κοπέλα για συγκάτοικο από την Εύβοια, είχε ολόκληρη αλληλογραφία, δεν είχε φύγει εντελώς ξεκρέμαστη. Έμεινε για κάμποσο σιωπηλός, μη μπορώντας να αποφασίσει πως να τα πει. Ο πατέρας του συνέχισε να τρώει αργά και ήρεμα και να περιμένει. Η μάνα του δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρύψει τα νεύρα της. Σιγόβραζε. Περίμενε να

αρχίσει ο Πέτρος για να τον περιλάβει όπως του ταίριαζε. Την είχε μυριστεί τη δουλειά από τη μέρα που είδε το γιόκα της να τσιλημπουρδίζει με την ξένη στη βεράντα. Αυτός άβγαλτος και η ξένη μεγάλη και σίγουρα καπάτσα. Τον τύλιξε το βλάκα. Αυτή τον έπεισε σίγουρα να την ακολουθήσει. Ποιος ξέρει τι κόλπα του έκανε η πρόστυχη. Την έτρωγε και η περιέργεια να δει με τι δικαιολογία θα τους τα παρουσίαζε ο μικρός.

Με ένα τρόπο που δεν τους είχε μιλήσει ποτέ, άρχισε να τους μιλάει για τη μουσική. Τους είπε όλα αυτά που δεν ήξεραν, δε φανταζόταν. Τους είπε για τις νύχτες που όταν αυτοί κοιμόταν αυτός τις πέρναγε παίζοντας κρυφά την Silvertone μέχρι να καταφέρει να βγάλει κάποιο δύσκολο πέρασμα, τις ατέλειωτες ώρες εξάσκησης, τις αναζητήσεις του, τις ώρες που περνούσε με το Σαμιώπουλο, τους δίσκους που είχε ακούσει τόσες φορές που ήξερε πια απ' έξω κάθε νότα, τους μουσικούς, τα ρεύματα. Τους μίλησε για πράγματα που δεν καταλάβαιναν σε μια γλώσσα δική του. Τα κομμάτια που έγραφε, το συγκρότημα, τις δυσκολίες του να μάθει στους υπόλοιπους να παίζουν πιο δύσκολα πράγματα. Δεν έκανε κανένα διάλειμμα, δεν τους έδωσε ευκαιρία να διακόψουν, να ρωτήσουν, να διαφωνήσουν, να αντιδράσουν. Τους παρουσίασε μια ζωή που ήταν γεμάτη κιθάρα και μουσική. Ένα παράλληλο σχολείο κρυφό και άυλο, που μαζί με το Λύκειο είχε και αυτό τελειώσει και τώρα ζητούσε συνέχεια. Μια συνέχεια που δεν βρισκόταν στην Αθήνα, τα Ωδεία του κώλου και τα σκυλάδικα αλλά "έξω", μακριά, εκεί που γεννιότανε όλα τα συγκροτήματα που θαύμαζε εκεί που οι μουσικοί ήταν ζωντανοί, μπροστά σου και όχι σε αφίσες. Εκεί έπρεπε να πάει και να σπουδάσει. Τον περίμεναν και αυτόν εξετάσεις αλλά αλλιώςτικες. Κάτι μέσα του, του έλεγε πως οι δικές του εξετάσεις δεν θα γραφότανε σε λευκές κόλες αναφοράς, σε σωπηλές αίθουσες.

Στην πραγματικότητα τον περίμεναν σκοτεινά και υπόγεια στέκια, με ατμόσφαιρα πυκνή από καπνούς και αναθυμιάσεις μπίρας και αλκοόλ και κριτές που πιο σκληροί δε γινότανε. Από τις σκιές θα ξεπεταγότανε μαφιόζοι και προστάτες, βαποράκια, πρεζόνια, μπράβοι και πουτάνες. Όμως όλα αυτά δεν μπορούσε να τα γνωρίζει. Έτσι στους γονείς του παρουσίασε ένα απλοϊκό και αθώο πλάνο, γεμάτο από κενά που δεν τα φανταζόταν καν, βασισμένο πάνω στη βασική γραμμή: "πηγαίνω Αγγλία, βρίσκω δουλειά, γίνομαι γνωστός, μπαίνω σε συγκρότημα, πετυχαίνω". Για κανένα από τα ρήματα του σχεδίου δεν θα μπορούσε να δώσει

περισσότερες λεπτομέρειες, να εξηγήσει τι σήμαιναν. Από το "πηγαίνω Αγγλία", μέχρι το "πετυχαίνω", ιδέα δεν είχε ούτε ο ίδιος για την ουσία τους. Ένα πράγμα όμως ήξερε, πως αν δεν πήγαινε στο πραγματικό κέντρο, εκεί που όλα συνέβαιναν, δεν θα μάθαινε ποτέ αν είχε τη δύναμη και το ταλέντο να τα καταφέρει, ότι και αν σήμαινε αυτό. Και θα ήταν για πάντα ένας κακομοίρης. Κάπου εκεί ένοιωσε να ξεμένει από λόγια. Τέλειωσε απότομα λέγοντας ψυχρά πως είχε διακόψει τη σχέση του με τη Νατάσα οπότε δεν θα άφηνε δεσμούς και υποχρεώσεις πίσω του.

Ο πατέρας του τον κοίταξε για λίγο συνοφρυωμένος. Η μάνα του μετακινήθηκε στην θέση της άβολα, έκανε να πει κάτι αλλά μετάνιωσε. Δεν είχαν έρθει τα πράγματα όπως τα περίμενε. Άλλα περίμενε να τους ξεφουρνίσει ο μικρός και άλλα τους έβγαλε στη φόρα. Είχε μπερδευτεί το μυαλό της με όλα όσα άκουσε, περίεργα και παράξενα της φανήκανε. Δεν είχε φανταστεί πως ο γιος της έκρυβε τέτοια πράγματα μέσα του. Της ήρθε ξαφνικά στο μυαλό ο Κοκκινίδης ο τρελό-δάσκαλος κιθάρας που με κάθε ευκαιρία της έλεγε πως πρέπει να τον προσέξουν, δεν είναι συνηθισμένος μαθητής, αλλά αυτή δεν τα 'χε πάρει ποτέ στα σοβαρά τα λόγια του. Για το Πολυτεχνείο τον προόριζε τον γιο της και δεν έβλεπε παραπέρα.

Στο τέλος ο πατέρας του ξερόβηξε και αποφάσισε να μιλήσει. "Εγώ παιδί μου από όλα αυτά δεν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα. Ένας ράφτης είμαι και ξέρω να ράβω κοστούμια και πουκάμισα." Σταμάτησε. Έβγαλε τα γυαλιά του και σκούπισε τα μάτια του. "Με τη δουλειά μου και τη δουλειά της μάνας σου κοιτάξαμε να μη σας λείπει τίποτε εσένα και της αδερφής σου. Αυτό που θέλουμε είναι να πάτε μπροστά στη ζωή σας και να προκόψετε. Η Μαρία είπε να πάει στη Γαλλία να γίνει βιολόγος. Τη βολέψαμε. Όπου να 'ναι θα τελειώσει. Εσύ μας έμπλεξες. Δεν αποφάσισες τι θα κάνεις μέχρι να τελειώσεις το Λύκειο και τώρα μας τα λες κάπως απότομα". Έπαιξε με τα χέρια του. "Δεν είμαι σίγουρος πως καταλαβαίνω τι ακριβώς θα πάς να κάνεις στην Αγγλία. Που θα μείνεις; Με τι θα ασχοληθείς; Θα βολοδέρνεις στους δρόμους σα ζητιάνος; Θα κάτσεις σε μια γωνιά με την κιθάρα και θα ζητιανεύεις; Μα το Θεό δεν έχω καταλάβει".

Δεν είχε καμιά απάντηση σε κανένα από τα ερωτήματα του πατέρα του. Του είπε όμως πως σκεφτόταν να ζητήσει από την Εγγλέζα που είχε γνωρίσει να τον φιλοξενήσει για λίγο και να τον βοηθήσει να βρει τα κατατόπια στην πόλη. Μετά θα έβρισκε

τρόπο να χωθεί στο σινάφι των μουσικών και κάπως θα πήγαινε παρακάτω. Μετά, βλέπουμε. Ήξερε πως δεν ήταν ιδιαίτερα πειστικός αλλά δεν μπορούσε να κάνει και τίποτα καλύτερο. Ο πατέρας του συνέχισε σιωπηλός το φαγητό του. Ήταν άνθρωπος με λίγες κουβέντες. Είχε καταλάβει από τα πρώτα λόγια πως το θέμα δεν σήκωνε πολλή συζήτηση. Ο μικρός ήταν ξεροκέφαλος και ότι έβαζε στο κεφάλι του το έκανε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Είχε αποφασίσει να φύγει στην Αγγλία; Θα έφευγε! Σκέφτηκε λοιπόν πως καλύτερα θα ήταν να βοηθήσει το παιδί του παρά να συγκρουστεί μαζί του. Τελείωσε το φαγητό του, ακούμπησε τα μαχαιροπήρουνα στο τραπέζι και σκούπισε τα χείλια του με την πετσέτα.

“Τη ζωή μας Πέτρο τη φτιάχνουμε με τα χέρια, το μυαλό και την καρδιά μας. Και τα τρία πρέπει να παίζουνε το ρόλο τους διαφορετικά η ζωή μας βγαίνει σα στραβοκομμένο ύφασμα. Καμιά φορά η καρδιά μας, μας βάζει σε μπελάδες και ζόρια. Οι αποφάσεις που παίρνεις με την καρδιά σου κινδυνεύουν να σε κάνουν καρδιακό. Δεν μπορείς όμως να βγάλεις την καρδιά στην άκρη γιατί η ζωή σου θα είναι άκαρδη. Από την άλλη, άμα αφήσεις μόνο το μυαλό να κάνει κουμάντο, αυτό είναι γεμάτο νούμερα και υπολογισμούς, σ’ όλη σου τη ζωή θα παλεύεις με αριθμούς και με λεφτά. Εγώ ξέρω πως για να βγει καλό το κοστούμι πρέπει να αγαπάς το ύφασμα, να συμπαθείς και αυτόν που το παράγγειλε. Εγώ όλη μου τη ζωή αγαπούσα τα υφάσματα. Δε ζήτησα γιατρούς και δικηγόρους ούτε και μηχανικούς. Δεν την αλλάζω τη δουλειά μου, στα υφάσματα θα πεθάνω. Εσένα φαίνεται πως τα υφάσματά σου είναι διαφορετικά. Άμα τα ‘χεις αγγίξει μια φορά, άμα τα ‘χεις χαϊδέψει, τα ‘χεις μυρίσει, δεν ξεφεύγεις. Αυτό ήτανε. Να δούμε λοιπόν τι μπορούμε να κάνουμε με την πάρτη σου. Πρώτα-πρώτα, πρέπει να βγάλεις διαβατήριο. Πήγαινε αύριο στον Νικολαΐδη στο τμήμα να τονε ρωτήσεις τι χρειάζεται. Είναι φίλος και θα το προωθήσει για να βγει γρήγορα. Την άλλη βδομάδα θα έρθει και ο Χριστοφάνους στο νησί. Θα του μιλήσω για να μας πει ότι μπορεί για το Λονδίνο, να δούμε και αν μπορεί να σου βρει θέση σε κανένα τσάρτερ. Μπορεί να σου βρει και καμιά δουλειά στο γραφείο του στο Camden Town, να ‘χεις και το χαρτζιλίκι σου μέχρι να βολεuteίς όπως θέλεις”. Σηκώθηκε από το τραπέζι. “Καμιά απόφαση στη ζωή μας δεν είναι λάθος Πέτρο, αυτό να το θυμάσαι. Το τι κάνουμε μετά την απόφαση είναι όλο το ζήτημα. Τον πηλό τον κάνουμε πιάτο για να φάμε ή βόλι για να ανοίξουμε κεφάλια.

Εμείς διαλέγουμε. Τράβα το δρόμο σου και μη κοιτάξεις πίσω. Ο δικός σου δρόμος είναι και κανενός αλλουνού”. Χωρίς πολλά-πολλά, ο πατέρας του χάθηκε προς στην κρεβατοκάμαρα για τον ιερό μεσημεριανό του ύπνο. Η μάνα του δε μίλησε. Η πέτρα είχε ριφθεί. Δεν υπήρχε λόγος να το κουράσουν το θέμα. Μάζεψε το τραπέζι κουνώντας το κεφάλι της.

Μπήκε στο Pub ακολουθώντας τη Loreen και έριξε μια γρήγορη ματιά στο γεμάτο με κόσμο και φασαρία χαμηλόφωτο δωμάτιο, προσπαθώντας να εντοπίσει καμιά από τις λίγες γνωστές φάτσες, ενώ ξεκούμπωνε το μπουφάν του. Η διαφορά στη θερμοκρασία από έξω ήταν μεγάλη και ένοιωσε τα μάγουλά του να κοκκινίζουν από τη ζέστη. Βιάστηκε να βγάλει το μπουφάν του ενώ η Loreen είχε ήδη αρχίσει τις χαιρετούρες και τα πειράγματα με τους γνωστούς. Η μουσική ίσα-ίσα που ακουγότανε πάνω από τις φωνές και τα γέλια του κόσμου. David Bowie, Rebel-Rebel από το Diamond Dogs. “Τι τραγουδάρα”, σκέφτηκε. “Και τι φοβερό ρίφ”. Ο Freddy, ο μπάρμαν με το τσιγκελωτό μουστάκι τους χαιρέτησε, υψώνοντας ένα άδειο ποτήρι μπίρας που μόλις είχε πλύνει και σκούπιζε. Τη Loreen τη γνώριζε χρόνια, τον νεαρό Έλληνα είχε αρχίσει να τον συνηθίζει. Η Loreen του έστειλε ένα πεταχτό φιλί και κινήθηκε προς το τραπέζι που είχε εντοπίσει την παρέα της. Οι κινήσεις της ήταν νευρικές και το ίδιο και τα γελάκια της. Την ακολούθησε περνώντας ζουληχτά ανάμεσα στους όρθιους. Η βραδιά αναμενόταν να έχει ενδιαφέρον.

Η Loreen τον είχε προετοιμάσει από το πρωί, πριν φύγει για το γραφείο. Σήμερα, μετά τη δουλειά, μπορεί να ερχότανε στο Pub και το αφεντικό της. Η φοβερή και τρομερή Margaret Simpson. Του είχε πει πάμπολλες φορές, από την Ρόδο ακόμα, πως η Margaret ήταν Features’ Editor της Mail. Είχε πια αποδεχτεί πως αυτό θα ‘νρεπε να είναι κάτι το σημαντικό, και ας μην είχε ακόμα κατανοήσει το πόσο. Την Daily Mail την είχε ακουστά, μια από τις μεγάλες εφημερίδες της Αγγλίας ήτανε, την έβλεπε καμιά φορά να κρέμεται στα περίπτερα που έφερναν ξένο τύπο στη Ρόδο. Δεν την είχε διαβάσει ποτέ του αλλά έτσι και αλλιώς ποιος διάβαζε αγγλικές εφημερίδες στο νησί εκτός από τους διάφορους Εγγλέζους που μένανε μόνιμα εκεί και τους τουρίστες τα καλοκαίρια. Από τη μέρα που είχε έρθει στο Λονδίνο, σήμερα ήταν η πρώτη φορά που η Loreen έδειχνε τόσο ανήσυχη και αμήχανη. Ακόμα πιο αμήχανη από το απόγευμα εκείνης της Πέμπτης, τρεις βδομάδες πριν, στις

αρχές του Σεπτεμβρη, που τον περίμενε στην έξοδο από τις αφίξεις του Gatwick.

Ο Χριστοφάνους του είχε βρει εισιτήριο μουλωχτά σε μια από τις πτήσεις Charter που έφερναν τα group τουριστών του γραφείου του πίσω στην Αγγλία μετά από τις διακοπές τους στη Ρόδο. Το 727 είχε προσγειωθεί στο Gatwick χωρίς καμιά καθυστέρηση. Το πρώτο πράγμα που τον είχε χτυπήσει μόλις βγήκε από το αεροπλάνο ήταν το απίστευτο κρύο. Σεπτεμβρης με κρύο του είχε φανεί τρελό. Φορούσε μόνο ένα άσπρο πουκάμισο με το τζήν του, όπως ο Τζέιμς Ντήν στο Ανατολικά της Εδέμ. Ήταν η πρώτη φορά που ταξίδευε στο εξωτερικό. Συνολικά, μέχρι τότε δύο όλα κι' όλα αεροπορικά ταξίδια είχε κάνει στη ζωή του, και τα δύο στην Αθήνα.

Οι διάφορες διατυπώσεις του πήραν περισσότερο από ένα εικοσάλεπτο. Ο αξιωματικός στον έλεγχο των διαβατηρίων, τον ρώταγε και τον ξαναρώταγε για ποιο λόγο ερχόταν στην Αγγλία και τι ήθελε την ηλεκτρική κιθάρα που κουβαλούσε (είχε πάρει την Silvertone μαζί του μέσα στο αεροπλάνο). Τον ρώτησε κάμποσες φορές με διαφορετικό τρόπο αν ήταν επαγγελματίας μουσικός, αν σκόπευε να εργαστεί στην Αγγλία, αν ήταν παντρεμένος, αν σπούδαζε, πόσα χρήματα κρατούσε μαζί του, τον έβαλε να του δείξει και να μετρήσει μπροστά του τις 850 λίρες που κρατούσε, πόσο θα έμενε, που θα έμενε, ένα σωρό πράγματα. Ήταν ζαλισμένος, κουρασμένος και μπερδεμένος αλλά ήξερε καλά πως αν δεν έδινε τις σωστές απαντήσεις θα βρισκόταν στο επόμενο αεροπλάνο με κατεύθυνση την Ελλάδα χωρίς πολλές-πολλές διατυπώσεις. Ο Τζιμς ο "Bond", ο σερβιτόρος από το Κάστρο που όλο τους έπρηζε με ιστορίες από την εποχή που ζούσε στην Αγγλία τον είχε προετοιμάσει για όλα αυτά λίγες μέρες πριν φύγει. Τον είχε πάρει στην πλάκα τότε αλλά τελικά αποδείχθηκε σπαθί ο Τζιμς. Όπως του τα είχε πει, ακριβώς έτσι τα βρήκε. Ο Εγγλέζος κρατούσε στα χέρια του το διαβατήριο και το περιεργαζόταν. Του τόνισε και του ξανα-τόνισε πως είναι παράνομο να εργαστεί σα μουσικός στην Αγγλία χωρίς άδεια, κάτι του μουρμούρισε για συνδικάτα μουσικών που είναι πολύ δυνατά και δε χαρίζουν σε κανένα, "αυτά τα συνδικάτα θα τη φάνε την Αγγλία στο τέλος" έλεγε σα να μίλαγε στον εαυτό του. Δεν πολυκαταλάβαινε και έτσι περίμενε σιωπηλός. Στο τέλος ο Εγγλέζος του σφράγισε το διαβατήριο με τουριστική άδεια παραμονής για ένα εξάμηνο και

του το 'δωσε χωρίς καν να τον κοιτάξει, φωνάζοντας "next" προς τη σειρά που περίμενε πίσω του.

Πέρασε στην αίθουσα παραλαβής των αποσκευών, μια μεγάλη μουντή αίθουσα με πολλούς κυλιόμενους ιμάντες που έφερναν τις αποσκευές από τις διαφορετικές πτήσεις. Το αεροδρόμιο του φαινόταν τεράστιο σε σχέση με το μικρό κτίριο στη Ρόδο. Όσο περίμενε για να έρθει η μεγάλη βαλίτσα του, χαζεύοντας δεξιά-αριστερά, ένοιωθε το κρύο να τον διαπερνά σιγά-σιγά.

Μετά από λίγο, όσα είχε πει στον αξιωματικό στα διαβατήρια, τα ίδια πάνω-κάτω αναγκάστηκε να επαναλάβει και στο τελωνείο σε ένα ζευγάρι που θύμιζαν περισσότερο Γερμανούς των SS παρά Εγγλέζους. Επί πλέον αναγκάστηκε να ανοίξει και τη βαλίτσα του για να την ψάξουν. Τον ρώτησαν αν είχε μαζί του απαγορευμένες ουσίες αλλά έτσι και αλλιώς δεν ήξερε τι ακριβώς εννοούσαν και απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις με ξερά "No", ενώ αυτοί έψαχναν τη βαλίτσα. Τον ρώτησαν για ποιόν ήταν τα δώρα που κουβαλούσε σε μια πράσινη πλαστική σακούλα, μικροδωράκια αναμνηστικά που ο Σαμιώπουλος, στην τελευταία αποχαιρετιστήρια συνάντησή τους του είχε προτείνει να πάρει για τη Loreen. Αυτός ούτε που είχε σκεφτεί κάτι τέτοιο. Δεν ήταν μαθημένος και σε τέτοιες καταστάσεις, όλα απότομα γινότανε. Στο ζευγάρι των Εγγλέζων τελωνειακών, πάλι έκασε η Silvertone και τον ρώτησαν μήπως είχε σκοπό να την πουλήσει όσο βρισκόταν στην Μεγάλη Βρετανία. Άνοιξε τη θήκη και τους έδειξε το όργανο. Ο αξιωματικός δεν φάνηκε να πείθεται πως επρόκειτο για αντικείμενο άξιο λόγου, ψιθύρισε κάτι στην γυναίκα και το εμπόδιο ξεπεράστηκε. Τελικά του επέτρεψαν να εισέλθει στην περήφανη Βρετανία αφήνοντάς του μια αίσθηση πως θα είχαν το νου τους με την πάρτη του.

Μόλις βγήκε από την πόρτα των αφίξεων, αντίκρισε τη Loreen να τον περιμένει με ένα τεράστιο χαμόγελο, ένα τζην που της κόλλαγε σα γάντι και ένα φουντωτό ροζ μάλλινο πουλόβερ μέσα από ένα εντυπωσιακό κοντό γούνινο μπουφάν που ήταν πολύ νεαρός και άσχετος για να ξέρει πως ήταν ψεύτικο. Τον αγκάλιασε και του έσκασε ένα ζουμερό φιλί στα χείλια πριν ακόμα προλάβει να ακουμπήσει κάτω την κιθάρα και τη βαλίτσα που κρατούσε. Τον έσφιξε πάνω της για πολλή ώρα, κουνώντας τον δεξιά-αριστερά, τρίβοντάς του την πλάτη με τις δύο παλάμες της και κάνοντάς τον να νοιώθει αμήχανα έτσι όπως στεκόταν μέσα

στον κόσμο. Της έδωσε την πλαστική τσάντα με τα δωράκια της και εκείνη έδειξε να χαίρεται. Έκανε να πάρει από το χέρι του την θήκη της Silvertone για να τον βοηθήσει αλλά μόλις συνειδητοποίησε το βάρος της, του είπε, "You carry it love, you got the muscles, I got the looks" και κρατώντας την πλαστική τσάντα κατευθύνθηκε προς το Πάρκινγκ. Βγαίνοντας έξω από το κτίριο τα κόκαλά του πάγωσαν για τα καλά και τα ρουθούνια του γέμισαν από μια πρωτόγνωρη και σχεδόν αποπνιχτική μυρωδιά.

Η Αγγλία είχε διαφορετική μυρωδιά από τη Ρόδο. Μια βαριά, δύσκολη μυρωδιά που δεν μπορούσε να καταλάβει από που έβγαине. Ήταν η μυρωδιά των τούβλων, του ξύλου, της υγρασίας και της βιομηχανοποιημένης ζωής της μεγαλούπολης. Η μυρωδιά του παλιού, του φθαρμένου και του κουρασμένου που συνέχιζε να ζει αναλλοίωτο γιατί κανείς δε ήθελε να το αλλάξει. Η μυρωδιά αυτή χαραχτηκε στα κύτταρα της μνήμης του από τις πρώτες στιγμές που πάτησε το πόδι του στη χώρα και θα τον ακολουθούσε πάντα, όπως η μυρωδιά από τα αυγά που τηγάνιζε η γιαγιά του στο λάδι όταν ήταν μικρός και πήγαινε να τη δει στην Κοσκινού.

Φεύγοντας από το αεροδρόμιο, μόλις μπήκαν στο αυτοκίνητο της, ένα καινούριο γαλάζιο Ford Cortina, η Loreen άνοιξε τη θέρμανση και σύντομα τα πράγματα ήρθαν κάπως στη θέση τους. Το τοπίο γύρω τους δεν ήταν και πολύ εύκολο να το δει μια και είχε ομίχλη και ο ουρανός ήταν σκοτεινός. Για μια στιγμή του φάνηκε πως ήταν αργά το βράδυ, τόσο σκοτεινά ήταν. Η Loreen είχε βάλει ραδιόφωνο, ένα σταθμό που από όσο κατάλαβε λεγόταν Radio One, και το πρόγραμμα ήταν τέλειο. Είχε μείνει άφωνος με τα τραγούδια που άκουγε. Συνηθισμένος από το Ελληνικό ραδιόφωνο που αμέσως μετά τη Χούντα δεν είχε προλάβει να αλλάξει και ιδιαίτερα, δεν πίστευε τα αυτιά του. Ο Αγγλικός σταθμός ήταν απίστευτος. Ο παρουσιαστής γρήγορος και άνετος, η μουσική έτρεχε σαν ποτάμι, σε κάθε διακοπή έπαιζαν μικρά μουσικά θέματα το ένα καλύτερο από το άλλο, δεν ήξερε τι να πρωτοπροσέξει. Χάζεψε με το ραδιόφωνο. Η Loreen το πρόσεξε.

"Αυτός είναι ο Steve Potts", του είπε. "Φοβερός τύπος. Δεν είναι απίθανος; Από τους καλύτερους DJs στο ραδιόφωνο. Και αν θες να ξέρεις, για μένα, ο καλύτερος!"

Σα χαμένος, ελάχιστα καταλάβαινε από όσα έλεγε η Loreen που ενώ οδηγούσε είχε αρχίσει να φλυαρεί αδιάκοπα. Ένοιωσε πως

και αυτή ήταν αμήχανη. Δεν μπορούσε τότε με το αθώο ακόμα μυαλό του να το καταλάβει αλλά για τη Loreen ήταν απίστευτα μεγάλη απόφαση να τον φιλοξενήσει. Οι φίλες της θα έπρεπε να είχαν φρικόρει όταν τους το είπε. Ήταν τρελό και απότομο.

Μετά την επιστροφή της από το Greek Island, είχε ανταλλάξει κάμποσα γράμματα με τον τυπάκο που είχε γνωρίζει και μετά ξαφνικά μια μέρα, out of the blue, ήρθε ένα τηλεφώνημά του, "You know, I will come to London next week. I will live there. I want to be a musician. I can stay in your house for a while? After, you help me find place to stay?" Την επομένη το είπε στις φίλες της. "Και θα μείνει μαζί μου" τους δήλωσε. Προσπάθησαν να την φέρουν στα λογικά της αν και κατά βάθος όλες τη ζήλευαν. Τριαντάρες ήταν όλες τους, οι περισσότερες μόνες με περιστασιακά φλερτ με ξενέρωτους τύπους και ένας μεσογειακός τυπάκος κάτω των είκοσι στα μάτια τους έμοιαζε με απίστευτο ξερολούκουμο. Και θα τον είχε στο σπίτι της διαθέσιμο any time! Greek Lover on tap! Αδιανόητο της φαινότανε. Σα λαχείο. Φυσικά και τη ζήλευαν. Όλες θα ήθελαν να τον έχουν αυτές. Γι αυτό και τη φάγανε να μην τον πάρει. Όχι ότι τις άκουγε και καθόλου. Τους το είχε ανακοινώσει περισσότερο για επίδειξη, για να τις κάνει να σκάσουνε από τη ζήλια τους, παρά για να ακούσει τη γνώμη τους. Σιγά τώρα μην περίμενε την Mary, την Tracy, τη Fiona και τις υπόλοιπες να της πουν τι θα κάνει. Τώρα όμως που ο τυπάκος ήταν πλάι της, σάρκα και οστά, ίδιος όπως τον θυμόταν, μαυρισμένος από τον ήλιο, με τα μαλλιά του κάπως πιο μακριά, ένοιωθε αμηχανία. Μήπως πραγματικά το παρατραβούσε; Δεν τον ήξερε σχεδόν καθόλου. Η οικογένειά του έδειχνε καλή και απλή. Καλοί άνθρωποι και μαζεμένοι φαινόταν όταν τούς είχε δει στο νησί και ας μην της είχαν μιλήσει και πολύ. Πώς θα τα πήγαινε όμως μαζί του, στο σπίτι της, day in – day out;

Αφού οδήγησε καμιά ώρα, η Loreen του ανακοίνωσε ξαφνικά πως είχαν φτάσει στη γειτονιά της, το Lewisham, που όπως είπε ήταν "κάτω από το ποτάμι". Όλα αυτά δεν του έλεγαν και πολλά τότε αλλά σιγά-σιγά, μέσα στον χρόνο που ακολούθησε, είχαν πάρει το νόημά τους. Αν και είχε πια σκοτεινιάσει αρκετά, κατάφερε να παρατηρήσει τις σειρές με τα πανομοιότυπα σπίτια στο δρόμο που σταμάτησε η Loreen. Με περηφάνια του έδειξε μια από τις πανομοιότυπες πόρτες και του ανακοίνωσε πως είχαν φτάσει στο κάστρο της. Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν ακόμα

ένας νέος άγνωστος κόσμος. Εντελώς διαφορετικό από ότi ήξερε ή είχε δει μέχρι τότε. Πίσω από την πόρτα υπήρχε ένας μικρός στενός διάδρομος που στο τέλος του οδηγούσε σε ένα δωμάτιο με τζαμαρία. Δεξιά στο διάδρομο, υπήρχε μια στενή και απότομη σκάλα που οδηγούσε στο πάνω πάτωμα. Αριστερά, μια πόρτα οδηγούσε στην κουζίνα. Σε κάθε βήμα του το πάτωμα κουινιότανε και έτριζε. Όλο το σπίτι έμοιαζε να κουινιέται. Ακούμπησαν τη θήκη με την Silvertone στον τοίχο και η Loreen τον οδήγησε στον πάνω όροφο για να αφήσει τη βαλίτσα του. Υπήρχαν δύο δωμάτια και το μπάνιο. Το πρώτο δωμάτιο ήταν μια κρεβατοκάμαρα και το δεύτερο είχε ένα παλιό καναπέ και ένα μικρό γραφείο γεμάτο με περιοδικά μόδας, εφημερίδες και άλλα διάφορα αντικείμενα. Σε αυτό το δωμάτιο άφησε τη βαλίτσα του.

“Την κιθάρα μπορείς να την αφήσεις κάτω, για να παίζεις και πιο εύκολα”, του είπε η Loreen. Του έδειξε το μπάνιο. Είχε ένα μικρό νιπτήρα με χωριστές βρύσες για το ζεστό και το κρύο νερό, κάτι που έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή του, μια μικρή μπανιέρα αλλά δεν είχε ντουζιέρα.

“Έλα να σου δείξω που θα βάλεις τα ρούχα σου”. Τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στην κρεβατοκάμαρα. Το κρεβάτι ήταν ψηλό, πολύ ψηλότερο από τα κρεβάτια στην Ελλάδα και καλυμμένο με ένα φουσκωτό πάπλωμα που παρόμοιο δεν είχε ξαναδει. Του έδειξε μια σειρά από ράφια στην ντουλάπα, αρκετό χώρο για να βολέψει τα περιεχόμενα από τη βαλίτσα του.

“Καλύτερα να πάμε πρώτα κάτω για ένα ζεστό καφέ, να χαλαρώσεις από την πτήση και φτιάχνουμε τα πράγματα αργότερα” είπε η Loreen. Αντί όμως να ξεκινήσει για κάτω, τον πλησίασε και τον έσφιξε πάνω της.

“Gosh! περάσανε δυο μήνες” ψιθύρισε με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του. “Δυο μήνες without you. Κάτι πρέπει να κάνουμε γι αυτό pronto”. Σαν αστραπή έπιασε το κεφάλι του στις παλάμες της και τον φίλησε στο στόμα. Ήταν ακόμα αμήχανος αλλά όχι και βλάκας. Ένοιωσε το γνωστό σχήμα από το απίστευτο κορμί της πάλι να τον τυλίγει. Τώρα όμως ήταν καλυμμένη με χοντρό τζήν και μάλλινο πουλόβερ, όχι με τα ανάλαφρα T-Shirt της Ρόδου. Δεν τον πείραξε.

“Ο καφές μπορεί να περιμένει” την άκουσε να λέει μέσα από τα δόντια της. Δεν διαφώνησε. Το κρεβάτι ήταν όσο μαλακό έδειχνε. Τα σεντόνια ήταν παγωμένα και κουκουλώθηκαν με το

παχύ αλλά πανάλαφρο πάπλωμα. Δεν πήρε πολύ ώρα μέχρι να ζεσταθούν και να το πετάξουν στην άκρη.

Το επόμενο πρωί ο καιρός είχε φτιάξει αναπάντεχα. Μια λαμπερή λιακάδα φώτιζε το Λονδίνο. Έμεινε έκπληκτος από το βαθύ χρώμα του ουρανού. Η Loreen είχε πάρει τηλέφωνο στο γραφείο και είπε πως ήταν αδιάθετη και δεν μπορούσε να πάει. Όλοι βέβαια, ακόμα και το άμεσο αφεντικό της, είχαν μαντέψει εύκολα το είδος της “αδιαθεσίας” της. Έτσι έμεινε μαζί του όλο το πρωί και τον έβγαλε για ψώνια στην αγορά στη Lewisham High Street. Ο ήλιος έκαιγε περίεργα αλλά ο καιρός παρέμενε κρύος. Ήταν Παρασκευή και πολύς κόσμος είχε βγει στους δρόμους και στην υπαίθρια αγορά. Κρατώντας τον σφικτά αγκαζέ, η Loreen τον γύρναγε για πολλή ώρα στο κέντρο του προαστίου, χωρίς να μπορεί να κρύψει τον ενθουσιασμό της, τη χαρά της αλλά και μια περηφάνια που είχε μαζί της τον νεαρό. Για αυτόν, όλα ήταν ξένα. Πάλευε να καταλάβει και τη γλώσσα, εντελώς διαφορετική ακουγόταν από τα Αγγλικά που μάθαινε τόσα χρόνια στο σχολείο. Το μεσημέρι η Loreen τον πήγε στον Τάμεση, πήραν ένα караβάκι και πέρασαν το απόγευμα στο Greenwich. Είχε χαζέψει από τον καταιγισμό νέων εικόνων και νέων ήχων. Στην ανηφόρα προς το φημισμένο αστεροσκοπείο, τρεις νεαροί καθισμένοι στο χορτάρι με τρεις κιθάρες, έπαιζαν τραγούδια των Beatles. Ένοιωσε ξαφνικά πως μπορούσε να πιαστεί από κάτι γνώριμο, σταμάτησε και τους χάζεψε για ώρα. Όση ώρα τους παρακολουθούσε, τα δάχτυλά του τον “έτρωγαν” λες και έπαιζαν μαζί τους, προσθέτοντας μια μελωδική γραμμή εδώ, ένα fill εκεί, ένα-δυο κόντρα ακόρντα παρακάτω. Στο τέλος η Loreen βαρέθηκε να στέκεται και να χαζεύει και τον τράβηξε στην ανηφόρα.

Το ίδιο κιόλας βράδυ τον πήρε στο “Local” της. Έτσι έμαθε πως αποκαλούν οι Άγγλοι τα αγαπημένα τους pubs, εκεί που συχνάζουν περισσότερο και που τα θεωρούν κάτι σα δεύτερο σπίτι τους. Έμαθε πως εκεί συναντούν τους φίλους ακόμα και τους συγγενείς τους και όχι στα σπίτια τους όπως είχε συνηθίσει στην Ελλάδα. Έμαθε επίσης πως οι άντρες δεν πολύ-ασχολούνται με τις γυναίκες που συνοδεύουν. Εντυπωσιάστηκε από τις γυναίκες που όλες έντονα ντυμένες, βαμμένες και χτενισμένες, έδειχναν να έρχονται από άλλο κόσμο. Οι άντρες αντίθετα έδειχναν εντελώς χύμα, είχαν μαζευτεί όλοι μαζί σε μικρό-παρέες και πηγαδάκια, με τεράστια ποτήρια μιας σκούρας μπύρας στο χέρι, έκαναν φασαρία, φώναζαν και γελούσαν δυνατά, έπαιζαν βελάκια με θρησκευτικό

φανατισμό και αγνοούσαν την ύπαρξη των γυναικών. Αυτές πάλι στριμώχνονταν γύρω από τα μικρά τραπεζάκια της Pub, έσφιγγαν τα γόνατά τους που δεν μπορούσαν να τα καλύψουν τα μικροσκοπικά τους φορέματα, έπιναν κρασί που παράγγελναν με το ποτήρι και συζητούσαν μεταξύ τους χαμηλόφωνα. Η Loreen τον παρουσίασε λάμποντας στην παρέα της. Οι φίλες της τον έτρωγαν με τα μάτια και οι άντρες τον χαιρέτησαν μάλλον θερμά. Δεν έκαναν χειραψίες. Τον πήραν για ένα αγώνα βελάκια, darts έμαθε πως τα λένε, χωριστήκανε σε ζευγάρια για να παίξουνε συνδυασμούς αλλά αποδείχθηκε τόσο τραγικά άσχετος και καταστροφικός για το ζευγάρι του που μόλις τέλειωσε ο γύρος κανείς δεν έδειξε την απαραίτητη ευγένεια να του ζητήσει να συνεχίσει στο παιγνίδι. Αφού τους χάζεψε λίγο, αποφάσισε να καθίσει με τις γυναίκες και πέρασε το υπόλοιπο βράδυ βαρετά, πίνοντας bitter και προσπαθώντας να καταλάβει τι λέγανε η Loreen με τις φίλες της και χασκογελάγανε. Η εκπαίδευσή του στην Αγγλική κουλτούρα είχε αρχίσει.

Η αποψινή βραδιά, μα το θεό, ήλπιζε να ήταν διαφορετική. Το "Ten Bells" ήταν το "after-office" pub για την Loreen και τις φίλες της. Ήταν σχετικά κοντά στην εφημερίδα και μπορούσαν να πεταχτούν για ένα-δυο γρήγορα ποτά και για το απογευματινό κουτσομπολιό πριν σκορπίσουν στα τέσσερα σημεία της πόλης. Πλησίασαν το τραπέζι της παρέας. Η Fiona, τους καλωσόρισε φωναχτά, σηκώθηκε και φίλησε σταυρωτά την Loreen. Μετά, δήθεν χαλαρά τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο αριστερό μάγουλο. Δεν παράλειψε όμως, για ένα-δυο δευτερόλεπτα να πιέσει και να τρίψει πάνω του το απίστευτο στήθος της, που και αυτός δεν είχε παραλείψει να παρατηρήσει από την πρώτη φορά που την είχε συναντήσει. Η Fiona ήταν απίστευτη. Δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του τέτοια γυναίκα. Δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή, ήταν λεπτοκαμωμένη, με καταπληκτικό σώμα και με ένα στήθος πέρα από κάθε φαντασία, στητό και ζουμερό, ένα σκέτο όνειρο. Η Fiona ήταν ένα ακριβές αντίγραφο της κοπέλας που παρίστανε το θηλυκό άγγελο στον ανατρεπτικό πίνακα "ο Ευαγγελισμός" του Mati Klarwein. Ο πίνακας είχε γίνει παγκόσμια γνωστός όταν τον διάλεξε αναπάντεχα ο Carlos Santana για εξώφυλλο στο Abraxas. Ο νομαδικός Γερμανός καλλιτέχνης, που ζωγράφισε τον πίνακα στη Μαγιόρκα το 1962, είχε χρησιμοποιήσει για μοντέλο του αγγέλου μια ντόπια νεαρή κοπέλα με σώμα που είχε σφίξει μεταφέροντας

πάνω από το κεφάλι της τελάρα με φρούτα στην τοπική αγορά. Το Abraxas ήταν από τα αγαπημένα του LP. Το είχε ακούσει χιλιάδες φορές και είχε περάσει εκατοντάδες ώρες κοιτάζοντας το εξώφυλλο. Είχε μάθει απ' έξω κάθε λεπτομέρειά του. Και η Fiona, αν εξαιρέσει κανείς το φουντωτό μαλλί της, ήταν φτυστή ο θηλυκός Άγγελος, ειδικά όσον αφορούσε το αγγελικό της στήθος.

Της γέλασε αμήχανα και απομακρύνθηκε από τον πειρασμό πριν τα πράγματα δυσκολέψουν. Βοήθησε και το ότι ο Mark Brown, ο φίλος τους από το Crime Department της εφημερίδας, ο "Blood-Mark", όπως τον κορόιδευαν οι υπόλοιποι, λογοπαίγνιο που του εξήγησαν πως σήμαινε κάτι σαν "ο κηλίδας", είχε σηκωθεί να του σφίξει το χέρι και να τον καλωσορίσει.

"Πώς πάμε παλιόφιλε;" τον ρώτησε ο Mark "είναι το ευαγγέλιο του νέου Clapton έτοιμο να αποκαλυφθεί στους μωρούς, τους ανυποψίαστους και τους απροετοίμαστους αυτού του μάταιου μουσικού κόσμου;" Έξυπνα είχε κάνει την αναφορά του στο πασίγνωστο graffiti στους τοίχους του Λονδίνου που δεκαετίες πριν έγραφε "Clapton is God".

"ή μήπως άραγε", συνέχισε με το ίδιο ακαδημαϊκό ύφος, "ο Εκλεκτός περνάει τις μέρες του ακόμα με νηστεία στην έρημο;" Χαμήλωσε συνωμοτικά τον τόνο του, "Τουλάχιστον ελπίζω η νηστεία να μην είναι με BigMacs".

Είχε μιλήσει με την επιτηδευμένη, υψηλής κοινωνίας προφορά που εκνεύριζε τους υπόλοιπους, τονίζοντας επιλεγμένες συλλαβές και λέξεις για να δώσει έμφαση. Χαμογέλασε φιλικά στον εγγλέζο, έγνεψε με το κεφάλι του, απάντησε με το ένα χέρι στη χειραψία και με το άλλο τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και του είπε, "OK, Mark. I am OK".

Ο Mark δεν ήταν μαθημένος στη σωματική επαφή αλλά μ' αυτό το νεαρό είχε αρχίσει να το συνηθίζει. Ο μικρός κάθε φορά που τον συναντούσε, θα τον αγκάλιαζε από τους ώμους ή κάποιο τρόπο θα έβρισκε για να παραβιάσει τις ιερές εικοσιπέντε ίντσες που σε όλη τη ζωή του φρόντιζε να τον χωρίζουν από τα υπόλοιπα, συνήθως θλιβερά, όπως έλεγε δείγματα της ανθρωπίνης φυλής. Παράξενο, αλλά στην περίπτωση του μικρού Έλληνα, αυτή η παραβίαση του ζωτικού του χώρου δεν τον έκανε αντιπαθητικό.

Στον λίγο καιρό που ήταν στο Λονδίνο, ο Mark ήταν από τους λίγους ανθρώπους που αν και είχε ασυνήθιστο παρουσιαστικό, του είχε γεννήσει μια ενστικτώδη συμπάθεια. Τριαντάρης, με κοντό μαλλί, πάντα με προσεγμένο ντύσιμο και

απαραιτήτως γραβάτα, δεν έδειχνε να κολλάει στην σχετικά χαζοχαρούμενη παρέα των υπολοίπων. Είχε στητή κορμостаσιά αν και ξερακιανός και μίλαγε με αυστηρή προφορά, όπως στα δελτία ειδήσεων και τις εκπομπές του BBC2. Την πρώτη φορά που τον είχε δει, είχε νοιώσει πως είχαν ξανασυναντηθεί. Το ίδιο ακριβώς του είχε πει και ο Mark. Συμφώνησαν πάντως πως θα έπρεπε να ήταν στη φαντασία τους μια και ο Mark δεν είχε πάει ποτέ στη Ρόδο, μόνο σε μερικά άλλα Greek islands και αυτός βρισκόταν στο Λονδίνο για πρώτη φορά. "Σίγουρα σε μιά άλλη ζωή, ένα άλλο σύμπαν, άλλο χώρο και χρόνο", είχε αστειευτεί ο Mark.

Η Loreen και οι υπόλοιποι τον είχαν για περίεργο και κάπως βλαμμένο. Ήταν όμως ευγενικός, είχε πολύ υψηλού επιπέδου μόρφωση και Master στην Ευρωπαϊκή Ιστορία από το Cambridge. Ήξερε πολλά πράγματα και έκανε καλή παρέα. Μπαίνοντας στο διαμέρισμά του στο Pimlico, μόλις έστριβες δεξιά από την είσοδο, βρισκόσουν σε ένα δωμάτιο με ράφια μέχρι το ταβάνι, γεμάτα δίσκους και ταινίες μαγνητοφώνου, σε όλους τους τοίχους. Ο Mark λάτρευε την ίδια μουσική με αυτόν. Είχε μια ασύλληπτη συλλογή δίσκων και είχε τη manía να μαζεύει πλήρη δισκογραφία από κάθε καλλιτέχνη ή συγκρότημα που του άρεσε. Πρέπει να είχε πάνω από πέντε χιλιάδες δίσκους. Σε μια εσοχή της δισκοθήκης, βρισκόταν το στερεοφωνικό του: Ένα παράξενο πικάπ που δεν είχε ξαναδεί παρόμοιο, με γυάλινο πλατώ και πολλές τροχαλίες, σχοινάκια και αντίβαρα, ένας μικροσκοπικός προενισχυτής με ελάχιστα κουμπιά και δυο θηριώδεις τελικοί που έγραφαν με μεγάλα καλλιγραφικά γράμματα Mark Levinson στην πρόσοψή τους. "Συνονόματόι μου" είχε αστειευτεί ο Mark την πρώτη φορά που τον οδήγησε στο δωμάτιο. Μπροστά από το στερεοφωνικό, δεξιά και αριστερά στις γωνίες, περίπου ένα μέτρο από τον πίσω τοίχο, έστεκαν δυο τεραστίων διαστάσεων ηλεκτροστατικά ηχεία, εντελώς επίπεδα και διαφανή. Ο αρχικός εντυπωσιασμός που έφερε η εμφάνισή τους δεν συγκρινόταν με το σοκ που έπαθε όταν άκουσε τον ήχο τους. Στη μέση του δωματίου υπήρχαν δύο πολυθρόνες, ένας μικρός καναπές και δύο τραπεζάκια και αυτή ήταν όλη η επίπλωση του.

Μόνο όσοι πέρναγαν το μυστικό τεστ αποδοχής του Mark έμπαιναν στο δωμάτιο αυτό και έμεναν για να ακούσουν μουσική και να πουν το επιλεγμένο Darjeeling τσάι ή ένα από τα ασυνήθιστα σέρρυ του. Ένα τεστ με πεταχτές ερωτήσεις-παγίδες, ή προτάσεις με κενά ή κρυφές ανακρίβειες και λάθη που ο Mark

περίμενε να συμπληρώσει ή διορθώσει ο επισκέπτης. Οι υπόλοιποι, αφηνόταν για λίγο να χαζέψουν τη δισκοθήκη και με ευγενικό τρόπο οδηγούνταν στην έξοδο, προς το επόμενο δωμάτιο, το κυρίως καθιστικό. Είχε περάσει εύκολα το τεστ στην πρώτη τους συνάντηση. Οι δεκάδες ώρες στο δισκάδικο του Σαμιώπουλου είχαν το αποτέλεσμά τους. Χωρίς να το καταλάβει, συμπλήρωσε τα κενά και διόρθωσε αν και κάπως διστακτικά τις τρανταχτές ανακρίβειες που αράδιασε δήθεν αδιάφορα ο Mark. Στην αρχή δεν είχε καταλάβει το κόλπο αλλά δεν μπορούσε να μην διορθώσει πως ο Grant Green δεν είχε παίξει σαξόφωνο στις ηχογραφήσεις του Bill Evans. Ο Green ήταν από τους αγαπημένους του κιθαρίστες και όταν ο Mark, στήνοντας δεύτερη και κάπως χοντροκομμένη παγίδα, είχε σχολιάσει: "Σωστά, τί χαζό από μέρους μου, φυσικά, ήταν ο κιθαρίστας των Fleetwood Mac!" αυτός του είχε πει απλά, αν και κάπως νευρικά, "αυτός ήταν ο Peter Green, όχι ο Grant Green". Ακολούθησαν και άλλες παγίδες, όσο πέρναγε η ώρα όλο και πιο δύσκολες. Ο Πέτρος δε μάσησε. Με το τεστ πίσω του, μπόρεσε πια να απολαύσει τον πλούτο γνώσεων και δίσκων του Mark.

Εκτός από δίσκους, ο Mark είχε και εκατοντάδες βιβλία. Αυτά, σε αντίθεση με τους τέλεια οργανωμένους δίσκους του, απλωνόταν σε όλο το διαμέρισμα, στοιβαγμένα τυχαία σε κάθε πιθανό και απίθανο σημείο. Τα περισσότερα είχαν αστυνομικά θέματα, που ήταν και η άλλη αγάπη του Mark. Η μανία και βαθιά γνώση του γύρω από αστυνομικές υποθέσεις του είχε εξασφαλίσει τη θέση του Αστυνομικού Ρεπόρτερ και όχι του Μουσικού Ρεπόρτερ, που επίσης θα μπορούσε να έχει. Οι επισκέψεις του στο σπίτι του Mark, τα Σάββατα που η Loreen έβγαινε για ώρες ολόκληρες με τις φίλες της για ψώνια στο City, ήταν από τις πιο ευχάριστες στιγμές του στην Αγγλία.

Ό Mark, σε κάθε ευκαιρία τον εμψύχωνε και του έδινε κουράγιο. Δεν είχε καμιά αμφιβολία πως "θα τα καταφέρεις, θα γίνεις μέγας!" και δεν παρέλειπε να του το τονίζει όποτε τον συναντούσε. Αυτή τη σιγουριά την είχε από την πρώτη και μοναδική φορά που τον είχε ακούσει να παίζει κιθάρα σε ένα μαγαζί με μουσικά όργανα στο κέντρο του Λονδίνου. Πέρναγαν απ' έξω σε μια βόλτα τους και πρότεινε στον Άγγλο να μπουν μέσα. Χάζεψε για λίγο τα δεκάδες γυαλιστερά όργανα και μετά, αφού είχε δει και άλλους να το κάνουν, πήρε διστακτικά μια Gibson SG που μόλις πριν λίγο δοκίμαζε άτσαλα ένας πιτσιρικάς κάτω από το

βλέμμα του μπαμπά του και κάθισε σε ένα σκαμνί παρατηρώντας τη. Του φάνηκε πως κρατούσε στα χέρια του χρυσάφι. Ίδια η κιθάρα που έπαιζε ο Robbie Krieger στους Doors! Η SG ήταν συνδεδεμένη σε ένα VOX τριαντάρη. Δεν είχε δει ούτε στο όνειρό του τέτοιο πράγμα μέχρι τότε. Μόνο σε φωτογραφίες των Beatles και του Brian May με τους Queen είχε δει τέτοιους ενισχυτές. Φοβισμένος, δεν πείραξε τίποτα στον ενισχυτή. Έτρεξε τα δάχτυλά του στην ταστιέρα και ενθουσιάστηκε με το πόσο πιο λεπτό ήταν το χέρι της κιθάρας από τη δική του. Χωρίς να το πολυσκεφτεί έπιασε να παίζει χαλαρά το Little Wing. Ο ήχος της κιθάρας γέμισε το μαγαζί. Ο πιτσιρικάς είχε αφήσει το VOX στο overdrive κανάλι και ο ήχος έβγαине πλούσιος και δυνατός. Στην SG το κομμάτι έβγαине εντελώς διαφορετικό από την Silvertone του. Έπαιζε αβίαστα. Δε χρειαζόταν να παλεύει την κιθάρα. Ενθουσιάστηκε. Μετά το πρώτο γύρισμα άρχισε να αυτοσχεδιάζει κρατώντας πάντα το χαρακτήρα του κομματιού. Όλοι όσοι βρισκόταν στο μαγαζί άρχισαν σιγά-σιγά να μαζεύονται στο χώρο που ήταν οι δυο τους, περιέργοι να δουν ποιος παίζει. Το μαγαζί μάζευε συχνά-πυκνά γνωστά ονόματα της μουσικής σκηνής που πέρναγαν για να διαλέξουν τα όργανά τους οπότε δεν ήταν ξένο σε βιρτουόζους. Ο Mark παρακολουθούσε ακίνητος με το στόμα ανοιχτό σε μια εντελώς χαζή στάση. Βλέποντας τον κόσμο να μαζεύεται, συνήλθε, άρχισε να κορδώνεται και να χαμογελά δεξιά αριστερά σα χαζός και να κουνά το κεφάλι του πάνω κάτω με το ρυθμό. Σε χρόνο μηδέν, το δωμάτιο είχε γεμίσει και όλοι ρώταγαν "who the fuck is this guy".

"Αυτός είναι ο κολλητός μου" έλεγε σε όλους ο Mark, και καμάρωνε σαν παγώνι.

"He's smashing isn't he? Bloody good he is!"

Από εκείνη τη μέρα ο Mark είχε πειστεί πως ήταν απλά θέμα χρόνου να πετάξει ο νεαρός ψηλά. Ανέλαβε προσωπικά να του διορθώσει τα αγγλικά του. Καθημερινά του έκανε μαθήματα μαθαίνοντάς του πως να προφέρει σωστά τις συλλαβές εκείνες που πρόδιδαν τους ξένους. Του μάθαινε λέξεις και ομάδες λέξεων, εκφράσεις και τονισμούς, πράγματα εντελώς διαφορετικά από ότι είχε κάνει μέχρι τότε στα μαθήματα αγγλικών. "Σημασία δεν έχει να ξέρεις τη γλώσσα, σημασία έχει να φαίνεται πως ξέρεις τη γλώσσα", του έλεγε πονηρά ο Mark. Του έφερνε σαν παραδείγματα τους ABBA που είχαν κερδίσει τη Eurovision μόλις ένα χρόνο πριν και τους Scorpions που ήδη τελευταίος δίσκος τους

"In Trance" έκανε μεγάλη επιτυχία. Πριν περάσει ο μήνας καταλάβαινε και ο ίδιος πως είχε αρχίσει να ακούγεται διαφορετικά. Είχε αρχίσει να μαθαίνει εκφράσεις συνηθισμένες για τους εγγλέζους που όμως οι ξένοι μπερδεύαν. Είχε μάθει να αποφεύγει κακοτοπιές στη σύνταξη προτάσεων και είχε αρχίσει να καταλαβαίνει ποια λάθη ήταν αποδεκτά και τα έκαναν και οι ίδιοι οι Άγγλοι στην ομιλία τους και ποια ήταν καθαρά λάθη των ξένων. Είχε αρχίσει να γράφει και τους πρώτους στίχους του στα αγγλικά που ο Mark διόρθωνε και του έκανε υποδείξεις. Του έβαζε θέματα και του ζητούσε να γράψει τραγούδια πάνω σε αυτά. Με τη βοήθεια του Mark είχε αρχίσει να νοιώθει λιγότερο έξω από τα νερά του, ακόμα και μέσα στο Ten Bells.

Στο μεταξύ, η Fiona τους είχε αφήσει και χαχάνιζε με τον Jason από το editorial της Daily Mirror. Με την άκρη του ματιού του είδε την Loreen να του κάνει νόημα να αφήσει το "σπασίκλα" και να καθίσει πλάι της. Άφησε με τρόπο το Mark και χώθηκε στον καναπέ δίπλα της. Η Loreen τον αγκάλιασε και του έσκασε ένα νευρικό φιλί στο μάγουλο. Του έστρωσε με τα δάχτυλά της τα μαλλιά. Εκνευριζότανε κάθε φορά που του πείραζε τα μαλλιά αλλά της Loreen της άρεσε και είχε αρχίσει και αυτός να το ανέχεται και να το συνηθίζει. Έπιασε το pint της bitter που ήταν μπροστά της και σκούπισε με την κόκκινη χαρτοπετσέτα κάμποσο αφρό που είχε τρέξει στο πλάι του ποτηριού. Ήπие μια γουλιά.

"Cor, dear, wonder 'ow you bear 'im. Right pain in the arse 'e is, innit?"¹ του είπε αφήνοντας την cockney προφορά να της ξεφύγει. Καμιά φορά, όταν είχε κατεβάσει κάμποσα pints και ένοιωθε άνετα ανάμεσα σε φίλους, της ξέφευγαν τα στοιχεία της λαϊκής της τάξης. Συνήθως προσπαθούσε να το παίζει upper-class αλλά αυτός είχε ήδη αρχίσει να μαθαίνει πώς να ξεχωρίζει τα ταξικά σημάδια, όχι μόνο στη γλώσσα αλλά και στο σώμα, το ντύσιμο, τη συμπεριφορά. Η Loreen ήταν "working class lass", μια κοπελιά της εργατικής τάξης και τίποτα δεν το έκρυβε. Αυτή η σκέψη του δημιούργησε ένα αίσθημα τρυφερότητας. Γύρισε και τη φίλησε, εντυπωσιάζοντας τη γιατί δεν συνήθιζε τέτοιες γλύκες

¹ Εντελώς ελεύθερα: "μα το Θεό, απορώ πως τον αντέχεις. Είναι κακός μπελάς"

μπροστά στον κόσμο. Του ανταπόδωσε με ένα ζουμερό φιλή στο στόμα που πρέπει να κράτησε για κάμποσο.

“Τί έχουμε εδώ; Άσεμνη συμπεριφορά σε δημόσιο χώρο; και συνελήφθησαν στα πράσα κύριε Δικαστά! Κατηγορούμενοι, τί έχετε να δηλώσετε;”

Η βαθιά γυναικεία φωνή διέκοψε το φιλή και τον έκανε να αναζητήσει την πηγή του. Όρθια μπροστά στο τραπέζι είδε μια ψηλή εντυπωσιακή γυναίκα, κάπου στα σαράντα με σαράνταπέντε. Είχε μακριά και πλούσια μαλλιά, σκούρα μάτια και κρατούσε ένα λεπτό και μακρύ τσιγάρο. Τα χείλια της ήταν βαμμένα σε ένα σκούρο κόκκινο χρώμα, ίδιο με τα νύχια της και ήταν έξυπνα αλλά όχι έντονα μακιγιαρισμένη. Φορούσε μια λευκή ογκώδη γούνα που κάτω της άφηνε να φαίνεται ένα εντυπωσιακό, μονοκόμματο εφαρμοστό μαύρο φόρεμα με τигρέ ζώνη και γυαλιστερές γόβες με λεπτά ψηλά τακούνια. Ένα χρυσό κολιέ με λεπτά, ταιριαστά σκουλαρίκια και μια χρυσή καδένα στο δεξή της χέρι ήταν τα μόνα κοσμήματα που φορούσε, αρκετά για να τονίσουν την εμφάνισή της. Η γυναίκα αυτή κυριολεκτικά έκανε μπάμ. Είχε ένα άλλο αέρα από την υπόλοιπη παρέα. Ήταν ξεκάθαρο πως δεν έπαιζε στην ίδια κατηγορία με τους υπόλοιπους.

“Ωστε αυτός είναι ο πονηρός Έλληνας εισβολέας μας!” είπε με ύφος, εξετάζοντας τον. Η υπόλοιπη παρέα θύμιζε ξαφνικά τάξη του δημοτικού που μόλις μπήκε μέσα η δασκάλα, έτοιμη να διαλέξει ποιόν θα σηκώσει στον πίνακα. Μια κοπελίτσα που καθόταν στην μοναδική πολυθρόνα στην άκρη του τραπεζιού, σηκώθηκε όσο πιο διακριτικά μπορούσε και την άφησε ελεύθερη, προφανώς για την γυναίκα.

“Έπρεπε να δώ με τα ίδια μου τα μάτια αν οι ξαφνικές αδιαθεσίες της Loreen μας ήταν δικαιολογημένες”, συνέχισε η γυναίκα. Η Loreen σηκώθηκε βιαστικά και νευρικά.

“Από εδώ η Margaret, Margaret Simpson”, είπε. Έκανε μια διακοπή δύο δευτερολέπτων “my boss”, πρόσθεσε, γνέφοντας προς το μέρος της γυναίκας. Μετά, γυρίζοντας προς το μέρος του Πέτρου, τον έδειξε με μια άγαρμπη χειρονομία, λες και δεν τον έβλεπαν οι υπόλοιποι, “και αυτός είναι ο Peter, Peter Benetos, από το Greek island of Rhodes”.

Η γυναίκα άπλωσε το χέρι της και δεν κατάλαβε αν ήταν για χειραψία ή για χειροφίλημα, όπως κάνανε στις παλιές ταινίες. Στο τέλος άπλωσε το δικό του σε χειραψία. Η γυναίκα τον κοίταξε ευθεία στα μάτια, του έσφιξε αποφασιστικά το χέρι και το

κράτησε. Για λίγο τον περιεργάστηκε σιωπηλά. Έδειξε να σκέφτεται.

"Nice meeting you Peter", είπε παίζοντας με τον αντίχειρα της πάνω στην παλάμη του. "Η Loreen μας πραγματικά τα έχει χάσει μαζί σου τον τελευταίο καιρό. Τώρα καταλαβαίνω γιατί. Και δεν την κατηγορώ, για να πώ την αλήθεια".

"I am happy to meet you too, madam", απάντησε αμήχανα, προσέχοντας την προφορά του και κούνησε το χέρι του πάνω-κάτω στη χειραψία.

"Ακούω πως είσαι πολύ καλός και με την κιθάρα", συνέχισε η γυναίκα. "Οι φήμες λένε πως παίζεις γρήγορα σαν cheetah, είναι αλήθεια;" Τον εξέτασε για λίγο σαν να τον ζυγίζε.

"Μπορώ να το επιβεβαιώσω εγώ ο ίδιος Margaret", βιάστηκε να βεβαιώσει ο Mark, ο μόνος από όλη την παρέα που δεν έδειξε να τρέμει με την παρουσία της. "Πράγματι, έχω ιδίους όμασι παρακολουθήσει τον νεαρό να εκτοξεύει τα πυροτεχνήματά του. Μιά μέρα, θα πετάξει στην κορυφή, *mark my words*" και αμέσως συμπλήρωσε χαμογελώντας, "no pun intended", ευχαριστημένος με το γλωσσικό παιγνίδι που έστησε στη στιγμή με το όνομά του.

Η γυναίκα έριξε μια πλάγια ματιά στο Mark, χωρίς να αφήνει το χέρι του νεαρού.

"Τότε πρέπει να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό, έτσι δεν είναι;"

Του άφησε το χέρι και μετακινήθηκε κοιτάζοντας, "ελέγχοντας" τους γύρω της.

"Δυστυχώς δε μπορώ να μείνω περισσότερο μαζί σας. Πετάχτηκα ίσα-ίσα να πω ένα hello. Ο Howard θα με πάει στο party του Rod Stewart. Το μάθατε, το "*Sailing*" έχει στρογγυλοκαθήσει στο number 1. Πετάει για την Αμερική αύριο, για μια τεράστια περιοδεία, ο άνθρωπος είναι στον παράδεισο! Οπότε, σε χρόνο μηδέν πρέπει να πηγαίνω". Γύρισε προς το μέρος του και του έριξε μιά διαπεραστική ματιά.

"Μην μας κρυφτείς Peter darling, να σε δούμε ξανά. Cheer-o kids." Γύρισε προς τη Loreen, "Προτείνω να τσεκάρεις αυτή την καινούρια μπάντα που μου είπαν my dear. Dire Straits they call themselves. Περιέργο όνομα διάλεξαν, αν θές τη γνώμη μου. Παίζουν στου Alexander's. Ο James μου είπε πως κάνουν μεγάλη επιτυχία στην Αμερική με ένα περίεργο τραγούδι για σουλτάνους, χαλίφηδες, κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Λένε πως ο

αρχηγός τους είναι γερός κιθαρίστας οπότε πάρε και τον Peter μαζί, μπορεί να του αρέσει”.

Χωρίς πολλά-πολλά, έκανε μεταβολή και έφυγε για την πόρτα. Έκανε μόλις δυο βήματα και σταμάτησε ξαφνικά. Γύρισε πάλι προς το μέρος τους και τον ξανακοίταξε επίμονα.

“Be-ne-tos. Μου ακούγεται πολύ σα Beneton” είπε, “μόνο που δε μου ακούγεται το ίδιο όμορφα. Μάλλον είναι αυτό το ‘s’ στο τέλος. Ναι, αυτό νομίζω τα χαλάει”. Έκανε μια μικρή διακοπή.

“Ήξερα κάποιον άλλον από την Ελλάδα κάποτε, Haritos was his name. Και ήταν μεγάλος κόπανος. Μήπως το όνομά σου μου θυμίζει αυτό το χαζό;” Κανένας δεν μίλησε. Η ερώτηση ήταν προφανώς ρητορική.

“Ίσως να το έκοβες λίγο Iove. Εγώ θάλεγα, κάντο σκέτο Bennet. Peter Bennet. Όπως ο Tony Bennet. Αυτό είναι πολύ καλύτερο νομίζω. Και αν, όπως λένε παίζεις γρήγορα σαν cheetah, τότε κάνε τους άλλους να το μάθουν. Γιατί όχι Peter-the-Cheetah-Bennet? I’d buy that! Cheers!”

Γύρισε πάλι προς την πόρτα και συνέχισε το δρόμο της ανάμεσα στον κόσμο του pub. Πλησίασε ένα ωραίο τύπο με άψογο ξανθό μαλλί και φοβερά μάτια, ντυμένο σα φιγουρίνι που μόλις είχε μπει και έψαχνε με ανυπόμονο και αγχωμένο βλέμμα την μικρή αίθουσα, τον φίλησε πεταχτά στο μάγουλο, τον πήρε αγκαζέ και βγήκαν από το Pub.

“Αυτή είναι το αφεντικό μου. Αυτή κύριε είναι η Margaret Simpson”, είπε η Loreen, και σωριάστηκε στον καναπέ ξεφυσώντας ανακουφισμένη. Όλη η παρέα έδειξε να χαλαρώνει. Η δασκάλα είχε φύγει από την τάξη και δεν είχε βάλει διαγώνισμα.

“Cou-do with anatha drink luv”¹ του είπε στο αυτί η Loreen. “En oi don-af mind yo nu naim”².

Η ανάσα της μύριζε αλκοόλ.

¹ Ελεύθερα: “Θα μ’ άρεσε ένα ποτό ακόμα”

² Ελεύθερα: “Και δε με ενοχλεί καθόλου το καινούριο σου όνομα”

Επτά

Κυριακή 3 Ιουλίου 1977, μία παραπέντε, μετά τα μεσάνυχτα, "The Earl of London" Disco Barge, off-Westminster Pier, Thames, London, UK.

Ο κοκκινομάλλης με το σκουλαρίκι στο δεξί αυτί και το κοντοκουρεμένο κεφάλι είχε αρχίσει να του τη δίνει. Η ατμόσφαιρα στο εσωτερικό του μικρού πλεούμενου ήταν αποπνιχτική. Το "Earl of London", ένα μικρό ξύλινο σκαρί, μέχρι είκοσι μέτρα μήκος, ήταν ένα από τα δεκάδες όμοια που το πρωί, φόρτωναν τουρίστες, τρεις ντουζίνες τη φορά, για δίωρες βόλτες στον Τάμεση, από το Westminster μέχρι το Greenwich και πίσω. Το βράδυ μετατρέπονταν σε πλωτές disco και ξαμολιόταν πάλι στο ποτάμι. Καθώς η αποψινή βραδιά πλησίαζε το τέλος της, ο συσσωρευμένος καπνός, οι αναθυμιάσεις από τα ιδρωμένα σώματα και τη βρώμα της χυμένης μπύρας, όπως κάθε βράδυ, έκαναν την κατάσταση όλο και πιο δύσκολη. Οι Εγγλέζοι όμως έδειχναν να το χαίρονται. Για πολλοστή φορά είχαν ζητήσει από το μικρό group να παίξει το "Locomotive song", είχαν μπει στη σειρά και φωνάζοντας και χοροπηδώντας έπαιζαν το τρενάκι μέσα στη μικρή αίθουσα.

Ο σκουλαρικάκις είχε ξεπεράσει το όριο ενός ανεκτού μεθυσιού πολλή ώρα πριν και τώρα ήταν πια εντελώς εκτός ελέγχου. Χοροπήδαγε προς όλες τις κατευθύνσεις, φώναζε σα γαίδαρος, έσπρωχνε και πέταγε βλαστήμιες στην μικροκαμωμένη μελαχρινή συνοδό του με το ελάχιστο δερμάτινο μίνι, που έδειχνε εντελώς χαμένη και μάταια προσπαθούσε να τον μαζέψει. Οι περισσότεροι στην αίθουσα προσπαθούσαν να τον αποφύγουν και φρόντιζαν χορεύοντας να κρατιόνται σε απόσταση ασφαλείας. Μόνο η παρέα του, τρεις ακόμα κοκκινοπρόσωποι εγγλέζοι όμοιοι με αυτόν αν και αισθητά λιγότερο μεθυσμένοι, έδειχναν να το διασκεδάζουν. Οι αγριοφωνάρες τους σκέπαζαν ακόμα και τη δυνατή μουσική από το live group.

Όλο το βράδυ έκανε υπομονή και έπαιζε την κιθάρα του όπως ήξερε πως έπρεπε να κάνει αν ήθελε να τον καλέσει ο Mike και στην επόμενη έξοδο του Earl, ή κάποιοι άλλου από τα πέντε караβάκια του Τάμεση, που διαχειριζόταν.

Έδωξε τις σκέψεις του βάζοντας ένα μικρό σόλο ανάμεσα σε δυο στροφές του τραγουδιού. Μέχρι σήμερα, ο δρόμος του δεν έδειχνε να οδηγεί πουθενά. Δυο χρόνια μετά και βρισκόταν ακόμα να κυνηγάει gigs όπου μπορούσε και με όποιο σχήμα μπορούσε. Η Loreen ήταν καλή μαζί του, έδειχνε πως τον αγαπούσε πραγματικά και τον στήριζε. Αυτό δεν μπορούσε όμως να αλλάξει το γεγονός πως ένοιωθε ακόμα χαμένος μέσα σε μια πόλη που έδειχνε να έχει εκατοντάδες εκπληκτικούς μουσικούς, τρία τέταρτα από τους οποίους ήταν κιθαρίστες.

Τον πρώτο καιρό στο Λονδίνο, τις ώρες που η Loreen δούλευε, πέρναγε τα πρωινά του παίζοντας κιθάρα. Ξύπναγε μαζί της, άγρια χαράματα του φαινότανε, πίνανε καφέ, τρώγανε κανένα αυγό νερόβραστο στο τηγάνι με ψωμί φρυγανισμένο στο γκάζι ακουμπισμένο στο πλάι του, η Loreen έφευγε για το γραφείο της και αυτός έπιανε την Silvertone. Η τρομερή ησυχία του σπιτιού ήταν τέλεια για τη μελέτη του και οι ώρες πέρναγαν χωρίς να το καταλάβει. Βελτίωνε τον εαυτό του κάθε μέρα και περισσότερο, κάλυπτε κενά στο παίξιμό του, δοκίμαζε καινούρια πράγματα. Μερικές φορές έβαζε το ραδιόφωνο και έπαιζε μαζί με τα τραγούδια. Σε δυο εβδομάδες είχε μάθει όλες τις επιτυχίες της εποχής και πολλά άλλα τραγούδια που έδειχναν να επαναλαμβάνουν συχνότερα οι DJs στο ραδιόφωνο. Έριχνε ένα πεντάωρο παίξιμο και μετά, πέρναγε τα μεσημέρια του κάνοντας βόλτες στο κέντρο της πόλης. Έπαιρνε το τραίνο από το Lewisham Station και κατέβαινε στο Canary Warf. Από κει κατέβαινε τις μεγάλες σκάλες του υπογείου, έμπαινε στο tube και έπαιρνε τη Jubilee line μέχρι τη Bond Street. Άλλαζε γραμμή, έπαιρνε τη Central και κατέβαινε στην Tottenham Court Road. Περπατούσε ανάλογα με τα κέφια του προς το Soho, είτε κατεβαίνοντας την Charring Cross Road είτε μπαίνοντας στα κάθετα στενά της Oxford Street με στόχο αρχικά τη Soho Square και τη Greek Street που την κατέβαινε και χανόταν στα πολύβουα στενά. Άλλες φορές πάλι, από το σταθμό της Bond Street, έβγαине στην Oxford Street, έπαιρνε τη Regent Street μέχρι το Picadilly και τη Leicester Square για να χαζέψει τα θέατρα. Αγόραζε το New Musical Express και το Melody Maker, άραζε σε κάποιο μεσημεριανό pub, πότε στην Carnaby, πότε στα γύρω στενά, έτρωγε ελαφρά και ξεκοκάλιζε τις μουσικές εφημερίδες του. Διάβαζε για όλα τα live της πόλης, μάθαινε μέρη, πρόσωπα και ονόματα, σημείωνε στο μυαλό του τις

νέες και τις αναμενόμενες κυκλοφορίες, ποιος ετοίμαζε τι, σε ποιο studio, με ποιο ηχολήπτη, με ποιο παραγωγό. Μάθαινε ποιοι ήταν οι hot παραγωγοί, με ποιες εταιρείες δούλευαν, τι δίσκους έβγαζαν.

Μέρα με τη μέρα αποκρυπτογραφούσε το μουσικό τοπίο του Λονδίνου. Αγόρασε ένα οδηγό δρόμων και με ένα κόκκινο μαρκαδοράκι σημείωνε τα στέκια που έπρεπε να ξέρει. Club με γερά live, που μάζευαν το μουσικό σινάφι της πόλης, όπως το Speakeasy, το Club 100, το καινούριο Marquee, το Borderline και όλα τα άλλα καταγώγια του κέντρου. Σημείωνε και τις διευθύνσεις των πιο γνωστών αλλά και άλλων μικρότερων Studios, γραφείων δισκογραφικών εταιρειών και μουσικών εκδοτών. Προγραμματίζε διαδρομές αναγνώρισης και γνωριμίας και το απογευματάκι ξαμολιόταν με το χάρτη του και επισκεπτόταν τα στέκια της πόλης. Όταν πια το απόγευμα είχε προχωρήσει, έπαιρνε το tube, έβγαине κάπου κοντά στη Fleet Street και πήγαινε να πάρει τη Lorean που σχόλαγε. Κατέβαινε με τις φίλες της και άλλους συναδέλφους της και όλοι μαζί πήγαιναν για κάμποση ώρα στο κοντινό pub που μάζευε όλο τον κόσμο των εφημερίδων. Η Lorean τον επιδείκνυε και έλεγε σε όλους πως ήταν φοβερός και να 'ναι όλοι σίγουροι πως έκαναν παρέα με το επόμενο μεγάλο αστέρι της μουσικής. Οι φίλες της Lorean ήταν καλές μαζί του αν και τον ρώταγαν απίστευτα πράγματα που τον έκαναν να πιστεύει πως για αυτές η Ελλάδα φάνταζε σα τριτοκοσμική χώρα γεμάτη κατσίκες, γαιδούρια και ερωτιάρηδες τύπους με μαύρα μουστάκια.

Πολύ συχνά, η Lorean τον έπαιρνε σε συναυλίες και live stages, όπου λόγω της δουλειάς της οι πόρτες άνοιγαν και όλοι τους υποδεχόταν με αγκαλιές και φιλιά. Μια καλή κουβέντα από τη Lorean στη στήλη της Κυριακής σήμαινε περισσότερο κόσμο στα gig τους και πιθανότατα και περισσότερες πωλήσεις στον τελευταίο δίσκο τους. Μιά καλή κουβέντα στη στήλη της Margaret σήμαινε ακόμα περισσότερα. Έτσι γνώρισε πολλά από τα τρανταχτά ονόματα της αγγλικής σκηνής που μέχρι τότε θεωρούσε άφαστα. Στις περισσότερες περιπτώσεις η παρουσία τους στη σκηνή δεν τον ενθουσίασε. Υπήρξαν και ένα-δυο που η live εικόνα τους τον έκανε να αμφιβάλλει αν οι ίδιοι είχαν παίξει όσα ακουγόταν στους δίσκους τους. Σε άλλες περιπτώσεις, δεν πίστευε τα μάτια και τα αυτιά του. Δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσει τη βραδιά που είχε δει τον Jeff Beck με τον Terry Bozzio στο σκοτεινό και ντουμανιασμένο υπόγειο του McFerry's στο πίσω μέρος του Hyde Park, σε μια καταγιστική παράσταση που δεν είχε παρόμοιά

της σε κανένα από τους δίσκους του που μέχρι τότε είχε ακούσει. Δεν κρατήθηκε, πήγε να τους δει στα καμαρίνια μετά το τέλος της παράστασης. Ο Terry Bozzio γνώριζε τη Loreen και τους δέχτηκε ευχάριστα. Είχε δείξει ενδιαφέρον για το νεαρό και του είχε δώσει μια κάρτα για να τηλεφωνήσει σε κάποιον εκ μέρους του, για πιθανή session δουλειά. “Ξέρω ακριβώς τι περνάς kiddo”, του είχε πει με χαμόγελο που έδειχνε πραγματικό. “Τα ίδια πέρασα και ‘γώ πολλά χρόνια πριν και οι άτιμοι οι δαίμονές μου από τότε δεν έχουν σβηστεί ακόμα”. Πήρε το τηλέφωνο και κατάφερε να μαζέψει κάμποσες ώρες αδιάφορης session δουλειάς σε ένα μικρό studio στο Essex, μια ώρα έξω από το Λονδίνο. Τα παιδιά στο studio τον είχαν αντιμετωπίσει σαν κάτι ασυνήθιστο, έκαναν ολόκληρες συζητήσεις για το παίξιμό του που δεν έμοιαζε με ότι γνώριζαν, του είχαν πει τα καλύτερα λόγια και τον βοήθησαν με συμβουλές να διορθώσει “rough edges”, όπως έλεγαν χαμογελώντας. Του έκανε εντύπωση πως όλα τα session που του έδιναν ήταν σε περίεργες ώρες. Νύχτα, μετά τα μεσάνυχτα, άγρια χαράματα. Το Studio ήταν σχεδόν άδειο τις ώρες εκείνες και εκτός από αυτόν, τον παραγωγό και τα παιδιά στο control room, δεν υπήρχε ψυχή. Όλοι είχαν μια στάση συνωμοτική, σα να κρυβόταν από κάτι. Στο τέλος κατάλαβε πως έπαιζαν κρυφτούλι με το Union των μουσικών που αν ανακάλυπτε πως τον χρησιμοποιούσαν ενώ δεν ήταν μέλος, ούτε καν είχε άδεια εργασίας, θα τους τσάκιζαν. Όμως τα χρήματα που τον πλήρωναν ήταν ασημαντα μπροστά σε όσα θα πλήρωναν για ένα φτασμένο session man συν τις υποχρεωτικές εισφορές στο Union και αυτό έδειχνε να είναι ισχυρό κίνητρο για να ρισκάρουν τον ιδιόμορφο “κλεφτοπόλεμο”.

Το Φεβρουάριο του '76, ο Lionel Strand, που είχε κάνει την παραγωγή στα sessions του Essex, τηλεφώνησε και του πρότεινε μια θέση σε ένα support σχήμα που θα περιόδευε το University Circuit¹ μέχρι τον Απρίλιο με τον Brian Wilkins, ένα τραγουδιστή της Decca που μόλις είχε κυκλοφορήσει ένα LP και χρειαζόταν προβολή. Δέχτηκε χωρίς πολλά-πολλά και βρέθηκε να οργώνει την Αγγλία σε ένα λεωφορείο που έγινε το σπίτι του για ένα τρίμηνο. Το γκρουπ ήταν μικρό και φτηνό. Εκτός από αυτόν που είχε την μοναδική κιθάρα, είχαν τον Norman Braddy στα

¹ Παραδοσιακός τρόπος οργάνωσης περιοδειών καλλιτεχνών, με συναυλίες σε αίθουσες των Πανεπιστημίων της Μεγάλης Βρετανίας.

ντράμς, τον Bob Wheatfield στα πλήκτρα και τον Keith Alistair-Evans στο μπάσο.

Με τον Keith τα βρήκαν αμέσως. Στα sound checks πάντα έβρισκαν ευκαιρία να παίξουν κάτι δικό τους και στο λεωφορείο πάντα καθόταν μαζί και όσο δεν κοιμόταν το έριχναν σε ατέλειωτες συζητήσεις. Ο Keith είχε κατέβει από το Aberdeen, για τον ίδιο λόγο που είχε έρθει και αυτός στο Λονδίνο. Έκλεινε τρία χρόνια χωρίς ουσιαστικά να έχει καταλήξει πουθενά αλλά δε φαινόταν να τον ενοχλεί. Είχε μια θετική διάθεση και μια γενική αισιοδοξία που τον εντυπωσίαζε και του έφτιαχνε τη διάθεση. Ανακάλυψε πως ο Σκωτσέζος είχε ένα απίθανο χιούμορ, τις περισσότερες φορές αυτοσαρκαστικό αλλά και εξαιρετικά έξυπνο. Κατάφερνε να διακωμωδήσει ότι σοβαροφανές ή στενάχωρο συνέβαινε και πολλές φορές εκνεύριζε τους υπόλοιπους. Μαζί του πάντως, η μοναξιά της περιοδείας έγινε λιγότερο ενοχλητική.

Με τους άλλους δύο δεν είχε πολλά-πολλά. Ο Bob που ήταν και ο μεγαλύτερός τους, είχε αφήσει μια στρωμένη καριέρα με τους Beat Power το 1970, όταν το παιδί του παρουσίασε ξαφνικά λευχαιμία. Οι Beat Power χρειάστηκε να φύγουν για έξι μήνες στην Αμερική για την ηχογράφηση του επόμενου δίσκου τους και παράλληλα μια περιοδεία σε 15 πολιτείες αλλά ο Bob επέλεξε να υποστηρίξει το παιδί του και να περιοδέψει σε νοσοκομεία. Ενάμιση χρόνο μετά ο γιος του είχε πεθάνει και η γυναίκα του τον είχε εγκαταλείψει. Ο ίδιος χάθηκε από τη σκηνή για μερικά χρόνια, παλεύοντας με τον εαυτό του. Δεν ξαναβγήκε ποτέ στο προσκήνιο. Όταν άρχισε πάλι να δουλεύει το έκανε απλά για να μπορεί να συντηρείται. Αυτή ήταν η πρώτη τουρνέ του μετά από πολλά χρόνια και όσο του το επέτρεπε το μικρό λεωφορείο, φρόντιζε να μένει εντελώς απομονωμένος από όλους τους άλλους.

Ο Norman ήταν άλλο φρούτο. Λεπτός, κοντός και ασπρουλιάρης, δεκαεννιά χρόνων, από ένα χωριό έξω από το Warwick, όλο νεύρο, ήταν ένας κινούμενος δυναμίτης. Στα λεπτά μπράτσα του που ήταν γεμάτα με τατουάζ, ξεπετιότανε τεράστιες φλέβες και οι μύες του δείχνανε να είναι πάντα τεντωμένοι. Κάπνιζε μονίμως, λες και κοιμόταν και ξύπναγε με το τσιγάρο στο στόμα. Έπαιρνε βαθιές ρουφηξιές σφίγγοντας τα μάτια του σαν να τον ενοχλούσε ο ήλιος. Ήταν ερειστικός και δε σήκωνε πολλά-

πολλά. Από την πρώτη στιγμή που είχαν συναντηθεί, ο Norman τον είχε κατατάξει στους fucking-coons¹, κάτι που δεν καταλάβαινε ακριβώς τι σήμαινε αλλά δεν ακουγόταν ενθαρρυντικό, και φρόντισε να διατηρεί μια απόσταση ασφαλείας ανάμεσά τους. Με ελάχιστη τυπική μόρφωση μια και όπως έλεγε ο ίδιος στο σχολείο πήγαινε μόνο για να την πέφτει στις γκόμενες, το είχε σκάσει από το σπίτι του το '72 και από τότε έκανε δουλειές του ποδαριού από πόλη σε πόλη, ακόμα και σε μικροκλοπές είχε μπλέξει όπως περηφανευόταν και ζούσε όπου έβρισκε. Μια περίοδο που δούλευε σε ένα club με live band στο Reading, τον είχαν εντυπωσιάσει τα ντράμς και είχε αποφασίσει να μάθει μόνος του να παίζει. Το βράδυ παρακολουθούσε τον ντράμερ, πρόσεχε τι κάνει και πώς το κάνει και τα ηρωινά που κανένας δεν τον ενοχλούσε, ενώ οι πακιστανές καθάριζαν, έβαζε μουσική στο σύστημα του club και προσπαθούσε να ακολουθήσει στα ντράμς. Οι καθαρίστριες δεν παραπονιότανε οπότε κάτι πρέπει να κατάφερνε, είχε σκεφτεί και δεν το έβαλε κάτω. Ένας κολλητός του τον έβαλε σε ένα από τα πρώτα Punk groups που εμφανίστηκαν, πριν γίνει της μόδας το ρεύμα. Το παίξιμό του ήταν τόσο χαρακτηριστικό που τον έκανε περιζήτητο και χωρίς να το πολυκαταλάβει βρέθηκε να έχει μια δουλειά που πλήρωνε για το φαγητό του και μια σχεδόν μόνιμη στέγη.

Η τουρνέ δεν τους άφηνε πολλά περιθώρια χρόνου για ξεκούραση. Συνήθως μετά από κάθε gig, αργά το βράδυ μάζευαν τα όργανα και τον υπόλοιπο εξοπλισμό, φόρτωναν το λεωφορείο και ξεκίναγαν για την επόμενη πόλη. Τις περισσότερες φορές κοιμότανε στο λεωφορείο και έτρωγαν είτε σε καντίνες του αυτοκινητόδρομου είτε σε όποιο student union refectory έβρισκαν ανοικτό, για να περιορίσουν τα έξοδα διαμονής. Το κρυφτούλι με το Union των μουσικών συνεχίστηκε και στην τουρνέ. Είχαν σκαρφιστεί ένα σωρό τρόπους για να ξεγλιστράνε από τις επιτροπές που ερχόταν για έλεγχο, μέχρι και τη δωροδοκία χρησιμοποίησαν στο Ipswich. Πλάκα-πλάκα, μέρα τη μέρα, από gig σε gig, τη γλίτωνε.

Στο Birmingham όλο το γκρουπ είχε μείνει σε ξενοδοχείο και μοιράστηκαν το gig με ένα άλλο μουσικό τον Chris Rea και το

¹ Προσβλητικός χαρακτηρισμός, συνήθως για έγχρωμους, κάτι σαν «σκυλάραπας»

γκρουπ του, για τους οποίους θα έπαιζαν support. Θα άνοιγαν τη συναυλία με ένα σαρανταπεντάλεπτο set, προσπαθώντας να ζεστάνουν το κοινό πριν εμφανιστεί ο Chris Rea. Είχαν παίξει και άλλα support σ' αυτή την περιοδεία. Στα περισσότερα ο κόσμος τους δεχόταν αδιάφορα, με γιουχαϊσμάτα ή κάτι ανάμεσα. Πολλές φορές άρχιζαν με σχεδόν άδεια αίθουσα που γέμιζε μόνο όταν έφταναν κοντά στο τέλος του set τους. Το καλό με τις εμφανίσεις σαν support ήταν πως κατά κανόνα έπαιζαν σε μεγαλύτερες αίθουσες, με πάνω από χίλια άτομα και αν και έπαιρναν μόνο ένα μικρό ποσοστό από τα εισιτήρια, η τελική είσπραξη ήταν σχεδόν πάντα σημαντικά μεγαλύτερη από ότι στις δικές τους εμφανίσεις μπροστά σε 50-100 άτομα. Δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο Chris Rea. Δεν είχε καν ξανακούσει γι' αυτόν μέχρι τότε. Στο λεωφορείο έμαθε πως είχε μόλις υπογράψει συμβόλαιο με την εταιρεία Magnet. Το βράδυ της συναυλίας, όταν τελείωσαν το δικό τους set, κάθισε και τον παρακολούθησε από το πλάι της σκηνής. Έμεινε άφωνος από το παίξιμο του Εγγλέζου, την λιτότητα και τρυφερότητα των φράσεών του στη κιθάρα και το πόσο τα τραγούδια έδειχναν να ανοίγουν πολύ πέρα από το στενό ορίζοντα του τετραμελούς γκρουπ που τον συνόδευε. Ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη ένοιωσε όταν ο Rea, βγαίνοντας από τη σκηνή μετά το τέλος της βραδιάς και πριν να επιστρέψει για το πρώτο από τρία απίθανα encore, πέρασε πλάι του και του πέταξε:

“Θέλω να ξέρω ποιος είσαι φίλε μου και από που ξεπετάχτηκες”.

Σαστισμένος, δεν είχε πιάσει το νόημα της ερώτησης και είχε απαντήσει πως είναι από την Ελλάδα.

“Good Lord, Hellas!”, είπε ο Εγγλέζος σκουπίζοντας το ιδρωμένο πρόσωπό του με μια πετσέτα, ενώ ετοιμαζόταν να ξαναγυρίσει στη σκηνή.

“Δε φτάνει που εσείς εκεί κάτω παίζετε μπουζούκι λές και δεν υπάρχει αύριο, τώρα έχουμε επιθεση και στη φτωχο-κιθάρα μας!” Κατέβασε βιαστικά μια γουλιά κρύα πορτοκαλάδα και γύρισε προς το μέρος του.

“Χρόνια έχω να ακούσω να παίζουν κιθάρα όπως εσύ. Θέλω να σε ακούσω να μου τα λές με λεπτομέρειες. Το καλό που σου θέλω, έλα στο pub για ένα pint αλλιώς θα σε περιλάβω”. Άφησε την πετσέτα και το άδειο μπουκάλι πορτοκαλάδας σε ένα πάγκο και ξαναγύρισε στη σκηνή για να παίξει το τραγούδι που σε

λίγο θα έβγαζε σε single. Η μελωδία του "Fool If You Think Its Over" γέμισε την αίθουσα.

Μετά το τέλος της βραδιάς, τον πήρε και χάθηκαν σε ένα κοντινό pub μόνοι τους για μπύρες. Άκουσε όλη την ιστορία του και τον προβληματισμό του για το πώς πήγαιναν τα πράγματα από τη μέρα που είχε έρθει στην Αγγλία.

"Γράφεις δικά σου τραγούδια; γράφεις στίχους; Τραγουδάς; τι από όλα αυτά κάνεις πέρα από το να γρατζουνάς την κιθάρα σου;" τον είχε ρωτήσει ο Rea. Διστακτικά του είπε πως τα κάνει και τα τρία αλλά μέχρι σήμερα δεν είχε ηχογραφήσει τίποτα.

"Πάρε ένα καλό μαγνητόφωνο και κουβάλα το μαζί σου. Βάλε σε τάξη ότι έχεις γράψει και γράψ' τα σε ταινίες. Τότε θα 'χεις κάτι να μιλάει για σένα. Μέχρι τότε θα 'σαι ένας foreign session man και τίποτα παραπάνω. Αν ότι κάνεις φτουράει κάποιος θα το μυριστεί και θα σε πιάσει. Αν δε θες να περάσεις τα χρόνια σου σε support acts. Και όταν το κάνεις στείλε μου και μένα μια κόπια."

Ο Rea είχε όρεξη για κουβέντα. Του είπε ιστορίες από τα χρόνια του στη μουσική σκηνή, τα προηγούμενα συγκροτήματά του, τη αρχή που πίστευε πως έκανε με το συμβόλαιο που είχε μόλις υπογράψει με τη δισκογραφική εταιρεία. Του μίλησε για την τρέλλα που είχε με τα αγωνιστικά αυτοκίνητα και ιδιαίτερα τις Ferrari. Για το όνειρό του να αγοράσει ένα μεγάλο κτήμα στη Γαλλία και να χτίσει το studio των ονείρων του. Κάποια στιγμή, η κούραση της μέρας τους οδήγησε πίσω στο ξενοδοχείο. Υποσχέθηκαν να κρατηθούν σε επαφή. Εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκε βαριά.

Το πρωί, όταν κατέβηκαν για πρωινό, η μπάντα του Chris Rea είχε ήδη φύγει για το Manchester όπου τους περίμενε ένα ήδη sold-out βράδυ. Η δισκογραφική έκανε καλά τη δουλειά της. Έμαθε από ένα roadie που αγοράζει κανείς pro-audio συσκευές στο Birmingham και στις 10:30 βγήκε στην πόλη και αγόρασε το πρώτο επαγγελματικό μαγνητόφωνο που είχε στη ζωή του. Το ίδιο μεσημέρι, ηχογράφησε το πρώτο τραγούδι του χρησιμοποιώντας

για πρώτη φορά sound-on-sound¹. “What Friends Are Not For”. Μαγνητοφώνησε δυο περάσματα ρυθμικές κιθάρες, μια γραμμή μπάσου παιγμένη και αυτή στην κιθάρα, μια φωνή. Χωρίς ντράμς. Μέχρι το τέλος της τουρνέ, είχε γεμίσει δύο ταινίες με μια δεκαριά τραγούδια σε διαφορετικές βερσιόν, αρκετά δουλεμένα στη δομή και τους στίχους τους. Την κόπια που είχε ζητήσει ο Chris Rea, ίσως από αμέλεια, δεν την έστειλε ποτέ.

Είχε γυρίσει στο Λονδίνο εξουθενωμένος. Του πήρε μέχρι τα μέσα Μαΐου για να συνέλθει. Για τρεις μήνες έμεινε χωρίς δουλειά. Πριν κλείσει ο Ιούνιος, μάζεψε όλο το θάρρος του και με την Silvertone στο χέρι πήρε μια γύρα όλα τα στούντιο ψάχνοντας για session ώρες. Κατάφερε να μαζέψει μερικές εδώ, μερικές εκεί αλλά τίποτα σοβαρό. Πάντα σε παραγωγές δεύτερης ποιότητας ή για demo που από πριν καταλάβαινε πως δε θα πηγαίνανε πουθενά. Γύρω του είχε αρχίσει να βράζει πια το καζάνι του punk rock, η ίδια η Loreen κουβάλαγε στο σπίτι δίσκους από συγκροτήματα νέα με άγρια και δυνατή μουσική και ήταν ενθουσιασμένη. Τα βράδια πηγαίνανε στα club που παίζανε Punk και παντού γινόταν χαμός. Η όλη φάση όμως δεν του έλεγε τίποτα. Η θεματολογία της δεν τον άγγιζε, δεν πολυκαταλάβαινε, τα live είχαν πολλή φασαρία, οι περισσότεροι δεν ήξεραν καλά-καλά να παίζουν τα όργανά τους και η μουσική τους ήταν αδιάφορη. Του φαινότανε πως περισσότερη σημασία είχαν τα ρούχα, τα τρελά κουρέματα και η “μαγκιά” από την ίδια τη μουσική. Κυκλοφορώντας με τη Loreen από στέκι σε στέκι, του καρφώθηκε η ιδέα πως όλα ήταν μια στημένη ιστορία για να τα αρπάξουν κάμποσοι καπάτσοι.

Είχαν περάσει το καλοκαίρι γυρίζοντας σε περίεργα στέκια με αγριεμένους νεαρούς που έκαναν σαματά, έβριζαν το κατεστημένο και στο τέλος πολλές φορές έσπαγαν τα πάντα. Άρχισε να παρατηρεί πως και το ίδιο “το κατεστημένο” της μουσικής που πριν λίγο καιρό συναντούσαν στα rock clubs, είχε αρχίσει να συχνάζει όλο και περισσότερο σε αυτά τα ίδια στέκια του Punk, και κράταγε σημειώσεις, μάλλον για το ποιο γκρουπ

¹ Τεχνική ηχογράφησης που επιτρέπει την εγγραφή διαφορετικών μουσικών περασμάτων το ένα πάνω στο άλλο. Με τον τρόπο αυτό ένας μόνο μουσικός μπορεί να εκτελέσει και να ηχογραφήσει όλα τα μέρη ενός κομματιού το ένα μετά το άλλο.

δείχνει να έχει δυνατότητες για προώθηση και εκμετάλλευση. Παραγωγοί δίσκων και κυνηγοί κεφαλών, με μεγαλύτερες ηλικίες και διαφορετικό ντύσιμο από τους υπόλοιπους δεν ήταν σπάνιοι θεατές. Στο τέλος του καλοκαιριού το Punk είχε πια “φτάσει”.

Είχε αρχίσει να νοιώθει πως έχανε τον καιρό του. Ελάχιστες session δουλειές είχαν εμφανιστεί και τα οικονομικά δεν ήταν και πολύ καλά. Είχε σκεφτεί να ψάξει για δουλειά σε κανένα μαγαζί με μουσικά όργανα ή δίσκους μα η Loreen δεν τον άφησε. “Αν το κάνεις αυτό δεν θα έχεις χρόνο να μελετάς. Χωρίς πρακτική θα χάσεις τα πάντα” του είχε πει. Τα ίδια του είπε και ο Mark και τον πίεσε να επιμείνει και να περιμένει. Και τότε, ξαφνικά, ένα βράδυ στις αρχές του Δεκέμβρη του '76, είχε εμφανιστεί στο Ten Bells ένας μυστήριος τύπος, με γυαλιστερό μαλλί, λεπτό μουστάκι και περιέργη πλακουτσωτή μύτη. Φόραγε κουστούμι με κοφτερή τσάκιση στο παντελόνι, λαμέ πουκάμισο, μια φαρδιά κίτρινη γραβάτα και είχε δυο μεγάλες χρυσές αλυσίδες στο λαιμό και το δεξί καρπό του. Αγκάλιαζε και φίλαγε μια-μια τις κοπέλες με άνεση ενώ και αυτές δε δείχνανε να αντιστέκονται, μάλλον να το επιδιώκουν του φάνηκε. Όταν έφτασε στη Loreen, την αγκάλιασε και τη φίλησε πεταχτά στο στόμα κάνοντας τον να τσατιστεί. Αμέσως μετά όμως, κρατώντας τη Loreen από τη μέση, γύρισε προς το μέρος του και είπε με μια εντελώς Cockney προφορά.

“Οϊ, ελό, ελό, αυτός είναι ο ταλεντάρας μας; Τι θα κάνουμε λοιπόν μ’ αυτόν;” Άπλωσε μια χοντρή χερούκλα για χειραψία. Κόντεψε να του λειώσει τα δάχτυλα. “Mike Trevors. Τι γίνεσαι φιλάρα; Έλα να μας τα πεις να δούμε τι θα κάνουμε με σένα”. Έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο της Loreen, την άφησε.

“Scuse us love, I 'ave serias business to confer with my associate 'ere ya see”, της είπε με δήθεν πολύ σοβαρό ύφος, τον αγκάλιασε σφιχτά από τους ώμους και τον τράβηξε προς το μπαρ. Χωρίς να ρωτήσει παράγγειλε δυο pints bitter και δυο Jack Daniels σκέτα. Έσπρωξε τη μια μπύρα προς το μέρος του νεαρού και ήπие μονορούφι περισσότερη από τη μισή δική του. Έκανε ένα βαθύ “Αααα!”, σκούπισε τα χείλια του με ένα χρωματιστό μαντήλι που βρέθηκε μαγικά στο χέρι του και του έριξε μια δυνατή στην πλάτη.

“Son, you are facing your one-way-ticket to success. Forget theater, them clubs en' all that crap. Fuck tha bloody punk too. Bloody poofers mate if you ask me. But do oi 'ave the ansa? Do oi indeed mate. Baarges. Disco Baarges down the good-ol' holy

riva Thames. That's vere all tha action is. Dancing the night away. That's your chance too". Σταμάτησε και τον κοίταξε.

"Παίζεις καλά το όργανο σου, μου είπε η Loreen. Μου έχει πάρει τα αυτιά με σένα". Με μια θεατρική κίνηση, τράβηξε μια μαύρη, γυαλιστερή κάρτα από μια εσωτερική τσέπη του σακακιού του και του την έδωσε. Πάνω της με χρυσά ανάγλυφα γράμματα, έγραφε: MIKE TREVORS, MANAGER, REGAL ENTERTAINMENT ENTERPRISES LTD. YOUR SUCCESS IS OUR BUSINESS. Ενώ περιεργαζόταν την κάρτα, ο Mike κατέβασε την υπόλοιπη bitter και έσπρωξε το άδειο ποτήρι προς τον μπάρμαν. Στο κάτω μέρος της κάρτας είχε μια διεύθυνση στο Islington, τα στοιχεία μιας αποβάθρας στο Westminster και κάμποσα τηλέφωνα.

"That's me Govna'. Mike the Miracle, they call me, you know, and all for good reason, mate, all for good reason".

Κοίταζε για λίγο την κάρτα, χωρίς να έχει καταλάβει και πολλά. Λίγο η περιεργη προφορά του τύπου, λίγο το παρουσιαστικό του, λίγο η ταχύτητά του τον είχαν μπλέξει. Η Loreen είχε πει πως θα μίλαγε σε γνωστούς της για αυτόν, πως θα του γνώριζε τα σωστά άτομα για να τον βάλουν στη σκηνή της πόλης, ποτέ όμως δεν είχε πάει το μυαλό του σε κάτι τέτοιο.

"Listen mate", συνέχισε ακάθεκτος ο τύπος. "Tomorrow, fist fing in tha morning, you coll this numba", έδειξε ένα από τα νούμερα στην κάρτα με το δάχτυλό του, "Ask for Eddie, 'i's the brains and does 'em arrangements for all me bands. Yo go see 'im, play 'im your instrument and impress 'im. 'E gives me the thumbs-up, yo got yourself a job. Good lo-od fatha Christmas's just around tha corna. I'll 'ave lots of all-nighters on the riva. Lotta of gigs to be played. O-rait mate? Cheers then."

Άρπαξε το ποτήρι με το Jack Daniels και ήπιε μια μικρή γουλιά, ίσα-ίσα που έβρεξε τα χείλια του, είδε κάποιον που ήξερε στο βάθος του μαγαζιού, σήκωσε το χέρι του και τον χαιρέτησε φωνάζοντας, "Oi!, Terence, ang-on you devil, ere I am". Του βάρεσε άλλη μια γερή στην πλάτη, πέταξε ένα "we 'll get you sorted son, no worries", και έφυγε για να βρει το γνωστό του. Περνώντας δίπλα από τη Loreen, κάτι της ψιθύρισε στο αυτί, της έδωσε ένα σκαστό φιλί στο μάγουλο και την τσίμπησε στον πσιινό. Αυτή, δήτην ξαφνιασμένη, αναπήδησε χαριτωμένα, τον χτύπησε χαδιάρικα στον ώμο, έκανε ένα "ger-off" και χαχάνισε, ενώ ο Mike συνέχισε χαμογελαστός το δρόμο του προς το βάθος, χαιρετώντας με χειραψίες δεξιά-αριστερά.

Συνειδητοποίησε πως δεν είχε προλάβει να αγγίξει ούτε την bitter ούτε το Jack Daniels. Η Loreen τον πλησίασε και κατέβασε μια γερή γουλιά από το Jack Daniels που ήταν μπροστά του.

“Τι έγινε λοιπόν, την πήραμε τη δουλειά; Ο Mike είναι σπαθί τύπος. Είναι λίγο απατεώνας και μουντάρης αλλά καλή ψυχή, να ξέρεις. Τι σου είπε”.

“Μου είπε να δω κάποιον Eddie. Μου φάνηκε πως θα είναι κάτι σαν οντισιόν”.

“Ο Eddie είναι ο chief-musician του Mike”, είπε η Loreen με σοβαρό ύφος. “Ο Mike μυρίζεται το χρήμα, τις ευκαιρίες και τις πρόθυμες γκόμενες από χιλιόμετρα αλλά καταλαβαίνει τόσο από μουσική όσο εγώ από Νίτσε. Για να δουλέψεις με το Mike πρέπει να περάσεις το τεστ του Eddie. Τον ξέρω και έχουμε πει κάμποσα ποτήρια μαζί. Είναι δύσκολος τύπος και στριμμένος. Είναι και junkie, βαριά περίπτωση. Θα τον πάρω τηλέφωνο αύριο και θα κανονίσω να πάμε να τον δούμε όταν τελειώσω από το γραφείο. Εσύ κανόνισε να πας καλά”.

Για λίγο προσπάθησε να ξεχάσει τον ηλίθιο κοκκινομάλλη με την παρέα του και να συγκεντρωθεί στη μουσική του. Η βραδιά προχωρούσε. Είχαν τελειώσει το Locomotive Song και μπήκαν πάλι στο κανονικό set-list της βραδιάς. Άλλαξαν τραγούδι και ύφος. Μπήκαν στα soul hits που χορευτικά στην αρχή, θα χαλάρωναν σταδιακά και θα έφερναν τη βραδιά στο τέλος της. Έπαιζε funky ακόρντα στην κιθάρα και του άρεσε. Ο Eddie έστρωσε ένα παχύ strings’ pad στα keyboards. Τον ακολούθησε με αρπίσματα. Το ποτάμι απόψε ήταν ασυνήθιστα ανήσυχο και οι κυματισμοί του έκαναν το μικρό πλοιάριο να μετακινείται άτσαλα δυσκολεύοντας τους μουσικούς. Σε κάποιο απότομο ταρακούνημα, το όργανο του Eddie μετακινήθηκε προς το πλάι με αποτέλεσμα να παίξει εντελώς λάθος πλήκτρα και να ακουστεί μια συγχορδία που θύμιζε πορδή. Χαμογέλασε γιατί του θύμιζε τα λάθη που έκανε συχνά ο Σταύρος στο αρμόνιο, χωρίς να χρειάζεται υποβοήθηση από τα στοιχεία της φύσης. Βοήθησε να μαζευτεί η κατάσταση ρίχνοντας μια σειρά από τρεις 11ρες, και βάζοντας ένα μικρό atonal σόλο.

Το βλέμμα του έπεσε πάλι στον ψηλό και λιγνό τριαντάρη, με το προσεκτικά κομμένο μακρύ μαλλί που στεκόταν όρθιος, με την πλάτη του στο μπαρ και με τον ένα αγκώνα ακουμπισμένο πάνω του. Είχε την αίσθηση πως ο ψηλός τον κοιτάζε επίμονα όλο

το βράδυ. Κάθε φορά που τον κοιτάζε, έβρισκε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω του. Αυτή τη φορά τον παρατήρησε καλύτερα. Φορούσε ένα στρωτό σκούρο παντελόνι και ένα σκούρο μπλε, σχεδόν μαύρο, κάπως γυαλιστερό πουκάμισο με φαρδιά μανίκια, γυρισμένα μια-δυο φορές. Δεν τον είχε δει να χορεύει και δε φαινόταν να έχει παρέα μαζί του. Γενικά ήταν εντελώς εκτός κλίματος. Όση ώρα τον παρατηρούσε, ο ψηλός δεν πήρε το βλέμμα από πάνω του. Παρατηρούσε τα χέρια του, κυρίως το αριστερό, όπως έτρεχε πάνω στην ταστιέρα και κουνούσε το κεφάλι του ακολουθώντας τις αλλαγές του, χωρίς να χάνει νότα. "Να δεις που θα 'ναι κανένας πούστης και περιμένει να βρει ευκαιρία να μου την πέσει", σκέφτηκε και αποφάσισε να σταματήσει να τον κοιτάζει, να τον αγνοήσει εντελώς, μήπως και απογοητευτεί και τον αφήσει στην ησυχία του. Το μόνο που του έλειπε ήταν να του την πέσει τώρα κανένας περιεργός. Όλα τα είχε περάσει, αυτό του έλλειπε.

Ο Eddie συνήλθε γρήγορα και εκνευρισμένος από το λάθος του, έριξε ένα ασύλληπτο τζάζυ σόλο κάνοντας όλο το keyboard να τραντάζει. Ο Πέτρος γύρισε και τον κοίταξε. Τον παρατήρησε για κάμποσα δευτερόλεπτα. Τι έκανε άραγε αυτόν το φοβερό keyboard-ίστα να παίζει στα 35 του σε караβάκια στον Τάμεση; Αυτό δεν είχε καταφέρει να το απαντήσει όσο καιρό τον γνώριζε. Μάλλον ήταν η ανασφάλειά που γενικά τον χαρακτήριζε γενικότερα στη ζωή του. Αυτή την ανασφάλεια την είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε, στο υπόγειο κλαμπ Dark Flames, στο Soho, όταν πήγε με την Loreen για να περάσει το τεστ που θα του άνοιγε την πόρτα για δουλειά με το Mike. Ο Eddie μπορεί να ήταν ανασφαλής αλλά αυτό δεν έκρυβε τις ασύλληπτες ικανότητές του στα keyboards. Μόλις άρχισε να τον ρωτά διάφορα πράγματα σχετικά με το "τι μπορεί να κάνει" φάνηκε πως ο τύπος, όταν είχε να κάνει με μουσική, δεν έπαιζε. Του έδειξε ένα μικρό λαμπάτο ενισχυτή, άγνωστης μάρκας, του είπε να συνδέσει σ' αυτόν την Silvertone, του έδωσε τόνους για να κουρδίσει και τον άφησε μερικά λεπτά για να φτιάξει ήχο. Αναγνώρισε τα ρυθμιστικά, έφτιαξε τον ήχο να γεμίζει, χωρίς να παραμορφώνει πολύ και έβαλε κάμποσο reverb. Ο μυστηριώδης ενισχυτής ήταν απίθανος.

Ο Eddie τον έβαλε να παίξει απίστευτα πράγματα, του ζήτησε να τον συνοδέψει σε κομμάτια που δεν ήξερε, να ακολουθήσει αλλαγές σε συγχορδίες και ρυθμό με το αυτί και να

αυτοσχεδιάσει σε μοτίβα που ο ίδιος ο Eddie δημιουργούσε στη στιγμή. Το τεστ πήρε τη μορφή τζαμαρίσματος σε ροκ φόρμες και στην αρχή έτρεχε να προλάβει. Μετά από λίγο όμως, άρχισε να βρίσκει το χώρο του, ένοιωσε άνετα, αφέθηκε και ακολουθούσε χωρίς άγχος. Πριν περάσει μισή ώρα, είχε αρχίσει να βάζει δικά του πράγματα και να οδηγεί αυτός τον Eddie. Δεν προσπαθούσε ούτε να τον εντυπωσιάσει ούτε να τον υποβαθμίσει. Απλά είχε παρασυρθεί από μια γλυκιά αίσθηση που ήταν αποτέλεσμα του ότι βρισκόταν για πρώτη φορά στη ζωή του να παίζει με ένα μουσικό που δεν κώλωνε, δεν έδειχνε να αντιμετωπίζει περιορισμούς τεχνικής και μπορούσε να απαντήσει στις μουσικές προκλήσεις του. Χωρίς να το καταλάβουν, πέρασαν πάνω από δύο ώρες τζαμαρίσματος. Η Loreen είχε αρχίσει να ανησυχεί. Δεν έδειχναν να τελειώνουν και αυτή πέθαινε για ένα ποτό. Ο Eddie άλλαξε μουσικό ύφος, άφησε κάποιες νύξεις τζάζ αρμονικής, Ο Πέτρος τις έπιασε στον αέρα. Πριν προλάβει ο Eddie να γυρίσει πίσω σε πιο συμβατικές αρμονίες, έβγαλε ότι είχε μάθει από τις εκατοντάδες ώρες ακρόασης και τις επίσης εκατοντάδες ώρες παιξίματος στα χνάρια του Kenny Burrell. Μόλις ο Eddie άκουσε τις πρώτες κλιμακωτές μελωδίες έκανε "Yeah, now you are talking" και όρμησε και αυτός με χίλια. Μετά από άλλα σαράντα λεπτά, ο Eddie έδειξε πως έμπαινε σε διαδικασία κλεισίματος και αυτός από την μεριά του χαλάρωσε το παίξιμό του και τον άφησε να τον οδηγήσει και να κλείσουν με τρόπο που αν κανείς δεν ήξερε, θα νόμιζε πως το είχαν προβάρει δεκάδες φορές πριν.

"That was something!" φώναξε ο Eddie. "My friend, are you sure you want to work the boats?" τον ρώτησε γελώντας. Τώρα που είχε σταματήσει το παίξιμο και η ένταση είχε φύγει, ένοιωσε ξαφνικά την κούραση στα χέρια του. Ακολούθησε μια μακριά συζήτηση, σκέτη ανάκριση, με τη Loreen να προσπαθεί να του εξηγήσει ότι αγγλικά δεν καταλάβαινε. Ο Eddie, ενθουσιασμένος, ήθελε να μάθει τα πάντα για τον νεαρό. Από που ήλθε, πού και πως έμαθε να παίζει έτσι, τι εμπειρία είχε, πως ήταν δυνατόν να παίζει μ' αυτόν τον τρόπο και ακόμα κανείς να μην τον ξέρει. Τον ρώταγε και αυτός απάνταγε όπως μπορούσε, στα υπόλοιπα βοηθούσε η Loreen. Μόνο όταν ένας θηριώδης χοντρός εμφανίστηκε και τους είπε πως έπρεπε να τελειώνουν για να ετοιμαστεί ο χώρος για το βράδυ, ο Eddie τους ζήτησε συνγνώμη και είπε πως έπρεπε να διακόψουν.

"I'll talk to Mike. Not to worry", του είπε φιλικά "I'll see you soon".

Αντάλλαξαν πεταχτά φιλάκια στον αέρα με τη Loreen και υποσχέσεις να βρεθούν σε κάποιου το "local" και μετά τους ζήτησε πάλι συγνώμη και έφυγε βιαστικά για την τουαλέτα. Αργότερα θα καταλάβαινε πως είχε έρθει η ώρα για να πάρει ο Eddie την δόση που νόμιζε πως του ήταν απολύτως απαραίτητη για να αντιμετωπίσει τον κόσμο.

Έπιασε δουλειά στα караβάκια δυο βδομάδες πριν τα Χριστούγεννα του '76. Ο Mike ειδοποίησε τη Loreen, της είπε πως ο μικρός πήρε το OK του Eddie και της ζήτησε να του πάει το διαβατήριό του νεαρού για να του βγάλει κάρτα εργασίας και να τον γράψει στο σωματείο των μουσικών για να μην κινδυνεύει να τον καρφώσουν τίποτα unionists. Ο Mike δεν έπαιζε. Δεν άφηνε καμιά χαραμάδα ανοιχτή.

"Δεν ξέρω πως θα τα καταφέρει η παλιο-αλεπού, αλλά frankly, δεκάρα δε δίνω, φτάνει να μη φοβάμαι πως θα σε πιάσουν και θα σε στείλουν πίσω πακέτο", του είχε πει η Loreen. Λίγες μέρες μετά, ο Mike έφερε στο rub ένα μικρό πακέτο, τυλιγμένο προσεκτικά και το παρέδωσε στην Loreen με ύφος Ιουλίου Καίσαρα. Είχε μέσα το διαβατήριό του, ένα αγγλικό διαβατήριό στο όνομα Peter Bennet, μια κάρτα εργασίας και την κάρτα μέλους του στο Union των μουσικών.

'Peter Bennet, Professional Musician, Guitarist'.

Της είπε να τον φέρει στο Fox and Hare στο St Katharine's Dock. Εκεί συνάντησε την υπόλοιπη μπάντα, τον Jeffry τον ντράμερ, τον Paul τον μπασίστα και το "Star", τον Terry που τραγουδούσε. Όλοι τριάντα-τριανταπέντε και βάλε, παλιές караβάνες της πόλης. Μίλησαν, ήπιαν τις μπύρες τους, είπαν αστεία για την ηλικία του και πώς έτσι και τους έτρωγε όλες τις γκόμενες θα του έκοβαν ότι περίσσευε από τη μέση και κάτω. Ένοιωθε όμορφα αλλά και την ίδια στιγμή, αμήχανα ανάμεσα στους δουλεμένους επαγγελματίες, δεν ήξερε πως να αντιδράσει και αποφάσισε να τα πάρει όλα χαλαρά. Μετά από κάμποση ώρα, πήγαν στο πίσω δωμάτιο της rub που έπαιζε ρόλο προβάδικου, με όργανα γύρω-γύρω και κάθισαν να παίξουν διερευνητικά, να δουν τέλος πάντων τι μπορεί να κάνει ο νεαρός που τους είχε κουβαλήσει ο Mike.

Μέχρι τότε έπαιζαν χωρίς κιθαρίστα και ο Eddie γέμιζε τα κομμάτια με τα keyboards. Κατάλαβε πως έπρεπε να βρει χώρο

μόνος του και να δώσει λόγο ύπαρξης στην κιθάρα του. Έδεσαν χωρίς ιδιαίτερο κόπο. Ο Eddie ήδη τον είχε συμπαθήσει αλλά ο Jeffry ξετρελάθηκε. Βρήκε τη ρυθμική του φοβερή και άρχισε να δουλεύει τον Paul πως δήθεν το μπάσο του θα ήταν άχρηστο πια. Ο Terry παρακολουθούσε και άργησε να μπει στο παιγνίδι. Μόνο όταν η μπάντα ακουγότανε σαν ένα σώμα είπε με βαρύ ύφος, "now boys, cut the bull and gimme some real backing". Πήρε το μικρόφωνο και έτρεξε το set list, ολόκληρο, για πρώτη φορά με τον νεαρό να ακολουθεί όπως-όπως.

Απόψε ο Terry δεν έδειχνε τόσο άνετος. Προσπαθούσε να καλύψει με τη φωνή του τις κραυγές του σκουλαρικάκια και της παρέας του. Ο νεαρός κιθαρίστας τον παρακολούθησε να τελειώνει τη φράση "without love, where would you be now", και λες και ήταν ο James Brown, θεατρικά, με απλωμένα τα μπράτσα του δεξιά-αριστερά και το κεφάλι ριγμένο στο πλάι, να μπαίνει στο "without lo-o-ove" του ρεφρέν. Πλησίασε στο μικρόφωνό του και συμπλήρωσε στα φωνητικά, προσέχοντας ίσα-ίσα να ακούγεται. Καημένε Terry, σκέφτηκε.

Ήταν ο μεγαλύτερος της μπάντας. Σαρανταπεντάρης, Ιρλανδός, είχε έρθει από το '65 στο Λονδίνο για να γίνει ο επόμενος Cliff Richard. Η αλήθεια είναι πως του έμοιαζε πολύ και στο Cork τον κούρδιζαν από μικρό πως ήταν φτυστός και πως τραγουδάγε καλύτερα. Στην αρχή φάνηκε να μπαίνει καλά στην R&B σκηνή της μητρόπολης που τότε ήταν στις δόξες της. Εμφανίστηκε στα γνωστά στέκια της πόλης και έκανε sit-in σε πολλά από τα χαλαρά σχήματα που φτιαχνόταν και διαλυόταν μέσα σε διάστημα εβδομάδων. Οι μουσικοί του Λονδίνου βρισκόταν σε μόνιμη κίνηση και τα μέλη σε κάθε γκρουπ άλλαζαν συνεχώς. Από τα σχήματα αυτά βγήκαν κάμποσα γνωστά γκρουπ, αλλά πάντα, όταν η ελάχιστη φήμη επιτέλους άγγιζε κάποιο από αυτά, ο Terry βρισκόταν να λείπει από τη σύνθεση. Το '68 είχε καταφέρει να μπει με το γκρουπ του σαν support στο γκρουπ του Spencer Davies, στη χειμερινή τουρνέ τους στο University Circuit. Σε τρεις μήνες είχαν παίξει σε εβδομήντα halls, θέατρα, clubs, γυμναστήρια, σε κάθε χώρο που το κάθε Πανεπιστήμιο χρησιμοποιούσε σα συναυλιακό, από τη Σκωτία μέχρι το Sussex. Προς το '70 φάνηκε να σταθεροποιείται με τους Ethereals και βγήκε στη δισκογραφία με δύο singles, το πρώτο πριν από τα Χριστούγεννα και το επόμενο το Μάρτιο του '71. Και τα δύο πήγαν

άπατα. Η εταιρεία τους χρησιμοποίησε για ένα-δυο χρόνια ακόμα σαν house band και σιγά-σιγά, καθώς ένα-ένα μέλος λάκιζε, η μπάντα διαλύθηκε. Από τότε, ο Terry βρέθηκε να κάνει γύρους στα dance halls. Δεν είχε πια καμιά ελπίδα για σοβαρή καριέρα, έβγαζε μεροκάματο και χτύπαγε και καμιά γκόμενα πουλώντας μούρη όπου τον έπαιρνε.

Τώρα κρατούσε το μικρόφωνο με τις δύο παλάμες, στηριγμένο στη βάση του, και με θεατρινισμούς, τινάζοντας το μακρύ μαλλί και τις αφέλειες, τραγουδούσε δοσμένος αργά soul τραγούδια. Δοσμένος, σαν να ήταν μέγας star. Κανείς δεν του έδινε σημασία έτσι και αλλιώς, κανείς δεν τον κοίταζε. Οι εγγλέζοι, όσοι άντεχαν ακόμα, ήταν προσηλωμένοι στο χορό τους, όσο τους επέτρεπε το μεθύσι της προχωρημένης ώρας. Όμως ο Terry τραγουδούσε για τον εαυτό του. Πολλά χρόνια πια δεν είχε πραγματικούς φίλους. Ο τελευταίος πραγματικός φίλος του τον είχε παρατήρει φτύνοντάς τον όταν είχε αποφασίσει να πάει στην Αγγλία για να γίνει τραγουδιστής.

Τον ένοιωθε απόλυτα. Θυμήθηκε το απόγευμα που τον παράτησε ο Γιάννης. Ήταν την ίδια μέρα με την επίσημη ανακοίνωση στην οικογένεια για τα σχέδιά του να φύγει στην Αγγλία. Μόλις πήρε τη συμφωνία του πατέρα του τον είχε ξαφνικά πλημμυρίσει μια ξαφνική χαρά και μια αισιοδοξία που ήθελε να τη μοιραστεί με κάποιον. Πάνω εκεί είχε πάρει τηλέφωνο ο Γιάννης και πριν προλάβει να του πει τίποτα, είχε ζητήσει να τον συναντήσει στο μόλο. Είχε ντυθεί βιαστικά και ξεκίνησε. Θα του έλεγε για την απόφαση του να φύγει στην Αγγλία και για τα σχέδιά του. Θα ήταν ο πρώτος που θα το μάθαινε. Ο Γιάννης ήταν έξυπνος και θα του έδινε καμιά ιδέα. Άσε που αν δεν έμπαινε στην Ελλάδα, οι γονείς του σκόπευαν να τον στείλουν στην Αγγλία να σπουδάσει οπότε μπορεί και να βρισκότανε στην ίδια πόλη. Περπάτησε με γρήγορο ρυθμό κατά μήκος της παραλίας μέχρι το μόλο. Βρήκε το Γιάννη να κάθεται σε ένα παγκάκι και να κοιτάει τη θάλασσα κρατώντας ένα πλαστικό ποτήρι με κόκα-κόλα.

Όταν έφτασε ένα-δυο μέτρα μακριά του, ο Γιάννης τον πήρε μυρωδιά και πετάχτηκε απότομα πάνω. Κάτι είχε το ύφος του που δεν του άρεσε.

“Καλά, είσαι εντελώς μαλάκας ρε, εντελώς;” του πέταξε ο Γιάννης αγριεμένος, πριν προλάβει να πει οτιδήποτε. Ξαφνιάστηκε, κοντοστάθηκε. Δεν περίμενε τέτοια αντίδραση από το φίλο του. Ο

Γιάννης δε συνήθιζε να βρίζει ούτε να χρησιμοποιεί τη λέξη "μαλάκας" που όλοι οι άλλοι στην τάξη την είχαν ψωμοτύρι.

"Τι έγινε ρε Γιάννη, μύγα σε τσίμπησε;" τον ρώτησε ξαφνιασμένος.

"Ρωτάς ρε, ρωτάς; Τόσο γάιδαρος είσαι;" Συνέχιζε να μην καταλαβαίνει. "Για την Νατάσα σου λέω ρε. Γιατί της ξηγήθηκες έτσι, μετά από τόσα χρόνια, γιατί ρε πούστη μου;" Έμοιαζε έτοιμος να εκραγεί από το θυμό του.

"Τι τρέχει με τη Νατάσα μωρέ, δεν καταλαβαίνω τι λες, τι τρέχει; και συ πού κολλάς, τι πρόβλημα έχεις;"

"Να μη σε νοιάζει τι έχω εγώ, τα δικά σου τα καταντήματα να κοιτάξεις. Καλά δε ντρέπεσαι λίγο ρε; Δε ντρέπεσαι;"

Έκανε το γύρο στο παγκάκι και κάθισε από την άλλη μεριά. Προσπάθησε να κρατηθεί ήρεμος και μίλησε αργά και χαμηλόφωνα.

"Κάτσε κάτω ρε να τα πούμε και άφησε τις παπαριές γιατί αρχίζεις και μου τη δίνεις το ξέρεις; Σαν παιδάκι κάνεις. Παλουκώσου και πες μου τα ήρεμα, χωρίς μαλακίες".

Ο Γιάννης δεν κάθισε. "Μου τα είπε όλα χθες μετά που την παράτησες. Ωραία υποδοχή της έκανες ρε πούστη. «Καλώς-ήρθες αγάπη μου» και «άντε στα τσακίδια». Ωραίος είσαι ρε μάγκα. Γιατί ρε κωλόπαιδο την έφτυσες έτσι μετά από τόσα χρόνια που τη σέρνεις; γιατί; Και τι θα κάνεις τώρα ρε παπάρα, θα το γυρίσεις σε καμάκι;"

Είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του. Τι είχε πει η Νατάσα στο Γιάννη και τον είχε κάνει τόσο έξαλλο;

"Τι σου είπε ρε Γιάννη; Τι σκατά σου είπε;"

"Πολύ καλά ξέρεις τι μου είπε. Όχι μόνο τα χθεσινοβραδινά αλλά και όλα όσα τράβαγε μαζί σου τόσα χρόνια. Μου είπε και όσα της έλεγες για μάς τους υπόλοιπους. Δεν μπορούσα να το φανταστώ ρε Πέτρο. Τόση πολύ κακία και ζήλια κρύβεις μέσα σου για όλους μας; γιατί ρε πούστη μου, γιατί;" Τα πράγματα μπερδεύανε όλο και περισσότερο.

Δεν καταλάβαινε τίποτα. "Τι σου είπε ρε Γιάννη, γιατί δε μου λες ρε φίλε;"

"Μεγάλη βλακεία μου που σε άκουγα τόσα χρόνια. Τώρα βλέπω πως όλους μας χρησιμοποιούσες για το κέφι σου. Κανένας δεν ήθελες να πάει μπροστά. Να μείνουμε όλοι σαν εσένα χαμένοι και ακαμάτηδες. Σε πρώτη ευκαιρία θα μας την έφερνες. Και τώρα που είδες τη Νατάσα να προχωράει αποφασίζεις να τη σουτάρεις.

Η Νατάσα έτυχε να είναι η πρώτη άτυχη. Την παρατάς μισό μήνα πριν τις εξετάσεις της. Με τι μυαλό ρε θα πάει να γράψει, με τι μυαλό; Και εγώ ακόμα και με την Εγγλέζα έκανα πως δεν έβλεπα τι γινότανε, γιατί σε θεωρούσα φίλο μου ρε, φίλο μου”.

“Ρε Γιάννη δεν είναι έτσι τα πράγματα. Η Νατάσα σου είπε μόνο τη δική της άποψη. Κάτσε λίγο να σου πω και τη δική μου. Θα δεις, δεν είναι έτσι. Για τα υπόλοιπα που λες δεν καταλαβαίνω τίποτα. Ούτε και ξέρω τι σκατά σου είπε η Νατάσα”.

“Άκου ρε Πέτρο, εγώ ήθελα απλά να σου τα πω για να μη νομίζεις πως τρώω κουτόχορτο, αλλά δεν θα κάτσω να με παραμυθιάσεις πάλι.”

Είχε σηκωθεί από το παγκάκι και πλησίασε το φίλο του. Άπλωσε το χέρι του να τον αγγίξει στον ώμο, μήπως και τον ηρεμήσει. Ο Γιάννης τινάχτηκε και με μια γρήγορη και απότομη κίνηση του πέταξε πέρα το χέρι. Χωρίς να το καταλάβει, τού ‘φυγε από το χέρι το ποτήρι με την κόκα-κόλα και τον πήρε ξώφαλτσα στο κεφάλι. Το ποτό τον έλουσε στα μαλλιά και άρχισε να κυλά στο μέτωπο και στο δεξί μάγουλό του.

“Παράτα με ρε. Κομμένα τα πολλά-πολλά εντάξει; Μέχρι εδώ ήτανε. Από δω και πέρα ούτε σε ξέρω ούτε με ξέρεις. Και με το συγκρότημα τέρμα. Δεν ξαναπαίζω μαζί σου. Θα πάω αύριο να πάρω τον ενισχυτή μου. Κανόνισε να ξεμπερδέψεις με το Μαλτέζο, πες το και στους άλλους και παρατάτε με ήσυχο όλοι σας”.

Χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει, ο Γιάννης άρχισε να απομακρύνεται περπατώντας γρήγορα, σχεδόν τρέχοντας.

“Γιάννη, θα φύγω στην Αγγλία. Αύριο πάω για διαβατήριο” του είχε φωνάξει, ενώ προσπάθησε να σκουπίσει με το χέρι του την κόκα-κόλα που έμπαινε στα μάτια του και άρχισε να κολλάει.

Ο Γιάννης σταμάτησε και γύρισε να τον κοιτάξει. “Χέστηκα που θα πάς. Κανόνισε μόνο να μη γυρίσεις”. Του γύρισε την πλάτη και με γρήγορα βήματα έφτασε στα πρώτα σπίτια, μπήκε στο στενό, έστριψε στην πρώτη γωνία και χάθηκε.

Ξαφνικά είχε συνειδητοποιήσει πως ο Γιάννηςμίλαγε σοβαρά. Ο καλύτερος φίλος του είχε μόλις ανοίξει την πόρτα, είχε βγει από τη ζωή του και την είχε κοπανήσει με δύναμη πίσω του. Ένοιωσε πολύ μόνος. Η κόκα-κόλα είχε φτάσει στα χείλια του, τα έγλυψε ασυναίσθητα και η γλυκιά γεύση της έφτασε στη γλώσσα του. Και η γεύση δέθηκε με τη στιγμή, την εικόνα και πάντα του θύμιζε το Γιάννη να στρίβει στη γωνία και να χάνεται. Δεν ήπια ποτέ ξανά κόκα-κόλα.

Έγλυψε ασυναίσθητα τα χείλια του όμως τώρα η γεύση δεν ήταν γλυκιά. Ήταν στυφή και πικρή συνάμα. Δεν ήταν κόκα-κόλα. Ήταν φτηνή bitter. Σα να ξύπναγε από όνειρο είδε μπροστά του το κοκκινομάλλη σκουλαρικάκια να κρατάει ένα άδειο ποτήρι μπύρας. Του είχε πετάξει ο πούστης το περιεχόμενο στα μούτρα! Λίγα δευτερόλεπτα πριν, το караβάκι είχε στρίψει απότομα προς τα αριστερά και αυτός, εντελώς αφηρημένος και χαμένος στις σκέψεις του, παραλίγο να χάσει την ισορροπία του. Παραπατώντας και στρίβοντας ασυναίσθητα για να καταφέρει να κρατηθεί είχε κτυπήσει με την άκρη του μπράτσου της κιθάρας του τον σκουλαρικάκια στον ώμο. Και ο τύπος είχε γυρίσει και στην ψύχρα του είχε πετάξει στα μούτρα το μισογεμάτο pint μπύρα που κρατούσε. Ξαφνιασμένος, χωρίς να έχει ακόμα καλά-καλά ξεφύγει από τις σκέψεις του, είχε μείνει ακίνητος, χωρίς καμία αντίδραση, με τη βρώμα της μπύρας που άφριζε πάνω του να γεμίζει τα ρουθούνια του. Δεν έκανε το ίδιο όμως και ο Terry που όλο το βράδυ ανεχότανε το σκουλαρικάκια και όπως φαίνεται είχε αποφασίσει πως μέχρι εδώ ήταν. Ενώ αυτός έμενε παγωμένος και σκούπιζε τα μάτια του, ο Terry σήκωσε τη βάση του μικροφώνου, τη στριφογύρισε πάνω από το κεφάλι του σα μακρύ ρόπαλο και βάρεσε μια γερή στα πλευρά του σκουλαρικάκια που δεν την περίμενε, παραπάτησε και οπισθοχώρησε προς τη μεριά που ήταν τα ντράμς. Για κακή τύχη του έπεσε ακριβώς δίπλα στον Jeffry που έχοντας μυριστεί τη φασαρία να έρχεται, είχε πεταχτεί από τη θέση του και είχε φέρει ένα γύρω τα ντράμς για να περάσει μπροστά και να βοηθήσει την κατάσταση. Ο σκουλαρικάκιος του ήρθε λουκούμι και ο Jeffry χωρίς να διστάσει, του έχωσε μια γερή γροθιά κατευθείαν στο σαγόνι πετάγοντας μια ακατάληπτη βρισιά. Ο εγγλέζος έχασε πια την ισορροπία του και σωριάστηκε κάτω. Οι φίλοι του, βλέποντας την κατάσταση όρμησαν μπροστά και πλακώθηκαν με τον Terry και τον Jeffry. Μερικοί από τους υπόλοιπους μπήκαν στη φασαρία, οι περισσότεροι με την πλευρά των μουσικών. Ο Paul είχε αφήσει το μπάσο του σε ασφαλές μέρος στη σκηνή και πλακωνότανε με ένα κοκκινομάλλη με μπράτσα γεμάτα τατουάζ. Ο Eddie είχε μαζέψει άρον-άρον το όργανό του και στα μουλωχτά χάθηκε στο πίσω μέρος της αίθουσας. Οι μεγαλόσωμοι minders του караβιού έφτασαν στη στιγμή και προσπάθησαν να σταματήσουν την πάλη.

Μέσα στην ανακατωσούρα συνέχισε να μένει ακίνητος και να κοιτάζει σα χαζός το χαμό γύρω του. Δεν κατάλαβε από πού πετάχτηκε ο σκουλαρικάκις που ξαφνικά βρέθηκε μισό μέτρο μπροστά του κοιτάζοντάς τον άγρια. “Yo foking bastar `h yo focking gitaar. I’ll ave tha both-of ya”, είπε μέσα από τα δόντια του και του έδωσε μια γροθιά στη μύτη. Έμεινε άναυδος από τον πρωτόγνωρο πόνο. Πριν συνέλθει έφαγε άλλη μια γροθιά, αυτή τη φορά στο σαγόني. Ο εγγλέζος σήκωσε το πόδι του και του έδωσε μια κλωτσιά σε στυλ καράτε χαμηλά στα πλευρά, κόβοντάς του την ανάσα. Λύγισε με την κιθάρα να κρέμεται μπροστά του σαν εκκρεμές. Ο σκουλαρικάκις άπλωσε τα χέρια του, βούτηξε την Silvertone από το μπάτσο και από το σώμα και πριν καλά-καλά καταλάβει τι γινόταν, την τράβηξε με δύναμη που παραλίγο να τον ρίξει κάτω.

Έμεινε ακόμα πιο ξαφνιασμένος με αίμα να τρέχει από τη μύτη του και τον ιμάντα της κιθάρας να κρέμεται σκισμένος από τον ώμο του, κοιτάζοντας το σκουλαρικάκι που κρατώντας τώρα την κιθάρα από την άκρη του μπράτσου της, τη σήκωσε σαν τσεκούρι και φωνάζοντας τη χτύπησε με δύναμη στο πάτωμα. Ένας απαίσιος θόρυβος ακούστηκε και ένα μεγάλο κομμάτι από το λευκό σώμα της κιθάρας έσπασε, εκσφενδονίστηκε από το πάτωμα και πέρασε σφυρίζοντας ξυστά από το πρόσωπό του. Το βύσμα έφυγε από τη θέση του και το καλώδιο σύρθηκε στο πάτωμα σα φίδι. Ένας εκκωφαντικός βόμβος που έγινε σφύριγμα, ακούστηκε από τον ενισχυτή όπως οι επαφές στη μύτη του καλωδίου βραχυκύκλωσαν με τα υγρά που ήταν χυμένα στο πάτωμα. Το κάλυμμα του τρέμολο και δυο από τα κουμπιά της κιθάρας πετάχτηκαν σε διαφορετικές κατευθύνσεις και ένας από τους τέσσερις μαγνήτες βγήκε από τη βάση του και κρεμάστηκε από τα καλώδιά του μπλεγμένος στις χορδές.

Η φασαρία σταμάτησε στη στιγμή και όλοι γύρισαν να κοιτάξουν τον εγγλέζο που ανικανοποίητος, σήκωσε ότι είχε απομείνει από την κιθάρα και φωνάζοντας “fock ya, fock ya”, τη χτύπησε στο πάτωμα, αυτή τη φορά με ακόμα περισσότερη δύναμη. Το μπράτσο της κιθάρας έσπασε στη μέση. Το ένα κομμάτι έμεινε στο χέρι του εγγλέζου και το άλλο, ακόμα δεμένο με το σώμα της, κρεμάστηκε στις χορδές. Ο σκουλαρικάκις κούνησε για λίγο δεξιά αριστερά τη σπασμένη κιθάρα, δεν κατάφερε να την κοντρολάρει έτσι που ήταν πια χωρισμένη στα δύο με τις χορδές μπλεγμένες και στο τέλος την πέταξε άτσαλα

προς το μέρος του νεαρού. Ευτυχώς, ίσως από ένστικτο έσκυψε και η διαλυμένη κιθάρα τον πήρε ξώφαλτσα στον ώμο πριν σκάσει με θόρυβο σε ένα κάδρο που κρεμόταν στον τοίχο πίσω του και σωριαστεί μαζί με τα γυαλιά και το σπασμένο κάδρο στο πάτωμα.

Οι *minders*, έχοντας ξεμπερδέψει με τους υπόλοιπους, γράπωσαν το σκουλαρικάκια και τον τράβηξαν έξω από την αίθουσα, στο κατάστρωμα. Οι φίλοι του, αποσβολωμένοι δεν αντέδρασαν αλλά αποτραβήχτηκαν στην άκρη ενώ οι κοπέλες τους κλαίγοντας έτρεχαν να δουν αν είχε τραυματιστεί κανείς τους. Το караβάκι είχε βάλει πλώρη με ταχύτητα για την όχθη του Τάμεση, πρέπει να ήταν στο ύψος της αποβάθρας του Swan Lane, στη βόρεια όχθη και η αστυνομία είχε ήδη ειδοποιηθεί για να έρθει και να παραλάβει τους ταραξίες. Ο Terry και ο Jeffry τον πλησίασαν. Ο Terry, έβγαλε από την τσέπη του ένα γαλάζιο μαντίλι και σκούπισε το αίμα που έτρεχε από τη μύτη του. Τα ρουθούνια του γέμισαν λεβάντα. Ο Paul δε φαινότανε πουθενά, ούτε και ο Eddie.

Δεν έδειχνε να καταλαβαίνει. Όλα είχαν γίνει τόσο απότομα, τόσο ξαφνικά, το μυαλό του ήταν αλλού και δεν είχε προλάβει να ακολουθήσει την εξέλιξη της κατάστασης. Τώρα καθισμένος στο λερωμένο με μπύρες πάτωμα, σκυμμένος πάνω από την σπασμένη κιθάρα, ξεχώριζε τα σπασμένα γυαλιά, μάζευε τα κομμάτια της και προσπαθούσε να ξεχωρίσει τι τον πονούσε πιο πολύ. Η σπασμένη *Silvertone*, η μύτη του, το σαγόνι του ή τα πλευρά του; Έφερνε τα κομμάτια της κιθάρας το ένα κοντά στο άλλο, λες και ήλπιζε να τα δει μαγικά να ξανακολλάνε. Από το σώμα έλλειπε ένα ολόκληρο κομμάτι, αυτό που είχε σπάσει πρώτο και είχε πεταχτεί σε άγνωστη μεριά, οι δυο από τους τέσσερις μαγνήτες είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους, τα κουμπιά είχαν φύγει και η άσπρη μπογιά που κάλυπτε το σώμα, με τη δύναμη των χτυπημάτων είχε ξεκολλήσει σε ένα δυο σημεία από το ξύλο της κιθάρας. Το μπράτσο είχε σπάσει στα δύο. Από το σπασμένο κομμάτι που κρεμόταν ακόμα από τις μπερδεμένες χορδές σαν να μην ήθελε να αποχωριστεί το σώμα της κιθάρας, είχε αποκολληθεί το κομμάτι της ταστιέρας. Το *truss-rod*, η μεταλλική βέργα που κρατάει τα μπράτσα ίσια και αντιστέκεται στο τράβηγμα των χορδών, είχε πεταχτεί έξω, σαν κόκαλο, παραμένοντας ένα κομμάτι, αν και στραβωμένο. Όλο το μπράτσο με εξαίρεση την ταστιέρα που ήταν χωριστή, από τριανταφυλλιά, ήταν βαμμένο στο ίδιο λευκό χρώμα με το σώμα της κιθάρας. Έτσι μέχρι σήμερα δεν είχε ιδέα για το ξύλο του μπράτσου. Τώρα που είχε σπάσει,

φάνηκε το μέσα μέρος του και ανάμεσα στους πόνους του, συνειδητοποίησε πως ήταν φτιαγμένο από τρία διαμήκη κομμάτια, δύο ανοιχτόχρωμα και ένα σκούρο στη μέση, κολλημένα μεταξύ τους. "Ρε τους πούστηδες τους Ιταλούς, κοίτα τι καλλιτέχνημα κρύβανε κάτω από τη μπογιά" σκέφτηκε και οι πόνοι μεγάλωσαν. Έτσι ή αλλιώς, η κιθάρα ήταν πια για τα σκουπίδια.

Ο ψηλός τριαντάρης τον πλησίασε αργά και στάθηκε από πάνω του καπνίζοντας πάντα. Αντάλλαξε μια δυο κουβέντες με τον Jeffry και τον Terry που έδειξαν να τον αντιμετωπίζουν με σεβασμό. Ο Jeffry είχε κτυπήσει το χέρι του στον καυγά και ο Terry τον πήρε για να τον πάει στο φαρμακείο του σκάφους. Ο Τριαντάρης ήταν τώρα μόνος μαζί του. Τον πήρε είδηση με την άκρη του ματιού του. Έμεινε για κάμποσο σιωπηλός, πάντα όρθιος, παρατηρώντας τον να μαζεύει τα κομμάτια και να τα ψαχουλεύει.

"Are you alright my boy?" τον ρώτησε ο Τριαντάρης χωρίς να σκύψει. "Good Lord! What the heck are you doing in this shit-hole?" είπε ήρεμα και χαλαρά, κοιτάζοντας τριγύρω εκνευριστικά άνετος.

"Jesus Christ!" συνέχισε με έμφαση. "Οι τύποι είναι ημιάγριοι. God Almighty! For the love of dear life." Σταμάτησε και πήρε μία βαθιά τζούρα. Φύσηξε τον καπνό σε ένα μεγάλο σύννεφο κουνώντας το κεφάλι του αποδοκιμαστικά. Η μύτη του έπιασε ένα λεπτό άρωμα μέντας από το τσιγάρο του τύπου και ένοιωσε μία ξαφνική ανακούφιση. Του πέρασε όμως αμέσως, γύρισε αργά και έριξε στον τύπο μια φαρμακερή ματιά. Σε ένα δευτερόλεπτο θα του έλεγε να πάει να γαμηθεί και αυτός και η γαμημένη η παλιοφάρα του. Δεν πρόλαβε.

"Richard Stevens", του πέταξε ο τύπος χαμογελώντας από πάνω του, απλώνοντας σαν αστραπή το χέρι του για χειραψία. Κατάπие το σάλιο του. Άφησε τα κομμάτια της κιθάρας να πέσουνε στο πάτωμα, πετάχτηκε σα φαντάρος σε προσοχή μπροστά στο Διοικητή που τον έπιασε να καπνίζει στη σκοπιά, άπλωσε σα ζόμπι το χέρι του για να ανταποδώσει τη χειραψία και ψέλλισε ένα ξεψυχισμένο "I am OK Sir. Don't worry. I am very pleased to meet you Sir, it is my honour. Thank you".

Ο Stevens χαμογέλασε και έγενεψε αποδοκιμαστικά. "Yeah, Yeah, cut it out now my friend και πες μου, τι στο διάβολο γυρεύεις εσύ εδώ μέσα. Τη βρίσκεις με όλη αυτή την ξεφτίλα;"

"Fuck!", σκέφτηκε. "Fuck!". Ο τύπος που όλο το βράδυ τον κάρφωνε και αυτός ο ηλίθιος τον είχε περάσει για καμιά

αδερφή που σκόπευε να του την πείσει, που είχε έρθει να τον ρωτήσει τι κάνει, ο τύπος που λίγο πριν ετοιμαζόταν να τον λούσει με ότι αγγλικό μπινελίκι είχε μάθει τα προηγούμενα δύο χρόνια, ήταν απλά, νέτα-σκέτα, ο πιο hot παραγωγός δίσκων του Λονδίνου. Μόνο το 1977 είχε βγάλει επτά #1 singles από τέσσερα LP που όλα είχαν μπει στο UK top ten. Ο Richard Stevens, ο μοναδικός πετυχημένος παραγωγός που δεν είχε ενδώσει στο punk αλλά επέμεινε στις rock παραγωγές και είχε δουλέψει με τους πάντες. Είχε φάει δυο χρόνια στο Λονδίνο, είχε περάσει από όλα τα στέκια, είχε προσπαθήσει να χωθεί στη σκηνή χωρίς καμιά επιτυχία και τώρα, από το πουθενά, με σπασμένη την κιθάρα του, μπροστά του είχε βρεθεί ο άνθρωπος που δεν μπορούσε ούτε να ονειρευτεί πως θα του έδινε ποτέ την ελάχιστη σημασία.

"You are alright", είπε ο Stevens αργά και με μια σιγουριά που δεν κρυβόταν. "You've got your guitar-playing sorted out but you are buried here". Έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό ταμπά δερμάτινο σημειωματάριο και μια μαύρη γυαλιστερή πένα. Ξεβίδωσε με αργές και προσεκτικές κινήσεις το καπάκι της πέννας, έγραψε κάτι, ξαναβίδωσε το καπάκι της πέννας, έσκισε τη σελίδα από το σημειωματάριο και του την έδωσε. Κοίταξε το χαρτί και είδε ένα σκέτο αριθμό τηλεφώνου.

"Call me and pop around for a cuppa"¹ του είπε μιλώντας πάντα με χαλαρή φωνή. "And, I would say you need a new guitar. Not that the one you had was any worth. Go get yourself a proper baby this time. Stroll down Denmark Street and treat yourself to one. You deserve it".

¹ Πέρανα για ένα φλιτζάνι τσάι.

ΟΚΤΩ

Δευτέρα 4 Ιουλίου 1977, πέντε και τέταρτο το απόγευμα, Central London, UK.

Περπάταγε αργά και βαριά, κυριολεκτικά σερνόταν ανεβαινοντας την Old Compton Street προς την Charing Cross. Δεν είχε κοιμηθεί καλά. Πως να είχε κοιμηθεί μετά από τέτοια βραδιά. Όσα είχαν συμβεί γύρναγαν και ξαναγύρναγαν στο μυαλό του σα να τα είχε δει στο σινεμά. Μόνο οι πόνοι από τα κτυπήματα, που καθώς ήταν εντελώς αμάθητος σε φασαρίες τον ενοχλούσαν ακόμα περισσότερο, του θύμιζαν πως αυτός ήταν ο πρωταγωνιστής της υπόθεσης. Κιθάρα δεν είχε, η διαλυμένη Silvertone βρισκόταν πια σίγουρα σε κάποιο από τα απορριμματοφόρα της πόλης, καθ' οδόν σε κάποιο σκουπιδότοπο.

Δουλειά δεν είχε. Ο Mike είχε τηλεφωνήσει ξημερώματα στην Loreen, για να της πει έξαλλος πως δεν ήθελε να τον ξαναδεί στα μάτια του και καλά θα 'κανε να ξεχάσει τα караβάκια γενικά. Τέτοια φασαρία σε δικό του καράβι είχε να γίνει από το Μάρτη, τότε που ο Johnny Rotten είχε χώσει τη μπουνιά στο "Whispering" Bob Harris, τον παρουσιαστή του Old Gray Whistle Test. Οι Sex Pistols είχαν παίξει εκείνο το βράδυ σε ένα πάρτυ που τους είχε στήσει στο караβάκι του Mike ο Branson της Virgin και από νωρίς δεν έδειξαν να πολυ-γουστάρουν τους καλεσμένους. Στον καυγά έμπλεξε πολύς κόσμος και στο τέλος ο Nicholson, ο τεχνικός ήχου του Harris που ήταν μαζί του είχε βρεθεί στο νοσοκομείο με σπασμένο κεφάλι για ράμματα. Ο Mike τα είχε ακούσει χοντρά από τον τοπικό διοικητή της αστυνομίας αλλά την είχε γλιτώσει με τα γνωστά του γλειψίματα. Κάτι τέτοια επεισόδια έδιναν τροφή στις χαζοφυλλάδες, έκαναν κακό στην εικόνα της περιοχής αλλά και όλης της πόλης και αγρίευαν τους τουρίστες. Δεύτερη φορά στο ίδιο εξάμηνο δεν ήταν καλό πράμα, καθόλου καλό πράγμα για τη φήμη του, όποια και αν ήταν αυτή. Εκτός από αυτό, είχε εξαφανιστεί και ο Eddie, κάπου θα είχε κρυφτεί η γριά κότα, χεσμένος από φόβο θα ήτανε σίγουρα. Ο Mike δεν μπορούσε να τον βρει στο τηλέφωνο και αυτό τον εξόργιζε ακόμα περισσότερο γιατί ο Eddie ήταν η ασφάλειά του όσον αφορούσε τη μουσική. Και disco-καράβια χωρίς μουσική δεν υπήρχαν.

Μετά τον καυγά, μόλις το *Earl* είχε πιάσει στο Swan Lane Pier και ο κόσμος είχε αραιώσει, η Jannine, η barwoman του *Earl* είχε τηλεφωνήσει στη Loreen πως κάτι δεν είχε πάει καλά και έπρεπε να έρθει να τον πάρει. Ήταν ολόκληρος γύρος να έρθει από το Lewisham στη βόρεια όχθη αλλά πρέπει να έκανε τη διαδρομή πετώντας για τα δικά της δεδομένα. Τον βρήκε να κάθεται στη άκρη της προκυμιάς χαμένος, σαν να μην καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Τον έσφιξε στην αγκαλιά της για λίγο και μόλις πείστηκε πως ήταν καλά, μίλησε λίγο με τους μπόμπυδες και τον πήρε στο σπίτι. Σ' όλη τη διαδρομή δε μίλησαν σχεδόν καθόλου. Η Loreen πέθαινε από αγωνία και περιέργεια να μάθει τι είχε συμβεί αλλά δεν κατάφερε να του πάρει λεπτομέρειες. Τα έμαθε όλα από το τηλεφώνημα του Mike. Τον άφησε να κάνει ένα ντούζ και να φρεσκαριστεί με την ησυχία του και ετοίμασε ένα πλούσιο πρωινό με αυγά, bacon και toast on the side και για τους δυο τους. Δεν τον φόρτωσε με άσκοπες ερωτήσεις. Εξάλλου είχε ήδη μάθει όσα ήθελε να ξέρει, δεν χρειαζόταν περισσότερες λεπτομέρειες. Όταν τελείωσαν, τον πήρε μαζί της μέχρι το κέντρο, τον ρώτησε αν είναι OK και τον άφησε να κάνει τις βόλτες του και να ηρεμήσει από την προηγούμενη βραδιά.

Όταν έμεινε μόνος, πήρε το tube και κατέβηκε τυχαία στο Green Park. Περπάτησε όλη την Piccadilly μέχρι την πλατεία και πέρασε απέναντι στην Shaftesbury. Χάζεψε τις μεγάλες φωτογραφίες στις εισόδους των θεάτρων, όλα τα Musical του Λονδίνου στη σειρά. Στη Wardour έστριψε αριστερά και ανέβηκε μέχρι την Old Compton. Έστριψε δεξιά, περπάτησε χαζεύοντας τα μαγαζιά, τριγύρισε χωρίς σκοπό στο Soho και νωρίς το απόγευμα κάθισε στο κινέζικο, στην πάνω γωνία στη Gerrard Place και έφαγε ένα νόστιμο πιάτο με noodles και γαρίδες. Μετά περπάτησε στα στενά μέχρι την Trafalgar Square, ανέβηκε την Charing Cross, έστριψε δεξιά στη Denmark Street, χάζεψε βιαστικά τις βιτρίνες στα κιθαρομάγαζα και όταν έφτασε στην άκρη της, μπήκε μέσα στο 12-bar café, το στέκι των νεαρών και επίδοξων μουσικών του Λονδίνου, δίπλα ακριβώς στο μαγαζί με τις κιθάρες του Andy. Άραξε, παράγγειλε ένα ζεστό καφέ και απλώθηκε χαζεύοντας το εσωτερικό και τους λίγους θαμώνες του μαγαζιού.

Χωρίς κιθάρα, χωρίς gig, με ένα τηλέφωνο γραμμένο σε ένα κομμάτι χαρτί και μια προτροπή: "call me", ένοιωθε πραγματικά μόνος. Προς τις έξι, με το τελευταίο φως να χάνεται στην πόλη, σκέφτηκε πως χρειαζόταν οπωσδήποτε μια κιθάρα,

θυμήθηκε την προτροπή του Stevens και ένοιωσε ξαφνικά την όρεξη να κάνει άλλη μια βόλτα στα κιθαρομάγαζα χωρίς να χει κάτι ορισμένο στο μυαλό του. Την ώρα αυτή δεν είχαν συνήθως πελάτες και όλοι ήταν πιο άνετοι. Αντίθετα από τις άλλες φορές που ξεκίναγε από του Andy, εκείνο το απόγευμα αποφάσισε να το αποφύγει. Λίγο το άσχημο κέφι του, λίγο η σκέψη πως ο Andy θα τον πέρναγε πάλι από το απαραίτητο αναλυτικό του "πρήξιμο" με τις θεωρίες, γιατί καμιά telecaster με rosewood χέρι δε φτουρούσε και καμιά CBS stratocaster δεν ήταν πραγματική strat, πώς μόνο οι blonde teles και οι two-tone sunburst strats μέχρι το 62 ήταν άξιες να ασχολείται κανείς μαζί τους. Έτσι περπάτησε πάλι χαλαρά την Denmark Street, χαζεύοντας μία-μία τις βιτρίνες. Μπήκε για λίγο στο *Guitar World*, δοκίμασε ένα-δυο κομμάτια αλλά στο τέλος βγήκε μάλλον μπουχτισμένος. Πέρασε απέναντι την Charing Cross και χάξεψε για λίγο τη βιτρίνα του Foyle's. Το βιβλιοπωλείο αυτό πάντα τον εντυπωσίαζε με το μέγεθός του. Ακολουθώντας τη βιτρίνα έστριψε στη γωνία του μαγαζιού και μπήκε στην Manette Street, το μικρό στενό, κάθετα στη Charing Cross Road.

Όταν τέλειωσε το χάξεμα της βιτρίνας του Foyle's, πέρασε απέναντι, στην άλλη πλευρά της Manette, χάξεψε για λίγο το πρόγραμμα στο Borderline Club και μετά στάθηκε μπροστά στο μικροσκοπικό μαγαζί με κιθάρες που είχε ο Chris. Το *Chris Blighty Music*, με πρόσοψη όλη-όλη τέσσερα μέτρα, κολλητό στο Borderline, έδειχνε πάντα εντελώς απομονωμένο και απροσπάτετο, ιδιαίτερα αν σκεφτεί κανείς πως ακριβώς απέναντι από τη Manette, από την άλλη πλευρά της Charing Cross Road, στη Denmark Street, βρίσκεται η πραγματική Μέκκα των μαγαζιών κιθάρας του Λονδίνου. Το μαγαζί του Chris ήταν το μόνο μαγαζί με μουσικά όργανα στο μικρό στενό, ανάμεσα σε μικρά βιβλιοπωλεία και αντικάδικα. Μπήκε χωρίς πολλή-πολλή σκέψη στο στενό μαγαζί, και χαιρέτησε τον Nigel που μισο-κρυμμένος πίσω από το ταμείο γρατζούνανε μια ογκώδη χρυσοκίτρινη Gretch. Άρχισε να χαζεύει τις κιθάρες που κρεμότανε από την χαμηλή οροφή σαν τσαμπιά και έφτασε στο βάθος του μαγαζιού όπου βρισκόταν ένας σωρός από gig bags και παρατημένα παλιά όργανα. Από καθαρή περιέργεια, σχεδόν αδιάφορα, έριξε μια ματιά στο σωρό.

Την είδε. Μια στιγμή ήταν. Μια ελάχιστη στιγμή, σαν φωτογραφικό φλάς. Σαν να είχε εμφανιστεί από το πουθενά, μισοκρυμμένη, ξεχωριστή από τα άλλα όργανα στο σωρό. Εκεί την είδε. Ήταν σκονισμένη αλλά αυτό δεν μπορούσε να την κρύψει.

Ένα κομμάτι της καλυπτόταν από μια ξεθωριασμένη πλαστική θήκη, βρώμικη και τριμμένη, σα ρούχο πρόχειρα πεταμένο πάνω της. Πλάι της βρισκόταν ένα μαύρο μπάσο, μάρκας που ούτε που πρόσεξε, σε όχι τόσο καλή κατάσταση. Το μάτι του όμως είχε κολλήσει σε “εκείνη” και του πήρε κάμποση ώρα πριν αποφασίσει να κάνει οποιαδήποτε κίνηση.

Μετά, σαν να συνήλθε απότομα, άπλωσε το χέρι του και έβγαλε από πάνω της τη βρώμικη θήκη, αποκαλύπτοντάς την γυμνή, σαν όμορφη γυναίκα απλωμένη ναζιάρικα στο κρεβάτι της, προσφέροντας την ομορφιά της χωρίς ντροπή στα μάτια του υποψήφιου εραστή της. Την παρατήρησε καλύτερα και είδε όλες τις λεπτομέρειες που είχε να του δείξει. Πάλι έμεινε για λίγο ακίνητος να τη θαυμάζει. Ήταν μια Stratocaster με μικρό headstock που πρόδιδε πως ήταν σίγουρα εποχής προ-CBS. Το χέρι της ήταν μονοκόμματο maple και επομένως πιθανότατα ήταν ένα όργανο φτιαγμένο πριν το '60. Ένα όργανο με ηλικία σχεδόν σαν τη δική του! Το κόκκινο χρώμα της ήταν τόσο ξεχωριστό, τόσο ασυνήθιστο. Δεν ήταν ακριβώς κόκκινο, ερχόταν στο πιο ανοικτό, δεν ήταν όμως και πορτοκαλί. “Almost Red”, σκέφτηκε αυτόματα. Σε μερικά σημεία, όπου το κόκκινο είχε φθαρεί, έκανε την εμφάνισή του ένα πιο σκούρο, σχεδόν μαύρο χρώμα. “Red on Sunburst”, σκέφτηκε. Συνηθισμένη πρακτική στα πρώτα χρόνια της Fender. Τελείωναν όλες τις κιθάρες με sunburst, το χαρακτηριστικό φινίρισμα όπου το χρώμα του οργάνου ξεκινάει με ανοικτό, φυσικό χρώμα του ξύλου στο κέντρο και σκουραίνει σταδιακά όσο πλησιάζει τις άκρες του οργάνου για να καταλήξει σε μαύρο. Μετά από το φινίρισμα αυτό, κάποιες κιθάρες, είτε για ποικιλία είτε μετά από ειδική απαίτηση κάποιου πελάτη, τις έβαφαν με πλακάτα χρώματα πάνω από το sunburst φινίρισμα. Το fiesta red ήταν μια από τις συνηθισμένες επιλογές και σίγουρα αυτό είχε συμβεί και στο όργανο που είχε μπροστά του τώρα. Με τα χρόνια, η εξωτερική λάκα είχε αλλάξει χρώμα επηρεάζοντας το βασικό χρώμα και η κιθάρα είχε πάρει αυτή την ασυνήθιστη τριανταφυλλιά απόχρωση.

Έσκυψε, πήρε την κιθάρα στα χέρια του, την κράτησε σχεδόν με ευλάβεια. Του φάνηκε βαριά αλλά ζυγίζε καλά. Ένοιωσε περίεργα, σαν να τον διαπερνούσε ένα περίεργο ρεύμα. Τότε μόνο, κοιτάζοντας την από πιο κοντά, παρατήρησε το λεπτό δικτύωμα από ρωγμές που έσπαγαν την επιφάνειά της σε μικρά κομματάκια, όπως σπάει η ξηρασία το χώμα και την έκαναν να μοιάζει με

ενωμένο puzzle. Σκέφτηκε πως σίγουρα αυτό θα ήταν αποτέλεσμα κάποιων μεγάλων και απότομων μεταβολών θερμοκρασίας που δεν άντεξε το στρώμα του χρώματος της και έσπασε.

Ένοιωσε σαν να πόναγε για την κιθάρα που είχε υποφέρει, λες και ήταν μια ζωντανή, εύθραυστη κοπέλα που την είχαν περάσει από σκληρές δοκιμασίες και την άφησαν πληγωμένη και σημαδεμένη για πάντα. Την έσφιξε πάνω του και ένοιωσε το ξύλο της λείο και γλυκό στο άγγιγμά του.

Ο Nigel είχε σταματήσει το γρατζούνισμα, είχε ακουμπήσει την Gretch στη βάση της και τον πλησίασε.

"Hey, mate, that's quite a piece she is, innit?" είπε χώνοντας τα χέρια του στις τσέπες του τζήν του, μια κίνηση που σήκωσε ψηλά τους ώμους του.

"Dunno where 'e came from you know. Got 'ere one day and there 'e was, one of the pile".

Περιεργάστηκε για λίγο την κιθάρα στα χέρια του νεαρού.

"Chris says this bloke Part exchanged 'er for an Explorer¹. Not really today's fancy them strats are they? They stick 'ere and never move out, bly me! What a drag".

"Part exchange, ανταλλαγή για μια Explorer! Πόσο βλάκας πρέπει να είναι κάποιος για να ανταλλάξει αυτή την κιθάρα με μια Explorer και να πληρώσει και διαφορά από πάνω!" σκέφτηκε. Συνέχιζε να κρατάει σφιχτά την κιθάρα πάνω στο σώμα του και του φάνηκε πως την ένοιωθε να αναπνέει. Στο μυαλό του είχε καρφωθεί η ιδέα πως δεν έπρεπε να την αφήσει από τα χέρια του. Τον είχε ανάγκη, έπρεπε να την προστατέψει.

Ο Nigel του είχε κιόλας φέρει ένα καλώδιο συνδεδεμένο σε ένα μικρό παλιό fender. Κάθισε μηχανικά σε ένα скаμνί που βρέθηκε κοντά του, έβγαλε από την τσέπη του την πένα που πάντα είχε μαζί του, διάλεξε τον πάνω μαγνήτη και άρχισε να παίζει απαλά και χαλαρά. Η κιθάρα είχε απίστευτη αίσθηση. Λες και την είχε χρόνια, βρήκε τα χέρια του να τρέχουν στην ταστιέρα με μια άνεση και ευκολία που ξάφνιασε και τον ίδιο. Άκουσε τον εαυτό του να παίζει μελωδικές γραμμές που δεν είχε ξαναπαίξει και βρέθηκε να τρέχει σε δρόμους που δεν θυμόταν να γνωρίζει. Ο μικρός ενισχυτής έβγαζε μια γλυκιά παραμόρφωση, ίσα-ίσα για να

¹ Χαρακτηριστικό μοντέλο κιθάρας της εταιρείας Gibson με φουτουριστικό σχήμα.

στρογγυλεύει τις νότες και να μαλακώνει τα χτυπήματα της πέννας του και ο ήχος κυλούσε στο μαγαζί σα μέλι. Κάποια στιγμή σκέφτηκε πως η κιθάρα έδειχνε να οδηγεί τα δάχτυλά του και να παίζει μόνη της. Ο Nigel είχε φορέσει μια έκφραση απορίας και έκπληξης.

"Fuck-me, what ya playing there mate? What the fuck's it? Shit man, where 'd ya got this stuff, it bloody shines it does" φώναξε στο τέλος, ακριβώς τη στιγμή που έμπαινε στο μαγαζί φουριόζος ο Chris.

"So it's you Zorba. Cor! Fingering our little Red then, are we? What a racket! Said to meself, alo, alo, must be one of 'em big-unes and rushed meself in to check 'im out. An' it's only ya. Right! 'Ve come along way kiddo. Reelly 'ave. And this guitar shines on ya, never thought she could really play that way. Rusty strings as crap and action like falling off the Kilimanjaro. Lemme fix it, will only take a sec and ya get on with it". Άπλωσε το χέρι του να του πάρει την κιθάρα για να την ρυθμίσει. Αυτός τραβήχτηκε και την έσφιξε ακόμα περισσότερο. Ώστε "Red" τη λέγανε τη μικρή. Του φάνηκε τόσο φυσικό, έτσι θα 'πρεπε να τη λένε.

"Είναι εντάξει για μένα", είπε με βιαστικά αγγλικά. "Δε χρειάζεται τίποτα. Με ένα καινούριο σετ χορδές θα 'ναι εντάξει και ότι χρειάζεται από ρύθμισμα μπορώ να το κάνω και μόνος μου".

"Τη γουστάρεις λοιπόν τη μικρή μας Red, ε;", χαμογέλασε ερωτηματικά ο Chris. "Don't blame ya. Είναι καλό κορίτσι και χρειάζεται ένα καλό σπίτι. Η ζωή της φέρθηκε δύσκολα μέχρι τώρα, καλά θα 'τανε να βρει ένα γερό ώμο να γείρει, if ya follow me line of thinkin' mate".

Σταμάτησε, στηρίχτηκε στο δεξί του πόδι, έπιασε το αξύριστο πηγούνι του δήθεν σκεπτικός, το 'τριψε, με μισόκλειστα μάτια, εντελώς ακίνητος, έκανε πως προβληματιζότανε με κάτι. Ο Nigel είχε μείνει και αυτός ακίνητος να τον κοιτάζει χάσκοντας, σα να περίμενε να μιλήσει ο μάγος. Μετά από πέντε δευτερόλεπτα, ο Chris κουνήθηκε απότομα, άλλαξε πόδι, έκανε μια αδιόρατη αλλά μεγαλοπρεπή κίνηση στον αέρα με το χέρι του, αυτοκρατορική, σαν να ήθελε να τους προετοιμάσει, να τους γνωστοποιήσει πως ο άρχων ήτανε έτοιμος να προσφέρει τη μεγάλη χάρη, να δείξει οίκτο στον χαμένο μονομάχο, να χαρίσει το χρέος του στο χλεμπονιάρη χωριάτη που σερνότανε στις λάσπες μπροστά του, να

ελευθερώσει τον άτυχο πεινασμένο κλεφτοκοτά που πιάστηκε στα πράσα.

“ΟΚ, θα τα βρούμε με την τιμή και θα την πάρεις μικρέ. Δεν την έχω ξανα-ακούσει να γουργουρίζει έτσι και θα ναι κρίμα να πάει σε άλλα χέρια. Τη θέλεις δικέ μου, τι λες;” Του βάρεσε μιá απότομη στο πάνω μέρος του κεφαλιού για να τον ταρακουνήσει. “Ξύπνα ρε χαμένε, τη θέλεις τη γαμημένη την κιθάρα ή όχι;”

Ήταν άφωνος. Από το πουθενά είχε βρεθεί με ένα όνειρο στα χέρια του και το κρατούσε σφιχτά. Δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Μια σημερινή, καινούρια Stratocaster ήταν σίγουρα πολύ έξω από τις οικονομικές του δυνατότητες. Αυτή που κράταγε όμως δεν ήταν μια σημερινή Stratocaster αλλά μια Pre-CBS Strat, που κανονικά δεν θα 'πρεπε καν να σκέφτεται το κόστος της. Στο κάτω-κάτω, δυο χρόνια τώρα δεν είχε καταφέρει να αλλάξει την Silvertone με κάτι καλύτερο. Τα λεφτά που έβγαζε μέχρι χτες από τα караβάκια του Mike ίσα-ίσα τον βόλευαν για να μη φορτώνεται στην Loreen και να αγοράζει και κανένα δίσκο που και που. Ένα δυο gig που κατάφερε να βρει, απλά του δίνανε ένα χαρτζιλίκι. Άντε, με δυσκολία είχε αγοράσει εκείνο τον παμπάλαιο και κατα-ταλαιπωρημένο Champ που είχε καταχωνιασμένο στην αποθήκη του ο Andy, χωρίς ούτε και αυτός να θυμάται που τον είχε βρει. Η μια από τις δυο λυχνίες της εξόδου του ήτανε σπασμένη μαζί με τη βάση της και το megάφωνο ήτανε αραχνιασμένο και πνιγμένο στη σκόνη. Ευτυχώς, ο γέρο-Lionel στο Hardware Store δύο στενά πίσω από την πλατεία του Lewisham, από κει που η Loreen έπαιρνε λάμπες για το φως της σκάλας που πάντα καιγότανε απροειδοποίητα, “ήξερε από αυτά” και του τον έφτιαξε στο πι και φι. Αυτό το μικρό κουτί είχε τον πιο γλυκό ήχο που είχε ακούσει στη ζωή του αν και ξεμπρόστιαζε για τα καλά την Silvertone. Με τι λεφτά λοιπόν θα μπορούσε να πάρει την κιθάρα αυτή; Όμως, του φάνηκε πως την ένοιωσε να σφίγγεται στην αγκαλιά του και να τρίβεται σα γατούλα. “Μη με αφήσεις. Κράτα με και εγώ θα σου είμαι πιστή για πάντα. Θα σε πάω σε μέρη που δεν τα έχεις φανταστεί και θα σου δείξω τοπία που κανείς άλλος δεν έχει δει ποτέ”. Δεν ήταν δυνατόν να είχε ακούσει αυτά τα λόγια αλλά, από την άλλη, πώς καρφώθηκαν ξαφνικά στο μυαλό του; Την ακούμπησε στα γόνατά του και έμεινε να την κοιτάζει αποσβολωμένος.

“Right. Tell ya what. Σου φέρνω τη θήκη της, ρίχνω και ένα σετ χορδές και έφυγες. Πάρτη, κράτα τη και πέρνα να τα

πούμε όποτε θέλεις. Για τα λεφτά μη σκας, δεν κάνουνε και ουρά για να την πάρουνε ξέρεις. Τρεις μήνες την έχω και εκτός από σένα, κανένας δεν έδειξε να την προσέχει. Ούτε συ την είχες δει μέχρι σήμερα. Dam them-Strats, outta fashion, κανένας δεν τις θέλει πια, όλοι έρχονται και μου λένε, ave you gat a Les Paul mate? ave you gat a Les Paul mate? Πάρτη kiddo, δε θα σε χάσω κιόλας, ξέρω που θα σε βρω αν θέλω". Χάθηκε για λίγο στο βάθος του μικρού καταστήματος και γύρισε με μια ταλαιπωρημένη σκληρή θήκη με επένδυση από φθαρμένο και κιτρινισμένο tweed. Την ακούμπησε στο πάτωμα μπροστά του, ξεσκόνισε πρόχειρα με το χέρι του, την άνοιξε και τον περίμενε να αποφασίσει να ακουμπήσει μέσα την κιθάρα. Το εσωτερικό της θήκης καλυπτόταν από ένα παχύ βαθύ πορφυρό χνουδωτό υλικό. Δίσταζε. Δεν άφηνε την κιθάρα.

"Θα τα βρούμε με τα λεφτά δικέ μου, δεν θα μπλέξουμε κιόλας. Πέρνα κάποια μέρα να τα πούμε. Πληρώνεις όποτε μπορείς όσο μπορείς. Και να μην πληρώσεις τώρα, I 'll be watching ya, όταν θα βγάλεις το χοντρό χρήμα θα στα πάρω και εγώ χοντρά", έβαλε τα γέλια φωναχτά και βάρεσε μια φάπα στον Nigel που τόση ώρα δεν είχε μιλήσει. Τώρα, σα να ξύπνησε ξαφνικά, αποφάσισε να ανοίξει το στόμα του.

"Mate, stick the bloody guitar in tha foking case and get tha hell outta here" του είπε. "Never 'eard no-body play like this mate. This guitar's made for ya. Sounds like heaven she does. Stick with 'er. Put 'er in the case and take off before tha Gav'ena 'ere comes to 'is senses", έδειξε με το κεφάλι του τον Chris που κάτι ψαχούλευε τώρα πίσω από το ταμείο σιγοτραγουδώντας "*if I had possession over judgment day*". Ούτε ο ίδιος μπορούσε να πιστέψει πως ο συνήθως τσιγκούνης Ουαλός είχε μόλις πει στον νεαρό από την Ελλάδα να πάρει μια clean-sixties Fender Stratocaster και να την 'κάνει' χωρίς προκαταβολή, χωρίς να υπογράψει τίποτα, χωρίς καν να έχει συμφωνήσει την τιμή.

"Η τρελάθηκε ο Chris ή κάποια βρωμιά έχει στο μυαλό του", σκέφτηκε ο Nigel και αποφάσισε πως καλύτερα θα ήταν να μην πει τίποτα άλλο. Γύρισε και έπιασε να καθαρίζει τη χρυσοκίτρινη Gretch από τις δαχτυλιές που είχε αφήσει πριν λίγο με το παίξιμό του πριν τις προσέξει το αφεντικό και του την πέσει. Μετά την κρέμασε με ευλάβεια στη θέση της, στον τοίχο δεξιά από το ταμείο, εκεί που και το ελάχιστο φως την έκανε να λάμπει, σε ένα σημείο που την έβλεπαν όλοι, ακόμα και έξω από το μαγαζί,

ίσια μέσα από τη βιτρίνα. Διαμάντι σκέτο, σκέφτηκε. Right piece of art. Αφαιρέθηκε για λίγο παρατηρώντας το Nigel. Μετά, ακούμπησε απαλά την κιθάρα μέσα στην θήκη και την έκλεισε προσεκτικά.

Ο Chris πετάχτηκε πίσω από το ταμείο, κρατώντας αυτό που έφαχνε τόση ώρα, ένα πακέτο Ernie Balls, δεκάρες και του το έδωσε. "Να και οι χορδές μας", του είπε γελαστά. "Περιμένω επίσημη πρόσκληση όπου παίζεις mate. Και στο Royal Albert Hall θέλω full VIP treatment. The lot! Την έβαψες αν το ξεχάσεις βρομιάρη παλιό-Έλληνα. Από music-a-man θα γίνεις μου-ssaka-man", του πέταξε δήθεν απειλητικά και τέλειωσε με ένα "bloody 'ell!"

Ναρκωμένος χαμογέλασε σα χάνος με το δήθεν αστείο, σήκωσε τη θήκη. "Παναγία μου βάρος", σκέφτηκε αυτόματα. Ευχαρίστησε τον Chris άγαρμπα, δεν ήξερε και τι να του πει, έτσι όπως στεκότανε στη μέση του μικρού μαγαζιού, στο κέντρο του κόσμου με το βάρος της θήκης να του τραβάει τον χέρι μέχρι τον ώμο, έχανε τα λόγια του και έλεγε ότι μαλακία του κατέβαινε, λες και έδινε απροετοίμαστος προφορικά στο Lower. Στο τέλος κατάλαβε πώς ότι έλεγε ήτανε ακόμα πιο γελοίο από ότι είχε πει προηγουμένως, χαιρέτησε χαμηλόφωνα τους δυο άντρες, είπε ένα τελευταίο "Thank you mate, I 'll never forget this, really won't", και βγήκε στη Manette.

Είχε πια νυχτώσει για τα καλά. Είχε πιάσει ψύχρα. Περπάτησε προς τη Charring Cross, για να πάρει τον υπόγειο.

"Να δω τώρα αν θα με πιστέψει η Loreen", σκέφτηκε. Έστριψε δεξιά και περπάτησε με γρήγορο ρυθμό προς το σταθμό του Leicester Square. Έκανε μια γρήγορη νοητή σύγκριση με το βάρος της Silvertone. "Η Slider ήτανε τελικά σκέτο πούπουλο!" σκέφτηκε. Ένοιωθε λες και όλοι να είχαν καρφώσει τα μάτια τους στη θήκη που κρατούσε σφιχτά. Σα να ήξεραν όλοι τι είχε μέσα και τώρα τον θαύμαζαν, τον ζηλευαν ή και τα δύο μαζί. Άνοιξε το βήμα του ακόμα περισσότερο και πριν το καταλάβει είχε φτάσει έξω από το σταθμό του tube.

"Let's go home Red", σκέφτηκε αυτόματα στα αγγλικά, καθώς κατέβαινε το πρώτο σκαλοπάτι στο σταθμό. "Let's go home my girl".

Και τότε ξαφνικά αναρωτήθηκε πού είχε βάλει το τηλέφωνο του Stevens.

Εννιά

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 1977, οκτώ και τριανταπέντε το πρωί, Cannon Hill, South London Area, UK.

Κατέβηκε από το λεωφορείο και το κρύο που τον χτύπησε ξαφνικά, τον βρήκε απροετοίμαστο. Τόση ώρα μέσα στο Λεωφορείο είχε βουλευτεί με τη ζέστη. Ακούμπησε βιαστικά τη θήκη της κιθάρας του στο υγρό πεζοδρόμιο και κούμπωσε το φερμουάρ του δερμάτινου τζάκετ μέχρι το λαιμό, σηκώνοντας και τον γιακά. Από την εξωτερική τσέπη του τζάκετ έβγαλε το διπλωμένο χάρτη της περιοχής, τον ξεδίπλωσε προσεκτικά και έριξε μια ματιά. Άχρηστη κίνηση, μια και από χθες είχε δει τόσες φορές τη διαδρομή που την είχε μάθει απέξω. Δίπλωσε πάλι το χάρτη και τον έχωσε βιαστικά στην τσέπη. Σήκωσε την θήκη, έσφιξε τη λαβή, λες και έσφιγγε την ίδια τη Red που βρισκόταν απαλά ακουμπισμένη μέσα της και άρχισε να περπατά την ανηφόρα στο δεύτερο στενό αριστερά από τη στάση.

Από τη μέρα που την είχε φέρει στο σπίτι της Loreen, είχε περάσει αμέτρητες ώρες μαζί της. Ο μικρός Champ έβγαζε "άλλο" ήχο τώρα που τον οδηγούσε η ομόσταυλή του strat. Άσε που δεν θα έπρεπε να είχαν και πολύ διαφορετικές ηλικίες. Άκουγε τώρα λεπτομέρειες που ποτέ δεν είχε φανταστεί πως υπήρχαν. Μαζί μ' αυτές όμως άκουσε και όλα τα ελαττώματα που είχε το παίξιμό του. Η κιθάρα δεν έκρυβε τίποτα. Ξεμπρόστιαζε κάθε χαλαρότητα ή αδυναμία του. Πείσμωνε και βάλθηκε να διορθώνει ακόμα και τα ελάχιστα ξεγλιστρήματα του. Η Red άξιζε το καλύτερο παίξιμο. Δεν ήταν δυνατόν να τη ρεζιλεύει με την αγαρμποςύνη του. Έκοψε τις απογευματινές εξόδους, δεν πήγαινε πια να πάρει τη Loreen από το γραφείο και ξαφνικά τα βράδια στις pub με τους κολλητούς της, το pool και τα τουρνουά στα darts του φαινότανε χαμένος χρόνος. Έμενε μέσα και έπαιζε. Πάλευε με τους δίσκους και το ραδιόφωνο και πάσχιζε να βελτιώσει ότι άκουγε ηχογραφημένο. Σιγά-σιγά ξανοίχτηκε, το παίξιμό του άπλωσε, η κιθάρα λες και τον ανέβασε κατηγορία. Τώρα πια, "μίλαγε" με τη Red. Με την πένα ή τα δάχτυλά του, σιγά-σιγά, ώρα με την ώρα, της είχε ξεδιπλώσει όλη τη ζωή του. Σκεφτότανε κάτι και άρχιζε να παίζει. Η ιστορία

ξετυλιγότανε τότε με νότες, ακόρντα και αναστροφές. Έμπλεκε τις μείζονες με τις ελάσσονες επιτήδες για να την μπερδέψει αλλά αυτή δε μάσαγε. Τον είχε καταλάβει από τις πρώτες μέρες, ήταν ζόρικός και δυνατός, τεχνίτης και γλυκός, γρήγορος και απαλός σα χάδι. Τον άφηνε να της αφηγείται. Πού και πού, όταν τον καταλάβαινε πως έπαιρνε αέρα τον ζόριζε λίγο, του τράβαγε τα χαλινάρια και τον προσγείωνε. Και αυτός μαζευότανε, σοβάρευε και έμπαινε πάλι στο παιγνίδι όπως έπρεπε. Μετρημένος και ακριβής. Και οι ιστορίες συνεχιζότανε. Οι περιγραφές του ήταν αναλυτικές, με κάθε λεπτομέρεια. Χαιρότανε με τις έβδομες και λυπότανε με τις ένατες. Μόνο μια-δυο φορές που πήγε να της πει ψέματα, οι έκτες δε του βγήκανε και κοντοστάθηκε. Τις δοκίμασε με περισσότερη ειλικρίνεια και ο λαμπερός ήχος της τον αντάμειψε. *"Η αλήθεια! Μόνο η αλήθεια θα σε κάνει να λάμψεις"*, ένοιωσε να του λέει μέσα από τους κραδασμούς του ξύλου της. *"Λέγε την αλήθεια και όλοι θα σε ακούνε, όλοι θα κρέμονται από τα δάχτυλά σου."* Μετά από την πρώτη εβδομάδα, η Loreen είχε αρχίσει να βγάζει συμπτώματα ζήλιας. Του έριχνε μπηχτές όταν γύριζε από τις pub, έχοντας πει ίσως ένα-δυο pints bitter περισσότερα από όσα 'πρεπε και τον έβρισκε πάντα αγκαλιά με τη Red.

Όμως αυτός τα άκουγε όλα αυτά βερεσέ. Είχε τόσο κολλήσει με το ξεχωριστό όργανο που τίποτα άλλο δεν έδειχνε να τον ενδιαφέρει. Μέσα σε δύο εβδομάδες, βρήκε τον εαυτό του να δοκιμάζει γυρίσματα και παιξίματα που μέχρι τότε ζήλευε να τα ακούει σε δίσκους αλλά και στα στέκια του Λονδίνου τα προηγούμενα δύο χρόνια. Όταν πια πέρασε ο πρώτος μήνας, κάποια στιγμή αποφάσισε να ξανανέβει στον πραγματικό κόσμο και γύρισε κάπως στο καθημερινό του πρόγραμμα. Συνέχιζε βέβαια να παίζει με τη Red όσες περισσότερες ώρες μπορούσε, όμως ξανάρχισε τις απογευματινές του βόλτες, ανέλαβε όλα τα ψώνια του σπιτιού και πέρναγε να πάρει τη Loreen από το γραφείο για να πάνε σε ένα από τα local της και να περάσουν το βράδυ με τους γνωστούς. Όλοι χάρηκαν που τον ξαναείδαν και τον ανέκριναν συνεχώς για τις προόδους του. Παρόλη τη ζήλια της, η Loreen τους είχε ενημερώσει όλους. Στην αρχή με ενθουσιασμό μια και η αλλαγή στο παίξιμό του ήταν εμφανής από τις πρώτες ημέρες και ο ήχος του ήταν πια εντελώς διαφορετικός. Μετά, καθώς οι μέρες πέρναγαν και χανόταν στον κόσμο της τριανταφυλλιάς κιθάρας, τα σχόλιά της άρχισαν να βγάζουν αυξανόμενο εκνευρισμό, στεναχώρια μέχρι που έγιναν βιτριολικά. Είχε αρχίσει να

δημιουργείται ένας αναβρασμός και μια προσμονή στην παρέα πως κάτι σημαντικό θα συνέβαινε στο κοντινό μέλλον στον παράξενο νεαρό από τη Μεσόγειο. Ιδιαίτερα ο Mark τα είχε πάρει όλα πολύ σοβαρά και έλεγε σε όλους πως ήρθε η ώρα να δει ο κόσμος το πραγματικό ταλέντο του φίλου τους. Ήταν, έλεγε, καθαρά θέμα χρόνου να βρεθεί η σωστή ευκαιρία και "the kid would have his break". Ήταν πραγματικά ενθουσιασμένος και ο ενθουσιασμός του δημιουργούσε μια ατμόσφαιρα βεβαιότητας σε όλους πως κάτι θα συνέβαινε αργά ή γρήγορα. Όλοι στην παρέα ένοιωθαν πως όλα αυτά αφορούσαν και αυτούς μια και ήταν και οι πιο κοντινοί του στο Λονδίνο.

Ο ίδιος έμενε σχετικά ανεπηρέαστος από όλα αυτά. Απολάμβανε βέβαια το αυξημένο ενδιαφέρον που του έδειχναν στις pub, τον παραξένευε που όλοι έδειχναν τώρα να ξέρουν ποιος είναι, ακόμα και αν αυτό ήταν το αφηρημένο "*the kid from Greece who plays a mean guitar*" αλλά στην πραγματικότητα το μόνο που τον απασχολούσε ήταν η Red και οι ώρες που περνούσε μαζί της. Ήταν παράξενο αλλά είχε σταματήσει να ανησυχεί ακόμα και για το ότι δεν είχε πια δουλειά και δεν υπήρχε καν κάτι ορατό στον ορίζοντα. Μετά το επεισόδιο στο караβάκι, δεν είχε προσπαθήσει να βρει κάτι να συμπληρώσει το χρόνο του. Η Red δεν του άφηνε περιθώρια. Από την άλλη, είχε και μια αίσθηση πως τα πράγματα θα έπαιρναν τώρα ένα άλλο δρόμο, διαφορετικό από τα τυχαία gigs στο Blues Café και τα sit-ins στο Sally's.

Συνέχισε να ανεβαίνει με αποφασιστικό βήμα την ανηφόρα που είχε γίνει τώρα πιο απότομη. Δεξιά και αριστερά του βρισκόταν σειρές από semi-detached σπίτια, τα ίδια που έβρισκες σε όλα τα προάστια του Λονδίνου. Φτάνοντας στην κορυφή του μικρού λόφου πήρε το δρόμο που συνέχιζε πλάγια δεξιά και άρχισε να κατηφορίζει από την άλλη πλευρά. Βρισκόταν στην άκρη του χωριού. Μπροστά του απλωνόταν η τυπική καταπράσινη Αγγλική ύπαιθρος. Τα σπίτια τώρα είχαν αραιώσει. Τα μικροαστικά σπίτια με τους χαμηλούς φράχτες μπροστά από τους μικροσκοπικούς κήπους τους έδωσαν τη θέση τους σε μικρά πράσινα πάρκα και ψηλούς πέτρινους μαντρότοιχους που έκρυβαν μεγάλες ιδιοκτησίες γης. Άλλαξε χέρι στη θήκη της κιθάρας, περνώντας τη από το αριστερό χέρι στο δεξί για να ξεκουραστεί.

Περπατώντας έριξε μια αγχωμένη ματιά στο ρολόι του. Είχε φτάσει στην ώρα του. Μετά από περίπου μισό ακόμα χιλιόμετρο δρόμο, θα βρισκόταν μπροστά στα Devine Sound

Studios, ένα από τους πιο φημισμένους ναούς της μουσικής βιομηχανίας του κόσμου. Και αυτό δεν ήταν υπερβολή μια και τα Divine στεγαζόταν σε ένα επιβλητικό ναό του 18^{ου} αιώνα που από πολλά χρόνια δεν φιλοξενούσε πια λειτουργίες και θρησκευτικές τελετές. Είχε φροντίσει για αυτό μια ιπτάμενη βόμβα το '43 που αφού πέρασε πάνω από όλο το Λονδίνο, ήρθε και έπεσε στην νότια πλευρά της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου. Ολόκληρος ο νότιος τοίχος είχε καταρρεύσει και μαζί του και ένα μεγάλο κομμάτι από τον νότιο δυτικό πύργο της εκκλησίας. Το χωριό όλο είχε ταρακουνηθεί έντονα από την έκρηξη και το σοκ των κατοίκων τους κράτησε από τότε μακριά από τον τραυματισμένο αν και κατά τα άλλα υπέροχο ναό.

Το 1969, ο ναός είχε αγοραστεί από τον Michael Black, τον γνωστό παραγωγό της Polydor, που έψαχνε ένα μόνιμο χώρο για να ηχογραφεί μεγάλες ορχήστρες. Έχοντας κουραστεί από τη μια να παλεύει να χωρέσει πολυμελείς ορχήστρες στους περιορισμένους χώρους ηχογράφησης των studios του Λονδίνου από την άλλη να στήνει και να ξεστήνει τον εξοπλισμό του από εκκλησία σε εκκλησία, είχε αποφασίσει να βρει ένα μεγάλο χώρο, κάτι σαν αίθουσα συναυλιών, κινηματογράφο ή αποθήκη και να κατασκευάσει το studio των ονείρων του. Σα θεϊκό δώρο του φάνηκε όταν είχε ακούσει πως η εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στο Cannon Hill, κάτι περισσότερο από μισή ώρα από το κέντρο του Λονδίνου, επρόκειτο να κατεδαφιστεί, εκτός και αν κάποιος ενδιαφερόταν να την αγοράσει και να την αναστηλώσει. Δανείστηκε από παντού, μέχρι και πλαστά γράμματα και συμβόλαια ηχογράφησης και παραγωγής έργων με μεγάλες ορχήστρες και μαέστρους από την Ευρώπη παρουσίασε στον τραπεζίτη του για να καταφέρει να μαζέψει τα χρήματα που χρειαζόταν και να αγοράσει την εκκλησία. Του πήρε άλλα δύο χρόνια και ένα διαζύγιο για να τελειώσει την ανακατασκευή του ναού και την μετατροπή του σε ένα μνημειώδη χώρο μουσικής παραγωγής.

Τα πανηγυρικά εγκαίνια, χωρίς υπερβολή, είχαν συγκεντρώσει όλο το μουσικό κόσμο της Αγγλίας. Ο Black είχε καταφέρει τη συμφωνική ορχήστρα του BBC να παίξει στον κεντρικό χώρο ηχογράφησης, γνωστό ήδη σαν "The Altar" και να αφήσει τους πάντες άναυδους με την ποιότητα της ακουστικής. Η ορχήστρα έπαιξε ένα ποτ-πουρί από σχετικά ελαφρά έργα Handel,

Debussy και Schubert πριν εκπλήξει τους πάντες με μια καταγιστική εκτέλεση του Dance Macabre του Saint-Sans. Όπως ήταν αυτονόητο, η εκδήλωση ηχογραφήθηκε και κυκλοφόρησε σε διπλό πολυτελές LP από την All Saints Records, την νεοδημιουργητή εταιρεία του Black.

Δυστυχώς, αυτή ήταν και η μοναδική σοβαρή ηχογράφηση κλασσικής μουσικής στα Devine καθώς η βιομηχανία κλασσικής μουσικής, ίσως σε μια προσπάθεια να προστατεύσει κεκτημένα, έκανε με κάθε τρόπο σαμποτάζ στο νέο Studio. Κυκλοφόρησαν φήμες πως το μόνιμο σύστημα ανάπτυξης των αναρτημένων από ψηλά μικροφώνων, που με πολύ κόπο και αμέτρητες ώρες δοκιμών είχε εγκαταστήσει ο Black οδηγούσε σε “αφύσικο” ήχο και έκανε τις ορχήστρες να ακούγονται απόκοσμες. Κάθε ακαταλαβίστικη βλακεία, που κανείς δεν μπορούσε να αποδείξει στην πράξη, είχε κυκλοφορήσει στους διαδρόμους και τα γραφεία των δισκογραφικών εταιρειών. Είχε δημιουργηθεί τέτοιο απίστευτο σκηνικό ώστε κανένας καταξιωμένος παραγωγός να μη θέλει να συνδέσει το όνομα μιας παραγωγής του με τα Devine. Όμως σαν από ειρωνεία της τύχης, αμέσως μετά τα εγκαίνια, ο Black είχε κατακλυστεί από προτάσεις ηχογράφησης συγκροτημάτων rock που είχαν δει με ενθουσιασμό τη δυνατότητα, επιτέλους, να ηχογραφούν σε ένα χώρο τόσο μεγάλο που οι εντάσεις των Marshall Stacks τους δεν θα κινδύνευαν να ρίξουν το ταβάνι, όπως στα περισσότερα studio του κεντρικού Λονδίνου, με τον περιορισμένο χώρο τους. Επιπλέον, ήδη υπήρχαν γνωστά συγκροτήματα που τα μέλη τους δεν ανεχόταν πια να βρίσκονται κοντά ο ένας στον άλλο και προτιμούσαν την ασφάλεια των αποστάσεων που μπορούσε να τους προσφέρει ένας μεγάλος χώρος.

Μέχρι το '75, τα Devine είχαν καταξιωθεί σαν ο ναός του rock και δεν υπήρχε κανένας σοβαρός καλλιτέχνης ή συγκρότημα που να μην έχει ηχογραφήσει τουλάχιστον κάποια από τα έργα του εκεί. Όταν κυκλοφορούσε η φήμη πως “οι τάδε” ηχογραφούν στα Devine, ο μουσικός τύπος αυτονόητα θεωρούσε πως ένα αριστούργημα βρισκόταν στα σκαριά με αποτέλεσμα κάθε δίσκος που έβγαине από εκεί να έχει εγγυημένη μια αρχική επιτυχία, τουλάχιστον μέχρι να ακούσει ο κόσμος και το περιεχόμενο του και να αποφασίσει αν πραγματικά άξιζε ή όχι.

Έφτασε στα πρώτα σπίτια του μικρού συνοικισμού στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ο προορισμός του. Μερικά λεπτά ακόμα και θα βρισκόταν και αυτός μπροστά στα φημισμένα studios. Το προηγούμενο απόγευμα, γυρίζοντας στο σπίτι από την καθιερωμένη επίσκεψη στο Co-Op, είχε βρει ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή από το γραφείο του Richard Stevens. "Αν θα μπορούσε", έλεγε η κοπέλα στο μήνυμα, "ο κύριος Richard Stevens θα ήθελε να του μιλήσει στο τηλέφωνο απόψε, για ένα θέμα εξαιρετικά επείγον. Μπορούσε να καλέσει τον αριθμό που ήδη έχει, οποιαδήποτε ώρα αρκεί να ήταν απόψε". Παράτησε τις σακούλες όπως-όπως στον πάγκο της κουζίνας, βάζοντας μόνο το γάλα στο ψυγείο και έτρεξε στην τουαλέτα γιατί τόσο ώρα κρατιότανε με δυσκολία. Μετά βρήκε το χαρτί με το τηλέφωνο του Stevens, πήρε τη συσκευή και απλώνοντας το μακρύ καλώδιο μέχρι το σαλόνι, χώθηκε στον καναπέ και πήρε προσεκτικά ένα-ένα τα νούμερα. Ακούγοντας το dial tone άρχισε να συνειδητοποιεί τι είχε συμβεί. Όλα τα είχε κάνει σχεδόν μηχανικά και μόλις τώρα καταλάβαινε τη σοβαρότητα των γεγονότων. Είχαν περάσει λιγότερο από δύο μήνες από την πρώτη, επεισοδιακή ήταν η αλήθεια, συνάντησή του με τον γνωστό παραγωγό. Δύο μήνες που είχαν φύγει σαν αέρας χωρίς να το συνειδητοποιήσει, τόσο ήταν το κόλλημά του με τη Red. Και να τώρα που πριν ακόμα προλάβει να σκεφτεί κάποια πρόφαση για να τηλεφωνήσει στο Stevens, τον είχε καλέσει αυτός. Τι θα μπορούσε να τον ήθελε;

Δεν πρόλαβε να σκεφτεί περισσότερο. Η γραμμή άνοιξε και στο τηλέφωνο ήταν ο ίδιος ο Richard Stevens. Ούτε γραμματείς ούτε φαρισαίοι. The man himself! Ξαφνιάστηκε, δεν περίμενε να ακούσει απευθείας τη φωνή του παραγωγού, είχε προετοιμαστεί να μιλήσει με κάποιον ενδιάμεσο, κάποια γραμματέα, ίσως τη φωνή του μηνύματος. Τον χαιρέτησε διστακτικά και κομπληarisμένος και άρχισε να του λέει πως μόλις πήρε το μήνυμά του και κάλεσε αμέσως.

"Hey it's you, Peter," τον έκοψε ο Stevens με ευχάριστο τόνο. "Listen. Αύριο έχουμε tracking για το άλμπουμ των Rathaus στα Devine. Κάποια backing-vocals αλλά κυρίως guitar overdubs. Your kind of game, right? Τι θα 'λεγες, να 'ρθεις μια βόλτα να δεις πως πάει; Θα μας κάνεις τσάι και θα σε γνωρίσω με τα παιδιά. How's that, old boy?"

Δυσκολεύτηκε να κρατήσει το ακουστικό. Πετάχτηκε πάνω από τον καναπέ σαν ελατήριο και έκανε σοβαρή προσπάθεια να μη

βάλει τις φωνές. Δε χρειάστηκε να το σκεφτεί ούτε δευτερόλεπτο. Οι Rathaus στα Devine, και αυτός επίσημα καλεσμένος από τον ίδιο τον παραγωγό τους. Επανεφερε τον εαυτό του στην τάξη, πέρασε το αριστερό χέρι πάνω από τα μαλλιά του φτιάχνοντάς τα και στάθηκε σε θέση προσοχής, λες και ο Stevens είχε την ικανότητα να τον δει.

“Αυτό είναι τέλειο, σας ευχαριστώ Sir”, είπε προσπαθώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του. “Θα έρθω με μεγάλη ευχαρίστηση”.

“Wonders!”, ακούστηκε ο Stevens από την άλλη άκρη της γραμμής. “Η Jenny-Ann θα σου πει ότι χρειάζεσαι για να μας βρεις. Θα σε περάσω σε αυτήν τώρα να στα πει. Πάρε pen-’n-paper και γράφε. Και κανόνισε, be there at ou-nine sharp” του είπε με ευχάριστο τόνο στη φωνή του. “I like my hot tea early”.

Όσο πλησίαζε, οι σκέψεις του αραιώναν. Εντάξει, η πρόσκληση δεν ήτανε δα και για κάτι ιδιαίτερα σοβαρό. Τυπικά, ο Stevens τον κάλεσε για να παίξει ρόλο “tea-boy”, και μάλιστα temp. “Μπα”, σκέφτηκε φωναχτά. “Κάτι άλλο έχει στο μυαλό του ο τύπος. Αδύνατο να τους λείπει tea-boy στα Devine”. Γι αυτό και είχε θεωρήσει αυτονόητο να πάρει μαζί του τη Red. Έστριψε την τελευταία γωνιά αριστερά, έκανε ένα δύο βήματα και σταμάτησε. Απέναντί του, στο βάθος μιας σχετικά μεγάλης πλατείας που τώρα ήταν περιφραγμένη με αλυσίδα και είχε μετατραπεί σε ιδιωτικό parking, έστεκε μεγαλοπρεπής η εντυπωσιακή εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Γοτθική, σκοτεινή, γεμάτη μύτες και προεξοχές, με δύο ψηλούς πύργους σε κάθε πλευρά της και ένα εντυπωσιακό καμπαναριό, του προκάλεσε δέος. Ψηλά στην μπροστά πλευρά της, είδε το μεγάλο στρογγυλό παράθυρο από βιτρό που αποτύπωνε με μια πανδαισία χρωμάτων τον Άγιο πάνω στο άλογό του. Αυτό το βιτρό είχε γίνει το σήμα κατατεθέν και των Devine, το logo τους, γνωστό σε όλο τον κόσμο αφού το έβλεπε κανείς σε εκατομμύρια δίσκους που είχαν βγει από αυτό το ναό του ήχου. Και τώρα βρισκόταν απέναντί του. Ασυναίσθητα έκανε το σταυρό του και είπε μια μικρή προσευχή στον Άγιο που τον προστάτευε από τότε που ήταν μικρός. Θυμήθηκε μια-μια τις περιπτώσεις που ο Άγιος είχε βάλει το χεράκι του και πήρε θάρρος. “Τι σύμπτωση και αυτή”, σκέφτηκε. “Στη μέση του πουθενά πέφτω πάνω στον Άγιο μου!”

Προχώρησε προς την σιδερένια μπάρα που έκλεινε την είσοδο στο μοναδικό άνοιγμα της αλυσίδας. Από ένα μικρό σπιτάκι

στην άκρη βγήκε ένας ηλικιωμένος φύλακας, γύρω στα 60-65, με μεγάλο άσπρο μουστάκι και καπέλο, σαν κάτι παλιούς λοχίες του τάγματος των Ινδιών, ντυμένος σαν οδηγός μεσαιωνικής άμαξας και τον πλησίασε με αργά βήματα. Τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω, το βλέμμα του στάθηκε για λίγο στη θήκη της κιθάρας και μετά του απεύθυνε απλά ένα ερωτηματικό "Sir?".

"Good morning Sir", είπε διστακτικά. "I am," δίστασε για μια στιγμή. Μια στιγμή μόνο. "My name is Peter Bennet. Mr Stevens is waiting for me". Η φωνή του τον ξάφνιασε. Και το όνομα που είχε μόλις ξεστομίσει. Σα να παρουσίαζε κάποιον άλλον. Όχι τον εαυτό του.

Στεκόταν πάντα μπροστά την σιδερένια μπάρα. Που έκλεινε την είσοδο στο μοναδικό άνοιγμα της αλυσίδας. Που τον χώριζε από μια άλλη ζωή, τη ζωή που μόνο να φανταστεί μπορούσε μέχρι σήμερα. Τη ζωή που τον περίμενε. Τη ζωή που ήθελε.

Ο φύλακας έδειξε να γνωρίζει ποιός είναι, τον οδήγησε να περάσει από το πλάι της μπάρας και του έδειξε τον Ναό.

"There you go Sir", του είπε ευγενικά.

Τον ευχαρίστησε και πέρασε προσέχοντας μη χτυπήσει τη θήκη της κιθάρας στην άκρη της μπάρας.

"And a good day to you Sir", του είπε ο φύλακας κάνοντας μια σχεδόν αδιόρατη υπόκλιση και τον παρακολούθησε να απομακρύνεται προς την Εκκλησία.

"Αυτός είμαι λοιπόν από σήμερα. Peter Bennet. Τέρμα οι Πέτροι και οι μαλακίες. Καιρός να μπούμε στο παιχνίδι my friend. Time to rock."

Προχώρησε αποφασιστικά, περνώντας ανάμεσα από τα μετρημένα παρκαρισμένα αυτοκίνητα και τότε πρόσεξε πως δεν ήταν τυχαία αυτοκίνητα. Πέρασε δίπλα από μια κίτρινη Ferrari και μια ασημένια Aston Martin. Πιο πέρα είδε δυο Porsche και κάμποσες BMW και Mercedes. Κοντά στο ναό συνάντησε και μια αστραφτερή σκούρα πράσινη Rolls-Royce. Εκτός από μια-δυο φορές στους δρόμους του Λονδίνου, δεν είχε ποτέ στη ζωή του δει τέτοια αυτοκίνητα από τόσο κοντά και μάλιστα μαζεμένα. Ασυναίσθητα μάζεψε κοντά στο σώμα του τη θήκη της κιθάρας, προσέχοντας μην κάνει καμιά ζημιά όπως πέρναγε ανάμεσα στα

πανάκριβα αυτοκίνητα, επιτάχυνε το βήμα του και έφτασε στην Εκκλησία. Ανέβηκε τα δώδεκα πλατιά πέτρινα σκαλοπάτια και βρέθηκε μπροστά στην μεγάλη μεταλλική πόρτα που η αλλαγή της χρήσης του κτιρίου δεν την είχε επηρεάσει. Έδειχνε να είναι η ίδια παλιά, βαριά πόρτα της εκκλησίας, με τις λατινικές επιγραφές και τα σημάδια του χρόνου ολοκάθαρα πάνω της. Μια διακριτική πινακίδα τον καλωσόρισε στα Devine και του ζητούσε ευγενικά να κατευθυνθεί προς την κύρια λειτουργική είσοδο που βρισκόταν στο πίσω μέρος του Ναού.

Περπάτησε αργά γύρω από τον ναό μέχρι που έφτασε μπροστά στη διακριτική πόρτα της εισόδου. Έψαξε με τα μάτια του και ανακάλυψε δεξιά ένα μικροσκοπικό κουδούνι που έγραφε με μικρούς Gothic χαρακτήρες "Devine Sound". Σήκωσε το χέρι του και πίεσε το κουμπί διστακτικά, όσο πιο απαλά μπορούσε. Σε λιγότερο από πέντε δευτερόλεπτα η πόρτα άνοιξε διάπλατα αποκαλύπτοντας μια εξαιρετικά γλυκιά κοπέλα, μέτριου αναστήματος για Αγγλίδα, ντυμένη με ένα κόκκινο φόρεμα με λευκές τιράντες. Τον χαιρέτησε χαρούμενα.

"Hello, Mr. Bennet, welcome to The Devine, we were expecting you. I am Jilla, please follow me".

Είχε μείνει έκπληκτος με την υποδοχή αλλά πριν προλάβει να πει έστω και μία λέξη, η κοπέλα έκανε στην άκρη για να τον αφήσει να περάσει, έκλεισε πίσω του την μεγάλη πόρτα μαλακά, χωρίς κανένα θόρυβο και πέρασε μπροστά του, κάνοντάς του νόημα να την ακολουθήσει. Από το πουθενά εμφανίστηκε ένας τεραστίων διαστάσεων τύπος με ριγέ κοστούμι μούσι και ξανθό ολόισιο μαλλί που έφτανε μέχρι τη μέση της πλάτης του.

"Mr. Bennet, Sir, pleasure to have you with us. I am Terry. Terry Knicks", του είπε με μπάσα φωνή και cockney προφορά. "I will look after you while you are here, make sure you are comfortable and have everything you like. Let me take some weight off you Sir" και χωρίς να προλάβει να αντιδράσει, βούτηξε αποφασιστικά την θήκη της κιθάρας από το χέρι του και ακολούθησε την Jilla.

Έπαθε ένα απότομο μικρό σοκ χάνοντας την κιθάρα από τα χέρια του αλλά το ζευγάρι είχε ήδη προχωρήσει και αναγκαστικά, τους ακολούθησε. Πέρασαν μπροστά από το γρανιτένιο γραφείο υποδοχής πίσω από το οποίο μια πανέμορφη καστανομάλλα σηκώθηκε βιαστικά μόλις τους είδε και τον καλωσόρισε με ένα πλατύ χαμόγελο. "Περίεργη υποδοχή για ένα

temp Tea-Boy” σκέφτηκε κολακευμένος. Έστριψαν δεξιά και μπήκαν σε ένα εντυπωσιακό φαρδύ διάδρομο που θα πρέπει να γύρναγε περιμετρικά το ναό. Ο χώρος ήταν διακοσμημένος με ασύλληπτη για αυτόν πολυτέλεια. Εκπληκτικό ξύλο, γυαλισμένο σαν καθρέπτης κάλυπτε τα πάντα. Στα δεξιά τους βρισκόταν ο παχύς πέτρινος εξωτερικός τοίχος του ναού. Στα ανοίγματά του είχαν τοποθετηθεί σκούρα κρύσταλλα μέσα από τα οποία έβλεπε αμυδρά τον εξωτερικό χώρο. Στα αριστερά τους υπήρχαν πόρτες με επιγραφές που περιέγραφαν τι υπήρχε πίσω τους. Μερικές είχαν ονόματα γνωστών παραγωγών. Όπως ήδη γνώριζε από όσα είχε διαβάσει για τα Devine, γύρω-γύρω σε όλο το ναό, υπήρχαν δωμάτια που κάλυπταν διάφορες ανάγκες του Studio. Μερικά ήταν χώροι αποθήκευσης εξοπλισμού και άλλα ήταν χώροι γραφείων. Εκτός από τα γραφεία, κάπου υπήρχε ένα ενδιαφέρον εστιατόριο, ένα game room με τη φημισμένη pinball machine των Devine και κάποια “unwind rooms”, δωμάτια πιο άνετα με αναπαυτικούς καναπέδες, τραπεζάκια, κάθε ένα με το mini bar του, αυτόματες μηχανές ποτών και καφέ για να ξεκουράζονται οι μουσικοί ανάμεσα στα sessions ή να ηρεμούν μετά από κάποιο καυγά ή καλλιτεχνική διαφωνία. Περνώντας έξω από ένα τέτοιο δωμάτιο, πρόσεξε μια παρέα νεαρούς μακριμάλληδες που ήταν απλωμένοι στους καναπέδες και συζητάγαν καπνίζοντας και πίνοντας καφέδες και ποτά. Αντιστάθηκε στον πειρασμό να σταματήσει και να κοιτάξει πιο επίμονα μήπως και αναγνωρίσει κάποιο γνωστό μουσικό. “Δεν είμαι groupie”, είπε στον εαυτό του αυστηρά. “Είμαι επίσημος καλεσμένος εδώ”.

Περπάτησαν στον διάδρομο για μια απόσταση που κατάλαβε πως ήταν ίση με το μήκος του ναού γιατί ο διάδρομος έκανε μια απότομη στροφή αριστερά. Βρισκόταν τώρα πάλι στο εμπρός μέρος του ναού. Μετά από καμιά δεκαριά μέτρα, βρήκαν αριστερά τους μια διπλή ξύλινη πόρτα με μια επιγραφή που έλεγε “Devine Studio One – IF you have business here, AND the Recording Light is OFF, say your prayers and enter. ELSE, keep walking. The restaurant is down the corridor on your left”. Αυτόματα σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε το τετράγωνο φως πάνω από την πόρτα που έγραφε “Recording in Session”. Ήταν σβηστό. Η Jilla τράβηξε το ένα φύλλο της πόρτας προς το μέρος τους, έκανε χώρο και του έγενεψε να περάσει. Με πόδια που έτρεμαν πέρασε το κατώφλι. Τώρα, βρισκόταν μέσα στο ναό!

Το Studio One, όπως ήδη γνώριζε, ήταν στην ουσία η κύρια αίθουσα του ναού. Τώρα που βρισκόταν στον χώρο της, έδειχνε πιο ψηλή από όσο φαινόταν απέξω. Ακριβώς πάνω από το κεφάλι του, το τεράστιο βιτρώ της πρόσοψης με τον Άγιο σκόρπιζε στον μεγάλο χώρο χρωματιστές ακτίνες που έμοιαζαν να έρχονται απευθείας από τον παράδεισο. Όμως τώρα φαινόταν και τα εκατοντάδες άλλα μικρότερα παράθυρα που υπήρχαν ψηλά στο δεξιό και αριστερό τοίχο του ναού, όλα με πολύχρωμα βιτρώ και έριχναν και αυτά μικρότερες, πολύχρωμες παράλληλες δέσμες από φως, δημιουργώντας μια ονειρική ατμόσφαιρα.

Αφού έμεινε για κάμποσα δευτερόλεπτα να χαζεύει ψηλά, κατέβασε το βλέμμα του και παρατήρησε τον χώρο που βρισκόταν. Μπροστά του απλωνόταν μια τεράστια αίθουσα με ξύλινο γυαλιστερό πάτωμα. Ψηλά ηχομονωτικά παραβάν από ξύλο και γυαλί, ήταν τοποθετημένα περιμετρικά και προσδιόριζαν μικρά τμήματα ειδικών χρήσεων. Στο βάθος, στα δεξιά, είδε δύο μεγάλα υπερυψωμένα γυάλινα δωμάτια, που έκλειναν μέσα τους από ένα πλήρες Drum Kit. Στα αριστερά υπήρχε μια σειρά από κλειστά δωμάτια με μικρότερα τζάμια γύρω τους, που δεν έκρυβαν τα προσεκτικά στημένα πολύπλοκα συστήματα μικροφώνων. "*Vocal Booths*", σκέφτηκε. "*Εδώ γράφουν τις φωνές*". Ίσια απέναντί του, πάνω σε μια υπερυψωμένη πλατφόρμα, εκεί που παλιά θα βρισκόταν το ιερό, υπήρχε τώρα ένας κλειστός χώρος. Ένα μεγάλο μακρόστενο τζάμι με κλίση προς τα κάτω που προσέφερε πλήρη θέα του πατώματος του ναού σε όσους ήταν μέσα, έκανε προφανές πως εκεί βρισκόταν το νέο "ιερό", το φημισμένο control room των Devine Sound με την τεράστια 56-κάναλη custom κονσόλα της Neve, σχεδιασμένη και κατασκευασμένη ειδικά από τον ίδιο τον Rupert Neve και τα τρία θηριώδη 24-κάναλα μαγνητόφωνα με τις ταινίες δύο ιντσών της 3M.

Στο κέντρο σχεδόν του τεράστιου χώρου υπήρχε ένα επιβλητικό grand piano που γύρω του συγκεντρωνόταν οι δέσμες από ακτίνες πολλών βιτρώ παραθύρων του ναού και το έκαναν να μοιάζει σα να λούζεται από φως προβολέων σκηνής.

Στον υπόλοιπο χώρο ήταν αραιά απλωμένοι διάφοροι ενισχυτές οργάνων, κιθάρες και μπάσα στις βάσεις τους ή ακουμπισμένες σε ενισχυτές, δύο συστοιχίες πηλίκτρων στις γνωστές διατάξεις "Π", διαφόρων μεγεθών monitors και πολλά, μα πολλά μικρόφωνα, τα περισσότερα κρεμασμένα από ψηλά σαν από ένα τεχνητό ιστό αράχνης. Καλώδια από όλες τις κατευθύνσεις,

συγκεντρωνόταν σε μεγάλους μαύρους οδηγούς στο πάτωμα και κατευθυνόταν τακτοποιημένα προς το control room.

Είχαν πέσει σε κάποιο διάλειμμα των ηχογραφήσεων. Πίσω από το σκούρο παράθυρο του control room, διέκρινε όρθιο τον Stevens να κρατάει το πηγούνι του βλοσυρός και να κουνά αργά το κεφάλι του πάνω-κάτω. Σίγουρα παρακολουθούσε κάποιο play-back. Μπορούσε να διακρίνει και το πάνω μέρος από το κεφάλι του τεχνικού που καθόταν στην κονσόλα αλλά δεν μπορούσε να δει το υπόλοιπο πρόσωπό του. Δίπλα από τον Stevens, στεκόταν ένας ψηλός λεπτός νέος με σγουρά ξανθά μαλλιά, μακριά μέχρι τους ώμους. Πηγαينوερχότανε και χειρονομούσε νευρικά. Τον αναγνώρισε αμέσως. Ήταν ο Kevin Mann, ο καταπληκτικός κιθαρίστας των Rathaus που τη δουλειά του ήξερε πολύ καλά μια και τα προηγούμενα δύο άλμπουμ του συγκροτήματος τα είχε μάθει κυριολεκτικά απέξω. Ο άνθρωπος ήταν απίθανος. Τα παιξίματά του ήταν εντελώς έξω από ό,τι είχε παιχτεί ποτέ. Ο τελευταίος δίσκος τους, το *"Attitude Control"* είχε γίνει πολλαπλά πλατινένιο και θεωρήθηκε η καλύτερη στιγμή τους. Κι όμως, μετά από αυτό το θρίαμβο, οι Rathaus δεν είχαν βγάλει δίσκο για τρία χρόνια και πολλά ακουγότανε στα μουσικά στέκια του Λονδίνου. Από όσο μπορούσε να καταλάβει, τα πράγματα πίσω από το τζάμι του control room δεν ήταν ευχάριστα.

"Please wait here. Mr. Stevens will come to you", είπε η Jilla και συμπλήρωσε, "call us if you need anything, anything at all". Μετά γύρισε και έφυγε απαλά προς το διάδρομο. Ο Terry, χωρίς να πει τίποτα, ακούμπησε αθόρυβα την θήκη με τη Red δίπλα του, έκανε ένα μικρό νεύμα και ακολούθησε τη Jilla κλείνοντας προσεκτικά την πόρτα πίσω του. Ήταν τώρα μόνος στη μεγάλη αίθουσα. Για λίγο απόλαυσε την απίστευτη ησυχία. Η πόρτα του control room άνοιξε και ο χαμηλός θόρυβός από το κλείστρο της, όπως έφτασε στα αυτιά του από το βάθος της αίθουσας τον ξάφνιασε. Βιαστικά και μιλώντας γρήγορα βγήκαν ο Stevens, ο Kevin Mann και ένα τρίτο άτομο που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει. Οι τρεις τους δε θα μπορούσαν να είναι πιο διαφορετικοί! Ο Stevens φορούσε ένα ατσαλάκωτο σκούρο γκρι παντελόνι και ένα ελαφρύ γαλάζιο πουλόβερ πάνω από ένα γραμμωτό πουκάμισο. Κουβάλαγε πάντα αυτό τον αριστοκρατικό αέρα των ανθρώπων που ξέρουν καλά πού βρίσκονται και ποιοί είναι. Τα καλογουαλισμένα παπούτσια του εξάλλου δεν άφηναν κανένα περιθώριο για παρεξηγήσεις. Αυτός ήταν ένας άνθρωπος

που ήξερε να προσέχει τη λεπτομέρεια. Ο Kevin Mann, ψηλός και πολύ λεπτός, σχεδόν ξερακιανός, φορούσε ένα παλιό, τριμμένο εφαρμοστό Levis με στενά μπατζάκια και μια μαύρη φαρδιά δερμάτινη ζώνη με τεράστια πόρπη. Το ντύσιμό του συμπλήρωνε ένα ζωγραφιστό πουκάμισο, ξεκούμπωτο σχεδόν μέχρι τη μέση του. Κάτω από το Levis του φαινόταν δυο μπότες καουμποίκες από προσεγμένα φθαρμένο καφέ δέρμα. Στο λαιμό του κρεμόταν κάμποσες αλυσίδες διαφόρων μεγεθών με διάφορα αντικείμενα κρεμασμένα στην κάθε μία. Τα σγουρά μαλλιά του αν και χωρισμένα στη μέση, με τις κινήσεις του κεφαλιού του έπεφταν μπροστά στο πρόσωπό του και σχεδόν το έκρυβαν, αναγκάζοντάς τον να κάνει μια χαρακτηριστική χειρονομία για να τα διώξει στο πλάι. Ο τρίτος της παρέας, αρκετά πιο κοντός από τους άλλους δύο, φορούσε ένα φαρδύ χακί άνετο παντελόνι, στρατιωτικού τύπου και ένα ανοιχτό πορτοκαλί πουκάμισο. Τα παπούτσια του, ένα ζευγάρι ολοκαίνουρια αθλητικά, σκούρο-μπλε με κίτρινες γραμμώσεις δεν έδειχναν να είναι τυχαία επιλογή όσο άσχετα και αν ήταν με το υπόλοιπο σύνολο. Φαινόταν να διαφωνούν με κάτι. Ο Kevin Mann στριφογύριζε και χειρονομούσε πιο έντονα και ο Stevens, συγκρατημένος, έμοιαζε να κάνει προσεκτικές παρατηρήσεις. Ο τρίτος κουνούσε το κεφάλι του με κάθε δήλωση των άλλων δύο, ανάλογα με το αν επικροτούσε ή διαφωνούσε και καμιά φορά έβλεπε με το χέρι του το πηγούνι του.

Τότε ο Stevens τον είδε, το πρόσωπό του άλλαξε έκφραση και με μια κίνηση του αριστερού χεριού, έκοψε τη συζήτηση στη μέση. Τον χαιρέτησε από μακριά και αφήνοντας τους άλλους δύο, κατευθύνθηκε προς το μέρος του. Σήκωσε τη θήκη και προχώρησε και αυτός προς τον παραγωγό.

"Welcome to our Devine place". Έπαιξε με τις λέξεις ο Stevens όταν έφτασε κοντά του και του έσφιξε το χέρι.

"Έλα μαζί μου, είναι δυο τύποι που θέλω να γνωρίσεις" και χωρίς πολλά-πολλά τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε προς τους δύο άνδρες που στεκόταν ακόμα μπροστά στο control room.

"Κύριοι, αυτός είναι ο Peter Bennet", τους είπε όταν πλησίασαν.

"Τον φωνάζουν *Cheetah* και δεν δυσκολεύομαι να υποθέσω για ποιο λόγο. Τον είδα με τα μάτια μου να παίζει σε ένα από τα σαπιοκάραβα στο ποτάμι και σας το λέω, honest to God, αν

δε του σπάγανε την κιθάρα εκείνο το βράδυ θα μπορούσε να 'χει βουλιάξει το καράβι μόνος του!"

Γύρισε προς το μέρος του και δείχνοντας τους δύο άντρες του είπε:

"And these fine gentlemen here, are, Kevin Mann, as I am sure you know, our six-string star and John Kelly, our engineer for the sessions." Οι δύο άντρες άπλωσαν ο ένας μετά τον άλλο τα χέρια τους και τον χαιρέτησαν. Ο Kevin Mann μάλλον χλιαρά και αδιάφορα, ο John Kelly με μια σίγουρη και σφιχτή χειραψία που τη συνόδεψε με ένα "Hello mate".

"Και για να ξέρεις με ποιόν έχεις να κάνεις", πρόσθεσε ο Stevens, "ο John ήταν βοηθός του θρυλικού Geoff Emerick και μαζί του έχει ηχογραφήσει τους πάντες από τον Gino Vannelli μέχρι τον Robin Trower. Οπότε, you better watch your self!".

Άχρηστη πληροφορία. Είχε ακούσει τόσα πολλά για τον Kelly που δυσκολευόταν να πιστέψει πως ήταν πραγματικά αυτός που βρισκόταν τώρα απέναντί του. Ο Stevens τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο και σοβάρεψε απότομα.

"Listen, έχουμε ένα-δυο πράγματα να πούμε με τον John, εσύ γιατί δεν κάθεται λίγο με τον Kevin να ανταλλάξετε κανένα chor, βλέπω πως έχεις κιθάρα μαζί σου, υποθέτω καινούρια, ελπίζω καλύτερη από την crappy one που σου σπάσανε στο караβάκι. Καλά έκανες και την έφερες μαζί σου. Ο Kevin είναι μάλλον σφιγμένος σήμερα και θα του κάνει καλό να χαλαρώσει λίγο. Εμείς θα τα πούμε σε λίγο". Χωρίς να περιμένει απάντηση, πήρε τον ηχολήπτη και προχώρησαν προς ένα δωμάτιο στο αριστερό άκρο της αίθουσας. Μια νεαρή κοπέλα είχε εμφανιστεί από το πουθενά και βιάστηκε να τους συναντήσει με μικρά, γρήγορα βήματα.

"Sally, πάρε το Darrell και πες του πως δεν θα έχουμε vocal takes σήμερα. Δες αν μπορεί για Τετάρτη", άκουσε το Stevens να της λέει χαμηλόφωνα. "Για το Darrell Ripley μιλάει", σκέφτηκε με δέος και ένοιωσε μια τρεμούλα στα γόνατα. Το Darrell Ripley, το θρυλικό τραγουδιστή και frontman των Rathaus.

"Πες του, ο Kevin χρειάζεται περισσότερο χρόνο, θα καταλάβει" πρόσθεσε ο Stevens χωρίς να μπορεί να κρύψει πλήρως μια μικρή νευρικότητα στη φωνή του, πριν χαθεί με τον ηχολήπτη στο δωμάτιο.

Ένοιωθε άβολα μόνος το με τον γνωστό κιθαρίστα. Από το πουθενά, βρισκόταν πλάι σε ένα από τα είδωλά του και δεν είχε τι

να πει. Ο Kevin Mann, έδειχνε να είναι αδιάφορος και σίγουρα νευρικός και στρεσαρισμένος. Στεκόταν με τα χέρια στις τσέπες και τον περιεργαζόταν.

"What 'you got there mate?" είπε ξαφνικά, γνέφοντας με το κεφάλι του προς τη θήκη με τη Red στα πόδια του. Έκανε να τη σηκώσει για να του δείξει αλλά ο Kevin τον πρόλαβε.

"There's a little amp room at the corner over there. Πάμε να αράξουμε λίγο. Boy! I can do with a Jack and a fag!" είπε και άρχισε να περπατά σβέλτα προς τα δωμάτια στην περίμετρο του Studio.

Έφτασαν στο δωμάτιο, ο Kevin άνοιξε την πόρτα και χώθηκε μέσα, χωρίς να τον περιμένει. Ίσα-ίσα πρόλαβε να περάσει κι αυτός πριν η πόρτα κλείσει επάνω του. Βρισκόταν τώρα σε ένα δωμάτιο τρία-επί τέσσερα μέτρα περίπου, με χαμηλό ταβάνι και ηχο-απορροφητικό υλικό σε όλους τους τοίχους. Στον ένα τοίχο ήταν ακουμπισμένοι διάφοροι ενισχυτές, κάμποσοι μικροί Marshall, Fender και VOX, ένας Roland και δυο Stacks, ένα Marshall και ένα Messa/Boogie, που έδειχναν τεράστια για το μέγεθος του δωματίου. Στο πάτωμα υπήρχαν διάφορα πετάλια. Με μια γρήγορη ματιά πρόσεξε ένα Cry Baby, ένα Tube Screamer, ένα Fuzz Face και κάμποσα χρωματιστά Boss. Δεν είχαν το δικό του VOX Wah ούτε το MXR Overdrive του, "καλά που τα έφερα μαζί μου", σκέφτηκε, κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή είχε αποφασίσει να τα βάλλει στη θήκη! Στον απέναντι τοίχο υπήρχαν ένα-δυο βοηθητικά μικρό-έπιπλα και ένας κόκκινος δερμάτινος καναπές με μια μαύρη Les Paul ακουμπισμένη στη μια άκρη του.

Στο πάτωμα ήταν πεταμένες διάφορες πολύχρωμες μαξιλάρες, προφανώς για όποιους προτιμούσαν να βρίσκονται πιο κοντά στο έδαφος. Πεταμένα κυριολεκτικά σε κάθε γωνιά του δωματίου ήταν τεύχη από το NME¹, το Melody Maker, και κάμποσα άλλα Fanzines και Trade rags. Δίπλα από τον καναπέ βρισκόταν ένα mini bar με ένα δίσκο γεμάτο διαφόρων ειδών ποτήρια.

Ο Kevin κατευθύνθηκε κατευθείαν σε αυτό, το άνοιξε και έβγαλε έξω ένα μισογεμάτο μπουκάλι Jack Daniels. Πήρε δυο χαμηλά ποτήρια, έριξε από δυο παγάκια στο κάθε ένα, τα γέμισε

¹ *New Musical Express*, μαζί με το *Melody Maker*, φημισμένα εβδομαδιαία Αγγλικά περιοδικά μουσικής. Είχαν τη δύναμη να δημιουργούν και να καταστρέφουν καλλιτέχνες με τα άρθρα και τις κριτικές τους.

μέχρι τη μέση και χωρίς να μπει στον κόπο να τον ρωτήσει, του έδωσε το ένα και σωριάστηκε στον καναπέ.

“Let’s see what axe¹ you got there mate”, έκανε ο Kevin και κατέβασε μια γερή γουλιά από το ποτήρι του. Ακούμπησε την θήκη κάτω και την άνοιξε. Ο Kevin έβγαλε μια δυνατή φωνή.

“Bly me, mate, what a wonder! She is a reeeel beauty she is! Fuck!” Άπλωσε τα χέρια του και πήρε αργά και προσεκτικά την κιθάρα στα χέρια του.

“Wow!” έκανε πάλι. Σε μια στιγμή, όλη η διάθεση του έδειχνε να έχει αλλάξει. Τα μάτια του ξαφνικά έλαμπαν και οι κινήσεις του από νωθρές που ήταν μέχρι τώρα πήραν μια άλλη σπιρτάδα.

Κάθισε πιο άνετα και έτρεξε τα δάχτυλά του στην ταστιέρα, παίζοντας χωρίς πένα ένα μοτίβο που ακούστηκε κέλτικο.

“My friend, this is a real killer. Listen to this sustain. She really vibrates. If I play her for a while she’ll give me a hard on!”

Συνέχισε να νοιώθει άβολα. Για πρώτη φορά από τότε που την είχε πάρει από το μαγαζί του Chris, την άγγιζε κάποιος άλλος εκτός από αυτόν. Του φαινόταν πολύ περίεργο αλλά από την άλλη, ο Kevin δεν ήταν και όποιος-όποιος. Τον παρακολουθούσε να απλώνει τα μελωδικά του σχήματα στην κιθάρα και ένοιωθε σαν να βρισκόταν σε όνειρο. Όμως, την ίδια στιγμή συνειδητοποίησε πως κάτι μέσα του πρέπει να είχε αλλάξει. Αν και περίμενε να μείνει άφωνος με τον φημισμένο κιθαρίστα, το παίξιμό του, τού φάνηκε βατό, δεν είδε ούτε άκουσε κάτι που να τον εκπλήξει. Καταλάβαινε πως ο Άγγλος κεντούσε στην κιθάρα, πως οι γραμμές του ήταν ικανές να κάνουν σαγόνια να πέσουν και στόματα να μείνουν ανοιχτά σε πολλούς. Όχι όμως πια σ’ αυτόν. Τον παρακολούθησε για λίγο και ένοιωσε την αυτοπεποίθησή του να αυξάνεται, ένοιωσε ξαφνικά μια σιγουριά πως δεν βρισκόταν έξω από τα νερά του.

Ο Kevin έπαιξε για κανένα πεντάλεπτο και μετά του έδωσε την κιθάρα. Πήρε ένα καλώδιο που ξεκίναγε από ένα Fender Tweed Deluxe και του το έδωσε για να συνδέσει την Red. Έκανε κάποιες ρυθμίσεις στον ενισχυτή και απλώθηκε στον καναπέ.

¹ Axe: Τσεκούρι, ιδιωματικός τρόπος αναφοράς σε ηλεκτρικές κιθάρες.

"Give us a shot then", του είπε. "Μια τέτοια ομορφούλα θέλει και κατάλληλο «πασπάτεμα». Δείξε μας αν είσαι up to it".

Έβγαλε από την τσέπη του μια σκληρή πένα και πέρασε δοκιμαστικά τις χορδές, ελέγχοντας το κούρδισμα. Πάντα άσπογη η Red. Πήρε να παίζει ένα αργό δωδεκάμετρο σε Σί ύφεση. Όπως του ήταν αυτόματο, έπαιζε τις συγχορδίες και τη μελωδία μαζί. Μετά από λίγο πήρε ταχύτητα και στο πέμπτο πέρασμα το τραγουδι είχε μετατραπεί σε ένα σίφουνα από νότες που σάρωνε όλη την ταστιέρα. Και όταν αποφάσισε να το μαζέψει, να ρίξει το ρυθμό και να το τελειώσει με μια τελευταία 9/11η, απλώθηκε στο μικρό δωμάτιο μια σιωπή που την έσπαγε μόνο το hum από τους single coils της Red μέσα από τον Tweed Deluxe. Μια σιωπή που έμοιαζε να κουβαλάει τόσο ηλεκτρισμό λες και με την ελάχιστη κίνηση τα πάντα θα ανατιναζόταν.

Ο Kevin είχε ενθουσιαστεί. Μετακινιότανε συνεχώς στον καναπέ λες και καθότανε σε σπασμένα γυαλιά.

"Man, you are the real deal! Που σε είχανε κρυμμένο. Shit! I'm supposed to be the star here you know", Κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας.

"Φίλε κοίτα, μη σε δουν να παίζεις δίπλα μου γιατί με απολύσανε επί τόπου και έχω την Porsche να ξεπληρώσω".

Και ο ίδιος όμως είχε μείνει άναυδος, όχι με το παίξιμό του, αυτό το είχε συνηθίσει, αλλά με την καθαρότητα και το εύρος των τόνων που η Red έβγαζε από τον Tweed Deluxe. Και δεν είχε καν προλάβει να χρησιμοποιήσει κανένα από τα πετάλια του! Η Red έμοιαζε να έχει μεταμορφωθεί. Ο εκπληκτικός ήχος της ακουγόταν τώρα ακόμα καλύτερος. "Γαμάει το πράμα" σκέφτηκε και κάρφωσε τα μάτια του στον ενισχυτή. "Ένα τέτοιο πρέπει να βρω και εγώ".

Ο Kevin έκανε διάφορα σχόλια πάνω στο κομμάτι που είχε παίξει, τον ρώταγε για τα γυρίσματα και του ζήτησε να επαναλάβει κάποια περάσματα που του είχαν μείνει στο μυαλό, παρακολουθώντας τα δάκτυλά του να αλλάζουν πονηρά θέσεις. Μετά, σοβάρεψε ξαφνικά, το βλέμμα του σκοτεινίασε, γύρισε και έπιασε τη Les Paul που βρισκόταν δίπλα του στον καναπέ, τη συνδέσε με ένα Messa/Boogie και χωρίς κουβέντα ζέστανε τα δάκτυλά του με μια γρήγορη Λυδική στη Σολ.

Σταμάτησε και με το δεξί χέρι του έκανε mute τις χορδές φέρνοντας πλήρη ησυχία από τον ενισχυτή.

"Listen mate", είπε με βλοσυρό ύφος. "I am telling you. Με τον καινούριο δίσκο νομίζω πως είμαι deep in shit. Είναι κάτι περάσματα που δεν μου βγαίνουν όπως τα θέλω."

Σταμάτησε, κατέβασε μια γερή γουλιά από το ποτήρι του και έτριξε τα δόντια του.

"Τα' χω στο μυαλό μου, you know, παίζω τις νότες αλλά δεν ακούω αυτό που θέλω. Οι άλλοι μου λένε πως έχω φρικάρει αλλά εγώ ξέρω πως έχω δίκιο. Ο Stevens σήμερα λίγο έλειψε να μου σπάσει την κιθάρα στο κεφάλι. Τρεις ώρες κάναμε tracking το ίδιο πέρασμα και δεν καταλήξαμε πουθενά. Μαν, δεν ξέρω πια αν μπορώ να τα καταφέρω. Θα σου δείξω τί εννοώ και μου λες εσύ τί συμπέρασμα βγάζεις".

Δεν πρόλαβε να συνειδητοποιήσει καλά τι είχε ακούσει. Ο Kevin ξεκίνησε να παίζει ένα πολυσύνθετο μοτίβο. Γρήγορα κατάλαβε πού το πήγαινε αλλά δεν τον έβλεπε να το κάνει. Αντίθετα, χανόταν σε ανούσιες υπερβολές και επιδεικτικές κιθαριστικές τσιριμόνιες που αποδυνάμωναν την ομορφιά του κομματιού. Ο Kevin παράτησε απότομα αυτό που έπαιζε και ξεκίνησε ένα άλλο. Η ιστορία επαναλήφθηκε. Σταμάτησε και το ξαναπήρε από την αρχή. Ακολούθησε κάπως διαφορετικό δρόμο αλλά πάλι δεν οδηγήθηκε πουθενά. Το παράτησε και αυτό. Ξεκίνησε ένα άλλο θέμα. Μπερδεύτηκε, έχασε την κλίμακα, βλαστήμησε και πέταξε απότομα τη Les Paul στον καναπέ. Η κιθάρα έκανε ένα άσχημο θόρυβο και όπως βρέθηκε σε απόσταση αναπνοής από το Messa/Boogie, έβγαλε ένα τσιριχτό feedback που τους πήρε τα αυτιά. Ο Kevin τινάχτηκε σαν ελατήριο και με μια απότομη, θυμωμένη κίνηση, έσβησε τον ενισχυτή σκοτώνοντας ακαριαία και το feedback.

"See what I mean mate? See the shit I 'm in?" είπε τρέμοντας. "Δεν ξέρω τι σκατά να κάνω. Γιατί δε μου βγαίνουν τα γαμημένα; Τα δάχτυλά μου δεν πάνε πια όπως τα φαντάζομαι. Το μυαλό μου δε βοηθάει, λες και έχω μια ομίχλη μέσα μου".

Πήρε να παίζει ότι είχε πιάσει από ένα θέμα του Kevin. G-minor, σκέφτηκε. Το γύρισε στο πιο αργό και άφησε κάποιες νότες να τραβήξουν περισσότερο. Μετά, με ελάχιστες αλλαγές το γύρισε στην B-minor και άρχισε να το αναπτύσσει στην μέση της ταστιέρας, δίνοντάς του πιο γεμάτο και λαμπρό ηχόχρωμα. Πρόσθεσε νότες έξω από την κλίμακα. Ο Kevin παρακολουθούσε εντελώς ακίνητος. Λες και είχε σταματήσει ακόμα και να αναπνέει. Άκουγε με όλο του το είναι και κάποια στιγμή το σκοτεινό του

βλέμμα χαλάρωσε και φάνηκε έτοιμος να χαμογελάσει. Έκλεισε το κομμάτι. Τα μάτια του Kevin έλαμψαν, άπλωσε το χέρι του δείχνοντας την κιθάρα που κρατούσε ο νεαρός, πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε το στόμα έτοιμος να πει κάτι.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και διάπλατα. Σαν ελατήριο πετάχτηκε μέσα στο δωμάτιο ο Stevens με το πρόσωπο ξαναμμένο, γεμάτο ενθουσιασμό.

"That's it my boy, that's it. That's what we need to put to tape. Why the devil didn't you ..."

Η πρότασή του κόπηκε στη μέση. Είδε τον νεαρό Έλληνα με τη Red και τον Kevin με άδεια χέρια και το 'πιασε αμέσως. Κανείς δεν είπε τίποτα για λίγο. Ο Stevens αποφάσισε να αφήσει το πράγμα να χαλαρώσει.

"Βλέπω πως τα βρήκατε οι δυο σας και ανταλλάσσετε licks" είπε με αργή και ήρεμη φωνή που προσπάθησε να την κάνει και αδιάφορη.

"Μη σας διακόπτω, έχω εξάλλου πολλή δουλειά ακόμα με τον John. Θα είμαστε στο Control".

Γύρισε προς την πόρτα.

"Kevin, όταν είσαι έτοιμος, ας τελειώνουμε με το Flat Landing. Ο Darrell ζήτησε να τον πάρουμε όποτε μπορούμε για τα Overdubs. Προτιμά να τα κάνει ξημερώματα από το να το μεταφέρουμε για την Τετάρτη."

Βγήκε διακριτικά από το δωμάτιο και έκλεισε απαλά την πόρτα πίσω του.

Έμειναν και οι δυο αμίλητοι. Κοιτάζοντας τον Kevin με την άκρη του ματιού του, αποσύνδεσε τη Red από τον ενισχυτή, με προσεκτικές κινήσεις, σαν να μην ήθελε να κάνει θόρυβο, σκούπισε με επιμέλεια την ταστιέρα με το πανί της και την έκλεισε στη θήκη της. Για λίγο κανείς δεν είπε τίποτα. Έπιναν μόνο μηχανικά από τα ποτήρια τους, τα κούναγαν πέρα-δώθε, παρατηρώντας τα παγάκια να περιστρέφονται στο ποτό, κινήσεις που περισσότερο γινόταν από αμηχανία παρά από επιθυμία. Κάποια στιγμή, ο Kevin ακούμπησε το ποτήρι του στο πάτωμα και σήκωσε τη Les Paul, αργά, λες και ζύγιζε ένα τόνο. Άπλωσε το χέρι του και πάτησε το Power στο Messa/Boogie. Περίμενε να ζεσταθεί ο ενισχυτής. Χωρίς να μιλάει, επανέλαβε αργά κάποια από τα περάσματα που είχε πριν λίγο παίξει νεαρός. "Ο τύπος παραμένει φοβερός κιθαρίστας και ας μην είναι στις καλύτερές του", σκέφτηκε παρατηρώντας τα μακριά δάχτυλα του Εγγλέζου να

χορεύουν αβίαστα στα τάστα. Δεν τα κατάφερε και άσχημα. Έπαιξε για λίγο ψάχνοντας και τελικά έδειξε να κατασταλάζει σε ένα μοτίβο που οδηγούσε κάπου. Το επανέλαβε μια-δυο φορές για να νοιώσει ασφαλής, προσθέτοντας σε κάθε επανάληψη και κάποιο στόλισμα. Στο τέλος, άφησε την κιθάρα στον καναπέ, έσβησε τον ενισχυτή και σηκώθηκε.

"Let's do the fucker", του είπε αποφασιστικά. "Let's run some tape".

Του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει και του κράτησε την πόρτα ανοιχτή για να περάσει. Αυτός σήκωσε την θήκη με τη Red και βγήκε από το δωμάτιο. Ο Kevin προχώρησε προς το σημείο του μεγάλου χώρου όπου ανάμεσα σε όρθια διαχωριστικά πάνελς, είχε στηθεί το recording rig του. Όπως πλησίαζαν, είδε μια απίθανη Sunburst Les Paul Standard, ακουμπισμένη σε ένα Messa/Boogie κάπως μεγαλύτερο από εκείνο του δωματίου και μπροστά του μια αλυσίδα από διάφορα πετάλια και εφέ. Ο Kevin έφτασε στο rig και κρέμασε την κιθάρα στον ώμο του. Έλεγξε τις ρυθμίσεις στον ενισχυτή και έκανε ένα νόημα από μακριά προς το Control Room για να τον προσέξουν οι δύο άνδρες που βρισκόταν μέσα. Από τα monitors του χώρου ακούστηκε η φωνή του Stevens.

"Welcome back kids. And what would you like served on your cans tonight?" αστειεύτηκε. "Shall we try *Crash Landing*, sorry, meant to say *Flat Landing*?"

Ο Kevin χαμογέλασε βιασμένα με το δήθεν αστείο και έγνεψε καταφατικά.

"Oki-Doki", ακούστηκε πάλι ο Stevens. "Let's have it from the top for starters. Play as you feel, tape is rolling. Good luck".

Ο Kevin σήκωσε τα ακουστικά του. Τα κράτησε πάνω από το κεφάλι του και πριν τα φορέσει, γύρισε και τον κοίταξε.

"Thank you man", είπε χαμηλόφωνα και το πρόσωπό του έλαμπε. "You're a real mate you are. Thanks". Του έδειξε ένα ζευγάρι ακουστικά ακουμπισμένα σε μια καρέκλα λίγο παραδίπλα.

Ο Εγγλέζος φόρεσε τα ακουστικά και συγκεντρώθηκε. Ο νεαρός ακούμπησε αθόρυβα τη θήκη στο πλάι του. Πήρε τα ακουστικά που του είχε δείξει ο Kevin, τα φόρεσε και κάθισε σε ένα σκαμνί. Πρόλαβε μισό μέτρο count in πριν το backing track ορμήσει στα αυτιά του.

Δέκα

Σάββατο, 27 Αυγούστου 1977, τέσσερις και είκοσι το απόγευμα, Moulsecoomb Castle, Brighton, Sussex, UK.

Στη μεγάλη βεράντα, δυο πατώματα πάνω από το έδαφος το κρύο είχε αρχίσει να γίνεται πραγματικά τσουχτερό. Κατέβασε μια γερή γουλιά από το Brandy που του είχε βάλει πριν από λίγο ο Arnold, ο προσωπικός υπηρέτης του Kevin με το άψογο κουστούμι.

Ο ουρανός που το πρωί ήταν καθαρός είχε τώρα γεμίσει με όμορφα σύννεφα που όλο και πύκνωναν και αύριο πιθανότατα θα έφερναν πολλή βροχή. Το φως της μέρας είχε αρχίσει να χάνεται και ο ουρανός είχε φορέσει μια παλέτα από βαθιά χρώματα που σου έκοβαν την ανάσα. Η βεράντα κοίταζε νοτιοδυτικά και καθώς ο Πύργος του Moulsecoomb βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο του κτήματος, ίσως και όλης της περιοχής, τίποτα δε διέκοπτε τη θέα γύρω του.

Θαύμασε τον υπέροχο ουρανό και μετά παρατήρησε τις απίθανες αντανakλάσεις που δημιουργούσαν τα σύννεφα πάνω στη γυαλισμένη σκούρο-πράσινη Porsche του Kevin που ήταν παρκαρισμένη στο πλακόστρωτο ακριβώς κάτω από τη βεράντα.

“Αυτή είναι ζωή!”, σκέφτηκε. Το προηγούμενο απόγευμα, ο Kevin τον είχε πάρει τηλέφωνο και του πρότεινε να περάσουν μαζί το σαββατοκύριακο. Είχε πέσει στην περίπτωση που η Loreen έλειπε στο Manchester, κάποια δουλειά της είχε φορτώσει η Margaret και έτσι καθώς δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει, δέχτηκε. Σήμερα λοιπόν πρωί-πρωί είχε καταφτάσει στο σπίτι του ο Stanley, ο σοφέρ του Kevin, με μια μεγάλη γυαλιστερή μαύρη Bentley για να τον παραλάβει. Τον οδήγησε χαλαρά μέσα από το countryside και τον άφησε να απολαύσει τα τοπία από το Λονδίνο μέχρι το Sussex. Η μέρα ήταν απίθανη, με βαθιά χρώματα και μια ατμόσφαιρα που έλαμπε. Χωρίς να το καταλάβει έφτασαν στο Brighton. Μπήκαν στην πόλη και ο Stanley χωρίς να πει λέξη του προσέφερε ένα tour της παραλίας και τον άφησε να χαζέψει το μακρύ seafront με τις εντυπωσιακές προβλήτες του. Μετά πήρε το δρόμο προς τα περίχωρα του Brighton, πάλι προς την ενδοχώρα και πριν περάσει πολλή ώρα το μεγάλο αυτοκίνητο μπήκε σε ένα

κλειστό κτήριο και πάρκαρα μπροστά σε ένα εντυπωσιακό πύργο. Εδώ λοιπόν έμενε ο Kevin.

Χάζεψε για λίγο δεξιά και αριστερά παρατηρώντας τα διάφορα κτίρια που μπορούσε να διακρίνει διασκορπισμένα στο οπτικό πεδίο του. Η μέρα είχε περάσει ευχάριστα. Ο Kevin ήταν στις καλές του και έκανε καλή παρέα. Είχαν πάρει μαζί ένα πλούσιο, καθυστερημένο πρωινό και μετά περπάτησαν στο κτήριο. Του έδειξε το προσωπικό Studio που είχε στήσει σε ένα μονοκόμματο κτίριο με ψηλή οροφή που παλιά θα πρέπει να ήταν αποθήκη ή στάβλος. Μετά του έδειξε με καμάρι τη συλλογή από κιθάρες που είχε μαζέψει όλα αυτά τα χρόνια που περιδιάβαινε τον κόσμο. Τις φύλαγε προσεκτικά σε ένα μεγάλο δωμάτιο πίσω από το studio, σκοτεινό μια και δεν είχε κανένα παράθυρο και καλά κλειδωμένο. Διάφορες συσκευές φρόντιζαν να διατηρούν τον χώρο στις σωστές συνθήκες για να νοιώθουν οι κιθάρες άνετα μέσα στις θήκες τους που γέμιζαν τα ειδικά ράφια γύρω-γύρω στο δωμάτιο. Έκανε ένα γρήγορο υπολογισμό και συμπέρανε πως πρέπει να υπήρχαν πάνω-κάτω 150 κιθάρες στο δωμάτιο. Στη μέση του δωματίου υπήρχε ένας ειδικός πάγκος εργασίας, καλυμμένος με μαλακό ύφασμα, σαν τσόχα με μια σειρά από εργαλεία προσεκτικά κρεμασμένα από μια ειδική βάση και πλάι του ένας μικρός δερμάτινος άνετος καναπές.

Ο Kevin τον άφησε για λίγο να χαζέψει το χώρο και μετά, με πραγματική τρυφερότητα του παρουσίασε μερικές από τις αγαπημένες του. Έβγαλε με αγάπη από μια φθαρμένη θήκη μια χρυσή Gibson Les Paul και την κράτησε με προσοχή μπροστά του.

“Αυτή είναι η καλύτερη GoldTop¹ που έχω αγγίξει μέχρι σήμερα”, δήλωσε με περηφάνια. “Είναι από τις αρχές του ’56 και έχει τους καλύτερους P-90 μαγνήτες που θα ακούσεις ποτέ and that’s a fact. Ο Snowie² προσπάθησε κάποτε να με μεθύσει για να του τη δώσω αλλά δεν τα κατάφερε. I drunk him under the table, mate, I bloody well did, I ’m telling you!” Θαύμασε την σπάνια κιθάρα αλλά ο Kevin δεν έδειξε διάθεση να τον αφήσει να την αγγίξει. Την περιεργάστηκε λίγο ο ίδιος, μετά πήρε το ειδικό πανί από τη θήκη της, σκούπισε προσεκτικά τα σημάδια που είχαν αφήσει τα δάκτυλά του και την ξαναφύλαξε στη θήκη της. “Ποιος

¹ Φημισμένο μοντέλο κιθάρας LesPaul, με χαρακτηριστικό χρυσό χρώμα.

² Γνωστή ιστορία με τον κιθαρίστα Snowie White.

ξέρει πόσο καιρό θα κάνει να ξαναβγεί στο φως”, αναρωτήθηκε από μέσα του, ενώ σκεφτότανε πως ήτανε κρίμα ένα τέτοιο όργανο να χαραμίζεται στο σκοτάδι. Ο Kevin όμως είχε ήδη ξετρυπώσει μια κίτρινη Telecaster του '58 και τη γρατζούνανε παίζοντας ένα θέμα που έφερνε σε country & western. Ακολούθησε μια πανέμορφη 335' στο χρώμα του κρασιού και μια δυο άλλες που δεν τον εντυπωσίασαν.

“Still, there's not one like your lass here mate”, είχε πει κάποια στιγμή ο Kevin, καθώς θυμήθηκε την κιθάρα του νεαρού. Σκέφτηκε για λίγο και μετά έβγαλε από τη θήκη της μια μαύρη Stratocaster του '62 με χέρι από τριανταφυλλιά.

“Καλό κομμάτι αυτή εδώ αλλά να σου πω την αλήθεια, δεν είμαι strat-man, more a LesPaul-man θα 'λεγα”.

Επιστρέφοντας στον Πύργο έκαναν μια μεγάλη συζήτηση για όλα όσα φάνηκε να ενδιαφέρουν και τους δύο. Τους μεγάλους μπλουζιστές, τον ήχο του Σικάγου, την Τζάζ, τον Kenny Burrell, τον Wes Montgomery και το Rock. Ο Kevin έδειχνε να τα έχει δει και να τα έχει ζήσει όλα. Του είπε ιστορίες από μέρη που είχε πάει, ανθρώπους που είχε συναντήσει. Του είπε αστείες ιστορίες, κουφές φάσεις από τη σκηνή και εκτός. Γέλασε πολύ και δυνατά. Γέλασε και αυτός μαζί του. Η όρεξη του Εγγλέζου για συζήτηση χάθηκε όταν άρχισαν να συζητάνε για τους Rathaus, την ιστορία τους τις επιτυχίες τους και τον νέο δίσκο που προχωρούσε όλο και με μεγαλύτερη δυσκολία.

Το μεσημέρι έφαγαν σε ένα μεγάλο τραπέζι στη βεράντα και το απόγευμα πέρασε χωρίς να το καταλάβουν με ένα μεγάλο jam με ακουστικές. Είχαν απορροφηθεί τόσο πολύ που δεν πήρε μυρωδιά πως κάποιος ή κάποιιο φρόντισαν να ανάψουν το τεράστιο τζάκι που κυριαρχούσε στον ένα τοίχο της αίθουσας. Το συνειδητοποίησε μόνο όταν ένοιωσε τη ζέστη που ερχόταν από τις φλόγες και τα μάτια του αποσπάστηκαν από τα παιχνιδίσματα της φωτιάς. Ο Kevin του έδειξε τα καινούρια κομμάτια του group. Τα έπιασε χωρίς δυσκολία. Δεν ήταν δα και τίποτα εξαιρετικά σύνθετο. Για αρκετή ώρα θα νόμιζε κανείς πως έκαναν πρόβα καθώς έπιαναν το ένα κομμάτι μετά το άλλο και ο Kevin τον

¹ *Ακόμα ένα φημισμένο μοντέλο κιθάρας της Gibson, έγινε γνωστό από τον Eric Clapton, τον Alvin Lee και δεκάδες άλλους γνωστούς κιθαρίστες.*

οδηγούσε από την αρχή μέχρι το τέλος μέχρι που κατάφεραν να παίξουν λες και ακολουθούσαν ένα τυπικό set-list¹.

“Αυτό μου έχει λείψει mate”, του είπε ο Kevin κάποια στιγμή. “Έχω βαρεθεί να κάνω το Star. Όλα είναι πια προγραμματισμένα. Ποτέ δεν βρισκόμαστε με τους άλλους έκτος και αν έχουμε τουρνέ ή ηχογραφήσεις. Δεν παίζουμε μουσική μαζί. Κάθε ένας γράφει μόνος του. Δεν είμαστε πια παρέα. It’s a fucking disaster an’ I want out”.

Τους διέκοψε το τηλεφώνημα του Darrell. Από τα πρώτα λεπτά, η συζήτηση έγινε έντονη και ο Kevin άρχισε να φωνάζει μιλώντας γρήγορα και βρίζοντας θυμωμένα. Καθώς η συνδιάλεξη έδειχνε να τραβάει μακριά, είχε αφήσει τον Kevin να μιλήσει με την ησυχία του και είχε βγει στην βεράντα να χαζέψει. Τώρα όμως το απογευματινό κρύο είχε πια αρχίσει να γίνεται ενοχλητικό και έτσι αποφάσισε να μπει μέσα.

Στην μεγάλη αίθουσα με τη βιβλιοθήκη, ο Kevin μιλούσε ακόμα στο τηλέφωνο με τον Darrell. Καθόταν μπροστά στο τζάκι, σε μια μεγάλη ξύλινη πολυθρόνα εποχής με μαξιλάρια καλυμμένα με πορφυρό βελούδο και είχε απλωμένες τις γυμνές πατούσες του προς τη δυνατή φωτιά που άναβε μπροστά του. Είχε ενεργοποιήσει ένα σύστημα που έβγαζε το Darrell σε μεγάφωνα, η φωνή του τραγουδιστή γέμιζε το χώρο. Μιλούσε και αυτός με τη σειρά του σε κάποιο κρυμένο μικρόφωνο. Τα πράγματα είχαν ελάχιστα ηρεμήσει, σε σχέση με την αρχή της συζήτησης, όταν είχε αποφασίσει να βγει στη βεράντα. Από όσο κατάλαβε, ο Darrell ήταν έξαλλος και δεν μαζεύοταν. Το πρόγραμμα των ηχογραφήσεων είχε πάει κατά διαόλου και για όλα έφταιγε η αδυναμία του Kevin να αποδώσει όπως όλοι περίμεναν. Η βδομάδα είχε χαθεί και ο χρόνος πια πραγματικά πίεζε. Λίγο ακόμα και δεν θα κατάφεραν να έχουν ένα single έτοιμο εγκαίρως για τα Χριστούγεννα, όπως όλοι σχεδίαζαν.

Το Flat Landing, που όλοι περίμεναν να είναι το επόμενο μεγάλο Hit, είχε μεν ολοκληρωθεί τη νύχτα μετά την επίσκεψη του στα Devine, αλλά δεν υπήρχε έτοιμο B-Side². Ο Stevens είχε προτείνει να διαλέξουν ένα από τα out-takes του προηγούμενου δίσκου αλλά ο Darrell ούτε να ακούσει δεν ήθελε κάτι τέτοιο.

¹ Η σειρά τραγουδιών που παίζει μια μπάντα σε μια συναυλία.

² Το τραγούδι που έμπαινε στην “πίσω πλευρά” ενός δίσκου 45 στροφών.

“Τι σκατά θα πούνε όλοι αν το κάνουμε αυτό; Οι φυλλάδες θα μας σερβίρουν για πρωινό στα λιοντάρια. Το Melody Maker θα μας βάλει εξώφυλλο με ταμπέλα ‘Προς Κατεδάφιση’. Ο Euwin θα γράψει στο NME πως δεν έχουμε τίποτα καινούριο που να είναι άξιο ούτε για B-Side. Τι θα γράψει η καριόλα η Tess στο Sound, ούτε που θέλω να το φανταστώ. Έπρεπε να την είχα πηδήξει στη Νίκαια το ’75 που μου κάθισε. Ας μην ήμουνά τόσο μεθυσμένος και όλα θα ήταν εντάξει τώρα”.

Δεν είχε και άδικο πάντως. Μόνο που δεν τολμούσε ούτε αυτός μέχρι εκείνη τη στιγμή να παραδεχτεί την ουσία του προβλήματος: Ο Kevin το είχε χάσει. Δεν μπορούσε πια να τραβήξει τα sessions. Χανότανε, ήτανε αφηρημένος, ξέχναγε τα μέρη του αλλά το χειρότερο, δεν ξεπέταγε πια εκείνες τις φλογισμένες κιθαριστικές γραμμές που έκαναν τους θεατές σε κάθε συναυλία να τρελαίνονται. Το παίξιμό του είχε χάσει τη γλύκα και την ομορφιά που έκανε όλο το group να πετάει ακολουθώντας τον στα solo του.

“I need a break man, I really do I am telling you”, έλεγε σχετικά ήρεμα στο τηλέφωνο ο Kevin.

“I am freaking-out, my mind cannot take it any more. I need some fucking time out”.

Σταμάτησε για λίγο ακούγοντας τον Darrell να προσπαθεί να τον μεταπείσει.

“No man, I am telling you, there is no way I can do this”, του είπε στο τέλος.

Ο Darrell παρουσίασε ένα πρόγραμμα ηχογραφήσεων που θα έλυνε το πρόβλημα. Όπως ήταν αναπόφευκτο, απαιτούσε αρκετή δουλειά από την μεριά του Kevin.

“You gotta be kidding me man!” φώναξε στο κρυμμένο μικρόφωνο ο Kevin και μετακινήθηκε από τη βολική στάση του.

Ο Darrell ανέλυσε ένα ακόμα εναλλακτικό σχέδιο, αυτή τη φορά ποιο ελαφρύ αλλά πάντα πειστικό. Ο Kevin ανακάθισε στην άκρη της πολυθρόνας.

“ΟΚ, θα σου πω τι θα γίνει. Θα έρθω στις οκτώ να κάνουμε μια προσπάθεια στο *All Weather Heart*. Ας δούμε πώς πάει και τα ξανασυζητάμε. Μη μου ζητάς άλλο για τώρα, OK mate? Δώσε μου λίγο αέρα και τα ξαναλέμε τη Δευτέρα, πρωί-πρωί”. Ο Darrell φάνηκε να πείθεται ελλείψει εναλλακτικού. Αντάλλαξαν χαιρετισμούς και το τηλέφωνο έκλεισε.

Ο Kevin σηκώθηκε, άπλωσε τα χέρια του για κάμποσο στο τζάκι και μετά γύρισε προς το μέρος του.

"He is turning into a right-cunt he is Darrell" είπε με ουδέτερη, εντελώς αδιάφορη φωνή, χωρίς να τον κοιτάει.

"Ο δίσκος και ο δίσκος και ο δίσκος. Μ' έχει πρήξει. Αλλά με τους δικηγόρους της Annie να τον κυνηγάνε σα πραγματικοί fox-hunters, έχει αρχίσει να μπερδεύει το group με μηχανή που φτιάχνει λίρες. Δε έπιασε όμως εμένα η Annie καβάλα με τη χαζο-Jennifer, μ' έπιασε; Δε μας χέξεις ρε Darrell. Άντε φίλα κανένα κώλο παλιομαλάκα".

Έβαλε ένα ακόμα ποτό.

"Κολλητέ, μα την παρθένο, μάνα του Χριστού δεν ξέρω τί μου γίνεται πια".

Πλησίασε, τον παρατήρησε για λίγο και μετά περπάτησε προς τη μπαλκονόπορτα, στάθηκε μια ανάσα από το τζάμι και άφησε το βλέμμα του να χαθεί στο σκοτάδι που έπεφτε σιγά-σιγά.

"Έχω κουραστεί, τους έχω βαρεθεί όλους. Δεν έχω τίποτα να παίξω, δε μου βγαίνει τίποτα", μονολόγησε.

"Τι σκατά θα κάνω με αυτή την κατάσταση; Τί θα κάνω; Πώς θα τα βγάλω πέρα;"

Ξαφνικά, σαν κάτι να τον χτύπησε έμεινε ακίνητος και μετά, αργά-αργά, γύρισε προς το μέρος του νεαρού. Κάρφωσε το βλέμμα του απάνω του και τα μάτια του είχαν μια παράξενη λάμψη.

"Άκου κολλητέ. Θα σου πω ακριβώς τι θα κάνουμε. Θα έρθεις μαζί μου απόψε στα Devine. Θα πω στον Stevens να παίξουμε μαζί για να έχω παρέα. Θα κανονίσω με τον John να σε γράψει. Θα με ακολουθήσεις και θα παίξεις τα μέρη μου όπως καταλαβαίνεις. Μετά θα δούμε πώς πήγε το tracking και όπου τα έχω σκατώσει θα κάνουμε patch-in εσένα. Ο John είναι άσσος στο comring, το να φτιάχνει ολόκληρα κομμάτια συνδέοντας μεμονωμένες φράσεις από διαφορετικές εκτελέσεις. Κανένας δε θα το μάθει και θα έχουν το γαμημένο το B-Side τους οι καριόληδες".

Σταμάτησε και τον κοίταξε επίμονα.

"No fucking big deal, right?"

Και τότε σαν να κατάλαβε και ο ίδιος τί είχε πει, το βλέμμα του μαύρισε, γύρισε απότομα προς την τεράστια μπαλκονόπορτα, την άνοιξε με μια ξερή κίνηση και πετάχτηκε στη βεράντα. Το κρύο όρμησε στο δωμάτιο και τον χτύπησε κατάμουτρα. Δεν μπορούσε

όμως να καταλάβει αν ήταν το κρύο ή αυτά που μόλις είχε ακούσει που τον άφησαν παγωμένο στη θέση του.

Ακολούθησε με αργά βήματα τον Kevin στη βεράντα. Στάθηκε πλάι του ακουμπώντας στο μαρμάρινο στηθαίο και περίμενε σιωπηλός.

"Forget it mate. What I just said. Forget it. Load of bullshit it is, really is", είπε ο Kevin με σιγανή φωνή κοιτάζοντας πάντα μπροστά του.

"Must be loosing my fucking mind".

Αποφάσισε να μιλήσει. Μέχρι τώρα άκουγε τον Kevin. Τώρα είχε κάτι να πει και αυτός.

"It's OK. I'll do it. No problem. It'd be great tracking with the Rathaus. I'd love to come. Και αν σου αρέσει ότι παίξω κάνε ότι θέλεις, it'd be OK by me".

Ο Kevin γύρισε αργά και τον κοίταξε. Για μια στιγμή προσπάθησε να καταλάβει αν ο νεαρός τον δούλευε ή μιλούσε σοβαρά.

"You serious man? No bullshitting me? I'll 'ave your arse if you takin' the mickey, I will!"

"Δε σε δουλεύω" του είπε βιαστικά και ξερά. "I'm dead serious. Just one condition, you get to pay for the Chinese after hours?"

"You bet I am", είπε ο Kevin. "You bet your fucking sunny Aegean arse I am!"

Έντεκα

Κυριακή, 28 Αυγούστου 1977, έξι παρά δέκα το πρωί, Devine Sound Studios, Cannon Hill, South London Area, UK.

Ο Kevin σηκώθηκε και ακούμπησε με τα δυο χέρια του στην μεγάλη κονσόλα του control room.

"Guys, I had it for tonight. I'm getting the hell out of here. I need some sleep".

Κανένας δεν έκανε κάποιο σχόλιο. Έμεινε κι αυτός σιωπηλός. Ο John σήκωσε το χέρι του σε ένα ήρεμο χαιρετισμό. Ο Stevens σηκώθηκε και τεντώθηκε.

"Take care my boy", είπε με εμφανή τρυφερότητα στον Kevin. "Είχαμε όλοι μια δύσκολη νύχτα. Μην το παρατραβήξουμε και μας πάρει από κάτω. Τρέχα να ξεκουραστείς και τα λέμε το βράδυ στο τηλέφωνο. Μην ανησυχείς με τίποτα. Θα σου πω αύριο βράδυ πώς πήγανε τα πράγματα".

Έτριψε τα μάτια του με μια κίνηση εντελώς ασυνήθιστη για αυτόν.

"Κοίτα να κοιμηθείς καμιά ώρα και πρόσεχε στο δρόμο μ' αυτή την Γερμανίδα που οδηγείς, χάθηκε ο κόσμος να πάρεις καμιά Jag βρε παιδί μου; Καμιά Aston Martin; Xenomania! Έτσι δεν το λέτε εσείς οι Έλληνες;" γύρισε και τον κοίταξε σαν να ζήτηγε επιβεβαίωση αλλά δεν την περίμενε να έρθει.

"Μετά κατηγορούμε τους Tories για την ανεργία", συμπλήρωσε και άφησε τη φωνή του να σβήσει ήρεμα με το τέλος της πρότασης.

Όλοι καταλάβαιναν πως ήταν κουβέντες για να διαλυθεί, να φύγει ο ηλεκτρισμός. Ο Kevin χαμογέλασε άψυχα και γύρισε προς την πόρτα. Το κεφάλι του ήταν σκυφτό και τα μακριά μαλλιά του, όπως συνήθως έπεφταν μπρος και έκρυβαν το πρόσωπό του. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τα βγάλει στην άκρη. Περπατούσε μηχανικά, άνευρα. Στο κατώφλι σταμάτησε σα να θυμήθηκε κάτι. Ακούμπησε με το αριστερό χέρι του το κούφωμα της πόρτας για να στηριχτεί.

"You kiddo. You are alright you know", είπε με ήρεμη φωνή, με την πλάτη γυρισμένη στους τρεις άνδρες, γυρίζοντας

ελαφρά το κεφάλι του προς το πλάι, χωρίς ωστόσο να μπορεί να τους κοιτάξει κατάματα.

"Sorry for the promise, don't really feel like having Chinese right now. We 'll do it some other time, right?"

Πίσω του ο νεαρός έκανε μια αδέξια χειρονομία, it's OK mate, και άφησε ένα αδιόρατο, το ίδιο αδέξιο χαμόγελο. Ο Kevin δεν είδε κανένα από τα δύο.

"It's a right beauty you have there" συνέχισε, κάνοντας ένα νεύμα προς τη μεριά που βρισκόταν η θήκη με τη Red να ξεκουράζεται μέσα της.

"Δεν έχω δει τέτοια κιθάρα πολλά χρόνια τώρα. Take good care of 'er. Είστε καλό ζευγάρι οι δυο σας. She'll take you places. I m telling you she will".

Έκανε ένα βήμα, πέρασε το κατώφλι του control room.

"You're not bad yourself", μουρμούρισε τώρα, "You got your chops sorted, no fucking bad at all", και χάθηκε στη σκάλα.

Για ένα-δύο λεπτά κανένας δε μίλησε στο control room. Από την ανοιχτή πόρτα, άκουσαν αχνά από μακριά τον Kevin να χαιρετά την Jolline που είχε καθίσει να τους φροντίζει απόψε και μετά η πόρτα που χώριζε τους χώρους ηχογράφησης από το υπόλοιπο κτίριο έκλεισε πίσω του και η ησυχία έγινε πάλι απόλυτη.

Ο Stevens βούλιαξε στην αγαπημένη πολυθρόνα που τον είχε φιλοξενήσει εκατοντάδες ώρες και τεντώθηκε.

"Oh dear-dear! What a night! What a right-bloody night!"

Κανένας δεν μίλησε. Ο John δόθηκε ασχολήθηκε με κάτι ρυθμίσεις στην κονσόλα και ο νεαρός ένοιωθε πολύ αμήχανος και αδέξιος για να πει οτιδήποτε.

"Right then", είπε αποφασιστικά ο Stevens σηματοδοτώντας πως η διακοπή τελείωσε, ήταν ώρα για business, no more mucking around, ορθώθηκε στην πολυθρόνα και γύρισε προς τον ηχολήπτη του.

"Damage control John. All stations. Where do we stand my old and dear friend?"

"Where do we stand; Θα σου πω πού στεκόμαστε. Στα σκατά στεκόμαστε και χωμένοι μέχρι τους ώμους για την ακρίβεια", είπε με νευρικό τόνο ο ηχολήπτης, ρίχνοντας τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του σε μια κίνηση που έδειχνε ξεκάθαρα την απόγνυσή του.

"Jesus Christ All mighty. Ο τύπος έχει φύγει, total destruction, kaput, all systems down".

Ο Stevens έξυσε το πηγούνι του συνοφρυωμένος. Άνοιξε το στόμα του να πει κάτι απλώνοντας το χέρι του σε μια χειρονομία που έμεινε στη μέση. Δεν είπε τίποτα. Έμεινε για κάμποσο σιωπηλός κοιτάζοντας τα ακίνητα faders της μεγάλης Neve μπροστά τους. Ο βόμβος από τα μαγνητόφωνα άρχισε να μοιάζει εκκωφαντικός.

“Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τίποτα John; Μπορούμε να κρατήσουμε κάτι, οτιδήποτε for heavens sake;”

“Μπορούμε να κρατήσουμε το κουτί με τις μπίρες αν θέλεις, πιο χρήσιμο θα μας είναι”, είπε ο John μурμουρίζοντας και κάτι άλλα ακαταλαβίστικα μέσα από τα δόντια του.

“Τώρα σοβαρά, αν με ρωτάς, δεν νομίζω πως υπάρχει κάτι που να κάθεται. Ο Kevin δεν είναι πια μαζί μας. And that’s a fact.”

Σταμάτησε για να αφήσει τη σημασία της κουβέντας του να γίνει κατανοητή. Ένωσε τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του και τεντώθηκε προς τα πίσω.

“But, you’re the boss, you pays your money and you takes your choice gαννα”, έκλεισε με ψευτο-cockney προφορά.

“Λυπάμαι που τον βλέπω έτσι. Πραγματικά λυπάμαι poor bugger.”

“OK”, είπε ο Stevens, “η κατάσταση είναι σοβαρή. Ευτυχώς που δεν είναι ο Darrell εδώ.”

Σταμάτησε και σκέφτηκε. Κάτι δούλευε στο μυαλό του αλλά δεν ένοιωθε άνετα. Στριφογύρισε την πολυθρόνα σα να καιγόταν. Στο τέλος είπε, προφέροντας μία-μία τις λέξεις, αργά, χαμηλόφωνα και προσεκτικά.

“Με τα tracks του μικρού από ‘δω τι γίνεται;”

“Α, Αυτή είναι άλλη ιστορία. Ο μικρός είναι άπαιχτος”, είπε με ξαφνικό ενθουσιασμό ο ηχολήπτης και απλώθηκε στη στιγμή πάνω στην κονσόλα, εκτελώντας μια σειρά από ρυθμίσεις με την ασύλληπτη ταχύτητα του ανθρώπου που ξέρει το studio σαν την παλάμη του χεριού του. Λες και προετοιμαζόταν για αυτό που ελάχιστα δευτερόλεπτα αργότερα, ήταν σίγουρος πως θα του ζητούσαν να κάνει. Ο John Kelly δεν ήταν τυχαία ένας από τους top ηχολήπτες στην Αγγλία. Ήξερε απ’ έξω και ανακατωτά όλους τους παραγωγούς που δούλευαν μαζί του. Μπορούσε να προβλέψει τι θα ζητήσουν πριν ακόμα το σκεφτούν οι ίδιοι και ήταν πάντα έτοιμος.

Ενώ πάλευε με τα κουμπιά και τα ποτενσιόμετρα, ελέγχοντας στάθμες και EQ settings, γύρισε και μίλησε στον νεαρό.

“Πού έμαθες να παίζεις έτσι πιτσιρίκο; εγώ νόμιζα πως μόνο μπουζούκια και ντέφια είχατε στη χώρα σου. Bly me! Τι παίξιμο, Έχω χρόνια να γράψω τέτοιο υλικό. Thank you kiddo, ήταν ευχαρίστηση να σε παρακολουθώ ιδιαίτερα μετά την τραγωδία με τον Kevin!”

Σοβάρεψε και γύρισε στο Stevens.

“Μόνο μη με ρωτάς τι μπορώ να κάνω με αυτά τα tracks. Ξέρω τι σκέφτεσαι και δεν είμαι σίγουρος πως θέλω να το ακούσω”.

Ο Stevens περίμενε πριν μιλήσει. Ήταν σκοτεινιασμένος. Προφανώς το πάλευε. Στο τέλος, το πήρε απόφαση.

“Είναι η μόνη μας ελπίδα, our only way out, John. Διαφορετικά είμαστε dead ‘n bloody buried”.

“Δεν έχεις άδικο”, είπε ο John. “Μόνο που είναι πολύ τραβηγμένο Richard. Ποτέ δεν έχουμε βρεθεί σε παρόμοια κατάσταση. Δύσκολο να το κρύψουμε. Αν σκάσει έξω καήκαμε. Και εννοώ, όλοι μας”.

“Ας το συζητήσουμε καλύτερα το πρωί”, είπε ο Stevens. “Θα πω στο Darrell να μαζέψει και τα άλλα παιδιά να δούμε τι θα πουν και οι υπόλοιποι. Δε μπορώ να το κάνω μόνος μου”.

“Τι ακριβώς δε μπορείς να κάνεις μόνος σου Ric;”

Η γνωστή φωνή τους πάγωσε όλους. Στην πόρτα του Control Room, στρίβοντας ένα τσιγάρο, στεκόταν ο Darrell Ripley. Προσπαθούσε να δείχνει cool, χωρίς όμως να το καταφέρνει, τα χέρια του έτρεμαν, ο μισός καπνός είχε ήδη πέσει στο πάτωμα, και έδειχνε έτοιμος να βάλει τις φωνές. Το τσιγάρο ήταν απλά παιγνίδι, σίγουρα ήξερε καλά μετά από τόσα χρόνια πως, άσχετα με το τι γινόταν σε άλλα studios, στο control των Devine, το κάπνισμα απαγορευόταν αυστηρά.

“Από πού στο καλό ξεφύτρωσες εσύ;” ρώτησε με πραγματική απορία ο Stevens την ίδια στιγμή που ένα αμυδρό μουρμουρητό του στυλ “είχαμε τα παιδιά του, μας ήρθε και ο διάβολος”, ακούστηκε από την πλευρά του Kelly που δόθηκε καταπιπίστηκε πάλι να κάνει πολύπλοκες ρυθμίσεις στη Neve.

“Πάρκαρα πάνω που έφευγε ο Kevin και παρά ένα μουστάκι γάτας θα έπεφτα πάνω του. Είπα, man, καλύτερα χώσου

στις σκιάς για τώρα, άσε το μορφονιό μας να την κάνει χωρίς ρομαντικές συναντήσεις απόψε.” Συνέχισε να παλεύει με το στριφτό, συνέχιζε να ρίχνει καπνό στο πάτωμα αποφεύγοντας να κοιτάξει κάποιον από τους τρεις τους.

“Ερχόμουν να δω πώς τα πήγαμε απόψε. Απλή περιέργεια που λένε όχι πως ο κώλος μου καίγεται αν δε βγει το γαμημένο το single για τα Χριστούγεννα, όχι πως την έχω γαμημένη μέσα, έξω και τριγύρω αν δε μαζέψω κάμποσο παραδάκι pronto για τις τρέχουσες ανάγκες της πρώην”. Κοίταξε ψηλά, σαν να απευθυνόταν σε Άγιο, “Σε λατρεύω Annie, πραγματικά σε λατρεύω, you make my heart sing and my wallet sting”.

Σταμάτησε να ξανασκεφτεί τη ρίμα που είχε βγει από εκεί που δεν το περίμενε, ψιθύρισε μέσα απ’ τα δόντια του ένα σιγανό “fuck” και μετά ξαναπήρε το βλοσυρό βλέμμα που είχε από τη στιγμή που είχε εμφανιστεί.

“Λοιπόν, τι ακριβώς δε μπορείς να κάνεις μόνος σου παλιό-αλεπού με το μαστρο-σκύλο από δω για υποστήριξη; Κρίμα που ο νεαρός Greek-Lover μας δεν έχει μεγάλη μύτη γιατί θα συμπληρώνατε το τρίο του Πινόκιο”.

“Κοίτα Darrell”, ξεκίνησε άνευρα ο Stevens, με ύφος σαν παιδιού που το είχαν πιάσει με το χέρι μέσα στο κουτί με τα φιστίκια.

“Είδες πως πήγε το session στην αρχή της βραδιάς. Μπορεί να σου την έδωσε και να την κοπάνησες αλλά για να ξέρεις, μετά που έφυγες τα πράγματα δεν έγιναν καλύτερα. Το αντίθετο μάλιστα, my boy, το αντίθετο”.

Με διακοπές και προσέχοντας τις λίγες κουβέντες του, έδωσε στον τραγουδιστή και βασική φιγούρα των Rathaus την αναφορά της κατάστασης χωρίς περιθώρια για παρερμηνείες.

“Kevin cannot cut it. He’s lost the edge. He’s gone, not expected to come back anytime soon, if you ask me. You better swallow this fact.”

Ο Darrell μετακινήθηκε από την πόρτα και ήρθε να σταθεί όρθιος, πίσω από τους τρεις άντρες. Έτσι ψηλός που ήταν τους έκανε να μοιάζουν με καθιστοί νάνοι. Πετάχτηκε να του αφήσει ελεύθερη την μια πολυθρόνα αλλά ο Darrell την αγνόησε. Είχε ήδη ακουμπήσει σε ένα από τα racks με τα outboards του control room. Του έριξε μια πλάγια ματιά, έγνεψε με το κεφάλι προς το μέρος του και έδειξε να αλλάζει θέμα.

“Ο φιλαράκος μας από δω δεν ήταν κακός. Όσο τον άκουσα έδειξε να ξέρει τα κόλπα του. Γράψατε τίποτα από τα βεγγαλικά του ή γεμίσατε τα multitracks με τις αηδίες του χαμένου του Kevin;”

“Κάτι γράψαμε”, είπε άνευρα, δήθεν αδιάφορα ο Kelly.

“Που σημαίνει;” τον πίεσε ο Darrell, “one bar, one bridge, one chorus, what?”

Ο Kelly έκανε να ανοίξει το στόμα του για να διευκρινίσει αλλά δεν πρόλαβε.

“Did you get enough parts for the whole fucking song? Αυτό θέλω να μου πείτε”, φώναξε ο Darrell δείχνοντας να χάνει την υπομονή του. “Do I get my bloody B-Side or what?”

Το πρόσωπο του Stevens έδειξε ξαφνικά να φωτίζεται. Μια σκέψη τον έκανε να αλλάξει διάθεση στη στιγμή. Ανακάθισε στην πολυθρόνα, πήρε μια πιο άνετη στάση και είπε με μειλίχια φωνή, όσο πιο αργά μπορούσε.

“Enough for ‘what’ Darrell? Enough for what? Is there something that you have in mind that we should know?”

“Don’t fuck with me old fart” έφτυσε σχεδόν ο Darrell. “Ξέρεις ακριβώς τι έχω στο μυαλό μου και παράτα τις πουστιές. Αυτά στις μικρούλες που στέλνεις στο Top of the Fucking Pops και στις άλλες μαλακίες του χαζό B-B-bloody-C”.

Σταμάτησε για να πάρει ανάσα και φάνηκε να προσπαθεί να ηρεμήσει τον εαυτό του.

“Right”, έκανε. “Here is the plan. Ο Kevin δεν υπάρχει περίπτωση να μας δώσει τα parts που χρειαζόμαστε για το ‘All Weather Heart’. Στοιχηματίζω τα παπάρια μου. Και χωρίς guitar parts δεν υπάρχει B-Side. Και χωρίς B-Side there’s no frigging single. Ποια είναι λοιπόν τα εναλλακτικά μας. ‘Plan A’. Fuck the whole bloody thing and fly to the Barbados για χειμερινή ηλιοθεραπεία. Και για να τα λέμε όπως είναι, θα μπορούσαμε να ζητήσουμε και άδεια εργασίας στο κωλονήσι μια και...”, συνέχισε τραγουδώντας τη γνωστή εποχιακή επιτυχία, “*we won’t be flying home for Christmas.*” έκανε μια σύντομη διακοπή να πάρει βαθιά ανάσα, “Plan B’. Replace the bugger and get the bloody record to the shops on bloody time.”

Οι δύο άντρες τον κοίταξαν σιωπηλοί και προσποιήθηκαν πως σκεφτόταν σοβαρά τα ‘options’.

“Και πώς ακριβώς εννοείς αυτό το ‘replace him’;” ρώτησε ο Stevens, κάνοντας δήθεν πως δεν καταλαβαίνει.

“Ρε με δουλεύετε ή είστε εντελώς αποβλακωμένοι; Τον τυπά από δω τον έχετε μήπως ξαναδεί;” Τον έδειξε με τεντωμένα και τα δύο χέρια. “Έχει μήπως παίξει κανένα track για το κωλοτράγουδο; Μήπως γαμάει το παίξιμό του ή είναι η φαντασία μου; Χριστέ μου, μεγαλοδύναμε, έχω μπροστά μου τις μωρές παρθένες μετεμψυχωμένες!”

“Darrell, δε μπορούμε να το κάνουμε χωρίς τη συναίνεση του Fred του Rick και του Paul. Πρέπει να τους ρωτήσουμε, δε νομίζεις;” Ο Stevens ήταν ξεκάθαρο πως μιλούσε καθαρά για τα προσχήματα.

“Fuck them!” ήρθε απότομη η έκρηξη του Darrell. “Fuck the bastards. Και το εννοώ. Πού στο διάολο είναι τώρα οι λόρδοι μου; Πού είναι εεε; Κάπου θα ροχαλίζουν, θα γαμάνε, θα κατεβάζουν μπύρες ή θα σνιφάρουν καμιά κόκα. Και η αφεντιά μου που είναι; Χωμένος στο κώλο-στούντιο προσπαθώντας να σώσω τους χοντρό-πισινούς τους και να βγάλω το Χριστουγεννιάτικο μπιναμά τους. Fuck them I say. Ότι πούμε εμείς, αυτό είναι και αν τους αρέσει. Αν όχι ας πάνε για διακοπές στο Τιμποκτού. Και καλύτερα να μείνουνε κιάλας”.

“ΟΚ, ΟΚ!”, μπήκε στη μέση ο Stevens, προσπαθώντας να ηρεμήσει τα πράγματα πριν ξεφύγουν από κάθε έλεγχο. “Θα σου πω τι μπορούμε να κάνουμε. Μείνε εδώ και με τον John, θα κάνουμε ένα rough comping¹ με τα tracks του Kevin και του μικρού. Μη ξεχνάς πως στην ουσία leaders και fill-ins έπαιξε. Μετά κάνουμε ένα πρόχειρο mix του κομματιού και φωνάζουμε τα παιδιά να το ακούσουν. Ας το πάμε μέχρι και βλέπουμε πως κάθεται.”

Σιωπή έπεσε στο control room. Όλοι κοίταζαν αδιάφορα κάπου και κάθε ένας σκεφτόταν την κατάσταση από τη μεριά του. Αυτός, όλη αυτήν την ώρα δεν είχε μιλήσει καθόλου. Από τη μια δεν πίστευε όσα άκουγε από την άλλη οι τρεις άντρες μίλαγαν τόσο γρήγορα που δεν έμενε χώρος για οποιαδήποτε παρέμβαση. Είχε πάντως καταλάβει καλά πού το πήγαιναν και όσο και απίστευτη και εξωπραγματική του φαινόταν η κατάσταση άλλο τόσο είχε ξεκάθαρη εικόνα στο μυαλό του για το τι έπρεπε να γίνει. Ένα ήταν σίγουρο: Δεν υπήρχε ουδεμία περίπτωση να

¹ Τεχνική ηχοληψίας στην οποία επιλεγμένα τμήματα από διαφορετικές εγγραφές του ίδιου μουσικού μέρους, συρράφονται και δημιουργούν ένα συνεχές μουσικό τμήμα που αποτελείται από τα καλύτερα κομμάτια κάθε εκτέλεσης.

δέσουν τα δικά του μέρη με εκείνα του Kevin. Ούτε και είχε σκοπό να το αφήσει να γίνει. Ότι είχε παίξει απόψε ήταν απλή συνοδεία, 'σιγόντο' που λέγανε πίσω στη Ρόδο, χαλαρό συμπλήρωμα σε ότι έπαιζε ο Kevin, τίποτα περισσότερο. Δεν υπήρχε καν λόγος να μπουν στον κόπο. Τώρα λοιπόν που είχαν σταματήσει για να σκεφτούν την πρόταση του Stevens, μάζεψε όλο το θάρρος του και μίλησε.

"Έεεε... αν μπορώ και εγώ να πω κάτι". Γύρισαν και οι τρεις προς το μέρος του και τον κοίταξαν, αρπάζοντας την ευκαιρία που τους προσφέρθηκε να επικεντρωθούν σε κάτι όλοι μαζί. "Ακούστε με λίγο. Το κομμάτι, το έχω καταλάβει πως είναι στημένο. Όπως το γράφετε έχει τρία μέρη κιθάρας. Εγώ πιστεύω πως χρειάζεται και δύο παράλληλα leads, το ένα συμπληρωματικό σε αυτό που ήδη υπάρχει μετά το πρώτο chorus και το δεύτερο σε twin line να οδηγεί στο σβήσιμο του τέλους πλέκοντας πάνω στη γραμμή του μπάσου που νομίζω πως είναι φοβερή".

Σταμάτησε και πρόσεξε την αντίδρασή τους. Ακίνητοι και βλοσυροί απέναντί του, έδειχναν να περιμένουν τη συνέχεια. Αποφάσισε να βουτήξει στα βαθιά χωρίς δισταγμό. "Μεγάλε, ή τώρα ή ποτέ!" σκέφτηκε. Οι λέξεις ήρθαν μόνες τους στο στόμα του.

"Όλο το βράδυ δεν νομίζω πως έχουμε γράψει κάτι ουσιαστικό. Συμπλήρωνω τον Kevin και προσπαθούσα να του δώσω ιδέες για να ακολουθήσει. Έμαθα όμως καλά το κομμάτι και έχω κάνει και τις δοκιμές μου στο κεφάλι μου".

"Ήξερε πως η συνέχεια θα τους έριχνε από τις πολυθρόνες τους. Όμως είχε ξεκινήσει και τώρα δεν ήταν η ώρα να σταματήσει. Κοίταξε το ρολόι του και έκανε γρήγορα τους υπολογισμούς του. Σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε κατάματα το Stevens, όπως δεν είχε φανταστεί ποτέ πως θα τολμούσε να κάνει.

"Έχω την κιθάρα μου και τα πετάλια μου. Δε χρειάζομαι τίποτα άλλο. Αν ξεκινήσουμε τώρα μέχρι τις 10 το πρωί θα έχουμε όλα τα tracks της κιθάρας που χρειάζεστε για το κομμάτι. Και αυτό, όπως λέτε εδώ στην Αγγλία, είναι υπόσχεση."

Ο Darrell πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο ρίχνοντας κάτω την καρέκλα του που χτύπησε με θόρυβο στο ξύλινο πάτωμα του control room.

"Fuck me! Ο μικρός έχει αρχίδια. Γουάου. Κάντε πίσω θα μας γαμήσει όλους με τη φόρα που πήρε" φώναξε, άνοιξε τα χέρια του στα πλάγια και προσποιήθηκε πως οπισθοχωρούσε, δήτην

τρομαγμένος σα να αναζητούσε προστασία και στήριγμα από τον τοίχο πίσω του. "What a nerve! Jesus! Αν μπορεί να κάνει ότι λέει, μέχρι την Τετάρτη θα έχουμε δίσκο. God! Is this happening or am I fucked up?"

"Πολύ αναμμένο σε βρίσκω μικρέ αλλά εδώ έχουμε την bloody record business απέναντί μας όχι κάποια από τις χαζογκόμενες που έριχνες για πλάκα στο νησί σου" είπε με κοφτό και αυστηρό ίσως και θυμωμένο τόνο ο Kelly. "Πέντε guitar parts by morning! I don't think so, I really don't think so." Δεν προσπάθησε καν να κρύψει πως θεωρούσε γελοίο αυτό που είχε μόλις ακούσει. Επιπλέον, το ύφος του δεν έκρυβε πως έπαιρνε τη δήλωση του cocky πιτσιρικά και σαν προσβολή. Τίποτα δε μπορούσε να είναι τόσο "εύκολο". Οι εποχές που μπάντες έμπαιναν στο studio, ξεπέταγαν δέκα-δώδεκα τραγούδια σε μια, άντε δυο μέρες είχαν περάσει. Ο Emerick του είχε πει πολλές τέτοιες ιστορίες στις ατέλειωτες ώρες που περίμεναν μια μεταγραφή να τελειώσει ή μια ταινία να γυρίσει στην αρχή της ή ακόμα στα διαλείμματα που όλοι χρειαζόταν μετά από ένα κουραστικό mixing session για να ξελαμπικάρει το μυαλό τους και τα αυτιά τους να ξανάρθουν στα ίσα τους.

Αυτά όμως είχαν πια τελειώσει. Η νέα εποχή, μαζί με το multitracking έφερε και την δυνατότητα να γράφει ο κάθε ένας ξεχωριστά τα δικά του μέρη, χωρίς άγχος για λάθη που μπορούσε να διορθώσει μετά αλλά και να προσθέτει όσα takes έπαιρνε η ψυχή του ή άντεχε ο παραγωγός του και η τσέπη της δισκογραφικής. Κανένας δεν πιεζόταν πια να πιάσει το κομμάτι με μια μοναδική τέλεια εκτέλεση, ένα ιδανικό αλάνθαστο πέρασμα. Τα Singles έπαιρναν πια βδομάδες, τα LP μήνες. Και ο τυπάς αυτός εδώ που ποιος ξέρει από πού τους κουβαλήθηκε από κάποιο Greek island, θα τέλειωνε τα tracks σε ότι έχει μείνει από τη νύχτα; "Right", σκέφτηκε από μέσα του ο Kelly και μειδίασε ειρωνικά, πάλι χωρίς καμιά προσπάθεια να κρυφτεί. "And sure I am the Queen of England".

Ο Stevens σηκώθηκε από την πολυθρόνα και τον πλησίασε. Τον κοίταξε προσεκτικά. Άπλωσε το χέρι του και τον έπιασε από τον αριστερό ώμο. Κάρφωσε το βλέμμα του στα μάτια του νεαρού. Δεν διέκρινε καμιά ένδειξη υποχώρησης, αβεβαιότητας ούτε φόβου.

"Δεν σε έχω για κάποιον που λέει ότι του κατέβει" του είπε. "Σε παρακολούθησα απόψε και ξέρω τί μπορείς να κάνεις. Μη

σε τρομάζει ο John, αυτός πληρώνεται για να σκέφτεται συντηρητικά. Μην ξεχνάς πως σ' αυτόν δίνουμε πάντα τη σκούπα να μαζέψει τα σκουπίδια που αφήνουν οι 'Star Performers' μας". Τόνισε τα τελευταία λόγια του, σαν να ήθελε να περάσει κάποιο μήνυμα και στους παρόντες, το Darrell δηλαδή.

"Η δικιά μου δουλειά είναι να πηδάω στο γκρεμό με ομπρέλα και συγχρόνως να κάνω πιρουέτες. Είσαι όμως σίγουρος πως καταλαβαίνεις τι πάμε να κάνουμε εδώ; Είναι κάτι πολύ πέρα από τα πέντε guitar parts. Αλήθεια, έχουμε απέναντί μας όλο το record business και, φίλε μου, έχουν κάτι δόντια και κάτι νύχια αυτοί που ο Κόμης Δράκουλας μπροστά τους θα έμοιαζε με τη mini mouse ντυμένη στα μαύρα για το Halloween".

Άρχισε να σφίγγεται. Δεν τον ενοχλούσε η αντίδρασή τους. Μικρός ήταν όχι όμως και βλάκας. Τον ενοχλούσε πως η ώρα περνούσε και οι υπολογισμοί του χάλαγαν. Μάζεψε όλο το θράσος του, και αποφάσισε να μιμηθεί τους "συντρόφους" της KNE που στο Γυμνάσιο, πάντα έδειχναν αποφασιστικοί και σίγουροι και πάντα τον στρίμωνχαν στη διαλεκτική με απίστευτα γλωσσικά τερτίπια. Δεν περίμενε να ακούσει άλλα.

"Ακούστε, κύριοι, εγώ δεν έχω να κάνω κάτι αυτή τη στιγμή, δεν με πιέζουν άλλες υποχρεώσεις για σήμερα ή αύριο. Είναι και αργά για να τρέχω πίσω στο Λονδίνο τέτοια ώρα, δε θα προλάβω να κοιμηθώ καλά και θα ξυπνήσω και την Κυρία που ευγενικά μου προσφέρει τόσο καιρό τη φιλοξενία της."

Έξιψε όσο πιο αδιάφορα μπορούσε το κεφάλι του και προσπάθησε να πάρει cool ύφος. "Αν δεν έχετε τίποτα καλύτερο μέχρι αύριο στις 10, προτείνω να πάω δίπλα να κουρδίσω, να στήσω σωστά τα πετάλια μου και να ξεκινήσουμε να γράφουμε. Αύριο στις δέκα και κάτι, τα μαζεύουμε και πάμε για πρωινό."

"Μαν, τι έχουμε να χάσουμε", πέταξε ανυπόμονα ο Darrell χοροπηδώντας στον ελεύθερο χώρο του Control Room. "Κανείς δεν χρειάζεται να μάθει τίποτα. Διώχνουμε τη Jolline, και πλακωνόμαστε. Μισή νύχτα είναι που να πάρει. Στη χειρότερη περίπτωση θα είμαστε εκεί που είμαστε και τώρα. Πιο βαθιά στα σκατά δεν πάει αξιότιμοι φίλοι μου."

Κοίταξε μια τον Stevens μια τον ηχολήπτη που κούναγε πάντα συνοφρυωμένος το κεφάλι του.

"Let's get down to business man, let's fucking put some bloody tracks down. Tomorrow, I'll buy you all a terrific late breakfast at the bleedin' Savoy!"

Ο Stevens κάθισε στην πολυθρόνα του, την έστριψε και κοίταξε τον Kelly.

“Let’s do it John. Let’s do it old friend. One more night. One more story for the fireplace eh? Θα δούμε το πρωί τι μπορεί να βγει από αυτή την τρέλα”.

Ο Kelly συνέχισε να κουνά το κεφάλι αλλά αυτή τη φορά έδειχνε να απορεί με τον εαυτό του που συμφωνούσε να μπλέξει σε μια τόσο απίθανη κατάσταση. Είχε αρχίσει να βλέπει την κρυμμένη πρόκληση και αυτό ήταν ένα από τα αδύναμα σημεία του. Δεν παρουσιαζόταν πια και πολλές προκλήσεις στη δουλειά του. Δεν μπορούσε να αφήσει μια τέτοια πρόκληση να πάει χαμένη.

“Τι νύχτα και αυτή” μουρμούρισε άλλη μια φορά. “Και να σκεφτεί κανείς πως κανείς μας δεν έχει σνιφάρει τίποτα. Ποιος διάολε θα το πιστέψει αυτό;” Είχε ήδη στρέψει την προσοχή του στα remote χειριστήρια για τα θηριώδη multitrack tape recorders και ξεκίνησε το στήσιμο των backing tracks για να τα στείλει στα ακουστικά του μικρού.

Αυτός ήταν ήδη στο χώρο ηχογράφησης και άλλαζε τη συνδεσμολογία στα πετάλια του. Είχε συνδέσει την κιθάρα του στον ενισχυτή που μέχρι πριν λίγη ώρα έπαιζε ο Kevin. Ήταν αρκετά έξυπνος για να καταλάβει πως το χειρότερο αυτή την ώρα θα ήταν να φόρτωνε τον Kelly με την υποχρέωση να στήνει και να ρυθμίζει μικρόφωνα για να ηχογραφήσει ένα άλλο ενισχυτή. Έκανε ελάχιστες ρυθμίσεις στον ενισχυτή και μετά διόρθωσε το κούρδισμα με ευλάβεια και έβαλε τα ακουστικά του.

“When you are ready Sir”, είπε κάποια στιγμή, σταθερά και αποφασιστικά. Φαινόταν παράξενο να μιλά μόνος του στον άδειο χώρο αλλά ήταν σίγουρος πως τα μικρόφωνα του foldback ήταν ανοικτά και θα τον άκουγαν όλοι στο control room. Η δήλωσή του απευθυνόταν στον Kelly που ήταν τώρα ο άρχοντας του παιχνιδιού. Σήκωσε τα μάτια του και διέκρινε τους τρεις άνδρες αμυδρά, σχεδόν σκιές, πίσω από το φιμέ τζάμι του control room.

“Tell me how you want to do this” συμπλήρωσε και έσφιξε την Red πάνω του. “We’ll do it baby. Yes! We bloody-well will”, έπιασε τον εαυτό του να μουρμουρίζει μέσα του, τα αγγλικά λές και είχαν έρθει αυτόματα.

Η φωνή του Stevens ήρθε σαν καμπάνα στα ακουστικά του από το foldback¹.

"Listen my boy, John will take over from here. Follow him. Είδες πως δουλεύει με τον Kevin, τώρα θα χρειαστεί να πιεστούμε λίγο περισσότερο. Αν το παρακάνει πες το. Δεν είσαι υποχρεωμένος να το κάνεις ξέρεις. Good luck old boy, God bless."

Η φωνή του χάθηκε με ένα 'τσακ'.

Ο Kelly ήρθε στα ακουστικά.

"Άς τσεκάρουμε backing levels kiddo. Πες μου πως έρχεται στα ακουστικά σου. Πάμε να πιάσουμε το groove, στέλνω το rhythm track, δώσε μου ένα τρίτο στο VOX, got it, μην το πειράξεις για τώρα, να μη φαίνεται πολύ για Wah και να ακούσω που είσαι στο overdrive. Για να δω, τι είναι αυτό που έχεις εκεί", φάνηκε να τεντώνει το κεφάλι του πίσω από το τζάμι προσπαθώντας να διακρίνει το χρωματιστό πετάλι στο πάτωμα, "MXR, OK, καλό είναι, κράτα το gain στο δύο-η-ώρα και το tone στο έντεκα-η-ώρα, με ακολουθείς, is the lingo² OK?"

Σταμάτησε ενώ ο νεαρός είχε ήδη σκύψει και έβαζε τις ρυθμίσεις που είχε ακούσει στα πετάλια.

"Τι είναι ετούτος" σκέφτηκε από μέσα του. "Ξέρει απέξω τα πετάλια. Σε λίγο θα μου πει που να βάλω το διακόπτη για τους μαγνήτες".

"You o-right kid?" ακούστηκε ο Kelly. "Now put your pickup selector for Neck 'n Middle, roll-off tone to just above 4, you got a pretty bright lady there 'n we need to smooth her a-bit, volume 'bout 8 and give me an open A-minor, same on the 5th fret". Ο νεαρός υπάκουσε γρήγορα και μηχανικά.

"Θα βάλω ένα ελάχιστο delay και κάμποσο reverb, θα το ακούσεις στα ακουστικά. Είμαστε OK?", περίμενε μέχρι να πάρει την καταφατική κίνηση του κεφαλιού του νεαρού κιθαρίστα, "Let's roll tape, you get two bars count in, good luck kiddo, let it all out, off-you go."

'τσακ'.

Απόλυτη σιωπή.

¹ Το σύστημα ενδοεπικοινωνίας στα Studio ηχογράφησης.

² Σύντομο για Language, υπονοείται η ορολογία του studio.

Στα ακουστικά του ήρθε το click track. Ξαφνικά. Απροειδοποίητα. “Δε χάνουν χρόνο οι πούστηδες”, σκέφτηκε. Έχασε το πρώτο μέτρο αλλά άρπαξε γρήγορα το ρυθμό στο δεύτερο.

Μπήκε dead-on-the spot με το πρώτο χτύπημα της μπότας.

Ο ήχος της κιθάρας του, όσο πρόχειρο και να ήταν το Mix που έφτανε στα αυτιά του, έδενε με το backing track σαν να ήταν το τελευταίο κομμάτι του puzzle που έλειπε και δεν άφηγε την εικόνα να φανεί. Τώρα, τα ακόρντα του σφράγισαν το κενό και η εικόνα παρουσιάστηκε για πρώτη φορά, ολόκληρη, καθαρή, έντονη, γεμάτη χρώματα και σχέδια και γέμισε το κεφάλι του. Μετά τα πρώτα μέτρα της εισαγωγής, στα αυτιά του ήρθε και η φωνή του Darrell από το κύριο, αμιξάριστο vocal track. “Τι φωνάρα που έχει ο πούστης”, θαύμασε, χωρίς να χάσει ούτε ελάχιστη από την προσήλωσή του στο δικό του παίξιμο.

Έκλεισε τα μάτια και άφησε το κομμάτι να τον οδηγήσει.

Δώδεκα

Τετάρτη, 22 Φεβρουαρίου 1978, οκτώ και κάτι το βράδυ, Radio1 Studios, BBC Broadcasting House, Regents Park, Central London Area, UK.

Ο Steve Potts κοιτάξε τα σκόρπια χαρτιά του πάνω στο μικρό χώρο του studio μπροστά από το μικρόφωνό του. Πρόχειρα και με γρήγορες κινήσεις τα έβαλε σε τάξη. Από εκείνο το πρωί στο τέλος του Σεπτεμβρίου του 67, όταν ο Tony Blackburn έπαιξε το "Flowers In The Rain" με τους Move, μέχρι σήμερα, είχαν περάσει από μπροστά του δεκάδες, ίσως και εκατοντάδες "αστέρες". Είχε παίξει τα τραγούδια τους, τους είχε βοηθήσει να ξεπεταχτούν, τους είχε φτιάξει επιτυχίες, καριέρες, περιουσίες, "the lot".

Τριάντα Σεπτεμβρίου του 67. Το θυμότανε πολύ καλά. Η πρώτη, η εναρκτήρια εκπομπή του Radio 1 του BBC. Θυμότανε σχεδόν όλο το πρόγραμμα εκείνο το πρωί. Ο "Timmy Bannockburn" όπως τον έλεγε ο John Peel, είχε πλησιάσει το μικρόφωνο και χωρίς να διστάσει είχε πει: "and good morning everyone! Welcome to the exciting new sound of Radio 1". Δεύτερο τραγούδι το "Excerpt From A Teenage Opera" του Keith West. Τρίτο τα 'Reflections' με τη Diana Ross και τους Supremes. Του την έδινε ο Blackburn. Όλο χαζο-τράγουδα έπαιζε. Εντελώς εκτός-τόπου και χρόνου. Παρωχημένη οπτική, ούτε που ασχολιότανε με το τί "έπαιζε" στις μουσικές σκηνές και τα κλαμπάκια. Κανένα αισθητήριο, κανένα κριτήριο, μόνο το σαχλο-mainstream τον ενδιέφερε. Αυτός όμως είχε άλλες ιδέες και άλλα σχέδια. Και μέχρι σήμερα, με τον τρόπο του τα είχε καταφέρει. Μπορεί μόνιμα να ήταν σε κόντρα με τη διεύθυνση του BBC, αλλά αυτός πάντα κατάφερνε να κάνει το δικό του. Για όσο ζούσε, οι εκπομπές του θα είχαν πάντα live sessions, δίσκους, ποίηση, και δυνατές συνεντεύξεις.

Ξανάφερε στο μυαλό του την προηγούμενη ώρα. Live Broadcast με καλεσμένους τους Rathaus! "That used to be some group". Θυμήθηκε την καταπληκτική συναυλία τους στο Manchester, σχεδόν δυο χρόνια πριν, όταν ο δίσκος τους πετούσε στα charts και το συγκρότημα ήταν πραγματικά σε top form. Κάτι δεν του πήγε καλά σήμερα. Ήταν γριά αλεπού και δεν του ξέφευγε

τίποτα. Όμως, τί ακριβώς δεν πήγαινε καλά; Όλα έδειχναν Α-ΟΚ. Το τελευταίο single τους, το "*Flat Landing*", εκεί που όλοι το περίμεναν τα Χριστούγεννα, κυκλοφόρησε το Σεπτέμβριο και είχε γίνει χρυσό σε χρόνο μηδέν. Η μεγάλη έκπληξη όμως ήταν το B-Side, το "*All Weather Heart*". Όταν όσοι είχαν αγοράσει το δίσκο, κουράστηκαν να ακούν το single στην πρώτη πλευρά και αποφάσισαν γυρίσουν το δισκάκι και να ακούσουν τί υπήρχε στην πίσω, το ανακάλυψαν επιτέλους και έπαθαν τέτοια πλάκα που το κομμάτι μπήκε απευθείας στο top 10 και μέσα σε τρεις βδομάδες ανέβηκε ακάθεκτο στο number 1, εκθρονίζοντας το ίδιο τους το single.

Ήταν και αυτή η κιθάρα που ακουγόταν μόνο στο B-Side, φρέσκια, ασυνήθιστη, γλυκιά, με jazzy υπονοούμενα και μια περίεργη oriental αισθητική που δεν είχαν ακούσει για χρόνια και που με κάποιο περίεργο τρόπο ακουγόταν πιο αυθεντική από το Kashmir που είχαν βγάλει οι Led Zeppelin δυο-τρία χρόνια πριν. Ακόμα πιο περίεργο του φαινόταν που ο Kevin για αυτό το τραγούδι είχε παρατήσει την αγαπημένη του Les Paul. Το έδειχνε ξεκάθαρα ο ήχος της κιθάρας, δε χωρούσε καμία αμφιβολία. Ήταν ο ήχος μιας Stratocaster. Και όσο μπορούσε να θυμηθεί, ποτέ δεν είχε δει τον Kevin να χρησιμοποιεί Strats. Τον είχε δει με διάφορες κιθάρες, το '76 στο Aberdeen με μια 335, παλιότερα στο Top of the Pops με μια Firebird, αν και αυτή η τελευταία πρέπει να ήταν μάλλον στιλιστική επιλογή αφού το ToTP ήταν playback και κάνεις δεν έπαιζε όργανο ούτε τραγουδούσε. Σε όλους ήταν γνωστό πως δεν τα πήγαινε καλά με τις Fender γενικότερα. Και να που τώρα, είχε λάμψει με μια Strat.

Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν ήταν ο μόνος που είχε προσέξει το παράδοξο. Το έγραψαν όλα τα σχετικά και άσχετα περιοδικά. Το NME είχε κάνει ολόκληρο θέμα, στο Guitarist οι αναγνώστες έγραφαν και ρωτούσαν, όλοι ζητούσαν να μάθουν τί κιθάρα ήταν αυτή και οι πιο τρελαμένοι, ως συνήθως έψαχναν τις λεπτομέρειες. Ποιάς χρονιάς μοντέλο, τί ξύλο, τί χέρι, τί μαγνήτες, τί χορδές, τί πετάλια και όλες αυτές τις λεπτομέρειες που λίγη σχέση είχαν τελικά με τον ήχο και την ποιότητα της μουσικής που έβγαζε κάθε κιθαρίστας.

Και μετά, στα μέσα Ιανουαρίου είχε έρθει η επόμενη έκπληξη. Η κυκλοφορία του πολυ-αναμενόμενου LP του συγκροτήματος για το οποίο μέχρι το τέλος του καλοκαιριού κανείς δεν ήξερε τίποτα. Η ίδια η εταιρεία τους ήταν μουδιασμένη και

απροετοίμαστη. Ο Robert White, ο άνθρωπος που χειριζόταν το ρεπερτόριό τους, στο πάρτι που δόθηκε όταν κυκλοφόρησε το single, του είχε πει πως δεν περίμεναν κάτι νέο από τους Rathaus, εκτός από, ίσως, ένα Live Album με παλιό υλικό προς τα Χριστούγεννα. Σε όσους ήξεραν να διαβάζουν ανάμεσα στις γραμμές, σήμαινε πως το συγκρότημα δεν είχε καινούριο υλικό της προκοπής και έψαχναν τρόπο να γεμίσουν το κενό. Κανείς δεν ήταν προετοιμασμένος για τη βόμβα. Δεν είχαν σταλεί press-releases ούτε είχαν μοιραστεί pre-release teasers. Φήμες δεν κυκλοφόρησαν από τους γνωστούς "ποντικούς" που όλα τα μάθαιναν. Κάτι ακούστηκε πως οι Rathaus πηγαينوερχότανε στα Devine ίσως πιο συχνά από ότι θα περίμενε κανένας αλλά τίποτα το ιδιαίτερο δεν διέρρευσε.

Μέχρι που λίγο μετά την Πρωτοχρονιά του '78, απροειδοποίητα μαζί με καμιά δεκαριά άλλους, προσεκτικά επιλεγμένους όπως φάνηκε, τον κάλεσαν σε ένα executive press conference και από το πουθενά τους παρουσίασαν το νέο LP των Rathaus που ήδη είχε σταλεί στις πρέσες και σε μια βδομάδα το πολύ θα ήταν στα μαγαζιά. Είχαν στήσει μια καταπληκτική ηχητική εγκατάσταση σε μια από τις σάλες του Grosvenor στην Park Lane και τους έβαλαν να ακούσουν όλο το LP. Είχαν μείνει άφωνοι. Κανένας τους δεν περίμενε αυτό που ακολούθησε. Όχι από ένα group που όλα έδειχναν πως βάδιζε προς το τέλος του, ένα ακόμα θύμα της Disco που κυριαρχούσε και του ανερχόμενου Punk στο οποίο δεν μπόρεσε να προσαρμοστεί ή να αρθρώσει μια έστω εναλλακτική μουσική πρόταση. Στη διακοπή της πρώτης πλευράς, ανάμεσα στο βουητό από σχόλια και το βομβαρδισμό από ερωτήματα, άκουσε πίσω του τον James Robbins, από το Capital Radio να μουρμουρίζει έκπληκτος και αυτός όπως όλοι τους, "bloody hell, what are they on, where have they been hiding all this?". Σίγουρα είχαν μπροστά τους ένα μεγάλο έργο, στην ίδια κατηγορία με ότι καλύτερο είχαν μέχρι σήμερα δημιουργήσει οι Rathaus.

Το τί ακολούθησε ήταν αναμενόμενο. Ο μουσικός τύπος αλλά και όλες οι εφημερίδες άρχισαν να γράφουν για τον δίσκο που ερχότανε και θα έσβηνε ότι κυκλοφορούσε αυτό τον καιρό. Η προσμονή του κόσμου έφτασε σε απίστευτα ύψη. Αποσπάσματα από τον δίσκο άρχισαν να μεταδίδονται σποραδικά σε διάφορες εκπομπές. Χωρίς κανένας να τον έχει ακούσει, ήδη γινόταν συγκρίσεις με παλιότερες δουλειές της μπάντας. Μια τυχαία μέρα

του Ιανουαρίου, οι βιτρίνες σε όλα τα δισκοπωλεία του Λονδίνου, και σίγουρα σε πολλές άλλες σε όλη τη χώρα, γέμισαν με το εξώφυλλο του "*Seen No Clouds*".

Η Chapter δεν είχε αφήσει τίποτα στην τύχη. Το εξώφυλλο του δίσκου, διπλό, πλούσιο, σχεδιασμένο από τους Hipgnosis¹, είχε, όπως ήταν φυσικό μια ακόμα καταπληκτική φωτογραφική σύνθεση του Storm². Μπροστά από ένα πετρόχτιστο άνοιγμα, σαν μεγάλο ασιδωτό παράθυρο, ένα κορίτσι γύρω στα δέκα, με μυωπικά γυαλιά, ντυμένο με σχολική στολή, με την πλάτη στο άνοιγμα, στραμμένο προς την κάμερα, με χαμηλωμένο το βλέμμα έδειχνε να είναι απορροφημένο κοιτάζοντας ή διαβάζοντας κάτι που δεν φαινόταν στην εικόνα. Πίσω του έξω από το παράθυρο, φαινόταν ένας γαλάζιος ουρανός από τον οποίο είχαν αφαιρεθεί τα σύννεφα, σα να τα είχε κόψει κάποιος με ψαλίδι, όπως κάνουν τα παιδιά στις χειροτεχνίες τους. Στη θέση τους, μαύρες τρύπες. Απόλυτο κενό. Ο πέτρινος τοίχος συνεχιζόταν στο πίσω μέρος του εξωφύλλου. Εδώ όμως, κρεμασμένα από καρφιά σαν μικρές φωτογραφίες βρισκόταν τα κομμένα σύννεφα που έλλειπαν από την μπροστά όψη, κολλημένα σε πλάτες από κόντρα πλακέ. Μια προσεκτική ματιά, θα παρατηρούσε πως τα ίδια σύννεφα φαινόταν σαν αχνές αντανakλάσεις και στα γυαλιά του κοριτσιού. Πουθενά στο εξώφυλλο, στο εσωτερικό του ούτε και στο τετρασέλιδο ένθετο με τους στίχους των τραγουδιών δεν υπήρχε φωτογραφία του group. Μόνο φωτογραφικά και γραφιστικά θέματα που έπαιζαν με σύννεφα.

Την κυκλοφορία του δίσκου ακολούθησε ένας πραγματικός χαμός. Ενώ γύρω του βασιλευε η Disco και σε μικρότερη κλίμακα το Punk, ο δίσκος των Rathaus ανέβηκε στην κορυφή των charts σε χρόνο μηδέν και ακόμα εκεί ήταν. Σίγουρα θα γινόταν διπλά πλατινένιος. Ήδη είχε κυκλοφορήσει το τρίτο single από το Album που ανέβηκε αμέσως στο #2 και οι πληροφορίες του έλεγαν πως σύντομα θα κυκλοφορούσε ένα ακόμα. Όχι και άσχημα απέναντι στα απανωτά singles που ξεπέταγαν σα μανιτάρια από το Saturday

¹ Φημισμένο Αγγλικό Δημιουργικό Γραφείο, υπεύθυνο για μεγάλο αριθμό από καταπληκτικά εξώφυλλα δίσκων συγκροτημάτων όπως οι Pink Floyd, Led Zeppelin, 10cc, Wishbone Ash και πολλά άλλα.

² Storm Thorgerson. Ένας από τους δύο ιδρυτές και βασική δημιουργική δύναμή των Hipgnosis.

Night Fever τη Donna Summer και τους άλλους κομήτες της Disco. Οι Rathaus εμφανίστηκαν σε συνεχόμενα Top of the Pops. Κάτι του έλεγε πως το "Seen No Clouds" είχε θρονιαστεί στο top-10 για αρκετό καιρό.

Όλα αυτά δεν του έλεγαν τίποτα. Εντός έδρας, στο μικρό χώρο του, είχε μυριστεί πως τα πράγματα δεν ήταν όπως παλιά για τους Rathaus. Στην επιφάνεια όλα ήταν τέλεια αλλά δεν μπορούσε να διώξει την αίσθηση πως κάποιο μυστικό προσπαθούσαν να καλύψουν με τα γέλια και τη δήθεν υπερβολική άνεση και σιγουριά με την οποία απαντούσαν κάθε ερώτησή του. Ο Darrell έκανε εμφανή προσπάθεια να απαντά όλες τις ερωτήσεις, περιορίζοντας τους άλλους. Αυτό δεν θυμάται να έχει ξανασυμβεί με τους Rathaus.

Ακόμα πιο περιέργη του φάνηκε η στάση του Kevin. Ο κιθαρίστας έμοιαζε να βρίσκεται αλλού, δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον να συμμετάσχει στη συζήτηση και απέφευγε όσο μπορούσε τις ερωτήσεις. Και να σκεφτεί κανείς πως ο δίσκος τους είχε τα πιο καταπληκτικά περάσματα κιθάρας που μπορούσε να θυμηθεί από το συγκρότημα για χρόνια. Και οι πιο φανατικοί επικριτές τους είχαν πλέον αναγνωρίσει την προφανή αλλαγή στο παίξιμο του κιθαρίστα, ένα άλλο εύρος στο παίξιμό του, σαν να είχε ξαναγεννηθεί με άλλο στυλ. Αυτό ήταν εξάλλου και το πιο εμφανές διαχωριστικό σημείο του νέου LP από τις προηγούμενες δουλειές του group. Η κιθάρα του Kevin έδειχνε να είναι ο μοχλός που κινούσε όλο το album. Τα τραγούδια, ένα προς ένα έμοιαζαν να γυρνάνε γύρω από κιθαριστικά μοτίβα και τα solo στον δίσκο ήταν το ένα πιο ενδιαφέρον, πρωτότυπο και πολυσύνθετο από το προηγούμενο. Τον είχε ρωτήσει για το παίξιμό του, είχε προσπαθήσει να τον ψαρέψει, να μάθει που βρήκε αυτή την έμπνευση, πώς έγινε και ξανα-ανακάλυψε την κιθάρα του μέσα σε ένα εξάμηνο, πώς και άφησε την αγαπημένη του Les Paul για μια Strat αλλά δεν πήρε καμία ουσιαστική απάντηση. Ο κιθαρίστας παρέμενε απόμακρος, σχεδόν αδιάφορος, απαντούσε σύντομα και κάθε νέα ερώτηση έδειχνε να τον ενοχλεί και να τον εκνευρίζει. Άλλαζε θέμα ή απλά κουνούσε το κεφάλι του και δεν απαντούσε. Για ποιο λόγο απέφευγε να μπει σε λεπτομέρειες; Σε παλιότερες συνεντεύξεις δεν έχανε ευκαιρία να μιλήσει για τα κιθαριστικά του κατορθώματα. Δεν κρυβότανε εξάλλου η μόνιμη αντιπαράθεση και ανταγωνισμός που υπήρχε ανάμεσα σε αυτόν και τον τραγουδιστή του συγκροτήματος για το ποιος είχε την μεγαλύτερη επίδραση

στο κοινό τους. Όχι αυτή τη φορά. Ο Darrell φρόντιζε να απαντήσει ακόμα και τις ερωτήσεις που δεν τον αφορούσαν και κανείς δε φαινόταν να ενοχλείται, ιδιαίτερα ο Kevin. Όταν πια η εκπομπή τέλειωσε είχε μείνει στο σκοτάδι, με την περιέργεια να τον τρώει.

“Μπορεί απλά να τον πέτυχα σε κακή μέρα. Μπορεί να ‘ναι κ’ αυτό”, σκέφτηκε, χωρίς να το πολυπιστεύει και ετοιμάστηκε να φύγει. Σηκώθηκε, κρέμασε τη δερμάτινη τριμμένη samsonite στον ώμο του και έγνεψε μέσα από το τζάμι στον τεχνικό ήχου από την άλλη πλευρά.

“See you tomorrow Trev” έκανε διαγράφοντας έντονα τις κινήσεις με τα χείλια του χωρίς να βγάζει ήχο. Έτσι και αλλιώς ο τεχνικός μόνο τις κινήσεις των χειλιών μπορούσε να δει μια και η επικοινωνία με το studio είχε ήδη κοπεί από την ώρα που τελείωσε η εκπομπή με τους Rathaus.

Βγήκε από το μικρό studio και έκλεισε πίσω του την ηχομονωτική πόρτα. Σε αντίθεση με το σιωπηλό χώρο του studio, ο διάδρομος είχε τη συνηθισμένη φασαρία του κόσμου του BBC που πηγαινοερχόταν βιαστικά, πάντα πολυάσχολος. Προχώρησε στο διάδρομο προς τα ασανσέρ.

Πάντως, άσχετα με τη μιζέρια που τον είχε πιάσει, η σημερινή εκπομπή είχε βγει καλή τελικά. Το τηλεφωνικό κέντρο είχε βουίξει και όπως του είχαν πει από το control room, ένα μικρό πλήθος από fans του group είχαν ήδη πολιορκήσει το κτίριο με την ελπίδα να δουν τους Rathaus από κοντά.

Τουλάχιστον είχε καταφέρει να μάθει πως, μετά από την επιτυχία του LP, οι Rathaus σκεφτόταν σοβαρά να κάνουν δυο μεγάλες συναυλίες στο Hammersmith Odeon μέσα στον Απρίλιο, για να παρουσιάσουν το καινούριο τους υλικό. Ο Darrell είχε πετάξει, δήθεν στο άσχετο μια κουβέντα πως το υλικό άξιζε να παιχτεί live και πως το group το σκεφτότανε σοβαρά. Είχε τσιμπήσει το νόημα στη στιγμή και μετά από κάμποση πολιορκία είχε βγάλει την είδηση που ήθελε. Δεν ήταν βλάκας, ήξερε πως ο τραγουδιστής τα είχε όλα στημένα και προετοιμασμένα αλλά αυτό ήταν ένα θέατρο που δεν τον πείραζε να πάρει μέρος. Σημασία είχε το αποτέλεσμα.

“That was hot-news my friend. It damn well was. And I got it on the air first.”

Δεκατρία

Πέμπτη, 6 Απριλίου 1978, επτά και δέκα το βράδυ, Moulsecoomb Castle, Brighton, Sussex, UK.

Το παλιό Triumph Spitfire τρύπωσε σαν αλεπού μέσα από τις ψηλές πέτρινες κολώνες που οριοθετούσαν την είσοδο στο βασίλειο του Kevin. Σ' όλο το δρόμο, από το Λονδίνο μέχρι εδώ, έβρεχε χωρίς διακοπή. Όλη τη βδομάδα έβρεχε. Μια γαμημένη σπαστική βροχή που του 'δινε στα νεύρα και μετά από τόσα χρόνια δεν είχε καταφέρει ακόμα να συνηθίσει. Σου 'βρεχε τα μαλλιά, περνούσε μέσα στα ρούχα αργά, ύπουλα, από τις ραφές, έφτανε μέχρι το σώβρακο. Πότιζε τα παπούτσια και τις κάλτσες. Και όση ώρα οδηγούσε από το Λονδίνο, περνούσε από τις ραφές της ταλαιπωρημένης πάνινης οροφής του Spitfire και έσταζε πάνω του, σταγόνα- σταγόνα. Κάθισε κάπως στραβά στο κάθισμα, προσπαθώντας να αποφύγει τις σταγόνες αλλά δεν κατάφερε και πολλά.

Μετά από τα sessions για το LP των Rathaus, ο Stevens είχε αποδειχθεί πραγματικός λόρδος. Χωρίς πολλά-πολλά, του είχε ανοίξει ένα λογαριασμό στην Abbey National¹ με πρώτη κατάθεση εφτάμισι χιλιάδες λίρες, no strings attached. Του έδωσε και ένα checkbook με δώδεκα επιταγές για να κινείται πιο εύκολα. Το ποσό του φάνηκε αστρονομικό και τρόμαζε ακόμα και να κοιτάζει το βιβλιάριο. Η Loreen όταν το είδε έπαθε ένα μικρό σοκ και φαγώθηκε να μάθει για ποιο λόγο ο Stevens του είχε δώσει τόσα πολλά λεφτά. Της παρουσίασε διάφορες ιστορίες για sessions, support roles και fillers σε διάφορους καλλιτέχνες του συρμού χωρίς να είναι σίγουρος πως είχε καταφέρει να την πείσει. Η ουσία πάντως είναι πως μετά από ένα extended shopping weekend στη Bond Street που του κόστισε σχεδόν 1000 λίρες, δεν τον ξαναρώτησε για τα λεφτά. Χωρίς να της πει τίποτα, από μόνος του, αγόρασε ένα-δυο πράγματα που λείπανε από το σπίτι, ένα καλύτερο στερεοφωνικό και μια μοντέρνα και μεγαλύτερη

¹ Μια από τις μεγάλες Building Societies (Οικοδομικές Εταιρείες) της Βρετανίας που λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό και σαν τράπεζες.

τηλεόραση και αυτό την έκανε πραγματικά ευτυχισμένη γιατί είδε πως τον ένοιαζε το σπίτι. Είχε και αυτός βρει ευκαιρία να πάρει κάμποσα ρούχα, από τη μια για να κυκλοφορεί σαν άνθρωπος από την άλλη για να μην κρυώνει. Ένα απόγευμα πέρασε από τον Chris να του ξεπληρώσει τη Red. Με δυσκολία τον κατάφερε να του πει πόσα χρήματα ζητούσε για την κιθάρα, λες και δεν ήθελε να κόψει το δεσμό μαζί της. Τελικά ζήτησε εξακόσιες πενήντα λίρες, πιστεύοντας πως το ποσό θα του έφερνε σοκ, δε θα μπορούσε να το πληρώσει και θα τον άφηνε ήσυχο. Όταν τον είδε να γράφει και να του δίνει ένα check με ολόκληρο το ποσό συν πενήντα λίρες επιπλέον, έμεινε για ώρα με ανοιχτό στόμα. Το κράταγε στις άκρες των δαχτύλων του, λες και κινδύνευε να τον κάψει και το κοίταζε χωρίς να μπορεί να πιστέψει στα μάτια του. Το κούνησε και το χτύπησε με το δείκτη του, ελέγχοντας το θόρυβο που έκανε.

"You sure 't's no fake mate?", τον ρώτησε κοιτάζοντας το check δύσπιστα. "I 'll 'ave your arse if 't is. I will, you know." Και μετά συμπλήρωσε μιλώντας στον εαυτό του, "Bly-me, the kid 's on the rise innit mate?"

Είχε βγει από το κατάστημα του Chris έχοντας αφήσει πίσω του ένα βάρος. Ένοιωσε ανάλαφρος, ελεύθερος, η Red ήταν τώρα δική του, κατά-δική του, κανείς δε μπορούσε να του την στερήσει.

Μετά σκέφτηκε πως δε θα 'τανε κακή ιδέα, να πάρει ένα αυτοκίνητο.

"What d' you wanna mota for luv?" τον είχε ρωτήσει η Loreen. "Mine's not good enough for you anymore?"

Του άρεσαν όμως κάτι Triumph που έβλεπε συχνά στο δρόμο, διθέσια σπόρ, με πάνινη οροφή που άνοιγε και ήθελε και αυτός ένα. Δεν ήξερε να οδηγεί αλλά με ένα 'L' θα την έβγαζε, έτσι του είχαν πει στα rub που είχε ρωτήσει. Η Loreen είχε βάλει τα γέλια όταν της είχε πει πως σκόπευε να αγοράσει ένα Triumph Spitfire. Της είχε φανεί εντελώς παιδαριώδες. Μόνο φοιτητές και άλλοι μυστήριοι τύποι τα αγόραζαν πια αυτά τα αυτοκίνητα, είχε πει. Στα δικά της τα μάτια, ένα σύγχρονο four-door-five-seater ήταν μια λογική επιλογή. Ιδιαίτερα μάλιστα, αν ήταν Γερμανικό θα είχε και ένα αέρα κοσμοπολίτικο. Το γιατί ο τρελο-έλληνας είχε καρφωθεί στο Sportster two-seater, της φαινόταν ανεξήγητο μέχρι και αστείο. Τελικά πάντως το βρήκε σαν πρόφαση για να ξαναξεστάνει τη σχέση με το Mike, του τηλεφώνησε, έπαιξε το

ρόλο της άσχετης και ανυπεράσπιστης και του ζήτησε γλυκά να τη βοηθήσει να βρει ένα "clean mota" για το μικρό, να μην πέσει θύμα των αετονύχιδων του south-east. Ευτυχώς ο Mike ήταν στις καλές του, είχε και κάποιες τύψεις που, όπως νόμιζε είχε αφήσει το μικρό χωρίς δουλειά, το είδε και σαν μια ευκαιρία να δείξει την ανωτερότητα και τη δύναμή του και έτσι για μια βδομάδα τον τριγύρναγε με τη άσπρη Mercedes του σε διάφορα μυστήρια συνεργεία και μάντρες όπου έβλεπαν Spitfires κάθε είδους, ηλικίας, χρώματος και κατάστασης.

Τελικά κατέληξαν σε ένα πανέμορφο σκούρο πράσινο Mk 3 του 1970, με κινητήρα 1300, διπλά καρμπυρατέρ, καταπληκτικά wire wheels και το φημισμένο "Laycock de Normanville overdrive", για το οποίο δεν ήξερε απολύτως τίποτα αλλά, όλοι έλεγαν πως ήταν "must-have". Με M.O.T.¹ και ασφάλεια, το Spitfire του ήρθε 350 λίρες που πλήρωσε hard-cash, ούτε checks ούτε άλλες ανοησίες. "it's a bloody kill sport. It's a bloody kill", του είχε δηλώσει περήφανος ο Mike και δε φάνηκε να σηκώνει αντιρρήσεις. Κατάφερε να του κλείσει και μια αφαιρούμενη σκληρή οροφή, ένα hard-top αλλά δεν είχαν που να το βάλουν στο σπίτι της Loreen και μια βδομάδα μετά, το έκανε trade-in για καινούρια λάστιχα.

Είχε μάθει να οδηγεί σάτρα-πάτρα σε ένα σαββατοκύριακο. Έστειλε ταχυδρομικά μια αίτηση για Learners Driving Licence στο Department of Transport και κόλλησε δυο μεγάλα κόκκινα 'L' μπρος-πίσω. Κανονικά έπρεπε πάντα να έχει τη Loreen μαζί του αλλά δεν τα πήρε και πολύ σοβαρά όλα αυτά. Εξάλλου περισσότερο χρόνο χάζευε το αυτοκίνητο παρκαρισμένο, παρά το οδηγούσε. Οι δρόμοι του Λονδίνου τον τρόμαζαν και έτσι η Loreen, σαν οδηγός, συνέχισε να παραμένει σταθερή αξία.

Όταν όμως από την τελευταία βδομάδα του Φεβρουαρίου αναγκάστηκε να βρίσκεται στον Πύργο του Kevin κάθε μέρα στις 12:00 sharp και να επιστρέφει το ίδιο βράδυ στο Λονδίνο, πήρε τη μεγάλη απόφαση, μελέτησε τους χάρτες της AA που είχε στοιβαγμένους η Loreen στο ντουλάπι στην κρεβατοκάμαρα και σιγά-σιγά, μέρα τη μέρα, έμαθε απέξω το δρόμο για το Sussex.

¹ Υποχρεωτική βεβαίωση καταλληλότητας που πρέπει να έχουν όλα τα αυτοκίνητα για να κυκλοφορούν στην Αγγλία, κάτι ανάλογο με το ΚΤΕΟ.

Μετά από τη δουλειά που είχε πέσει για το B-Side του single αλλά και την επιτυχία του, ο Kevin είχε στωικά αποδεχθεί πως δεν ήταν σε θέση να τελειώσει το LP και τον είχε αφήσει να πάρει σιωπηρά τη θέση του. Επιπλέον, αποδείχθηκε κύριος. Παραμέρισε κάθε εγωισμό και πολλές φορές καθόταν δίπλα του όταν ηχογραφούσε, σχολίαζε καλόπιστα, τον εμψύχωνε στα διαλείμματα ανάμεσα στα takes. Ίσως ήθελε με τον τρόπο του να επιβεβαιώσει πως ότι γινόταν, γινόταν με τη δική του θέληση και συναίνεση, κανένας δεν τον είχε βάλει στην άκρη. Τα sessions είχαν τρέξει με πρωτόγνωρη ταχύτητα και όλα είχαν τελειώσει στη ώρα τους. Το mixing έγινε μέσα στον Αύγουστο. Το άλμπουμ πέρασε τη διαδικασία του mastering σε χρόνο μηδέν, τυπώθηκαν τα πρώτα δοκιμαστικά και έφυγε κανονικά για τις πρέσες. Οι πρώτοι disc jockeys και κάποια επιλεγμένα άτομα σε σταθμούς, περιοδικά και εφημερίδες πήραν τα πρώτα δείγματα και άρχισε να γίνεται θόρυβος. Όσοι το άκουσαν, κατάλαβαν αμέσως πως το νέο album δεν ήταν μια ακόμα απλή κυκλοφορία του συγκροτήματος. Τα τραγούδια που άρχισαν να παίζονται στο ραδιόφωνο έδειχναν μια μπάντα όλο δύναμη, σε φοβερή φόρμα, δεμένη, ρυθμική, με το Darrell να δίνει ρέστα στα φωνητικά.

Όμως, για όλους, η αποκάλυψη ήταν οι κιθάρες. Αυτός ο ασυνήθιστος ήχος, οι πρωτόγνωρες μελωδικές γραμμές, οι παράξενες συγχωριές, κάπου μεταξύ τζάζ και ανατολίτικων ρυθμών, είχε μπλέξει τους πάντες. Ο Kevin δεν τους είχε συνηθίσει σε τέτοια κόλπα. Μπορεί να ήταν φοβερός κιθαρίστας αλλά μετά από τόσους δίσκους, είχε γίνει αναγνωρίσιμος, είχε αποκτήσει ένα κατασταλαγμένο στυλ που οι οπαδοί του αναγνώριζαν αμέσως. Εδώ όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά, έλεγαν όλοι. Δεν είχαν πια απέναντί τους το γνωστό Kevin. Και τα σχόλια έδιναν και έπαιρναν. Οι αναλυτές του Melody Maker και του NME προσπαθούσαν να ανακαλύψουν από πού είχε βρει την έμπνευση ο Kevin, τί είχε οδηγήσει στην αναγέννηση του. Το μυστήριο πύκνωνε ακόμα περισσότερο όταν ο Kevin άρχισε να αρνείται συνεντεύξεις και στις ελάχιστες υποχρεωτικές που εμφανίστηκε, απέφυγε με πείσμα να μπει σε λεπτομέρειες για το παίξιμό του.

Ο δίσκος έφτασε στο #1 πριν προλάβει να το καταλάβει κανείς. Ο Stevens, η μπάντα, η Chapter, όλοι ήταν ξετρελαμένοι. Ο Darrell είχε χάσει κάθε μέτρο και εκμεταλλευόταν όποια ευκαιρία έβρισκε για να προβάλλεται. Μέσα στον Ιανουάριο ήρθε η πρώτη εμφάνιση στο Top of the Pops μετά την κυκλοφορία του LP. Το

group ήταν σε top form. Την επόμενη, οι πωλήσεις τινάχτηκαν στα ύψη. Ακολούθησαν εμφανίσεις σε όλα τα μεγάλα προγράμματα της τηλεόρασης. Οι Rathaus ήταν πάλι στην κορυφή.

Τα είχε παρακολουθήσει όλα αυτά αποστασιοποιημένος και χωρίς να μπορεί να εκτιμήσει απόλυτα τη σημασία των εξελίξεων. Μετά το τέλος των sessions, είχε χαθεί με τους υπόλοιπους. Μόνο με τον Kevin κράτησε επαφή, μίλησαν κάμποσες φορές στο τηλέφωνο και ένα Σάββατο βρέθηκαν σε μια φοβερή pub το Essex για μεσημεριανό. Οι άλλοι άφαντοι. Κάποια στιγμή μέσα στο Φεβρουάριο είχε περάσει από τα Devine αλλά δε βρήκε κανένα γνωστό και έφυγε άπραγος. Ο Kelly ήταν στον Καναδά του είπαν, για κάποιο άλλο project, δε θα γύριζε στην Αγγλία πριν το καλοκαίρι. Στο τέλος Φεβρουαρίου, τον πήραν από το γραφείο του Stevens και του είπαν πως ο παραγωγός θα ήθελε να δειπνήσουν μαζί, την ερχόμενη Πέμπτη στο Ivy, στη West Street, πίσω από την Charing Cross. Είπε στην κοπέλα πως ήταν OK. Το ήξερε το Ivy. Ήταν ένα από τα πιο κυριλέ εστιατόρια του κέντρου. Μάζευε όλο τον καλό κόσμο του θεάματος. Είχε ακούσει τη Loreen να λέει πως είχε εβδομάδες waiting list, εκτός και αν ήσουν "κάποιος".

Στο εστιατόριο τους αντιμετώπισαν σαν πρίγκιπες. Οι πάντες γνώριζαν τον Stevens, και με την ολόφρεσκη επιτυχία των Rathaus οι μετοχές του στην πιάτσα είχαν φτάσει στο ταβάνι. Όλες οι τύπισσες στο μαγαζί τους έριχναν κλεφτές ματιές και σίγουρα αναρωτιότανε ποιος ήταν ο όμορφος νεαρός που συνόδευε το μεγάλο παραγωγό. Ο Stevens ήταν σε μεγάλα κέφια. Είπαν πολλά και το δείπνο ήταν καταπληκτικό. Δεν άργησε πάντως να καταλάβει πως ακόμα και η παλιά караβάνα δεν είχε καν φανταστεί την απρόσμενη επιτυχία του album. Όλοι περίμεναν μια χαλαρή υποδοχή και μια κίνηση που θα τους ξελάσπωνε και τουλάχιστον θα κάλυπτε το κόστος της παραγωγής, ικανοποιώντας την Εταιρεία. Ο Stevens του είχε πει πως είχε δυσκολευτεί αφάνταστα να πείσει τους οικονομικούς της Chapter να εγκρίνουν το κόστος για τα εξώφυλλα της Hipgnosis μια και όλοι πίστευαν πως οι Rathaus δε θα πούλαγαν πια. Του διηγήθηκε αστείες ιστορίες από τις συναντήσεις του με τους "γραβατωμένους" της εταιρείας και γέλασαν πολύ. Τον είχε ρωτήσει πώς τα πήγαινε, αν είχε κάποιο gig και του υποσχέθηκε να έχει το νου του αν κάτι εμφανιστεί που να του ταιριάζει. Ανάμεσα στα λόγια του, άφησε να εννοηθεί πως του χρωστούσε μεγάλη χάρη για όσα είχε κάνει αλλά απέφυγε να δεσμευτεί σε κάτι ουσιαστικό. Όλη τη βραδιά,

είχε την εντύπωση πως ο Stevens τον μέτραγε. Κάτι έδειχνε να θέλει να του πει αλλά τελικά δεν το έλεγε. Ένοιωθε πως υπήρχε και μια απροσδιόριστη αμηχανία από τη μεριά του παραγωγού, λες και είχε βρεθεί σε μια κατάσταση που δεν είχε προβλέψει την εξέλιξή της, που είχε ξεφύγει από τα όρια που είχε υπολογίσει και τώρα φοβόταν τις πιθανές ανεξέλεκτες εξελίξεις. Έφτασαν στο τέλος του δείπνου και σηκώθηκαν για να φύγουν, χωρίς να έχει ειπωθεί τίποτα ξεχωριστό.

Περιμένοντας στην έξοδο του Ivy, λίγο πριν ο οδηγός φέρει στον Stevens την ασημένια Aston Martin του, ο παραγωγός γύρισε προς το μέρος του και του είπε απλά και με χαμηλή φωνή πως είχε καταθέσει στο λογαριασμό του άλλες εικοσιπέντε χιλιάδες λίρες.

"I know, what you 've done for us is worth much more than this but bear with me and the time will come, my boy", συμπλήρωσε "Trust me, YOUR time, it will bloody well come".

Του ήρθε απότομα. Για λίγο στριφογύρισε το ποσό στο μυαλό του, το έβλεπε να γράφεται με διαφορετικά γράμματα, ολογράφως και αριθμητικά, να αναβοσβήνει σαν επιγραφή νεοη, του φάνηκε πως άκουγε βροντερές φωνές να το εκφωνούν σαν βραβείο ακολουθούμενες από φλάς και χειροκροτήματα. Με το σοκ δεν πρόλαβε καλά-καλά να βρει λόγια να τον ευχαριστήσει. Η Aston είχε έρθει και ο οδηγός φορώντας λευκά γάντια, στάθηκε στο πλάι κρατώντας ανοιχτή την πόρτα στον Stevens, βούτηξε με δεξιοτεχνία το φιλοδώρημα, τον περίμενε να μπει και έκλεισε πίσω του την πόρτα απαλά. Πλησίασε σα ρομπότ στο παράθυρο του αυτοκινήτου προσπαθώντας να βρει κάτι για να πει, κάπως να τον ευχαριστήσει. Ο Stevens τον πρόλαβε. Από το ανοικτό παράθυρο τον κοίταξε με ένα βλέμμα που ξαφνικά είχε σοβαρέψει, και με ένα εξαιρετικά ευγενικό, λιτό και λεπτό τρόπο, που όμως δεν άφηνε κανένα περιθώριο για παρερμηνείες, του είπε πως κανείς, απολύτως κανείς, δεν έπρεπε να μάθει το παραμικρό για την εμπλοκή του στα sessions.

"I am counting on you on this one", του είχε πει από το ανοικτό παράθυρο πριν ξεκινήσει και το όμορφο αυτοκίνητο εξαφανιστεί στη Λονδρέζικη νύχτα.

Όταν έφυγε ο Stevens, περπάτησε προς τη Leicester Square, τριγύρισε αργά και χαλαρά για κανένα μισάωρο στο Soho και μετά κατευθύνθηκε στο σταθμό του Piccadilly και μπήκε στο

tube. Σ' όλη τη διαδρομή σκεφτότανε όσα είχε πει φεύγοντας ο Stevens.

Φυσικά και δεν είχε κάνει κουβέντα σε κανένα! Ούτε η ίδια η Loreen δεν είχε μάθει το παραμικρό. Γι αυτόν μέχρι σήμερα, άσχετα με την εξέλιξη που είχε ο δίσκος, τα sessions ήταν ένα διάλειμμα, μετά είχε πάλι κλειστεί στον μικρό κόσμο του, αυτός και η Red και οι μουσικές ιστορίες που για ώρες ξέπλεκε μαζί της. Στην τηλεόραση έβλεπε τους Rathaus όλο και συχνότερα πια και καμιά φορά τον ξάφνιαζε όταν άκουγε στο ραδιόφωνο τα τραγούδια τους και συνειδητοποιούσε πως ήταν το δικό του παίξιμο που τα έκανε να ξεχωρίζουν. Όμως όλα είχαν αρχίσει ήδη να του φαίνονται σαν μια μακρινή ιστορία που όσο πέρναγαν οι μέρες και οι βδομάδες θάμπωνε περισσότερο. Σα να την είχε λύσει κάποιος άλλος, όχι αυτός.

Ο Kevin είχε αρχίσει σιγά-σιγά να εμφανίζεται στην τηλεόραση και τα περιοδικά αν και δεν έδειχνε πιο πρόθυμος από πριν να μπει σε λεπτομέρειες. Το Sound του έκανε μια μίνι συνέντευξη και το Guitar Player ένα μεγάλο κεντρικό αφιέρωμα με εξώφυλλο. Ο Kevin, θόλωσε τα νερά, ποζάροντας με την Stratocaster που του είχε δείξει την πρώτη φορά που είχε πάει στον πύργο του, αφήνοντας να εννοηθεί πως με αυτήν είχε βγάλει τα κομμάτια του δίσκου. Έξυπνα, είχε αποφύγει να αναφέρει οτιδήποτε σχετικό στο αφιέρωμα. Είχε αφήσει τους δημοσιογράφους να βγάζουν ότι συμπέρασμα ήθελαν. Έλεγε ιστορίες με φιλοσοφικό περιεχόμενο, μιλούσε γενικά και αόριστα για το δίσκο, για το μέλλον της μουσικής, για το χάλι που έφερνε η Disco, για τις διαφωνίες του με το Punk, ουσιαστικά όμως δεν έλεγε τίποτα για όσα όλοι περίμεναν να μιλήσει. Λίγες μέρες μετά από την κυκλοφορία του τεύχους με τη συνέντευξη, του τηλεφώνησε για να τον καλέσει πάλι σε γεύμα, αυτή τη φορά σε ένα πανέμορφο pub στο Cambridge. Δε χρειάστηκε και πολύ για να καταλάβει πως ο Kevin είχε αρχίσει να βυθίζεται για τα καλά στην κατάθλιψη. Προσπάθησε να τον κάνει να νοιώσει χαλαρά και άνετα. Του είπε ιστορίες από τα προηγούμενα χρόνια του στην Αγγλία, από τα παιδικά του χρόνια στη Ρόδο, αστείες φάσεις με το συγκρότημα, ότι του ερχότανε στο μυαλό. Δεν πέτυχε και πολλά πράγματα. Συνέχισε να τον παίρνει τηλέφωνο τακτικά, προσπαθώντας να βοηθήσει, πάλι χωρίς αποτέλεσμα. Η πολλή προσοχή και λατρεία του κόσμου και των μέσων, ιδιαίτερα για κάτι

που ήξερε καλά πως δεν το άξιζε, μέρα με τη μέρα χειροτέρευαν την κατάσταση του Kevin.

Και μετά, out of the blue, μετά από ένα δήθεν τυχαίο σχόλιο του Darrell στην εκπομπή του Steve Potts, είχε έρθει η επίσημη ανακοίνωση της εταιρείας, που σχεδόν ταυτόχρονα εμφανίστηκε σε όλα τα μέσα: *"Οι Rathaus θα κάνουν δυο μεγάλες συναυλίες. Παρασκευή 7 και Σάββατο 8 Απριλίου"*. Ακούστηκε το Hammersmith Odeon και σύντομα επιβεβαιώθηκε. Η ανακοίνωση έλεγε πως οι συναυλίες θα βασιζόταν στο νέο υλικό που όλοι περίμεναν να ακούσουν live. Επιτέλους! Το μεγάλο group θα επέστρεφε στη σκηνή. Όλοι είχαν ενθουσιαστεί. Ακόμα και η παρέα της Loreen το είχε συζητήσει στο pub και μια και όλοι είχαν ακούσει πως ο μικρός είχε κάποια σχέση με το Stevens, τον πείραζαν για να τους βρει passes. Κανένας όμως δεν είχε υποπτευθεί τίποτα παραπάνω, δεν είχε κάνει καμιά σύνδεση με τους Rathaus. Κανένας, εκτός από τον Mark Brown. Ένα βράδυ, στη μέση μιας συζήτησης για τις επερχόμενες συναυλίες των Rathaus, ο Εγγλέζος πίνοντας αργά το brandy του, είχε κάνει ένα δήθεν χαλαρό σχόλιο για την τεχντροπία του Kevin στον τελευταίο δίσκο. Είπε κάτι για Ιωνικούς και Δωρικούς τρόπους, για Jazzy inversions, όλα ασυνήθιστα στις προηγούμενες δουλειές του Kevin. Και από το πουθενά, κοιτάζοντας το ποτήρι του, είχε πετάξει δήθεν αδιάφορα ένα: *"kind of like the way you play, Peter"* και είχε αφήσει τη συζήτηση να πάρει άλλο δρόμο. Η παρέα πέρασε σε άλλο θέμα σε χρόνο μηδέν και μόνο αυτός είχε πιάσει το αδιόρατο υπονοούμενο. Διάλεξε να κάνει πως δεν είχε καταλάβει και το θέμα δεν ξανατέθηκε.

Η ανακοίνωση των συναυλιών έφερε πανικό στον Kevin. Είχε πάρει την πρώτη ψυχρολουσία όταν ο Darrell, χωρίς κανένας άλλος να ξέρει τίποτα είχε πετάξει την κουβέντα του για τις δύο συναυλίες στον Steve Potts. Τότε είχε γίνει έξαλλος. Βγαίνοντας από το Studio μετά το τέλος της εκπομπής είχε ρίξει ένα βαρύ χέσιμο στον ηλίθιο μεγαλομανή που δεν είχε συμβουλευτεί κανένα από τους υπόλοιπους πριν αποφασίσει να μοιράσει "αποκλειστικές δηλώσεις". Οι άλλοι όμως δε φάνηκε να προβληματίζονται ιδιαίτερα και έτσι έμεινε μόνος του να βγάζει καπνούς από τα αυτιά. Όταν ήρθε η επίσημη ανακοίνωση της Εταιρείας δεν ήξερε πια από πού να φύγει. Το ίδιο βράδυ τον είχε πάρει στο τηλέφωνο σε έξαλλη κατάσταση.

"What the fuck am I going to do with the gigs mate?" είχε εκραγεί. "I know shit about the parts. And I am supposed to play them live now ain't I? Like hell I will. Jesus man! Who's fucking idea was them gigs. If I get my hands on him he 's a dead man I am telling you, he really is mate".

Τον άκουσε ήρεμα προσπαθώντας να βάλει και αυτός με τη σειρά του τις σκέψεις του σε τάξη. Τα πράγματα έμπλεκαν. Ο Kevin δεν είχε άδικο. Ο δίσκος ήταν ένα studio project, δύσκολα θα έβγαине live. Ξαφνικά και για πρώτη φορά συνειδητοποίησε πως ο Kevin ήταν απών από το δίσκο. Και όλοι θα περίμεναν να τον δουν να τους θαμπώνει με το νέο του στυλ που είχε γίνει talk of the town.

Ο Stevens του τηλεφώνησε δυο μέρες μετά από την ανακοίνωση της συναυλίας. Τον κάλεσε στα γραφεία του στην Dean Street, το επόμενο πρωί κιόλας. Μπαίνοντας βρήκε τον Darrell στρογγυλο-καθισμένο στο λευκό δερμάτινο καναπέ απέναντι από το ξύλινο γραφείο του Stevens. Ο ψηλός τραγουδιστής σηκώθηκε και τον χαιρέτησε με εγκάρδια, σφιχτή χειραψία.

"How's it coming along kiddo?", τον ρώτησε χαμογελαστός. "Good to see you again. You look great. What have you been up to lately?"

Ο Stevens πλησίασε και τον χαιρέτησε και αυτός με τη σειρά του. Μια κοπέλα έφερε ένα θερμός και του πρόσφερε μια κούπα μυρωδάτο αχνιστό καφέ. Γέμισε και τις κούπες που ήδη είχαν οι άλλοι δυο, στον Darrell έβαλε και μια δόση γάλα και έφυγε διακριτικά κλείνοντας προσεκτικά την πόρτα πίσω της. Αντάλλαξαν μια-δυο κουβέντες, chit-chat, γενικά, χωρίς ειδικό ενδιαφέρον. Ο Darrell κάθισε στον καναπέ και του έκανε νόημα να καθίσει πλάι του.

Ο Stevens τράβηξε μια δερμάτινη πολυθρόνα και κάθισε απέναντί τους.

"Peter, σε φωνάξαμε γιατί έχουμε ένα, σοβαρό θα 'λεγα θέμα που θέλουμε να συζητήσουμε μαζί σου " άρχισε, παίζοντας με την κούπα του καφέ του.

"We got a problem here mate, you know", έκοψε απότομα ο Darrell, "Quite a situation I'd say if you like". Ανακάθισε στη θέση του και έστριψε προς το μέρος του.

"Look here. Έχουμε αυτές τις δυο συναυλίες να δώσουμε right? Δεν υπάρχει τρόπος να γλιτώσουμε. Οι τύποι της Chapter

θέλουν να εκμεταλλευτούν την επιτυχία του album και να βγάλουν όσα φράγκα μπορούν με όποιο τρόπο μπορούν, όσο πιο γρήγορα γίνεται, όσο ο δίσκος πουλάει ακόμα. Can't blame them for this really, άσε που εγώ είμαι ο τελευταίος που θα πω όχι σε ένα extra λιρόνι". Κοίταξε τον νεαρό προσεκτικά για τυχόν πρώτες αντιδράσεις και συνέχισε.

"Point is, όλοι μας περιμένουν να βγούμε στη σκηνή και να σκίσουμε. Οι Rathaus ήταν πάντα ένα high energy, kick-fucking-ass act. No surprises here. Και σίγουρα όλοι περιμένουν να παίξουμε τα καινούρια κομμάτια. Fans, the press, the fucking lot of 'em".

Άλλαξε τον τόνο στη φωνή του. Μια νότα απόγνωσης φάνηκε να χρωματίζει τα επόμενα λόγια του.

"Truth is we ain't got no bloody guitarist to play then do we? Εσύ ειδικά ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ, διάολε, με παρακολουθείς;". Σταμάτησε. Ρούφηξε κάμποσο καφέ, έσφιξε τα δόντια του και άφησε ένα "aaaargh!"

"They can't wait to hear Kevin spit out these new guitar lines live", είπε ο Stevens. "Και πώς μα το Θεό θα το κάνει αυτό live όταν δεν κατάφερε να το κάνει στο studio που είχε όλη την άνεσή του;".

"And this ain't the fucking top of the fucking pops mate!" συμπλήρωσε με σφυριχτή φωνή ο Darrell.

Ένοιωσε πως περιμένανε μια απάντηση από αυτόν. Δεν ήξερε τι απάντηση περιμένανε αλλά ούτε και είχε καμία εύκολη να δώσει. Επέλεξε να περιμένει τη συνέχεια σιωπηλός. "Σκάσε και περίμενε".

Οι δυο άνδρες αντάλλαξαν ματιές και αδιόρατα μηνύματα. Ο Darrell ξεφύσησε μια-δυο φορές αμήχανα. Μετακινήθηκε άβολα στη θέση του και ρούφηξε όσο καφέ είχε απομείνει στην κούπα του. Κοίταξε την άδεια κούπα και την ακούμπησε στο χαμηλό μαρμάρινο τραπεζάκι μπροστά του. Στο τέλος ο Stevens αποφάσισε να προχωρήσει.

"Αναρωτιόμαστε εδώ με τα άλλα παιδιά, απλά το σκεφτόμαστε, τίποτα τελικό, μήπως εσύ θα μπορούσες να μας βοηθήσεις να λύσουμε το πρόβλημα, Peter. Εγώ προσωπικά πιστεύω πως μπορείς".

Ο Darrell πάλι δεν άντεξε και πετάχτηκε στη μέση διακόπτοντας την ήρεμη κουβέντα του Stevens.

“Σκεφτήκαμε που λες, πώς θα ήτανε αν ο Έλληνας φίλος μας έδειχνε στον Kevin όλα τα parts της κιθάρας, ξέρεις τώρα mate, note-for-note, song-for-fucking-song. Nothing’s wrong with that, right?”

Ο Stevens πήρε πάλι το λόγο βιαστικά.

“Ο Kevin θα μάθει να παίζει τα απολύτως απαραίτητα. Όπως και να το κάνουμε ήταν και είναι φοβερός κιθαρίστας. Κάπως θα τα καταφέρει. Μπορούμε να πούμε πως περνάει μια δύσκολη φάση και δεν είναι στις καλύτερές του, the fans will buy that, και όσο για τον τύπο και τα περιοδικά, έχουμε τον τρόπο μας να τους πείσουμε, θα το χειριστούμε εμείς το θέμα”, πρόσθεσε ο Stevens. “Κανείς δεν θα μυριστεί τίποτα.”

Τους άκουσε με μια ηρεμία που και στον ίδιο έφερε έκπληξη. Τα όσα του λέγανε ήταν εξωφρενικά. Του ζητούσαν να «διδάξει» ένα από τους top κιθαρίστες της Αγγλίας τα μέρη του για να τα εκτελέσει σε δυο συναυλίες που σίγουρα ήταν από τις πιο αναμενόμενες της χρονιάς, λες καιμίλαγαν για ένα μαθητούδι που έπρεπε να προετοιμαστεί για τη Χριστουγεννιάτικη συναυλία της σχολικής μπάντας! Αυτό που του έφερε όμως ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη ήταν που έπιανε τον εαυτό του να το βρίσκει λογικό όλο αυτό το πλάνο. Και γιατί να μην ήταν λογικό; Δικά του parts ήταν, δεν είχε κουραστεί και πολύ για να τα βγάλει στο studio μια και δεν είχαν και πολύ χρόνο διαθέσιμο. Τα Overdubs ήταν ελάχιστα άρα τα βασικά parts μπορούσε να τα παλέψει live μια κιθάρα. Από τότε του είχαν έρθει και περισσότερες ιδέες, είχε δουλέψει παραλλαγές που τις έπαιζε μόνος του με τη Red συνοδεύοντας το album στο πικ-απ. Ποιος τον εμπόδιζε λοιπόν να τα διδάξει στον Kevin; Άσε που αυτό μπορεί και να του έφτιαχνε τη διάθεσή του κακομοίρη.

Ο Stevens παρεξήγησε τη σιωπή του.

“Είμαστε προετοιμασμένοι να βάλουμε στο τραπέζι ένα θεϊκό ποσό για τη βοήθειά σου” είπε λακωνικά. Δεν προχώρησε σε λεπτομέρειες. Δεν ήταν απαραίτητο για την ώρα. Το νόημα που χρειαζόταν να περάσει είχε περάσει με απλά λόγια.

“I’ll do it”, άκουσε τον εαυτό του να λέει με ψύχραιμη φωνή. Ένα μέρος του φώναζε μέσα στο κρανίο του να σηκωθεί και να το βάλει στα πόδια. “Get the hell outta here! Run man, run!”

Ήταν όμως ήδη αργά για τέτοια. Ο Darrell είχε πεταχτεί σαν ελατήριο, τον τράβηξε από το χέρι απότομα, τον σήκωσε όπως-όπως από τον καναπέ και τον αγκάλιασε σφιχτά.

"Yeah, Yeah YEAH! Man! Fuck!" φώναξε δυνατά, σφίγγοντας τον ρυθμικά με κάθε επιφώνημα.

Ο Stevens, πιο ήρεμος πλησίασε όταν πια ο Darrell αποφάσισε να τον αφήσει και με μια μετρημένη κίνηση, του έσφιξε το χέρι.

"You are a good sport Peter. I am telling you, you are not going to regret this, my boy. This is a promise."

Τα πράγματα είχαν κυλήσει με γρήγορους ρυθμούς από τότε. Ο Kevin δέχθηκε αρχικά αδιάφορα το πλάνο με τα μαθήματα. Κάθε μέρα από τις 12:15 μέχρι τις 17:00, διδασκαλία με όσα ενδιάμεσα διαλείμματα χρειαζόταν. Από 17:00 μέχρι 18:30, jam με backing tracks για να μπορούν να βλέπουν που βρίσκονται. Στις 18:45, αναχώρηση για το Λονδίνο. Ο Kevin απολάμβανε την παρέα με τον νεαρό κιθαρίστα αλλά δεν έδειχνε να έχει διάθεση να ακολουθήσει. Παρέμενε φοβερός κιθαρίστας κάποιες στιγμές έβγαζε τον παλιό εαυτό του στην επιφάνεια. Μόνο για λίγο όμως. Μετά, κρυβόταν πάλι και ακολουθούσε μίζερα. Αναγνώρισε τη δυσκολία του Kevin και αποφάσισε να αλαφρύνει κάποια περάσματα, μην του δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα.

Ο Kevin όμως δεν ήταν βλάκας. Είχε ακούσει το δίσκο πολλές φορές και δεν ήταν εύκολο να τον κοροϊδέψεις. Όταν καταλάβαινε πως ο μικρός το παράκανε, πρόσθετε μόνος του, όσο θυμότανε από ότι είχε ακούσει, τα πιο δύσκολα περάσματα. Μέσα στο Μάρτιο είχαν καλύψει τα βασικά και μετά άρχισε το refinement. Από τα μέσα του μήνα, ο Kevin άρχισε ήδη να πηγαίνει στις πρόβες του υπόλοιπου συγκροτήματος στη μεγάλη αποθήκη που είχαν νοικιάσει πλάι στο αεροδρόμιο του Stanstead. Όλο το set-up των συναυλιών, ηχητικά σκηνικά, φωτισμός τα πάντα, όπως θα μεταφερόταν στο Hammersmith Odeon είχαν στηθεί στο κέντρο της αποθήκης για την προετοιμασία του συγκροτήματος. Γύρω από το τεράστιο σκηνικό, μικρά containers είχαν αναλάβει ρόλο γραφείων, καμαρινιών, χώρων ξεκούρασης, bar, υπήρχε και ένα μικρό εστιατόριο με τραπεζάκια φερ-φορζέ, γαλλικού τύπου και παντού καφέ δερμάτινοι αναπαυτικοί καναπέδες. Τεχνικοί, προσωπικό υποστήριξης, νεαρές γραμματείς περιφερόταν στο χώρο, όλοι απασχολημένοι με κάτι που μόλις ξεκίναγε μια πρόβα με μαγικό τρόπο εξαφανιζόταν και άφηναν το group με τους τεχνικούς να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς ενοχλητικές παρεμβολές.

Οι πρόβες με το συγκρότημα δημιουργούσαν ανασφάλεια στον Kevin. Όλοι προσπαθούσαν να πάρουν τα πράγματα χαλαρά αλλά το αποτέλεσμα ήταν μάλλον αντίθετο. Αποφάσισε να αφήσει τον Kevin να βρει την άκρη μόνος του και δεν εμφανίστηκε σε καμιά από τις πρόβες. Κανένας άλλος από τα μέλη του group δεν είχε μάθει τίποτα για το παρασκήνιο ούτε και χρειαζόταν να μάθουν, είχε πει ο Darrell. "The less they know the better for all of us".

Προς το τέλος του Μαρτίου, τα πράγματα άρχισαν ξαφνικά να χειροτερεύουν. Ο Kevin κλείστηκε περισσότερο και δεν ανταποκρινόταν καλά. Το παίξιμό του δεν έδειξε να καλυτερεύει και μερικές φορές μπλόκαρε και τα έχανε εντελώς. Είχε αρχίσει να δημιουργεί προβλήματα στις πρόβες και να καθυστερεί το υπόλοιπο group. Έκανε πάντως προσπάθεια, αυτό δεν μπορούσε να του το αρνηθεί κανείς, ίσως γι αυτό το λόγο και μόνο, όλοι οι υπόλοιποι τον αντιμετώπιζαν με τεράστια υπομονή. Στο τέλος, το group φάνηκε να δένει σε ένα κορμό από ανεκτά κομμάτια που τσίμα-τσίμα θα τους έβγαζαν τις συναυλίες.

Την τελευταία εβδομάδα πριν τις δυο συναυλίες, ο Kevin ζήτησε να τον αφήσουν μόνο του. Είπε πως ήθελε να "put the pieces together". Κανείς δεν τον ενόχλησε. Δεν υπήρξαν τηλεφωνα ούτε επισκέψεις. Μέχρι σήμερα το μεσημέρι, παραμονή της πρώτης συναυλίας που από το πουθενά ο Kevin του είχε τηλεφωνήσει και του είχε ζητήσει να τον δει επείγοντως.

"I need you man, really bad" είχε πει λακωνικά. "Κανόνισε να 'σαι εδώ στις εφτά το βράδυ".

Η λάσπη στο στενό δρόμο που έφερνε στο μεγάλο κτήριο δυσκόλευε την οδήγηση και το χαμηλό αυτοκίνητο τότε κολλούσε λίγο, τότε γλιστρούσε. Από την πύλη μέχρι τον πύργο ο δρόμος ήταν καλυμμένος με πλατιές πέτρες και τα πράγματα βελτιώθηκαν απότομα. "bout time" σκέφτηκε, χαλαρώνοντας κάπως το οδήγημά του. Όταν είδε το σκοτεινό και επιβλητικό πύργο μπροστά του ένοιωσε πως είχε διασχίσει τη μισή Σιβηρία.

"Μεγάλη η χάρη σου κολλητέ", σιγο-μουρμούρισε καθώς βόλεψε το μικρό αυτοκίνητο σε ένα από τους χώρους παρκαρίσματος όσο πιο κοντά στην είσοδο μπορούσε. "Αλλά τί να σου κάνω, αύριο είναι η μεγάλη μέρα δεν μας παίρνει να τα χαλάσουμε τώρα".

Έκλεισε το αυτοκίνητο πίσω του, δεν μπήκε στον κόπο να κλειδώσει τις πόρτες, για ποιο λόγο άλλωστε σε ένα τέτοιο μέρος, ανέβηκε βιαστικά τα πλατιά σκαλοπάτια μέχρι την είσοδο και χτύπησε το κουδούνι. Του άνοιξε ο Arnold, ατσαλάκωτος όπως πάντα.

“Welcome Sir”, τον χαιρέτησε δείχνοντας να χαίρεται που τον βλέπει. “Φοβάμαι πως ο κύριος Kevin δεν είναι και πολύ καλά σήμερα. Όλη μέρα πηγαиноέρχεται νευρικά, φωνάζει και πετάει πράγματα. Νομίζω πως ετοιμάζεται να πάθει νευρικό κλονισμό ή κάτι τέτοιο. Το απόγευμα έκανε μια κιθάρα χίλια κομμάτια. Κάμποση ώρα τώρα δείχνει να έχει ηρεμήσει. Είπε πως θα πάρει ένα μπάνιο. Να μην τον ενοχλήσει κανείς μέχρι να φτάσετε. Πρέπει να είναι στο μπάνιο ώρες τώρα.”

Ένας κρυφός συναγερμός κτύπησε στο μυαλό του. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Παράτησε τον Arnold και με μεγάλα πηδήματα ανέβηκε τα σκαλοπάτια μέχρι τον όροφο που ήταν το μπάνιο του Kevin φωνάζοντας το όνομά του. Έφτασε μέχρι την πόρτα του μπάνιου και παρατήρησε φευγαλέα τους ατμούς που έβγαιναν από τη χαραμάδα κάτω από την πόρτα. Χωρίς δισταγμό, χωρίς να χτυπήσει ή να ζητήσει άδεια, έσπρωξε με δύναμη την πόρτα και όρμησε στο μεγάλο μπάνιο. Πυκνοί ατμοί τον τύλιξαν σαν ομίχλη και για ένα δευτερόλεπτο δεν έβλεπε καθαρά. Μετά διέκρινε τον Kevin ξαπλωμένο μέσα στην περίτεχνη γρανιτένια μπανιέρα του. Το κεφάλι του ήταν γερμένο προς τα πίσω, είχε ακουμπήσει τον αυχένα του πίσω στο γρανιτένιο τοιχίο της μπανιέρας με τα μάτια κλειστά. Το στόμα του είχε μείνει μισάνοιχτο. Το υπόλοιπο σώμα του ήταν βυθισμένο κάτω από το νερό. Το νερό είχε ένα βαθύ κατακόκκινο χρώμα.

“Όχι γαμώτη μου, όχι ρε πούστη, γιατί γαμώ το κέρατό μου, γιατί;” πρόλαβε να φωνάξει με όλη τη δύναμη της φωνής του πριν ο Arnold ορμήσει μέσα στο δωμάτιο ανήσυχος.

“Good Lord, what ‘as the fucking little bastard done to ‘imself?” φώναξε με μια cockney απόχρωση στην προφορά του. Το κυριλέ ύφος του είχε ξαφνικά πάει κατά διαόλου, μαζί με τα αγγλικά του.

Δεκατέσσερα

Πέμπτη, 6 Απριλίου 1978, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, I.C.U.¹ Ward, Brighton General Hospital, Brighton, Sussex, UK.

Εκείνο το βράδυ ήταν η πρώτη φορά μετά από τα mixing sessions του Φθινοπώρου που έβλεπε τους Rathaus μαζεμένους όλους μαζί. Ο Fred Runnagui, ο Drummer του group, είχε κοντύνει κάπως τα μαλλιά του. Κατά τα άλλα, το τζήν και το γκρι ξεβαμμένο T-Shirt παρέμεναν σταθερά συστατικά της ενδυμασίας του. Ο Rick Edwards, ο μπασίστας, πρέπει να είχε βάλει κάμποσα κιλά από την τελευταία φορά που τον είχε δει. Προσπαθούσε να τα κρύψει με μια μακριά και φαρδιά πουκαμίσα αλλά μάλλον δεν τα κατάφερνε. Ο Paul Show, ο κημπορντίστας, φόραγε ένα μοντέρνο σκουρόχρωμο κοστούμι και έδειχνε πολύ κομψός.

Στεκόταν όλοι τους σε διάφορα σημεία του μικρού διαδρόμου στο I.C.U. Ward, έξω από το θάλαμο που βρισκόταν ο Kevin. Ο Darrell βημάτιζε νευρικά πάνω κάτω. Οι υπόλοιποι είχαν ακουμπήσει αμήχανα στον τοίχο ή στριφογύριζαν χωρίς στόχο, για να σκοτώνουν την ώρα.

Ο Arnold είχε πρώτα, χωρίς καθυστέρηση ενημερώσει τις αρχές και μετά είχε ειδοποιήσει τον Stevens και τον Darrell. Σε ελάχιστο χρόνο είχε φτάσει η αστυνομία της περιοχής. Τα δυο περιπολικά που μπήκαν με χίλια στο κτήμα είχαν φέρει μαζί τους μια νεαρή γιατρό που ανέβηκε τις μεγάλες σκάλες λες και πετούσε. Μπήκε στο μπάνιο σα σίφουνας, πριν ακόμα προλάβουν οι αστυνομικοί να καταλάβουν τί ακριβώς συμβαίνει και σε ελάχιστο χρόνο, με ταχύτατες κινήσεις, πέταξε τα πανιά που είχαν δέσει με τον Arnold στους καρπούς του Kevin, έκανε σωστές περιδέσεις για να σταματήσει εντελώς την αιμορραγία και πήρε τα ζωτικά σημεία του. Σε όλο αυτό το χρόνο του μιλούσε διαρκώς προσπαθώντας να καταλάβει αν είχε ή όχι τις αισθήσεις του. Οι υπόλοιποι που σιγά-σιγά συνωστίσθηκαν έξω από το μπάνιο, δεν είχαν καταφέρει να

¹ Intensive Care Unit, θάλαμος εντατικής θεραπείας

αρθρώσουν ούτε κουβέντα. Οι αστυνομικοί τους κράτησαν απέξω και παρατηρούσαν με προσοχή από το κατώφλι, σιωπηλοί και βλοσυροί, έχοντας επιλέξει για την ώρα να αφήσουν τον έλεγχο στη γιατρίνα και να της δώσουν το χώρο που χρειαζόταν για να δουλέψει άνετα. Αργότερα, θα είχαν όσο χρόνο ήθελαν για να κάνουν τις ερωτήσεις τους. Κανείς δεν θα εξαφανιζόταν. Τώρα, προτεραιότητα είχε να σωθεί ο φτωχό-μπάσταρδος. Η γιατρίνα άρχισε ξαφνικά να μιλάει, χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα, ίσως για να ακούσει τον εαυτό της και να βοηθηθεί στις παρακάτω ενέργειες που έπρεπε να κάνει.

“Η πίεσή του είναι πολύ χαμηλή και παρουσιάζει έντονη ταχυσφυγμία” είπε. “Έχει πάθει αιμορραγικό σοκ και έχει χάσει τις αισθήσεις του”.

Μετακίνησε ελαφρά το κεφάλι του κιθαρίστα διώχνοντας με τα δάχτυλά της τα μακριά μαλλιά του στο πλάι, με κινήσεις που δεν ήταν χωρίς μια έστω μαζεμένη τρυφερότητα. Η γιατρίνα ήταν σε μια ηλικία που δε μπορεί, κάποια από τα τραγούδια των Rathaus θα είχε χορέψει και τραγουδήσει σε κάποιο πάρτυ. Ίσως όταν ήταν φοιτήτρια να τους είχε δει live σε κάποιο gig τις εποχές που έκαναν το University Circuit και σίγουρα θα είχαν περάσει από το πανεπιστήμιο της. Μπορεί και να είχε δίσκους τους στη συλλογή της, γιατί όχι και κανένα poster στον τοίχο του νεανικού δωματίου της. Ο Kevin παρέμενε ένας από τους πιο αναγνωρίσιμους rock stars της τελευταίας δεκαετίας και αυτή έπρεπε τώρα να τον κρατήσει ζωντανό. Συνέχισε να ασχολείται μαζί του, ελέγχοντας τα πάντα μεθοδικά και συστηματικά.

“Πόση ώρα λέτε πως είναι έτσι;” ρώτησε κοιτάζοντας προς την πόρτα, περιμένοντας κάποιον να δώσει μια απάντηση.

“Κοντά στις τρεις με τρεισήμισι ώρες έχει που μπήκε στο μπάνιο, Madam”, είπε από το διάδρομο ο Arnold. Είχε αποκτήσει και πάλι την απεγάδιαστη προφορά του. “Για κάμποση ώρα όμως τον άκουγα να κάνει διάφορους θορύβους. Είναι καμιά ώρα τώρα που δεν τον άκουγα καθόλου αλλά δεν έχω ιδέα πότε μπορεί να έκανε αυτή τη βλακεία. I am sorry Madam, δε μπορώ να βοηθήσω με πιο συγκεκριμένες πληροφορίες”.

“That’s all right Sir”, έκανε η γιατρίνα από το μπάνιο, “Thank you all the same”, ο τόνος της φωνής της, ήρεμος και σίγουρος. “Έχω μια εικόνα του χρόνου. Έχει χάσει πολύ αίμα και είναι εξαιρετικά αδυνατισμένος αλλά θα το παλέψουμε. Τον

βρήκατε πάνω στην ώρα. Έτσι νομίζω και μα το Θεό, το τελευταίο πράγμα που θα 'θελα τώρα είναι να κάνω λάθος."

Ο θόρυβος από το νοσοκομειακό ελικόπτερο που προσγειωνόταν γέμισε το χώρο. Σχεδόν αμέσως βρέθηκαν στο μπάνιο οι άνθρωποι της ειδικής μονάδας. Με γρήγορες και αποφασιστικές κινήσεις έβαλαν στον Kevin τον ορό που θα προσπαθούσε να συμπληρώσει το χαμένο αίμα, αντικατέστησαν τις περιδέσεις στους καρπούς με κάποια περιέργα μπρασελέ που πρέπει να ήταν ειδικά για αυτή τη δουλειά, ενημερώθηκαν συνοπτικά από τη νεαρή γιατρό και ετοίμασαν την μεταφορά του.

Όταν τελικά το ελικόπτερο πήρε τον Kevin για να τον μεταφέρει στο I.C.U., το πλήρωμα δεν είχε δεχτεί κανένα άλλο εκτός από την νεαρή γιατρό. Οι υπόλοιποι είχαν μείνει να περιμένουν τον Stevens και τον Darrell που ειδοποίησαν πως ήδη ερχόταν με άλλο ελικόπτερο. Όταν έφτασαν στον Πύργο, ο Kevin πρέπει να ήταν ήδη στο I.C.U. του Γενικού Νοσοκομείου του Brighton. Ο πιλότος τους επικοινωνήσε με το Νοσοκομείο και μετά τους είπε πως δεν μπορούσε να τους πετάξει εκεί γιατί δεν του έδιναν άδεια να προσγειωθεί στο ελικοδρόμιο του Νοσοκομείου καθώς δεν θα μετέφερε ασθενείς. Αναγκαστικά, βολεύτηκαν στη μεγάλη Bentley και τους οδήγησε όλους ο Arnold. Οι υπόλοιποι του group, η γραμματέας του Stevens και ένα-δυο άλλα άτομα από το γραφείο του, έφτασαν στο Νοσοκομείο μέσα στην επόμενη ώρα.

Στις 12 τα μεσάνυχτα, βγήκε ένας γιατρός και τους είπε πως για την ώρα ο Kevin ήταν ζωντανός. "Just about", ήταν η έκφραση που είχε χρησιμοποιήσει. Τόνισε όμως πως αυτό ήταν προσωρινό και ευμετάβλητο. Η κατάστασή του ήταν εξαιρετικά άσχημη. Υπήρχε πιθανότητα να τη γλιτώσει αλλά αυτό θα φαινόταν τις επόμενες μια-δυο μέρες.

Ο Fred κάθισε σε ένα πάγκο και άρχισε να παίζει νευρικά τα χέρια του. Ο Stevens, σιωπηλός, βλοσυρός αλλά με περισσότερη ψυχραιμία από τους υπόλοιπους στεκόταν τρίβοντας το πηγούνι του με το δεξί του χέρι χωρίς να ακουμπάει πουθενά και έδειχνε να εξετάζει τον περίγυρο με μεγάλη προσοχή. Ένα ζευγάρι αστυνομικών είχαν μπλοκάρει τις πόρτες του διαδρόμου έξω από τις οποίες το μπουλούκι από δημοσιογράφους, τηλεοπτικές κάμερες και απλούς fan είχε αρχίσει να μπλοκάρει τον όροφο.

Η ξαφνική άφιξη όλων αυτών των διασημοτήτων στο Νοσοκομείο είχε διαδοθεί ταχύτατα και μόλις μαθεύτηκε πως κάτι

είχε συμβεί στον Kevin Mann, πολλοί έτρεξαν επί τόπου για να είναι μέσα στα όποια γεγονότα αναμενόταν. Έξω από το κτίριο είχε ήδη μαζευτεί αρκετός κόσμος, περίεργος να μάθει κάποιο νέο για τον γνωστό κιθαρίστα.

"The little jerk! Why he had to do this? Why now? He could 'ave told us." Ο Darrell δεν έδειχνε να μπορεί να το χωνέψει. "And what the fuck are we gonna do now with the bloody gigs. And it is two of them damn it!"

Ο Stevens τον πλησίασε και τον ακούμπησε στον ώμο.

"Better keep it down Darrell" του είπε με ήρεμο τόνο. "We'll think of something"

"Τι σκατά μου λες και συ τώρα", σχεδόν έφτυσε τις λέξεις του ο Darrell, ξεφεύγοντας από το άγγιγμα. "Μήπως περιμένουμε το παλιοπούστη να εγερθεί σαν νέος Ιησούς; He's fucking dying in there man. Κι αν δεν πεθάνει θα 'ναι pretty fucked-up για πολύ γαμημένο καιρό. Τον βλέπεις να βγαίνει από τούτες εδώ τις πόρτες, με την κιθάρα στο χέρι και μέχρι αύριο βράδυ, ακριβώς στις οκτώ και μισή να ξεπετάει τρελά σολαρίσματα με το δεξί του πόδι πάνω στο stage monitor?"

Ο Stevens ήρθε και στάθηκε ακριβώς μπροστά από τον τραγουδιστή και τον κοίταξε άγρια, κατάματα. Οι μύτες τους σχεδόν άγγιζαν. Όταν μίλησε η φωνή του ίσα-ίσα που ακουγόταν αλλά ήταν σταθερή και σοβαρή.

"No, that's not what I am saying Darrell and you better get yourself together now and calm down old boy. The fans will wait to see the Rathaus tomorrow night and the Rathaus they will get. Kevin or no Kevin".

Σταμάτησε για λίγο και με μια ακόμα πιο σκοτεινή φωνή πρόσθεσε αργά.

"Είμαι πολύ μεγάλος πια για να αφήσω τέτοιες μαλακίες να με καταστρέψουν. Κανενός είδους μαλακίες για να είμαι ακριβής, με πιάνεις, όπως λέτε, «mate»?"

Με κοφτά λόγια, γρήγορα και χωρίς περιστροφές, του εξήγησε τη σκέψη του. Είχαν ήδη μπλέξει πολύ, ήταν πια αργά για να κάνουν πίσω. Οι Rathaus έπρεπε με κάθε θυσία να δώσουν τις δυο συναυλίες. Το κόστος από τυχόν ακύρωση θα τα τίναζε όλα στον αέρα. Η λύση λοιπόν ήταν μόνο μία και την ήξεραν και οι δυο τους. Ο Kevin ήταν πάλι εκτός, όπως και στις ηχογραφήσεις. Και αυτή τη φορά, ακόμα χειρότερα από την προηγούμενη. Εξάλλου ακόμα και καλά να ήταν, ακόμα και αν δεν είχε κάνει αυτή την

εξωφρενική μαλακία να προσπαθήσει να αυτοκτονήσει την παραμονή της πρώτης συναυλίας, όλοι αμφέβαλλαν αν θα τα έβγαζε πέρα κάτω από τέτοια πίεση. Οι Rathaus χρειαζόταν μια κιθάρα at extra short notice και ποιος καλύτερος υπήρχε για να αντικαταστήσει τον Kevin από αυτόν που είχε παίξει τα κομμάτια in the first place? "It's a no-brainer, really", έκλεισε τη σκέψη του ο Stevens. Συγχρονισμένοι, κοίταξαν και οι δύο τον νεαρό που στεκόταν απέναντι από την πόρτα του θαλάμου σιωπηλός. Μπορούσε άραγε να τα βγάλει πέρα ο μικρός με το fan base του συγκροτήματος; Άλλο ήταν το studio με την απομόνωσή του και άλλο ένα γεμάτο Hammersmith Odeon που θα σειόταν από πορωμένους θεατές έτοιμους να τους φάνε όλους ζωντανούς στο πρώτο στραβοπάτημα. Οι μισοί σίγουρα θα θεωρούσαν ιεροσυλία την εμφάνιση ενός άσχετου και άγνωστου τύπου στη θέση του ιδώλου τους που ίσως ακόμα τότε να χαροπάλευε στο νοσοκομείο. Οι υπόλοιποι θα περίμεναν μια ελάχιστη αιτία για να τους σταυρώσουν όλους. Δεν ήταν για αστεία η κατάσταση. Ένα λάθος και οι Rathaus θα ήταν παρελθόν. Dead and buried, πιθανότατα μαζί με τον κιθαρίστα τους.

Όμως ο Darrell δεν ήταν σε θέση να διαφωνήσει με τον παραγωγό. Εδώ που είχαν φτάσει τα πράγματα, "The Hell with it...", σκέφτηκε. "Βουλιαγμένοι στο σκατό είμαστε ήδη. Λίγο πιο κάτω να πάμε, η βρώμα δε θα χειροτερέψει και πολύ".

Χωρίς να μιλήσει, έγνεψε στον παραγωγό την συναίνεσή του.

Τον φώναξαν παράμερα και του παρουσίασαν την ιδέα τους. Η πρώτη αντίδρασή του, καθαρά νευρική, αποτέλεσμα της πίεσης που μαζευόταν από το απόγευμα, ήταν να βάλει τα γέλια. Τί σκατά γινόταν εδώ πέρα. Από την πρώτη βραδιά στο studio, κάθε φορά που του μίλαγαν αυτοί οι δυο, του πρότειναν και κάτι ακόμα πιο εξωφρενικό. Αντέδρασε έντονα και θυμωμένα. Τους παράτησε και πήγε στην άλλη μεριά του διαδρόμου ξεφυσώντας. Από τη μια το θεώρησε προσβολή για τον Kevin που τον ένοιωθε φίλο του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, τον είχε υποστηρίξει και τον είχε καλύψει πλήρως. Επιπλέον, ένοιωσε αμέσως την απειλή του μεγάλου θεάτρου με το αγριεμένο κοινό. Του ήρθε ανατριχίλα μόνο που το σκέφτηκε. Δεν ήταν για πλάκα, φιλαράκι, καθόλου για πλάκα. Από την άλλη όμως, τα χρόνια που είχε περάσει κυνηγώντας ένα lucky break ξαφνικά τον βάρυναν. Μήπως αυτή εδώ ήταν η ευκαιρία

του; Τα κομμάτια τα ήξερε απέξω και ανακατωτά. Πέρα από το ότι τα parts ήταν δικά του, το start with, τόσο καιρό τώρα, όσο καθοδηγούσε τον Kevin, είχε τσακίσει το playlist των συναυλιών οριζοντίως και καθέτως. Μπορούσε να βγάλει το πρόγραμμα κρεμασμένος ανάποδα. Γιατί όχι λοιπόν. Αν το έβλεπες από άλλη γωνία, ίσως και ο ίδιος ο Kevin να το ήθελε να γίνει έτσι. Αν πραγματικά ήθελε να παίξει γιατί έκανε την απόπειρα ο μαλάκας; Γιατί δεν κάθισε να το παλέψει; Ο Kevin δεν ήταν ψεύτης και από κανένα, ποτέ, δεν έκρυβε πως με την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί δεν ένοιωθε άνετα. Τον ενοχλούσε που έστω και ελάχιστοι ήξεραν για την απάτη του δίσκου. Κάθε φορά που διάβαζε μια κριτική που τον δόξαζε για το παίξιμο που δεν ήταν δικό του ήταν σα μια μαχαιριά. Παρόλα αυτά, δεν είχε βγάλει καμιά κακία, δεν είχε κατηγορήσει τον νεαρό, αφανή κιθαρίστα για τίποτα. Είχε εκτιμήσει την σιωπή του και τον είχε ανταμείψει με τη φιλία του. Μήπως τώρα με τον τρόπο αυτό έκανε στην άκρη για να τον αφήσει να πάρει τη θέση και την αναγνώριση για κάτι που ο ίδιος είχε δημιουργήσει; Μήπως, θυσιάζοντας τον εαυτό του έστηνε το σκηνικό που θα επέτρεπε, έστω και με βίαιο τρόπο, να αποδοθούν τα «του Καίσαρος τω Καίσαρι». Οι σκέψεις αυτές τον κάνανε να δει την κατάσταση από άλλη γωνία. Αν τελικά κατάφερνε να την ξεσκαμπουλάρει ο Kevin και να τη βγάλει καθαρή, ίσως να έβρισκε μια άλλη κατάσταση πραγμάτων. Ίσως και τη λύτρωση.

Γύρισε και κοίταξε τους δύο άνδρες στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Έδειχναν να περιμένουν υπομονετικά. Δεν είχαν και άλλη επιλογή άλλωστε. Στο λεπτό έπιασαν την αλλαγή και γύρισαν προς το μέρος του, περιμένοντας την επόμενη κίνησή του. Το βλέμμα τους έδειχνε τώρα καθαρά πως είχαν ήδη καταλάβει ποια θα ήταν η απάντησή του. Τα σώματά τους άλλαξαν στάση, λες και ξαφνικά είχαν κερδίσει ένα επίπεδο αυτοπεποίθησης. Άρχισε να προχωράει προς το μέρος τους αργά. “Μια φορά μπορεί να σου δοθεί η ευκαιρία μεγάλη. Γάμα τα όλα και βούτα. Καλύτερα ήτανε ρε πούστη μου στα караβάκια με τις ψόφιες και τους μπουρόβιους;”

Ο Darrell μάζεψε τους υπόλοιπους και τους είπε νέτα σκέτα πως είχε η κατάσταση. Δεν τους άφησε πολλά-πολλά περιθώρια για απόψεις, διαφωνίες και συζήτηση. Άφησαν το Νοσοκομείο πριν από τις δύο τα ξημερώματα της Παρασκευής και με απόλυτη μυστικότητα, όλο το group και αυτός μαζί τους, πήγαν στο Hammersmith Odeon. Τα πάντα ήταν ήδη στημένα για τις δυο

συναυλίες. Κάλεσαν άρον-άρον τους δυο ηχολήπτες για το FOH και τα stage monitors. Χωρίς πολλά-πολλά έτρεξαν όλο το πρόγραμμα, όλο το set και δυο τρία ακόμα κομμάτια για καλό και για κακό, για την πιθανότητα encore. Οι κουβέντες τους ήταν λίγες και οι κινήσεις τους κλινικές. Δεν γινόταν σχόλια, τα μικροπροβλήματα διορθωνόταν επί τόπου χωρίς περιστροφές και καθυστερήσεις, χωρίς συζητήσεις και διαφωνίες. Μόνο ο Stevens είχε λόγο και κανείς δεν έφερνε καμία αντίρρηση σε ότι έλεγε. Δεν του άρεσε κάτι, το άλλαζαν αμέσως. Πρότεινε κάτι, προσαρμοζότανε όλοι χωρίς σχόλια. Ακόμα και ο Darrell ακολουθούσε σαν υπάκουο κολεγιόπαιδο.

Παρακολουθούσε και αυτός πειθαρχικά και θαύμαζε το μεγαλείο του Stevens. Τώρα ο άνθρωπος πραγματικά έδειχνε την κλάση του. Δεν του ξέφευγε τίποτα, κάθε του παρατήρηση και σχόλιο οδηγούσε σε καλύτερο αποτέλεσμα. Σε ένα δυο σημεία που έδειξαν να το παλεύουν, ο Stevens πρότεινε μεγαλοφυείς αλλαγές που όχι μόνο τους έλυσαν το πρόβλημα αλλά και βελτίωσαν τα κομμάτια. Όταν τέλειωσαν με το κύριο set, του έδειξαν κάποια από τα πιο παλιά hits τους, που τα πιο πολλά τα ήξερε ήδη.

Στις πέντε και μισή τα ξημερώματα, ήταν ήδη ξεκάθαρο πως η κατάσταση περπατούσε. Τι περπατούσε δηλαδή που το group κυριολεκτικά πέταγε. Ο μικρός όσο μαζεμένος και να ήταν είχε δώσει άλλη ζωντάνια στους γερόλυκους.

Στις έξι όλα είχαν αποφασιστεί. The show was on!

Ο Stevens έφυγε για το γραφείο του για να ετοιμάσει την επίσημη ανακοίνωση. Από τη μια ο κόσμος θα μάθαινε την επίσημη άποψη για το "αναπάντεχο" ατύχημα που είχε στείλει στο Νοσοκομείο τον Kevin. Η έκφραση "απόπειρα αυτοκτονίας" προφανώς δεν υπήρχε περίπτωση να αναφερθεί. Η ίδια ανακοίνωση θα επιβεβαίωνε πως και οι δύο συναυλίες θα γινόταν όπως είχαν προγραμματιστεί με surrogate guitarist, χωρίς άλλες λεπτομέρειες. Μέχρι τις έξι και μισή, η ανακοίνωση θα είχε μοιραστεί σε όλους. Με λίγη τύχη θα προλάβαινε την έκδοση στα tabloids που θα διάβαζαν οι πρωινοί commuters. Θα προλάβαινε τα πρώτα δελτία στο ραδιόφωνο. Θα προλάβαινε τις αφίσες στις πλατείες με τα έκτακτα. Πριν καν φτάσει στο γραφείο του είχε ειδοποιήσει τις κοπέλες να αρχίσουν τα τηλέφωνα για να προλάβουν τους editors και να τους ενημερώσουν για το γεγονός που ήδη ήξεραν και να τους προλάβουν πως η ανακοίνωση ερχόταν.

Όταν στις οκτώ και μισή οι μουσικοί έφυγαν τελικά για ύπνο μια και χρειαζόταν χαλαρά νεύρα για τη δύσκολη βραδιά που ερχόταν, η ανακοίνωση ήδη είχε κάνει την εμφάνισή της στα πρωτοσέλιδα και είχε αναφερθεί σε όλες τις πρωινές εκπομπές που μετρούσαν.

Δεκαπέντε

**Παρασκευή, 7 Απριλίου 1978, εννιά παρα
τέταρτο το βράδυ, Hammersmith Odeon,
Hammersmith, London, UK.**

Ο κόσμος γέμισε το Hammersmith Odeon σαν παλίσροια. Τα εισιτήρια είχαν προπωληθεί από καιρό αλλά τα νέα που κυκλοφορούσαν από το πρωί, πως κάποιο σοβαρό ατύχημα είχε τύχει στον Kevin Mann και πως κάποιος άλλος κιθαρίστας θα τον αντικαθιστούσε είχε δημιουργήσει μια πρωτόγνωρη, ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Δεν ήταν και λίγοι που φοβόταν πως την τελευταία στιγμή η συναυλία θα ακυρωνόταν. Κανείς πάντως δεν ήξερε πολλά, κανείς δεν μπορούσε να δώσει λεπτομέρειες. Εκτός από την προσεκτικά συνταγμένη ανακοίνωση από το γραφείο του Stevens, ελάχιστες πληροφορίες είχαν διαρρεύσει. Στο Νοσοκομείο, κάτω από την απειλή απόλυσης αλλά και την υπόσχεση που ανεπίσημα αλλά με σαφή τρόπο πέρασε η Chapter για επιβράβευση όσων θα βοηθούσαν να ελεγχθεί η κατάσταση, οι ελάχιστοι που ερχόταν σε επαφή με τον κιθαρίστα είχαν διαλέξει να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό και φρόντιζαν να κάνουν την παρουσία τους αισθητή και τα ονόματά τους γνωστά σε «εκείνους που έπρεπε». Ο κόσμος μέσα και έξω από το θέατρο ήταν νευρικός, υπήρχαν πανό που ζητούσαν τον Kevin και μερικά που έβριζαν τους υπόλοιπους. "MANN IS THE MAN", έγραφε ένα από τα πιο μεγάλα που είχε απλωθεί μπροστά από τον εξώστη, ίσια απέναντι από τη σκηνή.

Το Support group που είχε βγει στις επτά και μισή εισέπραξε γιουχάισμα χωρίς προηγούμενο, κέρματα, μπουκάλια και άλλα αντικείμενα, χωρίς να φταίει σε τίποτα. Οι καημένοι προσπάθησαν όσο μπορούσαν. Κυριολεκτικά τα 'δωσαν όλα στη σκηνή. Ήταν ένα από τα συγκροτήματα της Chapter που είχαν εμφανιστεί την προηγούμενη χρονιά και ήδη είχαν δει τραγούδια τους να μπαίνουν στο top forty. Κάτω από άλλες συνθήκες θα μπορούσαν να είναι αυτοί οι Headliners. Όχι όμως όσο οι αρχηγοί ήταν παρόντες και οι Rathaus ήταν οι αρχηγοί. Είχαν πάντως κάνει αισθητή την παρουσία τους, το κοινό τους ήξερε. Όταν η Chapter τους πρότεινε να παίξουν support στις συναυλίες του Απριλίου, όλα τα μέλη το είχαν θεωρήσει μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να

πλησιάσουν το κοινό του μεγάλου συγκροτήματος. Πόσο διαφορετικά είχαν τελικά εξελιχθεί τα πράγματα. Ο μπασίστας και τραγουδιστής τους δεν έβλεπε την ώρα να τελειώσει με το set και να την κάνει τρέχοντας από τη σκηνή. Ο εγωισμός του είχε ήδη δεχθεί μεγάλο πλήγμα και από μέσα του ευχόταν μόνο να καταφέρει να βρεθεί στα καμαρίνια με τη σωματική του ακεραιότητα άθικτη. Είχε ήδη εισπράξει κάμποσα κέρματα στο κεφάλι, κάποια είχαν χτυπήσει και το μπάσο του, μια πανέμορφη σκούρα πράσινη Rickenbacker, άσε τα δυο μπουκάλια μπύρας που είχαν περάσει ξυστά δίπλα του. Έκανε διαρκώς νοήματα στο υπόλοιπο group να συντομεύουν με τα τραγούδια, αγριοκοίταξε τον κιθαρίστα όταν έδειξε να τραβά ένα σόλο περισσότερο από όσο έπρεπε και στο τέλος έκλεισε το set όσο πιο ανώδυνα μπορούσε, ευχαρίστησε το πλήθος που δεν είχε σταματήσει να βρίζει και να γιουχάρει, τους είπε πόσο καταπληκτικοί ήταν, πέταξε και μια κουβέντα για τον τελευταίο δίσκο τους που κυκλοφορούσε, ποτέ δεν ξέρεις, δεν είχε τίποτα να χάσει, κάποιοι μπορεί να το θυμότανε αύριο και να τον αγόραζαν και έφυγε τρέχοντας για το backstage. Οι υπόλοιποι του group τον ακολούθησαν χωρίς καθυστέρηση.

Στη αναγκαστική, είκοσι περίπου λεπτών διακοπή που ακολούθησε για αλλαγή του back line, οι τεχνικοί κυριολεκτικά βομβαρδίστηκαν με βρισιές και διάφορα αντικείμενα. Στα παρασκήνια, για πρώτη φορά ο Stevens αναρωτήθηκε αν η απόφαση τους ήταν όντως όσο έξυπνη είχε αρχικά πιστέψει. Άρχισε να αμφιβάλει για το πώς θα αντιδρούσε αυτό το πλήθος στην εικόνα ενός άγνωστου στη θέση του αγαπημένου τους κιθαρίστα. Πώς θα το παίρνανε; Αν το θεωρούσαν προσβολή θα τα έκαναν όλα κομμάτια, δε θα άφηναν τίποτα όρθιο. Άσε που ήταν και στο top της όλης αυτής η άτιμη η punk culture, αν τους μπαίνανε τίποτα ιδέες, τη είχαν όλοι άσχημα. Ξαφνικά, η πιθανότητα όλο αυτό το κύμα θυμού και νευρικότητας του κόσμου να εξελιχθεί σε μια εκτεταμένη ταραχή, a real riot, ήταν ορατή στον ορίζοντα. Η τοπική αστυνομία είχε στείλει ενισχύσεις και η αυξημένη παρουσία των αστυνομικών μέσα στην αίθουσα δε βοήθησε τα πνεύματα. Οι έφιπποι έξω από το θέατρο είχαν ήδη από πριν προκαλέσει αντιδράσεις οργής από αρκετούς οπαδούς. Προς τιμήν του, ο επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης, πήρε τη σωστή απόφαση και τους διέταξε να αποσυρθούν σε απόσταση που να είναι μεν

έτοιμοι να επέμβουν αν χρειαστεί, όμως την ίδια στιγμή, να μην ενοχλεί η παρουσία τους τον μαζεμένο κόσμο.

Κλεισμένοι στο δωμάτιο από το οποίο θα έβγαιναν στη σκηνή, παράμερα από τους υπόλοιπους, ζέσταινε τα χέρια του και ψιθύριζε γλυκόλογα στη Red. Η Loreen καθόταν πλάι του, τον παρατηρούσε αλλά δεν του μίλαγε. Ξυπνώντας το πρωί τον αναζήτησε και είχε τρομάξει όταν συνειδητοποίησε πως όλη τη νύχτα δεν είχε επιστρέψει στο σπίτι. Φοβήθηκε πως είχε τρακάρει με το παλιο-Spitfire. Στην εφημερίδα που την περίμενε στο κατώφλι μαζί με τα δύο μπουκάλια φρέσκο γάλα διάβασε για το ατύχημα του Kevin και τρόμαξε ακόμα περισσότερο. Πήρε στο γραφείο της και ρώτησε τα γνωστά λαγωνικά αν ήξεραν κάτι για αυτόν αλλά κανείς δεν έδειχνε να ξέρει κάτι παραπάνω από όσα ήδη είχε διαβάσει στην εφημερίδα. Έφυγε για το γραφείο ανήσυχη, χωρίς να ξέρει που βρίσκεται ο νεαρός, ούτε με ποιο τρόπο να επικοινωνήσει μαζί του ή να τον ψάξει. Της τηλεφώνησε αυτός από το σπίτι στις εννέα και είκοσι για να της πει πως είναι καλά και ετοιμαζόταν να πέσει και να κοιμηθεί. Της ζήτησε να γυρίσει όσο πιο νωρίς μπορεί γιατί υπήρχε κάτι σημαντικό.

Κατάφερε να ξεγλιστρήσει και στις τρεις και μισή έφτανε στο σπίτι. Το Spitfire έλειπε. Δεν το είδε παρκαρισμένο πουθενά γύρω από το σπίτι, στα μέρη που τον είχε συνηθίσει να το παρκάρει. Τον βρήκε να κοιμάται. Τον άφησε να ξυπνήσει με την ησυχία του, του έφερε ένα αχνιστό καφέ και μετά, τον άκουσε σα χαμένη να της περιγράφει όλες τις απίστευτες εξελίξεις της προηγούμενης νύχτας. Είχε κυριολεκτικά πάθει την πλάκα της. Τόσα πολλά απίστευτα, μαζεμένα, ούτε είχε ποτέ ακούσει, ούτε που μπορούσε να τα φανταστεί κι ας είχε τόσα χρόνια στην πιάτσα, ας νόμιζε πως τίποτα πια δε μπορούσε να την ξαφνιάσει. Δυσκολευόταν να πιστέψει έστω και τα μισά από όσα άκουσε. Πώς να πιστέψει πως ο νεαρός boyfriend της, ήταν ο καθαρίστας που είχε παίξει τις απίθανες κιθάρες στον τελευταίο δίσκο των Rathaus, τις κιθάρες για τις οποίες μιλούσαν όλοι τον τελευταίο καιρό; Και πώς να πιστέψει πως σε μερικές ώρες από τώρα, ο εντελώς άγνωστος μικρός, κυριολεκτικά από το πουθενά, θα βρισκόταν στη σκηνή να παίζει με ένα από τα top Rock acts της Αγγλίας, του κόσμου.

Έκανε και για τον εαυτό της ένα καφέ, μαύρο, σκέτο, extra strong για να βοηθήσει την κατάσταση. Όσο τον άκουγε, κούναγε το κεφάλι της αμήχανα, έπαιζε με τα χέρια της, μπέρδευε

και ξεμπέρδευε τα μαλλιά της, έψαχνε ένα τρόπο να ξεφύγει, να βρει μια επαφή με την γνωστή, άνετη, βολική, πραγματικότητα.

Στο γραφείο όλοι οι τύποι και τύπισσες που ήθελαν να ανήκουν στο in-crowd περηφανευότανε από την προηγούμενη εβδομάδα πως είχαν εξασφαλίσει εισιτήρια σε φοβερές θέσεις για τη μια από τις δυο συναυλίες των Rathaus. Κάποιοι είχαν εισιτήρια και για τις δυο! Η Margaret, την προηγούμενη Παρασκευή της είχε δηλώσει με υπερηφάνεια πως οι κολλητοί της από την Chapter της είχαν στείλει δύο εισιτήρια για τις VIP θέσεις και πως δυστυχώς, "I am sorry dear", δεν είχε καταφέρει να βρει κάτι για αυτήν και τον Peter, τι κρίμα, θα έχαναν τις συναυλίες της χρονιάς. Και να που τώρα, αν όσα έλεγε ο μικρός ήταν αλήθεια, θα πέρναγε όλη την ώρα πριν τη συναυλία στο backstage, μιλώντας και πίνοντας aperitif με τους Rathaus, σαν να ήταν παλιοί κολλητοί, θα άκουγε σχόλια από τους ίδιους τους Mega-Stars για το φοβερό boyfriend της και την κιθάρα του και τελικά θα έφτανε να παρακολουθήσει τη συναυλία από την άκρη της σκηνής, πλάι-πλάι με τον πιο hot παραγωγό της χώρας, τους κουστουμάτους της Chapter και τους μεγαλόσωμους roadies. Θα βρισκόταν ανάμεσα στο σα γροθιά σφιχτό group από ανθρώπους που φρόντισαν το show να είναι killer, θα ρουφούσε το γεγονός από μέσα. Κάτι παρόμοιο είχε κάνει κάμποσες φορές μέχρι τώρα, είτε λόγω της θέσης της στη Mail, είτε προσκεκλημένη κάποιου περιστασιακού γκόμενου, μουσικού, παράγοντα ή οργανωτή. Ποτέ όμως δεν είχε βρεθεί μια ανάσα από τη σκηνή με ένα act του μεγέθους των Rathaus. Αυτό ξεπερνούσε κάθε φαντασία της.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως το ίδιο σκηνικό θα επαναλαμβανόταν και τις δύο βραδιές και της ήρθε να βάλει τις φωνές. Προσπάθησε να επαναφέρει τον εαυτό της στην πεζή πραγματικότητα. "Nah! This can't be, can it now? Not in a million years!" Κάτι μέσα της την προειδοποιούσε πως ζούσε μια κακόγουστη φάρσα και πως τελικά θα γινόταν ρεζίλι των σκυλιών. "Να δεις που οι μπάσταρδοι από το γραφείο μου την έχουνε στημένη και θα γίνω πρώτης κλάσεως νούμερο", μονολόγησε. "Θα γελάνε μαζί μου μέχρι το καλοκαίρι". Ο μικρός όμως επέμενε πως όπου να 'ναι θα έρθουν να τους πάρουν, πρέπει να βιαστεί, να είναι στις ομορφιές της. Στο τέλος, με μισή καρδιά ετοιμάστηκε. Φτιάχτηκε για να 'ναι στις ομορφιές της. "Αν είναι να γίνω laughing stock, τουλάχιστον να το κάνω με στύλ!". Μόνο όταν άκουσε το κουδούνι της πόρτας, όταν κοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε

μπροστά στην πόρτα τους παρκαρισμένη τη μαύρη λαμπερή λιμουζίνα που είχε έρθει να τους πάρει για τη συναυλία, χοροπήδησε, χτύπησε τα χέρια της σαν μικρό παιδί, άφησε ένα "Oh me God! Oh me God! It really is bleeding true!" και με μιας, τα πίστεψε όλα.

Τώρα τον παρατηρούσε να παίζει με την κιθάρα του. Ένοιωσε μια ξαφνική απέραντη τρυφερότητα. Στην ουσία ήταν ακόμα ένα παιδί, ένα άβγαλτο αγόρι που από ένα ηλιόλουστο νησί είχε βρεθεί στους καπνισμένους δρόμους του Λονδίνου και είχε φάει στη μάπα την μια απόρριψη μετά την άλλη. "Απόψε θα τους δείξεις αγάπη μου", σκέφτηκε, άπλωσε το χέρι της και άγγιξε απαλά το πόδι του. "Απόψε όλοι θα δουν τι αξίζεις και εγώ θα είμαι εδώ και θα σε αγαπάω". Μετά μια σκέψη ήρθε στο μυαλό της και κρυφογέλασε. "Some way you made from that fucking «Losers' band» in the shitty club in Rodos, mate, some way!"

Ο Darrell τους πλησίασε, χάρισε ένα χαμόγελο όλο γοητεία στη Loreen, πάντα ο Star, πάντα άσπογος στις δημόσιες σχέσεις του, κάθισε πλάι στο νεαρό και τον αγκάλιασε από τους ώμους.

"Kid, this is it! I'm telling you, this is fucking IT! Sink or swim it's up to you now my friend. And us fuckers, we are chained on your leg, you know. You pull this one through; we'll be on top of the fucking world. You fuck it up, we're dead meat. Dead-fucking-meat. Θέλω πάντως να ξέρεις πως για να δεχτείς να το κάνεις, έχεις αρχίδια kiddo. Και αυτό δε θα το ξεχάσει κανένα από τα παιδιά, ότι και να γίνει εκεί έξω απόψε."

Μόλις τέλειωσε τα λόγια του, ο Darrell πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο. Φουσκωμένος σα να είχε πάρει ξαφνικά δύναμη και θάρρος, φώναξε στους υπόλοιπους.

"OK mates, ήρθε η ώρα. Let's kick some fucking ass! Let's rock 'n bloody roll this town!" και έφυγε προς την είσοδο της σκηνής όπου ο stage manager περίμενε να τους δώσει το cue για να βγουν. Ένας-ένας, οι Rathaus, παλαίμαχοι πολεμιστές τον ακολούθησαν και στάθηκαν πίσω του, κοντά του, σαν αγέλη λύκων έτοιμη να ορμήσει στο κοπάδι με τα θηράματα κάτω στην κοιλάδα.

Ο Stevens τον χτύπησε στον ώμο.

"Time to go Peter. Go get them my man. Take no prisoners!"

Σηκώθηκε, έδωσε ένα αμήχανο πεταχτό φιλή στη Loreen χωρίς να πει τίποτα.

"Good luck luv. You'll be alright, I know you will", του είπε αυτή. Ένοιωσε δάκρυα να φτάνουν στα μάτια της.

"Dum, 'aven't cried for years you little devil", μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της αλλά αυτός είχε ήδη απομακρυνθεί, δεν μπορούσε να την ακούσει. Τα πόδια του σα να ανήκαν σε άλλο σώμα. Χρειάστηκε να συγκεντρωθεί για να κάνει τα πρώτα βήματα. Το κεφάλι του βούιζε. Από κάπου μακριά ερχόταν και το υπόκωφο βουητό του πλήθους που τους περίμενε αγριεμένο. Δεν είχε ιδέα τι θα συναντούσε εκεί έξω. Το μέγεθος του θεάτρου το ήξερε. Είχε δει και τη δύναμη του πλήθους στη συναυλία που είχε κάνει πέρυσι εδώ ο Bruce Springsteen. Θα μπορούσαν να τον λειώσουν, να τον τσακίσουν, να του σπάσουν τα κόκαλα και να του πιουν το αίμα. Και μετά, μπορεί να του ρίχνανε και κάμποσες φάπες από πάνω. Το συναίσθημα το είχε νοιώσει και παλιότερα, θυμήθηκε πόσο είχε κομπλάρει στη συναυλία που είχαν κάνει οι Wonder Boys στο Παλλάς, δεν θυμότανε πια ακριβώς ποια χρονιά ήταν, το '72, το '73, "who the fuck cares anymore!" Συνειδητοποίησε τη διαφορά μεγεθών και για μια στιγμή του ήρθε να γελάσει με τον εαυτό του. "Τι Παλλάς και μαλακίες, σκέφτομαι τώρα. Εκεί ήταν πρόβατα. Εδώ έχουμε μπροστά μας το λάκκο με τα λιοντάρια".

Σίγουρα, δεν υπήρχε αμφιβολία, εδώ τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Δεν είχε να κάνει με 150 θεατές. Στη μεγάλη αίθουσα είχαν στριμωχτεί κάμποσες χιλιάδες αφηνιασμένοι Εγγλέζοι που χτυπούσαν τα πόδια τους ρυθμικά στο πάτωμα και το θέατρο έτρεμε.

"So be it!", του ήρθε η σκέψη στα αγγλικά. Παραξενεύτηκε καθώς συνειδητοποίησε πως όλο και πιο συχνά, υποσυνείδητες, αυτόματες σκέψεις, του ερχότανε πια στα αγγλικά. Σφίγγοντας γερά πάνω του τη Red που κρεμόταν στον ώμο του με μια μαλακιά, δερμάτινη ζώνη, δώρο του Mark την προηγούμενη Πρωτοχρονιά, πλησίασε τους άλλους του group. Άνοιξαν, του έκαναν χώρο και τον έβαλαν ανάμεσά τους σα να ήθελαν να τον προστατέψουν από το πλήθος. Ο μικρός λύκος στο πρώτο του κυνήγι. Του πέταξαν κουβέντες υποστήριξης, "o-rai mate?", τον βάρεσαν φιλικά στην πλάτη, τον αγκάλιασαν από τους ώμους προσπαθώντας και αυτοί να πολεμήσουν την αμηχανία που τους είχε δημιουργήσει η ασυνήθιστη κατάσταση. Γιατί η αλήθεια ήταν πως κανείς τους δεν είχε αντιμετωπίσει παρόμοια κατάσταση στα τόσα χρόνια που αλώνιζαν την υφήλιο με το Rock τσίρκο.

Παρατήρησε πως ο Paul έδειχνε πιο νευρικός από όλους. Έπαιζε συνεχώς με τα χέρια του, στριφογύριζε δεξιά-αριστερά, μια στιγμή ακίνητος δεν καθότανε. Ο Fred βάρανε κάποιο ρυθμό με τις μπαγκέτες στον τοίχο πίσω τους. Ο Darrell πλησίασε μουλωχτά, έχωσε μια φιλική γροθιά στα πλευρά του ντράμερ και μιμούμενος επαγγελματία πυγμαχό, έσκυψε και πήρε αμέσως αμυντική στάση. "Got you there mate didn't I, didn't I !" του είπε με τόνο παιδιού, ανέμελα λες και δεν έτρεχε τίποτα. "Τελικά, κάθε ένας έχει τον τρόπο του να πολεμά το άγχος της τελευταίας στιγμής", σκέφτηκε κοιτάζοντάς τον.

Ο Rick, πιο συγκρατημένος από τους άλλους του πρόσφερε ένα καφετί στριφτό τσιγάρο. "Kills the demons mate", του είπε με αδρή φωνή. Αρνήθηκε ευγενικά, "I 'm alright, thanks." Δεν είχε πολλές κουβέντες με κανένα ο Rick. Και στη ζωή και στο μπάσο, λακωνικός. Λίγα λόγια, πάντα σταράτα και "to the point". Στο μπάσο, έπαιζε ακριβώς όσες νότες χρειαζότανε για να δέσει το κάθε κομμάτι και να γίνει τοίχος. Ούτε περισσότερες, ούτε λιγότερες. Και ήταν οι άτιμες οι νότες που διάλεγε τόσο σωστές, τόσο "to the point" και αυτές, λες και τις μελέταγε προσεκτικά. Είχε προσέξει ιδιαίτερα το παίξιμο του μεγαλόσωμου Εγγλέζου από το Manchester και είχε εντυπωσιαστεί από παλιά, από τη εποχή που οι δίσκοι των Rathaus γυρνάγανε πολύ συχνά και για ώρες στο πικ-άπ του. Από τότε που οι τρεις άνδρες που τώρα βρισκόταν γύρω του, με τον Kevin που έλειπε, ήταν ένα μακρινό όραμα, ένα όνειρο. Που να το φανταζόταν ποτέ πως θα ερχότανε μια στιγμή σαν ετούτη!

"Μην κωλώνεις κολλητέ. Δεν τρέχει τίποτα εκεί έξω. Ένα τσούρμο παλιοαδερφός που το παίζουνε ζόρικοι είναι, μη νομίζεις. Έχω δει τα μούτρα τους πολλές φορές και σε μέρη από το Τόκιο μέχρι τη Σουηδία. Χεσμένους τους έχω. Θα βγούμε, θα παίξουμε ένα set που θα γαμήσει, δεν είμαστε Culture Club εμείς, right? Εμείς είμαστε οι Rat-fucking-haus και καλύτερα να το θυμηθούν, αλλιώς θα φύγουν με το μπάσο μου χωμένο στους χοντρο-κώλους τους."

Τράβηξε μια τζούρα από το στριφτό που πριν λίγο είχε προσφέρει και σε αυτόν.

"You're one of us now kiddo. Stick it to your mind and stick it good. Remember it when you are out there. Look the fuckers right in the eye and deliver your goods. Everything will be OK, I promise ya."

Δεν είχε χρόνο ούτε να τον πιστέψει ούτε να διαφωνήσει. "Easy for you to say, mate", σκέφτηκε ασυναίσθητα. Έσφιγγε τη Red τόσο που ένοιωθε τα δάχτυλά του να πονούν.

Τα πάντα στο θέατρο ήταν τώρα σκοτεινά. Όλα τα φώτα είχαν σβήσει.

Απόλυτο σκοτάδι.

"Και τώρα, αυτοί που όλοι ήρθαμε να δούμε και να ακούσουμε. Το σουπερ συγκρότημα, οι κυρίαρχοι του rock, καλπάζοντας στα charts με τον καλύτερο δίσκο της χρονιάς, μαζί μας μόνο για δυο βραδιές. Θέλω να ακούσω τα χέρια σας να κτυπάνε και το Odeon να τρέμει, για να υποδεχτούμε στη σκηνή όπως τους αξίζει, τους μοναδικούς, τους ασύγκριτους, τους ανεπανάληπτους ...κυρίες και κύριοι,... η ώρα έφτασε...I give you... The Rathaus!!!!"

Η βοή θύμιζε σεισμό.

Τα φώτα της σκηνής άναψαν και άπλετο φως έλουσε όλο το χώρο.

Με πρώτο τον Darrell που όρμησε στη σκηνή τρέχοντας από την αριστερή είσοδο, με τα χέρια του ψηλά, ένας-ένας οι Rathaus ήρθαν κάτω από τα φώτα, χαιρέτησαν κάθε ένας με τον τρόπο του το πλήθος και πήραν τις θέσεις τους στη σκηνή. Μπήκε και αυτός, τελευταίος, διστακτικά, νοιώθοντας πως έπρεπε κάπου να κρυφτεί. Χρειάστηκε να διασχίσει όλη τη σκηνή για να φτάσει στη θέση του στη δεξιά πλευρά της. Στάθηκε πίσω, σχεδόν στο ίδιο ύψος με την πλατφόρμα για τα drums του Fred ενώ το βουητό του πλήθους ήταν πια τόσο δυνατό που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει κανείς αν ήταν γιουχάισμα ή χειροκρότημα. Έριξε κλεφτά μια ματιά προς το πλήθος αλλά τα δυνατά φώτα της σκηνής τον θάμπωσαν και δεν είδε τίποτα. Πέρα από την άκρη του πάγκου, ένα βαθύ σκοτάδι κάλυπτε όλο το θέατρο. Δεν τους έβλεπε αλλά σίγουρα αυτοί θα τον έβλεπαν. Όταν το πλήθος πρόσεξε την παρουσία του, ο θόρυβος, για λίγο έδειξε να καταλαγιάζει, λες και το πλήθος δίστασε για μια στιγμή καθώς έμοιαζαν να τον παρατηρούν και να τον ζυγίζουν. "Who the fuck is this geezer?" Έμοιαζε να σκέφτεται το συλλογικό μυαλό του πλήθους. "And what the fuck he thinks he is doing with a bleeding

red axe in hand!" Οι πιο σκληροπυρηνικοί οπαδοί ένοιωσαν ακόμα πιο παράξενα αντικρίζοντας μια Stratocaster και μάλιστα κόκκινη, στη σκηνή των Rathaus, που μέχρι τότε βασιλεύαν οι Les Paul του Kevin. Δεν ήταν και λίγοι αυτοί που είχαν έρθει φορώντας τα T-Shirts με την χαρακτηριστική μαύρη Les Paul Custom που συχνά φιγουράριζε στις φωτογραφίες του Kevin, ζωγραφισμένη φαρδιά-πλατιά κάτω από το όνομα του συγκροτήματος. Για πολλούς αυτό ισοδυναμούσε με ιεροσυλία αλλά τώρα είχαν πιο σοβαρά πράγματα να αντιμετωπίσουν. Ένας άσχετος τολμούσε να στέκεται εκεί που θα 'πρεπε να βρίσκεται το αγόρι τους, ο μεγάλος Kevin, έτοιμος να ρίξει τα ρίφια του χωρίς έλεος, όπως τον είχαν συνηθίσει από παλιά. Το πλήθος ρούφηξε τις απίστευτες οπτικές πληροφορίες και αντέδρασε συγχρονισμένα, συλλογικά. Σε δευτερόλεπτα, η βοή ξαναέφτασε στα ίδια τρομακτικά ύψη. Βρισξές προς τον νέο και άγνωστο άρχισαν να εκτοξεύονται και να γίνονται διακριτές πάνω από το γενικό, άναρχο θόρυβο. Ένα άδειο μπουκάλι μπύρας πέρασε ξυστά δίπλα από το νεαρό και έσκασε με δύναμη σε μια γωνία του Marshall Stack που ήταν πίσω του. Αποφάσισε να απασχοληθεί με κάτι για να αποφύγει να σκέφτεται το πλήθος.

Με την πλάτη γυρισμένη στο κοινό, πλησίασε το φοβερό Marshall που οι λάμπες του ήδη έλαμπαν από ώρα και τον έβγαλε από stand-by. Μετά με ευλάβεια ανέβασε την ένταση εκεί που είχαν συμφωνήσει από τις πρόβες και ρύθμισε το gain στο δεύτερο κανάλι. Έλεγε πως όλα τα άλλα ρυθμιστικά ήταν εκεί που έπρεπε. Γύρισε πάλι μπροστά και πλησίασε τη θέση που του είχαν ορίσει για να στέκεται. Μπροστά του βρήκε τη σειρά από τα πετάλια του. Ήταν τα πινέλα που τον βοηθούσαν να ανακατεύει και να φτιάχνει τα ηχοχρώματά του. Έλεγε πως είχαν συνδεθεί με τη σωστή σειρά. Το καλώδιο της κιθάρας του πήγαινε στο VOX Wah μετά στο MXR Overdrive και γραμμή στο θηριώδη Marshall. Το Delay της Boss, το τελευταίο του απόκτημα, ήταν συνδεδεμένο στο βρόγχο μετά από τον προενισχυτή, για να ελέγχει τον ήδη διαμορφωμένο ήχο. Μερικοί τεχνικοί βρίσκανε τη συνδεσμολογία ασυνήθιστη αλλά οι ηχολήπτες έβλεπαν την λογική καθώς συχνά κάπως έτσι αντιμετώπιζαν και οι ίδιοι τα εφφέ και μέσα στα studio. "Ελπίζω να έχουν φρέσκες μπαταρίες, ο Chuck είπε πως θα τις άλλαζε κάθε μέρα μετά το sound check. Μακάρι να μην το ξέχασε."

Ένας-ένας οι υπόλοιποι του group ρύθμιζαν τις εντάσεις στους πανίσχυρους ενισχυτές πίσω τους και ο βόμβος από τα όργανα που ένα-ένα ενεργοποιώτανε άρχισε να ακούγεται μέσα

από τη βοή των θεατών. Κανένας δε χρειάστηκε να παίξει έστω και μια δοκιμαστική νότα. Όλοι ήταν έμπειροι και ψημένοι μουσικοί, χωρίς ίχνος ανασφάλειας. Δε χρειαζόταν δοκιμές. Αυτά είναι για ερασιτέχνες.

Τα κέρματα έπεφταν σύννεφο στη σκηνή και οι πρώτες γραμμές του κόσμου πίεζαν την προστατευτική σειρά αστυνομικών πάνω στη μπαριέρα. Μπροστά, ο Darrell δεν άφησε άλλο χρόνο για απρόβλεπτες εξελίξεις. Ένας δυνατός προβολέας είχε ρίξει πάνω του μια λευκή δέσμη και τον έκανε να ξεχωρίσει από τους υπόλοιπους τρεις στη μεγάλη σκηνή. Είχε ήδη βγάλει το μικρόφωνο από τη βάση του και άρχισε να περπατάει δεξιά-αριστερά και να μιλάει στο πλήθος. Η λευκή δέσμη του προβολέα τον ακολουθούσε όπου πήγαινε.

"Hey! Hey! Hey! This is what I call «A» crowd! A real fucking crowd! Write that with a Capital C my friend. My God, I tell you this, you are amazing! You really are".

Το πλήθος δεν έδειξε να χαλαρώνει. Ένα κουτί μπύρας πέρασε ξυστά από το κεφάλι του Darrell. Αυτός δεν έδειξε να μασάει, γύρισε αυτόματα και επιθετικά προς την κατεύθυνση από την οποία είχε έρθει το κουτί, έδειξε στο πλήθος με απλωμένο το μπράτσο σα να είχε βρει τον ένοχο και είπε αργά και αυστηρά, σα δάσκαλος,

"Now watch it there mate, δε θέλουμε κανένα τραυματία εδώ, σήμερα, θέλουμε; Έτσι και φάω καμιά ξώφαλτση μάγκες, you can kiss the show goodbye and I fucking mean it so cool it down will ya?"

Περπάτησε πάνω-κάτω στη σκηνή για κανα-δυο δευτερόλεπτα, δήθεν φτιάχνοντας τα μανίκια του, στην ουσία περιμένοντας για να καλμάρει η κατάσταση και ξαναγύρισε προς το κοινό. Η δέσμη του προβολέα τον ακολουθούσε πάντα από κοντά.

"Είναι ωραίο που είμαστε πάλι μαζί σας. Απόψε, σας λέω, θα είναι μια μεγάλη νύχτα για όλους. Και αυτό είναι υπόσχεση".

Το πλήθος δεν έδειξε να χαλαρώνει ούτε τώρα. Η μπαριέρα κάτω από τη σκηνή έμοιαζε έτοιμη να σπάσει από την πίεση του κόσμου. Ο Darrell σταμάτησε πάλι για μια στιγμή, έστρεψε το κεφάλι του και κοίταξε στην αριστερή άκρη της σκηνής, κρυμμένο καλά από το κοινό πίσω από την κουρτίνα, τον Stevens που στεκόταν με καμιά δεκαριά ακόμα άτομα, τεχνικούς, κοπέλες και διάφορους άλλους. Το βλέμμα του παραγωγού, του φάνηκε σκοτεινό. "Yeah matte, you got it, τα πράγματα είναι

δύσκολα. Αλλά εσύ είσαι πίσω από τη γαμημένη την κουρτίνα και ο δικός μου κώλος στέκεται εδώ, στο γαμημένο κέντρο της σκηνής που μοιάζει με χώρο προσγείωσης Unwanted Fucking Objects. Αλλά δεν έχουμε καιρό για μαλακίες, έχουμε;”, σκέφτηκε ο παλαιμάχος performer, απευθύνοντας σιωπηλά, από μακριά, την υποθετική, ρητορική ερώτηση στον παραγωγό. Ήρθε στο κέντρο της σκηνής και τοποθέτησε το μικρόφωνο στη βάση του. Είχε παλέψει και άλλες φορές με εχθρικό κοινό, δεν ήταν πρωτάρης. Και δεν είχε σκοπό να το βάλει κάτω τώρα. “No fucking way!” Σφίγγοντας γερά με τα δυο του χέρια το μικρόφωνο, κουνώντας το με τη βάση του δεξιά-αριστερά, γύρισε προς τα πίσω και με την πλάτη του στο πλήθος παρατήρησε προσεκτικά τους συμπολεμιστές του. Ο Fred έπαιζε νευρικά με τις μπαγκέτες και ο Paul κάτι ρύθμιζε στο DX7 που είχε στα δεξιά του. Ο Rick κρατούσε το γυαλιστερό κατάμαυρο Jazz Bass και κοιτάζε ατάραχος το πλήθος. Ο ογκώδης μπασίστας δε μάζαγε. Γραμμένους τους είχε όλους τους little faggots όπως έλεγε. Αν θέλανε μπουνιές, εδώ ήταν, πάντα όρθιος, πάντα έτοιμος. “Fuck you all dickheads”. Αυτή ήταν πάντα η στάση ζωής του και δεν είχε σκοπό να την αλλάξει τώρα. Στην άλλη πλευρά της σκηνής, ο νεαρός Έλληνας έσφιγγε την κόκκινη Stratocaster και με απαθές βλέμμα περίμενε κάποιο σινιάλο. “Ελπίζω μόνο να αντέξει το βάρος ο μικρός. Τι τρόπος και αυτός για να γνωρίσει το big-time”, σκέφτηκε. Δεν έπρεπε να καθυστερήσει πολύ. Κάθε δευτερόλεπτο θα ανέβαζε την πίεση στο νεαρό και δεν είχε ιδέα για το ποια θα μπορούσαν να είναι τα αποτελέσματα. Δεν τον ήξερε και τόσο καλά τον τύπο ώστε να μπορεί να προβλέψει τις αντιδράσεις του, όπως έκανε με το υπόλοιπο group.

“Show time folks!” είπε στον εαυτό του “Time to let all hell break loose”.

Έκανε μια αριστοτεχνική στροφή 180 μοιρών γύρω από τη βάση του μικροφώνου και ήρθε πάλι πρόσωπο με το πλήθος που δεν έδειχνε να έχει ελαττώσει τη βοή του ούτε ένα db.

“Listen to me folks, listen, listen. Listen for a sec here. Listen to me man. We `re sorry that one of our own cannot be with us tonight”, φώναξε στο μικρόφωνο.

“Αυτό ήταν!”, σκέφτηκε την ίδια στιγμή. “Αν τη γλιτώσω τώρα, το βγάλαμε το γαμημένο το βράδυ!”

“Yeah, πραγματικά λυπόμαστε όλοι μας. Το βλέπετε και με τα μάτια σας, ο αγαπημένος μας κιθαρίστας, ο απίθανος και

μοναδικός Kevin, ο δικός μας Kevin Mann...”, έκανε μια ελάχιστη διακοπή σα να ήθελε να πάρει ανάσα, έσκυψε με θεατρικό τρόπο το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει τη συγκίνησή του, “...δεν είναι απόψε μαζί μας”.

Όσο αδύνατο και αν ήταν, του φάνηκε πως ο θόρυβος του πλήθους ξαφνικά πολλαπλασιάστηκε. Το θέατρο κάτω από τα πόδια του έτρεμε. “What the hell!”, σκέφτηκε.

“Ο άνθρωπός μας είχε ένα σοβαρό ατύχημα χθες το απόγευμα και απόψε, δυστυχώς, αντί να οργώνει τη σκηνή, και να μας τρελαίνει με την κιθάρα του, είναι ξάπλα στο νοσοκομείο, εντελώς αναισθητός”.

Έσκυψε πάλι το κεφάλι, κουνώντας το αργά-αργά, πάνω-κάτω, με τρόπο, δείχνοντας πως ήταν συντετριμμένος από την απώλεια και ίσα που κρατιόταν να μην καταρρεύσει από τη συγκίνηση. Από την άκρη της σκηνής ο Stevens παρακολουθούσε κάθε λέξη, κάθε κίνηση. “Πάντα θεατρίνος ο άτιμος, πριν και πάνω από όλα, θεατρίνος”, σκέφτηκε μειδιώντας και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, περιμένοντας τη συνέχεια, κρυμμένος καλά πίσω από την πλαϊνή κουρτίνα. “The Show my friend, On you go! Φά’ τους ζωντανούς. Το ζητάει η καρδούλα τους”.

Αφού θεώρησε πως η μικρή παράστασή του είχε φέρει ότι αποτέλεσμα ήταν να φέρει, ο Darrell επανήλθε.

“Κάντε όλοι μια προσευχή να γίνει καλά γρήγορα το παιδί μας, τα πράγματα δεν είναι εύκολα και δεν κάνω καθόλου πλάκα φίλοι μου. Τώρα που σας μιλάω ο Kevin τη βγάζει-δεν τη βγάζει, λένε οι γιατροί”. Κοίταξε το πλήθος και αποφάσισε να τελειώνει μαζί τους. Ότι είπαμε, είπαμε. Business time! Άλλαξε ύφος, ίσιωσε το κορμί του και έστρωσε τα μακριά κυματιστά μαλλιά του. Κοίταξε στη σάλα με αποφασιστικό βλέμμα. “Αλλά τι ξέρουν αυτοί από αρχίδια, ο δικός μας τα έχει μέγεθος XL. Άσε που έχω ακούσει πως οι νοσοκόμες εκεί γύρω είναι και πρώτες δικέ μου και είμαι σίγουρος πως τώρα που σας μιλάω, παλεύει να συνέλθει και τότε, σας λέω και το εγγυώμαι, μα το Θεό θα βρεθεί έξτρα-απασχολημένος”.

Τράβηξε απότομα και τα δύο χέρια με σφιγμένες γροθιές προς το σώμα του και τίναξε το σώμα του μπροστά-πίσω, στη γνωστή ερωτική κίνηση, αφήνοντας μια σειρά από δυνατά “Yeah!”.

Το πλήθος παραλήρησε. Τα πανώ κυμάτιζαν και το όνομα του Kevin άρχισε να ακούγεται ρυθμικά από το πλήθος μαζί με σχόλια που σε γενικές γραμμές, τον ζητούσαν επιτακτικά.

“Δεν μπορεί, το γαμημένο το ταβάνι θα πέσει στα κεφάλια μας”. Η σκέψη άρχισε να φέρνει πανικό στον Darrell. “Αν συνεχίσουν έτσι οι πούστηδες θα το ρίξουν, μα το Θεό. Πρέπει να μπούμε στο πρώτο νούμερο χωρίς άλλες μαλακίες αλλιώς τη βάψαμε άσχημα”.

Πεταχτά κοίταξε πάλι τους υπόλοιπους του group. Όλοι έτοιμοι. “On my mark, ready, set, go.”

“Αλλά εμείς δεν έχουμε σκοπό να σας αφήσουμε έτσι. Σας έχουμε μια έκπληξη που δεν περιμένατε”, φώναξε με όλη του τη δύναμη στο πλήθος. “Ακούστε, ακούστε ρε σας λέω, ακούστε. Μαζί μας απόψε, στη θέση του μοναδικού και ανεπανάληπτου Kevin είναι κάποιος που τον τελευταίο χρόνο ήταν πιο κοντά από κάθε άλλο άνθρωπο στον κιθαρίστα μας. Είναι ο μόνος, κρυφός μαθητής του που είχε τη μοναδική τύχη να του φανερώσει ο Kevin όλα του τα μυστικά και, μα το Θεό, σας υπόσχομαι πως θα πάθετε την πλάκα σας μαζί του.”

“Good Lord! What a lot of crap!” σκέφτηκε αυτόματα ο Stevens και τίναξε αυθόρμητα τα χέρια του στο πλάι.

Αλλά ο Darrell δεν άφησε στο πλήθος περιθώρια να σκεφτεί τα λόγια του, να τα φιλτράρει και να αντιδράσει. Ούτε καν μπήκε στον κόπο να κοιτάξει. Ακίνητος στο κέντρο της σκηνής, λουσμένος στη δέσμη του προβολέα του, έκλεισε τα μάτια του και τα κράτησε κλειστά. Έκανε ένα νόημα στους υπόλοιπους του group υψώνοντας το δεξί του χέρι ψηλά, με την παλάμη του ανοικτή, όλοι κατάλαβαν και ετοιμάστηκαν. Με σκυμμένο το κεφάλι πάνω από το μικρόφωνο και τα μάτια πάντα κλειστά και σφιγμένα, πάνω από το χαλασμό του πλήθους, φώναξε βιαστικά:

“Here with us, playing lead guitar in the first song and for the rest of the night, my friends, I give you, Peter - The Cheetah - Bennet!”

Έσφιξε την παλάμη του σε γροθιά και ένα δευτερόλεπτο μετά, κατέβασε απότομα το χέρι λυγίζοντας τον αγκώνα του. Οι Rathaus, δεμένοι, σφιχτοί σαν τη γροθιά του Darrell, ακριβείς σαν ελβετικό ρολόι, όρμησαν με ένα καταγισμό έντασης στο πρώτο κομμάτι της βραδιάς. Ο ήχος τους με τον όγκο και τη δύναμη κανονιάς, κατάπιε στη στιγμή τη βοή του πλήθους.

Δεκαέξι

Τετάρτη, 12 Απριλίου 1978, δεκαοκτώ και πενήντα λεπτά, Radio1 Studios, BBC Broadcasting House, Regents Park, Central London Area, UK.

Ο Steve Potts καθότανε ώρα τώρα μπροστά στο μικρόφωνο, ερμητικά κλεισμένος, απομονωμένος μέσα στο radio booth από το οποίο σε λίγο θα έκανε μια ακόμα από τις χιλιάδες εκπομπές του, αφηρημένος, χωρίς να κοιτάει κάπου συγκεκριμένα, χαμένος στις μπερδεμένες σκέψεις του. Οι σημειώσεις μπροστά του ήταν ανακατεμένες, δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει εκπομπή με τέτοιο χάλι, αυτός ήταν πάντα άψογα οργανωμένος και τέλεια προετοιμασμένος, κάποια στιγμή θα 'ηρεπε να τις βάλει σε τάξη, σε μια σειρά. Η φωνή του Russell, του τεχνικού που σήμερα θα φρόντιζε για τον ήχο στην εκπομπή του, ακούστηκε ξαφνικά από τα foldback monitors και τον ξανάφερε απότομα πίσω στην πραγματικότητα:

"Sir, seven minutes to Air. Is everything alright, Sir?"

"Όλα είναι εντάξει Russell", απάντησε βιαστικά και μετακινήθηκε στη θέση του, προσποιούμενος πως ήταν απασχολημένος με κάτι. Ξαφνικά ένοιωσε άβολα. Δεν θυμότανε να έχει νοιώσει τόσο παράξενα όλα αυτά τα χρόνια κι ας είχε μπλέξει με ουκ ολίγους μυστήριους τύπους και κουφές καταστάσεις. Αλλά αυτό που είχε ο ίδιος δει και ακούσει με τα μάτια του τις προηγούμενες δυο βραδιές, ήταν πέρα από κάθε φαντασία.

Ξημερώματα της περασμένης Παρασκευής, του τηλεφώνησε ο φίλος του ο Andrew από τη Mirror για να του πει πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τους Rathaus: Ο Kevin Mann ήταν σε ένα Νοσοκομείο στο Sussex σε κακή κατάσταση. Κάποιοι φήμες για overdose είχαν ακουστεί αλλά ο άνθρωπός του τον διαβεβαίωσε πως άλλο ήταν το πρόβλημα, πιο σοβαρό. Πάντως ο κιθαρίστας δεν φαινόταν να είναι σε θέση να σηκωθεί για τις συναυλίες, άσε που παιζότανε αν θα την έβγαζε τελικά. Το πρωί, όταν είχε φτάσει στο γραφείο του η παράξενη ανακοίνωση της Chapter πως κάποιο ατύχημα είχε συμβεί στον Kevin Mann και πως ένας surrogate guitarist (ονόματα δεν αναφερόταν) θα τον

αντικαθιστούσε στις συναυλίες, είχε αρχίσει να αισθάνεται πως κάτι δεν ήταν όπως έπρεπε. Πολύ “cool” του είχε φανεί η ανακοίνωση.

“By God!, εδώ έχουμε ένα top act, με δυο συναυλίες μπροστά τους και μια major crisis στα χέρια τους. Πώς μπορούν και το αντιμετωπίζουν τόσο ψύχραιμα;” Οι σκέψεις ερχόταν αυτόματα. “Και πού στο καλό βρέθηκε «έτοιμος» surrogate κιθαρίστας; Πώς νοιώθουν τόσο σίγουροι πως μπορεί να αντικατασταθεί σε τόσο short notice ένας από τους πιο Hot κιθαρίστες; Υποκατάστατο της τελευταίας στιγμής αλλά έτοιμο; Πού στο καλό τον είχαν;”

Όλη την Παρασκευή την έφαγε προσπαθώντας να μάθει περισσότερα. Δεν κατάφερε τίποτα. Όλες οι διασυνδέσεις του, όχι μόνο στην Chapter αλλά και σε όποιο άλλο γραφείο προσπάθησε να μιλήσει φαινόταν να συμμετέχουν σε ένα απεριγράπτο τοίχο σιωπής. Σε απόγνωση, δοκίμασε την Αστυνομία και διάφορα Νοσοκομεία. Σε κάθε άλλη περίπτωση, το όνομά του και μόνο θα έκανε απλούς ανθρώπους να λύσουν τη γλώσσα τους. Όχι όμως αυτή τη φορά. Μετά από μια τρίωρη προσπάθεια, βαρέθηκε να ακούει κολακείες και κομπλιμέντα, πως όλοι λατρεύουν την εκπομπή του, τον ακούνε ανελλιπώς, δεν του είχε πει όμως κανένας τίποτα χρήσιμο για αυτό που έψαχνε.

Τελικά, απογοητευμένος αποφάσισε να πάει στη συναυλία της Παρασκευής και να δει μόνος του τι τρέχει. Έξω από το Odeon γινόταν ο χαμός. Ζήτησε από τον οδηγό του να τον οδηγήσει στο Controlled Entrance στο πίσω μέρος του θεάτρου. Μόλις εμφανίστηκε στην είσοδο, τον αναγνώρισαν, ειδοποίησαν την υπεύθυνη που έφτασε σε χρόνο μηδέν, άρχισε το γλείψιμο και χωρίς να καν να της το ζητήσει, του έδωσε γρήγορα-γρήγορα ένα “Access All Areas” Pass και τον πέρασε μέσα όλο χαμόγελα και φιλοφρονήσεις. Τον ρώτησε αν χρειάζεται κάτι, της είπε, όχι, είναι OK, really, θα ήθελε να κάνει μια βόλτα backstage πριν τη συναυλία. Τον άφησε ελεύθερο και αυτός με γρήγορο βήμα, προσπαθώντας να αποφύγει όσους τον αναγνώριζαν και προσπαθούσαν να πιάσουν έστω και σύντομη κουβέντα, κατευθύνθηκε προς τον στόχο του. Ήξερε το θέατρο απ’ έξω και ανακατωτά. Είχε πάει περισσότερες φορές από όσο μπορούσε να μετρήσει. Είχε περπατήσει κάθε σπιθαμή διαδρόμου. Σε χρόνο μηδέν έφτασε στα δωμάτια που φιλοξενούσαν το group και τον απαραίτητο ή όχι τόσο απαραίτητο περίγυρό τους. Βρήκε τους πάντες συγκεντρωμένους, σε μια κατάσταση ελεγχόμενης έντασης

που πάντως δε θύμιζε πανικό. Ο Stevens τον καλωσόρισε εγκάρδια, τον πήρε από το μπράτσο και του έδωσε μια σύντομη διάλεξη για το πόσο σημαντικές θα είναι αυτές οι δύο συναυλίες για το group, πόσο απαραίτητο είναι, μετά από τόσο καιρό να βρεθούν πάλι κοντά στο κοινό τους και να παίξουν ζωντανά το υλικό του τελευταίου δίσκου. Η κυκλοφορία του δίσκου είχε διαψεύσει όσους λέγανε πως οι Rathaus είχαν ξοφλήσει, είχε κάνει καλό και στη σχέση τους με την εταιρεία που ανησυχούσε, αλλά τώρα, τώρα πραγματικά είχε φτάσει η ώρα, να δουν όλοι ποιοι είναι πραγματικά οι Rathaus!

“Ρε πάει να μας τρελάνει ο άνθρωπος;” είχε σκεφτεί ακούγοντας τη διάλεξη του Stevens. “Εδώ ο κιθαρίστας τους είναι τέξα στο νοσοκομείο, τη βγάζει-δεν τη βγάζει ο κακομοίρης και αυτός μου απαγγέλλει το ποίημά του λες και δεν τρέχει τίποτα!”.

Δύσκολα τα δεχότανε αυτά από το Stevens. Δεν ήταν δα οι δυο τους ένα όποιο-όποιο ζευγάρι Top Radio One DJ - Top Record Producer. Όχι βέβαια, Like hell they were! Οι δυο άνδρες γνωριζόταν πολλά - μα πάρα πολλά χρόνια, από τη δεκαετία του '60, τις μέρες του Radio London. Του φοβερού πειρατικού Wonderful Radio London, του “Big-L”. Δυο τρομαγμένοι νεαροί ήταν τότε, ορεξάτοι και φιλόδοξοι. Καθημερινά έπιαναν διπλανές θέσεις στο ελικόπτερο και καθόταν ακίνητοι σε όλη την πτήση. Και αυτό τους πέταγε πάνω από τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, συχνά μέσα σε καταιγίδες που θα τρόμαζαν και τον πιο ψημένο ναυτικό. Η βάση του Big-L, το σαπιοκάραβο MV Galaxy, ένα ταλαιπωρημένο Αμερικάνικο ναρκαλιευτικό του Β' Παγκοσμίου πολέμου, βρισκόταν μόνιμα αγκυροβολημένο τριάντισι μίλια έξω από το Finton-on-Sea, στο Essex. Στην απαραίτητη ασφαλή απόσταση έξω από τα χωρικά ύδατα της Μεγάλης Βρετανίας ώστε να εξασφαλίζει την απαραίτητη ασυλία, το θαλασσοδαρμένο σαπιοκάραβο είχε γίνει η φωλιά του ανεξάρτητου πειρατικού ραδιοφωνικού σταθμού που μαζί με το Radio Caroline, το Radio 270 και ένα-δυο ακόμα ραδιοπειρατές, έσπαγαν το μονοπώλιο του παντοδύναμου BBC. Στην αρχή, οι πτήσεις ήταν σιωπηλές και μόνο όταν πάταγαν πια με ασφάλεια στο βρεγμένο και γλιστερό κατάρστωμα του πλοίου, παγωμένοι και κατουρημένοι από το φόβο, αντάλλασσαν κάμποσες κουβέντες. Σιγά-σιγά ξεψάρωσαν και οι πτήσεις ήταν ευκαιρία για φοβερές συζητήσεις, ανταλλαγές απόψεων, ανάπτυξη σχεδίων και περιγραφή οραμάτων και ονείρων για το μέλλον. Πραγματικοί κολλητοί έγιναν. Σαν τα πληρώματα της RAF στο δεύτερο

παγκόσμιο πόλεμο, σε επιδρομές αυτοκτονίας. Τι μέρες και αυτές! Τι νύχτες! Οι δυο τους μαζί με μια χούφτα ακόμα ανατρεπτικούς DJs είχαν καταφέρει με τις δυναμικές και ασυνήθιστες εκπομπές τους να φέρουν την τότε νέα μουσική στον αέρα και να την κάνουν γνωστή στον κόσμο της Αγγλίας που καταδυνάστευε με τις λογοκριμένες επιλογές του το κρατικό ραδιόφωνο. Απέναντι στις γεμάτες ζωντάνια, φρεσκάδα και νεύρο εκπομπές τους, το συντηρητικό BBC έδειχνε με μιας σκουριασμένο και ξεπερασμένο. Η ακροαματικότητά του είχε βουλιάξει, ιδιαίτερα στις νεαρές ηλικίες. Ένα νέο είδος ραδιοφώνου είχε αρχίσει να γεννιέται στην Αγγλία και αυτοί ήταν από τους βασικούς αρχιτέκτονές του.

Αυτά όλα είχαν τελειώσει στις 14 Αυγούστου του 67, όταν το Radio London έκλεισε για να αποφύγει τις συνέπειες του νέου νόμου που θα μετέτρεπε όλους τους πειρατικούς σταθμούς της θάλασσας σε εγκληματίες. Οι δυο τους ήταν από τους τελευταίους DJs που έφυγαν από το πλοίο εκείνο το πρωί και αφού μαζεύτηκαν στην ακτή με το τελευταίο προσωπικό του πλοίου, πήραν το τραίνο με προορισμό το σταθμό του Liverpool Street στο Λονδίνο. Από τα φορητά τους ραδιοφωνάκια άκουσαν την τελευταία μαγνητοφωνημένη εκπομπή του σταθμού. "Their Final Hour", την είχαν ονομάσει. Με δυσκολία συγκράτησαν τη συγκίνηση τους όταν άκουσαν το Mick Jagger, τον Cliff Richard το Ringo Starr και κάμποσους άλλους stars να αποχαιρετούν το σταθμό και να τους ευχαριστούν όλους για όσα είχαν κάνει για τη μουσική. Άκουσαν σιωπηλοί τον διευθυντή τους να ευχαριστεί όσους δούλεψαν ή βοήθησαν το σταθμό και τα 16 εκατομμύρια ακροατές του σε Αγγλία και Ευρώπη. Σιγοτραγουδούσαν το A Day in the Life που ήξεραν πως θα ήταν το τελευταίο τραγούδι του σταθμού και άκουσαν τον Paul Kaye να ανακοινώνει: "Big L time is now three o'clock, and Radio London is now closing down". Ασυναίσθητα είχε κοιτάξει το ρολόι του. Παιγνίδι της τύχης, σύμπτωση ή ουράνιο σημάδι, οι δείκτες του ρολογιού σχημάτιζαν το γράμμα "L"! Ακολούθησε το Big Lil, το σήμα του σταθμού. Ο πομπός του Big-L έκλεισε για πάντα, λίγο μετά τις τρεις το μεσημέρι.

Αργότερα το ίδιο βράδυ, φτάνοντας κατάκοποι και σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση στο Liverpool Street, βρήκαν να τους περιμένει πλήθος κόσμου με μαύρα περιβραχιόνια και πανώ που διαδήλωνε τη συμπαράστασή τους. Τα πανώ έγραφαν: "Freedom died with Radio London".

Το BBC είχε περάσει στην αντεπίθεση χωρίς καθυστέρηση, δημιουργώντας το Radio 1 «κατ' εικόνα» των πειρατικών και προσφέροντας απίστευτα για την εποχή προνόμια σε όσους πειρατές DJs αποφάσιζαν να αλλάξουν στρατόπεδο. Αυτός, ο Blackburn και κάμποσοι άλλοι δε χρειάστηκαν πολλή σκέψη για να πειστούν. Τα χρήματα ήταν αδιανόητα και η δύναμη που απλώθηκε μπροστά τους ήταν τόση που το βρήκαν δύσκολο να γυρίσουν τα μάτια αλλού και να μη θαμπωθούν. Όχι όμως όλοι. Ο Stevens, με ελάχιστους άλλους αρνήθηκε να γίνει μέρος αυτού που πάντα έλεγε the big sell-out.

Το MV Galaxy σήκωσε άγκυρα για τη Γερμανία όπου μερικά χρόνια αργότερα βούλιαξε στο λιμάνι του Κίελου και ο Stevens δεν ξανα-ασχολήθηκε με το ραδιόφωνο αλλά αποφάσισε να μπλέξει με τη δισκογραφία. Την άλλη όψη του νομίσματος. Άρχισε τις παραγωγές, πάντα σε μικρές περιφερειακές εταιρείες μέχρι που γνώρισε το Branson και έγινε ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς της Βρετανικής Rock σκηνής.

Δεν είχαν κρατήσει hard feelings μεταξύ τους. Ο κάθε ένας είχε σεβαστεί τις επιλογές του άλλου. Ούτως ή άλλως, στο τέλος και οι δύο είχαν καταλήξει κορυφαίοι σε αυτό που είχαν επιλέξει να κάνουν.

Με το θάρρος των χρόνων πίσω τους, είχε προσπαθήσει να ψαρέψει το Stevens και να μάθει κάτι παραπάνω. Ο παραγωγός σκοτεινίασε και του είπε μόνο: "Άκου με που σου λέω Steve, αυτή θα είναι μια βραδιά που θα τη θυμόμαστε για πολύ καιρό. Γιατί ακριβώς θα τη θυμόμαστε δεν είμαι ούτε και εγώ σίγουρος τώρα που μιλάμε. Σε τρεις ώρες το πολύ θα ξέρουμε σίγουρα. Μακάρι μόνο να είμαστε όλοι εντάξει με το τέλος της βραδιάς."

Ο Stevens τον είχε φέρει να μιλήσει με τους τρεις «παλιούς» του group. Η βασική προετοιμασία είχε τελειώσει, οι κομωτρίες, οι μακιγιέζ κλπ είχαν κάνει τη δουλειά τους και είχαν εξαφανιστεί. Τώρα οι stars είχαν πάρει την εικόνα που οι χιλιάδες fans περίμεναν να δουν στη σκηνή και έδειχναν χαλαροί. Παλιοί γνωστοί, όλοι έδειξαν άνετοι μαζί του. Του πρόσφεραν ένα δυνατό σκωτσέζικο Malt με πάγο, χαζολόγησαν, αστειεύτηκαν, γέλασαν, είπαν τις γνωστές κουβέντες που καταφέρνουν να κάνουν την ώρα να περάσει χωρίς να έχει ειπωθεί τίποτα. Μίλησαν και για την εκπομπή του Ιανουαρίου. Ο Darrell έμοιαζε να έχει κέφια.

“Σε σένα είχαμε πει για τις συναυλίες πριν απ’ όλους, ε; Στοίχημα πως δεν το περίμενες, το περίμενες; Πάνω που ρώταγες για κιθάρες και άλλα τέτοια, ΠΑΦ! Να ’σου η αποκάλυψη. Πάντως οι άλλοι φάγανε τη σκόνη σου μεγάλη, έσκισες, σωστά;”

Όλοι γέλασαν, χωρίς αυτός να είναι σίγουρος ποιο ήταν το αστείο. Μάλλον άφηναν την ένταση να ξεφύγει με νευρικά γέλια.

Στο δωμάτιο ήταν και κάμποσοι της Chapter, μια καστανομάλλα χαζοβιόλα που τη θυμότανε από την παρουσίαση του δίσκου, ο Alistair από τα accounts, τι σκατά γύρευε αυτός εδώ πέρα, ο Tim με μια γκόμενα, μπορεί να ήταν και γυναίκα του, πάντως μεγαλύτερή του ήτανε και γλυκοκοίταζε το Darrell. Η «tit-for-tat» συζήτηση συνεχίστηκε. Μπουφές, ποτά, canapés, μικρο-ιστορίες, χαχανητά, “Ger’ Off!” και “Oou Dear!” Από κάπου μακριά, ο ήχος από το Support Group που κοπανιότανε στη σκηνή έφτανε μπουκωμένος. Διάφοροι roadies μπαινόβγαιναν, μίλαγαν στα πεταχτά πότε με το Stevens, πότε με κάποιον από το group, πότε με τους τυπάδες της Chapter και μετά εξαφανιζόταν πάλι σαν αστραπή. Κάποιοι βούταγαν στα πεταχτά κανένα canapé ή κατέβαζαν μονορούφι ένα ποτό από το μπουφέ αλλά κανείς δεν έμενε για πολύ στο δωμάτιο. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως εκτός από αυτόν, κανένας άλλος από ραδιόφωνο, τηλεόραση ή εφημερίδες δεν υπήρχε τριγύρω. Ούτε ένα Press Pass στον ορίζοντα! “Media black-out και είμαι ο μόνος μέσα από την κουρτίνα.” Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς τα είχε καταφέρει να τρυπώσει αλλά λίγο τον ενδιέφερε. “Η με εμπιστεύονται ή δε με φοβούνται πάντως δεν θέλουν άλλους στα πόδια τους άρα δεν είναι τόσο άνετοι όσο θέλουν να δείχνουν.”

Πάντως, σκέφτηκε, κατεβάζοντας το δεύτερο malt, πουθενά δε φαινόταν να είναι αισθητή η απουσία του Kevin. Ούτε και φάνηκε κανείς διατεθειμένος να πολυ-συζητήσει το θέμα. Μάταια προσπάθησε να μάθει κάτι για τον αντικαταστάτη του Kevin, αλλά δεν έφτασε πολύ πέρα από κουβέντες του τύπου “You ‘ll be surprised” ή “όταν βγούμε, κανόνισε να κάθεται!” ή ακόμα, “When they hear this bloke, Man, they won’t know what-tha-fuck hit them!”.

Ούτε καν να δει το μυστηριώδη κιθαρίστα δεν κατάφερε. Οι καριόληδες τον είχαν προσεκτικά προφυλαγμένο στο “Αβατον”, την αίθουσα που το group έκανε τις απολύτως τελευταίες “προετοιμασίες” του πριν βγει στη σκηνή, εκεί που κανένας δεν έμπαινε, ΚΑΝΕΝΑΣ εκτός και αν ήταν προσωπικά πολύ, μα-πάρ-

πολύ κοντά στα μέλη του. Όταν σε κάποια στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο Rick και άφησε για λίγο μισάνοιχτη πόρτα, πρόλαβε και κοιτάζοντας στα κλεφτά, πήρε το μάτι του ένα ψηλό-λιγνο τύπο με μακριά, καστανόξανθα μαλλιά που έπεφταν κυματιστά μέχρι τους ώμους του. Είχε λεπτό και όμορφο πρόσωπο, φωτεινό, με ένα ελαφρό ξανθωπό μουσάκι. Δεν του θύμιζε τίποτα. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ, ούτε ζωντανό ούτε σε φωτογραφία. Δεν του έδωσε περισσότερη σημασία και θα τον αγνοούσε εντελώς αν δεν είχε δει στο πλάι του μια τύπισσα που την αναγνώρισε αμέσως. Ήταν η Loreen, η γραμματέας της Margaret Simpson. Την ήξερε από διάφορα πάρτυ που είχαν βρεθεί με κόσμο της Mail. Η Margaret ήταν καλή φίλη του, κολλητή του, τί στο καλό γύρευε η γραμματέας της αυτή την ώρα στο Άβατον; Λες να σκάρωνε πάλι κάτι η άτιμη η Margaret; Τί περισσότερο από αυτόν ήξερε άραγε; Γαμώτο, δεν προλάβαινε να τη βρει τώρα πια και να το ψάξει. Η συναυλία άρχιζε όπου να 'ναι. Δεν υπήρχε χρόνος πια για τίποτα. Από κάθε πλευρά, dead end. Αδιέξοδο. Πριν καλά-καλά προλάβει να σκεφτεί κάτι περισσότερο, ένας ογκώδης Roadie, με κατακόκκινο μούσι και τεράστια μπουροκοιλιά είχε έρθει να ενημερώσει τους πάντες πως η συναυλία άρχιζε όπου να 'ναι. Μετά, τον πλησίασε χαμογελαστός, σχεδόν κόλλησε πάνω του, η μπουροκοιλιά δεν απείχε ούτε πέντε ίντσες από τη ζώνη του, και απευθυνόμενος πια αποκλειστικά σε αυτόν, του είχε ζητήσει με εξαιρετικά λεπτό και ευγενικό τρόπο να αποχωρήσει από το backstage και να πάρει τη θέση του διαφορετικά θα έχανε την αρχή της συναυλίας. Χαιρέτησε τους πάντες και τους ευχήθηκε καλή επιτυχία. Ο Stevens ήρθε και τον χαιρέτησε σφίγγοντας του το χέρι με ένταση.

"Hold your breath Steve" του είπε "you are in for a really big surprise. Mark my words old friend".

Σίγουρα ο μπαγάσας είχε τον τρόπο του να κρατά το μυστικό του καλά προστατευμένο μέχρι τέλος. Του έγενεψε ένα ευχαριστώ, έσφιξαν τα χέρια, γύρισε και χαμογέλασε στον Roadie που τον περίμενε ακίνητος και τον ακολούθησε σιωπηλός μέχρι τις σκάλες για το VIP θεωρείο του.

"Θα θέλατε να τρέξουμε τα τελικά τεστ Sir;" Ακούστηκε η φωνή του Russell. "We will hit the air in three minutes. Last song before our opening jingle, playing now."

Ακολούθησε μηχανικά τις οδηγίες του τεχνικού και χωρίς καμιά προσπάθεια ολοκλήρωσαν τα τεστ. Σε χρόνο μηδέν έβαλε και τις σημειώσεις του σε τάξη. Όλα ήταν έτοιμα. Όλα εκτός από το ίδιο το μυαλό του. Πώς στη ευχή θα έβαζε τα πράγματα στη θέση τους; Τί θα έλεγε στην εκπομπή, όλοι περίμεναν να δώσει τις απαντήσεις που κανείς δεν ήξερε; Ήταν ο πρώτος Disk Jockey και όφειλε να τα γνωρίζει όλα! Κανείς δεν θα τον συγχωρούσε αν αναγνώριζε πως και ο ίδιος ήξερε μόνο όσα και οι υπόλοιποι.

Σε όλη τη διάρκεια της συναυλίας παρατηρούσε προσεκτικά τον κόσμο κάτω από το θεωρείο του. Με το που είχε ξεκινήσει το πρώτο τραγούδι, ο κόσμος, ίσως απροετοίμαστος, ίσως αποσβολωμένος από την ένταση και τη δύναμη του group που είχε καιρό να δει live, είχε κόψει το γιουχάισμα σα μαχαίρι. Ήταν και που το group, αυτό και αν ήταν μαγκιά, είχε διαλέξει για πρώτο τραγούδι το "All Weather Heart", το B-Side που είχε αποδειχθεί η μεγάλη επιτυχία του χειμώνα και το πέταξαν στα μούτρα του απροετοίμαστου πλήθους σε μια εκτέλεση δυνατή, πιο γρήγορη και πιο άγρια από το δίσκο. Τα φωνητικά του Darrell πέταγαν, απογείωσαν το κομμάτι και η μπάντα έσκιζε. Θυμήθηκε πως είχε νοιώσει να ανατριχιάζει, το δέρμα στα μπράτσα του έβγαλε goose-pimples. Ασυνήθιστο για αρχή συναυλίας, το τράβηξαν κανα λεπτό παραπάνω από το κανονικό, ο άγνωστος νεαρός έβαλε ένα μεγάλο α-π-ί-σ-τ-ε-υ-τ-ο σόλο μετά τη δεύτερη γέφυρα και πριν το καταγιστικό ρεφρέν και το τέλειωσαν σε ρυθμό που έσπαζε κόκαλα. Με το που τελείωσε το τραγούδι, μια παγερή σιωπή είχε πέσει στο ακροατήριο. Ήταν προφανές πως το πλήθος που μέχρι πριν λίγα λεπτά έβραζε, τώρα δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Οι μπροστινοί, βέβαια ξέσπασαν σε χειροκροτήματα, θα το έκαναν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, αρκούσε που οι Rathaus βρισκόταν στη σκηνή, ακόμα και χριστουγεννιάτικα τραγούδια να έπαιζαν, ή να έκλναναν εν-χορώ, αυτοί θα χειροκροτούσαν. Η υπόλοιπη αίθουσα όμως κράταγε την αναπνοή της.

Ο Darrell, χωρίς πολλά-πολλά, είχε οδηγήσει το group στο επόμενο κομμάτι και μετά στο επόμενο και το επόμενο. Ο κόσμος είχε στήσει μάτι και αυτί και παρακολουθούσε. Είχε βάλει αυτό τον απίστευτο κιθαρίστα στο μικροσκόπιο και ανέλυε κάθε του κίνηση, κάθε του lick, κάθε γύρισμα. Και όσο πέρναγε η ώρα, τόσο ο κόσμος άρχισε να συνειδητοποιεί πως τα πράγματα πια δεν ήταν

τα ίδια. Μπροστά τους βρισκόταν ένα φαινόμενο. Η κιθάρα που άκουγαν δεν ήταν τυχαία. Δεν είχαν απέναντί τους κάποιον session man που στο παρά πέντε είχε πληρωθεί χοντρά για να βγάλει τη δουλειά. Από τραγούδι σε τραγούδι, ο μικρός έδειχνε να μεταμορφώνεται. Λες και ψήλωνε, μεγάλωνε, φούσκωνε. Το μαζεμένο στύλ του χάθηκε γρήγορα και τώρα δεν έδειχνε ούτε να ντρέπεται ούτε να φοβάται. Έφτανε μέχρι την άκρη της σκηνής και προκαλούσε το πλήθος με κιθαριστικούς καταϊγισμούς που δεν άφηναν περιθώρια σε κανένα για αμφισβητήσεις. The boy IS the business! Πήδαγε στον αέρα, κόλλαγε την κατακόκκινη κιθάρα του στα stacks πνίγοντας το θέατρο στο feedback. Οδηγούσε το group με ένα θράσος και μια άνεση που κανείς δε θυμόταν να έχει καταφέρει να κάνει ο Kevin, ακόμα και στις δόξες του. Τα κομμάτια τα αντιμετώπιζε σα δικά του, συμπλήρωνε, γέμιζε, ανέπτυσσε γραμμές, λες και τα έπαιζε χρόνια με τους υπόλοιπους. Ακόμα και ο Darrell, έμοιαζε να τον ακολουθεί, χωρίς αντίρρηση. Είχε έρθει να τους σώσει και αυτή ήταν η βραδιά του.

Στο πέμπτο τραγούδι, το πλήθος είχε πια «γυρίσει». Και όταν ήρθε η ώρα να ακουστεί η πρώτη παλιά επιτυχία τους, ένα τραγούδι που όλοι είχαν χορέψει εκατοντάδες φορές στα πάρτυ τους, που την είχαν πέσει σε γκόμενες ενώ αυτό έπαιζε σε κάποιο πικ-άπ ή ραδιόφωνο, το άλλοθι είχε δοθεί, ο κόσμος άρπαξε την ευκαιρία και το θέατρο σείστηκε και πάλι, αυτή τη φορά αφήνοντας τον ενθουσιασμό που τόση ώρα καταπιεζόταν από την αμηχανία, να ξεσπάσει, χωρίς ενδοιασμούς και ένοχες.

Στο control room, ο Russell είχε τελειώσει με τα διαδικαστικά της εκπομπής.

“Έχετε να μου πείτε κάτι άλλο, Sir; Εγώ είμαι έτοιμος, όλα εδώ είναι OK.”

“Μακάρι να μπορούσα να πω και εγώ το ίδιο”, σκέφτηκε χωρίς να απαντήσει στον τεχνικό. “Μακάρι να ήμουν και εγώ έτοιμος σαν εσένα”.

Η συναυλία των Rathaus είχε τελειώσει, τα τρία encore είχαν τελειώσει, το συγκρότημα χαιρετούσε τον κόσμο που βρισκόταν σε κατάσταση αλλοφροσύνης. Σε ελάχιστο χρόνο το group θα χανότανε στο back stage. Ο Pots είχε μείνει καρφωμένος στην αναπαυτική πολυθρόνα στο VIP θεωρείο του σε όλη τη διάρκεια της συναυλίας. Για περίπου δύο ώρες, σαν καταιγίδα,

χωρίς διάλειμμα, οι τρεις γερόλυκοι του rock παρέα με ένα λεπτό τύπο που, μα το Θεό, του ήταν εντελώς άγνωστος, είχαν παίξει δέκα από τα δώδεκα τραγούδια του τελευταίου LP τους και οκτώ ακόμα επιτυχίες τους, από τις παλιές καλές εποχές. Είχαν τζαμάρει, είχαν αυτοσχεδιάσει, είχαν τραβήξει τα τραγούδια, τα είχαν απλώσει όπως έκαναν συνήθως τα μεγάλα group όταν πια πλησίαζαν το τέλος μιας μεγάλης τουρνέ, όταν τα κομμάτια τους τα έπαιζαν ήδη καιρό και τα είχαν βάλει για τα καλά στο πετσί τους ώστε μπορούσαν πια να τα παίξουν χωρίς λάθος ακόμα και στον ύπνο τους ή κρεμασμένοι ανάποδα και στις τελευταίες συναυλίες απλωνόταν για να νικήσουν την ανία της στεγνής επανάληψης. Ο Darrell όργωνε τη σκηνή σαν teenager. Η σκηνική του παρουσία ήταν από τις καλύτερες που είχε δει ποτέ. Κάθε φορά που ο κιθαρίστας τους έπιανε ένα solo, ο Darrell βρισκόταν δίπλα του και τον έσπρωχνε να το τραβήξει κι άλλο. Τον έδειχνε στο κοινό, γονάτιζε μπροστά του την ώρα που έπαιζε, έκανε χειρονομίες στον κόσμο να τον χειροκροτήσει. Το group στο σύνολό του πετούσε.

Πώς μπορούσαν οι Rathaus να το κάνουν αυτό στην πρώτη-πρώτη συναυλία τους μετά από αρκετό καιρό αδράνειας και μάλιστα με ένα άγνωστο κιθαρίστα, κατά τα φαινόμενα επιλογή της τελευταίας στιγμής, να παίζει μαζί τους απροβάριστος και για πρώτη φορά. Είχε προσπαθήσει να καταλάβει τι συνέβαινε αλλά το μυαλό του δεν έδειχνε να συνεργάζεται. "ΟΚ", είπε στον εαυτό του. "Οι Rathaus έπαιξαν χωρίς τον Kevin Mann. Ο τύπος εκεί κάτω είναι παγκοσμίως άγνωστος και κανείς δεν ξέρει πώς, πότε και από που στην ευχή ξεφύτρωσε. Εδώ το όνομά του δε συγκράτησα καλά-καλά. Κάτι για «Τσίτες» ή «Αίλουρους» είπαν. Peter. Peter-Cheetah-something. That's what he's called. Good Lord!"

Είχε καρφώσει τα μάτια του στον νεαρό άγνωστο κιθαρίστα που τη στιγμή εκείνη σφίγγοντας πάνω στο στήθος την κιθάρα του, έκανε μια άγαρμπη υπόκλιση στο κοινό που χειροκροτούσε και φώναζε πέρα από κάθε λογική. Στο πρόσωπό του είχε ένα τεράστιο χαμόγελο, τα μάτια του γερακίσια, γέλαγαν και αυτά πονηρά και ας έδειχνε να μην καταλαβαίνει ούτε ο ίδιος τι γινότανε, κοίταζε δεξιά αριστερά τα άλλα μέλη του group, έριχνε ματιές προς την άκρη της σκηνής, εκεί που σίγουρα παρακολουθούσε ο Stevens, σα να ζηταγε υποστήριξη, οδηγίες.

Ένα κόκκινο σουτιέν προσγειώθηκε στο δεξί ώμο του νεαρού. Μέσα στην σύγχυση του, ούτε που το πήρε μυρωδιά και

αυτό κύλησε και έπεσε πλάι του στο πάτωμα της σκηνής. Κανένας από τους roadies δεν τόλμησε να ανέβει στη σκηνή και να το μαζέψει. Κανένας δεν είχε τολμήσει να σπάσει τη μαγεία. Το γράπωσε ο Darrell που όπως πάντα, δεν έδειξε να αφήνει τίποτα να του ξεφεύγει. Το σήκωσε ψηλά, το ανέμισε θριαμβευτικά πάνω από τα κεφάλι του και το πέταξε πίσω στο πλήθος.

Έφερε πάλι στο μυαλό του το τελευταίο εκτεταμένο σόλο με το οποίο είχε κλείσει ο άγνωστος νεαρός το τελευταίο κομμάτι του τρίτου encore, στήνοντας μια πρωτόγνωρη λυρική και παράλληλα επιθετική γραμμή για να οδηγήσει τη συναυλία στο τέλος της λες και ήταν αυτός ο άρχοντας του παιχνιδιού.

“Πώς σκατά μπορεί και παίζει έτσι; Από που στο διάβολο μας ήρθε;”

“Και πώς είναι δυνατόν να ακούγεται ο ήχος του τόσο όμοιος με το δίσκο; Τι διάβολο γίνεται εδώ πέρα;”

Η φωνή του Russell τον έφερε πίσω στο μικρό studio του Radio 1.

“Sir; Είναι πραγματικά ασυνήθιστο αλλά έχω στη γραμμή μια κυρία που λέει πως είναι η Margaret, αν δεν κάνω λάθος, είναι η Ka Simpson, η features’ editor στη Mail. Λέει πως ξέρετε ποια είναι και πρέπει να σας μιλήσει οπωσδήποτε πριν αρχίσετε την εκπομπή.” Ο Russell είχε μιλήσει με μαζεμένη, αβέβαιη φωνή. “Σε δυο λεπτά θα είμαστε στον αέρα. She claims she can save your ass, I apologise, her words, not mine Sir. Τι θέλετε να κάνω Sir?”

“What the hell!” σκέφτηκε, “Τι θέλει η Margaret τέτοια ώρα. Αυτή μας έλειπε τώρα. Ας δω τι θέλει και, σε μισό λεπτό της το κλείνω στα μούτρα.”

“Put her through Russell. Let’s see what she’s got for me, my boy.”

“01:40 TO AIR”, έγραφε το ρολόι απέναντί του και οι αριθμοί έπεφταν, ένας κάθε δευτερόλεπτο.

Περίμενε να ακούσει το χαρακτηριστικό ήχο που θα έδειχνε πως η γραμμή είχε περάσει σε αυτόν. Χωρίς καθυστέρηση, μη ξεχνώντας το χρόνο που έτρεχε αμείλικτος, είπε:

“Steve Pots on the line.”

Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε η γνωστή, σταθερή, σίγουρη φωνή, με τόνο και προφορά που δεν άφηνε καμιά απολύτως αμφιβολία για την ποιοτική, υψηλής ποιότητας

μόρφωση που χαρακτηρίζει την κάτοχό της αλλά και την κοινωνική τάξη από την οποία προερχόταν.

"Steve darling! How are you doing these days? Forgotten your friends it seems but we haven't forgotten you. How is the good-old B-B-bloody-C doing these days? Taking good care of you, are they?" Η φωνή σταμάτησε περιμένοντας προφανώς κάποια επιβεβαίωση πως ο συνομιλητής είχε τουλάχιστον αναγνωρίσει τον κάτοχό της.

"Πόσο χαίρομαι που σε ακούω Margaret, πως μου έλειψε η φωνή σου αγαπητή μου. Και όχι μόνο, σε βεβαιώνω. Ξέρεις πως βγαίνω στον αέρα any minute now επομένως να υποθέσω πως έχεις για μένα κάτι «καυτό» right?"

Η φωνή ήρθε και πάλι σταθερή και σίγουρη. Τώρα που η ταυτοποίηση είχε τακτοποιηθεί, μπορούσε να προχωρήσει.

"Steve, my sweet Steve. Expectations, always expectations. I am only calling to save your ass. That's all dear. Θεώρησα υποχρέωσή μου να σε προστατέψω από όποιο πιθανό στραβοπάτημα θα μπορούσες να κάνεις απόψε. Είδες τους Rathaus, σε πήρε το μάτι μου να τριγυρνάς backstage γριά αλεπού. Σε τρώει και σένα το θέμα που τρώει όλους. I've heard every other idiot talking a lot of nonsense about them. You better not do the same love. Κοίτα όμως, δεν έχουμε αυτή τη στιγμή τον απαιτούμενο χρόνο. Θα σου πρότεινα λοιπόν να τρέξεις ήρεμα και χωρίς παρακινδυνευμένα σχόλια την εκπομπή σου. Έλα να με βρεις σε τρεις ώρες στο Claridges, θα πάρουμε a cup of tea και θα τα πούμε." Σταμάτησε για ελάχιστο χρόνο, όσο ακριβώς ήξερε πως ήταν απαραίτητος για να έχει η συνέχεια το μέγιστο αποτέλεσμα στον συνομιλητή του. Μετά, πάντα με τον ίδιο ήρεμο τόνο πρόσθεσε λιτά.

"Έχω να σου πω όσα δε μπορείς να φανταστείς για το φαινόμενο Peter-the Cheetah-Bennet." Σταμάτησε και πάλι.

Ο Pots ένοιωσε το χρόνο να φεύγει. Έριξε μια αγωνιώδη ματιά στο ρολόι του Studio.

"00:20 TO AIR"

"Πρέπει να την κλείσω", σκέφτηκε. "Λάθος ώρα για gossip διάλεξες αγαπητή μου", μονολόγησε σιωπηλά.

Η φωνή της Margaret σταθερή, μπάσσα, τον ξάφνιασε.

"Ξέρεις my dear, ο Peter είναι ο γκόμενος της χαζό-γραμματέως μου."

"You, WHO!, WHAT!" άκουσε μέσα στο μυαλό του την εκκωφαντική σκέψη. Όλο το κρανίο του γέμισε από τον αντίλαλο της, σαν άδειο φαράγγι. Ο χρόνος έχασε τη σημασία του αλλά μόνο για μια στιγμή. Η παλιά καρβάνα δεν τα 'χασε. Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου μαζεύτηκε και πήρε τον έλεγχο της κατάστασης.

"OK Margaret-love. I Got it. No need to say more now. Three hours it is. Get a nice table and order tea for two. Earl Grey for me please. I 'll have to leave you now, έχω μια εκπομπή να τελειώσω. I 'll catch you later dear".

"You do that now. Cheerio darling", η Margaret έκλεισε τη συζήτηση.

"00:05 TO AIR" έγραφε το ρολόι. Οι αριθμοί συνέχισαν να πέφτουν.

Πάτησε το κουμπί που αποδέσμευε τη γραμμή. Από το control room, ο Russell είδε το φωτάκι να σβήνει. Δε χρειάστηκε να ζητήσει επιβεβαίωση. Ήξερε καλά τη δουλειά του. Δεν υπήρχε χρόνος για άχρηστες ενέργειες. Το BBC δούλευε ρολόι, always had, always will.

"Jingle coming up now Sir, in three, two, one, On-Air!" είπε μόνο.

Το εισαγωγικό Jingle της εκπομπής του έτρεξε, ίδιο και απaráλλαχτο όπως τόσα απογεύματα, τόσα χρόνια τώρα. Άκουσε την ίδια του τη φωνή, μαγνητοφωνημένη, να παρουσιάζει την εκπομπή του και για πρώτη φορά ένοιωσε παράξενα, σαν να μην ήταν αυτός, σαν να μην ήταν καν εκεί.

Στα ακουστικά του ο Russell έλεγε με σταθερή, matter-of-fact φωνή.

"Jingle running out. You are Live On-Air, Sir, in five, four, three, two, one, On-Air."

Το δάχτυλό του χάιδεψε το κουμπί που ενεργοποιούσε το μικρόφωνό του. Με μια πλάγια ματιά, τσέκαρε το λαμπάκι της εξωτερικής τηλεφωνικής γραμμής. Η Margaret είχε κλείσει και αυτή.

"Ωραία, ας τελειώνουμε τώρα πρώτα με την εκπομπή και μετά θα αφήσουμε τους κλόουν να βγουν στη σκηνή".

Πάτησε το κουμπί στο μικρόφωνό του, βεβαιώθηκε πως το κόκκινο λαμπάκι άναψε και άρχισε να μιλάει.

Δεκαεπτά

Σάββατο, 21 Ιανουαρίου 1984, 22:38, Τελετή απονομής MusicEurope Awards 1983, Grand Auditorium, Palais de Congress, Cannes, France.

Στεκόταν στη σειρά του, στο κέντρο της σκηνής, πλάι στους υπόλοιπους του group κρατώντας σφιχτά στο δεξί του χέρι το κρυστάλλινο αγαλματάκι. Ένα διαφανές κλειδί του Sol, σε μια κάπως αφηρημένη απόδοση στηριγμένο σε μια όμορφη βάση από σκούρο ξύλο. Δεν το φανταζόταν τόσο βαρύ, δεν σου έδινε αυτή την εντύπωση ούτε από τις φωτογραφίες αλλά ούτε και όταν τα κοιτάζε όλα μαζί στη σειρά πάνω στην ειδική βάση που τα είχαν τοποθετήσει πριν από την απονομή, με τους προβολείς να τα φωτίζουν. Ζύγισε το αγαλματάκι στο χέρι του κουνώντας το ελαφρά πάνω κάτω. Ενστικτωδώς το έσφιξε περισσότερο. Ώρα ήταν τώρα να του πέσει, να διαλυθεί σε κομμάτια και να γίνει ρεζίλι μπροστά στους 2.400 επίσημους που βρισκόταν απέναντί του στο Grand Auditorium αλλά και τις δεκάδες χιλιάδες τηλεθεατές που παρακολουθούσαν σε ζωντανή μετάδοση την τελετή σε όλο τον κόσμο.

Κοίταξε προς την αίθουσα. Από παντού ακουγόταν χειροκροτήματα και φωνές επιδοκimasίας. Απέναντί του, από ψηλά, στο ύψος των θεωρείων, μια σειρά από προβολείς έριχναν εκτυφλωτικό φως στη σκηνή με αποτέλεσμα να μη μπορεί να διακρίνει τίποτα απολύτως από το κοινό που βρισκόταν στην αίθουσα. "Οι ανάγκες της τηλεοπτικής μετάδοσης", σκέφτηκε. "Είναι χειρότερα από τις συναυλίες". Τώρα κατάλαβε γιατί στις πρόβες, για την περίπτωση που θα βραβευόταν και θα έπρεπε να ξέρουν πού να σταθούν και τί να κάνουν στη σκηνή, τους είχαν προτείνει να μάθουν απ' έξω πού θα καθόταν τα πρόσωπα στα οποία πιθανόν να αποφάσιζαν να απευθύνουν κάποιο χαιρετισμό από τη σκηνή, ώστε να ξέρουν πού έπρεπε να κοιτάξουν. Αν δεν είχαν μια εικόνα της σάλας από πριν, δεν υπήρχε περίπτωση να διακρίνουν τίποτα κάτω από αυτά τα φώτα. Οι διοργανωτές ήξεραν καλά πόσο γελοίος θα έδειχνε στην τηλεόραση ένας αστέρας, που κρατώντας το βραβείο με το ένα χέρι και με το άλλο χέρι σα σκιάδι πάνω από τα μάτια του για να προστατευτεί από

τους προβολείς, θα κοίταζε με μισόκλειστα μάτια δεξιά αριστερά στην αίθουσα λέγοντας: "Love you Mom, where are you? Can't see you from here, these damn lights..."

Θαμπωμένος από τους προβολείς έστρεψε το βλέμμα του στη σκηνή, όπου τουλάχιστον μπορούσε να δει καθαρά τι γινότανε. Τέσσερα-πέντε μέτρα στα δεξιά του, ανεβασμένος στο podium της σκηνής, ο Darrell, είχε σταματήσει να μιλάει και με ένα πονηρό χαμόγελο απλωμένο στο πρόσωπό του που κυριολεκτικά έλαμπε, περίμενε τα χειροκροτήματα να σταματήσουν για να συνεχίσει. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, είχε καταφέρει, με το γνωστό του τρόπο να ξεσηκώσει όλη τη σάλα και να την κάνει να χειροκροτεί. "Το έχει στο αίμα του ο παλιόγερος", σκέφτηκε. "Είναι δεύτερη φύση του". Οι Rathaus, όπως όλοι περίμεναν, είχαν πάρει το εξαιρετικά σημαντικό βραβείο του Best Live Performance για τις συναυλίες τους τη χρονιά που πέρασε. Ήταν το δεύτερο βραβείο τους για απόψε και ήρθε να προστεθεί στο βραβείο Best Album που το ίδιο αναμενόμενα, τους είχε απονεμηθεί λίγα λεπτά πριν.

Φέτος δεν ήταν όπως στην απονομή των βραβείων για το '78, πριν κλείσει την πρώτη χρονιά του με το group. Ακόμα και το αγαλματάκι ήταν διαφορετικό. Και τότε οι Rathaus είχαν κερδίσει τα ίδια δύο βραβεία αλλά ο ανταγωνισμός δεν ήταν εύκολος. Κανείς δε φανταζόταν πως το Album "Seen No Clouds" θα κατάφερνε να παραμερίσει το Soundtrack του "Saturday Night Fever" των Bee Gees που το 1978 είχε μετατραπεί σε πολιτισμικό φαινόμενο και κάποιες στιγμές έφτασε να πουλάει ένα εκατομμύριο αντίτυπα τη βδομάδα! Οι Bee Gees είχαν ήδη κερδίσει το βραβείο για Best Single με το "Staying Alive" και όλοι τους θεωρούσαν φαβορί και για τα Albums. Όχι πως οι υπόλοιποι τρεις υποψήφιοι πήγαιναν πίσω. Το πετυχημένο "52 Street" του Billy Joel, το "Bloody Tourists" των 10cc, το "Some Girls" των Rolling Stones, όλα είχαν γράψει τη δική τους ιστορία τον προηγούμενο χρόνο, όλα είχαν κάθε δικαίωμα να κερδίσουν. Ανέναντί τους το "Seen No Clouds" έδειχνε να είναι outsider. Όμως οι Ευρωπαίοι φαίνεται να ήθελαν να περάσουν κάποια μηνύματα με τη βράβευση. Αρχικά, ξεκάθαρα, τουλάχιστον στο επίπεδο κριτικής επιτροπής, η Ευρώπη, δεν έδειχνε τόσο πρόθυμη να υποταχθεί άνευ όρων στη χιονοστιβάδα της Disco που εκπροσωπούσε το "Saturday Night Fever" και που είχε ήδη ισοπεδώσει την Αμερική και επεκτεινόταν παντού σε όλο τον δυτικό κόσμο. Η Donna Summer και πολλοί άλλοι Disco Artists όλο και πιο συχνά ανεβαίνανε στα charts. Το

φαινόμενο είχε πάρει τόσο ανησυχητικές διαστάσεις που ακόμα και καλλιτέχνες άσχετοι με τη Disco άρχισαν να κυκλοφορούν disco-ποιημένα τραγούδια σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να μείνουν στο παρασκήνιο. Ο Rod Stewart κυκλοφόρησε το "Do Ya Think I'm Sexy", οι Blondie το "Heart of Glass". Φήμες είχαν κυκλοφορήσει πως οι ELO ετοιμάζανε ολόκληρο Disco LP¹ και παρόμοια ακουγότανε ακόμα και για τις πιο απίθανες μπάντες όπως οι Kiss². Συνεπώς η επιτροπή δεν θα μπορούσε να επιβραβεύσει ένα disco-ποιημένο Album, όπως το "Some Girls" με το οποίο ένα από τα πιο ιστορικά συγκροτήματα του Rock, με πρωτοφανή ομορτυισμό φλέεταρε απροκάλυπτα με τη disco και τα "χοντρά λεφτά" που όλοι περίμεναν να τους φέρει. Ο Joel, όπως και να το κάνουμε ερχόταν από την άλλη όχθη του ατλαντικού και δεν ήταν εύκολο να αναγνωριστεί για ακόμα μια φορά η Αμερικανική ανωτερότητα, όσο για τους 10cc, μια απ' τα ίδια ήταν το Album τους. Στη συγκυρία αυτή, το "Seen No Clouds" βρέθηκε να έχει όλους τους άσους: Νέα μουσική κατεύθυνση από ένα μεγάλο συγκρότημα με ανανεωμένη σύνθεση, που έδειχνε να μην αναστά τα παλιά αλλά να παίρνει ένα άλλο δρόμο, διαφορετικό τόσο από τη μιανή Disco όσο και από το Punk. Βοήθησαν βέβαια και οι πολλές εβδομάδες στα charts, τα πολλαπλά singles, τα τρία #1 που έβγαλε το Album και τα πολλά εκατομμύρια πωλήσεων σε όλο τον κόσμο.

Στα Best Live Performances του '78, το πράγμα είχε χοντρύνει ακόμα περισσότερο με υποψήφιους τον Bruce Springsteen που τράνταζε κάθε θέατρο που εμφανιζόταν με τη δύναμη του πρόσφατου και πετυχημένου album του "Darkness on the Edge of Town", τους Who που ο θάνατος του Keith Moon³ είχε δημιουργήσει ένα συναισθηματικά φορτισμένο κλίμα γύρω τους, την Electric Light Orchestra με την παγκόσμια περιοδεία-υπερπαραγωγή τους "Out of the Blue" (είχαν διαλέξει να ξεκινήσουν την περιοδεία από τη Honolulu!). Και φυσικά, κανείς δεν μπορούσε να αγνοήσει το new-kid-on-the-block, τον Eddie Van Halen με την παρέα του που μετά από το καταγιστικό

¹ Κυκλοφόρησε το 1979 με τίτλο "Discovery"

² Το 1979 οι KISS όντως κυκλοφόρησαν το Disco Hit "I Was Made For Lovin' You".

³ Ο Keith Moon, ο Drummer του συγκροτήματος Who, είχε βρεθεί νεκρός στις 6 Σεπτεμβρίου του '78.

ομώνυμο debut Album που είχαν κυκλοφορήσει το Φεβρουάριο του '78 είχαν πουλήσει εκατομμύρια αντίτυπα και ισοπέδωναν τα ακροατήριά τους σε όλο τον κόσμο. Όμως η σειρά συναυλιών που είχαν δώσει οι Rathaus σε όλη την Ευρώπη το δεύτερο εξάμηνο του '78 είχε χαραχτεί ανεξίτηλα στους εγκεφάλους όσων τις είχαν παρακολουθήσει. Βοήθησε βέβαια και όλος ο χαμός που είχε δημιουργηθεί με την ξαφνική αντικατάσταση του Kevin Mann στις δύο συναυλίες του Απριλίου στο Λονδίνο και τις πρωτοφανείς αποκαλύψεις που ακολούθησαν.

Μετά την ψυχρολουσία της πρώτης συναυλίας, τα νέα για την παρουσία του στους Rathaus είχαν εξαπλωθεί σαν πυρκαγιά. Τη δεύτερη βραδιά, το Hammersmith ήταν packed solid, ήδη από νωρίς το απόγευμα. Χιλιάδες έμειναν απέξω και απειλούσαν με ταραχές αν δε βρισκόταν τρόπος να δουν τη συναυλία. Η αστυνομία είχε φτάσει να απειλεί ματαίωση της συναυλίας αλλά όλοι συμφώνησαν πως αυτό θα έριχνε λάδι στη φωτιά. Στο τέλος, βιαστικά-βιαστικά είχαν κρεμαστεί στο εξωτερικό του κτιρίου κάμποσες μεγάλες οθόνες και κανονίστηκε να προβληθεί η συναυλία και στον έξω χώρο σε μια προσπάθεια να ηρεμήσουν τα πνεύματα. Η συναυλία ήταν θρίαμβος. Οι fans τον αντιμετώπισαν σαν να ήταν χρόνια στο συγκρότημα. Αντιδρούσαν με ενθουσιασμό σε κάθε του riff, κάθε solo, οτιδήποτε και αν έκανε.

Οι Rathaus ήταν ζωντανοί, το νέο υλικό ήταν εκπληκτικό, το είχαν μάθει ήδη απ' έξω στους λίγους μήνες της κυκλοφορίας του και τώρα είχαν απέναντί τους ένα ακόμα λόγο να λατρεύουν το συγκρότημά τους: Ένα νέο κιθαρίστα που όμοιό του είχαν καιρό να δουν. Δεν είχε καμιά σχέση με τους άγαρμπους μουσικούς του Punk, εδώ είχαν εκπληκτική τεχνική κατάρτιση από νέο αίμα που έβραζε. Τι κι αν ο μέχρι προχθές ήρωάς τους βρισκόταν σε κώμα σε ένα νοσοκομείο στο Sussex? Το group ήταν by all terms and purposes, "Alive and bloody-kicking"! Ο Darrell το εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο και του έδωσε πολύ χώρο για να απλωθεί και να δημιουργήσει. Ήξερε καλά πως όταν μια ατμομηχανή τρέχει δεν μπαίνεις μπροστά να τη σταματήσεις. Ο γεροροκάς είχε ήδη μυρίσει τα φράγκα να έρχονται και ήταν ο τελευταίος που θα τους έκλεινε την πόρτα κατάμουτρα.

Αν οι συναυλίες είχαν δημιουργήσει θόρυβο, αυτό ήταν small peanuts σε σύγκριση με όσα ακολούθησαν τις αποκαλύψεις που έκανε ο Steve Potts, στις 26 Απριλίου, στην εκπομπή που όλοι

πια θεωρούσαν ιστορική. Είχε επικαλεστεί αξιόπιστες πηγές για να ισχυριστεί πως ο Kevin Mann ήταν απών από την ηχογράφιση του "Seen No Clouds" και πως οι κιθάρες στο album ήταν δημιούργημα του ίδιου μέχρι τότε άγνωστου νεαρού που είχε καταπλήξει τους πάντες στις δυο συναυλίες. Το κουτί της Πανδώρας είχε ανοίξει και όλοι πια έλεγαν το μακρύ τους και το κοντό τους. Κανένας από την κλειστή ομάδα του group δεν είχε παραδεχτεί ανοιχτά τίποτα, ο Darrell τα είχε χαρακτηρίσει όλα με τα γνωστά επίθετα. Ούτε ο Stevens είχε δεχτεί να σχολιάσει όσα είχε πει με τόση σιγουριά ο Pots.

Όσο για αυτόν, τον είχαν στείλει όπως-όπως με τη Loreen για δωρεάν διακοπές στο Lanzarote και για τον υπόλοιπο Απρίλιο, κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Το Melody Maker είχε τρέξει ένα εκτενές άρθρο για τον νέο και μέχρι τότε άγνωστο κιθαρίστα, στο μεγαλύτερο μέρος του αποτέλεσμα της φαντασίας του συντάκτη μια και κανένας δεν είχε έρθει σε επαφή μαζί του. Το NME, προσπαθώντας να μη μείνει πίσω από τον ανταγωνισμό, δεν τα κατάφερε καλύτερα. Το πιο αστείο ήταν το σημείο που ένας δήθεν τεχνικός από τα Devine, που όμως έμενε ανώνυμος, υποστήριζε πως είχε παρακολουθήσει τον Kevin να διδάσκει τα κομμάτια στον νεαρό νότα-νότα! Είχε λέει έντονες φοβίες και ανασφάλειες για το μέλλον του και ήθελε να έχει καλύψει τα νώτα του. Μεγαλύτερη μπαρούφα δεν θα μπορούσαν να έχουν φανταστεί.

Το κερασάκι ήταν το τεύχος του Total Guitar που κυκλοφόρησε το Μάιο του '78. Στο βασικό άρθρο του τεύχους, οι άνθρωποι που ήταν μάγκες και μέσα στα πράγματα, δεν έχασαν χρόνο με θεωρίες, αναλύσεις και σενάρια. Δεν χρειαζόταν άλλωστε μια και είχαν καταφέρει να βρουν, ένας θεός ξέρει πώς, τον Eddie και τα παιδιά από την ομάδα του Earl of London. Ο Eddie είχε περιγράψει τα πάντα με σαφήνεια και τεχνικές λεπτομέρειες που δεν άφηναν αμφιβολία σε κανένα. Από το πρώτο jam τη μέρα της γνωριμίας τους μέχρι τον τρόπο που ο νεαρός έπαιζε στα Καραβάκια. Ο Eddie δε μάσαγε. Μπορεί να ήταν ένας junkie, στο περιθώριο της μουσικής, αλλά άσχετος δεν ήταν. Χωρίς ίχνος δισταγμού, είχε κάνει σαφές πως, ιδιαίτερα σε σχέση με όσα είχε γράψει το NME, δεν υπήρχε καμία περίπτωση ο Kevin να έχει διδάξει τίποτα στο νεαρό. "I 'm telling you, this is all his own bloody stuff", είχε πει verbatim.

Στο Total Guitar, είχε δει το πρόσωπό του και το όνομά του για πρώτη φορά σε εξώφυλλο. Στη μέση της σελίδας, με

μεγάλα γράμματα, έγραφε: "Peter Bennet, new order in the Ruthaus".

Μετά ήρθε η σειρά των tabloids και ο πολύς κόσμος γνώρισε πια τον Peter Bennet. Όπως ήταν αναμενόμενο, άρχισαν να βγαίνουν διάφοροι στην SUN τη Mail και τις άλλες φυλλάδες και να δηλώνουν το μακρύ τους και το κοντό τους. Παρέλασαν μουσικοί που είχαν παίξει μαζί του, κάποιοι από την παλιοπαρέα του Ten Bells, γείτονες της Loreen, διάφοροι που υποστήριζαν πως τον είχαν δει να παίζει στα караβάκια. Ακόμα και ο Freddy, ο μπάρμαν είχε δηλώσει στην Daily Mirror πως "Mr. Bennet favours our exclusive services and we are proud to have him as one of our esteemed regulars and serve him the best ale there is". Τον είχε και μια φωτογραφία, στη μόνιμη στάση του, κρατώντας ένα ποτήρι στο ένα χέρι ενώ το σκουπίζει με το καρό πετσετάκι με το άλλο χέρι, το τσιγκελωτό του μουστάκι "precisely angled to the degree", όπως του άρεσε να λέει.

Όσο πέραγαν οι μέρες και η παραφιλολογία συνεχιζόταν, οι φυλλάδες είχαν βρει θέμα και έπρεπε να το ξεζουμίσουν πριν περάσουν στο επόμενο. Ο Kevin είχε αρχίσει να μπαίνει στο περιθώριο. Κανένας δεν ασχολιότανε πια με αυτόν, ούτε αν έπαιξε ή δεν έπαιξε στο δίσκο. Έτσι είχε καταφέρει να τον προστατεύσει χωρίς ποτέ να χρειαστεί να κάνει μια σαφή δήλωση για το ποιος είχε παίξει τελικά στο δίσκο. Μέχρι που ο Kevin βγήκε από το νοσοκομείο και άρχισε να συνέρχεται. Έχοντας πάρει την απόφαση να αποτραβηχτεί για πάντα από τη μουσική σκηνή, δε δίστασε σε μια μεγάλη συνέντευξη στο Guitarist να ξεσκεπάσει τα πάντα. Επιλεγμένα κομμάτια της αναδημοσιεύτηκαν σε πλήθος περιοδικά και εφημερίδες. Η δημοσίευση της συνέντευξης πυροδότησε αλυσιδωτή αντίδραση. Ο Stevens έσπασε τη σιωπή του και μίλησε για την ανακάλυψη της δεκαετίας. Ο Darrell δεν έκρυβε το θαυμασμό του για την απίστευτη τεχνική κατάρτιση του νεαρού και τη συμβολή του στον "νέο ήχο" των Rathaus. Τα υπόλοιπα μέλη του group είχαν μόνο τα καλύτερα λόγια να πουν για το team spirit του. Ο Rick Edwards, ο μπασίστας, είχε δηλώσει στο Sounds, "Only problem with the kid is he's so bleeding fast we can barely keep-up with him", συμπληρώνοντας "feels almost like chasing a bloody-Cheetah". Και το "The Cheetah" ήρθε και έμεινε.

Στο τέλος Μαΐου, ο Darrell, σαν εκπρόσωπος και των υπολοίπων, τον είχε καλέσει επίσημα να συμμετάσχει στο γκρούπ στη θέση του Kevin, η Chapter του πρόσφερε ένα παχύ συμβόλαιο

και τότε ξαφνικά είχε συνειδητοποιήσει πως ποτέ μέχρι τότε δεν είχε δει την "Business" πλευρά του πράγματος. Χωρίς να το σκεφτεί και πολύ, είχε τηλεφωνήσει στον Mark Brown.

"Man, I need your help", του είπε. "Things are getting a little complicated for me" και του μίλησε για τις εξελίξεις.

Ο Mark είχε μείνει για λίγο σιωπηλός στη γραμμή.

"Meet me at The Black Horse two hours from now" του είπε στο τέλος ο Εγγλέζος. "I suppose you know where it is, don't you?" Το ήξερε το Black Horse. "I'll see you there in two hours" του είπε και δύο ώρες αργότερα τον συναντούσε στο πεζοδρόμιο έξω από το μικρό παραδοσιακό pub στην προέκταση της Soho Street, πάνω από την Oxford Street. Ο καιρός ήταν καλός και αποφάσισαν να καθίσουν σε ένα από τα τραπέζια στο στενό πεζοδρόμιο. Έφαγαν κάτι ελαφρύ και μίλησαν για το πώς είχαν εξελιχθεί τα πράγματα. Ο Mark ζήτησε να μάθει τι είχε συμβεί στα παρασκήνια, το αστυνομικό του δαιμόνιο ζήτηγε ικανοποίηση. Κάποια στιγμή, πήρε ένα πολύ σοβαρό ύφος και του είπε:

"Listen here my friend. You are in the deep now. There are sharks around and their teeth crave for blood". Ο Mark περίμενε λίγο για να βεβαιωθεί πως ο νεαρός είχε καταλάβει τη σημασία όσων του είχε πει και συνέχισε με αργό τόνο.

"I have something to say to you Peter". Η φωνή του είχε μια αποφασιστικότητα και σιγουριά που του έκανε εντύπωση. "I've been thinking. It's about time I had a change in my life. I feel I am ready for this. Take the plunge, if you know what I mean. Which brings us to the point I am trying to make".

Σταμάτησε και πάλι. Αυτή τη φορά, σα να ήθελε να συνειδητοποιήσει ο ίδιος πως θα έλεγε αυτό που είχε στο νου του.

"If you like me to, I will be happy to become your manager. I have the background and I know both the Law and my numbers. And you need to learn to *Swim With The Sharks Without Being Eaten Alive*¹. I am telling you, together, we will milk the suckers dry".

Η πρόταση τον είχε βρει απροετοίμαστο. Δεν είχε όμως και πολλά περιθώρια. Ο χρόνος πίεζε, το συμβόλαιο περίμενε υπογραφή και αυτός δεν ήξερε από πού να ζητήσει βοήθεια. Με το

¹ Harvey Mckay, thank you for everything.

Mark τα πήγαινε καλά. Ήταν ο μόνος σοβαρός άνθρωπος που ήξερε στο Λονδίνο καλά, έκτος από τη Loreen. Τον εμπιστευόταν και μαζί του ένοιωθε ασφαλής. Έμεινε να τον κοιτάει για κάμποση ώρα προσεκτικά και μετά του είπε, σαν να ήταν το απλούστερο πράγμα στον κόσμο.

"I've got a contract for you to leaf through. You better get yourself working. I am not going to be paying you to sit your ass around eating and drinking".

Ο Mark είχε γελάσει, είχε τσουγκρίσει το ποτήρι του και είχε πει απλά,

"Now's the time to shoot for the stars my friend. Because that's where we will be". Μετά σοβαρεύτηκε και συμπλήρωσε βγάζοντας το πορτοφόλι του για να πληρώσει το λογαριασμό. "Let's finish here and get to check-out this contract of yours. I bet, once I am done with it, there will be a lot of rewriting for the Chapter people to do before they get to know what your signature looks like on paper".

Ο καλός Mark! Είχε παραιτηθεί την επόμενη μέρα κιόλας από την εφημερίδα και μέχρι το τέλος της ίδιας μέρας είχε κάνει φύλλο και φτερό το συμβόλαιο της Chapter. Του είχε παρουσιάσει τις σκέψεις και τις διαφωνίες του, του είχε εξηγήσει με λεπτομέρειες το σχέδιό του και τί επεδίωκε να εξασφαλίσει. Με τη σύμφωνη γνώμη του, είχε ζητήσει να διαπραγματευτεί αυτός με την εταιρεία και μέσα σε τρεις μέρες τους είχε φέρει στα νερά του. Μια εβδομάδα μετά ο Mark έψαχνε για γραφείο στο Soho και οι Rathaus είχαν ξεκινήσει τη θυελλώδη Ευρωπαϊκή περιοδεία που κράτησε μέχρι τα Χριστούγεννα. Στο τέλος της περιοδείας, είχε κερδίσει όλη τη δόξα που θα μπορούσε να φανταστεί και είχε χάσει τη Loreen.

Από τον Ιούνιο του '78 που είχε αρχίσει η περιοδεία, χωρίς ούτε ο ίδιος να το καταλάβει, σιγά-σιγά είχε απομακρυνθεί από την Loreen. Στην αρχή μιλάγαν στο τηλέφωνο κάμποσες φορές κάθε μέρα. Από την ημέρα που είχε έρθει στην Αγγλία για πρώτη φορά έμεναν μακριά ο ένας από τον άλλο για μεγάλο διάστημα. Σε κάθε τηλεφώνημα, γεμάτος ενθουσιασμό, της έλεγε για όλα τα νέα πράγματα που συναντούσε. Και ήταν πραγματικά όλα νέα. Major European Tour με Top Rock Act! Ένα χρόνο πριν δεν υπήρχε ούτε στα wildest dreams του. Είχαν αρχίσει από το Παρίσι. Astoria. Δύο βραδιές τρελές. Οι Γάλλοι fans του group ήταν σε άλλο επίπεδο από τους Εγγλέζους. Οι Γαλλίδες ήταν το κάτι άλλο. Στρίγκκλιζαν,

πέταγαν εσώρουχα στη σκηνή. Ένας πανικός ήταν και οι δύο συναυλίες. Ο Darrell την είχε καταβρεί και τον χρησιμοποιούσε για να ανεβάζει τα πνεύματα. Ακολούθησε το Βέλγιο με την Antwerp Arena, η Ολλανδία με δυο εκρηκτικές συναυλίες στο Paradiso στο Άμστερνταμ, η Γερμανία Μόναχο, Αμβούργο, Φρανκφούρτη, Κολωνία και μια τηλεοπτική εμφάνιση σεισμός στο Rockpalast¹.

Παντού, η ίδια τρέλα. Οι fans τον πολιορκούσαν στα dressing rooms. Τον έβλεπαν σαν κάτι νέο, φρέσκο. Τον κύκλωναν, τον αγκάλιαζαν ήθελαν αυτόγραφα, από τους άλλους ήδη είχαν από παλιότερα, αυτός ήταν "ze hot new zing".

Ανέβηκαν βόρεια και έπαιξαν σε δύο μεγάλα φεστιβάλ. Στο Roskilde Rock Festival στη Δανία, μπροστά σε 65.000 και στο Kvinnesdal της Νορβηγίας, σε ακόμα περισσότερους. Δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του τόσο μεγάλο πλήθος. Χανόταν στον ορίζοντα. Ένοιωθε πως έπαιζε μπροστά σε μια πολύχρωμη και πολύβουη θάλασσα. Κουνιότανε με το ρυθμό που έδιναν τα τραγούδια τους. Ανέβαινε, κατέβαινε, αγρίευε και ηρεμούσε. Για λίγο είχε νοιώσει σαν Θεός. Όλες αυτές οι χιλιάδες κόσμου βρισκόταν εκεί για να ακούσουν αυτούς; Δυσκολευότανε να το πιστέψει, να το αποδεχτεί.

Κάθε μέρα που πέραγε, η Loreen τα άκουγε όλα αυτά στο τηλέφωνο και με λιγότερο ενδιαφέρον. Όσο πέραγε ο καιρός, αυτός ανέβαινε όλο και περισσότερο, αυτή προσγειωνόταν στην παλιά, συνηθισμένη καθημερινότητά της. Δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει, της ήταν όλα τόσο ξένα. Στο τέλος επέλεξε να αποστασιοποιηθεί. Άρχισε να μην απαντά τα τηλέφωνά του. Τα τηλεφωνήματα άρχισαν να αραιώνουν. Έβγαινε πάλι με την παλιοπαρέα, κάθε βράδυ στο Ten Bells. Τον Αύγουστο έφυγε για 15 μέρες διακοπές στη Mallorca. Του είχε φανεί περίεργο τότε, ανεξήγητο. "Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας on-tour?", της είχε προτείνει ακόμα χαμένος στην αφέλεια του. "That's a great way to spend your Holidays and we'll be together". "I can't miss my swimming", είχε απαντήσει η Loreen, "My beauty needs the sun. Where would I be next winter without a tan?"

¹ Rockpalast. Φημισμένη ζωντανή τηλεοπτική εκπομπή για τη rock μουσική (κατα τους Γερμανούς, "probably the greatest rock TV show in the world!") Οι μαγνητοσκοπημένες εκπομπές του Rockpalast, στις οποίες έχουν εμφανιστεί πολλοί μεγάλοι αστέρες της Rock σκηνής, είναι φημισμένες διεθνώς.

Τα τηλεφωνήματα άρχισαν να αραιώνουν. Με τα πολλά αποφάσισε να τους επισκεφτεί στα μέσα του Οκτώβρη, όταν πια κατέβηκαν για τέσσερις συναυλίες στην Ιταλία. Λιγότερο από μια εβδομάδα άντεξε. Ελάχιστα έμεναν μόνοι τους, κοιμόταν στο tour-bus και έτρωγαν σκουπίδια. Το πρόγραμμα την τσάκισε. Στη Βενετία τους έπιασε βροχή και η συναυλία ματαιώθηκε. Ο Promoter τους πίεσε να τη μεταφέρουν μια μέρα μετά τη συναυλία της Φλωρεντίας, που είχαν κενό. Για να προλάβουν, στήσε-ξεύστηκε, sound-check, concert, βρισκόταν στο πόδι τρεις μέρες. Η Loreen ακολούθησε μέχρι το Μιλάνο. Πήρε το αεροπλάνο από το Malpensa και γύρισε στην Αγγλία.

Πέρασε μια βδομάδα πριν καταφέρει να τη βρει στο τηλέφωνο. Οι ώρες ήταν άσχημες, η πίεση πολλή, το πρόγραμμα γεμάτο. Της τηλεφωνούσε και αυτή ήταν εκτός. Έκανε μέρες, εβδομάδες να της μιλήσει. Αρχές Δεκεμβρίου, με την τουρνέ πια σχεδόν πίσω τους, τηλεφώνησε στο γραφείο της από τη Μαδρίτη και άφησε μήνυμα πως σύντομα επέστρεφε στο Λονδίνο. Του τηλεφώνησε το ίδιο βράδυ. Θα έλειπε στο Manchester on assignment μέχρι τα Χριστούγεννα. Λίγο πριν κλείσει του είχε πει, έτσι, χαλαρά, σχεδόν αδιάφορα, πως έβλεπε κάποιον. Είχαν γνωριστεί στις διακοπές του καλοκαιριού. Είχαν ξαναβρεθεί στην Αγγλία τον Νοέμβριο. Έδειχνε σοβαρό. Σχεδιάζαν να παντρευτούν το Πάσχα. Είχαν ήδη μετακομίσει σε άλλο σπίτι, το παλιό ήταν άδειο, θα το παρέδιδε στο τέλος του χρόνου. Το κλειδί του σπιτιού ήταν στο γνωστό μέρος. Τα πράγματά του ήταν όλα μαζεμένα και πακεταρισμένα και μπορούσε να τα πάρει όποτε ήθελε αρκεί να ήταν μέχρι την Πρωτοχρονιά.

Μια βδομάδα πριν από τα Χριστούγεννα του '78, πέρασε για τελευταία φορά από το σπίτι της Loreen. Όπως του είχε πει, έλλειπε. Στη μέση του καθιστικού, σε κλειστές κούτσες, παραταγμένα, βρήκε τα πράγματά του. Μπροστά-μπροστά ο champ και κάμποσα παλιά καλώδιά του τακτοποιημένα σε μια σακούλα των Sainsburys. Το υπόλοιπο σπίτι ήταν εντελώς άδειο. Δεν είχε αφήσει τίποτα άλλο πίσω της. Φόρτωσε τα λίγα πράγματά του στο Spitfire, βόλεψε και το μικρό champ στο κάθισμα του συνοδηγού και έφυγε. Χωρίς θόρυβο, χωρίς αιτία, χωρίς αφορμή, χωρίς σκηνές, καυγάδες, δάκρυα και κραυγές, χωρίς αποχωρισμούς, η Loreen γλίστρησε μέσα από τα δάχτυλά του και χάθηκε από τη ζωή του για πάντα.

Τον Ιανουάριο του '79, στην απονομή των Music Europe Awards του '78, είχε πάει μόνος. Το Grand Auditorium ήταν και τότε γεμάτο όπως και απόψε. Μόνος, με το Mark να κάθεται δίπλα του, λάμποντας από χαρά με το αποτέλεσμα. Μετά από το σοκ των δύο βραβεύσεων του Group, δεν είχε καταφέρει να συγκεντρωθεί σε όσα συνέβαιναν στη σκηνή. Η υπόλοιπη τελετή απονομής του ήταν αδιάφορη. Είχε χαζέψει για λίγο ρίχνοντας φευγαλέες ματιές τριγύρω του στην αίθουσα. Επίσημοι προσκεκλημένοι κάθε ηλικίας, άνθρωποι από το μουσικό σινάφι και τα media, κάμποσους τους είχε γνωρίσει τους προηγούμενους μήνες, για τους περισσότερους δεν είχε ιδέα ποιοι ήταν. Οι περισσότεροι συνοδευόταν από τις "κυρίες" τους, συζύγους, φιλενάδες, ερωμένες, ποιος να 'ξερε την ιδιότητα κάθε μιας καλοντυμένης και καλοχτενισμένης συνοδού. Μερικοί είχαν μαζί τους τα παιδιά τους, συγγενείς, φίλους, ολόκληρο σκυλολόι. Ασυναίσθητα είχε αναζητήσει με τα μάτια του τους υπόλοιπους του group που καθόταν μερικές σειρές πιο μπροστά και στο δεξί μέρος της αίθουσας, με γυναίκες και girlfriends και τα δύο παιδιά του Paul. Ο Stevens βρισκόταν στις πρώτες θέσεις, όπως πάντα ανάμεσα στους λίγους, τους πραγματικά εκλεκτούς. Πλάι του, η Cellia, η συμπαθητική σύζυγός του.

Κοιτάζοντας λίγο πιο πίσω το βλέμμα του είχε πέσει στη Margaret. Ξαφνιάστηκε που την είδε. Εντυπωσιακή όπως πάντα, ξεχώριζε ακόμα και καθισμένη ανάμεσα στη λαμπερή αφρόκρεμα της μουσικής βιομηχανίας. Χωρίς να το συνειδητοποιήσει είχε μείνει καρφωμένος να την κοιτάζει. Λες και ένοιωσε πάνω της το βλέμμα του γύρισε απότομα και τον κοίταξε. Η ματιά της τον τίναξε. Του φάνηκε σα να τον κοίταζε ένα αρπακτικό, λαγός που τον κάρφωσε με το βλέμμα της η αλεπού. Η ραχοκοκαλιά του πάγωσε και ένα βουητό ήρθε ξαφνικά στο κεφάλι του. Η Margaret μισόκλεισε τα μάτια της, άνοιξε ελάχιστα το στόμα της, με ένα ασύλληπτο αισθησιασμό και γύρισε πάλι μπροστά. Δεν είχε διαρκέσει παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα. Συνέχισε να νοιώθει το βλέμμα της να του καίει τα μάτια για όλο το υπόλοιπο βράδυ.

Από εκείνη τη ματιά είχαν ξεκινήσει όλα. Και χωρίς να το καλοκαταλάβει, είχαν τελειώσει στη σουίτα της στο Carlton¹. Είχε

¹ Φημισμένο πολυτελές ξενοδοχείο στις Κάννες.

ξυπνήσει το επόμενο πρωί ζαλισμένος, χωρίς να θυμάται πολλά. Θυμότανε αμυδρά το πάρτυ μετά την απονομή, δεν είχε ιδιαίτερο κέφι, είχε κατεβάσει κάμποσα περίεργα κοκτέιλ με δυο Γάλλους τζαζιστές. Του είχαν δώσει κάτι χρωματιστά χάπια που τον είχαν κάνει να νοιώσει ευχάριστα, η διάθεσή του για λίγο είχε φτιάξει. Μετά είχε εμφανιστεί απροσδόκητα η Margaret, ήρθε και κάθισε στο τραπέζι τους. Φλερτάρισε για λίγο με τους Γάλλους που ως δια μαγείας εξαφανίστηκαν λίγο μετά. Δεν θυμότανε για τι είχαν μιλήσει. Ούτε πως έφτασαν μέχρι το Carlton, πώς ανέβηκαν στη σουίτα. Θυμότανε όμως καλά το τι είχαν κάνει. Η γυναίκα ήταν δυναμίτης. Ξημερώματα, τον είχε αφήσει σχεδόν παράλυτο και είχε φύγει για πρωινό jogging στην Croisette. Αυτός είχε αποφασίσει να μη μείνει για πρωινό. Έκανε ένα γρήγορο ντουζ για να συνέλθει, ντύθηκε και γύρισε με τα πόδια στο ξενοδοχείο του. Το απόγευμα όλο το group είχε πετάξει για Παρίσι, είχαν να παίξουν ένα mini-set σε ένα φιλανθρωπικό Gala. Με τη Margaret είχαν συναντηθεί αρκετές φορές από τότε. Κανένας από τους δύο τους δεν αναφέρθηκε ποτέ σε εκείνη τη βραδιά.

Απόψε τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά. Sure, δεν υπήρχε η αγωνία, η αναταραχή της απονομής των βραβείων του '78. Οι Rathaus ήταν φαβορί και κέρδισαν χωρίς κόπο και τα δύο βραβεία. Δεν είχαν και σπουδαίο ανταγωνισμό, η χρονιά που είχε περάσει δεν ήταν και από τις καλύτερες της μουσικής βιομηχανίας. Στα Albums, κάπως έπαιζαν οι TOTO με το TOTO IV αλλά τελικά το Rossana κέρδισε το Best Single και το πράγμα έμεινε εκεί. Στα Best Live Performances τα πράγματα ήταν ακόμα πιο χαλαρά. Οι Survivor κάτι πήγαν να κάνουν, το Eye of the Tiger παιζόταν πολύ και οι συναυλίες τους ήταν δυνατές αλλά ουδεμία σύγκριση δεν υπήρχε. Τελικά και στο βραβείο αυτό, οι Rathaus έκαναν περίπατο. Τους χρειαζόταν αυτό μετά την πανωλεθρία του '82. Τότε όμως είχαν να ανταγωνιστούν στα Albums το Double Fantasy του Lennon με την Yoko Ono, και το Thriller του Michael Jackson. Στα singles είχε κάνει περίπατο το γλυκανάλατο Ebony and Ivory του McCartney με τον Stevie Wonder και στα Live Performances, ο Ozzy πέρασε σαν οδοστρωτήρας. Ο άνθρωπος πριν καλά-καλά μπει η χρονιά, καθάρισε δαγκώνοντας το κεφάλι μιας ζωντανής νυχτερίδας σε μια συναυλία του! Ποιος θα τολμούσε να παίξει μαζί του;

Η δεκαετία δεν έδειχνε καλή γενικώς για τη μουσική, σκέφτηκε, καθώς οι Men at Work¹ έπαιρναν το βραβείο τους: Best New Act. "Gimme a break!" ψιθύρισε μόνος του ενώ η σάλα γύρω του χειροκροτούσε.

Οι Rathaus πάντως, από το '78, είχαν περάσει μια φοβερή πενταετία. Είχαν κυκλοφορήσει άπαιχτα albums, οι περιοδείες τους στην Ευρώπη την Αμερική και την Ιαπωνία ήταν sold-out, δεν πέρασε μήνας να μην γράφουν κάτι για αυτούς τα μουσικά περιοδικά. Πέρασαν από το Top of the Pops, το Old Gray Whistle Test, έκαναν δύο live sessions με τον John Peel². Εμφανίστηκαν σε όλα τα μεγάλα φεστιβάλ του κόσμου και το τελευταίο Album τους, το πολύ-πλατινένιο Truth Illustrated ήταν από τα πρώτα που κυκλοφόρησαν στο νέο format του CD³.

Κανείς δεν έδειξε να εκπλησσεται με τα βραβεία φέτος. Η υποδοχή των αποτελεσμάτων ήταν χλιαρή από το κοινό. Δεν υπήρχε ηλεκτρισμός στην ατμόσφαιρα, δεν υπήρχε εκείνο το νέο, το αναπάντεχο, οι ανατροπές της βραδιάς του '79. Τότε που ο Darrell, έχοντας μόλις παραλάβει το δεύτερο βραβείο του για Best Live Performance του '78, είχε αποφασίσει να τρίψει το μαχαίρι στην πληγή και να αστείευτεί με τη Discoποίηση της διεθνούς σκηνής από το Podium.

"I am honoured to receive this award", είχε ξεκινήσει. "I understand it is for Live Performance but I would plead you to spare me the Disco-dance routine. I'm too heavy for that, not too good with the legwork I'm afraid. I don't even have the afro⁴".

Περίμενε για λίγο να χαμηλώσει ο θόρυβος από τα χειροκροτήματα και συμπλήρωσε με μαρδόνιο χαμόγελο,

"For that, I would like to call upon my good friend Jeff Lynn to come to the stage. He's got the right hair and looks and", συνέχισε μιλώντας δήθεν συνωμοτικά στο μικρόφωνο, "I happen

¹ Συγκρότημα με μία και μόνη ουσιαστικά επιτυχία στην ιστορία τους.

² Φημισμένος ιστορικός παραγωγός του Αγγλικού ραδιοφώνου με μεγάλη επιρροή.

³ Το πρώτο album που κυκλοφόρησε σε CD ήταν το "52 Street" του Billy Joel, την 1^η Οκτωβρίου 1982 στην Ιαπωνία.

⁴ Ιδιόμορφο στυλ χτενίσματος, φουσκωτό σγουρό μαλλί, συνηθισμένο στους καλλιτέχνες και οπαδούς της Disco.

to know that he has been practicing all the right routines for their next world tour which will be called *Sunday Morning Beaver*¹”.

Στην αίθουσα είχε γίνει χαμός. Χειροκροτήματα και δυνατά γέλια ακουγόταν από παντού. Απτόητος ο Darrell δεν ήταν ακόμα έτοιμος να το βάλει κάτω.

“Scuse me, Ladies and Gentlemen, I do apologise, maybe I should have asked my other good friend, the honourable Mr Jagger, to help me out. Won’t you come on up now Michael, my dear?”

Σταμάτησε πάλι για λίγο και προσποιήθηκε πως ψάχνει κάποιον στην αίθουσα. Η χαριστική βολή ερχόταν.

“Come on, you know... *I miss you*²”.

Η αίθουσα είχε τιναχτεί στον αέρα, οι πάντες είχαν πια σηκωθεί όρθιοι καθώς ο Darrell τέντωσε ψηλά το χέρι που κρατούσε το κρυστάλλινο αγαλματάκι, χαιρέτησε δεξιά-αριστερά στην αίθουσα απολαμβάνοντας κάθε στιγμή.

Απόψε, ο κόσμος είχε χειροκροτήσει χλιαρά, ο Darrell, πάντα the spokesperson του group, είχε πει ελάχιστα λόγια, είχε ευχαριστήσει την Chapter για την συνεχόμενη υποστήριξη και τους fans του group που για αυτούς γίνονται όλα, οι Rathaus κατέβηκαν από τη σκηνή, ο ένας πίσω από τον άλλο, και η απονομή συνεχίστηκε χωρίς καμία διακοπή. Όπως προχώραγαν στο διάδρομο στο δρόμο προς τις θέσεις τους χαιρέτησαν τον πάντα παρόντα Stevens, τον Kelly, τον Andrew Stein που είχε σχεδιάσει την τελευταία επιτυχημένη περιοδεία τους, κάμποσους παράγοντες από την Chapter και ένα-δυο ακόμα γνωστούς και συντελεστές της επιτυχίας που τους χειροκροτούσαν, όρθιοι, με χαμόγελα μέχρι τα αυτιά.

Γι αυτόν όμως αυτή η βραδιά ήταν η καλύτερη γιατί στη σειρά που βρισκόταν η θέση του, με τα χέρια της απλωμένα σα φτερούγες και ένα τεράστιο χαμόγελο στο πανέμορφο πρόσωπό της, τον περίμενε η Alison. Τον έσφιξε και τον φίλησε στο στόμα με τόσο δύναμη που τα ούλα του πόνεσαν. Αφέθηκε στο έξαλλο

¹ Χιουμοριστικό λογοπαίγνιο με το “Saturday Night Fever”

² Τίτλος μεγάλης επιτυχίας από το LP “Some Girls” των Rolling Stones που είχε ξεκάθαρες επιρροές Disco και στο οποίο έπαιξε κιθάρα ο Eric Clapton.

αγκάλιασμα της. Στα μάγουλά του έφτασαν τα δάκρυα χαράς που έτρεχαν από τα μάτια της.

Η Alison ήταν ότι καλύτερο του είχε συμβεί τα τελευταία χρόνια. Την είχε πρωτοσυναντήσει στις 21 Μαΐου του '83, στο Three Lives & Company, ένα απίστευτο βιβλιοπωλείο, δύο τετράγωνα πιο κάτω από τη Jefferson Market Library, στο West Village¹. Το προηγούμενο απόγευμα, στην καρδιά της Νέας Υόρκης, οι Rathaus είχαν κάνει μια από τις καλύτερες εμφανίσεις τους, κλείνοντας την Αμερικανική περιοδεία της χρονιάς. Η συναυλία μάζεψε 55.000 άτομα στο Central Park. Στο πέμπτο τραγούδι, έπιασε καταρρακτώδης βροχή. Οι διοργανωτές τους πρότειναν να σταματήσουν αλλά κανείς δεν έδειξε διατεθειμένος να χαλάσει τη βραδιά. Ο Darrell είχε πετάξει το πουκάμισό του και η βροχή έτρεχε πάνω του σαν να ήταν σε ντουζ. Το group έδωσε τον καλύτερο εαυτό του. Στο τέλος, είχαν όλοι τους βραχεί μέχρι το κόκαλο. Οι τεχνικοί είχαν φοβηθεί για βραχυκυκλώματα αλλά τελικά όλα είχαν πάει καλά.

Η επόμενη μέρα, ήταν ελεύθερη. Είχε ξυπνήσει γύρω στις οκτώ το πρωί και κατέβηκε για ένα γερό πρωινό. Έξω είχε ήδη ξεκινήσει ένα φοβερό, ηλιόλουστο Σάββατο. Είχε αποφασίσει να το περάσει με μια βόλτα στο village. Φόρεσε απλά ρούχα, ένα τζήν και ένα T-Shirt των Doors, πήρε το metro και μισή ώρα αργότερα γυρόφερνε στα στενά του Village. Στο γωνιακό βιβλιοπωλείο βρέθηκε τυχαία και αποφάσισε να ψάξει για εκείνο το βιβλίο του Minor White² που πάντα ήθελε. Ρώτησε αν έχουν βιβλία φωτογραφίας και ο νεαρός στο ταμείο του έδειξε τα ράφια στο βάθος αριστερά. Όταν πλησίασε την είχε βρει να ξεφυλλίζει απορροφημένη ένα μεγάλο εντυπωσιακό τόμο με φωτογραφίες. Της ζήτησε συγνώμη, ο White κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί που στεκόταν αυτή. Μετακινήθηκε αθόρυβα στο πλάι και του έριξε μια πεταχτή ματιά και ένα μικρό-μικρό χαμόγελο, πριν επιστρέψει στο βιβλίο που κρατούσε. Έμεινε να την κοιτάζει χωρίς να το συνειδητοποιήσει. Πρέπει να πέρασε κάμποση ώρα έτσι γιατί

¹ Όμορφη συνοικία στο νότιο Manhattan. Για δεκαετίες, είναι κέντρο διανοούμενων και καλλιτεχνών.

² Μεγάλος Αμερικανός φωτογράφος.

αυτή μάλλον κατάλαβε, τον ξανακοίταξε και του είπε ευγενικά πως όλα τα βιβλία ήταν στα ράφια, εκεί θα έπρεπε να ψάχνει.

Μουρμούρισε βιαστικά μια δικαιολογία, της ζήτησε συγνώμη και έψαξε για το βιβλίο του Minor White. Σχεδόν έκπληκτος το βρήκε μέσα σε δευτερόλεπτα. Το πήρε στα χέρια του σχεδόν ευλαβικά και το κοίταξε. "Rites & Passages", πρώτη έκδοση, 1978. Δεν πίστευε τα μάτια του. Χάιδευε το εξώφυλλο χωρίς να τολμάει να ανοίξει καν το πολύτιμο βιβλίο.

"It's much better inside, you know", άκουσε μια φωνή δίπλα του και ξύπνησε. Έστρεψε το βλέμμα του και την είδε να του χαμογελάει.

"I love this guy, my favourite photographer, period", του είπε κοιτάζοντάς τον στα μάτια. "If I were you I wouldn't let this one get away".

Ξεκίνησε να πάει στο ταμείο ενώ αυτός κοίταζε χαμένος, μια το βιβλίο στα χέρια του, μια εκείνη που απομακρυνόταν αργά και έφευγε. Το αποφάσισε απότομα, χωρίς σκέψη, χωρίς να περάσει καμιά λογική επεξεργασία. Την πρόλαβε πριν το ταμείο και της είπε:

"It's a great day out there. If you let me buy the coffee I'll let you tell me all about this guy".

Της χαμογέλασε σα χαζός.

"What do you say? It's my day off, no strings attached, I'm free to go wherever I like, do whatever I like. So what will it be?"

Είχε σταματήσει και τον κοίταζε διερευνητικά. Δεν έδειξε να τον αναγνωρίζει. Τα μακριά μαλλιά του δεν ήταν κάτι ξένο στο Village και τα ρούχα του ήταν στο ύφος της περιοχής. Θα τον πέρναγε σίγουρα για φοιτητή ή συγγραφέα ή τέλος πάντων, κάτι άλλο από αυτό που ήταν. Με τη σειρά του την παρατήρησε και αυτός. Ήταν μικροκαμωμένη. Φορούσε ένα εφαρμοστό ανοιχτόχρωμο τζην και ένα φαρδύ, ελαφρύ πουλόβερ. Κουβάλαγε κάμποσα βιβλία, μικρά και μεγάλα και η πλάτη της είχε κυρτώσει στην προσπάθεια να τα κρατήσει. Τα μαλλιά της έφταναν μέχρι τη μέση της πλάτης της και στο κεφάλι της σαν στέκα είχε στερεώσει ένα ζευγάρι πλαστικά γυαλιά ηλίου.

"OK. Yeah, why not! Let me pay for this bunch first. You better pay for your book too. I know a nice cafe just around the 19th. You are European, right?"

Τον ένιωθε αφημένο στα χέρια της. Δεν αντιδρούσε στο αγκάλιασμά της. Το δεχόταν σαν ευλογία. Την έσφιξε και αυτός προσεκτικά, ήταν εύθραυστη, χρειαζόταν προσοχή. Της θύμισε την αντίδρασή του την πρώτη φορά που τον είχε αγκαλιάσει σφιχτά. Αμηχανία. Γύρω τους τα φλας άστραφταν ασταμάτητα, οι φωτογράφοι πάσχιζαν να πιάσουν τη μία, την ξεχωριστή γωνία, την διαφορετική έκφραση, το παιχνίδισμα των ματιών που θα έκανε τη δική τους φωτογραφία να κερδίσει τις υπόλοιπες κάτω από το έμπειρο βλέμμα του Photo-Editor και να τυπωθεί. Ούτε που τους είχαν προσέξει. Ο κόσμος γύρω τους έμοιαζε να είναι έτη φωτός μακριά. Όταν τελικά τον ελευθέρωσε από το σφίξιμο, απομακρύνθηκε, κράτησε το κεφάλι του μέσα στις παλάμες της και τον κοίταξε στα μάτια.

"Let it sink in darling", του ψιθύρισε. "Let it all sink in. It is all yours. You deserve it more than anyone. Cherish every moment of it but don't ever forget that I love you. That's what will stay once all this is well gone".

Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα αχνό χαμόγελο. Του έσκασε ένα σύντομο, πεταχτό φιλί στο στόμα, χαμογέλασε και έκανε στην άκρη να τον αφήσει να περάσει στη θέση του.

Δεν πρόλαβε να τον αφήσει η Alison και τον παρέλαβε ο Mark που για μια ακόμα φορά καθόταν από την άλλη πλευρά του. Τον βούτηξε, τον έσφιξε έξαλλα και τον σήκωσε στον αέρα φωνάζοντας. Δεν ήταν ο Mark που ήξεραν όλοι. Είχε αφήσει κάθε πρόσχημα, κάθε πρότυπο καθώς πρέπει συμπεριφοράς και πανηγύριζε όπως ένιωθε. Με το δίκιο του, αυτό το βραβείο ήταν και δικό του. Μετά την πανωλεθρία του 82, το είχε πάρει προσωπικά, "War has been declared", είχε δηλώσει. Είχε πεισιμώσει πραγματικά και τους μήνες που ακολούθησαν είχε δουλέψει πέρα από κάθε προσδοκία, προβάλλοντας, διαφημίζοντας, ενημερώνοντας, παζαρεύοντας άρθρα και παρουσιάσεις σε περιοδικά σε όλη την Ευρώπη. Ο Mark είχε αποδειχθεί θησαυρός. Σκεφτόταν όλα εκείνα που αυτός ούτε που θα φανταζότανε ποτέ, ανακάλυπτε ευκαιρίες παντού και όπου δεν τα κατάφερνε, τις δημιουργούσε μόνος του από το πουθενά. Το μυαλό του δούλευε ασταμάτητα, σχεδίαζε, προέβλεπε, προετοίμαζε, σα μεγάλος στρατηγός. Το '78, από ένα άγνωστο νεαρό κιθαρίστα, σε λίγους μήνες τον είχε κάνει γνωστό σε όλη την Ευρώπη. Κατάφερε να τον φέρει στα ίσα με τους παλιούς του group, να κάνει τον κόσμο να τον αποδεχτεί χωρίς πολλές-πολλές αντιρρήσεις και

αμφισβητήσεις. Τώρα, είχε καταφέρει να τους φέρει πάλι όλους στην κορυφή. Κάμποσα έξυπνα τοποθετημένα άρθρα σε επιλεγμένα περιοδικά είχαν κάνει τη δουλειά τους καλά. Η συνταγή πάντα δούλευε: Αν το έλεγαν οι ειδικοί, οι οπαδοί το καταπίνανε αμάσητο. Ο Mark είχε και πάλι καταφέρει να βρει τους σωστούς ανθρώπους και να τους πείσει να γράψουν αυτά που έπρεπε. Γι αυτό η αποψινή ήταν και δική του βραδιά.

Μαζί, είχαν πια κερδίσει ότι ήταν να κερδηθεί.

Άφησε το Mark να εκφράσει την έξαλλη χαρά του, να φωνάξει, να τον αγκαλιάσει, να του σηκώσει το χέρι ψηλά όπως κάνουν στους νικητές πυγμάχους, να παίξει και αυτός το μικρό του θέατρο για τις κάμερες που τα κατέγραφαν όλα και τους φωτορεπόρτερς που τους απαθανάτιζαν για λίγα δευτερόλεπτα πριν ασχοληθούν με το επόμενο βραβείο.

Καθισμένος δίπλα στην Alison, άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό της. Δεν είχαν κλείσει ούτε δέκα μήνες μαζί και όμως, αυτή τη φορά το ένιωθε βαθιά μέσα του, αυτό ήταν “το” κορίτσι του, θα ήταν μαζί της για πάντα. Κράτησε το χέρι της μέσα στην παλάμη του, μικρό και υγρό και ξαφνικά, για πρώτη φορά, ένιωσε πως είχε αρχίσει να κουράζεται με όλο αυτό το τσίρκο γύρω του.

Δεκαοκτώ

Κυριακή, 26 Μαΐου 1985, δέκα και τριανταπέντε το βράδυ, "Rock am Ring" Festival, Nürburgring racetrack, Eifel District, Germany.

Όλοι ήταν χάλια. Πριν από τη συναυλία είχαν ανταλλάξει ελάχιστες κουβέντες. Οι υπόλοιποι του group είχαν έρθει από τη Βόννη με ελικόπτερο, ίσα-ίσα μισή ώρα πριν από τη στιγμή που έπρεπε να βγουν στη σκηνή. Αυτός είχε φτάσει στην περιοχή από την προηγούμενη μέρα και είχε διαλέξει να μείνει σε ένα συμπαθητικό πανδοχείο στο Adenau, το μικρό χωριό που ήταν σχετικά κοντά στο φημισμένο circuit. Η Alison είχε αποφασίσει να μείνει στη Βόννη. "All this drama is too much for me. Can't stand seeing you get at each other like that", είχε πει.

Ξύπνησε κατά τις δέκα, έκανε μόνος του μια βόλτα στο χωριό, έφαγε ένα μάλλον ελαφρύ πρόγευμα σε μια όμορφη πλατεία. Γύρισε για λίγο στο πανδοχείο να ετοιμαστεί και της τηλεφώνησε. Ετοιμαζόταν και αυτή να βγει για βόλτα στην πόλη. Του ζήτησε να είναι ήρεμος. "It's only this one evening, don't make too much of it my love. Take it easy. It will be OK. I know it will". Λίγο αργότερα τηλεφώνησε στους διοργανωτές και ζήτησε μεταφορικό μέσο για το Nürburgring. Κατέβηκε πάλι στην μικροσκοπική πλατεία του χωριού και ήπιε ένα καφέ μέχρι να φτάσει το αυτοκίνητο που θα τον μετέφερε στο circuit, ζηλεύοντας την ηρεμία που επικρατούσε γύρω του. Τα πάντα σε τάξη. Απόλυτη καθαριότητα. Το χωριό έλαμπε κυριολεκτικά. Του ήταν δύσκολο να δεχτεί πως σε μια τόσο μικρή κοινωνία, ένα ελάχιστο κύτταρο του Γερμανικού κράτους, ήταν δυνατόν να βασιλεύει αυτή η απόλυτη συνέπεια. Δεν κατάφερε να διακρίνει ίχνος βιασύνης ή άγχους στους ανθρώπους γύρω του. Ευτυχώς, παρά το ντύσιμό του που καταφανώς δεν ταίριαζε στην περιοχή και τα μακριά, προσεγγμένα μαλλιά του, κανένας δεν τον αναγνώρισε και έτσι κατάφερε να περάσει την ώρα του ανενόχλητος. Το Adenau κατά τα φαινόμενα ήταν πολύ μακριά από το Music Star System. Νωρίς το απόγευμα έφτανε πια στο φημισμένο αυτοκινητοδρόμιο του Nürburgring.

Κάτω από οποιεσδήποτε άλλες συνθήκες η αποψινή βραδιά θα ήταν ένας θρίαμβος. Ούτε και ο ίδιος δεν το είχε πιστέψει στην αρχή όταν, μια μέρα τον Ιανουάριο, ο Dieter Muller, ο ατζέντης τους στη Γερμανία τους το ανακοίνωσε στο τηλέφωνο:

“Το Μάιο ετοιμάζεται ένα Φεστιβάλ στην πίστα του Nürburgring. Οι ιδιοκτήτες θέλουν να γιορτάσουν και να διαφημίσουν το άνοιγμα της μικρής πίστας και θέλουν κάτι μεγάλο. Έχουν πλησιάσει κάπου τριάντα καλλιτέχνες και group και περιμένουν να κλείσουν πάνω κάτω είκοσι απ’ αυτούς. Μέχρι τώρα έχουν κλείσει Foreigner, Chris de Burgh, The Alarm, REO Speedwagon και περιμένουν απάντηση από Rick Springfield, Marillion και Joe Cocker. Για Headliners είχαν ζητήσει τους U2 αλλά δε βόλεψε ο χρόνος και έτσι ζήτησαν να σας προτείνω το top-slot. Τι λέτε boys, να την κλείσουμε τη δουλειά; Μιλάμε για πενήντα χιλιάδες κόσμο guaranteed”.

Πού να ήξερε ο κακομοίρης ο Dieter πως το group ήταν στα πρόθυρα της διάλυσης. Μετά το καλοκαίρι του '84, με δυσκολία ανεχόταν πια ο ένας τον άλλον. Μόνο το δόλωμα των χιλιάδων κόσμου τους έκανε να δεχτούν να ανέβουν στη σκηνή για μια τελευταία φορά. Ο Mark δεν ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος.

“Είσαι σίγουρος πως θες να βγεις μαζί τους στη σκηνή; Ξέχασες τι έγινε στο Austin;”

Πώς μπορούσε να το ξεχάσει; Ο Darrell είχε σπρώξει το Rick και τον είχε ρίξει από τη σκηνή στο κενό, δύο-τόσα μέτρα ύψος. Πέφτοντας, το μπράτσο του μπάσου είχε σπάσει και ένα κομμάτι είχε καρφωθεί στα πλευρά του. Είχε μείνει σχεδόν δυο μήνες στο νοσοκομείο. Κανείς δεν έμαθε το λόγο, μάλλον ο Darrell είχε εκνευριστεί που ο μπασίστας ερχόταν μπροστά στη σκηνή, εκεί που ο ίδιος θεωρούσε πως ο χώρος του ανήκε.

Είχε μια κρυφή ελπίδα πως όλα θα έφτιαχναν, πως η μαγεία που απλωνότανε κάθε φορά που βρισκόταν όλοι μαζί στη σκηνή και η μουσική άρχιζε να βγαίνει αβίαστα, αυτή η χημεία που έκανε τους Rathaus αυτό που ήταν, θα τα διόρθωνε όλα και όλα θα γινόταν όπως στην αρχή.

“Θα μαζέψει πάνω από 50 Χιλιάδες κόσμου!” Δεν του φάνηκε καθόλου υπερβολή τώρα που το αυτοκίνητο κυλούσε αργά και προσεκτικά μέσα από το πλήθος που έμοιαζε να βρίσκεται παντού. Σε όλους τους δρόμους, τα parking, το γκαζόν, παντού. Πραγματικά χιλιάδες. Και να φανταστεί κανείς πως δεν είχαν ακόμα φτάσει στον κυρίως χώρο του φεστιβάλ. Καθώς το αυτοκίνητο

προχωρούσε προς τον χώρο υποστήριξης, βρήκε την ευκαιρία να χαζέψει στα αριστερά του το εντυπωσιακό κάστρο που βρισκόταν στην κορυφή του λόφου, γύρω από τον οποίο απλωνόταν η φημισμένη πίστα του Nürburgring. Ήξερε καλά την ιστορία της. Εξάλλου, τόσα χρόνια τώρα ήταν fan του Motorsport και της F1 κι' ας μην είχε καταφέρει ποτέ να έρθει εδώ μέχρι σήμερα. Η παλιά πίστα ήταν θρύλος. Ο φόβος και ο τρόμος των οδηγών. Στριφογύριζε για 28 ολόκληρα χιλιόμετρα γύρω από το βουνό, κάτω από το κάστρο Nürburg, μέσα σε ένα πανέμορφο και οργιαστικό δάσος. Η φυσική ομορφιά όμως ήταν παραπλανητική. Η Gesamtstrecke όπως την ήξεραν όλοι, ήταν η πιο δύσκολη, πιο επικίνδυνη και πιο απαιτητική πίστα του κόσμου. Ο Jackie Stewart την είχε ονομάσει "The Green Hell". Δύο χρόνια πριν, οι ιδιοκτήτες είχαν προχωρήσει σε ένα ριζικό ανασχεδιασμό της πίστας που την περιόρισε σε μήκος και επικινδυνότητα. Η αλλαγή δεν έγινε δεκτή με ιδιαίτερο ενθουσιασμό και οι ιδιοκτήτες έκαναν ότι μπορούσαν για να αλλάξουν το κλίμα. Έτσι αποφάσισαν να διοργανώσουν ένα Φεστιβάλ για δυο μέρες μέσα στο Μάιο και να μαζέψουν όσους μπορούσαν από την αφρόκρεμα της Rock σκηνής για να τραβήξουν την προσοχή. "Rock am Ring"¹, όνομα και πράγμα.

Οι διοργανωτές είχαν κάνει καλή δουλειά. Η χθεσινή πρώτη μέρα του φεστιβάλ είχε κυλήσει με μεγάλη επιτυχία και σήμερα, τη μέρα με τα μεγάλα ονόματα, ο κόσμος όλο και πλήθαινε. Από μακριά άκουσε το βουητό της συναυλίας που βρισκόταν σε εξέλιξη. Χαμήλωσε το παράθυρο και έστησε αυτί. "Οι Saga". Αναγνώρισε εύκολα τον χαρακτηριστικό ήχο του καναδέζικου group. Ήξερε καλά τον τραγουδιστή τους. Ο Mike Sadler ήταν Ουαλός και είχαν βρεθεί μαζί σε κάμποσες βραδιές στα club του Λονδίνου τα πρώτα χρόνια του στην Αγγλία. Και αυτός έψαχνε κάτι για να πιαστεί. Τον είχε χάσει κάπου στο '76-77, όταν ο Mike είχε φύγει για το Οντάριο. Οι Saga είχαν μάλλον περιορισμένη επιτυχία στο χώρο του progressive rock αλλά στη Γερμανία είχαν μεγάλο fan base. Έπαιζαν πάντα με τον ίδιο ενθουσιασμό, σαν να είχαν μόλις φτιάξει τη μπάντα. Η σκέψη του έφερε ένα ασυναίσθητο τσίμπημα ζήλειας.

¹ Το Rock Am Ring, παραμένει ένα από τα μεγαλύτερα Festival στην Ευρώπη. Διοργανώνεται ετήσια μέχρι σήμερα και συγκεντρώνει τα κορυφαία αστερία από το Rock στερέωμα.

Το αυτοκίνητο μπήκε αργά στον ειδικό χώρο υποστήριξης των καλλιτεχνών που είχε στηθεί πίσω από την τεράστια σκηνή. Δεξιά και αριστερά από ένα μακρύ διάδρομο είχαν στηθεί οι απαραίτητοι χώροι, τα dressing rooms για τους καλλιτέχνες, ένας μεγάλος χώρος μπαρ-εστιατορίου και τέσσερα γραφεία για δημοσιογράφους, τους promoters και την παραγωγή. Πολύς κόσμος πηγαινοερχόταν έξω από τα δωμάτια, roadies, guests, άνθρωποι της παραγωγής, διάφοροι τεχνικοί, φωτογράφοι, δημοσιογράφοι και κάμποσοι από τους καλλιτέχνες της μέρας. Το δικό τους dressing room ήταν τελευταίο απέναντι από το εστιατόριο. Ο οδηγός σταμάτησε ακριβώς μπροστά στην είσοδο. Ένας μεγαλόσωμος άνδρας βιάστηκε να του ανοίξει την πόρτα και έκανε στην άκρη για να τον αφήσει να περάσει. Ευχαρίστησε τον οδηγό, τον χαιρέτησε, βγήκε από το αυτοκίνητο κάνοντας ένα νεύμα ευχαριστίας και στον μεγαλόσωμο άνδρα και βιάστηκε να χωθεί μέσα στο προστατευμένο δωμάτιο. Ήταν αρκετά ευρύχωρο με μαλακούς καναπέδες, πολυθρόνες, ένα πλήρες μπαρ και χώρους εργασίας. Το παράξενο όμως ήταν πως όλοι οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με καθρέπτες! Ο χώρος έδειχνε πολύ μεγαλύτερος και όπου και αν κοίταζες έβλεπες τον εαυτό σου να σε κοιτάει κατάματα. "Αλλόκοτο" σκέφτηκε και προσπάθησε να αγνοήσει την ύπαρξή τους. Κανένας άλλος από το group δεν είχε φτάσει ακόμα. Άνοιξε ένα παγωμένο μπουκάλι με μεταλλικό νερό, κατέβασε μια βιαστική γουλιά, φόρεσε τα σκούρα American Optical και ξαναβγήκε.

Άρχισε να περιφέρεται ανάμεσα στο πλήθος στο μικρό χωριό του backstage. Η είδηση πως έφτασε ένας από τους headliners είχε ήδη κυκλοφορήσει. Στο δρόμο τον αναγνώριζαν και όλοι ερχόταν να τον χαιρετήσουν, να του σφίξουν το χέρι, να του ευχηθούν καλή συναυλία. Κάμποσοι του ζήτησαν αυτόγραφα και μερικοί, να φωτογραφηθεί μαζί τους. Δεν ενοχλήθηκε. Ένοιωθε αρκετά χαλαρά και τίποτα δεν τον ενοχλούσε. Χαιρέτησε δύο παιδιά από τους Foreigner και είπε μια-δυο κουβέντες με τον Chris de Burgh που τον συνάντησε να κατευθύνεται βιαστικά προς τη σκηνή με τους μουσικούς του. Ήταν ο αμέσως επόμενος στο πρόγραμμα της μέρας. Κάμποσοι φωτογράφοι τον ακολουθούσαν τώρα χωρίς ιδιαίτερη διακριτικότητα και φωτογράφιζαν κάθε φορά που έκριναν πως υπήρχε κάτι ενδιαφέρον. Κάποια στιγμή τον πλησίασε ένας Γερμανός με λεπτά χαρακτηριστικά. Ήταν μεγαλύτερός του, έδειχνε κάπου ανάμεσα 35 και 40 χρονών και

φορούσε ένα γκριζο καπέλο. Τον χαιρέτησε με πολύ σπαστά Αγγλικά και του έσφιξε το γερά χέρι.

“Είμαι ο Μάριους” του είπε “Χαίρομαι ιδιαίτερα που σε γνωρίζω”.

Είχε πολύ γλυκό χαμόγελο και απαλή φωνή. Του πρότεινε να πιουν μια μπύρα. Δέχτηκε.

“Και γιατί όχι”, είχε απαντήσει.

Ο Γερμανός ήξερε πολλά για αυτούς. Δεν χρειαζόταν να τα ξανακούσει. Ζήτησε να μάθει για ‘κείνον. Marius Müller-Westernhagen¹. Μουσικός και ηθοποιός. Γερμανικό Rock. “Kraut-Rock”, το έλεγε ο Darrel. Του φάνηκε ενδιαφέρον και μίλησαν κάμποσο. Η ώρα πέρανε και το φως της μέρας λιγόστευε σιγά-σιγά. Από την πλευρά της σκηνής έφτανε τώρα ο ήχος των Marillion. Ο Marius ζήτησε ευγενικά συγνώμη και είπε πως έπρεπε να ετοιμάζεται. Έμεινε μόνος. Αποφάσισε να ρίξει μια ματιά στην σκηνή από πιο κοντά. Ανεβαίνοντας στο πλαϊνό μέρος κατάφερε για πρώτη φορά να κοιτάξει το πλήθος. Για μια στιγμή έχασε τη φωνή του. Το πλήθος ήταν πραγματικά τεράστιο. Ένας νεαρός με Walkie-Talkie, από το stage management, τον πλησίασε βιαστικά και τον χαιρέτησε με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά. Άρχισε να του μιλά βιαστικά κάτω από τον ήχο της μουσικής, τον ρώτησε πώς είναι, αν του αρέσει η σκηνή, του είπε πως οι Rathaus σίγουρα θα σκίσουν απόψε, όλο το πλήθος τους περιμένει, ελπίζει να μην είναι αλήθεια οι φήμες πως αυτή θα είναι η τελευταία τους εμφάνιση. Ο Peter συνέχισε να παρατηρεί το πλήθος και ο νεαρός του είπε με περηφάνια:

“Εβδομήντα πέντε χιλιάδες. Εβδομήντα πέντε χιλιάδες κόσμου έχουν μαζευτεί σήμερα. Το μεγαλύτερο φεστιβάλ που έχω δει στη ζωή μου!²”

Εβδομήντα-πέντε-χιλιάδες! “Wow! Αυτό είναι κοινό”, σκέφτηκε. “Τουλάχιστον, we’ll go down in style!”.

¹ Ο Marius έκανε μεγάλη καριέρα στη Γερμανία, ωστόσο, η εμμονή του στη Γερμανική γλώσσα δεν του επέτρεψε να ξεπεράσει τα σύνορα της πατρίδας του.

² Αν και το Rock Am Ring του 1985 διοργανώθηκε σαν ένα μεμονωμένο γεγονός, μετά από την απροσδόκητη προσέλευση κοινού, οι διοργανωτές αποφάσισαν να το μετατρέψουν σε ετήσιο. Το 2007, μαζί με το διδυμο festival Rock Im Park, συγκέντρωσαν 150.000 κοινό, με όλα τα εισιτήρια προπωλημένα εβδομάδες πριν.

Ο νεαρός κατάλαβε πως η κουβεντούλα του δεν έβρισκε και πολλή ανταπόκριση, απομακρύνθηκε διακριτικά για να ασχοληθεί με τη δουλειά του και τον άφησε μόνο στην άκρη της σκηνής. Τον πλησίασε ένας τεχνικός, στάθηκε πλάι του κοιτάζοντας και αυτός το τεράστιο πλήθος αλλά δε μίλησε. Ξεχάστηκε να χαζεύει. Οι Marillion τέλειωσαν το set τους. Το Γερμανικό κοινό ήταν κοντά στο είδος μουσικής που έπαιζε το συγκρότημα και είχαν πάρει το set με ενθουσιασμό. Κατέβηκαν από τη σκηνή λουσμένοι στον ιδρώτα αλλά με μεγάλα χαμόγελα απλωμένα στα πρόσωπά τους. Χωρίς να πολυ-προσέχει, παρακολούθησε το set του Marius. Σα Γερμανός, ο μόνος σχετικά γνωστός ομοεθνής του πλήθους ανάμεσα στα ξένα μεγάλα ονόματα, ο Marius έκανε ότι μπορούσε για να σταθεί στο ύψος των υπολοίπων. Αν έκρινε κανείς από την αντίδραση του κοινού, δεν τα κατάφερε και άσχημα.

Κάποια στιγμή τον πλησίασε ένας από τους οργανωτές και του είπε πως τα υπόλοιπα μέλη του group είχαν φτάσει, ήταν ήδη στο dressing room και έπρεπε να ετοιμαστούν. Τον ακολούθησε με αργά βήματα μέσα από το backstage χωριό μέχρι το dressing room. Τους βρήκε όλους απλωμένους σε όλο το χώρο, όσο πιο μακριά μπορούσε ο κάθε ένας από τους υπόλοιπους. Δε μπήκε καν στον κόπο να χαιρετήσει. Πλησίασε το Stanley, τον τεχνικό του που ευλαβικά άλλαζε χορδές στη Red και προσποιήθηκε πως τον παρακολουθούσε. Από μακριά έφτασε ένας αυξημένος αγός του πλήθους και ο ήχος των Foreigner που άρχιζαν το πρώτο τους τραγούδι.

Δεν άργησαν να τους ειδοποιήσουν να ετοιμαστούν. Ο Joe Cocker που ακολούθησε τους Foreigner είχε ενημερώσει τους οργανωτές πως θα έκανε ένα σχετικά σύντομο set, δεν ένοιωθε καλά, κάτι στομαχικό, ανά πάσα στιγμή ήταν πιθανό να φύγει από τη σκηνή αν ένοιωθε την κατάστασή του να χειροτερεύει οπότε έπρεπε να είναι έτοιμοι να ανέβουν. Και πραγματικά, μετά από πέντε τραγούδια, ο Cocker έφυγε βιαστικά από τη σκηνή τρεκλίζοντας. Ο άνθρωπος ήταν πράγματι σε κακό χάλι αλλά προσπάθησε να κρατήσει όσο μπορούσε περισσότερο για να μην απογοητεύσει το πλήθος αλλά και για να σιγουρέψει πως είχε καλύψει τη ελάχιστη διάρκεια συμμετοχής ώστε να μη χάσει την αμοιβή του. Το group του έπαιξε ένα ακόμα τραγούδι Instrumental, με τις κοπέλες που έκαναν backing vocals να συμπληρώνουν όπως-όπως και μετά τα μάζεψαν. Το πλήθος είχε

αναστατωθεί και τα γιουχαίσματα δεν άργησαν να έρθουν. Οι διοργανωτές ζήτησαν συγνώμη και εξήγησαν τον λόγο της πρόωρης αποχώρησης, πρόσθεσαν όμως πως, τουλάχιστον, θα είχαν την ευκαιρία να δουν τους Rathaus τώρα αμέσως! "Suits me fine", είχε πει ο Darrell στον Γερμανό που είχε φέρει τα νέα. "Means we're leaving sooner and that's not a bad thing".

Έτσι βρέθηκαν να παίζουν πιο νωρίς από ότι περίμεναν. Το πλήθος ήταν ζεσταμένο. Περίμενε πώς και πώς να τους δει. Οι φήμες είχαν κυκλοφορήσει, πολλοί έλεγαν πως ούτε καν αυτή τη συναυλία δεν θα έβγαζε το group. Ο Darrell δεν έπαιξε πιάνο. Όπως παλιά, πήρε το ρόλο του front man παίρνοντας τη θέση του μπροστά στο κεντρικό μικρόφωνο. Η αλήθεια είναι πως ήθελε απλά να τραγουδήσει τα τραγούδια και να πάει σπίτι του το ταχύτερο δυνατό. "Ακούστε να σας πω μάγκες", είχε πει στους υπόλοιπους όπως ανέβαιναν τις σκάλες για την σκηνή. "Δε θέλω μαγκιές και φιγούρα απόψε. Ούτε μεγάλους αυτοσχεδιασμούς ούτε σολαρίσματα, ειδικά μερικοί-μερικοί". Οι αποδέκτες ήταν προφανείς. "Let's get this shit over and done with and get the hell out of this fucking place".

Πώς είχαν φτάσει εδώ μέσα σε λίγα χρόνια; Όλα είχαν δουλέψει για χάρη τους. Η μουσική τους είχε αλλάξει κατεύθυνση και είχαν δημιουργήσει νέο κοινό. Όλες οι μεγάλες περιοδείες τους στην Ευρώπη και στην Αμερική ήταν sold-out. Από μικρά θέατρα και club μέχρι τεράστια στάδια. Η περσινή περιοδεία πούλησε ενάμιση εκατομμύριο εισιτήρια και ας είχε διακοπεί άδοξα μετά το ατύχημα στο Austin.

Γιατί είχαν καταλήξει να μη μπορούν να ανεχτούν ο ένας τον άλλο στο ίδιο δωμάτιο; Οκτώ χρόνια στους Rathaus, από το '78 στο '85, ήταν μια ολόκληρη ζωή, σαν μια αιωνιότητα. Οκτώ χρόνια με πέντε άλμπουμ που είχαν αλλάξει το μουσικό χάρτη του κόσμου για πάντα. Οκτώ χρόνια που οι τέσσερις τους είχαν περάσει κυριολεκτικά στο δρόμο. Από ήπειρο σε ήπειρο, από πόλη σε πόλη, σε club, θέατρα, στάδια. Μπροστά σε 150 άτομα ή 50.000 τρελαμένους. Είχαν διαλυθεί σωματικά και η ψυχή τους είχε κουραστεί. Τελικά, απλά, είχαν βαρεθεί ο ένας τον άλλο.

Από τη στιγμή που βρέθηκε ανάμεσά τους ο νεαρός κιθαρίστας, οι Rathaus είχαν αλλάξει φιλοσοφία και πορεία. Τέρμα οι εντυπωσιακές γκλαμουριές, το stadium rock και οι τρέλες. Το group έδειξε να σοβαρεύει, η μουσική τους είχε γίνει πιο σύνθετη,

έγειρε προς την prog-rock, φλέρταρε τη jazz, τα τραγούδια τους έγιναν μεγαλύτερα σε διάρκεια, μικρά έργα τέχνης. Τα προβλέψιμα formats εξαφανίστηκαν από τα έργα τους. Ο ίδιος ο Darrell είχε αφήσει το κεντρικό μικρόφωνο και αποφάσισε να πάρει θέση πίσω από το πιάνο. Ο ήχος πλούτισε, οι live εμφανίσεις τους έγιναν πραγματικά κονσέρτα. Πολλοί κριτικοί είχαν αρχίσει να λένε πως οι δίσκοι τους έμοιαζαν πια όλο και λιγότερο με Status Quo, όλο και περισσότερο με Steely Dan. Δεν ήταν λίγοι που είχαν προβλέψει πως το group δεν είχε πολύ μέλλον. Όταν οι ίδιοι οι Genesis το είχαν γυρίσει σε dance και disco, πως ήταν δυνατόν να αντέξουν οι Rathaus;

Πέντε albums είχαν διαψεύσει τους πάντες. Οι fans τους ακολούθησαν, η νέα πιο τεχνική κατεύθυνση δεν έδειξε να τους κάνει κακό. Οι πωλήσεις τους ανέβηκαν σε κάμποσα εκατομμύρια για το κάθε album. Σα μουσικό παγοθραυστικό πέρασαν μέσα από το Punk, το Post Modern ρεύμα αλλά και το synth-craze του '80, λες και αυτά τα ρεύματα ποτέ δεν υπήρξαν. Μέσα στα οκτώ προηγούμενα χρόνια, οι τέσσερις μουσικοί είχαν δείξει πραγματικά στους νέους ανθρώπους πως δεν πρέπει να φοβούνται να παίζουν τη μουσική που πραγματικά θέλουν να παίξουν και όχι να ακολουθήσουν το μονοπάτι που δείχνει πως οδηγεί σε εμπορική επιτυχία. Στη διαδρομή είχαν τεράστιες εμπορικές επιτυχίες όσο και αν ποτέ δεν είχαν προσπαθήσει να καταφέρουν ειδικά αυτό.

Η συναυλία δεν ήταν και άσχημη. Το playlist ήταν sure-thing, επιτυχίες και standards. Ο Fred είχε ζητήσει να προσθέσουν και ένα cover, το "First We Take Manhattan" του Leonard Cohen, που συχνά έπαιζαν στα sound-checks. Το πλήθος δεν το περίμενε και το λάτρεψε. Δεν μπορούσε ούτε αυτός να προβλέψει την αντίδραση του κόσμου. Τους υποδέχτηκαν σαν να ήταν το μεγαλύτερο group του κόσμου, με όλο το μέλλον μπροστά του. Πανώ με το όνομά τους, μεγάλες φωτογραφίες, T-Shirts, κυμάτιζαν κάτω από τη σκηνή και σε όλο το βάθος του τεράστιου πλήθους. "Holly shit", είχε σκεφτεί ο Darrell. "This is a fucking hell of a crowd. Shame they'll see the back of us".

Όσο πέρναγε η ώρα, η συναυλία χωρίς ούτε οι ίδιοι να το καταλάβουν έγινε σιγά-σιγά επιθετική και άγρια. Αντίθετα με ότι είχε πει ο Darrell πριν ανέβουν, οι εκτελέσεις άρχισαν να τραβούν περισσότερο. Σε κάθε ευκαιρία, όλοι ξεκίναγαν σόλος σαν να ήθελαν να αφήσουν τις προσωπικές τους υπογραφές στα

τραγούδια που παιζόταν, ίσως, για τελευταία φορά. Αρκετές φορές, χωρίς κανείς να το έχει οργανώσει, οι μουσικοί έμπαιναν σε ελεύθερα jams, εκρηκτικά, σφιχτά, γεμάτα νεύρο και ένταση, πάλευαν μεταξύ τους, προσπαθούσαν να εκφράσουν όσα δεν είχαν καταφέρει να πουν τόσα χρόνια, να περάσουν μέσα από εκείνη τη μαγική χημεία, την επικοινωνία που μόνο η μουσική επιτρέπει, όλες τις καλές στιγμές, τις κακές στιγμές, τις προσωπικές τους ιστορίες, την αγάπη τους, το μίσος τους, την ανάγκη που έχουν οι μουσικοί να είναι μαζί και να παίζουν για να είναι ζωντανοί. Ο ήχος είχε γίνει τόσο συμπαγής που το ηχητικό σύστημα δεν φαινόταν ικανό να αντέξει για πολύ ακόμα.

Μέσα σε αυτό το μουσικό παροξυσμό που επαναλαμβανόταν με κάθε κομμάτι, ο Darrell, χωρίς το πιάνο του, όπως ο ίδιος είχε επιλέξει, περπατούσε πάνω-κάτω στη σκηνή, βράζοντας από το κακό του αλλά και εντελώς ανήμπορος. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να τους παρακολουθεί και να περιμένει να τελειώσουν. Μετά από κάθε τραγούδι έριχνε φαρμακερές ματιές και έμπαινε στο επόμενο χωρίς πολλές καθυστερήσεις ούτε κουβέντες. Το σκηνικό όμως επαναλαμβανόταν άσχετα με τα νεύρα του Darrell. Μόλις εύρισκε ευκαιρία, ο Fred ριχνόταν σε καταγιογιστικές επιθέσεις διάρκειας στα drums του δοκιμάζοντας την ετοιμότητα του Rick που έπρεπε να τον ακολουθεί ρυθμικά με το μπάσο του. Μόνο ο Paul είχε βάλει αυτόματο πιλότο στα keyboards και έπαιζε τα bare minimum! Εξάλλου, γι' αυτόν αγγαρεία ήταν η συναυλία. Ήδη από το Φεβρουάριο έπαιζε με τους Campus Fire και δεν φαινόταν να τον πολυνοιάζει η πορεία του group. Όσο πιο γρήγορα το διαλύανε, τόσο το καλύτερο γι' αυτόν. Αν τα χρήματα για την εμφάνιση στο Ring δεν ήταν τόσο πολλά δε θα είχε καν μπει στον κόπο να ταξιδέψει μέχρι εδώ.

Ο Peter είχε ξεπεράσει κάθε όριο. Ακολουθούσε τους αυτοσχεδιασμούς των υπολοίπων με σεβασμό αλλά δεν είχε αφήσει ευκαιρία να συμπληρώσει τα δικά του solos. Όταν έφτασαν πια στο τελευταίο κομμάτι, και οι υπόλοιποι είχαν κλείσει εξουθενωμένοι με τα solos τους, είχε αφήσει να ξεχειλίσει ένας κυριολεκτικός χείμαρρος από την Red. Χτύπαγε τις χορδές με την πένα του με ασυνήθιστη αγριότητα. Το αριστερό του χέρι έτρεχε πάνω στην ταστιέρα, τράβαγε τις χορδές με αδιανόητο τρόπο σα να προσπαθούσε να τις σπάσει. Το group έδειχνε να ακολουθεί με δυσκολία. Η ένταση είχε φτάσει σε πρωτόγνωρα επίπεδα και το κοινό είχε παραληρήσει κυριολεκτικά. Στο τέλος το παίξιμό του

έγινε τόσο πυκνό και δυσνόητο που όταν πια μπήκε σε ένα καταγιστικό two-hand tapping με όλα τα δάκτυλα του να παλεύουν με την ταστιέρα, ανάγκασε τους άλλους να σταματήσουν εντελώς για λίγα δευτερόλεπτα και να τον περιμένουν να τελειώσει. Όταν κατάφεραν να ξαναμπούν, ο Rick περιορίστηκε σε μερικές drone notes στο μπάσο, προσπαθώντας να μαντέψει σε ποια κλίμακα να τοποθετήσει το εξώκοσμο παίξιμο του Peter. Ο Fred δημιουργούσε ένα ρυθμικό τοίχο χωρίς και ο ίδιος να ξέρει που πηγαίνει το πράγμα. Ο Paul δεν ξεκίνησε καν. Αποφάσισε να κάνει βόλτες πίσω από τα keyboards του και πήρε να κατεβάζει γουλιές από ένα μπουκάλι μπύρας περιμένοντας τους να τελειώσουν, να call it a fucking-night και να πάει σπίτι του. Δεν έβλεπε κανένα λόγο πίσω από όλο αυτό το καραγκιοζιλίκι της τελευταίας στιγμής.

“We are fucked up you morons”, σκέφτηκε εκνευρισμένος. “Too late now to make-up. Pack it up for fuck’s sake. Let’s go home”.

Οι τρεις μουσικοί όμως δεν μπορούσαν ούτε να διαβάσουν τη σκέψη του ούτε και τους ενδιέφερε. Ήξεραν καλά πως αυτές ήταν οι τελευταίες στιγμές που θα έπαιζαν μουσική όλοι μαζί και δε φαινόταν έτοιμοι να την αφήσουν να φύγει. Οι Rathaus τους είχαν δώσει μοναδικές στιγμές, μόλις σταματούσαν, η μαγεία θα χανόταν για πάντα. Και έτσι, μετά από το σόλο του Peter πήραν να παλεύουν με κάθε τρόπο να αποφύγουν τις τελευταίες συγχωρδίες. Όλο και κάποιος έκανε ένα γύρισμα που έφερνε πάλι τους υπόλοιπους στο παιγνίδι. Ο Fred δεν αποφάσιζε να μπει στο ρυθμικό μοτίβο που θα τους έφερνε στο τέλος αλλά και οι άλλοι δύο δεν έδειχναν να καταλήγουν κάπου με το παίξιμό τους. Έτσι το τελικό κομμάτι κατέληξε σε ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό, μια κραυγή λύπης, απογοήτευσης, απόγνωσης, ένα μουσικό κλάμα για όσα σε λίγες στιγμές, αναπόφευκτα θα χανόταν. Οι νότες θα πέταγαν, οι δονήσεις στον αέρα θα χανόταν, κάθε ανεπαίσθητος κυματισμός, κάθε διαφοροποίηση στην τοπική πίεση του αέρα θα εξασθενούσε, η ατμόσφαιρα θα επέστρεφε στο σημείο ισορροπίας και τίποτα δεν θα έμενε από όλα αυτά. Μόνο στη μνήμη και στη μνήμη των εβδομήντα πέντε χιλιάδων που γέμιζαν το Ring εκείνο το βράδυ. Και αυτοί οι εβδομήντα πέντε χιλιάδες, όλο το κοινό, το λάτρεψε αυτό το αναπάντεχο και απροσδόκητο φινάλε, αυτή ήταν μια τελευταία, μία αποχαιρετιστήρια συναυλία με τα όλα της, αν έκαιγαν τους ενισχυτές και έσπαγαν τα όργανα, αυτό θα

ήταν το τέλειο αλλά όχι αυτοί, όχι οι Rathaus. Καμιά καταστροφή επί σκηνής δεν ήταν γραφτό να δουν ποτέ οι οπαδοί τους.

Το κοινό το λάτρεψε αλλά ο Darrell ήταν έξαλλος. Είχε μείνει όλη αυτή την ώρα αμήχανος, σχεδόν ακίνητος κρατώντας το μικρόφωνο, περιμένοντας τους υπόλοιπους να τελειώσουν. "What the fuck do they think they are doing?" αναρωτήθηκε. Καθώς δεν τους έβλεπε να τελειώνουν, γύρισε προς τον κόσμο, σα χαμένος. Για κάμποση ώρα ξεχάστηκε να κοιτάζει τον κόσμο στις πρώτες σειρές. Κοίταξε δεξιά, αριστερά, στο κέντρο, όσο πιο μακριά μπορούσε να διακρίνει. Και τότε τους είδε όλους καθαρά. Παντού έβλεπε πρόσωπα μουδιασμένα, πολλά να κλαίνει. Γύρισε πίσω του και έριξε μια πεταχτή ματιά στους υπόλοιπους του group. Στις άκρες της σκηνής, οι roadies χτυπιότανε με το ρυθμό και έκλαιγαν. Τεράστιοι τύποι των 100 κιλών, γομάρια με μυς σαν ταύροι, σκληροί άντρες με τατουάζ παντού, έκλαιγαν και αυτό του φάνηκε ξαφνικά πολύ παράξενο. Και τότε συνειδητοποίησε, για πρώτη φορά, πως όλοι ήξεραν πια πως αυτή ήταν η τελευταία συναυλία των Rathaus και φαινόταν να το παίρνουν πιο σοβαρά από το ίδιο το συγκρότημα. Έχασε το χρόνο και έμεινε να χαζεύει τα κλαμένα πρόσωπα που είχε μπροστά του μέχρι που το group πίσω του έκλεισε το τελευταίο τραγούδι, οι τελευταίες νότες, μικροφωνισμοί και feedback χάθηκαν και έμεινε μόνο η φασαρία του τεράστιου πλήθους που ούρλιαζε, χοροπήδαγε, φώναζε, δεν ήθελε να πιστέψει πως όλα είχαν τελειώσει και ζητούσε κι άλλο. Η φασαρία και το πυκνό χειροκρότημα κράτησαν ένα τέταρτο της ώρας. Μετά ήρθαν τα ουρλιαχτά και οι φωνές, η άρνηση του κόσμου να αποδεχτεί πως όλα είχαν τελειώσει και να βγει από το χώρο, τα γιουχαϊσματα απογοήτευσης και αποδοκιμασίας, ακόμα και ένας μικρός κίνδυνος να ξεσπάσουν ταραχές και να γίνουν βανδαλισμοί. Ο κόσμος είχε αφηνιάσει όμως encores δεν έγιναν.

Πριν καλά-καλά τελειώσουν και κατέβουν από τη σκηνή, ο Darrell όρμησε στον Peter και τον τράβηξε απότομα στο dressing room. Οι υπόλοιποι επέλεξαν να κρατηθούν μακριά από την καταιγίδα και σταμάτησαν στο bar για ποτά. Δεν τολμούσαν να πάρουν μέρος, δεν είχαν την άνεση ούτε το θάρρος που είχαν μεταξύ τους ο Darrell και ο Peter. Δεν είχαν και το κουράγιο να ασχοληθούν άλλο. Η ιστορία για αυτούς είχε τελειώσει. Over and done.

"You little faggot, what the hell did you think you were doing out there" φώναξε ο Darrell στα μούτρα του Peter. "I said,

no fucking solos and what do I get? The primadona delivers arias for ages. Cor! Are you a moron or what? I've had it with you, this fucking circus is over. I am outa here. You can all fuck off as far as I am concerned".

Ο Peter δεν είχε σκοπό να μείνει αμέτοχος.

"You stupid oversized fart box", πέταξε με άγριο βλέμμα στον ψηλό Εγγλέζο. "Who the fuck do you think you are? Robert-fucking-Plant? Ian-bloody-Gillan or what? You couldn't lick their asses even if they let you. You ever think of us as a band? Hell no! It's always Darrell-this and fucking Darrell-that. I am sorry to tell you boss but I have news for you. The Rathaus is US all, you and me and the other blokes. Without us you are nothing. No-Thing. You ever got that?"

"You little cunt", διέκοψε ο Darrell. "It's me that got all of you losers where you are. ME! Mister, Master Me. I fought like hell. I pestered, I crawled, I licked asses and got you the fame and the money and the girls. I got you the fucking awards and the bonuses. I got your tanned ass on the cover of The Guitarist Magazine. I got you all living in luxury. What's the matter with you? Don't you want all that? All I asked you was to push to the direction that will keep us filling arenas for the years to come. If this is the music that sells; this is the music we will deliver. What's wrong with that? Why can't we just do it and walk away with all the money. Why let the other fuckers get all the luck while we watch them cashing in with it?"

Ο Peter δεν δίστασε.

"That's your problem mate. You got it all mixed up. Luxury is a different thing to some of us than it is to you. We are musicians, man, artists, you know? We live for our music. We live with our music. Luxury is not the fucking-limos and the posh hotels and the sports cars. It's not the designer clothes and the girls and the drugs. It is not the parties and the gossip in the SUN. Fuck my pic on the front page and the stupid interviews. It's not even the money. If it was just for the money we all might as well be pimps or bankers. It is the music, man. THE Fucking MUSIC! That's the luxury. To play the music we love, we feel, we live for. To play it in front of one or ten or a hundred or ten hundred people that connect and feel it and live with it. That's luxury man. That is true luxury: To get the chance to do it. To do it at all and get the chance to live doing it. Even, just."

Σταμάτησε να πάρει ανάσα. Είχε πει όσα είχε να πει. Δεν είχε κάνει όλο το δρόμο για να γίνει ένας ακόμα κλόουν, ένας μίμος, μια κούκλα, ανδρείκελο στις επιταγές του μουσικού marketing. "Ο ηλίθιος ψωρόγερος μπορούσε να κάνει ότι σκατά ήθελε", σκέφτηκε από μέσα του. "Μπορούσε να γίνει ακόμα και σαν τον Barry Manillow. I couldn't care less. This party is fucking over".

Τόση ώρα φώναζαν ο ένας στον άλλο με τις φλέβες στους λαιμούς τους να έχουν πεταχτεί και τις φάτσες τους ολοκόκκινες. Οι καθρέφτες γύρω τους πολλαπλασίαζαν τα είδωλα και τις κινήσεις τους και έκαναν τη σκηνή να μοιάζει με παράξενο θέατρο. Και όσο ξαφνικά είχε αρχίσει η έκρηξη, τόσο ξαφνικά τελείωσε. Αποκαμωμένοι και έχοντας ήδη αρχίσει να μετανιώνουν για πολλά από όσα είχαν ειπωθεί σε τόσο μικρό χρόνο, καθόταν και οι δύο στο καμαρίνι και κοίταζε ο ένας από τη μία μεριά και ο άλλος από την άλλη. Με τόσους καθρέφτες γύρω-γύρω, όσο και αν προσπαθούσαν να αποφύγει ο ένας το βλέμμα του άλλου κάποια στιγμή, μέσα από κάποια αντανάκλαση, τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Ασυναίσθητα, είδαν τις φάτσες τους κατσούφικες, άσχημες και κατακόκκινες. Έτσι, ξαφνικά συνειδητοποίησαν και οι δύο πόσο γελοίο ήταν το όλο σκηνικό και αυτόματα ξέσπασαν σε δυνατά, νευρικά γέλια. Μέσα σε ένα παραλήρημα νευρικού γέλιου, χτυπιότανε κυριολεκτικά για κάμποσα λεπτά, δείχνοντας με το δάχτυλο ο ένας τον άλλο, πότε τους ίδιους, πότε τα είδωλά τους από καθρέπτη σε καθρέπτη, και στο τέλος όταν πια η πίεση είχε εκτονωθεί, είχαν απροσδόκητα αγκαλιαστεί και έβαλαν τα κλάματα. Κανένας δεν είχε τολμήσει να πει οτιδήποτε επιπλέον. Not a word! Κανένας τρίτος δε είχε τολμήσει να πλησιάσει ή να παρέμβει. Αυτό ήταν το τέλος των Rathaus.

Βγαίνοντας από το καμαρίνι ο Peter αισθάνθηκε ξαφνικά μια απουσία. Όχι δεν ήταν η έλλειψη των Rathaus που μόλις είχαν διαλυθεί. Η Red. Το ένοιωσε καθαρά. Η Red είχε χαθεί. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τι είχε κάνει την κιθάρα μέσα στο χάος που ακολούθησε το τέλος του set τους. Συνήθως την έδινε στον Stanley τον τεχνικό του, που την καθάριζε, την έκλεινε στη θήκη της και του την έφερνε στο dressing room ή όπου βρισκόταν ή την κλείδωνε στην ασφάλεια της νταλίκας με τον εξοπλισμό τους. Έτρεξε να βρει το Stanley και να τον ρωτήσει. "Όχι, δεν μου την

έδωσες, την πήρες μαζί σου κατεβαίνοντας από τη σκηνή. Η θήκη ήταν στο dressing room”, του είπε ο τεχνικός. Πάγωσε. Στο μυαλό του υπήρχε ένα μαύρο, απόλυτο κενό. Από τη σκηνή μέχρι τον καυγά του με το Darrell, δεν μπορούσε να δει πουθενά τη Red. Λες και είχε σβηστεί από τη μνήμη του, λες και εξαφανίστηκε, εξαυλώθηκε μέσα στον καυγά. Δεν μπορούσε να θυμηθεί αν την είχε ακουμπήσει κάπου, δεν θυμόταν να την έχει κλείσει στη θήκη της. Λογικά θα έπρεπε να την είχε αφήσει κάπου μέσα στο dressing room, ίσως και στη θήκη της κι ας μη το θυμότανε. Όμως και η θήκη ήταν άφαντη. Άρχισε να ψάχνει όπου μπορούσε. Ο Stanley τον ακολούθησε ψάχνοντας και αυτός και ρωτώντας όποιον έβρισκε.

Οι Roadies δεν ήξεραν τίποτα. Από το προσωπικό της σκηνής, κανείς δεν είχε προσέξει τίποτα. Άρχισε να τρέχει πάνω κάτω σαν τρελός, κοιτάζε από dressing room σε dressing room, όρμησε μέσα στο εστιατόριο και την καντίνα κοιτάζοντας δεξιά-αριστερά, πλάι και κάτω από τα τραπέζια, έτρεξε από νταλικά σε νταλικά, έψαξε όλες τις ντάνες από εξοπλισμό, όργανα και flight-cases των άλλων συγκροτημάτων. Ο Stanley, ένα βήμα πίσω του εξηγούσε τι είχε συμβεί και ζητάγε βοήθεια. Όλοι άρχισαν να δραστηριοποιούνται. Έφτασαν μέχρι τα ψηλά κάγκελα, στην περίμετρο της κλειστής ζώνης του back-stage και ρώτησαν ένα-ένα όλους τους guards. Κανείς δεν μπορούσε να βοηθήσει. Κανείς δεν είχε δει τίποτα. Θα είχαν προσέξει όποιον προσπαθούσε να περάσει με μια θήκη κιθάρας. Δεν ήταν κάτι συνηθισμένο και δεν θα τους ξέφευγε. Δεν ανακουφίστηκε.

Σκαρφάλωσε στα κάγκελα και προσπάθησε να κοιτάξει όσο πιο μακριά μπορούσε μέσα στο πλήθος. Έψαχνε να δει το γνωστό, αγαπημένο, αναγνωρίσιμο σχήμα της κιτρινωπής tweed case που μέσα της θα βρισκόταν η Red. Δεν κατάφερε να διακρίνει τίποτα. Ο κόσμος που βρισκόταν έξω από τον προστατευμένο χώρο του backstage τον αναγνώρισε και δεν έχασε την ευκαιρία να πλησιάσει το γνωστό μουσικό. Πλήθος μαζεύτηκε κάτω του, πίεζαν τα κάγκελα, ούρλιαζαν, άπλωναν τα χέρια να τον αγγίξουν, τον τραβούσαν από τα ρούχα, από τα μακριά μαλλιά του, τον φωτογράφιζαν, προσπαθούσαν να του δώσουν μικροαντικείμενα, τυχαία δώρα της στιγμής, προσφορά στο ίνδαλμά τους. Δεν έλλειπαν και εκείνοι που τον γιουχαίζαν. Μια ψηλή κοπέλα του φώναξε κάτι στα γερμανικά με άγρια φωνή και του πέταξε ένα ποτήρι με νερό, πέρασε ξυστά, μικρή μόνο ποσότητα από το νερό

τον πέτυχε στο πρόσωπο και τα ρούχα. Αυτός όμως λες και ούτε έβλεπε ούτε άκουγε τίποτα, αγνόησε εντελώς όσα συνέβαιναν μπροστά του. Συνέχισε απεγνωσμένα να ψάχνει με το βλέμμα του, μέσα στο μεγάλο πλήθος. Δεν κατάλαβε καν πότε δυο μεγαλόσωμοι φρουροί τον κατέβασαν από τα κάγκελα, τον απομάκρυναν από το πλήθος και μαζί με το Stanley, τον οδήγησαν πίσω στο dressing room. Τον ρώταγαν αν είναι καλά αλλά δεν έδειχνε να ακούει. Μόλις τον άφησαν, έφυγε τρέχοντας προς τη σκηνή που τώρα φωτιζόταν μόνο από τους προβολείς υπηρεσίας και άρχισε να την ψάχνει σπιθαμή προς σπιθαμή, μπλέκοντας ανάμεσα στο προσωπικό που είχε αρχίσει ήδη την αποσυναρμολόγηση. Ρώταγε όποιον αναγνώριζε αλλά και πολλούς που δεν γνώριζε, "Είδατε πουθενά τη Red;" Όλοι καταλάβαιναν για ποιο πράγμα μιλούσε, κάτι είχε ήδη πάρει το αυτί τους, το νέο είχε κυκλοφορήσει, κανείς δεν είχε κάτι χρήσιμο να πει.

Ο Darrell φεύγοντας για το ελικόπτερο που είχε έρθει για να τους πάει πίσω στη Βόννη τον είχε αφήσει ακόμα να την ψάχνει. Με τον Paul και τον Fred δεν αντάλλαξαν ούτε ένα αντίο. Μόνο ο Rick, αρκετή ώρα αργότερα, όταν πια είχε αποσυρθεί στο dressing room και προσπαθούσε να χωνέψει αυτό που είχε συμβεί, τον είχε πλησιάσει, του έδωσε ένα τσιγαριλίκι και του είπε αργά με τη βαριά φωνή του.

"Easy come, easy go mate. You take it easy and take care now you hear? See you when I see you".

Του είχε κρατήσει για λίγη ώρα παρέα σιωπηλά, ο Rick δεν ήταν άνθρωπος με πολλές κουβέντες, ήξερε να αφήνει την παρουσία του να επιδρά στους γύρω του. Στο τέλος, είχε σβήσει στο πάτωμα ότι είχε απομείνει από το τσιγαριλίκι με το τακούι της μπότας του, όπως έκαναν οι cow-boys στα western spaghetti, είχε σφίξει το χέρι του Stanley που καθόταν σα βρεγμένη γάτα κοντά στην πόρτα του dressing room λέγοντάς του ένα σιγανό "cheers mate, see you around", και είχε εξαφανιστεί στο σκοτάδι του backstage.

Την επόμενη μέρα, χωρίς τη Red, πήρε την Alison και έφυγαν για τη Νέα Υόρκη. Ειδοποίησε τον Mark πως θα εξαφανιστεί για λίγο καιρό.

Πέρασαν δέκα οκτώ χρόνια μέχρι να ξανασυναντήσει το Darrell.

Δεκαεννιά

**Παρασκευή, 7 Σεπτεμβρίου 2001, 18:35,
Manhattan, NY.**

Σε όλο το δρόμο μέχρι να φτάσει στη γωνία με τους 57 δρόμους, ο άγριος άνεμος τον χτυπούσε ανελέητα και του πάγωνε το πρόσωπο. Το χοντρό παλτό του, κρατούσε το σώμα του προφυλαγμένο, είχε χώσει και τα χέρια του βαθιά στις ζεστές τσέπες, αλλά το κεφάλι του ήταν απροστάτευτο, στο έλεος του καιρού. Τα μακριά μαλλιά του, παρασυρμένα από τις δυνατές ριπές του ανέμου, μαστίγωναν τα μάγουλά του και έμπαιναν στα μάτια του. Δε μετάνιωνε που είχε αποφασίσει να περπατήσει. Κάτω από άλλες συνθήκες θα το απέφευγε, ήταν πολύ κεντρικά και πολλοί στο δρόμο θα τον αναγνώριζαν. Απόψε όμως ο κόσμος στο δρόμο ήταν βιαστικός και δεν τον πρόσεχε. Όλοι βιαζόταν να χωθούν κάπου, να γλιτώσουν από το κρύο.

Καλά έκανε και περπάτησε. Έπρεπε να βάλει τάξη στο μυαλό του, να σκεφτεί, να προετοιμαστεί. Το τηλεφώνημα που είχε δεχτεί το πρωί δεν προετοίμαζε για τίποτα καλό. Μετά από 8 χρόνια, η Margaret, από το πουθενά, ζητούσε επίμονα να τον δει για κάτι που δεν έπαιρνε καμία αναβολή, του είχε πει. Ούτε που ήξερε πως βρισκόταν στη Νέα Υόρκη. Κανόνισαν να βρεθούν το ίδιο απόγευμα, στο bar του Four Seasons στους 57 δρόμους.

Τον είχε κυριεύσει μια έντονη νευρική κατάσταση που τον έκανε να περπατά πιο γρήγορα. Δεν είχε καμιά όρεξη, ειδικά αυτή την περίοδο, να μπλέξει με τα παλιά και η Margaret ερχόταν κατευθείαν από μια εποχή που πίστευε πως είχε πια αφήσει πίσω του. Αυτή ήταν η χειρότερη στιγμή να χάσει το ρυθμό του, να χάσει το στόχο του. Για πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια βρισκόταν σε μια περίοδο τόσης δημιουργικότητας.

Όλα ξεκίνησαν στην αρχή του χρόνου, λες και το 2001 είχε φέρει άλλο αέρα. Χωρίς ιδιαίτερο ερέθισμα, μια μέρα του Ιανουαρίου, άρχισαν να βγαίνουν από μέσα του καινούριες μελωδίες και ρυθμοί. Νέα σχήματα, νέα γυρίσματα, φράσεις φρέσκες και ασυνήθιστες. Άρχισε να οργανώνει το νέο υλικό, να το βάζει σε τάξη και τα ολοκληρωμένα πια κομμάτια άρχισαν να μαζεύονται το ένα μετά το άλλο. Και το πιο ενδιαφέρον ήταν πως

είχε βρει ένα νέο στυλ, πιο κοντά στον ήχο της εποχής, απελευθερωμένο από τους παλιούς, άμεσα αναγνωρίσιμους τρόπους του. Το Μάρτιο, έχοντας μαζέψει μια δεκαριά τελειωμένες συνθέσεις, κάλεσε τον Mark να έρθει στη Νέα Υόρκη για να βάλουν κάτω τα πράγματα. Ο Mark άκουσε τα demos και ενθουσιάστηκε. Άρχισε αμέσως να οργανώνει σχέδια και του πρότεινε να επικοινωνήσουν με τον Dave Tomlin, τον πιο hot παραγωγό της rock σκηνής τα τελευταία χρόνια και να του ζητήσουν να αναλάβει τα sessions. Ο Peter είχε ζητήσει να κλείσουν το SoundForce στους 52 δρόμους και τον Andrew Trend για την ηχοληψία. Ήξερε καλά τι έκανε. Το δίδυμο Tomlin–Trend είχε ήδη πίσω του ένα Grammy για τη δουλειά τους με τον Martin Black, σε ένα album που έβρισκε πως ήταν κοντά στο ύφος της δουλειάς που σιγά-σιγά, κομμάτι-κομμάτι είχε αρχίσει να δημιουργεί ο ίδιος.

Με τον Mark είχαν φτιάξει μια λίστα με μουσικούς που ταίριαζαν στο καινούριο μουσικό ύφος. Λιγότερο από ένα μήνα μετά, με τον Joshua Simmons στα drums, τον Alan Gordon στην ηλεκτρική κιθάρα, τον John Pearson στο μπάσο και τον Lee Becket στα πληκτρα, ένα κορυφαίο rhythm section που το συμπλήρωνε ο Chase Mavey στον προγραμματισμό μπήκαν στο Room 2 του SoundForce και έκαναν κάποιες αρχικές εγγραφές που άφησαν τους πάντες άφωνους. Δυστυχώς ο Tomlin είχε ελάχιστο χρόνο διαθέσιμο, ήταν ήδη κλεισμένος για τους επόμενους μήνες και τα sessions αναγκαστικά σταμάτησαν μετά από τις πρώτες εβδομάδες. Συμφώνησαν να ξαναδουλέψουν το project μετά τον Ιούνιο και χωρίς καθυστέρηση κανονίστηκε ένα block booking στο SoundForce από Ιούλιο μέχρι Οκτώβριο, κλείνοντας μαζί και τον Andrew. Για να μη χαθεί η σύνδεση των μουσικών και σπάσει ο ρυθμός, ο Mark με απίστευτη ταχύτητα κανόνισε ένα set πέντε εμφανίσεων στο Madison Square Garden μέσα στο καλοκαίρι. Αυτή θα ήταν και μια καλή ευκαιρία να δοκιμάσουν στο κοινό κάποια από τα νέα κομμάτια. Η ομάδα μετακινήθηκε από το SoundForce σε μια μεγάλη αποθήκη στο East Village και άρχισαν πρόβες χωρίς καμιά πίεση. Τα κομμάτια, με τη συμμετοχή των κορυφαίων μουσικών αναπτύχθηκαν, μεταλλάχθηκαν και εξελίχθηκαν.

Το group έδεσε και οι ενορχηστρώσεις τελειοποιήθηκαν. Ο Mark έφερε στη Νέα Υόρκη μερικά διαλεκτά άτομα από το γραφείο του Λονδίνου και τους ανέθεσε να φροντίσουν όλες τις

λεπτομέρειες για τα show. Ένα-ένα κομμάτι του puzzle έμπαινε στη θέση του. Το stage design έμεινε απλό, χωρίς πολλά-πολλά καλούδια μια και όλοι πίστευαν πως η μουσική ήταν τόσο δυνατή που δε χρειαζόταν καμιά υποστήριξη. Το promotion έμεινε low-key, στην αρχή σε μεγάλο βαθμό κυκλοφόρησε ανάμεσα στην γνωστή πιάτσα του Manhattan, αλλά γρήγορα ξέφυγε και τα εισιτήρια εξαντλήθηκαν μέσα σε δύο εβδομάδες.

Τα shows του Madison Square Garden, ήταν εξαιρετικά, είχαν αφήσει τις καλύτερες εντυπώσεις και είχαν φέρει απρόσμενες κριτικές. Το TONY¹ έκανε μια φοβερή παρουσίαση αλλά το αποκορύφωμα ήρθε από Rolling Stone. Ο Todd Nethoff, από τους δύσκολους συντάκτες του, είχε δει μια από τις παραστάσεις κρυφά, χωρίς να έχει ειδοποιήσει κανένα από το management, πληρώνοντας απλό εισιτήριο. Προφανώς περίμενε μια χαλαρή απόδοση που θα του έδινε την αφορμή να βιτριολίσει όσο ήθελε. Το είχε κάνει και παλιότερα, είχε φτάσει μέχρι να κριτικάρει τον ήχο της κιθάρας του Peter, υπονοώντας πως μετά τη Red δεν είχε πια τον ήχο του. Ο Danny, νέος τότε guitar tech του, το είχε πάρει πολύ προσωπικά με αποτέλεσμα να σερβίρει μια ξεγυρισμένη γροθιά στο δημοσιογράφο, on-camera, τη βραδιά των Rolling Stone Awards της χρονιάς εκείνης.

Ο Peter Bennet πάντα δημιουργούσε ενδιαφέρον και η γενική αβεβαιότητα για το μέλλον του, έδινε τροφή σε πολλά σενάρια. Όμως ακόμα και ο Nethoff είχε μείνει άναυδος από την παράσταση που είχε παρακολουθήσει. Μετά από το show είχε βιαστεί να πάει με το φωτογράφο του backstage και παλεύοντας να βάλει σε τάξη τα χαμένα τα λόγια του, είχε προσπαθήσει να πάρει από τον Peter μια μίνι συνέντευξη on the spot, επαναλαμβάνοντας πως η βραδιά ήταν αποκάλυψη και πως ο Peter Bennet είναι σε top form με ένα first-class group και ο κόσμος έπρεπε να το μάθει. Μια βδομάδα μετά, το Rolling Stone είχε γράψει στο εξώφυλλο με μεγάλα γράμματα "The Cheetah is out hunting" με υπότιτλο, "Peter Bennet IS finally back". Σε ένα τετρασέλιδο spread, το περιοδικό δημοσίευσε ένα ενθουσιώδες άρθρο του Nethoff, με διθυραμβικά σχόλια και ατάκες που θα

¹ Time-Out New York. Εβδομαδιαίος οδηγός της πόλης με μεγάλη επιρροή. Κάθε χρόνο απονέμει τα TONY Awards σε επιλεγμένες παραστάσεις και εκδηλώσεις.

περίμενε κανείς να γραφτούν για ένα group που αντιμετωπιζόταν σαν the next big thing. Ο Peter είχε απλά δηλώσει, "see you soon", μια δήλωση που θεωρήθηκε στημένη, με στόχο να δημιουργήσει ένα φαινόμενο αναμονής για τη νέα δουλειά του που ήταν στα σκαριά. Το άρθρο είχε πολλές δηλώσεις από μέλη του group που παρουσιαζόταν σαν μια solid rock machine με ήχο που δεν άφηνε περιθώριο να περάσει ούτε καρφίτσα.

Μετά από το Madison Square Garden, πήραν όλοι δύο εβδομάδες break και μετά, την τελευταία βδομάδα του Ιουλίου, μπήκαν στο SoundForce για να συνεχίσουν τη δουλειά που είχαν αρχίσει πριν από το καλοκαίρι. Ο Dave Tomlin ήρθε από το Montreal και πήρε τη θέση του στο Control room, πλάι στον Andrew Trend, που και πάλι είχε αναλάβει την ηχοληψία. Όλοι άρχισαν τα sessions με ακόμα μεγαλύτερη αισιοδοξία και μέσα σε μια ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα δημιουργίας.

Ο Peter είχε απαρχής επιμένει πως τα κομμάτια έπρεπε να γραφτούν όσο πιο Live γινόταν, με όλους τους μουσικούς να παίζουν μαζί για πιο ζωντανό και δυναμικό αποτέλεσμα. Αποδείχθηκε πως είχε δίκιο. Ο Mark είχε κάνει καλά τη δουλειά του και είχε καταφέρει να πείσει τον Tim Griffin, τον ιδιοκτήτη του SoundForce να δώσει στο γκρουπ του Peter το μεγάλο Live room. Από τις αρχές του Ιουλίου, ενώ ακόμα το group ξεκουραζόταν, οι τεχνικοί είχαν χωρίσει την τεράστια αίθουσα σε τμήματα, τοποθετώντας στο κέντρο το εντυπωσιακό Drum Kit του Joshua με ηχομονωτικά χωρίσματα γύρω του. Μεγάλα χαλιά, με όμορφα χρώματα και σχέδια είχαν τοποθετηθεί στην αίθουσα, οριοθετώντας νοητούς χώρους για τους υπόλοιπους μουσικούς. Είχαν οργανώσει τα όργανα, τους ενισχυτές και ότι άλλο χρειαζόταν σε υποθετικά τετράγωνα ώστε κάθε ένας να έχει στη διάθεσή του ότι μπορούσε να χρειαστεί άμεσα. Ο Andrew είχε κάνει απίστευτη δουλειά με τα μικρόφωνα και το συνολικό στήσιμο της μπάντας.

Από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησαν να παίζουν, όλοι συνειδητοποίησαν πως κάτι μεγάλο ετοιμαζόταν. Ο ήχος έβγαине αβίαστα και ήταν σφιχτός, δεμένος αλλά άνοιγε όπου χρειαζόταν, οι ρυθμοί έμοιαζαν ζωντανοί, τα όργανα έβρισκαν χώρο να αναπνεύσουν. Οι μουσικοί έκαναν ότι καλύτερο μπορούσαν και αυτός ο ίδιος ξεπερνούσε τον εαυτό του. Όσο πέραγαν οι μέρες οι ρυθμοί ανέβαιναν, οι ώρες στο studio μάκραιναν και η πίεση έφτασε σε οριακά επίπεδα. Τους είχε πιάσει όλους ένας

ανεξέλεγκτος πυρετός, να κάνουν το καλύτερο, να βελτιώσουν λίγο εδώ, να φτιάξουν το ρυθμό λίγο εκεί, να προσθέσουν μια αρμονία κάπου αλλού. Κατέληξαν να περνάνε ολόκληρα εικοσιτετράωρα στο studio, τα μικρά διαμερίσματα στον πάνω όροφο έγιναν τα κελιά τους, όποτε χρειαζόταν λίγο ύπνο ή ξεκούραση.

Με τα sessions σε full flight, έβλεπε πια ελάχιστα τη Alison. Για φαγητό στο Smith & Woolensky, για μια σύντομη βόλτα, γρήγορο branch στου Loi's στους 55 δρόμους και 7. Κάποια στιγμή, όταν πιαμίλαγαν μόνο στο τηλέφωνο, η Alison είχε αποφασίσει να του αφήσει περισσότερο χώρο.

"You need more air my love", του είχε πει. "These sessions are straining you and I better leave you alone for a while".

Μίλησε με την Evelyn, την κολλητή της από το κολλέγιο στη Βοστώνη και κανόνισε να μείνει μαζί της για λίγο καιρό, καμιά δεκαριά μέρες.

"Ευκαιρία να τη δω μετά από τόσο καιρό. Μόλις χαλαρώσουν κάπως τα πράγματα, call me and I'll be back in a flash" είχε πει χαιρετώντας τον πριν μπει στο αυτοκίνητο που θα την πήγαινε στο JFK.

Από τη μέρα που έφυγε,μίλαγαν κάθε βράδυ στο τηλέφωνο. Είχε καταφέρει να κάνει το τηλεφώνημα fixed μέρος του καθημερινού προγράμματος, μια αιτία για ένα σύντομο διάλειμμα από την μόνιμη πίεση των sessions.

Έφτασε στο κτίριο του ξενοδοχείου και χώθηκε βιαστικά μέσα. Καλά θα έκανε να ξεμπερδέψει με τη Margaret όσο πιο γρήγορα γινόταν και να αφήσει το μυαλό του να συγκεντρωθεί και πάλι στα sessions. Έστριψε αριστερά από τη reception και άρχισε να ξεκουμπώνει το παλτό του προχωρώντας προς τη χαμηλόφωνη αίθουσα του Bar. Μόλις μπήκε, την είδε αμέσως να κάθεται μόνη της, στην άκρη της αίθουσας, μακριά από τις λίγες παρέες. Φορούσε μεγάλα μαύρα γυαλιά που έκρυβαν σχεδόν όλο το πρόσωπό της. Κρατούσε ένα ποτήρι, σίγουρα διπλό bourbon χωρίς πάγο. Πλησίασε το τραπέζι βγάζοντας το παλτό του. Ανασήκωσε το κεφάλι της προς το μέρος του, έγενεψε αδιόρατα αλλά δεν την είδε να κάνει καμιά κίνηση για να σηκωθεί και να τον υποδεχτεί. Καμιά εγκαρδιότητα. Τα μεγάλα γυαλιά της δεν έκρυβαν τις ρυτίδες και τα χρόνια. Πρέπει πια να πλησιάζει τα 65, υπολόγισε

βιαστικά. Κάθισε απέναντί της και τη χαιρέτησε. Του ανταπέδωσε το χαιρετισμό λακωνικά. Είχε χάσει όλη τη λάμψη της. Έδειχνε κουρασμένη, γερασμένη πιο πολύ και από την ηλικία της. Βρήκε πάνω της τεράστια διαφορά από την τελευταία φορά που την είχε συναντήσει. Τότε ήταν ακόμα δυνατή, έπαιζε ακόμα το παιχνίδι από θέση ισχύος. Τώρα δεν του φαινόταν και τόσο δυνατή πια. Ένοιωσε να τον πιάνει μια παράξενη στενοχώρια. Η Margaret Simpson που θυμόταν, είχε χαθεί. Η γυναίκα που την έτρεμε όλη η Mail, ίσως και όλη η Fleet Street, που έπαιζε στα δάκτυλά της τον κόσμο του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, που μπορούσε να φτιάξει ένα star ή να κάνει την κάθε Pop-μάρκισα να τρέχει να κρυφτεί από ντροπή, ήταν παρελθόν. Από ευγένεια τη ρώτησε πώς είναι και πού χάθηκε όλα αυτά τα χρόνια. Τον έκοψε με μια απότομη θεατρική κίνηση του χεριού της, σαν να ήθελε να του πει να αφήσει τα πολλά-πολλά, δεν είχε ώρα για τέτοια. Χωρίς να μιλήσει, έσκυψε στην τσάντα της, έβγαλε ένα φορητό DVD player, πάτησε Play και το έσπρωξε προς το μέρος του πάνω στο μικρό τραπέζι.

Κάρφωσε το βλέμμα του στην οθόνη και αυτόματα τον κυρίευσε έκπληξη, θυμός, λύπη και οίκτος, το ένα συναίσθημα μετά το άλλο, σε διάστημα λίγων μόνο δευτερολέπτων. Η εικόνα ήταν κακή αλλά οι γυμνές φιγούρες στην οθόνη φαινόταν ολοκάθαρα. Δεν χρειάστηκε να δει πολύ για να πιάσει το μήνυμα.

“Ωστε μας μαγνητοσκοπήσεις;” τη ρώτησε, απλά, δηλώνοντας το ήδη δεδομένο.

Η Margaret ξαφνικά έδειξε να ξυπνάει, να αναζωογονείται. Άφησε ένα απότομο, σύντομο, σπαστό γέλιο που έκανε κάποιους από τα διπλανά τραπέζια να τους κοιτάξουν. Μετακινήθηκε στην καρέκλα της, απλώθηκε πίσω, σε μια πιο άνετη στάση.

“Ολόκληρη την παράστασή μας” του είπε νικικά, με μια δόση ειρωνείας. “Μία αλλά μοναδική. Τι action, τι φιγούρες, τι πάθος! These were the days! Our young-found Star, fucking his way to the top.”

Έβηξε για να καθαρίσει το λαιμό της και συμπλήρωσε με σοβαρή και σκληρή φωνή, χωρίς ίχνος αστεϊσμού:

“Το master tape του DVD που κρατάς, βρίσκεται σε ασφαλή κρυψώνα που μόνο εγώ γνωρίζω. Αυτό εδώ είναι το μόνο αντίγραφο. Δεν είμαι βλάκας να κάνω πολλές κόπιες, στο τέλος χάνεις το λογαριασμό και τον έλεγχο. Κάποια θα πείσει σε λάθος χέρια και δεν το θέλουμε αυτό έτσι δεν είναι;”

“Τι θες;”, τη ρώτησε, απότομα, χωρίς κανένα αίσθημα και χωρίς δισταγμό.

“Τι θέλω; Τίποτα το σοβαρό. Η ζωή ξέρεις, δεν ήταν και πολύ ευγενική μαζί μου τα τελευταία χρόνια. Ο Jack είναι νεκρός, έπρεπε ο άχρηστος να πάει να κολλήσει AIDS, κατάλαβες; Και ο Brian με παράτησε για εκείνη την τσούλα που κάνει backing vocals στους *Hot n’ Sour*. Κανείς δεν φαίνεται να εκτιμά πια την αξία μου. Η αλήθεια είναι πως έχω χάσει και εγώ το touch μου, η νέα σκηνή δε μου λέει και πολλά, αγοροκόριτσα και τσουλάκια, Beatles look-alikes και Stones would-never-be’s. Το Garage διέλυσε τα πάντα, όλα είναι πια “δήθεν”. Δεν υπάρχει χώρος πια για μια γνήσια rock ‘n’ roll σκύλα σαν και την αφεντιά μου. Και το χειρότερο, κανείς δεν μπορεί πια να με πληρώσει όσα πρέπει, είμαι πολυέξοδη!”.

Σταμάτησε.

“Σκέφτομαι πως είναι καιρός να κάνω την μεγάλη έξοδό μου”.

Κατέβασε μια γερή γουλιά.

“Έφτασε η ώρα να ρευστοποιήσω τα assets μου, little lover boy”.

Ξερόβηξε.

“Pay time for all the fuckers, and what do you know? I ‘ve got your ass right here on my queue”.

Σταμάτησε και πάλι για μια ακόμα γερή γουλιά. Το ποτό στο ποτήρι της είχε σχεδόν τελειώσει. Η φωνή της έγινε απότομη και ξερή.

“Five mil will pave a pretty-damn-fucking-good exit, for a Lady of my stature, wouldn’t you say dear?”

Κοίταξε γύρω του. Η συνηθισμένη σύνθεση ατόμων του Four Seasons. Καθώς πρέπει νεαροί executives, κάμποσες περίσσια όμορφες και αφεγάδιαστες Νεοϋορκέζες, κάμποσοι επιχειρηματίες επισκεπτόμενοι την πόλη για μια δυο μέρες που συζητούσαν με τους ντόπιους συνδέσμους τους.

“Five mil gets you the master tape of the star performance and a Lady’s promise that this will be the end of it”.

Σε ένα παραπέρα τραπέζι, το αυτί του έπιασε χάχανα και άκουσε την παρέα να κάνει πλάκες στα Ελληνικά. Ο ήχος της γλώσσας τον ξάφνιασε. Για ένα-δυο λεπτά αφαιρέθηκε. Ήταν δύο ζευγάρια, σαράντα με σαρανταπέντε. Οι γυναίκες ήταν ντυμένες με γούστο και οι άντρες έδειχναν άνετοι. Ασυναίσθητα βρέθηκε να παρακολουθεί την κουβέντα τους. Κάτι σχολίαζαν με χιούμορ για

την γκαρσόνα που δεν φάνηκε να καταλαβαίνει τι ακριβώς της είχαν ζητήσει. Αντάλλαξαν αστεία και γέλασαν όλοι μαζί. Έδειχναν να περνάνε καλά και να το χαίρονται. Ο ένας από τους άνδρες, ένας σαραντάρης με γυαλιά είπε στους άλλους κάτι ψιθυριστά και γέλασαν όλοι μαζί.

“Δεν σε άκουσα”, διέκοψε το ταξίδι του η Margaret. “Πώς σου φαίνονται τα πέντε εκατομμυριάκια; I have to know, it's your money after all.”

Δεν της απάντησε. Μέσα του οι σκέψεις του είχαν μπλέξει σα σπαγκέτι.

Κοίταξε το ρολόι της.

“Πρέπει να φύγω. Έχω μια άλλη δουλειά να κανονίσω για απόψε και πρέπει να πέσω νωρίς για ύπνο. Αύριο first-thing πετάω για LA και δε θέλω να κουραστώ πολύ σήμερα. Θα σου τηλεφωνήσω σε μια-δυο μέρες να σου πω πως προχωράμε από δω και κάτω. Κοίτα να προσέχεις τον εαυτό σου και μη φύγεις πριν πληρώσεις τα ποτά μου”.

Ήπιε το υπόλοιπο bourbon, έσφιξε τα δόντια της, έβγαλε ένα “Jeez! Oh dear-me”, σηκώθηκε με ευλυγισία που τον ξάφνιασε και έκανε να φύγει. Για μια στιγμή κοντοστάθηκε, γύρισε και τον κοίταξε μέσα από τα σκούρα γυαλιά της.

“Για να το ξέρεις, εγώ έστειλα το Stevens να ‘ρθει να σε δει στο σαπιοκάραβο στον Τάμεση εκείνη τη νύχτα. Και να σκεφτεί κανείς πως λίγο έλειψε να τα τινάξεις όλα στον αέρα με το χαζοκαυγά σου μ’ εκείνο το μεθυσμένο αλήτη. Και σου έσπασε και την κιθάρα. Φαντάσου. Όλα θα μπορούσαν να είχαν πάει στο βρόντο. Ο Sir Stevens καλά το έστησε το παιγνίδι αλλά με ξέχασε. Ίσα που με κάλεσε στις συναυλίες του Odeon. Μα το θεό, δεν ήξερα τίποτα! Όταν σε είδα να βγαίνεις στη σκηνή πίσω από το χαζο-Darrell λίγο έλειψε να μου έρθει κόλπος. Αν τον είχα μπροστά μου θα τον καθάριζα. Ήξερα από τότε πως κάπου, κάποτε, θα είχα ένα paycheck να εισπράττω”.

Έκανε επί τόπου μεταβολή και χωρίς πολλά-πολλά κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

Είκοσι

Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου 2001, 07:45. JFK, NY.

Ο Jeff τον περίμενε στη σκάλα του Lear Jet 60 που ήταν παρκαρισμένο στην άκρη του parkway, μπροστά από το Hangar 3 με τον κατά πέντε χρόνια νεώτερο Steve, πλάι του και ελαφρά πιο πίσω, σαφή υπενθύμιση ιεραρχίας. Οι ex-USAF πιλότοι δεν ξεχνάνε ποτέ τις συνήθειές τους, σκέφτηκε αυτόματα, μια σκέψη που την έκανε το ίδιο αυτόματα κάθε φορά που πλησίαζε το Lear jet. Δεν είχε ήλιο αλλά και οι δύο τους φοράγανε τα σκούρα γυαλιά τους. Μόλις βγήκε από την XR8, ο Jeff βιάστηκε να πλησιάσει με αποφασιστικό βήμα και να του σφίξει το χέρι, πάντα με την ίδια υπολογισμένη δύναμη και σιγουριά που λες και ήθελε, χωρίς λόγια, να του περάσει την βεβαιότητα πως στα χέρια του ήταν ασφαλής και όλα θα πήγαιναν καλά. "A-OK everytime!" Τον ακολούθησε ο Steve, με μια σύντομη αλλά το ίδιο αποφασιστική χειραψία.

Χαιρέτησε τους δύο πιλότους και ανέβηκε τα σκαλιά βιαστικά, ανέκφραστος και χωρίς πολλές περιστροφές. Κανονικά, σε οποιαδήποτε άλλη μέρα, θα αντάλλασσαν μια-δυο κουβέντες, στα όρια της άνεσης που είχε χτιστεί πάνω στις εκατοντάδες ώρες που είχαν μοιραστεί μαζί στον αέρα. Με τον Jeff έφταναν μαζί πίσω μέχρι την εποχή του πρώτου Piper Navajo. Σήμερα όμως δεν ήταν μια τέτοια μέρα.

Το ταξίδι είχε προγραμματιστεί τόσο απρόβλεπτα όσο είχε προκύψει η ανάγκη να βρεθεί στο LA. Και ο λόγος κάθε άλλο παρά έφτιαχνε το κέφι του. Και δεν ήταν βέβαια το ότι αναγκάστηκε να διακόψει στη μέση τα sessions στο SoundForce που δεν χρειαζόταν πολύ ακόμα για να τελειώσουν. Το group πέταγε, τα κομμάτια συμπληρωνόταν με ελάχιστα overdubs και αυτά, όταν ο Tomlin πρότεινε να προσθέσουν "minor touches" όπως έλεγε, τότε ένα fill εδώ, τότε ένα guitar drone πιο κάτω. Μόνο minor που δεν ήταν. Ο Dave άπλωνε μαγική σκόνη πάνω από τα tracks και τα απογείωνε ακόμα πιο ψηλά. Είχε εκείνη τη μοναδική ικανότητα να βλέπει μέσα από τις ενορχηστρώσεις, να νοιώθει την ψυχή κάθε κομματιού και να την απελευθερώνει. Ήξερε πού να προσθέσει και πού να αφαιρέσει. Και το κάθε κομμάτι που έμπαινε στην άκρη και έπαιρνε σειρά για mastering ήταν πλήρες και δε χώραγε ούτε

αναπνοή. Όταν μπήκε ο Σεπτέμβριος, όλοι πια άρχισαν να πιστεύουν πως σύντομα ο κύκλος των sessions θα έκλεινε. Ο νέος δίσκος του θα ήταν σίγουρα αριστούργημα, το αστέρι ανάμεσα στις κυκλοφορίες των Χριστουγέννων. Θύμωσε πάλι με τη σκέψη πως όλα αυτά είχαν ξαφνικά διακοπεί, μόλις χθες και τώρα έμοιαζαν να είναι αιώνες πριν.

Τα είχε όλα τινάξει στον αέρα το τηλεφώνημα που είχε πάρει χθες το πρωί από την Margaret.

“Γεια σου γλυκέ μου, σου έλειψα;” του είχε πει. “You know, κλείνω κάποιες τελευταίες εκκρεμότητες over here και φεύγω για το Λονδίνο. Δεν έχω πολλά περιθώρια χρόνου, και έχω πολλούς διαβόλους στο σβέρκο μου να με κυνηγάνε. Θα χρειαστώ λοιπόν την ευγενική οικονομική συνδρομή σου σε μετρητά, χωρίς πολλές καθυστερήσεις και χωρίς εξυπνάδες. We do not take American Express nor Travelers’ Cheques I am afraid. Ας κανονίσουμε λοιπόν από τώρα τις λεπτομέρειες. Θα σε περιμένω στις 15 του μήνα, κατά τις εννιά το βράδυ, στο εστιατόριο Dal Rae, στο Pico Rivera. Είναι έξω από το LA, μη μας δει κανένα πονηρό μάτι, βλέπεις, πάλι εσένα σκέφτομαι darling. Θα το βρεις, εύκολα είναι στην ανατολική Washington Blvd. Φέρε μου τα πράσινα και θα σου δώσω το Master Tape και το μοναδικό DVD copy. Be there my dear and no wine gets spilt”.

Της είχε εξηγήσει πως τα χρήματα ήταν πολλά, πως δεν θα τα είχε διαθέσιμα και δεν θα τα κατάφερνε. Δε φάνηκε να τον ακούει. Του είπε απλά πως δεν είχε πρόβλημα με μεγάλα ή μικρά χαρτονομίσματα, αρκεί να ήταν «καθαρά», αλλιώς, μαύρο φίδι που τον έφαγε, του πέταξε “see you soon, darling” και του έκλεισε το τηλέφωνο κατάμουτρα.

Είχε τηλεφωνήσει αμέσως στο Mark, του είπε πως κάτι πολύ σοβαρό είχε συμβεί και του ζήτησε να έρθει στο διαμέρισμά του όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο Mark έφτασε σε χρόνο μηδέν. Έφτιαξε στα γρήγορα ένα Darjeeling, βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα και άκουσε σιωπηλός και σοβαρός την ιστορία. Το πρώτο μέρος το ήξερε καλά. Τη Margaret ποτέ δεν την είχε συμπαθήσει και είχε θυμώσει με τη χοντράδα που είχε κάνει ο Peter μαζί της. Κατά βάθος το ήξερε πως ο φίλος του κάποτε θα την πλήρωνε αυτή την χοντρή ανοησία του, δεν είχε όμως φανταστεί ποτέ το ακριβές ποσό!

“Seems to me that to start with, we ought to get the lads and call it a day. We’ll call the sessions off for now. Θα πω στον

Andrew να τους πει να πάρουν τη βδομάδα off. Αυτός με το Dave έχουν κάμποση δουλειά να κάνουν οπότε no big deal, really. Tim won't like this, not a little bit! Boy, is he going to be mad! Θα του τινάξουμε τον προγραμματισμό του SoundForce στον αέρα". Αυτό ήταν σίγουρο. Ο ιδιοκτήτης του studio δεν θα το παίρνε και με τον καλύτερο τρόπο αλλά αυτό ήταν το λιγότερο που απασχολούσε τον Peter αυτή τη στιγμή. "Naah!, he'll find someone else to fill the hole. He'll be OK". Είπε, σχεδόν μονολογώντας και παράτησε το θέμα.

Ο Mark είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα του κρατώντας στο χέρι του την κούπα με το Darjeeling και βημάτιζε πάνω κάτω, χωρίς νευρικότητα. Ο Peter τον παρατηρούσε καθισμένος στον καναπέ.

"It's you my friend that I am worried about. Sod the millions. Finish the damn album and these will be a drop in the ocean, I promise you".

Είχε σταθεί μπροστά του, όρθιος, επιβλητικός παρά τη λεπτή φιγούρα του.

"Πώς θα το πετάξεις από πάνω σου όλο αυτό το χάλι; Θα είσαι OK ή θα σκατώσουμε τα sessions τώρα που είμαστε τόσο κοντά; Δεν έχουμε και πολύ χρόνο ξέρεις. Για να είμαστε στα ράφια, worldwide, πριν τα Χριστούγεννα πρέπει να φεύγουμε για Mastering το πολύ σε τρεις βδομάδες από τώρα. Και ο Dave με τον Andrew χρειάζονται τουλάχιστον δύο από αυτές για τα τελικά mixes".

Για λίγο είχε αποφασίσει να περιμένει για μια κάποια αντίδραση. Δεν την πήρε. Στο τέλος είχε καθίσει πλάι του στον καναπέ αφήνοντας ένα αναστεναγμό. Ο Mark κρατούσε πάντα την ψυχραιμία του, no matter what.

"OK, θα πάρω τον Colin στη South Pacific στο LA και θα κανονίσω για τα μετρητά. Δεν νομίζω πως θα 'χει πρόβλημα. Το ποσό είναι μεγάλο αλλά θα του πω ότι θέλεις να προλάβεις μια real-hot case και χρειάζεσαι άμεσα cash. I'm sure he'll fix it for you".

Είχε κάνει μια μικρή διακοπή να βεβαιωθεί πως ο Peter τον παρακολουθούσε.

"Θα πω στο Jeff να ετοιμάσει το Lear Jet για αύριο. The sooner you fly out there the faster you'll put all this shit behind you". Τον χτύπησε στο πόδι με οικειότητα και πραγματικό

ενδιαφέρον, σα να 'χε να κάνει με το μικρό αδελφό του που βρέθηκε μπλεγμένος και χρειαζόταν βοήθεια και υποστήριξη.

“Μην ανησυχείς με τίποτα. You’ve got all bases covered. Just come back to us in one piece my old friend. Body and mind, you hear? It’s just a trip to the coast. Who knows, you may get to write some blues on the plane!”

Αργά το απόγευμα, όταν πια ο Mark τον ειδοποίησε πως όλα ήταν έτοιμα για το αυριανό ταξίδι, τηλεφώνησε στην Alison στη Βοστώνη. Της εξήγησε πως κάτι έκτακτο του είχε τύχει και πως θα έφευγε για το Los Angeles για μερικές μέρες, όχι για πολύ. Η Alison το βρήκε θαυμάσιο.

“I ‘ll join you there my love” πέταξε χαρούμενη. “I ‘ll get a ticket to LA and I ‘ll wait for you there”.

Τον πήρε το βράδυ στο τηλέφωνο και του είπε πως είχε κλείσει θέση, η πτήση ήταν νωρίς το πρωί. Δε θυμόταν λεπτομέρειες, θα έπαιρνε το εισιτήριο από το αεροδρόμιο. Θα έφταναν στο LA πάνω-κάτω παρόμοια ώρα. Κρίμα που δεν προλάβαινε να γυρίσει στην Νέα Υόρκη, να ταξιδέψουν μαζί.

Στην πόρτα του Lear Jet, η Linda τον υποδέχθηκε χαμογελαστή και αφεγάδιαστη και τον έκανε να διακόψει τις σκέψεις του. Αυτή η κοπέλα, όποτε και αν την έβλεπες ήταν ατσαλάκωτη και σε πλήρη φόρμα. Μικροκαμωμένη αλλά αθλητική έδειχνε να έχει την ευλυγισία γατόπαρδου και την ίδια ετοιμότητα. Δεν την πετύχαινες ποτέ χωρίς ένα φυσικό χαμόγελο, πάντα κεφάτη και πάντα πρόθυμη. Δεν θυμόταν ποτέ να την έχει δει να δυσανασχετεί, ακόμα και στις δύσκολες εποχές. Με τον Jeff αποτελούσαν πια ένα κομμάτι της ζωής του, οικογένεια θα έλεγε κανείς.

“Good morning Sir”, πέταξε χαρούμενα η Linda. “Welcome aboard”.

Το εννοούσε. Χαιρόταν πραγματικά που θα είχε την τιμή να τον περιποιηθεί μέχρι το LA. Πάντα χαιρόταν και ήταν ακόμα πιο ικανοποιημένη που και αυτός είχε δείξει να το έχει αναγνωρίσει. Γιατί άλλωστε την κράτησε, μόνη αυτή στο νέο του team από πιστούς όταν οι Rathaus ξεφορτώθηκαν το 707 που τους πέταγε από πόλη σε πόλη στις περιοδείες τους; Το Lear jet της άρεσε καλύτερα κι ας ήταν πιο στριμωγμένο. Είχε καλύτερο έλεγχο και κανένα πάνω από το κεφάλι της ή μέσα στα πόδια της.

Μπορούσε να κάνει τη δουλειά της όπως εκείνη ήξερε και ήθελε και να εισπράττει όλη την ικανοποίηση.

Της είπε καλημέρα, της έδωσε την μικρή τσάντα που κρατούσε και το δερμάτινο jacket του και βιάστηκε να βυθιστεί στην πολυθρόνα του στο πίσω μέρος της καμπίνας. Κοίταξε το ρολόι του, η ώρα πλησίαζε οκτώ. Ζήτησε ένα διπλό espresso από τη Linda που είχε κιόλας έρθει και είχε σταθεί υπομονετικά πλάι στην πολυθρόνα του. Μετά θυμήθηκε πως το Lear Jet δεν είχε μηχανή για espresso, κάτι με τα 12Volt του είχε εξηγήσει ο Jeff όταν τον συμβούλευε για τα fitting options πριν την παραγγελία του μικρού Jet, αλλά τώρα δεν θυμόταν ακριβώς το λόγο. Ζήτησε συγνώμη από τη Linda και της είπε πως με μια καλή κούπα instant θα ήταν εντάξει. Γύρισε και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Η μέρα θα ήταν καθαρή σκέφτηκε παρατηρώντας τον ορίζοντα να φωτίζει σιγά-σιγά.

Ο Jeff ήρθε να τον ενημερώσει πως όλα ήταν έτοιμα, σε λίγα λεπτά θα είχαν engine start και υπολόγιζε να είναι στον αέρα σε μισή ώρα το πολύ. Τον ενημέρωσε επίσης πως είχε προβλέψει στο flight plan για πιθανό refuelling στο Denver, αν και, τόνισε, το Lear Jet 60 ήταν από τα λίγα executive jets που μπορούσε να κάνει JFK-LAX non-stop και πιθανότατα να μην το χρειαζόταν. Του έγνεψε επιδοκίμαστικά, ο Jeff χαιρέτησε ευχαριστημένος και χάθηκε στο cockpit. Έπιασε να ξεφυλλίζει τους New York Times που είχε αφήσει πλάι του η Linda. Οι κινητήρες του μικρού τζετ πήραν ζωή και γρήγορα βρέθηκαν να τροχοδρομούν προς τον διάδρομο απογείωσης. Έδεσε τη ζώνη του και από συνήθεια, την ρύθμισε κάπως σφιχτά. Η Linda ήρθε βιαστικά να τον ρωτήσει αν ήταν OK να σερβίρει μετά την απογείωση. It's OK, της είπε. Μπορούσε να περιμένει. Τον άφησε, έκανε ένα τελευταίο έλεγχο στο εσωτερικό του τζετ και πήγε στην θέση της, μπροστά, πίσω από το cockpit. Ένα μικρό χώρισμα την έκρυβε σχεδόν όλη από το οπτικό του πεδίο. Ίσα-ίσα η άκρη του αριστερού ώμου της και το στήριγμα του καθίσματός της φαινόταν. Είχε συνηθίσει να την βλέπει σε τακτά διαστήματα να γέρνει με αργό ρυθμό όλο το σώμα της αριστερά, ίσα-ίσα όσο χρειαζόταν για να του ρίξει μια ματιά, να ελέγξει αν ήταν όλα καλά, αν χρειαζόταν τίποτα.

Το μικρό τζετ τροχοδρομούσε γοργά στο λαβύρινθο των taxiways του JFK, προχωρώντας προς τον διάδρομο που του είχε δοθεί για απογείωση. Μερικά λεπτά αργότερα άφηναν το έδαφος και το Lear Jet ορμούσε προς τα ελάχιστα σύννεφα του πρωινού

ουρανού με το Manhattan ίσια μπροστά του. Περίμενε τώρα με προσμονή να φτάσουν σε ύψος ασφαλείας για να έρθει και ο καφές του. Μετά θα προσπαθούσε να κοιμηθεί λίγο. Το ταξίδι μέχρι το LA ήταν μακρύ και έπρεπε να καταφέρει να χαλαρώσει.

Έριξε μια αδιάφορη ματιά στο ρολόι του. Μόλις είχε περάσει οκτώ και σαράντα.

Άπλωσε το χέρι του για να κατεβάσει το drape στο παράθυρό του αλλά η κίνησή του έμεινε στη μέση. Εντελώς ξαφνικά, χωρίς καμία προειδοποίηση το Lear Jet έκανε μια απότομη στροφή προς τα αριστερά και βούτηξε προς το έδαφος. Από ένστικτο κοίταξε έξω και η εικόνα ενός τεράστιου αεροσκάφους γέμισε το παράθυρό του καθώς πέρασε από πάνω τους σε αδιανόητα ελάχιστη απόσταση με διαβολεμένο θόρυβο. Το Lear jet ταρακουνήθηκε απότομα και βίαια, καθώς χτυπήθηκε από το wake των κινητήρων του μεγάλου τζετ. Η Linda είχε αφήσει μια σύντομη κραυγή τρόμου και ότι ήταν ελεύθερο στην καμπίνα είχε πετάξει ανεξέλεγκτο προς όποια κατεύθυνση επέβαλε η απότομη μανούβρα. Το κεφάλι του χτύπησε με δύναμη στο προσκέφαλο και ένοιωσε ένα έντονο πόνο στο δεξί αυτί του που όμως πέρασε γρήγορα. Τα πόδια του είχαν γυρίσει με δύναμη προς τα δεξιά και διπλώθηκαν προς τα πάνω. Καθώς ο χώρος μπροστά από το κάθισμά του ήταν κενός, δεν υπήρχε τίποτα να τα σταματήσει και τα γόνατά του έφτασαν σχεδόν μέχρι τη μύτη του.

Με τους κινητήρες σε πλήρη ισχύ, το μικρό τζετ ευθυγραμμίστηκε, έκανε μια μεγάλη στροφή προς τα αριστερά, κατευθύνθηκε ανατολικά προς τη θάλασσα και άρχισε να παίρνει πάλι ύψος. Βολεύτηκε στη θέση του, έτριψε το κεφάλι του, το αυτί του βούιζε ακόμα από το χτύπημα και τα πόδια του πονούσαν από την βίαια κίνηση. Κοίταξε πάλι έξω από το παράθυρο και στο βάθος, είδε το νότιο Manhattan. Συνειδητοποίησε πως πετούσαν ακόμα πολύ χαμηλά. Τότε πρόσεξε το μεγάλο τζετ που σε ύψος αισθητά χαμηλότερο από το δικό τους πέταγε κατευθείαν προς την πόλη. Τα λεπτά varour trails που δημιουργούσε στα ακροπερύγια η υγρασία της πρωινής ατμόσφαιρας, και τα αέρια από τους κινητήρες δημιουργούσαν μακριές λεπτές γραμμές καπνού πίσω του, σα ράγες τραίνου. Η προέκτασή τους έδειχνε να τελειώνει ακριβώς πάνω στην πόλη.

“Αυτοί πρέπει να ήταν που παραλίγο να μας τρακάρουν”, σκέφτηκε. Καθώς το δικό τους jet συνέχισε τη στροφή του, γρήγορα έχασε το μεγάλο αεροσκάφος από το οπτικό πεδίο που

του επέτρεπε το μικρό παράθυρο. Ξαφνικά πρόσεξε τις δυνατές, ψύχραιμες φωνές που ερχόταν από το cockpit. Ο Steve είχε ήδη κάνει την αναφορά του στον Πύργο του JFK. Τον άκουσε να μιλάει για ένα 767 της American Airlines. Από τον ασύρματο ερχόταν πολλές ερωτήσεις, που φανέρωναν δυσπιστία. Κανένα commercial airline δεν έπρεπε να βρίσκεται στο σημείο και με την πορεία που ανέφεραν. Ο Jeff μπήκε στη συνομιλία και επιβεβαίωσε emphaticά ένα near-miss με Commercial Airliner. Για κάπου ένα λεπτό, δεν ακούστηκε τίποτα, μόνο ο στατικός από την ανοικτή γραμμή. Ξαφνικά ο στατικός καλύφθηκε από πολλές φωνές, ακατάληπτες, δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα απλά κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Σε δευτερόλεπτα στη συχνότητα έπεσε πλήρης σιγή. Αμέσως μετά, μια βαριά, αργή και ψύχραιμη φωνή τους ενημέρωσε πως υπήρχε emergency στην περιοχή και τους έδωσε εντολή να κατευθυνθούν προς το New Jersey και να μείνουν σε pattern. Τους έδωσε πορεία και είπε να περιμένουν οδηγίες για άμεση προσγείωση.

Ο Jeff ενεργοποίησε το PA και ενημέρωσε λακωνικά τον επιβάτη του για την κατάσταση. Δεν του είπε κάτι καινούριο. Ζήτησε συγνώμη για τον απότομο ελιγμό που είχε κάνει λίγο πριν αλλά τόνισε πως είχε αντιδράσει με γνώμονα την ασφάλειά τους και μόνο. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στην κρίση του Jeff. Στον αέρα αυτός ήταν το αφεντικό και ποτέ δεν θα αμφισβητούσε την κρίση του. Το Lear Jet πήρε την κατεύθυνση που του ζήτησαν και όλα έδειξαν να ηρεμούν. Η Linda έγειρε στο πλάι από το κάθισμά της χωρίς να λύσει τη ζώνη της, φάνηκε από το χώρισμα και τον κοίταξε. Ήταν τρομαγμένη αλλά του χαμογέλασε και του έκανε νόημα πως όλα θα πάνε καλά. Θα πρέπει να ένοιωθε άβολα, δεμένη και ανήμπορη να τρέξει δίπλα του και να ρωτήσει αν χρειάζεται κάτι αλλά οι κανονισμοί ήταν κανονισμοί και ειδικά σε μια περίπτωση σαν την τωρινή, δεν θα έφευγε από τη θέση της αν δεν έπαιρνε την άδεια από το cockpit.

Για κάπου ένα λεπτό ακουγόταν μόνο ο θόρυβος από τους κινητήρες καθώς το Lear Jet κατευθυνόταν τώρα προς το αεροδρόμιο του New Jersey. Είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί πως η κατάσταση ήταν μπερδεμένη. Το ταξίδι στο LA προς το παρόν φαινόταν να αναβάλλεται. Δεν ήταν άμεσα κατανοητοί οι λόγοι αλλά κάτι του έλεγε πως δεν θα μπορούσαν να φύγουν σύντομα. "Μόλις τα πράγματα ξεκαθαρίσουν θα μιλήσω με τη Margaret για να της εξηγήσω" σκέφτηκε.

Είχε περάσει εννιά η ώρα. Τα λεπτά συνέχισαν να περνούν. Το Lear Jet έμπαινε τώρα αργά σε holding pattern, περιμένοντας οδηγίες. Σε μια στροφή του αεροσκάφους, έριξε μια ματιά προς το Manhattan και είδε έκπληκτος πυκνό καπνό να υψώνεται από το νότιο άκρο του. "Πρέπει να είναι πολύ μεγάλη φωτιά" σκέφτηκε, πριν ο καπνός χαθεί από το οπτικό πεδίο του καθώς το μικρό τζετ συνέχιζε τη στροφή του.

Η ώρα συνέχιζε να περνά βασανιστικά και το Lear jet παρέμενε σε pattern. Λίγο πριν τις εννέα και είκοσι, το PA του τζετ ενεργοποιήθηκε πάλι με το χαρακτηριστικό bleep και το hiss που ακουγόταν ανάμεσα στις ανακοινώσεις. Η φωνή του Jeff ακούστηκε αργή, σοβαρή, σαν να δυσκολευόταν και ο ίδιος να πιστέψει τι ήταν αυτό που θα έλεγε. Ίσως και γι' αυτό να ξέθαψε την ξύλινη USAF λεκτική:

"Sir, I regret to report that at eight hundred forty five hours, a commercial passenger jet crashed into the north tower of the WTC, South Manhattan. A second passenger jet crashed into the south tower of the WTC at nine hundred three hours. This is twelve minutes ago. I have myself visually confirmed thick smoke coming off from the WTC."

Σταμάτησε για ένα-δύο δευτερόλεπτα.

"Ένα από αυτά πιστεύω πως είναι το αεροσκάφος με το οποίο είχαμε near-miss Sir. Η περιοχή μπήκε σε Κατάσταση Συναγερμού, η FAA ματαιώσε όλες τις πτήσεις από την Νέα Υόρκη και κλείνει όλα τα αεροδρόμια της περιοχής, περιμένουμε οδηγίες για άμεση προσγείωση."

Νέα διακοπή.

"Sir, I am afraid this is no freak accident. I am afraid it's big. Real big Sir. I am sorry Sir."

Η φωνή του άλλαξε ξαφνικά τόνο και μίλησε με αποφασιστικότητα.

"Our aircraft has suffered no damage Sir, no fault indicated. All systems report A-OK. Once I receive my orders, I will see us to a safe landing. Linda will see if you need something".

Ο Jeff σώπασε και στην καμπίνα ακουγόταν τώρα μόνο ο βόμβος των κινητήρων που τους κρατούσαν στο holding pattern. Η Linda πλησίασε και τον ρώτησε αν ήταν εντάξει, αν ήθελε να του προσφέρει κάτι. Είπε στη κοπέλα πως όλα ήταν εντάξει και την άφησε να αποσυρθεί στην θέση της και να ηρεμήσει. Προσπαθούσε όσο μπορούσε να μένει ψύχραιμη, αλλά το σώμα

της πρόδινε την εσωτερική ταραχή της. Μετά από λίγο, το jet, προφανώς ακολουθώντας τις εντολές που δόθηκαν στο πλήρωμα, άλλαξε πορεία και προσγειώθηκε όσο πιο γρήγορα γινόταν στο Newark Airport.

Η προσγείωση ήταν υποδειγματική! Ο Jeff κατέβασε το ευκίνητο jet με μια ακρίβεια εκατοστού, φρέναρε τέλεια, το οδήγησε γρήγορα στο σημείο στάθμευσης και το ακινητοποίησε χωρίς πολλά-πολλά. Η Linda είχε ήδη φροντίσει να τους περιμένει μια λιμουζίνα στο hangar και αμέσως μετά από την προσγείωση, τον πήρε για το Manhattan, ανεβαίνοντας προς το βορρά. Ο οδηγός του αυτοκινήτου τον ενημέρωσε πως θα χρειαζόταν να κάνουν ολόκληρο κύκλο γιατί και το Holland tunnel και το Lincoln Tunnel είχαν κλείσει και δεν υπήρχε εύκολη πρόσβαση από το Jersey City στο νότιο Manhattan. Πιθανότατα θα αναγκαζόταν να φτάσουν μέχρι την George Washington Bridge, στο βορρά για να περάσουν στο Manhattan και μετά να κατέβουν πλάι στο ποτάμι και να πάρουν τη Broadway μέχρι τη West 68 και το διαμέρισμα του Peter.

Ανεβαίνοντας παράλληλα με το Hudson River από τη δυτική πλευρά του Manhattan, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο είχε δει στα δεξιά του, πέρα από το ποτάμι, το ίδιο πυκνό σύννεφο καπνού που είχε δει από ψηλά, πιο πυκνό αυτή τη φορά, να καλύπτει όλο το νότιο άκρο της πόλης και να περνάει πάνω από το νερό προς το New Jersey. “Τι διάβολο είναι πάλι αυτή η ιστορία”, σκέφτηκε αναστατωμένος. Δεν μπορούσε να βολευτεί. Άνοιξε την τηλεόραση στο πίσω μέρος της λιμουζίνας. Τα νέα εκτοξευόταν με χαοτικό τρόπο σε όλα τα κανάλια.

Το Manhattan ήταν σε απίστευτη κατάσταση. Δεν μπορούσε να ξεκαθαρίσει αν έβλεπε πραγματικά γεγονότα ή κάποια ταινία καταστροφής. Του πήρε κάμποσα λεπτά για να αρχίσει να βάζει κάποια τάξη σε ότι άκουγε και έβλεπε. Οι δημοσιογράφοι ήταν ακόμα μπλεγμένοι, έλεγαν ασυναρτησίες, μερικοί μιλούσαν για ατύχημα, άλλοι για επίθεση στην ίδια την Αμερική. Βρέθηκε μια ερασιτεχνική λήψη από τη στιγμή της πρόσκρουσης και μια ταινία από ένα συνεργείο που έκανε γυρίσματα μόδας και τυχαία είχε πιάσει την πρώτη πρόσκρουση. Οι εικόνες επαναλαμβανόταν αδιάκοπα και στα ανάμεσά τους διαστήματα έδειχναν τον πύργο τυλιγμένο στον καπνό. Όλη η αστυνομική και πυροσβεστική δύναμη της Νέας Υόρκης λες και είχε τρέξει στο WTC και όλοι προσπαθούσαν να διαχειριστούν την

κατάσταση και να σώσουν τους εργαζόμενους στον πύργο. Οι κάμερες έδειχναν δεκάδες αστυνομικούς και πυροσβέστες να μπαίνουν στον πύργο και δεκάδες κόσμου να βγαίνουν.

Μετά, ενώ η λιμουζίνα έτρεχε στο δρόμο πάνω από τα docks με τα containers, η οθόνη έδειξε ένα δεύτερο airliner να συντρίβεται στο δεύτερο πύργο του WTC. Τώρα όμως, σε αντίθεση με την πρώτη φορά, τα συνεργεία ήταν στη θέση τους. Δεκάδες, από κάθε σταθμό μικρό ή μεγάλο, στην πλατεία του WTC, τους κοντινούς δρόμους, τις ταράτσες των γύρω κτιρίων. Δεκάδες ήταν και οι ερασιτεχνικές κάμερες που ήταν στραμμένες στα κτίρια, καταγράφοντας τη φωτιά που μαινόταν ανεξέλεγκτη στο βόρειο πύργο. Έτσι, η τροχιά του δεύτερου αεροπλάνου καταγράφηκε με τρομακτική ακρίβεια από κάθε γωνία και σε κάθε ποιότητα εικόνας. Η κίνησή του ήταν ξεκάθαρη και δεν άφηνε κανένα περιθώριο αμφιβολίας: Δεν ήταν ατύχημα. Το αεροσκάφος είχε στοχεύσει τον πύργο. Χρειάστηκε μάλιστα να κάνει και μια απότομη διόρθωση πορείας τα τελευταία δευτερόλεπτα για να τον πετύχει. Εξαιρετικά απότομη στροφή, σκέφτηκε κοιτάζοντας τη σκηνή να επαναλαμβάνεται τόσες φορές που μπορούσε να μελετήσει κανείς κάθε λεπτομέρεια της κίνησης. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε τι αποτέλεσμα θα είχε η στροφή αυτή στους επιβάτες. Αφελής σκέψη καθώς όλοι, δευτερόλεπτα μετά είχαν συναντήσει οριστικά τον θάνατό τους.

Δεν είχαν να κάνουν με απλό ατύχημα ούτε με απλή καταστροφή.

Το ταξίδι του στο LA ήταν πια βέβαιο πως δεν θα γινόταν στο άμεσο μέλλον. Έπρεπε να ειδοποιήσει στο σπίτι, να μην ανησυχήσει η Alison όταν φτάσει και δεν τον βρει.

Η Alison! Μόλις του πέρασε από μυαλό πως και αυτή πετούσε σήμερα το πρωί. Ένα ρίγος τον διαπέρασε στιγμιαία και ένοιωσε να ιδρώνει. Γιατί ανησυχούσε, το αεροπλάνο της θα πετούσε από τη Βοστώνη προς το Los Angeles, καμία σχέση με την περιοχή της Νέας Υόρκης. Τα αεροπλάνα που είχαν πέσει στους πύργους μάλλον από κάποιο κοντινό αεροδρόμιο θα είχαν απογειωθεί.

Προσπάθησε να διώξει την ανησυχία από το μυαλό του. Είχε να ειδοποιήσει και την Margaret, να της εξηγήσει το λόγο που δεν θα κατάφερνε να τη συναντήσει στο Dal Rae όπως είχαν συμφωνήσει. Δεν ήταν ώρα να την αφήσει να κάνει καμιά τρέλα.

Στο LA θα βρισκόταν ανάμεσα σε κολλητούς της, εκδότες και TV jocks και το κακό μπορούσε να γίνει σε χρόνο μηδέν.

Κοίταξε το ρολόι του. Δέκα και τέταρτο. Εφτά και τέταρτο στο LA. Ήταν νωρίς ακόμα, το ήξερε αλλά δεν μπορούσε να περιμένει. Σήκωσε σαν παγωμένος το ακουστικό από το τηλέφωνο στη λιμουζίνα, άνοιξε την ατζέντα με τα τηλέφωνα και με δυσκολία κατάφερε να πιέσει τα πλήκτρα με τα σωστά νούμερα. Το τηλέφωνο της Margaret στο Venice δεν απαντούσε. Της άφησε μήνυμα στον τηλεφωνητή. Της εξήγησε πως κάποιο σημαντικό πρόβλημα είχε δημιουργηθεί, δε μπορεί, θα το μάθαινε στα νέα. Την παρακάλεσε να κάνει λίγο υπομονή, θα πέταγε για το LA το ταχύτερο δυνατό.

Η αδιόρατη ανησυχία ξαναγύρισε. Τηλεφώνησε στο σπίτι στη Santa Barbara. Απάντησε η Deline, η Μεξικάνα οικονόμος. Χάρηκε που τον άκουσε και δεν το έκρυψε.

“A very Good morning to you Sir, πώς είστε; Η Κυρία μας είπε πως θα σας δούμε σύντομα και τους δύο. Όχι, δεν είναι εδώ. Δεν έχει φτάσει ακόμα στο LA. Την περιμένουμε το απόγευμα. Πετάει σήμερα το πρωί από Βοστώνη με την American Airlines, αν δεν κάνω λάθος θα πάρει την πτήση 111. Ο Jackson θα την παραλάβει από το αεροδρόμιο”.

Την ευχαρίστησε και τη χαιρέτησε.

“Καλό ταξίδι και σε σάς”. Πρόλαβε να την ακούσει να λέει, πριν κλείσει το τηλέφωνο.

Εικοσιένα

Παρασκευή 19 Ιουλίου 2002, γύρω στις Δέκα και Σαρανταπέντε, Napali Coast, North Shore, Kauai Island, Hawaii.

Ο Peter ήταν ακόμα καθισμένος στη βαθιά λευκή δερμάτινη πολυθρόνα. Κοίταξε μια φορά όσους βρισκόταν γύρω του στο σαλόνι. Κοίταξε έξω στη βεράντα. Μόλις που μπορούσε να διακρίνει τη σιλουέτα του ψηλού Εγγλέζου με το ποτήρι στο χέρι. Τα δάχτυλα του πόναγαν μετά από το εξαντλητικό jam session. Το κεφάλι του γύριζε.

"My God, that was some session! What now? What next?" αναρωτήθηκε. Πόσο παράξενα και αναπάντεχα είχαν ξεκινήσει όλα.

Ένα μήνα πριν.

Με ένα τηλεφώνημα.

Αυτό το τηλεφώνημα, δεν το περίμενε. Τον είχε βρει στο Patio στη βίλα του στη Santa Barbara, πάνω από τον ωκεανό, απλωμένο στην κουניστή πολυθρόνα του να χαζεύει τον ορίζοντα. Μέσα Ιουνίου, δεν είχε σημασία η μέρα ούτε η ώρα. Εξάλλου σχεδόν κάθε ώρα, ή εκεί ή στο κρεβάτι του θα τον έβρισκες. Δεν είχε καν καταλάβει πως είχαν περάσει όλοι αυτοί οι μήνες. Έντεκα μήνες. Σχεδόν ένας χρόνος. Τόσοι μήνες λήθαργου και απραξίας. Είχε χάσει τον εαυτό του, είχε χάσει και τη μουσική του. Είχε χάσει την Alison.

Η Alison δεν έφτασε ποτέ στο LA. Το ταξίδι της είχε τελειώσει μέσα σε μια τεράστια φλόγα κηροζίνης, ψηλά στον πύργο του WTC, μια φλόγα που η τηλεόραση φρόντισε να τη δουν εκατομμύρια μάτια σε όλο τον κόσμο και θα συνέχιζαν να τη βλέπουν για πολλά χρόνια. Συχνά της άρεσε να λέει γελώντας σε συζητήσεις πως "when I go, I will go with a bang and a flash!" αλλά μάλλον δεν εννοούσε κάτι τέτοιο. Η φλόγα, τα σπασμένα τζάμια και μέταλλα που εκτινάχτηκαν σε κάθε κατεύθυνση, τα εκατομμύρια χαρτιά που γέμισαν τον ουρανό, ο ένας από τους

κινητήρες του Boeing που με κάποιο τρόπο κατάφερε και πέρασε μέσα από το ατσάλι και τις τζαμαρίες και συνέχισε τη φλεγόμενη τροχιά του για κάμποσο ακόμα, ο καπνός, οι άνθρωποι που πήδαγαν στο κενό για να ξεφύγουν από τη φλόγα και την ασφυξία, τα συντρίμια από το λαβωμένο κτίριο που λίγο μετά θα κατέρρεε, για να το ακολουθήσει και το δίδυμό του όχι πολύ αργότερα, και τα δύο θα εξαφανιζόταν για πάντα από το skyline του νότιου Manhattan, οι τρομαγμένοι άνθρωποι έτρεχαν στους γύρω δρόμους να σωθούν, ξαφνικά το μακάβριο θέαμα που παρακολουθούσαν είχε μετατραπεί σε ζωντανό εφιάλτη, ένα τέρας που απειλούσε να καταπιεί και αυτούς, το τεράστιο σύννεφο σκόνης που είχε καταπιεί τις γύρω γειτονιές, ο καπνός που είχε σκεπάσει την πόλη και πέρναγε πάνω από το New Jersey, όλα μαζί, συνέθεσαν μια ακολουθία εικόνων που τον καταδίωκε μέρα-νύχτα από το Σεπτέμβριο του 2001.

Δεν μπορούσε να χωνέψει πως λίγα λεπτά πριν από το θάνατό της, είχε περάσει λίγες δεκάδες μέτρα από αυτόν. Το μεγάλο Boeing της πτήσης 111, στην πορεία του προς τους πύργους, είχε κυριολεκτικά παρά-τρίχα τσακίσει το αεροπλάνο του. Αν τα δύο αεροσκάφη είχαν συγκρουστεί, μπορεί το Boeing να είχε καταστραφεί. Δεν θα είχε φτάσει ποτέ μέχρι τον πύργο του WTC και η τραγωδία δεν θα είχε ολοκληρωθεί. Τουλάχιστον κατά το ήμισυ γιατί τίποτα δεν θα είχε σταματήσει το άλλο Boeing που κατέστρεψε τον δεύτερο πύργο. Υποθέσεις, σενάρια, "what if". Όλα ανούσια μια και τίποτα δεν γύρναγε πίσω.

Έτσι πάντα, αργά ή γρήγορα, επέστρεφε στην πραγματικότητα. Σε αυτά που είχαν συμβεί. Το μυαλό του πρόσθετε εικόνες που δεν είχε δει, ανασυνθέτοντας τις τελευταίες στιγμές της. Σίγουρα θα πέταγε first-class, θα καθόταν μπροστά-μπροστά στο αεροπλάνο, οπότε με τη σύγκρουση θα έφυγε νωρίς, ούτε που θα είχε καταλάβει τι είχε συμβεί. Όμως τα λεπτά που είχαν προηγηθεί πως τα είχε αντιμετωπίσει; Πώς είχε αντιδράσει; Είχε καταλάβει τι γινόταν; Η Alison δεν ήταν άνθρωπος που "καθόταν στα αυγά του", πώς είχε δεχτεί την κατάσταση; Είχε συνειδητοποιήσει πως κατευθυνόταν σε κάποιο στόχο ή ήλπιζε πως ήταν μια "απλή" αεροπειρατεία που θα την καθάριζαν οι ειδικές δυνάμεις; Σενάρια ολόκληρα έπαιζαν στο μυαλό του, με διαφορετική εξέλιξη και συνέπειες κάθε φορά, όλα όμως με το ίδιο εφιαλτικό τέλος.

Την επόμενη είχε μιλήσει με τη Margaret. Της είχε πει πως δεν έδινε δεκάρα για τα DVD, μπορούσε να τα κάνει ότι ήθελε. Καρφάκι δεν του καιγόταν. Ακόμα και στο CNN να τα έβγαζε he couldn't care less. Μπορούσε να πάει στο διάβολο και αυτή και τα κωλο-DVD της.

Τις μέρες που ακολούθησαν την καταστροφή προσπάθησε να μάθει τί είχε γίνει, έψαξε, ρώτησε, τηλεφωνούσε στην Santa Barbara συνεχώς, ελπίζοντας πως η Alison είχε πάρει μια άλλη πτήση, κάπου είχε κολλήσει, καθυστερήσει, θα έφτανε στο σπίτι. Η Deline τον καθησύχαζε, τον παρηγορούσε, προσπαθούσε να τον ηρεμήσει. Αλλά, "όχι, η Κυρία δεν είχε φανεί ακόμα". Τηλεφώνησε στην εταιρεία, το όνομά της ήταν στη λίστα, είχε επιβιβαστεί στο αεροπλάνο, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία, όλοι λυπόταν, η πραγματικότητα δεν άλλαζε.

Προσπάθησε να πλησιάσει το μέρος, Ground Zero είχαν αρχίσει να το λένε αλλά ο στρατός και η αστυνομία είχαν μπλοκάρει κάθε πρόσβαση. Τα συνεργεία διάσωσης δούλευαν ασταμάτητα, τους θαύμαζε και τους λυπόταν. Τί άραγε προσπαθούσαν αν κάνουν, να βρουν επιζήσαντες κάτω από αυτό το χαμό; Είχαν χάσει και αυτοί δικούς τους ανθρώπους, συναδέλφους που σαν πρόβατα επί σφαγή είχαν τρέξει στους πύργους με τις πρώτες κλήσεις.

Μετά ήταν και οι φόβοι για κατάρρευση των κτιρίων γύρω από το WTC. Δεν ήταν λίγο το στραπάτσο που είχαν πάθει, ένα κτίριο είχε ήδη καταρρεύσει ένα άλλο είχε χάσει ολόκληρη την μία πλευρά του. Τα συνεργεία προσπαθούσαν να προλάβουν και άλλες καταστροφές. Λογικό ήταν που όσοι είχαν ουσιαστική δουλειά δεν ήθελαν κανένα στα πόδια τους, ακόμα και τους συγγενείς όσων είχαν χαθεί ή ήταν ακόμα, έστω και τυπικά, declared as "missing". Όχι πως υπήρχε και τρόπος να πλησιάσει. Η σκόνη, τα σκουπίδια, τα άπειρα χαρτιά που είχαν γεμίσει το νότιο Manhattan, τα ερείπια των κτιρίων που είχαν απλωθεί στα γύρω στενά, είχαν μετατρέψει όλη την περιοχή σε βομβαρδισμένο τοπίο και έκαναν το πέρασμα δύσκολο. Ακόμα και μπλόκα να μην υπήρχαν, όλη αυτή η κατάσταση δεν θα άφηνε κανένα να πλησιάσει από πολλά τετράγωνα μακριά. Το μετρό είχε διακόψει τη λειτουργία της γραμμής που πέρναγε κάτω από το WTC, road-blocks άρχιζαν ψηλά, σε όλες τις μεγάλες λεωφόρους. Από όποια πλευρά και αν προσπαθούσε να πλησιάσει, αργά ή γρήγορα έπεφτε πάνω σε

κάποιο road-block και την επιγραφή diversion, diversion, diversion, no access, area closed.

Μετά, το πήραν είδηση και τα μέσα. Ψάχνοντας ένα-ένα τα ονόματα, κυνηγώντας τους επιζήσαντες και τους συγγενείς, έφτασαν τελικά και σε αυτόν. Και όπως ήταν αναμενόμενο, δεν θα τον άφηναν να ξεφύγει εύκολα. Ένα celebrity συνδεδεμένο με την τραγωδία ήταν θείο δώρο. Πριν το πάρει μυρωδιά, δεκάδες πολύχρωμα OBVs¹ με κεραίες να ξεπετάνε από πάνω τους μπλόκαραν το δρόμο μπροστά στο κτίριο που έμενε και ένας στρατός καλομακιγιαρισμένες ξανθιές και κουστουμαρισμένους second-rate anchormen του την έστησαν για τα καλά περιμένοντας πότε θα ξεμύτιζε για να του την πένουν και να αρχίσουν τις ερωτήσεις. Τρομολαγνεία. Ο θάνατος πουλάει. Ο πόνος ανεβάζει τα νούμερα τηλεθέασης. Συνδυασμένα με celebrities, είναι ακόμα καλύτερα. Αυτό ήταν το χειρότερο από όλα. Τους την έσκασε μιά-δυό φορές χρησιμοποιώντας την βοηθητική έξοδο του γκαράζ αλλά σύντομα τον μυρίστηκαν και έκλεισαν και αυτή τη δίοδο. Κλείστηκε στο διαμέρισμα του και δεν έβγαине ούτε για περπάτημα.

Δεν μπορούσε να μείνει άλλο στη Νέα Υόρκη. Το Manhattan δεν ήταν πια το ίδιο. Το διαμέρισμα τον έδιωχνε. Η Alison είχε αφήσει τη σφραγίδα της παντού και τώρα όλα αυτά έκαναν πιο έντονη την απουσία της. Την έλλειψή της. Πάνω από δέκα χρόνια είχαν ζήσει σε αυτό το διαμέρισμα. Χαρούμενα, ανέμελα, ευτυχισμένα. Τους πήρε κάμποσο μέχρι να το βρουν αλλά όταν κατέληξαν, είχε γίνει η φωλιά τους. Η Alison το είχε μετατρέψει με γούστο και πολύ υπομονή σε ένα κουκλίστικο διαμέρισμα, χωρίς κραυγαλέες υπερβολές, καλόγουστο, ευχάριστο, ζεστό, ανθρώπινο. Εδώ είχε πραγματικά δει την μεγάλη αλλαγή στη ζωή του. Με τους Rathaus πίσω του και με την Alison πλάι του, είχε βρει ένα νέο εαυτό. Η μουσική του άλλαξε. Κατάφερε να πλησιάσει πάλι εκείνο το συνδυασμό Jazz-Blues που έκανε το παίξιμό του να ξεχωρίζει. Δεν ένοιωθε καμιά πίεση, δεν είχε συμβόλαιο να τηρήσει, μπορούσε να γράφει ότι, όποτε και όπως ήθελε.

¹ *Outside Broadcast Van, οχήματα εξωτερικών μεταδόσεων.*

Είχε αφήσει πέντε ολόκληρα χρόνια να περάσουν, έτσι, απλά, χαλαρά. Μετά, ξαφνικά, ένα χειμωνιάτικο πρωινό, καθώς χουχούλιαζαν στα ζεστά παπλώματα με το χιόνι να έχει καλύψει για καλά τη Νέα Υόρκη, η Alison του είχε πει:

"I think you should give Mark a call my love".

Είχε γυρίσει να την κοιτάξει απορημένος. Ο Mark; Μόλις χθες είχαν μιλήσει, όλα στο γραφείο του Λονδίνου πήγαιναν καλά. Τα royalties από τους δίσκους των Rathaus φρόντιζαν πάντα να μένει η μηχανή καλορυθμισμένη και το γραφείο σε πλήρη λειτουργία, άσχετα αν αυτός φαινόταν να το κολοβαράει με τη φιλενάδα του στη Νέα Υόρκη.

"What's up?", είχε ρωτήσει ρητορικά, ήξερε πως ο μόνος τρόπος να μάθει ήταν να μιλήσει με τον Mark.

"You know, he told me he got a call from someone that wants to buy you a stake" του είχε πει δήθεν ναζάρικα. "Some big guy I think, with long beard".

Τηλεφώνησε την ίδια μέρα στον Mark και άκουσε έκπληκτος πως ο μεγάλος TJ, ο boss της Interstellar είχε ένα συμβόλαιο για αυτόν που περίμενε την υπογραφή του. Είχαν περάσει πέντε χρόνια από τη μέρα που είχαν έρθει στη Νέα Υόρκη και η περίοδος σιωπής του σύντομα θα έπαιρνε τέλος.

Αργότερα θα μάθαινε από τον ίδιο τον TJ πως η Alison του είχε στείλει, προφανώς κρυφά, ένα demo tape με μερικά από τραγουδία που έπαιζε και δοκίμαζε μόνος του, συνοδευμένο από μια απλή και λιτή επιστολή που έγραφε:

"If you're not deaf, you'll know right away that this is too good to stay unpublished" με την απλή συμβουλή, "Put Peter where he belongs: In the record shops and on-stage. Call Mark Brown in the London office" και του έδινε το τηλέφωνο που έπρεπε να πάρει.

Ο TJ δεν ήταν βλάκας. Πήρε τον Mark και τα κανόνισε όλα, πριν το κάνει κάποιος άλλος. Αρχές του 1990, ο πρώτος δίσκος του μετά τους Rathaus έβγαине στις βιτρίνες των δισκοπωλείων όλου του κόσμου. "Dangerous Curves". Δώδεκα guitar instrumentals που άφησαν τους πάντες άφωνους και έκαναν 19 εκατομμύρια πωλήσεις σε λιγότερο από ένα χρόνο. Του έφερε τρία Grammy's για Best instrumental Composition, Best Rock Instrumental Performance και Best Arrangement on an Instrumental για το κομμάτι "Take the right turn " που έγινε

τριπλά πλατινένιο όταν κυκλοφόρησε σε single το καλοκαίρι του 1990.

Τα δέκα χρόνια που είχαν περάσει από τότε ήταν τα καλύτερα της ζωής του. Η Alison έκανε τα πάντα όμορφα, ήρεμα, γλυκά. Ακόμα και τη μουσική του έκανε καλύτερη. Και όλα αυτά είχαν αφήσει τη σφραγίδα τους σε κάθε τι μέσα στο διαμέρισμα. Δεν μπορούσε να ξεφύγει, όπου και αν κοίταζε, την εύρισκε αλλά την εύρισκε να λείπει. Τα βράδια νόμιζε πως το κεφάλι του θα σπάσει. Προσπαθούσε να βρει καταφύγιο στον ύπνο αλλά και αυτός δεν ερχόταν εύκολα και στις λίγες φορές που ερχόταν, ήταν γεμάτος εφιάλτες, τρόμο, πόνο, βαθύ, ψυχολογικό, ακόμα πιο δυνατό και από τον πραγματικό. Οι μέρες πέρναγαν, η σκόνη δεν έλεγε να φύγει από τον αέρα, η τηλεόραση ενίσχυε τον πανικό. Είχε κουραστεί να βλέπει τις ίδιες εικόνες να επαναλαμβάνονται. Η στρατιωτική παρουσία, ανήκουστη για Αμερικάνικη μεγαλούπολη παραήταν εμφανής. Η πόλη είχε καταληφθεί από φόβο και μιζέρια. Ο Mark τον ενημέρωσε πως ακόμα και αν ήθελε, δεν μπορούσαν να τελειώσουν το album on-time. Το SoundForce είχε κλείσει και τα περισσότερα από τα παιδιά της μπάντας είχαν αποφασίσει να μη συνεχίσουν. Η πόλη τον έδιωχνε.

Έφυγε από την Νέα Υόρκη αμέσως μόλις επέτρεψαν στο αεροπλάνο του να πετάξει. Η βίλα που είχαν αγοράσει στη Santa Barbara δυο χρόνια πριν, ήταν το ιδανικό καταφύγιο. Κλείστηκε και αποσύρθηκε από τα πάντα. Στην αρχή, το θεώρησε σα μια λογική αντίδραση σε όσα αδιανόητα είχαν συμβεί, ένα αναμενόμενο σοκ που πίστευε πως σε λίγο καιρό θα το ξεπερνούσε. Όσο πέρναγαν όμως οι εβδομάδες βρήκε να τον ακολουθούν όλα όσα νόμιζε πως είχε αφήσει πίσω του φεύγοντας από το Manhattan. Αντί να συνέρχεται, βρέθηκε να βυθίζεται όλο και περισσότερο σε μια στάση απόρριψης, φυγής, απομόνωσης.

Μέσα Νοέμβρη τηλεφώνησε στον Eingel και του ζήτησε "πράμα". Τον ήξερε καλά τον Eingel, ήταν προσεκτικός, διακριτικός, ευγενικός και καλοντυμένος και φρόντιζε τους πελάτες του καλά. Τον είχαν γνωρίσει από τον Pete "Cox" Feavers, τον drummer των After Nine Lives που είχαν παίξει support στους Rathaus σε μια περιοδεία στο west coast. Είχε χιούμορ και ήξερε πότε να σταματάει και να αποσύρεται από το κάθε σκηνικό. Δε γινόταν ποτέ φορτικός αλλά είχε τον τρόπο να περνάει το μήνυμα πως θα ήταν "εκεί" όποτε τον χρειαζόταν κάποιος. Πριν από τη

μέση της περιοδείας, είχε καταλήξει να φροντίζει και αυτούς και προστέθηκε στο μόνιμο προσωπικό της περιοδείας. Την είχε γλιτώσει τότε. Ήταν νέος, με πολλή δύναμη μέσα του, δεν του χρειαζόταν "βοηθήματα". Οι υπόλοιποι τον δούλευαν, τον έλεγαν "Little Faggot" και "Chicken" αλλά καρφάκι δεν του καιγότανε. Πέρναγε καλά όπως ήταν χωρίς dope και χωρίς αλκοόλ. Ο Eingel ήταν κύριος. Ήξερε τη δουλειά του καλά. "You will call me when you need me", του είχε πει όταν τους αποχαιρετούσε στο τέλος της περιοδείας. Τώρα που τον κάλεσε, ήταν εκεί. Σα να μην είχε περάσει ούτε μια μέρα. Κανόνισε χωρίς περιστροφές να του έρθει άριστης ποιότητας πράμα, "Grade-A Pharmaceutical Cocaine. Nothing less". Ο Eingel ήξερε καλά τη δουλειά. Χωρίς άλλες οδηγίες φρόντισε να μην τον αφήσει ποτέ στεγνό.

Οι μέρες, οι εβδομάδες πέρναγαν και το σύμπαν του είχε περιοριστεί ανάμεσα στο κρεβάτι και το patio πάνω από τον ωκεανό. Είχε ελάχιστους επισκέπτες, λίγους παλιούς γνωστούς από το καλλιτεχνικό σινάφι του LA, ένα-δυο ξεπεσμένα μοντέλα και starlets, όλοι ξέμπαρκοι που στην αρχή ήρθαν να συμπονέσουν, μετά μυρίστηκαν εύκολη τράκα σε δυσκολόβρετο και top-class υλικό. Του κουβαλιότανε όποτε τους κατέβαινε, απροσκάλεστοι και πάντα έμπαιναν γρήγορα στο ψητό, "dude, you always got the ace stuff, man!", δε μπορεί, θα υπήρχε πράμα και για αυτούς, έστω κάτι λίγο, "you 're so generous with your fiends, that's why we dig you man". Οι πιο πονηροί έφερναν μαζί τους και τα προσωπικά τους συμπράγκαλα, τα ασημένια καθρεφτάκια τους, τα σκαλιστά πλατινένια ξυραφάκια και μικροσκοπικά καλαμάκια. Τα κουβαλούσαν μέσα σε "designer" κασετίνες, επώνυμες, χρυσές η με επένδυση από δέρμα κροταλία, τα φόραγαν κρεμασμένα στο λαιμό σαν μενταγιόν, τα χρησιμοποιούσαν σαν μπρελόκ. Πρεζο-κιτσαρία του εύκολου χρήματος που σε άλλες συνθήκες θα τον έκαναν να αηδιάζει ή να βάζει τα γέλια, τώρα όλα πέρναγαν σχεδόν απαρατήρητα.

Στην αρχή δεν έδινε σημασία, η stoned παρέα τον έκανε να ξεφεύγει. Όσο πέρναγε ο καιρός, άρχισαν να του δίνουν στα νεύρα. Μερικές φορές κάποιοι έκαναν προσπάθειες να στήσουν και κανένα jam αλλά κανείς δεν ήταν σε κατάσταση να παίξει όργανο. Ένα βράδυ ο Pete Farrel, πρώην κιθαρίστας των Security Valve, προσπαθώντας να αναπαραστήσει μια σκηνική φιγούρα, σωριάστηκε στο πάτωμα κρατώντας μια παλιά Country Gentleman που έσπασε κάτω από το βάρος του. Θύμωσε και τους πέταξε

όλους έξω. Από τότε άρχισε σιγά-σιγά να τους κόβει. Έδωσε οδηγίες να μην τους ανοίγουν και μετά από κάμποσες μέρες οι επισκέψεις σταμάτησαν. Μόνος του πια, πέραγε τον περισσότερο χρόνο του αραχτός στην κουνιστή πολυθρόνα, σε μόνιμη κατάσταση ομίχλης. Από τη μια δόση πήγαινε στην επόμενη. Είχε χάσει αρκετά κιλά, ήταν πια μια σκιά του παλιού του εαυτού. Το δέρμα του είχε κιτρινίσει και από κάποιες γωνίες έβγαζε μια άσχημη πρασινωπή απόχρωση. Τα μάτια του είχαν βουλιάξει στις κόγχες τους, τα μαλλιά του είχαν στεγνώσει και έμοιαζαν με άχυρα κολλημένα στο κεφάλι του. Τώρα που οι επισκέπτες και τα πάρτυ είχαν κοπεί, πολλές φορές ξέχναγε ακόμα και να φάει. Με τα μάτια κλειστά, άφηνε τις μέρες να φεύγουν ακούγοντας από μακριά τον ωκεανό να συναντά την παραλία της δυτικής Αμερικής.

Ο Mark είχε γυρίσει στην Αγγλία για να βάλει σε τάξη το γραφείο και να δει τι μπορούσε να σωθεί. Τα πράγματα χειροτέρευαν με γρήγορους ρυθμούς και είχε ανησυχήσει όσο ποτέ άλλοτε. Τον έπαιρνε συχνά στο τηλέφωνο, δέθην για να ρωτήσει νέα του, στην πραγματικότητα όμως ελπίζοντας πως κάποια μέρα θα τον έβρισκε να έχει συνέλθει. Λίγο μετά τα Χριστούγεννα, σε ένα τηλεφώνημα του είπε πως ο δικηγόρος της Margaret στο Λονδίνο είχε ζητήσει να τον συναντήσει στο Cumberland, και χωρίς πολλές περιστροφές του είχε δώσει ένα σφραγισμένο πακέτο. Τού είχε πει λακωνικά πως η Margaret τους είχε παραδώσει το πακέτο και είχε δώσει εντολές στο γραφείο του, αν της συνέβαινε κάτι κακό, να στείλει το περιεχόμενο στον James Walton στην εφημερίδα SUN. Όπως ήταν πάγια τακτική ασφαλείας του γραφείου Jenkins and Simmonds, είχαν απαιτήσει από την πελάτισσα τους να λάβουν πλήρη γνώση όχι μόνο για το περιεχόμενο του πακέτου αλλά και για τους στόχους της ενέργειας που τους είχε ανατεθεί, πριν αναλάβουν την όποια δέσμευση. Η υπόθεση δεν τους είχε αρέσει εξ αρχής. Πριν λίγες μέρες, όμως η Margaret τους είχε ειδοποιήσει πως είχε αλλάξει γνώμη. Οι νέες εντολές ήταν να τον καλέσει και να παραδώσει στα χέρια του, αυστηρά μόνο σε αυτόν, το πακέτο.

“Κάτω από το πρίσμα των πρόσφατων ατυχών συμβάντων, οι συνεργάτες του γραφείου μας συμφώνησαν πως οι συνθήκες ήταν οι πλέον κατάλληλες για να ολοκληρωθεί με άκρως αποδεκτό τρόπο, μια διόλου ευχάριστη και μάλλον “awkward”

προσωπική υπόθεση που μας είχε ανατεθεί, χωρίς να προκληθεί επιπλέον οδύνη σε τρίτους” του είχε πει ευγενικά ο δικηγόρος.

“Μου ζήτησαν να ξεχαστεί το όλο ζήτημα και μου δήλωσαν απερίφραστα πως, καθώς κανένα στοιχείο δεν συνέδεε το γραφείο τους με το πακέτο και το περιεχόμενό του, σε όποια τυχόν δημοσιοποίησή του, θα αρνούντο κάθε σχέση”.

Ο Mark είχε καθησυχάσει το δικηγόρο και το ίδιο απόγευμα είχε κάψει με τα ίδια του τα χέρια τις μικρές βίντεο κασέτες.

“It’s all over Peter. At least you can forget about this one now”.

Είχε κλείσει το τηλέφωνο χωρίς κανένα συναίσθημα. Κανένας δεν τον ενόχλησε για τα καυτά DVD. Η Margaret, εκτός από τους δικηγόρους, είχε φαίνεται κρατήσει το όλο θέμα αυστηρά για τον εαυτό της και τώρα είχε αποφασίσει να το ξεχάσει για πάντα και η ίδια. Δεν ήταν τόσο φτηνή τελικά. Αυτή η διαπίστωση δεν του έφερε κανένα αίσθημα ανακούφισης. Δεν μπορούσε πια να εκτιμήσει τη σωτηρία του από ένα ευτελή εκβιασμό. Όλα αυτά ήταν πια πολύ πίσω, κάτι άλλο μεγαλύτερο τον είχε καταλάβει, πέρα από τα DVD, πέρα από τη Margaret. Κάτι πιο σημαντικό είχε χαθεί μέσα του, είχε καταρρεύσει μαζί με τους πύργους.

Κατέρρευε και αυτός μέσα σε μικρούς σωρούς άσπρης σκόνης.

Από το Φεβρουάριο που ο Mark είχε γυρίσει στην Αμερική, είχε πετάξει κάμποσες φορές στο LA για να τον δει. Πάντα κουβάλαγε και κάποια πρόφαση που πίστευε πως θα τον ενεργοποιούσε και θα τον βοηθούσε να ξαναβγεί στην επιφάνεια. Κάθε φορά του υπενθύμιζε πως κρατούσε τα γραφεία του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης σε πλήρη ετοιμότητα για κάθε ενδεχόμενο. Αρκεί να έκανε αυτός ένα νεύμα και όλη η μηχανή ήταν έτοιμη να δουλέψει και πάλι. Κάποια στιγμή δεν έκρυψε την ανησυχία του για την αυξανόμενη χρήση κοκαΐνης αλλά και για τα τεράστια ποσά που χανόταν εξ αιτίας της. Ο ίδιος δεν ήταν σε θέση να αξιολογήσει το πρόβλημα. Ήθελε μόνο να χάνεται και να ξεφεύγει από όλα όσα δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από το μυαλό του. Αυτό που δεν μπορούσε να κατανοήσει ήταν πως στην ουσία το πρόβλημά του μεγάλωνε αντί να χάνεται. Η ουσίες μεγέθυναν τους εφιάλτες του, του έδιναν παραισθήσεις στις οποίες από θεατής έπαιρνε μέρος στην τραγωδία, γινόταν ένα με τις φλόγες

τον τρόπο το θάνατο. Κατέληξε να ζητά την επόμενη δόση για να μειώσει τον τρόπο που του είχε δημιουργήσει η προηγούμενη.

Μετά από την τελευταία επίσκεψή του στον Peter, ο Mark είχε πια καταλάβει πως ο φίλος του δεν πήγαινε καλά. "He's got no future the bleeding fool" έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του σε όλη τη διάρκεια της πτήσης από το LA στη Νέα Υόρκη. Είχε ανοίξει ένα περιοδικό για να χαζέψει, μήπως και ξεφύγει το μυαλό του. Δε βρήκε τίποτα να του τραβήξει το ενδιαφέρον. Σαχλά άρθρα, παρουσιάσεις διαφόρων ανερχομένων και μια εξιδανικευμένη, καθαρά τουριστική παρουσίαση της Χαβάης. Τι βλακείες σκέφτηκε και πέταξε το περιοδικό στην δίπλα θέση.

Τότε, από το πουθενά, 15 χιλιάδες πόδια ψηλά στον αέρα, του ήρθε η ιδέα: Η Χαβάη! "Ο Kevin Mann έχει μια βίλα στη Χαβάη! Εκεί θα τον πάμε και θα τον συνεφέρουμε το μικρομπάσταρδο!" Αυτή ήταν η ευκαιρία να ταρακουνήσει τον Peter και να τον βάλει πάλι σε λειτουργία. Ή τουλάχιστον, θα μπορούσε να το προσπαθήσει. Έβαλε τα γέλια μόνος του. Δεν άντεχε να κάθεται, έλυσε τη ζώνη του και βάλθηκε να κάνει βόλτες πάνω-κάτω στο διάδρομο του αεροπλάνου. Ζήτησε από μια αεροσυνοδό ένα Scotch σκέτο. Το μυαλό του ήδη δούλευε στο overdrive, κατάρτωνε σχέδιο, έβαζε ενέργειες στη σωστή σειρά, ανέθετε καθήκοντα μελετούσε λεπτομέρειες. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Μόλις πάταγαν στο JFK, θα έπαιρνε τηλέφωνο την Pauline και θα έβαζε σε λειτουργία τη μηχανή. "Now we are back in business kiddo, even if you don know it yet".

Ο Kevin Mann είχε μείνει για κάμποσο καιρό στο νοσοκομείο μετά από την απόπειρα. Από τη πρώτη στιγμή που βρήκε τις αισθήσεις του στο νοσοκομείο, σαν από θαύμα, είχε αποκτήσει μια πλήρη και βαθιά επίγνωση της ηλιθιότητας που είχε κάνει. Η ανάρρωσή του ήταν γρήγορη, σα να βιαζόταν να κερδίσει το χαμένο χρόνο. Τον είχε κυριεύσει μια αισιοδοξία, όλα θα ήταν καλύτερα από εδώ και πέρα, όλα του φαινόταν να έχουν άλλη σχετική αξία, ήξερε ακριβώς τί τον ενδιέφερε να κάνει και τί όχι. Οι γιατροί παρεξήγησαν τη στάση του και τον έβαλαν κάτω από προσεκτική ψυχολογική παρακολούθηση. Φοβόταν την πιθανή υποτροπή του, συχνό φαινόμενο με τους αυτόχειρες, αυτή η αισιοδοξία δεν ήταν πάντα καλό σημάδι, πολλές φορές έδειχνε ένα άτομο που είχε πια αποφασίσει να τελειώνει με τον εαυτό του.

Πολλοί που δεν τα καταφέρνουν με την πρώτη τα καταφέρνουν με τη δεύτερη! Προσπάθησε να τους πείσει πως δεν υπήρχε κίνδυνος. "I have seen the light!", έλεγε. "been just a bleeding fool. It's all over now, really is. Trust me".

Κουράστηκε να τους πείσει. Στο τέλος, τα κατάφερε και με την άδεια των γιατρών, μεταφέρθηκε στο Moulsecoomb Castle, όπου στήθηκε πλήρης υποδομή υποστήριξης για την αποθεραπεία του. Το Κάστρο τον προστάτευσε από τους βλάκες των μέσων που караδοκούσαν έξω από τη μεγάλη καγκελόπορτα σαν αρπακτικά. Ο Arnold τους έτρωγε στη μάπα κάθε φορά που έμπαινε ή έβγαινε από το κτήμα αλλά αφού είχε σωθεί το αφεντικό δεν τον ένοιαζε καθόλου. Όχι μόνο δεν τον ένοιαζε, αλλά από πάνω, με την cockney πονηριά του τους φόρτωνε με άσχετες, φανταστικές ιστορίες και ανακρίβειες που τα μέσα βιαζόταν να τις δημοσιεύσουν. Ο πονηρός butler το ευχαριστιότανε και γέλαγε με την ψυχή του όταν γελοιοποιημένοι έτρεχαν να τα μαζέψουν στις επόμενες μέρες.

Όταν ο Kevin ένωσε πως ήταν σε κατάσταση να βγει στον κόσμο, είχε πια μπει καλοκαίρι. Η όλη ιστορία είχε μαθευτεί, ο θόρυβος είχε κατασταλάξει και οι Rathaus περιόδευσαν στην Ευρώπη με τον Peter σαν μόνιμο μέλος. "Καλά τα κατάφερε ο μικρός", σκεφτόταν κάθε φορά που διάβαζε για αυτόν στο NME στο Melody Maker ή στο Sound. Δεν τον ένοιαζε η όλη ιστορία αλλά δεν ήταν και διατεθειμένος να γίνει θέαμα. Προσπάθησε να αποφύγει την πολλή δημοσιότητα και έφυγε από την Αγγλία για την Ibiza. Πέρασε το καλοκαίρι φιλοξενούμενος από τον Horhe και την Sabina, ένα καταπληκτικό ζευγάρι αρχιτεκτόνων. Στην καλά προστατευμένη βίλα τους, κατάφερε εύκολα να κάνει τα ίχνη του να χαθούν. Ο Horhe ήταν από παλιά μεγάλος οπαδός των Rathaus, το ζευγάρι τον είχε φιλοξενήσει και παλιότερα σε πολύ καλύτερες εποχές. Με μεγάλη χαρά δέχτηκαν να τον "κρύψουν" από τους κακούς. Δεν είχε κανένα σκοπό να ξαναγυρίσει στη rock σκηνή. "I had enough of this shit", έλεγε τα βράδια, στους λιγοστούς προσεκτικά διαλεγμένους καλεσμένους του ζευγαριού που ερχόταν να τους κάνουν παρέα. Τον έμαθαν να ψαρεύει με ψαροτούφεκο και να κάνει windsurfing στη μικρή, προστατευμένη πλάζ. Τα βράδια, απολάμβανε τη Sabina να παίζει Jazz στο όμορφο πιάνο που είχαν και κάμποσες φορές τόλμησε να συνοδεύσει και αυτός με την Flamenco κιθάρα που βρισκόταν στρατηγικά ακουμπισμένη σε ένα καναπέ του σαλονιού, σαν διακοσμητική πινακίδα.

Απομακρυσμένος από τις πιέσεις του και χωρίς άγχος βρέθηκε να απολαμβάνει το όργανο και δεν ένοιωσε καμιά δυσκολία. Ο παλιός καλός εαυτός του είχε επιστρέψει. Ο εφιάλτης είχε περάσει.

Στο τέλος Αυγούστου, ο Horhe γύρισε από ένα απρογραμματίστο ταξίδι εργασίας, άπλωσε στο μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας ένα μεγάλο χαρτοφύλακα και τους φώναξε για να δουν. Έλαμπε ολόκληρος. Σε δεκάδες σχέδια, προοπτικά και εκπληκτικές φωτογραφίες είδαν να παρουσιάζεται σε κάθε λεπτομέρεια μια ονειρική βίλα. “Κρατηθείτε”, τους είπε χωρίς να μπορεί να κρύψει τον ενθουσιασμό του ο Horhe. “Αυτό το μωρό είναι στη Χαβάη! Για να είμαι ακριβής, στο βόρειο τμήμα του νησιού Kauai. Και πιστέψτε με, οι φωτογραφίες δε δείχνουν τίποτα!” Η βίλα είχε περίεργο παρελθόν. Κάποιες ιστορίες είχαν κυκλοφορήσει στις εφημερίδες πως ο προηγούμενος ιδιοκτήτης ήταν ένας επώνυμος βαρόνος της ηρωίνης που αποφάσισε να αλλάξει τοποθεσία ξεκούρασης γιατί είχε αρχίσει να γίνεται πολύ γνωστή στους λάθος κύκλους, ανθρώπους και υπηρεσίες. Η βίλα είχε μείνει ακατοίκητη και είχε μεγάλες φθορές. Το γραφείο του Horhe είχε αναλάβει να την επισκευάσει, με ότι αρχιτεκτονική επέμβαση ήταν απαραίτητη και να την πουλήσει.

Ο Kevin αγόρασε τη βίλα το ίδιο βράδυ. Ξαφνικά, του είχε φανεί πως η βίλα αυτή ήταν το ιδανικό μέρος για να ζήσει μακριά από όλους και όλα. Εννιά μήνες αργότερα, είχε γίνει το νέο, μόνιμο σπίτι του.

Ο Mark τα είχε οργανώσει όλα τέλεια. Σα μια μεγάλη πλεκτάνη με καλό σκοπό. Η Pauline του βρήκε εύκολα τον Kevin που ενθουσιάστηκε όταν άκουσε την ιδέα. Δεν είχε δει τον Peter από το '78. Όχι μόνο θα τον δεχόταν με χαρά, αλλά έριξε μια ακόμα πιο τολμηρή ιδέα.

“Why don't you ask Darrell to join us”, είχε προτείνει στο Mark, “No, even better, I'll get the old-fart to get his ass over here myself!” είχε συμπληρώσει ο ίδιος.

Ο Mark δεν είχε αντίρρηση.

“Μόνο που πρέπει να πάρεις εσύ ο ίδιος και τον Peter και να τον πείσεις να έρθει”, είχε πει στον αυτοεξόριστο μουσικό. “You've got yourself a deal my man!” είχε απαντήσει ο Kevin. “Consider it done!”

Το τηλεφώνημα του Kevin τον είχε πραγματικά πιάσει στον ύπνο. Ο ήχος του τηλεφώνου τον είχε κάνει να πεταχτεί από

το μόνιμο λήθαργό του. Ήταν απλωμένος στην κουνιστή πολυθρόνα του και χάζεψε τον ορίζοντα. Προσπάθησε να θυμηθεί την ώρα ή τη μέρα αλλά δεν τα κατάφερε. Στην αρχή, δεν κατάλαβε καν ποιος ήταν στο τηλέφωνο.

"It's me, Kevin, mate! Kevin fucking-Mann, remember?" προσπάθησε ο συνομιλητής του. "Jesus! What the fuck are you on man, you high or something?"

"Yeah, right!", είχε σκεφτεί. "Διάνα έπεςες μεγάλε"

Ο Kevin είχε μπει στο ψαχνό χωρίς περιστροφές. Δυο μέρες από το τηλεφώνημα, ένα αυτοκίνητο θα τον παραλάμβανε από το σπίτι του στις 12:30 sharp, θα τον πήγαινε στο Los Angeles International και χωρίς να χρειάζεται να ξέρει και πολλά-πολλά θα μεταφερόταν στη βίλα του Kevin.

"It's not an invitation mate, it's a directive, more of an order like", είπε ο Εγγλέζος και φαινόταν να το ευχαρισιέται. "Make sure your suitcase is packed and your feet don't smell".

Μέσα στην ομίχλη που βρισκόταν ούτε που σκέφτηκε να αντιδράσει, να αρνηθεί, ακόμα και να στείλει στο διάβολο τον Kevin. Τον είχε καταλάβει ένα απότομο αίσθημα υποχρέωσης, λες και τον είχαν καλέσει στο στρατό, σε επιστράτευση. Μπερδεμένες σκέψεις άρχισαν να περνάνε από το μυαλό του με ταχύτητα, σκέψεις οργάνωσης, είχε ότι του χρειαζόταν; Τί θα έπαιρνε μαζί του; Τί καιρό είχε εκεί, και σε τελική ανάλυση, που σκατά ήταν "η βίλα του Kevin"; Ούτε που θυμότανε να έχει ο Kevin βίλα!

Είχε σηκωθεί και μισοζαλισμένος είχε πάει τρεκλίζοντας μέχρι το μπαρ του σαλονιού. Γέμισε ένα μακρύ ποτήρι με παγωμένη λεμονάδα και την κατέβασε μονορούφι. Το σοκ τον συνέφερε κάπως. Είχε αρχίσει να περιφέρεται μέσα στο σπίτι άσκοπα, στα πρόθυρα πανικού. Αποφάσισε να κάνει ένα ζεστό μπάνιο. Έμεινε πολλή ώρα μέσα στο χλιαρό νερό, χαλάρωσε, το δέρμα των χεριών του μαλάκωσε. Τυλίχτηκε στο μπουρνούζι του και βγήκε πάλι στη μεγάλη βεράντα. Τον πήρε ο ύπνος ξαπλωμένο στον καναπέ χωρίς να το καταλάβει και κοιμήθηκε βαθιά. Το επόμενο πρωί, βρήκε τις αποσκευές του, έτοιμες σαν από θαύμα να περιμένουν πλάι στην κεντρική πόρτα. Ο Mark είχε φροντίσει ακόμα και για αυτό. Το αυτοκίνητο που θα τον έπαιρνε πάκταρε έξω από την πόρτα του και το κουδούνι χτύπησε ακριβώς στην ώρα που είχε πει ο Kevin. Ο οδηγός τον μετέφερε ταχύτατα στο private aviation section του LA International όπου χωρίς περιστροφές τον επιβίβασαν σε ένα όμορφο executive jet βαμμένο

με όμορφες αποχρώσεις του γαλάζιου και μπλε. Απογειώθηκαν λίγα λεπτά αργότερα και σχεδόν αμέσως τον πήρε ο ύπνος. Τον ξύπνησε μια χαμογελαστή κοπέλα για να τον ενημερώσει πως σε πέντε λεπτά θα ήταν στον προορισμό τους και θα έπρεπε να ετοιμάζεται.

Το jet προσγειώθηκε στο Lihue Airport, το κεντρικό αεροδρόμιο στο νησί Kauai στις 15 Ιουνίου, μέρα Σάββατο. Ήταν ένα νοικιασμένο, ουδέτερο executive jet, προφανώς για να μην προκαλέσει ενδιαφέρον. Το δικό του LearJet θα είχε γίνει πρώτο θέμα πριν ακόμα φτάσει. Οι jocks θα είχαν μάθει για την αναχώρησή του από το LA International από τη στιγμή της υποβολής σχεδίου πτήσης. Στη σκάλα του αεροπλάνου τον περίμενε ένα λευκό αυτοκίνητο με φιμέ τζάμια που φόρτωσε αυτόν και τις αποσκευές του και έφυγε απευθείας για τη βόρεια ακτή του νησιού. Η απίστευτη Napali Coast του έκοψε την ανάσα με τις καταπληκτικές πανοραμικές εικόνες του ωκεανού που ξετυλιγόταν κάτω τους σε κάθε στροφή. Το Kauai Island είναι το πιο βόρειο νησί στο σύμπλεγμα της Χαβάης. Μικρό, με λίγους κατοίκους και μακριά από την κοσμοπολίτικη και τουριστική ζωή των μεγάλων νησιών, είναι το τέλειο καταφύγιο για να εξαφανιστεί κάποιος που αποζητά την ηρεμία. Το αυτοκίνητο πέρασε σβέλτα μέσα από το πανέμορφο τοπίο που δημιουργούσε ο συνδυασμός των μυτερών ορεινών όγκων και της πυκνής βλάστησης και τον οδήγησε στην προστατευτική αγκαλιά μιας βίλας που ήταν κρυμμένη στην άκρη των βράχων.

Ο Kevin δεν είχε αλλάξει καθόλου. Θα 'λεγε κανείς πως έδειχνε πιο νέος. Ήταν άνετος, χαλαρός και τον υποδέχτηκε με πραγματική χαρά. Τον αγκάλιασε και τον έσφιξε πάνω του για κάμποση ώρα. Μετά τον κράτησε από τους ώμους με τα χέρια του τεντωμένα και τον παρατήρησε προσεκτικά. "You look like shit man", του είπε και έδειχνε να το πιστεύει. "What the fuck have you been doing to yourself."

Δεν είχε τί να απαντήσει και έμεινε σιωπηλός. Ο Kevin συνέχισε να τον περιεργάζεται.

"You've been playing dangerous games mate. You better cut it out while you can. Done it meself and it hurts real bad, I'm telling ya."

Τον άφησε και πήγε σε ένα μικρό μπαρ για να ετοιμάσει δυο μεγάλα ποτήρια με εξωτικούς χυμούς. Κράτησε το ένα ποτήρι

για τον εαυτό του και έδωσε το άλλο στον Peter. Το βλέμμα του είχε σκοτεινιάσει και η φωνή του ακούστηκε σοβαρή.

"There's nothing of the stuff you're used to lately around here mate so if you want to get high, you better learn how to do it on fruit juices".

Τον έβγαλε στη βεράντα. Χάζεψε για λίγο την εξωπραγματικά απίστευτη θέα. Τέλειωσαν τους χυμούς ακουμπισμένοι στα κάγκελα, χωρίς να πουν λέξη, χαμένοι σε διαφορετική ακολουθία σκέψεων ο ένας από τον άλλο.

Δεν είχε πάρει στα σοβαρά την πλάκα του Kevin μέχρι αργότερα, το ίδιο βράδυ, όταν άρχισε να νοιώθει το δέρμα του να τεντώνει και τα αυτιά του να βουίζουν. Ένας δυνατός πόνος ξεκίνησε από μέσα του και απλώθηκε σε όλο του το σώμα. Του φάνηκε πως κάθε κύτταρο στο σώμα του είχε αποκτήσει τη δική του συνείδηση και τώρα πονούσε, πονούσε φριχτά. Το κεφάλι του γύριζε και ένοιωσε το σφυγμό του να χτυπά στους κροτάφους του. Κουλουριάστηκε στο κρεβάτι του και αποφάσισε πως δεν θα έβαζε τις φωνές όσο και αν ο εγκέφαλός του τον πιέζε να φωνάξει όσο πιο δυνατά μπορούσε. Στριφογύριζε στο κρεβάτι για ώρα, δεν μπορούσε να καταλάβει πόση, δεν είχε αίσθηση του χρόνου όταν απότομα, σε ένα του γύρισμα έπεσε από το κρεβάτι με δύναμη στο ξύλινο πάτωμα. Χτύπησε το γόνατό του και ο πόνος ήταν δυνατός, διαφορετικός, αληθινός. Τον έφερε πίσω σε μια πραγματικότητα που είχε χάσει. Σηκώθηκε στα πόδια του τρέμοντας και με τα χέρια του σφιγμένα στο στήθος του άρχισε να περπατά χωρίς σκοπό πάνω κάτω στο δωμάτιο. Ήξερε καλά τι του έλειπε. Ήξερε το ίδιο καλά πως βρισκόταν τόσο μακριά από κάθε πιθανή πηγή που δεν είχε καμία ελπίδα να το βρει. Η μόνη διέξοδος ήταν να το πολεμήσει.

Δεν θα άφηνε κανένα να τον δει σε αυτή την κατάσταση. Έπεσε με δύναμη πάνω στον τοίχο και ο ώμος του τον πόνεσε δυνατά. Λυτρωτικός ήταν ο πόνος αυτός γιατί ήταν πραγματικός. Οι υπόλοιποι πόνοι που ένιωθε του φάνηκαν ξαφνικά κάλπικοι, αηδιαστικοί, σιχαμεροί. Τι σκατά προσπαθούσαν να του κάνουν. Πήραν μορφές στο μυαλό του, είδε μικρά πλάσματάκια, σαν τα υπερκινητικά και φασαριόζικα τερατάκια που βρίσκει κανείς στα κινούμενα σχέδια. Κάθε τερατάκι είχε πιάσει ένα από τα κύτταρα του και με κάποιο εργαλείο, άλλο σφυρί, άλλο μαχαίρι άλλο φτυάρι, το κοπάνανε και το έκανε να πονάει. Του ήρθε να γελάσει με το θέαμα αλλά ο πόνος δεν τον άφηνε. Ένοιωσε την οργή να

τον κατακλύζει και είδε τον εαυτό του σαν τον μαύρο Pete να φουσκώνει και να κοκκινίζει από νεύρα. Θυμωμένος άρχισε να τινάζεται σαν να είχε γεμίσει μυρμήγκια και τα άθλια τερατάκια πεταγότανε έκπληκτα δεξιά αριστερά, προς κάθε κατεύθυνση. Τα τραυματισμένα του κύτταρα έμοιαζαν να αναστενάζουν ανακουφισμένα. Συνέχισε να τινάζεται και να χτυπιέται. Έπρεπε να τα διώξει όλα τα άτιμα, να μη μείνει κανένα.

Ο Kevin είχε ακούσει τις φωνές και τα ουρλιαχτά του. Είχε ακούσει και το θόρυβο από τα πεσίματα και τα χτυπήματα. Δεν ήταν πρωτάρης. Τα είχε ξαναδεί όλα αυτά. Η Emily, η μεγάλη αδερφή του είχε αντιδράσει χειρότερα. Τότε ήταν νέος και άπειρος. Τώρα ήξερε. Μπορούσε ψύχραιμα να περιμένει. Έμεινε όλη τη νύχτα καθισμένος αθόρυβα έξω από την πόρτα του Peter. Όταν πια πήρε να ξημερώσει άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο. Ο Peter βρισκόταν πεσμένος στο πάτωμα, τινάζε τα χέρια του δεξιά αριστερά και κάτι έλεγε ακατάληπτο. Κάποια στιγμή μίλησε αγγλικά και ο Kevin νόμισε πως τον άκουσε να διώχνει κάποιον ή κάποιους. Κάθισε πλάι του στο πάτωμα, άπλωσε τα χέρια του και τον έπιασε από τους ώμους. Ο Peter σταμάτησε απότομα τα τινάγματα, άνοιξε τα μάτια του, είδε τον Kevin αλλά δεν έδειξε να τον αναγνωρίζει.

"Got rid of them. Every-each one of the little bastards. I wisked them off my back. I really did", του είπε. "D' you see them flying off?" τον ρώτησε.

Ο Kevin του έπιασε το κεφάλι με τα δυο χέρια.

"They' re all gone. Keep them away now my friend. Keep them away".

Οι τέσσερις πρώτες μέρες στο Καυαί πέρασαν λες και βρισκόταν σε άλλο πλανήτη. Μέρα με τη μέρα κατάφερνε να ελέγξει τον εαυτό του όλο και καλύτερα. Τη μέρα ο Kevin τον είχε από κοντά και κρατούσε απασχολημένο πάντα με κάτι. Τα βράδια που έμενε μόνος ήταν πιο δύσκολα αλλά κάθε πρωί τον έβρισκε και καλύτερα. Ήταν πολύ ξεροκέφαλος για να το βάλει κάτω. Μόλις συνειδητοποίησε τι του είχε συμβεί τους προηγούμενους μήνες είχε θυμώσει και πεισμώσει τόσο πολύ που δεν άφησε στον εαυτό του κανένα περιθώριο να υποκύψει. Δεν είχε και άλλη διέξοδο εκτός από το να φύγει από τη βίλα και να προσπαθήσει να βρει coke στο νησί που ελάχιστα γνώριζε. Αυτό όμως δεν

μπορούσε να το επιτρέψει στον εαυτό του. Θα το πάλευε για όσο χρόνο χρειαζόταν μέχρι να συνέλθει, μέχρι το σώμα του να το πάρει απόφαση πως μέχρι εδώ ήταν, δεν είχε άλλο και να προσαρμοστεί και πάλι σε ένα κανονικό ρυθμό.

Η βίλα ήταν απομονωμένη, χτισμένη στην άκρη των βράχων πάνω από τον ωκεανό, με δική της μίνι παραλία από κάτω, μέσα σε ένα βαθύ κόλπο, καλά κρυμμένη από τα ψηλά βράχια. Καλυμμένη από πυκνή βλάστηση, μόνο από τη θάλασσα μπορούσε να τη δει κάποιος. Ήταν το τέλειο μέρος για να ησυχάσει και κανείς δεν τους έπρηζε. Αποφάσισε να περνά πολλές ώρες κολυμπώντας. Άρχισε να τρώει όσο καλύτερα μπορούσε και να παίρνει δυνάμεις.

Την πέμπτη μέρα, ομιλίες τον ξύπνησαν από τον απογευματινό του ύπνο. Η βίλα ήταν συνήθως ήσυχη και οι ομιλίες του έκαναν εντύπωση. Φρεσκάρισε το μούτρο του με δροσερό νερό, βούρτσισε τα δόντια του, έριξε πάνω του κάτι ελαφρύ και κατέβηκε στο σαλόνι. Από τη μέση της σκάλας είδε μια σειρά από designer βαλίτσες ακουμπισμένες στη σειρά. Κατέβηκε τα τελευταία σκαλοπάτια. Ο Kevin ήταν όρθιος και χαμογελαστός. Κρατούσε στο χέρι του ένα ποτήρι από τον δεδομένο πια χυμό. Μόλις τον είδε το βλέμμα του φωτίστηκε και του έριξε μια ματιά όλο νόημα, γνέφοντας προς τον λευκό δερμάτινο καναπέ που βρισκόταν ανάμεσά τους. Φαρδύς πλατύς, με τα πόδια του απλωμένα ίσια μπροστά στο πάτωμα και ένα ποτήρι scotch on the rocks στο χέρι, ο Darrell Ripley γέλαγε με την ψυχή του.

Ο Peter κοκάλωσε στη θέση του. Σαν σε ταινία, σε αργή κίνηση, είδε τον μεγαλόσωμο Εγγλέζο να σηκώνεται, να γυρνάει προς το μέρος του, να βγάζει μια κραυγή που του φάνηκε πολεμική, να ορμά πάνω του να τον αρπάζει και να τον σηκώνει στον αέρα. Τον στριφογύρισε μουγκρίζοντας, έκανε τρεις ολόκληρους κύκλους και μετά τον ακούμπησε ζαλισμένο στο πάτωμα.

"Let me see ya you fucking little bastard", έκανε ο Darrell και τον παρατήρησε για λίγο από κάποια απόσταση. Ο Peter είχε μείνει άναυδος, στεκόταν ακίνητος σα χαζός, χωρίς να μπορεί να αρθρώσει κουβέντα.

"You 're not run down after all these years you know. Bly-me! 'xpected you to be much worse! Boy, 'ave you got the genes or what?"

Ο Peter τον παρατηρούσε χωρίς να μιλά. Δέκα οκτώ χρόνια. Τόσα είχε να δει τον Darrell. Η τελευταία εικόνα που είχε στο μυαλό του από τον ψηλό Εγγλέζο ήταν η πλάτη του όπως ανέβαινε τη σκάλα του ελικοπτήρου στο Nurburgring το '85. Είχε ξεχάσει τη φωνή του, ακόμα και το πρόσωπό του λες και το ξανά-ανακάλυπτε. Είχε κόψει τα μαλλιά του αρκετά κοντά, δεν είχε πια εκείνες τις μακριές πλούσιες μπούκλες που χυνόταν στους ώμους του αλλά στεκόταν πολύ καλά. Το πρόσωπό του είχε μεγαλώσει, γραμμές είχαν εμφανιστεί στο παλιά λείο δέρμα. Τα μάτια του όμως είχαν την ίδια λάμψη, όπως παλιά. Το γέλιο του πάντα όμορφο. Δεν είχε κοιλιτσα ούτε και έδειχνε να έχει βάλει καθόλου βάρος. Τα πόδια του παρέμεναν λεπτά και μακριά. Μια χαρά τον έβρισκε.

Σιγά-σιγά άρχισε να συνειδητοποιεί την κατάσταση. "Μου τη στήσανε οι παλιοπούστηδες", κατέληξε τελικά. Ο Kevin πλησίασε και τον αγκάλιασε από τους ώμους.

"Let's have a drink boys. We've got tons to talk about. Decades to catch up. I'll have you both tell me everything in every-little glorious detail". Τον τράβηξε στη μεγάλη βεράντα. Ο Darrell ακολούθησε από πίσω μουρμουρίζοντας.

"You little bastard. Dunno how on earth you talked us into all this." Βγήκε στη βεράντα και για πρώτη φορά συνειδητοποίησε τη θέα. "Holly shit!" έκανε διακόπτοντας την προηγούμενη κουβέντα του. Πλησίασε βιαστικά τα κάγκελα στην άκρη, ακούμπησε τα χέρια του και έμεινε να χαζεύει δεξιά αριστερά αφήνοντας διάφορα επιφωνήματα.

Ο Kevin με τον Peter είχαν ήδη καθίσει στον αναπαυτικό καναπέ. Παρατηρούσαν τον Darrell χωρίς να μιλάνε. Δε χρειαζόταν βιασύνη. Τα χρόνια ήταν πολλά, το βάρος μεγάλο. Η σιωπή ήταν καλό όπλο. Η σιωπή και η υπομονή. Η ισορροπία ήταν λεπτή και όλοι χρειαζόταν προσοχή από όλους. Τα ποτά τους έφτασαν. Ο Hugh, ο μεγαλόσωμος Χαβανέζος που φρόντιζε για τα πάντα στο σπίτι ακούμπησε με διακριτικότητα το δίσκο και απομακρύνθηκε αθόρυβα. Στο τέλος ο Darrell παράτησε τη θέα και ήρθε να καθίσει απέναντί τους. Χώθηκε ανακουφισμένος σε μια μαλακή πολυθρόνα.

"So, what you been doin' all these years". Ρώτησε, χωρίς να απευθύνεται σε κανένα ιδιαιτέρως.

"You mean after you dumped me in that shitty hospital with an army of fat-arsed nurses and took-off to Europe with the

Wunder-Kiddo here?" είπε ο Kevin για να δώσει μια ανάλαφρη αρχή στη συζήτηση. "You dare ask, you old-stinking-fart? I should have had your asses, all of you! But the gentleman I am, decided to just let you all fuck-off".

Γέλασαν και οι τρεις αμήχανα.

"Not a lot after that, you know. I've had it with all the music-shit. Really did. Left it all behind for good, never looked back. Settled myself over here and decided to live off our fat royalty cheques. Never regretted it, thank you very much!"

"What about you kiddo?" γύρισε ο Darrell στον Peter. "Done anything other than selling 'af a billion albums, collecting Grammys like stamps and changing girlfriends like bloody T-shirts? And what the fuck got to you these past years? Stuck your head in the sand for a couple of years, haven't you?"

Τους μίλησε για λίγο. Πως βάζεις τόσα χρόνια σε λίγες προτάσεις; Και οι άνθρωποι που χάθηκαν; Πώς τους μετράς. Αποφάσισε να τους πει για τη Alison. Ήξεραν ήδη αλλά προσποιήθηκαν πως τον άκουγαν προσεκτικά. Έμειναν αμίλητοι, σκεπτικοί, να κοιτάνε το πάτωμα. Κανείς δε μπορούσε να τον κατηγορήσει για τον τρόπο που είχε αντιδράσει. Κι όμως, όπως μιλάγε, κάτι του φάνηκε πως δεν κόλλαγε. Τα είχε τινάξει όλα στον αέρα και τώρα δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί στον ίδιο του τον εαυτό. Σίγουρα δεν ήταν αυτό που θα ήθελε η Alison. Αυτή πίστευε πως κάθε μέρα ήταν σημαντική, δεν υπήρχε χρόνος για να χάνεται άσκοπα, κάθε μέρα έπρεπε να δείχνει έργο, "δημιουργώ άρα ζω", της άρεσε να λέει. Ο θάνατός της είχε φέρει και το δικό του δημιουργικό θάνατο και αυτό σίγουρα εκείνη δεν θα το ανεχόταν. Τώρα που το καλοσκεφτότανε, θα τον περίμενε να πείσει με τα μούτρα στη δουλειά όχι να βουλιάξει στην απομόνωση.

Πως τα είχε καταφέρει και είχε φέρει τον εαυτό του σε τέτοια κατάσταση; Μιλώντας για όλα αυτά ένιωσε να τα πετάει από πάνω του, να ελευθερώνεται πραγματικά. Ο πόνος του πήρε μια άλλη μορφή, πιο ανθρώπινη, με λιγότερο θυμό, περισσότερη τρυφερότητα. Το μυαλό του για πρώτη φορά καθάρισε, διαφορετικές σκέψεις άρχισαν να εμφανίζονται. Πολλές και μαζεμένες, σχέδια που δεν είχαν ολοκληρωθεί ερχόταν πάλι στην επιφάνεια, ιδέες πολλές, η μια μετά την άλλη, τόσες που δεν μπορούσε να τις διαχειριστεί. Με τρόπο κατάφερε να περάσει την κουβέντα στο Darrell. Έτσι κατάφερε να κερδίσει λίγο χρόνο, να προσπαθήσει να βάλει κατ' αρχήν τάξη στο μυαλό του που είχε

ξαφνικά ξυπνήσει από τον εφιάλτη, να ηρεμήσει και να οργανώσει λίγο τις σκέψεις του που έδειχναν αχαλίνωτες.

Ο Εγγλέζος δεν είχε πρόβλημα να μιλήσει για τον εαυτό του. Εξάλλου μετά τους Rathaus, τα είχε καταφέρει αρκετά καλά. Σε λιγότερο από ένα χρόνο είχε στήσει το νέο του group, τους Smoking Pillows. Αυτή τη φορά, όλα ήταν στα μέτρα του. Είχε πάρει το μάθημά του και δε θα την ξαναπάθαινε. Σε όλους ήταν ξεκάθαρο πως αυτός ήταν ο αρχηγός και όποιος είχε άλλη άποψη η πόρτα άνοιγε με μεγάλη ευκολία προς τα έξω. Με μεγάλη προσοχή είχε μαζέψει νεαρούς βιρτουόζους μουσικούς, φιλόδοξους αλλά πειθαρχημένους, που του επέτρεπαν να κάνει κορυφαίες παραγωγές και φοβερά live, ενώ την ίδια στιγμή δεν κινδύνευε να τον επισκιάσει κανένας τους. Οι κανόνες ήταν σφιχτοί και όσοι δεν κόλλαγαν δεν έμεναν για πολύ. Γι αυτό είχαν περάσει από τη μπάντα τρεις ντράμερ, δύο μπασίστες, τρεις keyboard players και τέσσερις κιθαρίστες. Το group μαζευόταν κάθε φορά που ο Darrell είχε αρκετά κομμάτια για ένα νέο δίσκο και κάθε χειμώνα που με την τρέχουσα σύνθεση του, για τρεις μήνες, τράνταζε για τα καλά τις Ευρωπαϊκές σκηνές από την Ισλανδία μέχρι την Ιταλία και τα στάδια της Αμερικής από άκρη σε άκρη. Τον υπόλοιπο χρόνο, οι μουσικοί του ήταν ελεύθεροι να ασχοληθούν με άλλα projects, ώστε να μπορέσουν να ικανοποιήσουν τους εγωισμούς τους.

Το σύστημα είχε δουλέψει άψογα. Το όνομα του group παρέμενε αναγνωρίσιμο άσχετα αν τα μέλη άλλαζαν και ο Darrell, σταθερή αξία σε κάθε εμφάνισή τους, κατάφερνε να μένει στο προσκήνιο. Οι Smoking Pillows έβγαλαν έξι άλμπουμ μέσα στα πρώτα επτά χρόνια, όλα με παραγωγό τον John Boyd, όλα πλατινένια, με συνολικές πωλήσεις που ξεπέρασαν τα τριάντα οκτώ εκατομμύρια. Μετά, ο Darrell αποφάσισε να ρίξει λίγο το ρυθμό και τόσο οι παραγωγές όσο και οι εμφανίσεις του group είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Πλησιάζοντας τα πενήντα πέντε, ο Darrell δεν είχε πια ανάγκη κανένα. Έβγαζε δίσκο όποτε ήθελε και περιορίσε τις εμφανίσεις του σε ελάχιστες, επιλεκτικές, σε διαλεγμένες σκηνές. Δυο βραδιές στο Carnegie Hall, τρεις εμφανίσεις στο Budokan, μια εβδομάδα στο Albert Hall. Τον υπόλοιπο καιρό του τον περνούσε στο τεράστιο αγρόκτημά του στο Surrey, το Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη ή στη βίλα που είχε αγοράσει πριν κάμποσα χρόνια στην Σίφνο.

Η βραδιά έφυγε χωρίς να το καταλάβουν. Η μια κουβέντα έφερνε την άλλη, τα παλιά δεν έδειξαν να ενοχλούν κανένα τους.

Μίλησαν γέλασαν, κατέβασαν αρκετά cocktails και στο τέλος αποκοιμήθηκαν στους καναπέδες πάνω από τον ωκεανό.

Πέρασαν τις επόμενες μέρες με μπάνια, βουτιές, cocktails και πολλή κουβέντα. Ο Darrell δεν έβαζε μέσα γλώσσα. Τους είχε караφλιάσει με ιστορίες από περιοδείες, γκόμενες, τις πρώην γυναίκες του και ότι άλλο μπορούσε να φανταστεί κανείς. Δεν υπήρχαν επισκέπτες στη βίλα ούτε και τους ενόχλησε κανένας. Ούτε καν οι paparazzi δεν είχαν πάρει είδηση πως τα τρία πρώην μέλη των Rathaus πλατσούριζαν δίπλα-δίπλα στην προστατευμένη παραλία. Τί φασαρία θα γινόταν αν μαθευότανε! Δεκάδες άρθρα με τα πιο απίθανα σενάρια θα τυπωνόταν σε όλο τον κόσμο σε χρόνο ρεκόρ.

Τα βράδια ο Darrell, πάντα ορεξάτος, έπαιζε και τραγουδούσε στο μεγάλο λευκό πιάνο που βρισκόταν στο σαλόνι και μέχρι τότε είχε μάλλον διακοσμητικό ρόλο. Ο Εγγλέζος δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη μουσική. Κάθε ώρα που έβρισκε ελεύθερη, καθόταν στο πιάνο και σκάρωνε μελωδίες, τραγουδούσε στην τύχη ή έκανε διασκευές σε γνωστές επιτυχίες, δικές του αλλά και από το διαχρονικό διεθνές ρεπερτόριο. Η μουσική άρχισε σιγά-σιγά να ξανάρχεται στον Peter. Κάθε φορά που ο Darrell αποφάσιζε να παίξει ένα παλιό τραγούδι τους, ένιωθε τα δάχτυλα του να τον τρώνε. Άκουγε στο μυαλό του τα περάσματά του και τα χέρια του έτρεχαν ασυναίσθητα σε φανταστικές ταστιέρες.

Οι μέρες πέραναν και είχε αρχίσει να νοιώθει νευρικότητα. Δεν μπορούσε να μένει θεατής. Έπρεπε να πάρει μέρος στο παιγνίδι. Ένιωθε δημιουργικός, το κεφάλι του ήταν γεμάτο ιδέες, Έπρεπε να βρει διέξοδο. Τηλεφώνησε στο Danny και του είπε να έρθει το ταχύτερο δυνατό, και να φέρει μαζί του και "τα βασικά". Ο Danny έφτασε στο νησί το επόμενο απόγευμα με μια συνηθισμένη πτήση με ενδιάμεση στάση στο Honolulu International Airport, φέρνοντας δυο Strats και τον απαραίτητο Tweed Deluxe, όλα σε απλές, unbranded flight cases, για να μη γεννήσει υποψίες. Έφερε όμως και ένα πολυκάναλο ψηφιακό Fostex με μια μικρή 12-κάναλη κονσόλα μίξης. Δεν του το είχε ζητήσει κανένας, αλλά η διαίσθησή του έλεγε πως κάτι ψηνόταν και δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία να το γράψει.

Έστησε τις κιθάρες και τον ενισχυτή στο πάνω σαλόνι όπου βρισκόταν και το μεγάλο πιάνο, ώστε το αφεντικό να έχει στη διάθεσή του ένα έτοιμο όργανο όποτε του ερχόταν κέφι να παίξει. Τη μια από τις κιθάρες, ένα Custom Shop όργανο βασισμένο

στις Stratocaster του '59, τις τελευταίες με maple neck, αλλά με ανάβαθο C μπράτσο, σχετικά επίπεδη ταστιέρα και κιτρινόλευκο σώμα, την είχε αφήσει ακουμπισμένη στη βάση της κοντά στον μεγάλο καναπέ απέναντι από το πιάνο. Η δεύτερη ένα πανομοιότυπο όργανο με σώμα σε χρώμα midnight blue, είχε ρυθμιστεί και έμενε στη θήκη της, σαν back-up για κάθε περίπτωση. "Περίεργο", είχε σκεφτεί ο Danny το επόμενο απόγευμα όταν ρύθμιζε τα όργανα μετά την προσαρμογή τους στις καιρικές συνθήκες του νησιού. "Από τη μέρα που έχασε τη Red, καμιά κιθάρα του δεν ήταν πια κόκκινη".

Οι μέρες από τότε είχαν πάρει άλλη διάσταση. Ο Peter ξύπναγε νωρίς, κατέβαζε ένα γρήγορο καφέ και μετά, με τον Danny να παρακολουθεί έριχνε ένα τρίωρο εξάσκησης. Κάπου εκεί ξύπναγαν οι υπόλοιποι, έπαιρναν όλοι μαζί ένα βασιλικό πρωινό και έφευγαν για το καθημερινό μπάνιο. Τα βράδια, έπαιρνε την κιθάρα του και με τον Darrell στο πιάνο οι μελωδίες έβγαιναν αβίαστα και έτρεχαν σαν ποταμός. Ο Kevin τους παρακολουθούσε από τους καναπέδες, παρέα με τον Danny, κάνοντας σχόλια ή παρατηρήσεις. Δεν έδειχνε καμιά διάθεση να πάρει μέρος στο show. Για αυτόν όλα αυτά είχαν τελειώσει πολλά χρόνια πριν και δεν υπήρχε επιστροφή. Του αρκούσε να χαίρεται τους παλιούς του φίλους να βγάζουν τον καλύτερο εαυτό τους, χωρίς πιέσεις, υποχρεώσεις και δεσμεύσεις.

Σε κάποιο ανύποπτο χρόνο, ο Danny έστησε το πολυκάναλο και την κονσόλα μίξης, έξω από το άμεσο οπτικό πεδίο τους για να μη βγάζει μάτι. Τοποθέτησε και τρία μικρόφωνα, ένα στο πιάνο ένα κοντά στον Tweed Deluxe και ένα για τη φωνή του Darrell. Έστειλε ένα feed στο στερεοφωνικό του δωματίου για να ακούγεται κάπως πιο δυνατά η φωνή και τα πέρασε όλα αυτά σχετικά ανώδυνα. Από τότε, ηχογραφούσε ότι έπαιζαν, χωρίς να επεμβαίνει, σα να μη συνέβαινε τίποτα.

Γυρνώντας ένα απόγευμα από το μπάνιο βρήκαν το Mark Brown και τον Dave Tomlin, να τους περιμένουν στοργυλοκαθισμένοι στο σαλόνι. Είχε να δει το Dave από τα sessions στο SoundForce στη Νέα Υόρκη. Βλέποντας το Mark με ένα πονηρό χαμόγελο μέχρι τα αυτιά κατάλαβε αυτομάτως ποιος ήταν πίσω από όλα αυτά.

"You, you..", ξεκίνησε να του λέει αλλά πριν προλάβει να πάρει παρακάτω ο Mark τον είχε αγκαλιάσει και τον έσφιγγε πάνω του, σαν να ήταν κάτι που είχε συνηθίσει να κάνει από παιδί.

"You made it you little shit. You really did" του είπε στο αυτί χωρίς να τον αφήσει. "See, all that was needed was, get you out of that bloody shit-hole and put you among friends".

Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια ένιωσε τα μάτια του να δακρύζουν. Ο Mark είχε δίκιο. Του χρειαζόταν. Και το σχέδιο είχε δουλέψει. Ξέφυγε χαλαρά από το αγκάλιασμα του Mark και γύρισε να κοιτάξει ένα-ένα όσους βρισκόταν γύρω του στο δωμάτιο.

"I may come to regret this", τους είπε, προσπαθώντας να μαζέψει τη συγκίνησή του, "but, thank you man, thank you all for being there for me. Don't know if I deserve this".

Πριν προλάβει να πει οτιδήποτε άλλο ο Darrell, τον είχε πλησιάσει και τον πλάκωσε στις φάπες, αστειευόμενος.

"You fucking right, you don't deserve this, THIS is what you deserve".

Όλη η παρέα έβαλε τα γέλια. Χαχάνιζαν σαν μια ομάδα μαθητές και οι φάπες συνέχισαν να πέφτουν.

Το καθημερινό πρόγραμμα δεν άλλαξε. Ο Dave είχε δυο βδομάδες διαθέσιμες πριν πετάξει στο Nashville για να ξεκινήσει τα sessions του James Elmer και έτσι ήταν χαλαρός και απολάμβανε την παρέα. Τα απογευματινά jam sessions συνεχίστηκαν, τώρα πια με μεγαλύτερο και πιο ενθουσιώδες ακροατήριο. Ο Kevin με το Mark βουλευόταν στο μεγάλο καναπέ. Ο Dave διάλεγε μια από τις πολυθρόνες. Με τόσα άτομα στο δωμάτιο, ο Danny είχε καταφέρει, απараτήρητος, να πάρει μια θέση στο πολυκάναλο, ελέγχοντας την ηχογράφηση όλων των jam sessions. Ο Darrell τράβαγε τον Peter όλο και πιο βαθιά. Τα κομμάτια άρχισαν να παίρνουν οργανωμένη μορφή, οι δυο παλιοί συνεργάτες επέστρεφαν σε κάποια μοτίβα που ξεχώριζαν, τα δούλευαν περισσότερο, ο Darrell με το γνωστό ταλέντο του έβαζε στα πεταχτά πρόχειρους στίχους, τους δούλευε στο μυαλό του και την επόμενη φορά τους παρουσίαζε σαν ολοκληρωμένα στιχουργικά έργα. Λίγα βράδια αργότερα, μετά από δυο ώρες και σαράντα λεπτά, το jam τους είχε μετατραπεί σε ένα χείμαρρο ήχου με τους παλιούς συνεργάτες να συναγωνίζονται δίνοντας μοναδικές στιγμές.

"Οου-Οου, κάνε κράτει λίγο δικέ μου, θα πάρει φωτιά η βεράντα και το ξύλο είναι ακριβό", είχε σταματήσει ο Darrell όταν πια η ένταση είχε ξεπεράσει τις δυνάμεις του. Ακούμπησε τον

αγκώνα του στο πιάνο και έδειξε με το κεφάλι τον Kevin. “Και μετά ο συνταξιούχος κιθαρίστας από δω θα μας πάρει τα σώβρακα για να το επισκευάσει.” Σηκώθηκε από το πιάνο, τεντώθηκε, κούνησε το κεφάλι του δεξιά-αριστερά για να χαλαρώσει το σβέρκο του από την ένταση, ξεφύσηξε και πήγε στο bar να ετοιμάσει ένα scotch on the rocks. Από τη τζαμαρία είδε κλεφτά τον Dave που όλη αυτή την ώρα ήταν έξω στη βεράντα και τους άκουγε. Ένα μεγάλο χαμόγελο ήρθε στο πρόσωπο του παραγωγού. Του έγνεψε επιδοκιμαστικά, κατέβασε μια γουλιά, διέσχισε το δωμάτιο και βούλιαξε στον καναπέ ανάμεσα στον Kevin και τον Mark. Κοίταξε σκεπτικός τον Peter που είχε δώσει την κιθάρα του στον Danny και με τη σειρά του ετοιμάζε ένα Martini. Τον περίμενε να καθίσει στην πολυθρόνα απέναντί του. Και οι υπόλοιποι περίμεναν σιωπηλοί.

“My man, εδώ μου έχεις βγάλει υλικό για τρεις δίσκους”, του είπε στο τέλος με ήρεμη φωνή. “Τι σκατά κάνεις εξαφανισμένος τόσο καιρό; You’ re mad or something?”

Ο Peter έμεινε αμήχανα σιωπηλός και προσποιήθηκε πως παρατηρούσε τον Danny που έλεγχε το κούρδισμα στην Stratocaster πριν την φυλάξει στη θήκη της. Δεν είπε τίποτα. Κανένας δεν είπε τίποτα. Όλοι ήταν χαμένοι στις σκέψεις τους, ο ηλεκτρισμός στην ατμόσφαιρα δυνάμωνε, δευτερόλεπτο με δευτερόλεπτο. Η βαθιά λευκή δερμάτινη πολυθρόνα τον έκανε να νιώθει ασφαλής. Ξαφνικά ένιωσε να του λείπει η Red. Χρόνια είχε να το σκεφτεί, σχεδόν το είχε ξεχάσει. Το jam session με τον Darrell είχε ξεσκεπάσει τα παλιά. Είδε πάλι με τη φαντασία του τον ψηλό Εγγλέζο να ανεβαίνει τη σκάλα στο ελικόπτερο έτοιμος να φύγει από το Ring και από τη ζωή του. Λίγο πριν περάσει την πόρτα είχε γυρίσει και του είχε ρίξει μια ματιά. Σκούρα γυαλιά έκρυβαν τα μάτια του και το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο. Εκείνη τη στιγμή αυτός έτρεχε προς την έξοδο των φορτηγών. Οι τύποι του security μπορεί να είχαν δει κάποιον να φεύγει με την κιθάρα.

Ο Darrell κατάλαβε πως δεν μπορούσε να περιμένει απάντηση. Έκανε ένα “Phew! Man!”, σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο στη βεράντα. Πλησίασε τον παραγωγό που έπινε σιωπηλός το ουίσκι του ακουμπισμένος με την πλάτη στα κάγκελα, κοιτάζοντας τους μέσα από τη τζαμαρία. Ακούμπησε πλάι του στο κάγκελο.

"What's wrong with him Dave? Tell me dude, what the fuck is the matter with him", τον ρώτησε.

Ο παραγωγός δεν απάντησε αμέσως. Γύρισε προς το κενό, κοίταξε το σκοτεινό ωκεανό και του είπε πως είχε η κατάσταση. Του είπε για τα sessions που ο Peter είχε παρατήσει στη μέση μερικά χρόνια πριν.

"You know, just a couple of months, that's all that was needed. Just a couple of stinking months and the Album would be done", είπε ο Dave με ήρεμο τόνο. "And what an album it would have been! I could well get five singles out of the stuff". Γύρισε προς το μέρος του Darrell "Now all that is left to rot. Can't think of such lost effort since Brian Wilson's Pet Sounds".

"What now? What d' you think. Any hope?", ρώτησε ο Εγγλέζος.

"A week ago I wouldn't bet a dime on the man's future", είπε ο Dave. "Now, I don't really know. There's some light, I suppose." Δεν υπέθετε, ήξερε. ΗΞΕΡΕ. Τον είχε ήδη παρατηρήσει με προσοχή και ήταν σίγουρος. Ο Peter δεν είχε χάσει το touch του. Το παίξιμό του ήταν άψογο, οι ιδέες του φρέσκες. Ομολόγησε στον Darrell πως τα πρωινά που οι υπόλοιποι πήγαιναν για μπάνιο καθόταν με το Danny και "τρέχανε" το υλικό που ηχογραφούσε ο τεχνικός σε κάθε session. Είχε απομονώσει πολλές ιδέες, πολλά μοτίβα που με κάμποση δουλειά στο studio, μπορούσαν να δώσουν καλά κομμάτια. Είχε επιχειρήσει κάποια διερευνητικά edits και ήταν πολύ ευχαριστημένος με το αποτέλεσμα. Είχε ζητήσει από τον Danny να του κοπιάρει τα multitracks σε ένα εξωτερικό δίσκο που σκόπευε να πάρει μαζί του στο Nashville και να δοκιμάσει να τα δουλέψει με session μουσικούς. Μετά θα έβαζε τον Peter να ακούσει το αποτέλεσμα με σκοπό να τον πείσει πως έπρεπε να γυρίσει.

"We got to get him back Darrell. That's what we got to do", είπε στο τέλος στον Εγγλέζο που τον άκουγε σιωπηλός. "We owe it to him, we are his God-dam-friends for Christ-sake". Το είχε συζητήσει ήδη με το Mark κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Έπρεπε να τον φέρουν πίσω στα φώτα, χωρίς πολλά-πολλά, χωρίς να τον βάλουν σε κίνδυνο να τα ξαναπαρατήσει. Δεν είχε κάποια συγκεκριμένη ιδέα για το πώς, αλλά ίσως, τώρα που ήταν όλοι μαζί, κάτι θα σκεφτότανε. Αποφάσισε πως χρειαζόταν ακόμα ένα ποτό και μπήκε στο σαλόνι.

Ο Darrell είχε ακούσει προσεκτικά τον παραγωγό. Γύρισε την πλάτη στον ωκεανό, ακούμπησε με την μέση του στα κάγκελα και κοίταξε μέσα στο σαλόνι. Ο Peter ήταν ακόμα απλωμένος στον καναπέ και ρουφούσε το martini του. Παρατήρησε τον παλιό του συνεργάτη σιωπηλός. Πώς είχαν τρέξει τα χρόνια. Οι δυο τους είχαν περάσει πολλά μαζί. Μερικά καλά και άλλα όχι τόσο καλά. Είχαν αγαπήσει ο ένας τον άλλο, μια σχέση σαν μεγάλος αδελφός - μικρός αδελφός και είχαν μισηθεί τόσο όσο να φτάσουν στις γροθιές. Θυμήθηκε το τελευταίο gig τους στη Γερμανία, στο "Ring" το '85, τότε που δε βλέπανε την ώρα να τελειώσει και να πάνε στα σπίτια τους, όσο πιο μακριά γινόταν ο ένας από τον άλλο. "Πόσο ανώριμοι ήμασταν. Πόσο ηλίθιοι, πραγματικοί κόπανοι!", σκέφτηκε με ένα πικρό χαμόγελο. "Και πιο κόπανος απ' όλους εσύ Mr. Big-Shot" απευθύνθηκε σιωπηλά στον εαυτό του. "You're really full of shit and you know it, for what it's worth". Είχαν καταστρέψει ένα από τα μεγαλύτερα group γιατί δεν έβλεπαν, αυτός δεν έβλεπε, πέρα από τη μύτη τους.

Κι όμως, με όσους μουσικούς και αν συνεργάστηκε με όποιο top-notch session man και αν έμπλεξε, η μαγική συνταγή των Rathaus δεν επαναλήφθηκε ποτέ. Η αίσθηση πως ο κόσμος χάνεται γύρω σου πως υπάρχουν μόνο εσύ και η μουσική σου, πως ο ρυθμός πάλλει ομοιόμορφα, συντονισμένα, κάθε σου κύτταρο, κάθε σου νεύρο, πως η φωνή σου δε βγαίνει με δική σου προσπάθεια αλλά έρχεται λες από τον ουρανό. Και το απίστευτο δέσιμο όλων των παιδιών, λες και μια ψυχή και μόνο οδηγούσε το παίξιμο τους. Τα jams με τον μικρό ("μικρός" τι λέξη και αυτή, ακόμα και σήμερα τόσα χρόνια μετά, γι' αυτόν πάντα ο "μικρός" ήταν) να αυτοσχεδιάζει σε δρόμους απάτητους στη δυτική Rock κουλτούρα και τους υπόλοιπους να ακολουθούν από κοντά, οδηγημένοι λες από αρχαίο πνεύμα, κάποιο αρχαιοελληνικό Δαίμονα, δεν είχαν επαναληφθεί από τότε. "Here comes the fucking Demon again" μουρμούριζε πίσω από τα Drums του ο Fred Runnagui και όλοι τους ακολουθούσαν με μοτίβα, ρυθμούς, τεχνικές που ούτε και οι ίδιοι μπορούσαν να φανταστούν ελάχιστα λεπτά πριν. Κάθε συναυλία τους ήταν μια γιορτή, κάθε recording session μια αποκάλυψη.

Όλα όμως τελείωσαν στη Γερμανία δεκαοκτώ χρόνια πριν. Και ήταν δική του ευθύνη. Ήταν πολλά χρόνια που το είχε και ο ίδιος παραδεχτεί, το είχε ομολογήσει στον εαυτό του και είχε κάνει την κριτική του: Μετά το τέταρτο Album τους, τον ζήτησε το

“μικρό”. Κάθε μέρα και περισσότερο. Δεν άντεχε να διαβάζει για αυτόν στις φυλλάδες και να ακούει να μιλάνε για αυτόν στο ραδιόφωνο. Τι και αν αυτός ήταν ο lead singer, piano player, front-man, the leader of the group for Chrissakes! Τι και αν αυτός ο ίδιος έγραφε τα περισσότερα τραγούδια και όλους τους στίχους; Κάνεις δεν ασχολιότανε πια μαζί του. Αυτά ήταν εξάλλου δεδομένα από την περίοδο του Kevin, τα είχαν συνηθίσει όλοι, δεν υπήρχε λόγος να επανέρχονται. Και αυτόν τον είχαν συνηθίσει, είχαν χορτάσει με το σταρηλίκι του από την πρώτη περίοδο των Rathaus. Ότι έκανε όμως ο “μικρός” ήταν “εκπληκτικό”, “πρωτοφανές”, “super cool”, “far-out”, “unbelievable” και όλα τα σχετικά. Του βγάλανε μέχρι και χορδές στο όνομά του. Και αυτός ζήλευε, ζήλευε, ζήλευε, σα μικρή γκομενίτσα που της κλέβουν το αγόρι στο χορό του σχολείου.

Ο χρόνος τα είχε μαλακώσει όλα αυτά. Εξάλλου καθένας τους είχε πια τη δική του πορεία, τροχιές που δεν διασταυρωνόταν ούτε έμπλεκαν μεταξύ τους. Μπορεί και οι δυο τους να απευθυνόταν στο ίδιο περίπου κοινό αλλά η μουσική τους ήταν εντελώς διαφορετική. Ο Peter είχε αναπτύξει ένα δυνατό κιθαριστικό Prog-Rock με πινελιές Jazz με πιστό, εκλεκτό κοινό. Ο Darrell είχε επιλέξει μια πιο glamour δυναμική σκηνική παρουσία με επιδεικτική μουσική και πιασάρικο ήχο, πιο κοντά στους Led Zeppelin, παίρνοντας κάποια στοιχεία σκηνικής παρουσίας από τους Queen και τις διπλές κιθάρες από το Heavy Metal. Είχε ρίξει μεγάλο βάρος στο πιάνο που ήταν πια αναπόσπαστο μέρος του Style του. Κράτησε τους πιστούς του μέσα από όλα τα ρεύματα που ήρθαν και πέρασαν. Όργωνε κυριολεκτικά τα στάδια του κόσμου παίζοντας μπροστά σε δεκάδες χιλιάδες κόσμου. Τώρα πια, πιο σοφοί πιο πρακτικοί και πιο προσγειωμένοι, με το παρελθόν πολύ πίσω, μπορούσαν να νιώσουν πολύ άνετα μεταξύ τους και να απολαύσουν ο ένας την παρουσία του άλλου.

“I gotta-do something for the Kiddo”, σκέφτηκε. “I dam-well owe it to him after the shit I put him through”.

Παραδέχτηκε πως τα απρογραμμάτιστα τζαμαρισμάτα τους τις τελευταίες μέρες του είχαν δώσει μια ευχαρίστηση που είχε χρόνια να νιώσει. “The magic is still here”, σκέφτηκε ο Darrell και έπνιξε ένα χαμόγελο που πρόδιδε νοσταλγία. “Nothing’s like the two of us jamming together”. Και κατά κάποιο τρόπο, η βίλα του Kevin είχε προσθέσει στη μαγεία, έκανε τους χυμούς να ρέουν, τις ιδέες να αναπτύσσονται, να παίρνουν μορφή. Η βίλα.

Η βίλα.

Η ΒΙΛΑ!

Ο Darrell γύρισε και πάλι προς το σκοτεινό ωκεανό. Γέλαγαν και τα μουστάκια του και δεν ήθελε να τον δει κανένας. Μια ιδέα είχε ήδη αρχίσει να παίρνει μορφή στο μυαλό του. Ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει. Είχε τηλέφωνα να πάρει, πράγματα να βάλει στη σειρά.

Πρώτα-πρώτα έπρεπε να μιλήσει με το Mark και το Dave.

Αλλά πάνω απ' όλα έπρεπε να βρει ένα καλό τρόπο να πείσει τον Kevin να τον αφήσει να διαλύσει την αγαπημένη βίλα του.

Εικοσιδύο

Κυριακή 22 Σεπτεμβρίου 2002, έξι και τριανταπέντε το απόγευμα General Aviation Section, Lihue Airport, Kauai Island, Hawaii.

Ο Derek Carthouse πάτησε το δεξί του πόδι στο πρώτο σκαλοπάτι του Citation, έπιασε με το δεξί του χέρι το κάγκελο και ετοιμάστηκε να ανέβει στο executive jet που ήταν από τα πιο αγαπημένα "πράγματα" που η έξυπνη διαχείριση της επιτυχίας των άλλων του είχε επιτρέψει να απολαμβάνει. Ρούφηξε το πούρο του και κράτησε για λίγο τον μυρωδάτο καπνό πριν τον αφήσει να διαλυθεί στο δυνατό απογευματινό αεράκι που φύσαγε στο νησί Kauai και κούναγε βίαια τα μικρότερα αεροπλάνα στο Lihue Airport. Δυο βήματα πίσω του, η Janet, η σαραντάρα γραμματέας του, το πιο κοντινό άτομο που είχε στον κόσμο, περίμενε τη σειρά της να ανέβει στο Citation κρατώντας το δερμάτινο χαρτοφύλακα Hermes που ο ίδιος ο Harry Bellafonte είχε χαρίσει στο αφεντικό της, πολλά χρόνια πριν.

Σαν κάτι να πέρασε ξαφνικά από το μυαλό του, ο Carthouse σταμάτησε στη βάση της σκάλας και γύρισε πίσω του να κοιτάξει τη μικρή ομάδα που τον είχε μόλις αποχαιρετήσει. Τους εξέτασε προσεκτικά, ένα-ένα και για μια στιγμή, μια ελάχιστη στιγμή, από τις σπάνιες στην ζωή του, αναρωτήθηκε αν τον είχαν πιάσει κορόιδο οι εξυπνάκηδες που έβλεπε απέναντί του να τον κοιτάζουν με χαμόγελα μέχρι τα αυτιά τους. Σα σχολική συμμορία μοιάζανε οι άτιμοι.

Με τους ανθρώπους του μουσικού σιναφιού δεν είχε ποτέ προβλήματα ούτε τους έπαιρνε και στα σοβαρά. Πάντα τους αντιμετώπιζε όλους, σωρηδόν, σαν χαζούς, άτομα με ταλέντο από τη μια, χωρίς όμως ικανότητες να το εκμεταλλευτούν από την άλλη. Μόνοι τους, χωρίς κάποιο σαν αυτόν να τους φροντίζει θα ήταν losers, χαμένοι στην αφηρημένη σφαίρα της "καλλιτεχνικής δημιουργίας", άφραγκοι και άγνωστοι. Εδώ ήταν η δική του μαγκιά. Αυτός και κάμποσοι άλλοι σαν αυτόν μπορούσαν να get things fixed, να στήσουν μεγάλα κονσέρτα, φεστιβάλ, περιοδείες, να μαζέψουν δεκάδες χιλιάδες κόσμο, να γεμίσουν στάδια με όλους εκείνους που πλήρωναν τα δολάρια τους με την ελπίδα να

δουν και να ακούσουν τα αστέρια. Κάτι που ίσχυε μόνο για κάμποσες εκατοντάδες από δαύτους μια και οι υπόλοιποι αναγκαστικά θα ήταν πολύ μακριά από τη σκηνή για να δουν ή να ακούσουν καλά.

Τώρα όμως, όπως παρατηρούσε τους τύπους που χαμογελώντας τον περίμεναν να μπει στο jet του και να τους αδειάζει τη γωνιά, για πρώτη φορά ένοιωσε ένα αίσθημα αμφιβολίας. Πάντα έφευγε από παρόμοιες συναντήσεις με τον αέρα του νικητή, με την αίσθηση πως τα είχε πάρει όλα. Όλες οι συμφωνίες του ήταν ξεκάθαρα προς όφελός του, με τους όρους του, στα μέτρα του. Αυτή τη φορά δεν ένοιωθε το ίδιο. Κάτι δεν του καθότανε καλά. Όλα έδειχναν "Α-ΟΚ" μέχρι τώρα. Για την ακρίβεια, too good to be true. Γιατί κάτι του έλεγε πως τον είχαν φέρει εκεί που ήθελαν αυτοί και όχι το αντίθετο; Μήπως κάτι του είχε ξεφύγει; Μήπως είχε παρασυρθεί και είχε μπλέξει με κάτι που θα του 'βγαине ξινό στο τέλος;

"You better make damn-sure this thing works out or I'll have you hanging by the balls, all of you son-of-a-bitches" τους πέταξε από τη βάση της σκάλας του jet, με κοφτή φωνή, νοιώθοντας πως έπρεπε να στείλει κάποια απειλή, κάποια προειδοποίηση τέλος πάντων, κάτι για να ξέρουν πως δεν ήταν κορόιδο, πως είχε τον έλεγχο. Ο τόνος της δήθεν απειλής δεν έπεισε ούτε τον ίδιο. Δεν κατάφερε να κάνει ξεκάθαρο αν αστειευόταν ή εννοούσε πραγματικά όσα έλεγε.

"I stick my neck out for you on this one. Don't know why the hell I am doing it. Must be turning soft with the years."

"Nothing to worry about old chap", απάντησε αμέσως και χωρίς δισταγμό ο Mark. "You've got a winner in you hands and you know it. I take your bet on it if you like."

Οι υπόλοιποι έκριναν πως ήταν προτιμότερο να μείνουν σιωπηλοί. Ο Dave σήκωσε το χέρι του και χαιρέτησε τον Carthouse, με μια καθησυχαστική χειρονομία του ανθρώπου που η εμπειρία του έδινε το δικαίωμα να ξέρει. Ο Kevin και ο Darrell διατήρησαν την κάπως ουδέτερη αλλά σίγουρη στάση τους, μια στάση ανθρώπων που είχαν πετύχει το σκοπό τους και δεν σκόπευαν να το διατυμπανίσουν.

"You may as well bet your ass on it", σκέφτηκε από μέσα του ο Mark. "You've seen the goods, you've smelt the money. Now go set the bleeding-scene up you old fart". Τώρα ήταν σίγουρος πως όλα θα έπαιρναν το δρόμο τους. Όλα θα πήγαιναν καλά.

Τελικά, όλη αυτή η ιστορία άξιζε πραγματικά. Ο φίλος τους ήταν πάλι στο δρόμο που του άξιζε. Το σχέδιο προχωρούσε τέλεια και ο Carthouse θα σφράγιζε την επιτυχία με την τελευταία μεγαλοπρεπή πινελιά.

Τους είχε πάρει δυο μήνες από τη βραδιά που ο Darrell τους είχε πει την τρελή ιδέα του. Ο Dave είχε μιλήσει για κάμποσα τραγούδια από τα sessions του Manhattan που με λίγη δουλειά θα ήταν έτοιμα. Υπήρχε υλικό για αρχή. Όλοι όμως συμφώνησαν πως η αποκάλυψη ήταν το νέο υλικό που είχε βγει από τα πρώτα jams με τον Darrell. Κανείς δεν είχε αντίρρηση πως είχαν να κάνουν με γαμάτο πράμα που δεν έπρεπε να χαθεί. Ο Darrell τους είχε μαζέψει εκείνο το βράδυ στη βεράντα και τους είχε προτείνει να τελειώσουν τα sessions στη βίλα.

“Θα στήσουμε το σπίτι όπως θέλουμε και εδώ”, είχε δείξει προς το σαλόνι, μέσα από την βεράντα, “θα κάνουμε το control room. Θα τραβήξουμε καλωδίωση με πολύκλωνο για όλα τα δωμάτια και με λίγη δουλειά θα το κάνουμε κούκλα. Και που ξέρετε, αν φτουράνε τα κομμάτια του παλιο-κερατά, μπορεί να του κάνω και κανένα φωνητικό. Μπορεί να παιζω και piano fills, αρκεί κάποιος να κουρδίσει αυτή τη λευκή λακαρισμένη ντουλάπα που περνιέται για πιάνο”.

Ο Mark με το Dave είχαν μείνει να τον κοιτάνε άφωνοι. Για μια στιγμή δεν ήξεραν αν έπρεπε να τον πάρουν στα σοβαρά ή αν τους δούλευε. Όμως ο Darrell είχε σοβαρό ύφος.

“Μην το σκέφτεστε”, τους είχε πει. “Δεν είναι η πρώτη φορά που θα γίνει. Το ‘χει κάνει και ο Brian Adams. It all worked out terrific in the end.”

Ήταν και που δεν είχαν ιδέα για το πώς θα αντιδρούσε ο Kevin αλλά αυτός, ξαφνιάζοντας τους, είχε βρει την ιδέα καταπληκτική. Ούτε στιγμή δεν είχε σκεφτεί τις πιθανές φθορές ή το χειρότερο καταστροφές που μπορεί να πάθαινε η βίλα του, με όλους τους ανθρώπους και τα μηχανήματα που θα έκαναν παρέλαση αν το σχέδιο του Darrell έμπαινε σε εφαρμογή.

Φώναξαν τον Danny και του παρουσίασαν την ιδέα. Ο τεχνικός κόντεψε να πέσει από τη βεράντα στον ωκεανό από τη χαρά του. Το αφεντικό του θα γύριζε πίσω στη δράση. Τι καλύτερο μπορούσε να φανταστεί. Είχαν περάσει το υπόλοιπο βράδυ πίνοντας, καταστρώνοντας σχέδια και προσπαθώντας να βρουν λύσεις σε πιθανά προβλήματα. Το επόμενο πρωί

ανακοίνωσαν στον Peter το σχέδιο. Κάθισαν όλοι στους καναπέδες και τις πολυθρόνες στο σαλόνι και ο Darrell did the talking. Όλα ακούστηκαν απλά και εύκολα. Δεν είχε να κάνει απολύτως τίποτε πέρα από το να let the magic flow, όταν όλοι οι άλλοι θα ήταν έτοιμοι. Έβαλαν και ένα χαλαρό χρονοδιάγραμμα δύο μηνών αλλά κουβέντα δεν είπαν για live και τα σχετικά. Δεν του είχαν αφήσει πολλά περιθώρια για αντιρρήσεις. Ο Mark και ο Danny, οι δυο πιο κοντινοί συνεργάτες του τα τελευταία χρόνια ήταν σύμφωνοι. Ο παραγωγός του, οι δυο παλιοί συνεργάτες του, όλοι περίμεναν από αυτόν να πει ένα απλό OK to set the ball rolling.

“Lets give it a shot”, είχε πει τελικά ο Peter. “Nothing to loose, really. We are on vacation anyway aren’t we all? We may as well do some jamming and record it along the way.”

Μόλις πήραν το OK από το βασικό παίκτη, η μηχανή είχε αρχίσει να δουλεύει στο overdrive. Ο Mark τηλεφώνησε στον Andrew Trend, τον ενημέρωσε για την προοπτική να χρησιμοποιήσουν τη βίλα του Kevin για να τελειώσουν τα sessions και του είπε να πετάξει αμέσως στο Καυαί. Ο τεχνικός είχε φτάσει το ίδιο απόγευμα κρατώντας μόνο μια βαλίτσα με όλα τα απαραίτητα όργανά του και το ταξί που τον περίμενε τον πήγε κατευθείαν στη βίλα. Ο Mark του είχε ζητήσει να μελετήσει ότι χρειαζόταν και να κάνει τα απαραίτητα. Του είχε δώσει unlimited budget αλλά αυστηρά μόνο μια βδομάδα καιρό.

Μέσα σε ένα απόγευμα ο Andrew είχε καταγράψει τί του χρειαζόταν στη βίλα. Με τη βοήθεια του laser αποστασιόμετρου που είχε φέρει μαζί του είχε περάσει στο AutoCAD ένα αρχικό, πρόχειρο σχέδιο των χώρων της βίλας που τον ενδιέφεραν. Μέτρησε και κατέγραψε ακουστική απόκριση, reverb times, απορροφητικότητες, αντανakλαστικότητες, συχνότητες συντονισμού και όλες τις παραμέτρους που θα του ήταν απαραίτητες. Είχε επικοινωνήσει ήδη με το Horhe και του είχε ζητήσει το ακριβές σχέδιο της βίλας και όσες άλλες πληροφορίες χρειαζόταν για τον σκελετό και τις αντοχές της κατασκευής, τα σχέδια καλωδιώσεων, τη διαθέσιμη ισχύ. Είχε μετρήσει δειγματοληπτικά αυξομειώσεις τάσεως και κάθε θόρυβο που κουβαλούσε μαζί του το σήμα, είχε δημιουργήσει συνθήκες τεχνητής φόρτισης και είχε μετρήσει την αντίδραση της εγκατάστασης. Γρήγορα και αθόρυβα όπως είχε έρθει, είχε πάρει την πρώτη διαθέσιμη πτήση και είχε γυρίσει πίσω στο L.A.

Πέντε ημέρες αργότερα έφτασε στο νησί το συνεργείο του Andrew και τους ακολούθησαν τα πρώτα flight cases με τα απαραίτητα. Η μεγάλη κονσόλα της SSL “κάθισε” μια χαρά στην βορινή πλευρά της πίσω βιβλιοθήκης. Τα outboard¹ της ήρθαν και έδεσαν τέλεια. Σε ένα μικρό πλαϊνό δωμάτιο, αποθήκη για ποτά μέχρι τότε, μπήκαν τα ψηφιακά πολυκάναλα της Tascam. Οι πόρτες που ένωναν το δωμάτιο με το μεγάλο σαλόνι έκλεισαν με panels και σφραγίστηκαν με ηχοαπορροφητικό υλικό. Οι άνθρωποι του Andrew τοποθέτησαν traps και άλλα στοιχεία στα σημεία που έκριναν ότι ήταν απαραίτητο. Ο Andrew, ασταμάτητα με κάποιο όργανο στο χέρι και το laptop σε απόσταση αναπνοής, μέτραγε, διόρθωνε, έκανε παρεμβάσεις, έδινε οδηγίες. Σε τρεις μέρες, η ακουστική του δωματίου είχε γίνει αγνώριστη και έφερε ένα χαμόγελο ικανοποίησης στο πρόσωπο του ηχολήπτη.

Ο Darrell έδειχνε σαν ερωτευμένος εικοσάρης. Συνέχισε να απολαμβάνει τα μπάνια του, τα γεύματά του και τα cocktails του. Ο Kevin παρακολουθούσε χωρίς να μπλέκεται στα πόδια των συνεργείων που αποδομούσαν τη βίλα του μεταμορφώνοντάς την σε ένα υπερσύγχρονο ψηφιακό studio ηχογραφήσεων. “It’s OK”, είπε μόνο μία φορά στον Andrew όταν ζήτησε την άδεια του για μια παρέμβαση στις μεγάλες πόρτες του σαλονιού, “Είχα αρχίσει να το βαριέμαι το κωλόσπιτο έτσι και αλλιώς. Ας του αλλάξουμε τα φώτα και το πολύ-πολύ το πουλάμε μετά σε κανένα συλλέκτη”. Δεν ήταν αλήθεια και το ήξερε. Ήταν όμως σίγουρος πως ο Horhe θα ξανάφερνε τη βίλα σε άριστη κατάσταση, ότι και να της έκαναν οι τεχνικοί. Και εξάλλου, δε γινόταν όλα αυτά χωρίς λόγο. Υπήρχε σκοπός και ήταν ιερός!

Ο Peter ένοιωθε να έχει βουλιάζει σε μία δημιουργική καταιγίδα. Λες και όλη αυτή η δραστηριότητα είχε ανοίξει μία φλέβα μέσα του, δεν σταμάταγε να γράφει καινούριο υλικό, πρωί βράδυ. Όσο οι εργασίες συνεχιζόταν, ζήτησε από τον Andrew να του στήσει μία πρόχειρη εγκατάσταση στο δωμάτιό του, με ένα απλό πολυκάναλο, ένα μικρό synth και ένα drum machine, για να μπορεί να φτιάχνει demo tracks και να δοκιμάζει ιδέες. Στη διάρκεια της μέρας, κλεινόταν με τις ώρες με τις κιθάρες του και τον Danny για βοήθεια και έγγραφε. Ανέπτυσσε ιδέες από τις

¹ Ειδικές μονάδες εκτέλεσης επεξεργασίας ήχου, απαραίτητες σε κάθε studio.

προηγούμενες μέρες, πρόσθετε θέματα, άλλαζε, διόρθωνε, δομούσε καλύτερα τα κομμάτια, τα έφερνε ένα-ένα πιο κοντά στην τελική τους φόρμα. Ένα βράδυ στο τέλος της βδομάδας, τους κάλεσε όλους στη βεράντα και τους παρουσίαζε τη νέα σοδειά του. Χωρίς καμιά εισαγωγή, έβαλε το CD στο οποίο είχε γράψει τα κομμάτια του στο Player και τα άφησε να ορμήσουν από τα θηριώδη Nautilus πάνω στους εντελώς απροετοίμαστους φίλους του. Η παρέα έμεινε άφωνη. Το πρώτο κομμάτι ήταν ένας δυναμίτης. Το επόμενο άλλος ένας. Ακολούθησε μια σειρά από κομμάτια απίστευτης δύναμης και ομορφιάς, σαν αυτά που χρόνια είχε να γράψει. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους χωρίς να είναι σίγουροι πως να αντιδράσουν. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως είχαν απέναντί τους τη μαγιά, την πρώτη ύλη ενός αριστουργήματος. Πώς μπορούσαν να το εκφράσουν αυτό με λόγια; Ο Andrew κοίταξε με νόημα τον Dave. Άκουγαν ήδη στο μυαλό τους δουλεμένες version των κομματιών. Ο Darrell ένοιωθε τα γόνατά του να τρέμουν και την τρίχα στα χέρια του να έχει σηκωθεί.

“Man, this is fucking-mean stuff. This has platinum written all-over it” σκέφτηκε και ένιωσε ένα περίεργο συναίσθημα που είχε πολλά μα πολλά χρόνια να νοιώσει.

Οι υπόλοιποι κοιτάζονταν και άφηναν διάφορα επιφωνήματα. Δήθεν αδιάφορα αλλά με αμηχανία, ο Peter μάζεψε το CD με τα Demos και το έβαλε πίσω στο πλαστικό κουτί του. Ξαφνικά, ο Darrell όρμησε και τον αγκάλιασε. Τον έσφιξε δυνατά και άρχισε να κλαίει.

“What have we done all those years ago mate. What the fuck have we done to ourselves? Where could we ‘ave been now. Shit, man. We were right-arseholes we were”.

Ο κύβος είχε ριφθεί. Οι όποιες ελάχιστες αμφιβολίες είχαν διαλυθεί. Η ομάδα γρήγορα και χωρίς πολλά-πολλά συμφώνησε για τη συνέχεια του σχεδίου. Στο τέλος Ιουλίου, ο Dave είχε φύγει για το Λονδίνο μια και ήταν κλεισμένος μέχρι τα μέσα Αυγούστου και εξάλλου δεν είχε και κάτι ουσιαστικό να προσφέρει στη βίλα σε αυτή τη φάση. Φεύγοντας είχε πει στο Mark πως θα περίμενε να τον ειδοποιήσουν. Αν το project ήταν a-go θα πέταγε χωρίς καθυστέρηση στο νησί.

Στις 3 Αυγούστου, ο Andrew τους είχε ανακοινώσει πως οι εργασίες είχαν φέρει το χώρο σε σημείο που τον έκανε λειτουργικό. Είχε στη διάθεσή του ένα live room που τον

ικανοποιούσε και ο ηχοληπτικός εξοπλισμός έδειχνε να λειτουργεί χωρίς προβλήματα. Τώρα χρειαζόταν πραγματική δράση για να δοκιμαστεί το σύστημα. "I think it's time to call in the troops", τους είχε πει λακωνικά.

Το ίδιο απόγευμα, είχαν καλέσει ένα-ένα τους μουσικούς και τους ενημέρωσαν για την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή κανείς δεν είχε πάρει μυρωδιά τί ψηνόταν. Έμειναν όλοι με το στόμα ανοιχτό. Όλοι είχαν για σίγουρο μετά από τόσο καιρό πως το αφεντικό τα είχε παρατήρει για καλά. Να τους καλέσουν να συνεχίσουν τα Sessions και μάλιστα σε ένα νησί της Χαβάης, κανείς δεν το είχε φανταστεί. Αυτό είχε και τα κακά του. Ο Lee Becket ήδη βρισκόταν στην Ευρώπη σε περιοδεία με τον Elton John και έτσι δεν μπορούσε να αναλάβει τα πλήκτρα. Ο Chase Mavey δούλευε ήδη στο νέο δίσκο της Whitney Spears. Για τους υπόλοιπους, η Paula από το γραφείο της Νέας Υόρκης είχε αναλάβει να ρυθμίσει τα ταξιδιωτικά θέματα και ήδη από τις 8 του Αυγούστου, τα παιδιά είχαν αρχίσει να φτάνουν στη βίλα με τους τεχνικούς τους και τα όργανά τους και μετά από τις αρχικές αγκαλιές, φιλιά και χτυπήματα στις πλάτες, έπεφταν χωρίς καθυστερήσεις με τα μούτρα στη δουλειά. Για την ώρα, τα μπάνια μπορούσαν να περιμένουν. Στην ατμόσφαιρα επικρατούσε ένας ηλεκτρισμός που ήταν για όλους ασυνήθιστος και τους γέμιζε προσμονή και ενεργητικότητα.

Σύντομα ο χώρος είχε γεμίσει με όργανα, flight cases, ενισχυτές και ηχεία, racks, Drums και ότι άλλο απαρτίζει τα απαραίτητα της δουλειάς μιά rock μπάντας. Οι μουσικοί έπαιζαν, δοκίμαζαν τον ήχο τους, καθοδηγούσαν τον βοηθό του Andrew στη ρύθμιση των monitors. Ο Andrew επέβλεπε την τοποθέτηση ακόμα και του πιο μικρού κουτιού στο χώρο, μέτραγε, διόρθωνε, μετακινούσε και ξανά-μέτραγε μέχρι να μείνει ικανοποιημένος. Σε ένα απόγευμα είχε τοποθετήσει τα μικρόφωνα του, δούλευε εξάλλου αρκετό καιρό με το γκρουπ για να ξέρει καλά τα χαρακτηριστικά του παιζιματός τους.

Την Πέμπτη στις 14, η μπάντα έπαιξε για πρώτη φορά όλη μαζί στο live room. Πήραν να παίζουν ένα από τα κομμάτια που θυμόταν καλά από τα προηγούμενα sessions. Με το που τέλειωσαν το κομμάτι, σα να ήταν συνεννοημένοι, ξέσπασαν σε φωνές και χειροκροτήματα. Ακόμα και ο Andrew δεν έκρυβε τον ενθουσιασμό του. Η μαγεία ήταν εκεί. Ο ήχος ήταν υπέροχος, το γκρουπ έπαιζε σαν κουρδισμένο ρολόι, η αμείλικτη Ροκ μηχανή είχε πάρει μπρος

και ήταν έτοιμη να ανεβάσει τις στροφές στο κόκκινο. Δυο τραγούδια αργότερα, ο Darrell δεν άντεξε τον πειρασμό και κάθισε στο πιάνο. Έπαιξαν για περίπου μια ώρα. Με χαμόγελο μέχρι τα αυτιά, ο Peter είπε στο γκρουπ να ξεκουραστεί και τους ζήτησε να μαζευτούν την επόμενη στις 10 το πρωί για πρωινό και για να τους παρουσιάσει το κομμάτι που ήθελε να δουλέψουν πρώτο. Τους ενημέρωσε πως τα τραγούδια που είχαν ξεκινήσει να δουλεύουν στα sessions στο SoundForce έμπαιναν στο ράφι και πως είχε νέο υλικό να δουλέψουν. Κανείς δεν κοιμήθηκε εκείνο το βράδυ.

Από εκείνη τη μέρα τα πράγματα έτρεξαν με ασύλληπτη ταχύτητα. Το group, σε πρωτοφανή φόρμα, έβγαζε τα τραγούδια το ένα μετά το άλλο, με ελάχιστα takes. Όταν δύο εβδομάδες αργότερα γύρισε στο νησί ο Dave Tomlin βρήκε δεκαεννιά κομμάτια να τον περιμένουν σε premix κατάσταση, αρκετά για να απλώσει πάνω τους τα χέρια του και να τα πασπαλίσει με τη χρυσόσκονή του. Ακόμα πιο έκπληκτος έμεινε όταν διαπίστωσε πως και τα δεκαεννέα κομμάτια ήταν εντελώς καινούρια, άσχετα με ότι είχαν δουλέψει στο SoundForce ένα χρόνο πριν. Ακούγοντας τα συνειδητοποίησε γρήγορα πως η ποιότητα ήταν επίπεδα πάνω από την παλιά δουλειά του Peter και αυτό δεν κρυβόταν. Το υλικό χρειαζόταν σοβαρότητα και προσοχή. Πρότεινε να μην ηχογραφήσουν άλλο κομμάτι αλλά να επικεντρωθούν σε overdubs.

Ο Mark είχε ήδη φύγει για το LA. Είχε πολλά να βάλει στη θέση τους. Περιμένε μία εβδομάδα για να βεβαιωθεί πως το group δούλευε και πως ο Peter είχε μπει στο ρυθμό του. Όλα έδειχναν πως αυτή τη φορά, μια νέα δουλειά του Peter Bennet θα έπαιρνε το δρόμο της για τα ράφια των δισκοπωλείων. Υπήρχαν κάμποσα προβλήματα που έπρεπε να λύσει αλλά τίποτα που δεν μπορούσε να καταφέρει. Δεν έφταναν τα υπόλοιπα είχε να διαχειριστεί και το θέμα "Darrell"! Ο γεροροκάς το είχε πάρει ζεστά το όλο σκηνικό και είχε αποφασίσει να πάρει ρόλο guest star στα sessions. Είχε εκμεταλλευτεί έξυπνα την απουσία του Lee Becket και είχε παίξει πιάνο σε κάμποσα κομμάτια ενώ έκανε φωνητικά στα περισσότερα. Το πρόβλημα ήταν πως ο Peter και ο Darrell ανήκαν, πολλά χρόνια τώρα, σε διαφορετικές και όχι ιδιαίτερα φιλικές μεταξύ τους εταιρείες. Δεν έσκαγε όμως, κάτι θα σκεφτόταν. Με τον Mike Humphreys, τον A&R του Darrell στην Capitol δεν τα πήγαινε και πολύ καλά αλλά θα του την έστηνε αλλιώς. Σκόπευε να οργανώσει

πονηρά την καμπάνια ώστε όλοι να αρχίσουν να μιλούν για το comeback του Peter, πολύ πριν βγει το album. Στην κατάλληλη στιγμή θα άφηνε να διαρρεύσει η εμπλοκή του Darrell με τρόπο που να μην έχει επιλογή ο Mike από το να επιτρέψει την συμμετοχή του καλλιτέχνη του στο Album. Θα τα βρίσκανε στα λεφτά και όλα θα τελείωναν με το συνηθισμένο "...appears courtesy of Capitol Records" στο εσώφυλλο του Album.

Εκτός όμως από το Album είχε να φροντίσει για το "μετά", για την περίοδο που θα ακολουθούσε την κυκλοφορία, τους μήνες που έπρεπε να κρατήσει το φίλο του ζωντανό, σε δράση και μακριά από τους δαίμονες του πρόσφατου παρελθόντος. Έπρεπε να του βρει στόχους, να του δημιουργήσει υποχρεώσεις, να τον βγάλει στη σκηνή. Έπρεπε να ενημερώσει τα παιδιά στο γραφείο του LA για την κατάσταση. Να μιλήσει με τον T.J. και τα άλλα στελέχη της Interstellar και να βάλει σε λειτουργία τη μηχανή της δισκογραφικής ώστε να μην υπάρξουν καθυστερήσεις στην κυκλοφορία. Τα είχε οργανωμένα άψογα στο μυαλό του. Πριν από όλα όμως είχε ένα ραντεβού να κλείσει. Γι αυτό μόλις πάτησε το πόδι του στο LA International είχε τηλεφωνήσει στον Ted Osterwald, τον παλιό φίλο του και chief editor του Rolling Stone Magazine.

"Hey dude, long time no see. Where the fuck you been man?" του την έπεσε αμέσως ο Ted.

Ο Mark είχε μπει αμέσως στο ψητό.

"Listen my friend", του είπε. "Peter Bennet is on his way back and believe you me, it will be with a bang". Σταμάτησε για να αφήσει τον συνομιλητή του να χωνέψει τι είχε ακούσει.

"Fuck-off man. I am too old for this kind of crap. It ain't funny you know, pulling it on an old friend" απάντησε αυτός θυμωμένα. "He's roasted duck Man, this short of dead".

"Listen Ted, I am dead serious. The man is coming back I am telling you. He is coming up for air soon and will make serious waves, this I promise you."

"You don't say, 's that so. And what the fuck has he been doing for the past year eh? Where the hell has he been hiding? Certain people are telling me he's been heavy on the white stuff and things you know, that he's as good as done. What gives your story any credit?"

"The hell with your 'certain people Ted'. I am telling you that the man is back on track and in great shape. He has been

recording undercover and in overdrive and the honest-to-God truth is that soon a new album will hit the streets. It's been prepared under complete secrecy outside the known studio racket. They are practically completing mixing the tracks as-we-speak."

"Oh yeah? And what with the aborted Soundforce sessions? Are we talking about that work? I 've heard a couple of the pre-mixes you know. They leaked to me, as usual. I am sorry but I was not that impressed."

"Well, no, forget the Soundforce sessions. These tracks are over and done with. Shelved for good. I am talking about spanking new material Ted. You have not heard stuff like it from the old dog for a long time and you better believe it."

Ο Ted έμεινε για κάμποσο σιωπηλός. Γνώριζε πολλά χρόνια το Mark και ήξερε καλά να ξεχωρίζει πότε ο Εγγλέζος μιλούσε σοβαρά. Είχαν περάσει μια ολόκληρη χρονιά μαζί στο Cambridge, όταν ο Ted, έχοντας βαρεθεί την Αμερικάνικη φοιτητική ζωή, είχε αποφασίσει να γραφτεί στο πρόγραμμα των exchange students και το Σεπτέμβρη του '68 βρέθηκε στην Αγγλία. Ένα τυπικό Αμερικανάκι, χαζοχαρούμενο και στον κόσμο του, ήταν εντελώς έξω από τα νερά του στο επιβλητικό κλίμα του Cambridge. Ο Mark, μεταπτυχιακός φοιτητής και teaching assistant, ορίστηκε προσωπικός Tutor του Ted. Ο Εγγλέζος του είχε σταθεί σπαθί. Τον βοήθησε να προσαρμοστεί στο κλίμα, του έμαθε τα κατατόπια και του άνοιξε πόρτες που για άλλους ξένους έμεναν ερμητικά κλειστές. Τον στήριξε και τον κατεύθυνε. Τον κράτησε στο δρόμο του όταν άλλοι χανόταν δεξιά-αριστερά και τον πίεσε να τελειώσει δύσβατες εργασίες και να πάρει τον ψηλό βαθμό που τον έστειλε εύκολα στο πτυχίο πίσω στο Yale. Και το κυριότερο, του έμαθε την Αγγλική μουσική σκηνή. Τον έβαλε σε στέκια πρωτόγνωρα και τον γνώρισε με μουσικούς που αργότερα έγιναν ιερά τέρατα. Τον οδήγησε μέσα από νέα ρεύματα που ούτε μπορούσε να τα φανταστεί. Του έμαθε να ξεχωρίζει τα αστέρια από νωρίς. Αυτή η παράλληλη εκπαίδευση, ήταν που τον έφερε εκεί που ήταν σήμερα. Στην κορυφή ενός από τα μεγαλύτερα μουσικά περιοδικά στον κόσμο. Είχε μάθει καλά να ξεχωρίζει πότε ο Mark σταμάταγε την πλάκα. Και τώρα, δεν είχε καμιά αμφιβολία. Ο Εγγλέζος μίλαγε σοβαρά.

"ΟΚ, OK man," αποφάσισε να πει τελικά. "Let's say I believe you. What is in it for me?"

“Επιτέλους” σκέφτηκε ο Mark και πλημμύρισε με ενθουσιασμό. Ο φίλος του είχε αρχίσει να τσιμπάει. Ο καλός παλιός Ted. Παρέμενε πάντα ο νεαρός προστατευόμενος φοιτητής του. Πάντα χρειαζόταν την κατάλληλη εισαγωγή για να πάρει μπρος, σαν ένα καλό jazz session, πριν αρχίσουν οι αυτοσχεδισμοί. Μετά, εύκολα μπορούσε να τον οδηγήσει εκεί που ήθελε. Η μέθοδος είχε δουλέψει παλιά, θα δούλευε και τώρα. Δεν θα ήταν δύσκολο από δω και πέρα.

“Peter has left LA incognito in June. He’s been recording in hiding and the names involved in the sessions are front page material. It’s a long story. A long-true story.”

Σταμάτησε για να ακουστεί καθαρά αυτό που είχε σκοπό να πει.

“And you can have it exclusive.”

“Hey, Hey! Hold it, dude, are we getting serious here or what?” πετάχτηκε ο Ted. Είχε μόλις ακούσει λέξεις που ηχούσαν γλυκά στα αυτιά του.

“You may damn well bet your spotty arse we are mate!” πέταξε ο Mark.

“Al-right! Al-right!” φώναξε ο Ted από την άλλη πλευρά. “Now you are talking dude. Now you are talking. So, why don’t you spit it out for me my friend, give me the all-around now and I’ll buy you dinner and we get to the details”.

“I am afraid it’s not that simple Ted”, είπε αργά και με σταθερή φωνή ο Mark, κόβοντας τον ενθουσιασμό του φίλου του.

“Am I sniffing there’s something you’re not telling your old friend here?” Ακούστηκε ο Ted. Ο τόνος του είχε πέσει. Είχε πιάσει το σήμα. Δεν ήταν ούτε χαζός ούτε πρωτάρης.

Ο Mark σώπασε για λίγο, άφησε τον ηλεκτρισμό να πέσει και μετά ψιθύρισε αργά στο ακουστικό:

“This is a great story. I promise. You will get it first and we will pull the curtains to everybody else. I will give you one and a half month’s total exclusivity for add-ons, featurettes and reruns. I will give your photographers free-reign in-situ and will guarantee at least three interviews with people I cannot disclose at this point but whom you cannot even imagine”.

Ο Ted τον άκουσε προσεκτικά. “ΟΚ”, σκέφτηκε. Ακουγόταν too-good-to-be-true. Αν όμως ήταν πραγματικά όπως τα έλεγε ο Mark, μιλάμε για έξι εκδόσεις με exclusive copy, αρκετές για να εκτοξεύσουν τις μετοχές του και να φέρουν στο γκαράζ του

την Mustang που τόσο καιρό πάλευε να τελειώσει. Αποφάσισε να αρπάξει το δόλωμα.

"You're not giving me the bottom line here, my friend", είπε με ήρεμη φωνή.

Ο Mark ανταπάντησε με ψυχραιμία. "I hate to say this, old friend, but there is a little favour you will have to do for me first."

Ο Ted δεν αντέδρασε αμέσως. Από όσα είχε ακούσει τα προηγούμενα λεπτά της συνομιλίας, το τελευταίο τον είχε εκπλήξει περισσότερο. Στο σύμπαν της μουσικής, είχε συνηθίσει να ακούει τα πιο περίεργα και είχε περάσει πολύς καιρός που μπορούσε να εκπλαγεί με κάτι που μάθαινε. Οι άνθρωποι ήταν τόσο φευγάτοι που όλα ήταν πιθανά. Όχι όμως και ο Mark να ζητάει χάρες. Αυτό ήταν απίθανο. Η αλήθεια είναι πως μέχρι σήμερα, ποτέ ο Mark δεν του είχε ζητήσει τίποτα. Η σχέση τους παρέμενε μονόδρομη: Ο Ted ζητούσε, ο Mark προσέφερε. Πολλές φορές είχε επικοινωνήσει μαζί του ζητώντας πληροφορίες που ο Mark μπορούσε να του δώσει μέσα από τη δισκογραφική βιομηχανία, ποτέ δεν είχε γίνει το αντίθετο. Ο Mark του έστελνε αποκλειστικότητες, τον ενημέρωνε για γεγονότα που θα ερχόταν πριν τα μυριστούν οι υπόλοιποι του σιναφιού. Είχε παραμείνει ένας σωστός Gentleman όλα αυτά τα χρόνια.

Μέχρι σήμερα. Τώρα ο Ted αναρωτιόταν τι θα του ζητούσε ο παλιόφιλος του. "Ο παλιοεγγλέζος κάτι έχει στο μυαλό του. Διαφήμιση, εγγυημένες καλές κριτικές, τι σκατά μπορεί να θέλει. Πρέπει να 'ναι κάτι μεγάλο για να βάζει νερό στο κρασί του μετά από τόσα χρόνια". Προσπάθησε να δώσει στη φωνή του εκείνο τον τόνο που τόσο πετυχημένα χρησιμοποιούσαν οι Εγγλέζοι όταν ήθελαν να υποβαθμίσουν ένα γεγονός που τους ανησυχούσε.

"Am I feeling a transaction looming over there in the distant horizon?"

Ο Mark αποφάσισε πως είχε φτάσει η στιγμή.

"Ted. I need you to set me up with Derek Carthouse."

Ο Carthouse τους κοίταξε πάλι όλους, μετά, σαν να το πήρε τελικά απόφαση πως δεν είχε να περιμένει κάτι άλλο από αυτούς, τους γύρισε την πλάτη, κούνησε δεξιά-αριστερά το κεφάλι του, κάτι μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά του Citation. Στη μέση της σκάλας, χωρίς να γυρίσει, έκανε μια χειρονομία προς το μέρος τους σαν να τους

έλεγε “get off, all of you”. Στο μυαλό του έκαναν fast replay όσα είχαν συμβεί τις προηγούμενες μέρες. Ο Ted από το Rolling Stone του είχε τηλεφωνήσει αργά εκείνο το βράδυ.

“Hey, Derek, you still dream over this mansion? How about me telling you how you can put a killer-platinum series up in Vegas and have yourself sleeping in the damn thing next summer?”

Ο Ted είχε θράσος αλλά ήταν κοφτερό μυαλό και τον είχε ξελασπώσει πολλές φορές τα τελευταία χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως ο νεαρός hippy, του ανταπέδιδε μια παλιά χάρη. Κάμποσα χρόνια πριν, στο cocktail party που ακολούθησε μετά από μια συναυλία του Neil Diamond στο Caesars Palace, ο Ted, νεαρός δημοσιογράφος ακόμα, είχε μεθύσει και είχε αρχίσει να γίνεται βραχνάς. Έβριζε το Vegas, τις δισκογραφικές, τους ατζέντηδες και τις στημένες συναυλίες. Κάποια στιγμή προσπάθησε να λούσει τον κακομοίρη το Neil με μια Budweiser. Τότε ήταν που οι γορίλες αποφάσισαν να τον περιλάβουν. Ο Carthouse ήταν Entertainment Director στο Caesars και είχε το σεβασμό του προσωπικού. Κατάφερε να ηρεμήσει τους γορίλες και να φυγαδεύσει το νεαρό Osterwald σε μια σουίτα για να συνέλθει. Ο Ted δεν είχε ξεχάσει τη χάρη. Χωρίς αυτόν μπορεί και να είχε χάσει τη σωματική του ακεραιότητα. Όποτε έβρισκε ευκαιρία του έδινε εσωτερικές πληροφορίες που βοηθούσαν τον Carthouse. Όταν αποφάσισε να αφήσει το Caesars και να απλωθεί σε όλα τα venues του Vegas, ο Ted αθόρυβα τον βοηθούσε να κλείνει πάντα πετυχημένα acts σε όλα τα καζίνα που είχε αναλάβει. Τον είχε γλιτώσει και από κάμποσες γκάφες, όπως εκείνη τη φορά που ήταν έτοιμος να κλείσει ένα μήνα παραστάσεις με την Kate Daniels και ο Ted τον είχε προειδοποιήσει πως η τύπισσα, άσχετα με τις συνεντεύξεις, τα press releases της δισκογραφικής και τις διαβεβαιώσεις του Manager της, ήταν σε κακό χάλι, ένα βήμα πριν την κλινική αποτοξίνωσης ενώ ο κιθαρίστας του group της που ήταν και ο αγαπητικός της ήταν σε ακόμα χειρότερη κατάσταση. Ο Carthouse είχε ήδηθεν αφήσει να του “κλέψουν” την τραγουδίστρια για ανταγωνιστικά shows στο Atlantic City. Ο φίλος της πέθανε από υπερβολική δόση μια εβδομάδα πριν αρχίσουν τα show. Η Kate, ένα ψυχολογικό κουρέλι είχε καταρρεύσει επί σκηνής μόλις την τρίτη βραδιά.

Γι αυτό τον άκουγε πάντα τον Ted. Αυτή τη φορά όμως όσα του είχε πει είχαν ακουστεί σαν κακόγουστο αστείο. Ο Peter

Bennet, λέει, ετοιμάζε νέο album εντελώς μυστικά. Θα το κυκλοφορούσε τα Χριστούγεννα και ο manager του, ένας περίεργος Εγγλέζος που τον είχε γνωρίσει πριν τρία χρόνια στην απονομή των Grammys, είχε μια πρόταση να του κάνει. Ο Ted του είχε προτείνει να συναντηθεί με τον Εγγλέζο και να τα πουν.

"You are not going to regret this Derek, trust me", του είχε πει ο Ted. "Have I ever let you down?"

Με μισή καρδιά είχε συμφωνήσει να συναντήσει τον Εγγλέζο. Την επόμενη, ο Mark του αγόρασε dinner στο Musso & Francs, ένα όμορφο, παλιάς σχολής εστιατόριο στη Hollywood Boulevard και του παρουσίασε την ίδια ιστορία. Ο Bennet θα έβγαζε το δίσκο που θα ήταν killer. Σίγουρα θα έκανε τρελές πωλήσεις και ο κόσμος θα ήθελε live. Ο Carthouse τα άκουγε όλα μάλλον αδιάφορα. Δεν έβλεπε σε τι τον αφορούσαν. Ήταν σχεδόν σίγουρος πως είχε χάσει τη βραδιά του όταν ο Εγγλέζος, για επιδόρπιο του σερβίρισε την πρότασή του: Αν ο Carthouse δεχόταν να οργανώσει για τον Bennet ένα set, ας πούμε για δυο βδομάδες, σε ένα από τα top-three venues στο Vegas, MGM Grand, Mirage ή Caesars, θα του δίνανε εγγύηση πως αυτά θα ήταν τα μόνα Live του Bennet στη βόρεια Αμερική, συμπεριλαμβανομένου και του Καναδά, μέχρι το καλοκαίρι του 2003. Αν είχε αμφιβολίες για την ποιότητα του υλικού, θα τον πετάγανε on-location να ακούσει και να δει με τα μάτια του.

"And where the hell would that location be?" είχε ρωτήσει.

"I am afraid I cannot disclose this information at this point", είχε απαντήσει σοβαρός ο Εγγλέζος. "All I can tell you is that you will need your beautiful jet to get there."

Μετά είχε πάρει εκείνο το μισοειρωνικό ύφος που παίρνουν όλοι οι κωλο-Εγγλέζοι και είχε συμπληρώσει.

"If you agree, we will give all the necessary information to your pilot in due course. We will take care of the rest ourselves. Nothing to worry about".

Είχε σκύψει προς το μέρος του και είχε προσθέσει, δήθεν συνωμοτικά, "If it bothers you, I can assure you that it is not our intention to kidnap you for ransom. It is our assessment that eventually we will fail to find anyone that would pay to have you back in one piece".

Ο Carthouse αντί να εκραγεί με το θράσος του Εγγλέζου το είχε βρει διασκεδαστικό. Είχε νταλαβεριστεί με τύπους σαν τον Mark πολλές φορές στο παρελθόν, ιδιαίτερα την εποχή του British

Invasion στη δυτική ακτή καμιά εικοσαριά χρόνια πριν. "God" σκέφτηκε, καθώς θυμήθηκε.

Εκείνα τα χρόνια, οι χαζοαμερικάνοι, εκτός από το LSD, τη μαριχουάνα και το πολύ sex, είχαν πέσει με τα μούτρα στη μουσική της Αγγλικής σκηνής. Δεν τους έφταναν οι δικοί τους, Grateful Dead, Jefferson Airplane, Dylan, ήθελαν και τα εισαγόμενα φρούτα. Οι πονηροί Εγγλέζοι μικροαπατεώνες που είχαν αυτοχρίσει managers είχαν δει το παράθυρο, μυρίστηκαν το εύκολο χρήμα, οι μουσικοί ήταν stoned-as-hell anyway για να καταλαβαίνουν το παιγνίδι που παιζότανε και έτσι, κάθε καρυδιάς καρύδι από T-Rex και Cream μέχρι Deep Purple, The Who, The Stones τα συγκροτήματα κουβαλιότανε σωρηδόν στη δυτική ακτή και τα πιο απίθανα φεστιβάλ μάζευαν δεκάδες χιλιάδες μαστουρωμένο κόσμο για να ζήσει την μεταφυσική εμπειρία. Ακόμα και το δικό τους το Jimmy τον είχαν φέρει πίσω στο Monterey σαν εισαγόμενο. Τους ήξερε καλά τους πονηρούς Εγγλέζους managers. Είχε πλακωθεί μαζί τους, είχε οργανώσει ασύλληπτες καταστάσεις και είχε βγάλει πολλά λεφτά πολύ γρήγορα. Από τη μια τον εκνεύριζαν από την άλλη την έβρισκε με το ιδιόμορφο στυλ τους, την πονηρία τους, το wit που έλεγαν οι ίδιοι. Και στα δύο, ο Mark που είχε τώρα απέναντί του ήταν πρώτος!

"Hell, Why not" είχε πει και τρεις μέρες αργότερα έπινε σκέτο bourbon σε μια φανταστική βεράντα, πάνω από τον ωκεανό, σε ένα μικρό νησί στη Χαβάη που μέχρι τότε ούτε που ήξερε την ύπαρξή του.

Αυτό που βρήκε φτάνοντας στη βίλα του Kevin Mann δεν θα μπορούσε ποτέ να το έχει φανταστεί. Στην αρχή έμεινε άναυδος όταν συνειδητοποίησε ποιοι ήταν μαζεμένοι στη βίλα. Εκεί που περίμενε να βρει μόνο του τον Bennet, βρέθηκε στη μέση μιας απίστευτης κομπανίας. Τους χαιρέτησε ένα-ένα με χειραψία. Ο μεγαλο-ροκάς Darrell Ripley δε χρειαζόταν συστάσεις. Τον γνώριζε το 15% του πληθυσμού των ΗΠΑ, το είχε διαβάσει πριν από ένα-δυο χρόνια στο Time Out New York. Περισσότεροι από όσους ήξεραν με βεβαιότητα πως η Αγγλία είχε ακόμα βασιλίσσα! Ένας στους έξι ανθρώπους θα τον αναγνώριζε στο δρόμο οποιασδήποτε πόλης. Μετά ήταν και ο "πολύς" παραγωγός Dave Tomlin, ο άνθρωπος που έκανε συλλογή από βραβεία Grammy και EMMY. Δεν είχε την τιμή να τον γνωρίζει προσωπικά αλλά είχε ακούσει

τόσα για αυτόν που ήταν σαν να τον ήξερε καλύτερα από παιδικό του φίλο. Στην παρέα και ο Andrew Trend, ο ηχολήπτης που είχε συνεργαστεί μαζί του το '96 στο στήσιμο της μεγάλης σάλας στο Miraville, τον εκπληκτικό συναυλιακό χώρο του San Francisco που τον είχε κάνει αρκετά πιο πλούσιο από τότε. Τον είχε χρησιμοποιήσει σε κάμποσες συναυλίες και τον εκτιμούσε. Οι υπόλοιποι που συνάντησε ήταν μουσικοί, τους αναγνώρισε όλους. Όλο και σε κάποιο gig τους είχε χρησιμοποιήσει, τον ήξεραν και αυτοί και τον χαιρέτησαν με εγκαρδιότητα και σεβασμό. Τη σπείρα συμπλήρωνε ο Mark Brown και ένας νεαρός μακρυμάρης με τριμμένα jeans και περίεργο T-Shirt που είχε από κοντά τον Bennet. "Μάλλον ο τεχνικός του θα είναι", μάντεψε ο Carthouse όταν του συστήθηκε ο Danny. Τα πράγματα έδειχναν σοβαρά.

Όλοι ήταν σε καλά κέφια και ο Bennet, αν και κάπως μαζεμένος, ήταν σε καλή φόρμα. Θυμήθηκε τις φήμες που είχαν φτάσει στα αυτιά του πως ο Bennet είχε πέσει στην πρέζα, είχε μείνει σκέτος σκελετός και είχε πάρει την κάτω βόλτα. Η εικόνα που είχε μπροστά του ήταν εντελώς διαφορετική. Ο γνωστός κιθαρίστας ήταν μαυρισμένος από τον ήλιο, έδειχνε σε καλή φυσική κατάσταση χωρίς περιττά κιλά και το κυριότερο, δεν έβγαζε ίχνος νευρικότητας. Η ομιλία του ήταν ήρεμη. Αν και έδειχνε αμήχανος με το όλο σκηνικό δεν φάνηκε να έχει όρεξη για πολλές κουβέντες. Αυτός που δεν έβαζε γλώσσα μέσα ήταν ο Darrell, λες και ήταν δική του ιστορία. "Κοίτα να δεις που εγώ είχα την εντύπωση πως ούτε που μίλαγαν οι δυο τους" σκεφτότανε ο Carthouse ενώ παρατηρούσε την παρέα απλωμένη στους άνετους καναπέδες και πολυθρόνες του living room.

Του πρόσφεραν ένα εξωτικό φρουτοχυμό που τον αρνήθηκε.

"Δώστε μου ένα σκέτο bourbon και αφήστε τις μαλακίες", τους είπε. "Δε θα καταφέρετε να με ζαλίσετε με χυμούς και αηδίες".

Όταν τον πέρασαν από τα μέρη της βίλας που είχαν μετατρέψει σε χώρους ηχογράφησης ο Carthouse σκέφτηκε πως ήταν όλοι τους τρελοί για δέσιμο. Είχαν γεμίσει τη βίλα με τελευταίας τεχνολογίας εξοπλισμό. Δεν φαινόταν να λείπει τίποτα. Ακόμα και το control room ήταν αντάξιο των καλύτερων που είχε δει. Προσπαθούσε να βρει το λόγο που είχαν στηθεί όλα αυτά στην άκρη του κόσμου, η Χαβάη δεν ήταν δα και το κέντρο της

μουσικής βιομηχανίας, ενώ θα μπορούσαν να έχουν όλοι αυτοί βολευτεί σε οποιοδήποτε top-of-the-game studio στο LA.

Όμως η πραγματική έκπληξη τον περίμενε όταν του έβαλαν να ακούσει τα κομμάτια που ήταν ήδη σχεδόν τελειωμένα. Ο Carthouse είχε χάσει τα λόγια του. Πρωτάρης δεν ήταν, ούτε κανένα χαζοκόριτσο τρελαμένο με κάποιο ίνδαλμα. Δεν μπορούσε όμως να μην παραδεχτεί πως είχε χρόνια να ακούσει τόσο δυνατό υλικό. Τα κομμάτια έσκιζαν. Ήταν δυνατά, μελωδικά, σφιχτά, ρυθμικά, με τέλεια hooks, πρωτότυπα, χαρακτηριστικά riffs και φοβερά refrain. Ο Andrew Trend που λόγω της αδυναμίας του Chase Mavey είχε αναλάβει τον προγραμματισμό, είχε προσθέσει ένα διακριτικό αλλά ασυνήθιστο industrial ρυθμικό υπόβαθρο στα κομμάτια που τα έκανε να ξεχωρίζουν αμέσως. Τα φωνητικά θύμιζαν anthems που είχε καιρό να ακούσει. Η φωνή του Darrell είχε και αυτή αφήσει την στάμπα της. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία. Ο δίσκος θα ήταν killer. Θα πουλούσε σαν τρελός. Αλλά αυτό ήταν αδιάφορο για τον Carthouse. Αυτό που έκανε τα μάτια του να λάμπουν ήταν άλλο: Από τις πρώτες κιόλας στροφές κάθε κομματιού που του έπαιξαν, είχε συνειδητοποιήσει πως όλα τους ήταν ιδανικά για μεγαλοπρεπή live. Έβλεπε ήδη στο μυαλό του το show που θα στηνόταν γύρω τους. Έβλεπε το σκηνικό, το light-show, τη σάλα να τραντάζει από το χτύπημα της μπότας και το μπάσο. "Jesus Christ. I got to have this" έπιασε τον εαυτό του να σκέφτεται πριν ακόμα θυμηθεί το λόγο που τον είχε φέρει στο νησί. Ένοιωθε σαν μικρό παιδί που χαζεύει και ξερογλείφεται έξω από τη βιτρίνα με το γυαλιστερό ποδήλατο των ονείρων του.

Τα υπόλοιπα ήταν απλά και γρήγορα. Δεν άφησε πολλά περιθώρια για χαμένο χρόνο. Κλείστηκε με τον Bennet και τον Εγγλέζο manager του στο πάνω γραφείο της βίλας και γρήγορα-γρήγορα έκαναν το πλάνο. Οι όροι ήταν απλοί και ξεκάθαροι, μερικοί είχαν ήδη αναφερθεί από τον Mark στην πρώτη τους συνάντηση στο LA. Τους προσέφερε ένα top-level set από 10 μέχρι 15 παραστάσεις. OK. Ιδανικός χρόνος η ερχόμενη Άνοιξη. Agreed. Ζήτησε επιβεβαιωμένη αποκλειστικότητα στα live, coast to coast, μέχρι το επόμενο καλοκαίρι. You got it. Πρότεινε ένα λογικό split στα έσοδα από collaterals κλπ. No problem. Είπε πως θα αναλάβει αυτός συνολικά το κόστος παραγωγής, διαφήμισης, προβολής με αντίτιμο ένα premium share στα έσοδα από τις παραστάσεις. Fair enough. Έβγαλε μόνος του στο τραπέζι ένα νούμερο σαν Down-payment του Bennet που σε άλλες

περιπτώσεις θα τον έφερνε στα πρόθυρα καρδιακής προσβολής. Τώρα όμως του φάνηκε πως τους έπαιρνε στα φτηνά. 50% upfront, 20% half way through the set, 30% on the date of the last show. Sounds right. Ζήτησε ασφάλιση για το σύνολο του κόστους. We can take care of that, don't worry. Η διαπραγμάτευση δεν είχε άλλες δυσκολίες. Από την απέναντι πλευρά, οι όροι ήταν μετρημένοι και σαφείς: Ο Bennet θα έκανε το set μόνο σε ένα από τα τρία venues του Vegas που είχε αναφέρει ο Εγγλέζος, και μόνο αν μπορούσε ο Carthouse να του εξασφαλίσει τους μουσικούς και τους τεχνικούς που ήθελε. Ζήτησε και συγκεκριμένο music director, τον Edward Mathews, για τις απαραίτητες προσαρμογές και ενορχηστρώσεις των κομματιών για το live. Δεν θα δεχόταν γελοίες φορεσιές, μπαλέτα και άλλα φαιδρά που συνήθως έβρισκες σε shows του Vegas. Ήθελε να ελέγξει και να εγκρίνει ο Andrew το κεντρικό σύστημα ήχου της σάλας. Κάπου εκεί τέλειωναν οι όροι. Πριν περάσει μισή ώρα είχαν σφίξει τα χέρια, είχαν βάλει τις βασικές υπογραφές στο draft που είχε τυπώσει η Janet από το laptop στο φορητό printer και λίγες ώρες αργότερα βρισκόταν πίσω στο αεροδρόμιο, έτοιμος να επιστρέψει στη βάση του.

Ο Carthouse ανέβηκε τα τελευταία σκαλοπάτια και μπήκε στο Citation. Μόλις χάθηκε στην καμπίνα, η Janet χαϊρέτησε με υπολογισμένη ευγένεια τους τέσσερις άνδρες, ανέβηκε σβέλτα τα σκαλοπάτια και μπήκε και αυτή βιαστικά στην καμπίνα. Ο βοηθός ανέβασε τη σκάλα και έκλεισε την πόρτα. Οι κινητήρες πήραν ζωή και η μικρή ομάδα οπισθοχώρησε για να αποφύγει το jetstream μόλις το Citation ξεκίνησε και έστριψε παίρνοντας γοργά το δρόμο προς το διάδρομο απογείωσης. Λίγα λεπτά αργότερα το όμορφο jet χανόταν στον ουρανό της Χαβάης, μόνο τα φώτα στα ακροπερύγια που αναβόσβηναν φαινόταν για λίγο ακόμα, έχοντας ήδη πάρει κατεύθυνση προς την δυτική ακτή της Αμερικής.

"Well, that's it then", έκανε πεταχτά ο Darrell. "We did it my friends. By God, we fucking-did really, definitely, actually, most positively do it!"

Αγκάλιασε τον Kevin και τον έσφιξε πάνω του. Είχε πάνω από είκοσι χρόνια να κάνει κάτι παρόμοιο.

"You `re alright mate" του είπε χωρίς να τον αφήνει. "You really are ace, man. Thank you. I owe you one for this. Now we better start throwing those recording staff in the Ocean and clean-up the mess."

Εικοσιτρία

**Τετάρτη 7 Ιουλίου 2004, 16:35, Αεροδρόμιο
Ελευθέριος Βενιζέλος, Αθήνα**

Το όμορφο Gulfstream V πήρε άδεια προσγείωσης και ο Jeff το έφερε σβέλτα στη σωστή τελική. Μπορεί να μην είχε την τσαχπινιά του Lear Jet 60 που το αφεντικό του είχε πουλήσει πριν το τέλος του 2001, αλλά τουλάχιστον είχε τη δυνατότητα να τους φέρει από το LA στην άκρη της Ευρώπης, χωρίς άδικες στάσεις για ανεφοδιασμό. Θα έκανε μια τέλεια προσγείωση. "Display Flying", όπως παλιά, με τα ακροβατικά στα air shows της Ευρώπης, πότε στο Farnborough, πότε στο Bourget. Ένοιωθε τυχερός που είχε προλάβει, "just", να πετάξει με τα, τότε ακόμα δοκιμαστικά, YF16. Θυμάται τον ενθουσιασμό του όπως ανακάλυπτε και ξετύλιγε τις πρωτοφανείς τότε δυνατότητες του μικρού μαχητικού. Σήμερα πια οι διάφορες εκδόσεις του F16, ήταν συνηθισμένες σε αμέτρητες χώρες, ήταν ήδη πάνω από μια εικοσαετία σε παραγωγή. Ίσως να είχαν κιόλας αρχίσει να εκτοπίζονται από νεώτερα μοντέλα, πιο προηγμένα τεχνολογικά. "Και η Ελλάδα έχει αγοράσει κάμποσα" σκέφτηκε από μέσα του χαζεύοντας το τοπίο στην προσέγγιση του νέου αεροδιαδρόμου. Δεν του έκανε και καμιά ιδιαίτερη εντύπωση. Καμιά σχέση με το πραγματικά "breathtaking" απογευματινό τοπίο του Saronikos Bay πάνω από τον οποίο είχαν πετάξει μερικά λεπτά πριν. Τουλάχιστον αυτό το αεροδρόμιο είχε άνετη προσέγγιση και δεν ήταν σαν το παλιό, το Hellinicon, που έπρεπε να πάρεις μια απότομη στροφή 90 μοιρών από τη θάλασσα για να πέσεις στην ευθεία του διαδρόμου, αν ήθελές να μην κουφάνεις τους κακόμοιρους που είχαν την ατυχία να μένουν γύρω από το αεροδρόμιο. Ο Nick, ο ξάδερφός του είχε κάνει επτά ολόκληρα χρόνια στην USAF Air Base που ήταν δίπλα στο Hellinicon. Καμιά φορά τον ζήλευε το Nick. Σίγουρα ήταν καλύτερα από το Ramstein στη Γερμανία, το κωλομέρος που αυτός είχε περάσει τα πιο πολλά ενεργά του χρόνια, περιμένοντας τους ανατολικούς να κάνουν το μεγάλο ντού.

"Gear down"¹ είπε ο Steve δίπλα του και τον έφερε πίσω.

"Put your mind on the job", είπε από μέσα του ο Jeff. "Lets show-off to the buggers what this baby can do." Η επιστροφή του Peter Bennet στην Ελλάδα έπρεπε να ξεκινήσει με μια τέλεια προσγείωση.

"We may be on TV, my friend. Around the world", είπε μισοαστεία στο Steve. "This is quite an occasion for them, you know. Kind of like a historic event. The prodigal son comes home at last".

"You mean Sir, our boss is really Greek?" Ο Steve έδειχνε να το άκουγε για πρώτη φορά. "You are kidding me right?"

"Negative. He is of Greek origin. Born and bread on some island, I am not sure which one. They have so many of them anyway".

"Jesus! I really never thought it was true. Life is full of surprises"

Δεν είχαν ώρα για περισσότερες κουβέντες. Ο διάδρομος πλησίαζε.

Η προσγείωση ήταν τέλεια. Ο Jeff είχε κάνει επίδειξη, σκέφτηκε ο Peter Bennet καθώς κοίταζε έξω το εντελώς άγνωστο τοπίο του νέου αεροδρομίου της Αθήνας. Όχι πως θυμότανε το "παλιό". Ποτέ του δεν είχε περάσει από την Αθήνα. Από τη Ρόδο, είχε πετάξει μία φορά, κατευθείαν για το Λονδίνο. Πρώτη φορά την είχε χαζέψει από το παράθυρο πριν λίγο, να αναπτύσσεται σιγά-σιγά στα αριστερά, όπως το jet του πέρασε όλο το Σαρωνικό πριν στρίψει και πετάξει πάνω από άγνωστες περιοχές μέχρι το Αεροδρόμιο. Ο Mark που σε όλη την πτήση καθόταν στο δεξιό μέρος της καμπίνας, μόλις κατάλαβε πως η Αθήνα θα φαινόταν από αριστερά, είχε έρθει και είχε καθίσει στο κάθισμα πίσω του. Είχε κολλήσει το πρόσωπο στο τζάμι και άφηνε διάφορα επιφωνήματα κάθε φορά που έβλεπε κάτι που αναγνώριζε.

"Look, there, it's the Acropolis. I can't believe it! Look at the Parthenon. It stands out. It shines like gold under this light".

¹ Σήμα πως το σύστημα προσγείωσης είχε κατέβει με ασφάλεια.

Όταν πια το όμορφο αεροσκάφος σταμάτησε, ο Mark είχε πεταχτεί πάνω σαν ελατήριο. Δεν κρατιότανε. Ήταν τόσα που ήθελε να δει στην Αθήνα. Λες και το tour θα άρχιζε αμέσως.

Πιο πίσω, η Pauline έμενε σιωπηλή στη θέση της, βάζοντας σε τάξη τα περιεχόμενα της μικρής της τσάντας. Δεν έδειχνε να βιάζεται να βγει. Το τελευταίο τέταρτο, παρατηρούσε και αυτή το τοπίο αλλά είχε επιλέξει να μην αφήσει τον εαυτό της να εκφραστεί. Όσο πλησίαζαν, στο μυαλό της είχαν ξαναέρθει μία-μία όλες οι λεπτομέρειες αυτού που μόνη της είχε ονομάσει "my single biggest fucking mistake". Η Αθήνα δεν της ήταν ξένη. "You bet I know this city inside-out", σκέφτηκε. Θυμήθηκε το γλυκό πρόσωπο του Αλέξανδρου. "What a fool I was", σκέφτηκε. "To throw this one away". Ο Αλέξανδρος Ανδρέου σπούδαζε Applied Physics and Energy στο Essex. Την είχε ερωτευτεί και είχε κάνει ότι ήταν ανθρώπινα δυνατό για να την κατακτήσει. Δυο χρόνια είχε κρατήσει η σχέση τους. Μαζί του είχε έρθει στην Ελλάδα έξι φορές. Κάθε φορά που το πανεπιστήμιο είχε διακοπές. Την είχαν περπατήσει, είχαν γυρίσει στέκια, θέατρα, μπαράκια, disco, παραλίες. Τώρα μπορούσε να το αναγνωρίσει πια χωρίς αμφιβολία: Ο Αλέξανδρος ήταν ο τέλειος άνδρας. Την αγαπούσε, την πρόσεχε, ήταν τρυφερός μαζί της. ΟΚ, η Μάνα του, δεν την έβλεπε με πολύ καλό μάτι αλλά τουλάχιστον προσπαθούσε να είναι ευγενική μαζί της. Ο πατέρας του είχε πεθάνει αρκετά χρόνια πριν. Ακόμα και τώρα αναρωτιόταν τι ήταν εκείνο που την είχε κάνει να παρατήσει τον Αλέξανδρο για χάρη του ηλίθιου του Eliot και να φύγει μαζί του για τη Νέα Υόρκη. "What a jerk", έκανε στη θύμηση του Αμερικάνου που είχε αλλάξει τη ζωή της. "On the other hand, I am not that bad now, after all", καθούσχεσε τον εαυτό της "It all has worked out in the end", και συνέχισε να παρατηρεί το τοπίο. Η Αθήνα είχε σίγουρα αλλάξει. Μέχρι να προσγειωθούν, είχε απασχολήσει τον εαυτό της προσπαθώντας να εντοπίσει διαφορές από όσα θυμόταν.

Ο τέταρτος επιβάτης του jet είχε επιλέξει να καθίσει στο τελευταίο κάθισμα της καμπίνας. Ο Danny Lister, "Guitar Tech to the Stars", ένοιωθε ένα κόμπο στο λαιμό. Κάτι του έλεγε πως πλησίαζαν κάποια σημαντική χρονική στιγμή, ένα τέλος. Το παρατηρούσε προσεκτικά το αφεντικό του τον τελευταίο καιρό. Πολύ προσεκτικά. Και αυτά που έβλεπε δεν του άρεσαν. Η καριέρα του Bennet μετά το Vegas, πέρσι πάνω-κάτω τέτοιο καιρό, είχε πάρει τα πάνω της. Ο δίσκος είχε πάει καλά, οι δύο

καλομελετημένες tour, σε καλά επιλεγμένα venues ήταν όλες sold out. OK, δεν ήταν Stadium Size και το κοινό του, ανάλογης ηλικίας με το αφεντικό του, επέλεγε να απολαμβάνει τις συναυλίες καθιστό και φρόνιμο, λες και άκουγε Jazz, αλλά αυτό δεν τον απασχολούσε ιδιαίτερα. Η μουσική ήταν top, absolutely great, η δουλειά του ένα όνειρο. Όμως, μόλις μπήκε το 2004 και η συναυλία της Αθήνας φάνηκε στο ραντάρ, η ψυχολογία του Peter είχε αρχίσει να αλλάζει. Στις πρόβες και τα set-up sessions τούμίλαγε για μέρη και πρόσωπα που ποτέ τόσα χρόνια δεν τον είχε ακούσει να αναφέρει. Εδώ καλά-καλά δεν είχε καταλάβει πως ήταν Έλληνας ο Peter και τώρα, σε μερικούς μήνες είχε μάθει τα πάντα για ένα νησί στο οποίο το αφεντικό του όπως φαίνεται είχε μεγαλώσει. Όταν πρωτο-άκουσε το όνομα Rhodes Island, σκέφτηκε πως εννοούσε το "Rhode Island" στην Αμερική. Τού είχε πάρει κάμποσο μέχρι να καταλάβει το λάθος του. "God help us, I have a bad feeling about all this" σκέφτηκε ο Danny όπως σηκωνότανε από το κάθισμα για να ακολουθήσει τους υπόλοιπους που ήδη έβγαιναν από το jet.

Η Linda έκανε στην άκρη, στάθηκε πλάι στην πόρτα στην κορυφή της μικρής σκάλας και τους άφησε να κατέβουν. Είχε κάνει τη δοκιμαστική κατάβαση και ανάβαση και σίγουρη πια τους χαμογέλασε όπως έβγαιναν από το αεροπλάνο και ένας-ένας πέρναγαν από μπροστά της. Πρώτος φυσικά ο κύριος Bennet. Της χαμογέλασε, την ευχαρίστησε για όλα, "you are a real treasure Linda" της είπε και το εννοούσε. Φόρεσε τα σκούρα American Optical, έριξε μια διερευνητική ματιά προς τα κτίρια του αεροδρομίου στο βάθος και άρχισε να κατεβαίνει.

Λίγο πέρα από τη βάση της σκάλας είχαν σταματήσει τρεις κατάμαυρες γυαλιστερές Mercedes και δύο σκούρα μπλε mini-bus με τους κύκλους των Ολυμπιακών Αγώνων στο πλάι. Στην άκρη, σε απόσταση ασφαλείας είχαν στηθεί οι τηλεοπτικές κάμερες. Μια ομάδα φωτογράφων ήταν περιορισμένη σε ένα οροθετημένο χώρο, πίσω από κιγκλίδωμα, με τους τηλεφικούς να τον σημαδεύουν ήδη. Μια ομάδα δέκα έως είκοσι ατόμων τους περίμενε λίγα βήματα από το τελευταίο σκαλοπάτι. Οι άνδρες ήταν όλοι κουστουμαρισμένοι και οι λίγες κυρίες φορούσαν προσεγμένα ρούχα. Πρόσεξε πως οι νεώτεροι της ομάδας φορούσαν ομοίμορφες στολές. Μπροστά-μπροστά στεκόταν ένας ψηλός άνδρας, πάνω-κάτω στην ηλικία του. Δε φόραγε σακάκι. Ήταν ντυμένος μοντέρνα, σε σχέση με τους γύρω του, με ένα ανοιχτόχρωμο πουκάμισο χωρίς γραβάτα και ένα καλοστρωμένο

πανταλόνι. Είχε λίγα μαλλιά και όσα είχαν απομείνει τα είχε κομμένα πολύ κοντά, στο look που ήταν πολύ trendy τα τελευταία χρόνια. Φορούσε γυαλιά ηλίου με χρυσό σκελετό και είχε ένα περιποιημένο μουστάκι. Σίγουρα ήταν κάποιο σημαντικό πρόσωπο γιατί οι γύρω του έδειχναν να προσέχουν κάθε του νεύμα, κάθε του κίνηση.

Φτάνοντας στη βάση της σκάλας ένας τριαντάρης με μπλε κοστούμι και έντονη κόκκινη γραβάτα βιάστηκε να τον παραλάβει, "Welcome Sir, please over here, Mr Minister is waiting" και του έδειξε με το μπράτσο του τον καλοντυμένο άνδρα, οδηγώντας τον προς τη σωστή κατεύθυνση. Με δυο βήματα βρέθηκε μπροστά του. Σταμάτησε και τον κοίταξε και πάλι. Ο άνδρας είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος και τον κοίταζε πίσω από τα χρυσά γυαλιά με τους σκούρους φακούς. Κάτω από το μουστάκι του μπορούσε να διακρίνει ένα αμυδρό χαμόγελο. Ήταν γνωστό αυτό το χαμόγελο.

Ο άνδρας με αργές κινήσεις έβγαλε τα γυαλιά του, τα δίπλωσε και τα έβαλε στην τσέπη του πουκαμίσου. Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά του, το χαμόγελο έγινε τώρα ακόμα πιο οικείο.

"Να πούμε, Welcome to Greece, Sir, ή καλώς μας ήρθες πίσω παλιόφιλε;"

Το χαμόγελο έγινε πιο πλατύ. Τι του θύμιζε αυτό το χαμόγελο. Και αυτά τα μάτια, με τα σμιχτά φρύδια, το μυαλό του έτρεχε, γύριζε πίσω, έψαχνε, έψαχνε. Ο τριαντάρης με την κόκκινη γραβάτα ήρθε δίπλα του και του ψιθύρισε στο αυτί, "The Minister of Culture". Πληροφορία μηδενικής σημασίας. Δεν ήταν ο τίτλος που τον απασχολούσε αυτή τη στιγμή αλλά η ταυτότητα. Ποιος ενδιαφέρεται για τίτλους, ο άνθρωπος έχει σημασία, ο άνθρωπος πίσω από τον τίτλο. "*Οι τίτλοι είναι μια παγίδα της εξουσίας για να επιβάλλει διαχωριστικές γραμμές μιας κάλπικης ιεραρχίας και να υποτάσσει έτσι την εργατική τάξη κάτω από ένα κάλπικο καθεστώς επιβαλλόμενου σεβασμού που οδηγεί στο φόβο και τελικά επιτρέπει την επικράτηση του καπιταλισμού...*"

"ΣΤΑΥΡΟ.....;"

Ο άνδρας γέλασε φωναχτά, όρμησε και τον αγκάλιασε. Τον έσφιξε πάνω του μέχρι που το στήθος του πόνεσε.

“Άντε ρε μπαγάσα και είπα και ‘γω, δε θα με θυμηθεί ο παλιοπούστης!”, του ψιθύριζε τώρα στο αυτί, προσεκτικά, να μην ακούνε οι υπόλοιποι, μην τους γράψουν οι κάμερες, έπρεπε να κρατηθούν και κάποια προσχήματα. “Τι κάνεις ρε μαλάκα, τι κάνεις;”

Δεν μπορούσε να απαντήσει. Η ερώτηση εξάλλου ήταν σίγουρα, πως το λέγανε, “ρητορική”, δεν μπορεί να περίμενε απάντηση. Σήκωσε τα χέρια του και τον έσφιξε και αυτός με τη σειρά του. Αμήχανα στην αρχή, μετά πιο ζεστά. Άφησε την επαφή, τα σώματα να πουν τα δικά τους. Είχαν τον τρόπο τους.

Ο Σταύρος χαλάρωσε το σφίξιμο και απομακρύνθηκε. Τον κράτησε από τους ώμους στην απόσταση των μπράτσων του και τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω.

“Άσε με να σε δω καλά, δεν σε βλέπω και άσχημα. Σεξ εν ντράγκς εντ Ρόκ εν Ρολλ. Μια χαρά είσαι μάλιστα φρέντ. Και να σκεφτείς πως κάτι χαζοί μας λέγανε κάποτε πως η εισαγόμενη Αμερικάνικη ιμπεριαλιστική υποκουλτούρα θα μας καταστρέψει. Κοίτα το μαλλί σου, δες και τη δική μου καράφλα”. Πέρασε απαλά την παλάμη του πάνω από το κοντοκουρεμένο κεφάλι του γελώντας με τον αυτο-σαρκασμό του.

Συνέχιζε να μη μπορεί να αρθρώσει λέξη. Κοίταξε πίσω του, σα να έψαχνε για υποστήριξη. Ο Mark χαμογελούσε και έδειχνε να απολαμβάνει την αναπάντεχη σκηνή. Μήπως για αυτόν δεν ήταν και τόσο αναπάντεχη; Λες να το ήξερε ο παλιοεγγλέζος; Η Pauline έπαιζε αμήχανα με μια μικρή τσάντα στα χέρια της. Τα μάτια της ήταν υγρά. Δεν στάθηκε στην παρατήρηση, το μυαλό του δεν είχε χώρο για να αναλύσει άλλες καταστάσεις αυτή τη στιγμή. Ο Danny έδειχνε χαμένος. Χάζευε δεξιά-αριστερά. Δε φαινόταν να καταλαβαίνει τι γινόταν. Γι αυτόν ήταν ακόμα μια άγνωστη και περίεργη χώρα που έπρεπε να επισκεφτούν για μια συναυλία.

“Σου έχω μια-δυο εκπλήξεις ακόμα, είπα ας του τα σερβίρουμε όλα μαζί, αν είναι να πάει από καρδιακή, να πάει γρήγορα να τελειώνουμε με δαύτον”, είπε ο Σταύρος. Γύρισε προς το μέρος που ήταν παρκαρισμένα τα μαύρα αυτοκίνητα. Σιωπηρά, η ομάδα πίσω του άφησε να δημιουργηθεί ένας διάδρομος μέχρι τα αυτοκίνητα. Ένας γεροδεμένος άνδρας βιάστηκε να ανοίξει την πίσω πόρτα στη δεύτερη Mercedes. Την κράτησε ανοιχτή και από το αυτοκίνητο κατέβηκε ένας ψηλός, όμορφος άνδρας με γκριζα προσεγμένα μαλλιά και φωτεινό πρόσωπο. Ήταν ντυμένος σπορ,

σε άψογο στυλ, με ανοιχτό γαλάζιο πουκάμισο, του θύμισε Αμερικανό επιχειρηματία.

Τον είχε αναγνωρίσει ήδη, πριν δει το πρόσωπό του. Αρκούσε μια κίνηση, ένα βήμα, η εικόνα του σώματός του. Δε χρειαζόταν περισσότερες πληροφορίες.

“Γιάννη....”

“Σου παρουσιάζω λοιπόν τον αγαπητό μας Κο Μακρή.” έκανε την άχρηστη σύσταση ο Σταύρος. Δεν έπαυε να είναι πολιτικός, Υπουργός Πολιτισμού, είχε το ρόλο του μπροστά στις κάμερες, στις ειδήσεις θα τους έβλεπε όλη η Ελλάδα. “Ο Κο Μακρής είναι ο Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της Mach4Soft, της μεγαλύτερης εταιρείας λογισμικού και υπηρεσιών της χώρας και των Βαλκανίων. Πρόεδρος του Επιμελητηρίου Πληροφορικής Ελλάδας και ειδικός σύμβουλος του Πρωθυπουργού σε θέματα τεχνολογικής ανάπτυξης”.

Ο Γιάννης τον πλησίασε σοβαρός. Τον ζύγισε για λίγο και μετά πλησίασε ακόμα πιο κοντά. Σταμάτησε λιγότερο από μισό μέτρο μπροστά του. Λίγο ακόμα και οι μύτες τους θα άγγιζαν. Τότε του είπε σε τόσο χαμηλή ένταση που δεν υπήρχε περίπτωση να ακούσει κανένας άλλος, ακόμα και από ένα μέτρο απόσταση.

“Κάποιος παπάρας σου είπε κάποτε πως χέστηκε πού θα πας αρκεί να μη γυρίσεις”.

Σταμάτησε και συνέχισε να τον κοιτάζει.

“Και εσύ τον πήρες στα σοβαρά και φρόντισες να μη γυρίσεις.”

Κούνησε το κεφάλι του πάνω-κάτω σουφρώνοντας τα χείλια του.

“Τέτοιο κορδαίο ήσουν πάντα”, και χωρίς να του αφήσει χρόνο να αντιδράσει όρμησε και αυτός και τον άρπαξε στα χέρια του. “Καλοί μαλάκες είμαστε όλοι μας”, του ψιθύρισε τώρα στο αυτί.

“Κάντε στην άκρη να τον δούμε και εμείς το φιλαράκο. Έχουμε μια δουλειά να φέρουμε σε πέρας. Δε θα φάμε όλη τη μέρα με σαλιαρίσματα και πολιτικούς. Άντε ντε, μούβιτ!” Γύρισαν όλοι προς το μέρος της τραχιάς φωνής. Ένας ογκώδης τύπος, γύρω στα πενήντα, είχε μόλις κατέβει από μια κατακόκκινη Harley-Davidson, είχε αφήσει πάνω στη σέλα ένα κατάμαυρο κράνος, είχε φορέσει ένα ζευγάρι κατάμαυρα πλαστικά RayBan σε

στυλ Blues Brothers και ερχόταν προς το μέρος τους με τον τρόπο που επέβαλε το μέγεθός του. Είχε το μακρύ, γκριζο, σχεδόν άσπρο μαλλί του πιασμένο κοτσίδα και φορούσε ένα φαρδύ τριμμένο τζιν, ένα ζευγάρι δερμάτινες καου-μπόυκες μπότες και ένα επίσης φαρδύ, σίγουρα XXXL, μαύρο T-Shirt, από κάποιο World-Tour των Pretty Things. Πίσω από τη μοτοσικλέτα του είχε σταματήσει ένα θηριώδες μαύρο τζιπ με κατάμαυρα τζάμια, που σίγουρα τον ακολουθούσε. Σαν να είχαν εμφανιστεί από το πουθενά, ήταν εντελώς εκτός κλίματος αλλά κανείς δεν φαίνεται να είχε κάνει προσπάθεια να τους σταματήσει.

Με βαριά βήματα ήρθε και στάθηκε μπροστά του. Έβγαλε τα γυαλιά, τα στερέωσε πάνω στα μαλλιά του και τον κοίταξε στα μάτια.

“Ρε κουμπάρε, πολλά χρόνια περάσανε αλλά ακόμα ο ίδιος είσαι. Και ‘γώ ο ίδιος είμαι αλλά μόνο στην τρέλα.” Γύρισε με πονηρό ύφος προς το μέρος του Υπουργού και συμπλήρωσε, “στα υπόλοιπα μεγέθη ακολουθώ την αυξητική πορεία του δημόσιου ελλείμματος.”

“Νίκο, Νίκο, Νίκο, is it really you, ρε Νίκο”, είπε, τα αγγλικά να έρχονται πιο εύκολα, πολλά τα χρόνια, πολλή η έλλειψη, οι δεσμοί σπάνε, οι γλώσσες γίνονται από μητρικές, απλά ξένες, το μυαλό κάνει άλλες συνάψεις.

“Ρε παράτα τις αμερικανιές και έλα εδώ πέρα να σε ζουμπήξω”, του είπε ο Νίκος και τον έσφιξε και αυτός με τη σειρά του. Όσο μπορούσε δηλαδή γιατί το στομάχι του πεταγόταν μπροστά και δυσκόλευε τα πράγματα.

Ο Νίκος ο Μανικάκης, “Manic Productions”, η εταιρεία που είχε αναλάβει την παραγωγή της συναυλίας του στην Αθήνα. Τι βλάκας που ήταν. Έπρεπε να το έχει καταλάβει από την πρώτη στιγμή που είχε ακούσει το όνομα!

“Κοίτα φιλάρα να σου πω, εγώ δεν ξέρω από λοβιτούρες και τα ρέστα, εδώ οι αξιότιμοι φίλοι μου πολύ καλά τη στήσανε τη δουλειά και σε φέρανε πίσω. Το χρήμα και η πολιτική πάντα τα καταφέρνει. Έχω όμως και ‘γώ τον άσο μου. Είπα να σου βρω καλό κουνέλι για το στιφάδο σου”. Έβαλε τα δυο δάχτυλα στο στόμα και άφησε ένα διαπεραστικό σφύριγμα που ξάφνιασε τους πάντες. Μερικοί από τους καλοντυμένους νεαρούς κούνησαν τα κεφάλια τους και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με αποδοκιμασία. Σίγουρα δεν ήταν πολιτισμένη συμπεριφορά αυτή, μπροστά σε επίσημο προσκεκλημένο, και μάλιστα διεθνή Star!

Από το θηριώδες τζίπ κατέβηκε ένας μεγαλόσωμος τύπος, σκέτος γορίλας, σαν αυτούς που είχε συνηθίσει να βλέπει στο Vegas. Ντυμένος κι αυτός στα μαύρα, με μαύρα γυαλιά, έμοιαζε με το χάρο τον ίδιο. Στα χέρια του κρατούσε ένα μακρόστενο αντικείμενο, τυλιγμένο σε ένα γυαλιστερό θερμοπροστατευτικό κάλυμμα, σαν να επρόκειτο για κάποια συσκευή μεγάλης ευαισθησίας και ακρίβειας. Πλησίασε με βαρύ βήμα προς το μέρος τους και έδωσε με πολύ προσεκτικές κινήσεις το αντικείμενο στον Νίκο. Μετά οπισθοχώρησε λίγο και στάθηκε σε σημείο που να έχει έλεγχο της κατάστασης.

Ο Νίκος κράτησε για λίγο το πακέτο στα χέρια του. Περιεργάστηκε το περιτύλιγμα.

“Με κούρασε. Μου πήρε σχεδόν τρία χρόνια ψάξιμο” είπε κοιτάζοντάς το εξεταστικά και κουνώντας αργά το κεφάλι του δεξιά-αριστερά.

“Πλήρωσα, λάδωσα, παρακάλεσα. Σε κάποιες περιπτώσεις έδεια κιόλα. Δηλαδή για να εξηγούμαστε κουμπάροι”, κοίταξε τους γύρω του με ψευτο-απολογητικό και λίγο συνωμοτικό ύφος, “όχι εγώ αυτοπροσώπως, αλλά έχω κάμποσα καλά κοπέλια που ξέρουν να τα χρησιμοποιούνε σωστά τα χεράκια τους όταν πρέπει. Τελικά πάντως, τα κατάφερα. Για κάμποσο καιρό ήταν το στολίδι του γραφείου μου”.

Σταμάτησε. Κούνησε το κεφάλι του δεξιά-αριστερά. Έδειξε να προσπαθεί να παλέψει τη συγκίνησή του. Απευθύνθηκε πάλι στο φίλο του, μιλώντας του λες και δεν υπήρχε κανένας άλλος γύρω τους.

“Κάθε πρωί έμπαινα στο γραφείο μου και της έλεγα καλημέρα. Μιλάγαμε και λέγαμε τα δικά μας. Μας έλειπες ρε μπαγάσα. Κάθε μέρα. Και στους δυο μας έλειπες”.

Ο Νίκος είχε σκύψει ελαφρά το κεφάλι, για να προλάβει, να κρύψει τη συγκίνηση που είχε αρχίσει πια να τον πνίγει. Άπλωσε τα χέρια του και του πρόσφερε το πακέτο.

“Είναι πάλι δική σου κολητέ”, κατάφερε και του είπε.

Σαν ναρκωμένους, άπλωσε και αυτός τα χέρια του και πήρε το πακέτο. Τη στιγμή που το αντικείμενο άλλαζε χέρια, ο Νίκος είπε, κάτι ακόμα, τέσσερις κουβέντες όλες κι όλες, με ένα τόνο που τον γύρισε δεκαετίες πίσω, σε άλλες, εποχές, γλυκές, σε ταραχές και σε πάρτυ, με γνωστά τραγούδια να παίζουν σε πικ-άπ, με λαμπάτους Double-X και χειροποίητα ηχεία και γκομενίτσες, με τη

μυρωδιά του εφηβικού ιδρώτα ανακατεμένη με φτηνή κολόνια, με δειλά σφιχταγκαλιάσματα σε παθητικά μπλουζ.

“Καλώς ήρθες πίσω αδερφέ”.

Μόλις τα χέρια του έπιασαν το πακέτο, ένιωσε κάτι που είχε πολλά μα πολλά χρόνια να το νιώσει. Το βάρος, το ζύγισμα, το σχήμα. Όλα μαζί.

“It’s not possible” σκέφτηκε.

Έβγαλε βιαστικά το κάλυμμα και το πέταξε στην άκρη. Ο μεγαλόσωμος τύπος με τα μαύρα γυαλιά, πετάχτηκε στη στιγμή σαν αίλουρος, πρόλαβε και το μάζεψε. Κάτω από το κάλυμμα, υπήρχε ένα βελούδινο ύφασμα τυλιγμένο προσεκτικά γύρω από κάτι, που...

έμοιαζε...

ήταν...

Το βελούδινο ύφασμα άρχισε να φεύγει, πρώτα φάνηκε το μπράτσο,

Η καρδιά του επιτάχυνε σε ρυθμό εξωπραγματικό, τα μάτια του άρχισαν να θολώνουν και τα αυτιά του βούιζαν.

Χάιδεψε το φθαρμένο μπράτσο, τα θαμπωμένα τάστα, τις χορδές.

Αίσθηση οικεία.

...κιθάρα.

Όλα γύρω του είχαν χαθεί. Το αεροδρόμιο, ο κόσμος, οι κάμερες τα αυτοκίνητα.

Πέταξε το βελούδινο ύφασμα στην άκρη και όλα ξαφνικά έγιναν αλλιώς.

“Red” είπε μόνο.

Εικοσιτέσσερα

**Κυριακή, 11 Ιουλίου 2004, 21:30, Συναυλία
Peter Bennet, OAKA, Αθήνα.**

Τα χειροκροτήματα σιγά-σιγά κατακάθισαν.

Το Καλλιμάρμαρο ήταν γεμάτο. Ασφυκτικά. Ο Νίκος και οι άνθρωποι του είχαν κάνει απίστευτη παραγωγή. Η σκηνή είχε έρθει ειδικά για αυτή τη συναυλία από την Ιταλία, τα προβολικά από την Αγγλία, όλα ήταν σε ένα επίπεδο πρωτόγνωρο για την Αθήνα. Ο ήχος τέλειος. Δεν ήταν μακριά από τις μεγάλες συναυλίες του στην περιοδεία της προηγούμενης χρονιάς. Αργά, ήρθε πάνω από τα πετάλια του, τσέκαρε γρήγορα το κούρδισμα της Red στο κουρδιστήρι της Boss, έκλεισε με το πόδι του το Tube Screamer, πάτησε στη σειρά το Chorus και το Delay, και χωρίς καθυστέρηση, ξεκίνησε τα αργά ακόρντα του "Forever It Was Not".

A7#9, Dm7, Em7b5, A7b9, Dm7, Em7b5 και πάλι πίσω, A7#9, Bbmaj7 και Am7.

Το κομμάτι που το single του είχε πουλήσει 4,5 εκατομμύρια δίσκους και το album που το περιείχε είχε πουλήσει 1,7 εκατομμύρια αντίτυπα, ξεκίναγε με μια αργή μελωδία μπλεγμένη με ακόρντα στην ηλεκτρική κιθάρα. Έπαιξε δυο στροφές μόνο με την κιθάρα του. Μετά, κανονικά ακολουθούσε μια παύση ενός μέτρου και μετά το κομμάτι θα ξεκίναγε δυνατά και μαζί του θα έμπαινε όλη η μπάντα, με πιο γρήγορο ρυθμό. Όσο έπαιζε το πλήθος συνόδευε όλο και πιο δυνατά τραγουδώντας τη μελωδία. Ελάχιστοι πια σε όλο τον κόσμο δεν ήξεραν τις δύο αυτές χαρακτηριστικές πρώτες στροφές του κομματιού που είχε παιχτεί χιλιάδες φορές στα ραδιόφωνα όλου του κόσμου. Τελείωσε τις πρώτες στροφές και σταμάτησε το παίξιμο αφήνοντας την τελευταία συγχορδία να πάλλεται με το τέλεια υπολογισμένο delay.

Άπλωσε το δεξί του μπράτσο στο πλάι, σήμα στην μπάντα να περιμένει και έμεινε ακίνητος μπροστά στη σκηνή, σφιγγοντας με το αριστερό του χέρι το μπράτσο της Red με το sustain από την τελευταία συγχορδία, μια αδιόρατη ανάσα μέσα από το θηριώδες PA. Το βλέμμα του πλανήθηκε, σχεδόν αφηρημένα, στο πλήθος που κάτω από τα πόδια του έμοιαζε με θάλασσα. Είδε τα

κύματα της να αγριεύουν, να ψηλώνουν, να χτυπάνε στη βάση της σκηνής και να γυρνάνε πίσω. Όπως τα κύματα πίσω στη μακρινή πατρίδα του, πολλά χρόνια πριν. Δεν ήταν λίγες οι φορές που όταν πια το καλοκαίρι είχε τελειώσει, τέλη Σεπτεμβρη, λίγο πριν αρχίσουν τα σχολεία, κατέβαινε μόνος του στην προκουμαία και χάζευε τα κύματα. Του άρεσε η αίσθηση της δύναμης, της ατελείωτης ενέργειας, της επιμονής, της ασταμάτητης αναμέτρησης με τα βράχια και τα τσιμέντα. Του άρεσε η αγριεμένη θάλασσα. Κάτι από τον εαυτό του τού θύμιζε. Ατίθαση, απείθαρχη, χωρίς κανένα να την οδηγεί, κανένα να την κάνει κουμάντο.

Μόνο που αυτήν εδώ τη θάλασσα και τα κύματά της, τα διαφέντευε αυτός. Μια κίνησή του και το κύμα θα καταλάγιαζε. Ένα βλέμμα του σε κάποιο σημείο της και αμέσως θα σηκωνόταν απότομα ένα κύμα. Αν κούναγε το μπράτσο του αριστερά, όλη η θάλασσα θα μετακινιότανε προς την ίδια κατεύθυνση. Χέρια τινάζοταν στον ουρανό και μαζευόταν πάλι, ανάλογα με το τι έβγαине από τις χορδές του. Ακίνητος, κοκαλωμένος απέναντι από τη θάλασσα έδειχνε να μην πιστεύει όσα γινόταν μπροστά του.

Και τι μπορούσε να πιστέψει από όσα είχαν συμβεί από τη μέρα που είχε γυρίσει στην Ελλάδα. Το ίδιο βράδυ που είχαν φτάσει, οι τρεις φίλοι του τον είχαν πάει σε ένα καταπληκτικό εστιατόριο κάτω από την Ακρόπολη. Κάθισαν σε μια τράτσα με τον Παρθενώνα κατάφωτο απέναντί τους και στη διάρκεια ενός θεϊκού δείπνου, είχαν μιλήσει για τις δεκαετίες που είχαν περάσει. Τον έβαλαν να τους πει τα πάντα με λεπτομέρειες. Ήξεραν ήδη πολλά, η δημοσιότητα το έχει αυτό, είχαν όμως και απορίες, ερωτήματα, σημεία που τον πίεσαν να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει. Γεγονότα που ήθελαν να τα ακούσουν από τη δική του μεριά, *right from the horse's mouth*. Δεν αρνήθηκε τίποτα, τους μίλησε για ότι ζήτησαν, ακόμα και για όσα δεν ήθελε να θυμηθεί. Παράξενο αλλά υπήρξαν και περίοδοι που δεν τόλμησαν να αγγίξουν. Η διετία 2001-2003 έμεινε σκοτεινή. Για την Alison δερώτησε κανείς.

Ο Νίκος, ήταν άνετος και χαλαρός. Η ιστορία του ξεδιπλώθηκε με πολλές εικόνες σε λίγες κουβέντες. Σταράτα και μετρημένα πράγματα. Μετά το λύκειο είχε ξεκινήσει να στήνει μεγαφωνικές και να υποστηρίζει εκδηλώσεις. Γρήγορα αποφάσισε πως το νησί δεν τον χώραγε και κατέβηκε στην Αθήνα. Δειλά, αργά και προσεκτικά έφτιαξε ένα μαγαζί, κοντά στην Κάνιγγος και

από εκεί, υποστήριζε εκδηλώσεις και συναυλίες. Άρχισε να παίρνει αντιπροσωπείες εταιρειών ήχου και σύντομα η Manic Audio είχε μαζέψει την αφρόκρεμα των κατασκευαστών συσκευών επαγγελματικού ήχου. Κατάφερε να εκμεταλλευτεί τη χρυσή εποχή της απελευθέρωσης του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, έστησε τα πιο μεγάλα και πιο τεχνολογικά προηγμένα studio και ραδιοφωνικούς σταθμούς. Στην κάλυψη συναυλιών ήταν άπαιχτος. Η εταιρεία του μετονομάστηκε σε Manic Productions και έγινε το σημείο αναφοράς. Φυσικό επακόλουθο να του δώσουν την παραγωγή και της τωρινής συναυλίας, σε ποιόν άλλον θα τολμούσαν άραγε. Ο Νίκος είπε και για την οικογένειά του, τους γιους του που ο ένας ήταν δευτεροετής στο Μετσόβειο, στους Χημικούς Μηχανικούς και ο άλλος τελείωνε φέτος Advanced Music Composition στο Berkley.

“Τα δικά μου είναι βαρετά, ας μας μιλήσει ο Κος Υπουργός καλύτερα”, είπε κάποια στιγμή και πέταξε το μπαλάκι στο Σταύρο.

Ο Σταύρος είχε ακολουθήσει εντελώς διαφορετική πορεία. Στο Πανεπιστήμιο, άφησε γρήγορα την KNE, “δεν είχε μέλλον η παράταξη”. Εντάχθηκε στην νεολαία του κόμματος και παρών σε όλους τους φοιτητικούς αγώνες είχε ανέβει γρήγορα και προσεκτικά ένα-ένα τα κομματικά σκαλοπάτια. Όταν χρειάστηκε, διάλεξε τη σωστή πλευρά. Εύκολα μπήκε στο στενό κύκλο του Αρχηγού και σήμερα πια Πρωθυπουργού και με την ίδια ευκολία πήρε το Υπουργείο που ήθελε. Ο Σταύρος δεν ήταν όπως παλιά. Όσα έλεγε δεν είχαν κανένα δείγμα έπαρσης, δεν κοκορευότανε, δεν έκανε τον καμπόσο. Αντίθετα, η διήγησή του είχε μια πολύ λεπτή ειρωνεία, ένα αυτοσαρκασμό, μια νότα αυτό-αναίρεσης. Ο χρόνος και η εμπειρία τον είχαν αλλάξει. Δεν είχε παντρευτεί. Είχε όμως μεγάλες και επώνυμες κατακτήσεις, όπως είπαν οι άλλοι δυο και έλουσαν το Σταύρο με υπονοούμενα που ο Peter δεν ήταν σε θέση να καταλάβει. Δε γνώριζε πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις. Τα ονόματα δεν του έλεγαν τίποτα. Άφησε τους παλιούς του φίλους να γελάνε μεταξύ τους.

Ο Γιάννης ήταν πιο δύσκολος. Λακωνικός. Ο ίδιος ο παλιός Γιάννης. Είπε ελάχιστα για τη δουλειά του. Τα απολύτως απαραίτητα. Σπουδές στην Πάτρα, μεταπτυχιακά στη Γαλλία και μετά η ίδρυση της εταιρείας που μέσα από τη συγκυρία του Χρηματιστηρίου βρέθηκε να είναι από τις μεγαλύτερες στην Ελλάδα. Κάπου εκεί είχε τελειώσει η διήγησή. Οι άλλοι δυο τον

τσιγκλαγαν, τον πείραζαν, αυτός δεν έδειχνε να έχει όρεξη να μπει βαθύτερα.

Βρισκόταν στο τρίτο μπουκάλι κρασί όταν ο Γιάννης, κοιτώντας τον Παρθενώνα είπε σα ναμίλαγε στον εαυτό του.

“Το ‘84 παντρεύτηκε τη Νατάσα”.

Για μερικά λεπτά δε μίλησε κανένας. Τα πειράγματα και οι μπηχτές κόπηκαν μαχαίρι. Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει απότομα.

“Δε σπούδασε ποτέ Ιατρική. Μπήκε στη Βιολογία της Αθήνας, τέλειωσε με άριστα, έκανε μεταπτυχιακά στη Γαλλία σε Μοριακή Βιολογία. Έγινε μια από τις καλύτερες. Στη Γαλλία βρεθήκαμε μαζί στο Montpellier και το ένα έφερε το άλλο. Γυρίσαμε στην Ελλάδα. Πριν καλά-καλά έρθει, της δώσανε ερευνητική θέση στο Δημόκριτο. Λίγο μετά παντρευτήκαμε. Δεν κράτησε. Χωρίσαμε το ‘89. Αμέσως μετά πήρε τη θέση στο CERN και έφυγε από την Ελλάδα. Κανείς μας δεν την έχει δει από τότε. Ευτυχώς, δεν είχαμε αποφασίσει να κάνουμε παιδιά.” Έκανε μια διακοπή και κατέβασε μια γερή γουλιά από το κρασί του. “Τελικά, δεν πιστεύω πως ξεπέρασε ποτέ το ότι την παράτησες”, είπε, κοιτάζοντας το νυχτερινό ουρανό, σαν να απευθυνότανε στο άπειρο, στο πουθενά. Όλοι ήξεραν ποιος ήταν ο αποδέκτης.

Ο Σταύρος έσπασε τη σιωπή.

“Στη σύνοδο του 2002 είχα δει την Αθηνά στις Βρυξέλλες. Είχε ήδη βάλει πλώρη για μεγάλη καριέρα, τότε ήταν στην Διεύθυνση 13, Τεχνολογία, Επικοινωνίες και τα ρέστα. Εγώ ήμουν α Ειδικός Γραμματέας στον Οργανισμό Προβολής Σύγχρονου Ελληνικού Πολιτισμού, τον ΟΠΣΕΠ, αν έχει τύχει να τον έχεις ακούσει. Όχι; Τέλος πάντων, να ‘σου λοιπόν η Αθηνούλα μας, με κουστουμάκι Channel παρακαλώ, σωστή Ευρωπαία, με μύτη μέχρι το ταβάνι. Άντε να το φανταστεί κανείς, η Αθηνά μας, μιά τεχνοκράτισσα του κερατά. Άσε που πλακωθήκαμε για τα Budgets, γραμμένο τον είχανε τον Πολιτισμό οι κωλο-ΕΟΚάριοι και αυτή μου απευθυνότανε λες και δε με είχε δει ποτέ στη ζωή της. Τη πιάνω λοιπόν που λες και εγώ σε μιά διακοπή στο διάδρομο και της ρίχνω τον εξάφαλμο, σε τα μας ρε κοριτσάκι μου; Σε τα μας; “Άντε από κει ρε ψάρι”, μου κάνει. “Θέατρο είναι όλα ρε κορόιδο, δε το πήρες χαμπάρι. Να παίξουμε το ρόλο μας να δικαιολογήσουμε τα λεφτά που παίρνουμε. Όλοι πρέπει να φύγουν ευχαριστημένοι. Και εγώ έχω βλέψεις για Γενική Διεύθυνση. Χαζή είμαι να χάσω τέτοια θέση;” Το βράδυ βγήκαμε για φαγητό, είπαμε πολλά, μιλήσαμε και για τη Νατάσα. Έχει παντρευτεί με ένα Γερμανό φυσικό, μόνιμος

επιστήμονας και αυτός στο CERN. Έχουν και δυο παιδιά, εντελώς Γερμανάκια. Λέξη Ελληνικά δε μιλάνε. Η Αθηνά είχε πάει να τους δει στην Ελβετία και τρόμαξε το μάτι της. Μαύρη πέτρα έχει ρίξει πίσω της η Νατάσα μας.”

“Τουλάχιστον είναι καλά εκεί που είναι”, είπε ο Νίκος, σήκωσε το ποτήρι του στην υγεία της και η Νατάσα χάθηκε από τη συζήτηση.

Τη Πέμπτη, είχε αφήσει τους υπόλοιπους να ακολουθήσουν το VIP package που τους είχαν ετοιμάσει από τον Οργανισμό Αθήνα 2004. Βόλτες σε μουσεία, ξενάγηση στην Ακρόπολη, αξιοθέατα. The whole lot. Αυτός, είχε πάρει το Jet του και πήγε στη Ρόδο. Είχε να δει τους γονείς του από το '75. Ακόμα και τα τηλεφωνήματα είχαν σιγά-σιγά με τα χρόνια αραιώσει. Εφτά χρόνια πριν είχαν αλλάξει σπίτι. Το παραλιακό είχε πουληθεί, είχε γκρεμιστεί. Το οικόπεδο είχε ενωθεί με τα γειτονικά σε ένα ενιαίο και είχε “αξιοποιηθεί”. Όταν περπάτησε την παραλία, στη θέση του βρήκε ένα τεράστιο ξενοδοχείο με bungalows. Το σπίτι της πόλης το είχαν δώσει αντιπαροχή, δεν κράτησαν τα δύο διαμερίσματα που τους δώσανε. Ο πατέρας του δεν μπορούσε να ζήσει “στο σπίτι που χτίστηκε πάνω στο σπίτι του”. Τα πούλησαν και αγόρασαν ένα δυάρι κοντά στο δημαρχείο. Το '79, όταν πια είχε πάρει στα χέρια του τα πρώτα πραγματικά πολλά χρήματα από την επιτυχία των Rathaus, είχε στείλει στην αδερφή του ένα μεγάλο ποσό, αρκετό για να περάσουν χωρίς προβλήματα για πολλά χρόνια. Μπορούσαν να αγοράσουν καλύτερο σπίτι, να έχουν στην άκρη για κάθε ανάγκη, νοσοκομεία, γιατρούς, έξοδα. Δεν είχαν δεχτεί τίποτα. Η Μαρία, από την Αθήνα, φρόντιζε να καλύπτει τρύπες με τα χρήματα χωρίς να το παίρνουν μυρωδιά. Τους άφηνε να νομίζουν πως ότι χρειαζότανε, όλα κατάφερνε να τα βρίσκει εξαιρετικά φτηνά, σε τρομερές ευκαιρίες.

Τους βρήκε να βλέπουν τηλεόραση, κουρασμένους. Ο πατέρας του τον κράτησε πολλή ώρα στην αγκαλιά του και έκλαψε. Είχε πολλά προβλήματα υγείας, είχε αφεθεί, δεν έδειχνε να έχει όρεξη για ζωή πια.

“Καλά τα κατάφερες με τα υφάσματά σου τελικά”, του είπε. “Δεν τα πολυκαταλαβαίνω εγώ αυτά αλλά ακούω τι λέει ο κόσμος για σένα και χαίρομαι”. Η μάνα του τον έσφιξε χωρίς να πει κουβέντα. Έμεινε μαζί τους μέχρι το βράδυ. Δε χρειάστηκε να

πουν πολλά. Η παρουσία συμπλήρωνε τα κενά της πληροφορίας. Τα χρόνια όμως που είχαν φύγει δε μπορούσαν πια να κερδηθούν. Οι χαμένες γιορτές, οι χαρές που δεν ήρθαν, οι ανύπαρκτοι γάμοι, τα βαφτίσια που δεν έγιναν, τα εγγόνια που δεν κάθισαν στις ποδιές, δε βγήκαν βόλτα στη λιακάδα, δεν έκαναν ζημιές στο σπίτι των παππούδων, δεν τους ξύπνησαν από το μεσημεριανό ύπνο με τις φωνές τους. Κεράκια δεν έσβησαν, φωτογραφίες χαμογελαστές δε φούσκωσαν πορτοφόλια, κάρτες δεν κολλήθηκαν στο τζάμι στο ντουλάπι της κουζίνας. Εθνικές εορτές, παρελάσεις, εμβατήρια, βήμα σωστό ή λάθος, παιδικά βλέμματα τρακαρισμένα από το πλήθος που παρατηρούσε και κουτσομπούλευε. Μπλε μπλούζες με το σήμα του σχολείου. Παιδικές παραστάσεις. Και οι γιορτές. Τα Χριστούγεννα, οι Πρωτοχρονιές. Ο Άη Βασίλης δεν ήρθε, οι “καλές χέρες” έμειναν σφιχτές, τα γλυκά τα μοιράστηκαν με τις γειτόνισσες. Πάσχα, το κάψιμο του Ιούδα. Οι τοπικές γιορτές. Εφηβικά πρόσωπα με ακμή και οι πρώτοι έρωτες. Τίποτα από όλα αυτά. Καμιά συντροφιά. Ακόμα και η Μαρία, είχε μείνει στην Αθήνα. Παντρεύτηκε, έκανε οικογένεια, μόνο τα καλοκαίρια τους βλέπανε και αυτούς και πάλι όχι και τόσο πολύ. Τους είχε μείνει ο Χατζηνικολάου, ο Τέρενς Κουίκ, η Λάμψη, οι τρεις χάριτες, το Καλημέρα Ζωή, οι απροσάρμοστοι, ο Τροχός της Τύχης, η Ρούλα Κορομηλά. Οι σεζόν πέρναγαν, οι τηλεοπτικοί αστέρες και τα σήριαλ άλλαζαν. Ιστορίες άλλων ανθρώπων, ζωές ξένες, χαρές σε άλλα σπίτια.

Καθισμένος απέναντι στους γονείς του είχε περάσει σε γρήγορη κίνηση, Fast Forward στο βίντεο του μυαλού του όσα είχε αυτός ζήσει τα χρόνια που είχαν περάσει. Είχε κερδίσει όσα ήθελε. Ή όχι; Φεύγοντας από το νησί ήθελε “να τα καταφέρει”. “Πάω στην Αγγλία για να πετύχω”, είχε πει στον Πατέρα του πριν φύγει. Και είχε πετύχει. Είχε κάνει καριέρα, είχε κερδίσει χρήματα που δεν θα μπορούσε να φανταστεί, είχε γίνει γνωστός, παγκοσμίου φήμης, σαν τον Vangelis, το Demis Roussos και την Nana Mouschouri. Μεγαλύτερος από το Γιάννη. Είχε γίνει και αυτός γνωστός με άλλο όνομα, αλλά δεν είχε και τόση σημασία, αυτός ήταν ο ίδιος.

Σηκώθηκε και περπάτησε μέχρι τη μπαλκονόπορτα, σχεδόν κόλλησε το μέτωπο στο τζάμι και κοίταξε έξω. Κάτω από το μπαλκόνι, η πόλη έτρεχε με αργούς ρυθμούς. Τα αυτοκίνητα κορνάριζαν και μπερδευότανε στη γωνία με τον κεντρικό. Το Stop ήταν βαλμένο στη λάθος πλευρά, από την άλλη ήταν η πολλή

κίνηση. Μάλλον κακό έκανε παρά καλό. Παρατήρησε τους ανθρώπους που περπατάγαν στα πεζοδρόμια. Πολλοί νεαροί, σε παρέες και ζευγαράκια. Ώρα φροντιστηρίων. Γέλια πειράγματα, φωνές. Είδε και μεγαλύτερους, μόνους, μόνες και ανδρόγυνα, μάλλον ώρα για ψώνια, η κίνηση ήταν αρκετή αλλά χωρίς πίεση. Κόλλησε να παρακολουθεί ένα ζευγάρι, πάνω-κάτω στη δική του ηλικία που περίμενε απέναντι για να περάσει το δρόμο. Η κοπέλα κρατούσε σφιχτά αγκαζέ τον άνδρα. Κολλητό πάνω της. Πέρασαν περπατώντας βιαστικά σε ένα κενό της κυκλοφορίας, τους έχασε κάτω από το μπαλκόνι.

Είχε πετύχει όσα ήθελε να πετύχει. Κοίταξε απέναντι, ανάμεσα από τα κτίρια. Μακριά φαινόταν ουρανός. Κανένα σύννεφο. Η θάλασσα ήταν χαμηλότερα, δε μπορούσε να τη δει. Με το πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι της μπαλκονόπορτας, για πρώτη φορά, βρήκε τον εαυτό του να αναρωτιέται, αν ήξερε πραγματικά τί είχε κερδίσει. Αν ήξερε τί είχε χάσει για να τα κερδίσει. Είχε τη δόξα, τη φήμη, την καριέρα που και αυτή δε θα κράταγε για πολύ ακόμα, ήδη δεν ήταν λίγοι αυτοί που έλεγαν πως καιρός ήταν πια να τα παρατήσει, η μουσική του είχε αρχίσει να παλιώνει, άλλα ρεύματα τον είχαν ξεπεράσει, το ακροατήριό του μεγάλωνε σε ηλικία μαζί του, αλλά μικραίνει σε αριθμούς. Σε λίγο καιρό θα ήταν και αυτός ένας γραφικός ηλικιωμένος που επαναλάμβανε τις παλιές του επιτυχίες σε corporate executive galas, σε κοινό τρίτης ηλικίας, με ακριβά κουστούμια, designer τουαλέτες και τόνους χρυσαφικά. Ήδη υπήρχαν πολλά τέτοια παραδείγματα. Και τότε, τί θα έμενε από όλα αυτά; Ποιες μικρές χαρές, ποια συντροφιά, ποιες αναμνήσεις. Αν μπαίνανε στη ζυγαριά, από ποια πλευρά θα έγερνε. Αν είχε χάσει κάτι, ήξερε άραγε τί ήταν αυτό;

Δεν τον ρώτησαν τίποτα για την Alison. Ούτε καν την ανέφεραν. Εξάλλου τί σημασία θα είχε; Ακόμα και από αυτή δεν είχε μείνει τίποτα πίσω. Αναμνήσεις που θάμπωναν με τα χρόνια, σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ πραγματικά.

Το βράδυ πια, όταν ετοιμάστηκαν να πάνε για ύπνο τους είχε χαιρετήσει, γύρισε στο αεροδρόμιο και είπε στο Jeff πως ήταν ώρα να γυρίσουν στην Αθήνα.

Προχώρησε στην άκρη της σκηνής, ένα βήμα από το κενό. Έδωσε το σήμα στην μπάντα που χωρίς δισταγμό μπήκε στο κυρίως κομμάτι, δυνατά, με μιά ένταση και όγκο που τράνταξε όλο το καλλιμάρμαρο σα σεισμός. Όμως αυτός, μετά τα πρώτα μέτρα, αντί να ακολουθήσει τη δομή του κομματιού όπως περίμεναν οι χιλιάδες θεατές αλλά και η ίδια η μπάντα, μπήκε σε ένα ξέφρενο σολάρισμα που άφησε τους πάντες άφωνους και έκανε τα στόματα να ανοίξουν. Σε όλο το στάδιο αναρωτιόταν τί είχε συμβεί και δεν πίστευαν τα αυτιά και τα μάτια τους. Ούτε και η μπάντα του όμως μπορούσε να καταλάβει τί είχε συμβεί και τον ακολουθούσε προσεκτικά, περιμένοντας να δει πού είχε σκοπό να το πάει.

Τα δευτερόλεπτα περνούσαν και η ένταση δεν έδειχνε να μειώνεται, αντίθετα με κάθε στροφή το παίξιμό του γινόταν πιό πυκνό πιό βαρύ. Οι εικόνες ήταν πολλές, μπερδεμένες, το ίδιο και οι σκέψεις. Έπρεπε να βάλει κάποια τάξη, να βγάλει ένα κάποιο νόημα, κάπου να καταλήξει τέλος πάντων. Έσφιξε πάνω του τη Red, της ζήτησε βοήθεια και αυτή τον κατάλαβε και του την έδωσε. Οι νότες έβγαιναν πια από μόνες τους. Τον βοήθησε να απλώσει ένα μακρύ κορδόνι από μπλεγμένες αρμονίες. Τώρα μπροστά του, η ανθρώπινη θάλασσα ήταν ανταριασμένη, τα κύματά της έσπαναν πάνω στο προστατευτικό κιγκλίδωμα που χώριζε τους θεατές από τη σκηνή. Το κομμάτι είχε ανέβει, ο ρυθμός ήταν καταγιστικός, το στάδιο, ένα σώμα, ακολουθούσε σε κατάσταση έκστασης. Κοίταξε δεξιά, αριστερά, τα κύματα τινάζονταν ψηλά, διαλυότανε σε εκατομμύρια σταγόνες που τις έπαιρνε ο άγιος άνεμος και τις στροβίλιζε. Ο παλιός πέτρινος φάρος στην άκρη της προβλήτας ίσα-ίσα που ξεχώριζε μέσα από την θολούρα. Φώναξε "F-Sharp", ανέβασε το κομμάτι στη Φα Δίεση και συνέχισε το καταγιστικό σόλο. Τα παιδιά της μπάντας έπιασαν το μήνυμα και ακολούθησαν χωρίς κανένα δισταγμό. Μια γροθιά, ένας ήχος. Με την αλλαγή της κλίμακας, το κομμάτι άλλαξε τονικότητα, άλλαξε ατμόσφαιρα, σκοτεινίασε. Η μπάντα πέταγε. Κανένas τους δεν μπορούσε να θυμηθεί άλλη τέτοια βραδιά, όλα αυτά τα χρόνια που έπαιζαν μαζί του. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί είχε συμβεί αλλά δεν τους ένοιαζε. Είχαν και αυτοί παρασυρθεί και έδιναν όλο τον εαυτό τους. Ο Paul είχε γυρίσει με το μπάσο προς τον Nigel που τα έδινε όλα στο θηριώδες Drum kit του. Ο Alan στα keyboards κούναγε το κεφάλι δεξιά αριστερά με δύναμη που νόμιζες πως όπου να 'ναι θα ξεκόλλαγε από τους

ώμους του. Κοπάνανε τις συγχορδίες στο λευκό Korg με τέτοια δύναμη που ολόκληρο το keyboard stack τρανταζόταν επικίνδυνα.

Ο George στην ρυθμική κιθάρα είχε απομακρυνθεί στην δεξιά άκρη της σκηνής και έχτιζε ένα fill-in ρυθμό, στιβαρά, απέριπτα, τεχνικά άψογα όπως πάντα, χωρίς περιπτές φανφάρες, με σεβασμό και προσοχή στο παίξιμο του αρχηγού του που έδειχνε να ανακαλύπτει πρωτοφανή μελωδικά μονοπάτια που τα αυτιά του δεν πίστευαν και ο εγκέφαλός του δεν προλάβαινε να αποκωδικοποιήσει. Μετά από σχεδόν τριάντα χρόνια, ο Peter "the Cheetah" Bennet, συνέχιζε να αποκαλύπτει στον κόσμο, αυτό το άγνωστο, ατίθασο αγρίμι, την ηλεκτρική κιθάρα. Αλλά ήταν μια άλλη κιθάρα αυτή εδώ, είχε μια φωνή διαφορετική, καταδικιά της, περπάταγε σε μονοπάτια δύσκολα, σκοτεινά, αδιέξοδα. Τα τελευταία λεπτά, είχαν αρχίσει να το βλέπουν όλοι τους, ο δρόμος δεν έδειχνε καλός μπροστά τους.

Το κοινό κάτω από τη σκηνή, σε όλο το μακρύ στάδιο, μέχρι ψηλά στις μαρμάρινες κερκίδες, ακόμα και στο μακρινό απέναντι πέταλο, είχε αφηνιάσει. Η βοή ήταν τόσο δυνατή που στις πίσω θέσεις, σχεδόν κάλυπτε την μουσική. Από το χοροπήδημα, πυκνή σκόνη είχε σηκωθεί και κάλυπτε όλο το στάδιο σαν ομίχλη. Αν μπορούσε να το κοιτάξει κάποιος από ψηλά, από τον Υμηττό ή το Λυκαβητό, θα έμοιαζε κλεισμένο σε μια ημισφαιρική καλύπτρα σκόνης. Φώναζαν, ούρλιαζαν, χοροπήδαγαν, αγκάλιαζαν τους διπλανούς τους, φιλιότανε ακόμα και με αγνώστους και προσπαθούσαν να βρουν κάτι, κάποιο τρόπο για να χαράξουν τις στιγμές στον εγκέφαλό τους για πάντα την ανεπανάληπτη εμπειρία, να μην την ξεχάσουν ποτέ.

Αποκομμένος από όσα γινόταν γύρω του, συνέχιζε το καταγιστικό του παίξιμό. Τα κύματα μπροστά του αγρίεψαν ακόμα περισσότερο, οι σταγόνες από τη θάλασσα μαστίγωσαν το πρόσωπό του, τον τρύπησαν σα χιλιάδες βελόνες. Ήθελε να φωνάξει να ουρλιάξει να ζητήσει τα χρόνια του πίσω. Ήθελε τους φίλους του, την αγαπημένη του που είχε γίνει στάχτη και είχε σκορπίσει μαζί με εκατομμύρια μισοκαμένα χαρτιά σε όλο το Manhattan. Ήθελε μωρουδιακά ξενύχτια, γιατρούς για κολικούς, εμετούς και ζημιές, ματωμένα γόνατα, κλάματα και μουρμούρα, εκδρομές στην θάλασσα, παιδικά γελάκια και αγκαλιτσες, να ακούσει να τον λένε μπαμπάκα, άντε έστω daddy. Κρουαζιέρες στην Καραϊβική ή καλοκαίρια στη Ρόδο, απλωμένοι όλοι στην παραλία να μαθαίνει στην κόρη του κολύμπι, στο γιο του να πιάνει

καβούρια. Να βουτάνε για κοχύλια. Να χαζεύουν μικρά χταπόδια ανάμεσα στα βράχια του βυθού. Το κύμα έσκασε για μια ακόμα φορά πάνω στο τσιμέντο, άγρια, με δύναμη, απότομα. Ο άνεμος συνέχισε να ουρλιάζει και το spray να του μαστιγώνει το πρόσωπο. Τα διέλυσαν όλα. Οι παιδικές γιορτές τινάχτηκαν στα βράχια και σκορπίστηκαν με τις σταγόνες του νερού. Οι παρελάσεις, τα Halloween, αφρός, αντάρα. Ο παλιός φάρος σβηστός, παρατημένος, άχρηστος ούτε που φαινότανε πια.

Μόνοι οι δυο τους. Αυτός και η Red. Φθαρμένοι, ξεφτισμένοι, τραυματισμένοι.

“We almost did it, Red”, της ψιθύρισε.

Η ψυχή του, οι μνήμες του, όλα αυτά τα χρόνια, όσα είχε ζήσει και όσα δεν είχε ζήσει, έφευγαν από τις άκρες των δακτύλων του, έκαναν τις χορδές να πάλλονται, πέρναγαν μέσα από τους vintage μαγνήτες, τα ασύρματα συστήματα, έφταναν στους ενισχυτές που βρισκόταν στο βάθος της σκηνής, ακριβώς πίσω του, τους θηριώδεις λαμπάτους Marshall που είχε φέρει ο Νίκος ειδικά για την περίπτωση από την Αγγλία, εκτινασσόταν με ασύλληπτα db στον αέρα από τα 12-ινστα μεγάφωνα κάθε καμπίνας, για να τα συλλάβουν τα τρία μικρόφωνα που βρισκόταν τοποθετημένα σε στρατηγικά σημεία, ελάχιστες ίντσες μπροστά από κάθε ηχείο και με τη σειρά τους να τα τρέξουν μέχρι το PA που πλέον τα μοίραζε ακόμα πιο ενισχυμένα στα δεκάδες line arrays που μέσα από εκατοντάδες μεγάφωνα, απλωμένα σε όλο το στάδιο, κρεμασμένα ψηλά πάνω από τον κόσμο, όρμαγαν αμείλικτα προς τα αυτιά των χιλιάδων θεατών.

Οκτώ μπάρες αργότερα, έπεσε στα γόνατα, έστρεψε το κεφάλι στον ουρανό, κράτησε τη νότα του, έσφιξε και με τα δύο χέρια την Red και τέντωσε απότομα τα μπράτσα του, σπρώχνοντάς την κιθάρα ίσια μπροστά, σαν να την παρουσίαζε στο πλήθος που λίγα μέτρα κάτω του είχε φτάσει σε επίπεδα συλλογικού παροξυσμού.

Μετά την τράβηξε πάλι πάνω του, την έσφιξε, φώναξε δυνατά “Α”, για να τον ακούσει η μπάντα και να τον ακολουθήσει καθώς για μια φορά ακόμα έφερε το κομμάτι πιο πάνω, τώρα στη Λα και συνέχισε τη σκοτεινή μελωδική γραμμή του για άλλες οκτώ μπάρες. Πριν μπει στο turnaround φώναξε “C”, στέλνοντας το κομμάτι ακόμα πιο ψηλά, τώρα στη Ντο και παίζοντας ασυνήθιστα σε Ιονικό τρόπο. Όπως όλη η μπάντα είχε πια καταλάβει, στο τέλος της φράσης γύρισε στη Μι, έπαιξε τέσσερα μέτρα και

τέλειωσε με ένα τράβηγμα στην τρίτη χορδή, ψηλά κοντά στο τέλος του μπράτσου. Το φρενιασμένο vibrato από τα δάχτυλά του έκανε την παράφωνη νότα να κρατήσει και με τους ενισχυτές σε full power overdrive η έντασή της έμεινε σταθερή.

Με όλο το στάδιο πια να παραληρεί, το πλήθος να πηδά, να χτυπιέται και να ουρλιάζει ανεξέλεγκτα, τα κύματα έφτασαν μέχρι αυτόν, τον έλουσε το αλμυρό κρύο νερό, τα μάτια του έτσουξαν, η μύτη του γέμισε αρμύρα. Ασυναίσθητα, πέρασε τη γλώσσα του πάνω από τα χείλη του και η γεύση της θάλασσας μπήκε μέσα του. Γονατιστός, απέναντι στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, δεν τα φοβόταν τα κύματα, έριξε το κεφάλι του μπροστά, τέντωσε την πλάτη του και τίναξε με δύναμη τα χέρια του ψηλά, κρατώντας την κόκκινη κιθάρα οριζόντια, πάνω από το κεφάλι του, με τους μαγνήτες να κοιτάνε προς τα πίσω, προς τον τοίχο από τα τρία Marshall stacks, δύο ηχεία σε κάθε στήλη, 24 megάφωνα σύνολο. Για μια στιγμή θύμισε φαντάρο σε άσκηση με τα μπράτσα τεντωμένα και το όπλο ψηλά πάνω από το κεφάλι του. Σχεδόν αμέσως, το στάδιο πνίγηκε μέσα στον συμπαγή τοίχο θορύβου, το αδιανόητης έντασης feedback που ξεχύθηκε από τους Marshalls, το τράβηξαν τα μικρόφωνα που ήταν κολλημένα μπροστά στα stacks και αναμεταδόθηκε σε κάθε άκρη του σταδίου αναλλοίωτο και με αμείωτη ισχύ, μέσα από το πανίσχυρο και μέχρι πριν λίγο απίστευτο για τα δεδομένα της χώρας PA που είχε στήσει ο Νίκος ο Μανικάκης, ο Κρητικός, ειδικά για το φίλο του.

Η μπάντα κράτησε το κομμάτι στη Μι.

"How ironic!" σκέφτηκε ο George πίσω του. "Μετά από σύνθετες αλλαγές, ασυνήθιστα ακόρντα και δύσβατους αρμονικούς δρόμους, να που γυρίσαμε πίσω στη Μι, την πιο απλή συγχορδία στην κιθάρα, αυτή που οι πιτσιρικάδες μαθαίνουν πρώτη-πρώτη".

Και τότε αυτός, στο κέντρο της αντάρας, πάντα με κλειστά μάτια, ξέσπασε σε ανεξέλεγκτους λυγμούς. Άφησε τα δάκρυα να τρέξουν σαν τα κύματα και έκλαψε φωναχτά, δυνατά και έντονα. Η μπάντα πίσω του έμεινε στη Μι και συνέχιζε να παίζει προσπαθώντας να κρατήσει το κομμάτι, περιμένοντας κάποιο cue, με το feedback της κιθάρας του να σκίζει τον ουρανό.

Χωρίς να σταματήσει το κλάμα, κατέβασε τη Red, την έφερε μπροστά του, την αγκάλιασε σφιχτά σταυρώνοντας τα χέρια του πάνω της, τύλιξε το σώμα του γύρω της και έγειρε αργά-αργά μπροστά, μέχρι που το μέτωπό του ήρθε και ακούμπησε τις σανίδες της σκηνής.